

Xuyên Hồi Cổ Đại Chủng Bao Tử

Contents

Xuyên Hồi Cổ Đại Chủng Bao Tử	2
1. Chương 1: Sơ Ngộ	2
2. Chương 2: Chung Giường Và Tắm Gội	5
3. Chương 3: Đi Khám Bệnh	10
4. Chương 4: Cá Thắt Bão Hấp Chay Nguyên Con Và Canh Cá Viên Rau Nhút*	14
5. Chương 5: A Sao Nam	17
6. Chương 6: Dựng Phu Đàn Ông Có Bầu	20
7. Chương 7: Cãi Vã	23
8. Chương 8: Cái Gội Là Bệnh Phong Hàn	27
9. Chương 9: Chung Giường	30
10. Chương 10: Động Thai	33
11. Chương 11: Sinh Non	36
12. Chương 12: Hải Nhi	38
13. Chương 13: Thai Mộng	44
14. Chương 14: Trừ Tịch	47
15. Chương 15: Chia Giường	50
16. Chương 16: Ngươi Là Ca Nhi	53
17. Chương 17: Tết Nguyên Tiêu	57
18. Chương 18: Phiên Ngoại - Nỗi Buồn Phiên Của Một Thân Thư Đồng	62
19. Chương 19: Phiên Ngoại 2 - Quá Trình Trưởng Thành Của Mặt Than	65
20. Chương 20: Cua Đồng	67
21. Chương 21: Phá Thai	69
22. Chương 22: Hiểu Lâm	72
23. Chương 23: Thành Thân	75
24. Chương 24: “vợ!”	78
25. Chương 25: Tâm Ý	81
26. Chương 26: Ngày Qua Ngày	83
27. Chương 27: Mua Dê	87
28. Chương 28: Sảy Thai!	90
29. Chương 29: Đình Đi	94
30. Chương 30: Chuyện Cũ	99
31. Chương 31: Nó Đạp!	103
32. Chương 32: Nụ Hôn Đầu	107
33. Chương 33: Thanh Minh	112
34. Chương 34: Cơm Chín Rồi Ủ!	117
35. Chương 35: Chung Kẻ Thù	120
36. Chương 36: Bày Tổ	125
37. Chương 37: Ghen!	130
38. Chương 38: Chiến Tranh	136
39. Chương 39: Làm Hòa	141
40. Chương 40: Ngả Bài	146
41. Chương 41: An Tâm	151

42. Chương 42: Nước Nóng	155
43. Chương 43: Thủy Đậu	158
44. Chương 44: Trả Lời	161
45. Chương 45: Cha Con	164
46. Chương 46: Lây Bệnh	168
47. Chương 47: Trở Dạ (thượng)	172
48. Chương 48: Trở Dạ (hạ)	176
49. Chương 49: Tô Tân	180
50. Chương 50: Tháng Kiêng Cữ!	185
51. Chương 51: Tiểu Bạch Kiềm	188
52. Chương 52: Từ Biệt!	191
53. Chương 53: Nảy Mầm	197
54. Chương 54: Hoa Tử Tử Bạch	200
55. Chương 55: Diệp Khanh	204
56. Chương 56: Cọ Sắt	208
57. Chương 57: Tụ Tán	211
58. Chương 58: Sự Nghiệp	215
59. Chương 59: Về Lại Cố Hương	218
60. Chương 60: Thảo Nguyên	223
61. Chương 61: Ôn Tuyền	227
62. Chương 62: Hồi Gia	230
63. Chương 63: Lại Có Thai	233
64. Chương 64: Chờ Đợi	235
65. Chương 65: Khó Sinh	238
66. Chương 66: Vĩ Thanh	242
67. Chương 67: Phiên Ngoại Tranh Sủng	248
68. Chương 68: Phiên Ngoại 2	252

Xuyên Hồi Cổ Đại Chung Bao Tử

Giới thiệu

* Xuyên về cổ đại có babyThể loại: Đàm mỹ, xuyên không, cổ trang, nhất thụ nhất công, chủng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xuyen-hoi-co-dai-chung-bao-tu>

1. Chương 1: Sơ Ngộ

Tháng Chạp rét đậm, trời lại mới đổ một trận mưa tuyết, thôn xóm lạnh đến tê người.

Xa xa đằng chân trời, trời chiều đã bị gió bắc cuốn quanh không còn lấy một bóng người, những tiểu dân

ai có thể về nhà thì đều vội vàng rào chân về, đóng chặt cửa nẻo góp nhặt nốt hơi ấm ít ỏi còn sót lại.

Tô Hoài vừa bước ra sân đã bị một cơn gió đông quất đến rùng mình, rút tay vào tay áo, theo sau là một hán tử chất phác, miệng cười treo tận mang tai, nhiệt tình vỗ vỗ vai Tô Hoài.

“Tô đại phu! Cảm ơn nhiều nhé! Tết nhất đến nơi nên sản sao sao đều về quê thăm người nhà hết cả. Người coi, a sao nhà ta sinh nở cũng chả biết chọn thời điểm gì cả, làm phiền người quá!” – mắng hai câu nhưng trên mặt lại hớn ha hớn hở, hán tử nhét một túi trứng gà đào vào lòng Tô Hoài, sau đó xách ra thêm đôi con gà sống với một thủ lợn, “Tô đại phu, nhà nghèo không có gì quý giá, có mấy thứ này người cầm về ăn! Đừng nghĩ chúng ta keo kiệt đấy!”

Thôn Thạch Hà vốn không phải là một thôn lớn, tài nguyên cũng không tính là phong phú lắm, những hộ dân nhỏ có miếng thịt, đôi con gà, một thủ lợn ăn Tết cũng đã là một năm sung túc lắm rồi.

Tô Hoài chỉ là một đại phu nhỏ xem mấy căn bệnh ốm đau vặt vặt. Trong thôn, ai cũng biết chuyện sinh nở thường không tốt, không chết yếu thì phần lớn cũng sinh non, hán tử là một đại phu quen cũng đành chịu. Nay ca nhi nhà họ Lý sinh thuận lợi thế này cũng do cả a sao và hán tử đều khỏe mạnh, thật sự ra hán tử chẳng giúp đỡ nhiều nhận gì mấy ngoài hô mấy câu: “Dùng sức, gắng sức”, còn chẳng phải là khám chữa bệnh, nào lại vô duyên nhận của người ta.

Tô Hoài vội thủ thế từ chối, sau cùng, hán tử nhiệt tình quá nên đành nhận lấy túi trứng với một con gà trống, lúc ấy đại ca Lý gia mới thôi.

Khi Tô Hoài rời khỏi nhà họ Lý thì trời đã tối nhem, gió ào ạt thổi mỗi lúc một lạnh cuốn bước chân hán tử rào nhanh hơn.

Về tới cổng nhà thì trời đã phủ một màu đen kịt, không thấy rõ dưới mặt đất, Tô Hoài bị vấp phải một cái gì đó, lảo đảo mấy bước suýt thì té. Hán tử quay lại neoh neoh mắt nhìn chung quanh, nường theo sắc trời mờ mịt miễn cưỡng có thể thấy một thứ đen tuyền nổi cộm trên nền tuyết. Tô Hoài tiến gần lại hai bước, khom người ngồi xuống, nhìn kỹ mới thấy có vẻ như một thứ nào đó bị tuyết chôn vùi. Hán tử đặt túi trứng gà sang một bên, phủi phủi lớp tuyết, hai ba nhát thì đào lên một con người!

Tô Hoài cả kinh, vội ôm ngang người nọ, lật lại, phủi hết tuyết bám trên mặt y xuống, vỗ vỗ má y.

“Tiểu huynh đệ! Tỉnh tỉnh!”

Có lẽ bị tuyết vùi một lúc lâu rồi mà mặt y đông lạnh đến bở bưng. Tô Hoài ôm y chỉ thấy cái giá buốt đánh thẳng vào thân. Cũng may còn hơi thở, Tô Hoài không nghĩ ngợi nhiều, tức tốc đỡ y dậy, vừa ôm vừa kéo vào phòng.

Người ta năm mới có thêm con trai, mình thì xúi quẩy, đầu năm lại đào lên một tên ăn mày!

Oán giận trong lòng là thế song tay vẫn lưu loát ôm y lên giường, người này nhẹ hơn nam nhân bình thường khá nhiều, khiến Tô Hoài cũng thoáng giật mình.

Cả người y gần như đã tê cứng, không thể thả trực tiếp vào nước nóng, nếu không da dễ sẽ nứt nẻ. Đầu tiên Tô Hoài lột sạch mớ quần áo ướt nhẹp lạnh băng của y, lấy chăn bông bọc chặt, tiếp theo hán tử chạy vào bếp xách lò than tới đặt bên chân giường, rồi lạnh chóng xoa bóp đôi tay, cẳng chân đã bị tê cứng của y, vừa xoa bóp vừa đánh giá tên ăn mày.

Vừa quan sát cơ thể y, sắc mặt Tô Hoài đột nhiên trầm xuống, động tác trên tay cũng ngừng lại. Tô Hoài đứng dậy, vừa nghĩ ngợi vừa nhìn trần mưa tuyết đang cuốn cuộn ngoài kia, sau đó hán tử quay đầu lại, mặt lạnh tanh đánh giá người nằm trên giường, cứ lặp đi lặp lại như thế một lúc lâu, sau cùng đột nhiên hán tử khom lưng ôm bổng tên ăn mày lên, bước nhanh ra khỏi nhà.

Khi Lục Viên tỉnh lại, đập vào mắt là trần cổ trắng trẻo với vạt áo ẩn hiện một mảnh xương quai xanh, làm y xém nữa thì bị dọa hết hồn. Cái dọa y đầu tiên là y đang rúc vào ngực một gã đàn ông, bị người ta ẵm, mà cái sự hú hồn thứ hai là tên ấy lại là một thằng thân kinh mặc cổ trang.

Là một thằng đàn ông trưởng thành 28 tuổi có lối suy nghĩ hoàn toàn bình thường, phản ứng đầu tiên của Lục Viên là – y bị một gã tâm thần bắt cóc rồi!

“Người người buông ra!” – tuy y là bác sỹ thật đấy, nhưng là bác sỹ chủ nghiệm phụ khoa kia, với kiến thức về tâm thần học thì tốt nghiệp đại học xong đã sớm trả thầy trả cô trên giảng đường hết rồi. Ngoài mấy câu đe dọa uy hiếp chả có tí ty si-nê nào thì thật sự y không biết phải trấn an một gã có thần kinh không bình thường ra sao cả!

Nhưng may mắn thay, một câu nói này lại đạt được hiệu quả ngoài mong đợi, gã tâm thần kia dừng lại, cúi đầu nhìn y: “Tĩnh rồi à?”

Đúng lúc hai người ra tới giữa sân, gió bắc cuốn theo bông tuyết chui tọt vào cổ Lục Viên, y lạnh rún cả người, găng gượng lập cập rằng: “Này người anh em, chúng ta có thể vào nhà được không? Lạnh quá”

Trông gã tâm thần ấy im lặng suy tư khi nghe thấy lời đề nghị của y, sau đó lại nhìn chằm chằm y mà hỏi: “Trước tiên nói cho ta biết người là ai, rồi ta sẽ suy xét xem có nên lưu người lại hay không.”

“Ta” – cả người Lục Viên đã gần như lạnh cóng, mặt cương hết cả, giờ y đã thấm thía một chân lý là lấy suy nghĩ của một người bình thường thì chả bao giờ lý giải nổi một gã thần kinh rồi, khóe miệng run rẩy mãi mới thốt ra thành tiếng: “Ta ta không phải người xấu”

Mợ nó chứ! Rốt cuộc ai mới là người bị hại đây!

Đột nhiên, Lục Viên thấy đồng cảm với mấy thằng bạn chí cốt cùng đại học giờ đang làm trong khoa tâm thần ghê gớm.

Tô Hoài đánh giá đôi mắt vô tội của Lục Viên, thấy người trong ngực đã run bần bật, cuối cùng cũng ôm y quay về giường. Thật ra không phải hấn mềm lòng đâu, mà hấn đã suy nghĩ cẩn thận lại rồi, nếu giờ ném tiểu tử này ra ngoài thì chắc chắn phiền phức sẽ tìm tới nhà hấn ngay, thôi thì cứ đợi tới đêm khuya hẵng quăng y ra ngoài, lúc ấy mới không khiến hàng xóm láng giềng để ý.

“Vết thương trên người người là sao?” – Lục Viên vừa đặt mông lên giường Tô Hoài đã lên tiếng vặn hỏi, cả mặt đầy vẻ đề phòng làm Lục Viên thấy rất ư là khó chịu, cứ như cả người y bị gã điên này xăm soi đến từng xen-ti-mét ấy.

“Thương gì cơ” – Lục Viên nhăn nhó cúi đầu nhìn xem, sau thì dờ cả người. Vừa rồi hoảng quá nên y không để ý, giờ nhìn lại mới phát hiện ra y đang trần như nhộng bị bọc trong một chiếc chăn bông, mà ngoài những vết nứt da do lạnh thì toàn thân y chỉ chút những vết thương, trông mà thấy ghê.

“Người người” – Lục Viên chỉ thấy rét hết sống lưng, trước kia y phẫu thuật cắt khối u cũng đâu có kinh hãi thế này, y ngẩng đầu sợ sệt nhìn Tô Hoài.

Trông người ngợm không đến nỗi nào mà ngờ đâu lại là một thằng điên thật! Còn bị bệnh cuồng ngược đãi nữa, lột quần áo y thì thôi, còn biến cả người y thành ra thế này!

Giờ thì xong rồi, di động còn dắt trong túi quần, muốn báo cảnh sát cũng không được

“Ta là đại phu, từng đọc sách, cũng hiểu biết ít nhiều, những vết thương trên người người ta nhìn là nhận ra ngay! Đây rõ ràng là hình phạt trị tội dâm loạn của triều đình, có tên là Diệp Quả. Cần một chiếc củi heo cao gần bằng người dùng để nhốt phạm nhân, sau đó buộc vào một sợi dây thừng thả trôi sông. Bên thành củi được gắn đầy mảnh dao nhỏ, phạm nhân bị nhốt sẽ chìm nổi trong nước mà bị lưỡi dao cứa phải, máu chảy ra sẽ hòa vào dòng sông, cứ thế tra tấn phạm nhân tới chết Ta không biết làm thế nào người trốn thoát được, nhưng người là một tên tội phạm triều đình, ta sẽ không giữ người lại!”

Gã này đúng là điên triệt để rồi!

Lục Viên nghe cái lí lo thoái thác của Tô Hoài mà càng thêm tuyệt vọng, bắt đắc dĩ lắc đầu: “Ai cho dù tôi là tội phạm, anh cũng đã chữa chấp tôi rồi, nghĩ có thể thanh minh thanh nga được nữa sao?”

Y đã bắt cần đời rồi, nói năng cũng hùa theo gã điên ấy, tầm mắt từ từ đảo khắp phòng, tự nhủ phải làm sao để chạy trốn. Gã điên kia vừa nghe xong thì trầm mặc, sự im lặng ngán ngái ấy làm cho mạch suy nghĩ

của Lục Viên chợt trở nên rõ ràng hơn cả. Bức tường xây bằng gạch loang lổ, gia cụ cổ xưa, đệm chần bằng vải Bồng nhiên, Lục Viên cảm giác như bản thân y đã coi nhẹ một sự việc rất quan trọng nào đó.

Rồi một bóng đen ập tới trước mặt, Lục Viên theo bản năng lùi mạnh ra đằng sau, thấy khuôn mặt lạnh như tiền của Tô Hoài đang phóng đại phía trước.

“Đi! Ta mang người đến quan phủ.”

“Cái cái gì?” – cổ tay bị túm chặt, cũng không biết có phải gã điên này trời sinh khỏe mạnh hơn người hay không chứ nói thế nào đi nữa thì Lục Viên y cũng là một thằng đàn ông cao 1m8 cơ mà, sao vùng vẫy hoài không ra ta?

1m8

Chớp mắt ấy, Lục Viên chỉ cảm thấy đầu bị một cái gì đó đập mạnh vào, kêu ong ong lên muốn xỉu. Trong mắt y là đôi tay trắng trẻo gầy guộc, chỉ chút những vết thương

Đây không phải cơ thể y!!!

Căn phòng kì quái, gã điên kì quái, cơ thể kì quái, mà y không tài nào nhớ được sao mình lại ở nơi đây. Đúng là một giấc mơ hoang đường đến cực điểm!

Hồn hà hồn hển thở, Lục Viên cạo mạnh vào tay mình, cảm giác đau đớn nhói lên, trong miệng còn lợm lợm vị máu, Lục Viên trợn tròn hai mắt – gã điên vẫn là gã điên đó, chỉ là vẻ mặt có hơi hoang mang khi thấy y cự cấn mình.

Trước mắt chợt tối sầm, mồ hôi lạnh túa ra.

Ai có thể nói cho y biết, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra hay không!

Ầm —

Không chịu nổi kích thích quá lớn, đầu Lục Viên ngửa ra, ngất xỉu ngay trên giường.

2. Chương 2: Chung Giường Và Tắm Gội

.Bị mùi thơm thức ăn hấp dẫn, Lục Viên tỉnh lại. Hương thơm vẫn vít ở mũi, y mới phát hiện ra mình đã đói đến mức bụng dính vào lưng rồi. Nhu nhu chiếc bụng lép kẹp, Lục Viên thấy trên người mát mát lành lành, miệng vết thương đã được ai đó bôi thuốc mỡ, những chỗ nứt da với vết ứ xanh đã được xử lý cẩn thận, cũng được mặc một bộ quần áo khô thoáng, chỉ có điều hơi rộng.

Căn phòng quen thuộc lần nữa đập vào mắt, như cơn ác mộng không thể tỉnh. Lục Viên cào cào tóc, nản lòng.

Y đã nghĩ

Ký ức cuối cùng của y dừng trên giường bệnh, khi kiểm tra mới phát hiện ra khối u đã lây lan quá lớn, nên đã phải đẩy nhanh đến phòng phẫu thuật, khi tỉnh lại, đã bị gã quái nhân hôn qua ôm trong lòng.

Tuy giả thiết này có vẻ hoang đường, nhưng Lục Viên không thể không cho rằng, chính y đã chết trên bàn phẫu thuật, mà ngẫu nhiên lại nhập vào thân xác này – lại còn là cơ thể của một người cổ đại

Đặt tay lên trán, nhất thời Lục Viên không biết nên buồn vì y đã chết, hay vì tá thi hoàn hồn mà cười nữa.

“Tỉnh rồi à?” Cửa phòng mở ra, Tô Hoài bê hai chiếc bát đi vào, thấy Lục Viên vẫn còn ngơ ngác nhìn trần nhà, hần ngồi xuống bên giường, “Uống bát nước gừng này trước đi.”

Lục Viên vẫn đắm chìm trong sự đả kích xuyên việt quá lớn, hồn bay mãi nửa ngày cũng chưa thấy về, Tô Hoài lại hỏi một câu: “Có thể tự ngồi dậy được không?”

Quay đầu, ngẩng ngẩn nhìn Tô Hoài, cuối cùng Lục Viên cũng toàn hoàn hiểu được, y đã chết, giờ có quay về, cơ thể của y không chừng đã sớm được hỏa táng rồi. Lục Viên sầu khổ nhìn xung quanh căn phòng mái ngói đơn sơ, lại nhìn Tô Hoài ăn mặc áo thô mộc mạc, lặng lẽ thở dài.

Cuộc đời này chỉ sợ sẽ gắn liền với nơi đây, mặt kiếp trong vùng đất quê mùa này

Khi Lục Viên còn ngẩn người, Tô Hoài đã nâng y dậy, trên người hắt thoảng một mùi thảo dược hỗn độn làm Lục Viên chun mũi lại.

“Tôi tự uống.”

Lục Viên lên tiếng, nhận bát nước gừng, uống ừng ực, cả người lập tức ấm hẳn. Tô Hoài lại đưa tiếp một bát cháo hoa nóng hổi.

“Trên người người có thương tích, lại mệt quá độ, còn như đói bụng mấy ngày rồi, ăn đồ có dầu mỡ sẽ làm đau dạ dày, đối với cơ thể cũng không tốt.”

“Ừm này”

Lục Viên tuy biết có thể ở lại là một chuyện tốt, y cũng đã đoán được, ở nơi xa lạ này nhất định phải chết, nhưng lại được người đối diện này cứu mạng. Chỉ có điều giờ Tô Hoài đột nhiên lại thay đổi thái độ làm y nhất thời không biết xoay sở thế nào.

“Có gì thì ăn xong nói sau.” Liếc gương mặt trắng bệch của Lục Viên, Tô Hoài thực sự sợ, chỉ sợ sẩy một chút cái tên đại phiền toái này sẽ chết trên giường của hắn.

Đề nổi nghi ngờ xuống, Lục Viên ngoan ngoãn hớp một ngụm cháo. Miếng cháo mềm mại mà chắc nịch tan nơi đầu lưỡi, quần quanh trong miệng là một mùi thơm nhàn nhạt không tán, nhàn tình sáng lên, chỉ thấy một miếng cháo lót dạ, lục phủ ngũ tạng đã co thắt thoái mái hẳn.

“Cháo này có cho gì vào đó?” Giọng nói còn mang theo sự ngạc nhiên, cũng lòi ra cái tính cầu thả của Lục Viên. Y ấy, dù là nổi bất an khi xuyên việt hay cái tên Tô Hoài cổ quái, cũng sẽ vì mĩ vị mà bay hết.

Đầu lưỡi lượn một vòng, như nhận ra được gì đó, Lục Viên bỗng nhiên cả kinh, “A! có phải vô quá không? Thảo nào mà thơm thế!” Nói xong, không ngừng uống tiếp mấy miếng, đáy bát nhanh chóng hiện ra, Lục Viên chưa thỏa mãn chớp mắt nhìn chằm chằm chiếc bát, rồi lại chớp chớp nhìn Tô Hoài.

Điệu bộ của Lục Viên lúc này y như con cún nhỏ nhìn thấy khúc xương lại bị chiếc xích cổ nứu lại, ngẩng đầu nhìn chủ nhân, đôi mắt ướt át đảo qua đảo lại, toàn thân đều lộ ra vẻ “Có thể ăn được không?”, trông đến là đáng thương.

Tô Hoài rất muốn cười, lại cố áp chế khóe môi cong lên — nhìn lại thì lúc này dù là thời điểm hay đối tượng cũng không thích hợp lắm.

Xấu hổ gãi gãi đầu, Lục Viên cười cười, “Ha hả ngại quá, chú em, còn nữa không?”

Tô Hoài trầm mặc nhìn chằm chằm Lục Viên, cứ như nhìn thế thì có thể thấy hoa nở trên mặt y không bằng.

“Ây sao thế?”

“Chú em?” Tô Hoài cau cau mày, quan sát Lục Viên tuy không đến mức nhỏ gầy nhưng tuyệt đối không tính là cao to, sau đó dừng trên khuôn mặt thanh tú chỉ tầm mười mấy tuổi của y, nói: “Ta là Tô Hoài, sau này người có thể gọi ta là Tô đại ca.”

“Nga, ta tên là Lục Viên.”

Tô Hoài không sẵn để ý tới y, không khách khí cắt lời: “Ta không quan tâm người tên gì, tóm lại từ nay về sau không thể dùng, người có thể tự đặt cho mình một cái, nếu không thì ta cho người một cái. Còn nữa, từ nay trở đi, trước khi vết thương trên người biến mất hết, người không được ra sân nửa bước! Mặt khác, khi thương thế của người khỏi, người lập tức ra đi cho ta!”

Lục Viên ngẩn người, mãi sau mới hiểu, “Người sợ ta liên lụy tới người sao? Ta không phải người xấu”

“Nếu người thật sự không phải người xấu, cũng nên biết ta đã hảo tâm cứu người, vậy thì đừng rước phiền phức tới cho ta! Chỉ cần người ra ngoài để người khác phát hiện báo quan, tối chứa chấp tội phạm của ta có rửa cũng không hết. Ta cũng chẳng còn cách nào khác mới giấu người trong nhà. Người nếu có chút lương tâm thì ngoan ngoãn ẩn giấu, đừng hại ta!”

Bị người ta đề phòng, mặc ai cũng không thoải mái được. Nói sao thì cơ thể này có làm gì cũng chẳng có tý quan hệ nào với y, vậy mà giờ vừa phải gánh tội danh cho người khác, vừa bị xem thường, Lục Viên uất ức. Nếu không phải lạ lẫm nơi đây, kiểu gì y cũng sẽ không ngồi yên để người ta xỉa xói.

“Ta biết rồi, người an tâm, ta sẽ không liên lụy tới người. Chờ thương thế tốt hơn ta sẽ lập tức rời khỏi đây.” Ấm ức trong lòng sắc mặt cũng không tốt lên được, nhưng Lục Viên cũng chẳng tức giận với hắn làm gì, dù gì hắn cũng nói đúng, mới đầu năm, có ai lại mang một tên tội phạm về nhà mà mừng bao giờ!

Nói thì nói vậy, Lục Viên phẫn uất dán ánh mắt nóng rực vào cái mông lạnh lùng đang đi ra ngoài kia, cũng chẳng còn muốn ăn nữa, đặt bát cháo lên đầu giường, trùm chăn, quay lưng ép mình ngủ.

Mãi sau vẫn không ngủ được, lại nghe thấy tiếng bước chân của Tô Hoài, tiếp theo có người huých huých vai y, “Không húp cháo nữa sao?”

Quay lại, Tô Hoài đang bê bát cháo nhìn y, Lục Viên sững sốt, lại cười hắc hắc hai tiếng, nhồm dậy, nhận bát cháo húp sì sụp. Vừa ăn còn vừa lườm Tô Hoài, bỗng thấy, cái tên này mở mồm ra là mấy câu thú vị hoắc, còn lại, ừ là người tốt.

Cứ thế Lục Viên tạm coi như ở cùng nhà Tô Hoài.

Mà chung nhà, thì chung giường cũng là chuyện đương nhiên.

Nhà Tô Hoài một người một nhà vậy cũng rộng rãi, căn phòng được bao bởi loại gạch bán thành phẩm, buồng trong chỉ có một giường. Lục Viên thì bị thương không thể xuống giường, còn Tô Hoài à, hắn mà là loại người cổ kị thì đã không phải Tô Hoài rồi.

Lục Viên vốn muốn hỏi Tô Hoài về tình hình nơi đây, cũng để chuẩn bị cho những bước tính toán tiếp theo. Kết quả là thời điểm năm cuối sắp qua đi, ngay từ sáng sớm Tô Hoài đã dậy, quét tước, rửa ráy, cho gia cầm ăn, thu dọn chuồng heo, phơi đồ làm thịt khô, chuẩn bị rượu thịt đón Tết, thỉnh thoảng còn bị người trong thôn ới đi khám bệnh Tóm lại, so với Lục Viên suốt ngày ì trên giường, hắn còn rất nhiều việc phải làm.

Đương nhiên, đồng việc hắn phải làm cũng bao gồm tiếp chuyện giải sầu với cục “Đại phiền phức” mà hắn nhặt được. Nếu trước chỉ là “Húp cháo” “Uống thuốc”, thì nay “Người lôi chăn của ta.” cũng được coi như một câu tán gẫu.

Lục Viên vốn là người thích giao tiếp, kiếp trước ấy, Karaoke, Party hễ chỗ nào náo nhiệt là không có y không được. Mà giờ trở về cổ đại thì, bị giam trong một cơ thể gầy yếu, nằm trên một chiếc giường cứng đơ, muốn xuống cũng đừng vọng tưởng. Mà quan trọng nhất là trong nhà có người sống, mà so với người chết cũng không khác nhau là bao. Nghe được chuyện từ Tô Hoài không bằng y đồng tai nghe hàng xóm bên ngoài tán gẫu còn được nhiều hơn

Nơi đây gọi là Thạch Hà Thôn, mọi nhà trong thôn sinh sống đều chủ yếu dựa vào đồng ruộng, ngoại trừ mấy nhà giàu ra, phần lớn là các hộ dân nhỏ, cuộc sống rất tằn tiện. Mấy ngày nay Lục Viên được ăn cháo trắng đều là lương thực tích trữ để mừng năm mới, không thì đã phải sống bằng gặm bánh với ăn rau dại qua ngày.

Mấy chuyện này đều là Lục Viên chất lọc từ mấy chuyện nhà hàng xóm ra.

Thạch Hà thôn chỉ là một thôn nhỏ, mấy chuyện tý xiu như lông gà vỏ tỏi phát sinh trong nhà cũng chỉ cần một ngày là có thể truyền đi cho tất cả mọi người biết. Lục Viên nghe lén mấy chuyện bát quái ấy cũng dễ. Mà thế nên chuyện tiểu ca Tô gia lên trấn mua thuốc, mua gạo cũng ít nhiều bị sinh nghi. Mấy ngày Lục

Viên dưỡng thương này liên tục có người đánh tiếng dò hỏi, lại còn đến rình mò, may mà Tô Hoài đều ứng phó được hết.

Nhưng chuyện kỳ quái nhất là — theo lý thuyết, dù là không có việc gì chỉ đứng tán nhảm ở ngõ hay sân sàng moi móc chuyện bát quái nhà hàng xóm thì cũng nên có mấy bác gái bốn mươi, năm mươi tuổi mới đúng. Nhưng hơn mười ngày Lục Viên nằm đơ trên giường, lại chưa từng nghe thấy tiếng của một bà thím nào! Chưa từng thấy một người phụ nữ!

“Húp cháo trước rồi uống thuốc.” Bưng mâm thức ăn vào nhà, thấy Lục Viên lại du hồn vào cõi nào rồi, mép Tô Hoài khẽ run một chút, nói một câu rồi lưu loát đặt lên đầu giường.

“Đa tạ Tô đại ca.” thấy thế nào Tô Hoài cũng chẳng lớn hơn y bao nhiêu, gọi là đại ca cũng lời cho hấn quá đấy, Lục Viên phỉ báng thầm trong bụng, mặt lại cười đến là lành: “Ha ha Tô đại ca, gạo trắng này thật là quý nhỉ!”

“Ừ, lượng gạo người ăn cũng lớn lắm.” Lườm vào cái bát to hơn trước, Tô Hoài coi thường phun một câu, cái mặt y đơ đơ như gỗ đến là mún cấu cho cái, “Này, còn không húp đi, để nó nguội thì không ai hâm lại cho đâu.” tầm mắt Tô Hoài lại nhìn xuống vật áo Lục Viên, “Không mặc tử tế, cảm lạnh ta cũng không quan tâm đâu.”

Sớm đã quen với kiểu nói khó nghe của tên này rồi, Lục Viên chỉ cười mỉa một tiếng, tay lại bắt đầu gãi gãi ngực, ngượng ngập: “Tô đại ca, mấy ngày liền đã chú ý cẩn thận lắm rồi, miệng vết thương cũng khép lại rồi, có thể dính nước được chưa? Ha ha cũng nhiều ngày không tắm rồi, ta thật sự ngứa ngáy lắm”

“Không được, cơ thể người vẫn còn yếu lắm.” Nếu tắm, ta lại phải hỗ trợ

“Nhưng mà Tô đại ca” Lục Viên vừa nghe thì quỳnh lên. Không cần biết là bác sỹ khoa nào, đã là bác sỹ thì ai cũng ưa sạch. Mà hấn trước kia ngày nào cũng tắm một lần, giờ cũng ít nhất là nửa tháng, y đã khó chịu với chính cơ thể này rồi, mà cái tên Tô Hoài đêm nào cũng ngủ cùng giường với y, thế nào lại không chê y bẩn nhể.

Lục Viên không khỏi thầm xỉ vả cái thôn này thật quá lạc hậu!

Trông bộ dạng tội nghiệp của cục “Đại phiền toái”, mắt trợn tròn lên lại không biết đã lạc vào cõi nào rồi, đôi mày kia lại nhăn nhó đến quẩn lại. Tô Hoài cũng như bị lây truyền, cau cau mày theo.

“Thật là phiền!” lẩm bẩm một câu, Tô Hoài xoay người ra ngoài.

Tô Hoài! Mẹ nó sao mà người keo đến thế là cùng!

Lục Viên ngây người nhìn người cứ thế đi ra ngoài, tủi thân thế! Tay lại bắt đầu gãi gãi bả vai làm toác cả vẩy trên vết thương, Lục Viên “Au” một tiếng. Y đứng dậy xuống giường, chiếc chăn bông bọc quanh người tuột xuống lộ ra một thân áo đơn mỏng manh, Lục Viên rùng mình. Bưng bát cháo lên một hơi húp ừng ực sạch bách, chùi miệng, quay đầu do dự nhìn chiếc chăn bông, Lục Viên kéo nó lên quẩn quanh người, cứ thế run rẩy bước ra ngoài. Ai dè mới tới cửa đã thấy Tô Hoài ôm một chiếc thùng gỗ lớn tiến vào, hai người đối mặt, sừng sốt nhìn nhau.

“Ta” muốn cáo từ người! – Lục Viên vốn muốn nói thế, nhưng lại chỉ thốt ra mỗi từ. Tô Hoài lách người sang một bên, ôm thùng vào trong phòng, để mặc Lục Viên đứng trơ một chỗ, đầu óc rối tung

“Uỳnh” – tiếng thùng gỗ chạm sàn nhà, Tô Hoài vội lộn trở ra, hoàn toàn không đem Lục Viên đang quẩn thành chiếc bánh chưng để vào mắt, chỉ khi hấn đi qua sát vai Lục Viên mới bỏ lại một câu: “Cũng không phải tắm trong sân, người bọc chăn ra đây làm gì? Đi vào chờ ta.”

“”

Giờ khắc này Lục Viên bỗng thấy, nếu lúc trước Tô Hoài đem y báo quan, không chừng cũng không tệ. Ít nhất thì việc trao đổi thông tin cũng không thành vấn đề.

.

.

Ngâm mình trong nước ấm, Lục Viên khép mồm mắt lại, cảm giác từng chỗ chân lông theo nước ấm mở ra, thoải mái không lên lời. Tô Hoài cầm gáo múc thêm nước nóng đổ vào trong thùng, hun sắc mặt Lục Viên đỏ bừng lên.

“Tô đại ca, vừa rồi.” Lục Viên mở mắt ra, đang muốn cười thì chợt cứng lại, “Ôe Tô, Tô đại ca huynh cởi quần áo làm gì đây?”

Vừa nói xong, áo trên người Tô Hoài đã được cởi hẳn, ẩn hiện dưới lớp sương khói là một cơ thể rắn chắc, từng đường cong tuyệt đẹp Chỉ đến khi còn chừa lại tiết khố, bỏ ngoài tai lời kháng nghị của Lục Viên, Tô Hoài bước một bước vào đục dưng.

Ào ——

Nước dềnh lên một tác, đục dưng có vẻ trở nên hơi chật chội.

“Tô đại ca, tuy đều là đàn ông, nhưng huynh không thấy chật sao?”

“Thế này mới tiết kiệm nước, tiết kiệm củi lửa.”

“”

.
.

Lục Viên mơ mơ màng màng không biết mình đã tắm tiếp thế nào nữa.

Tô Hoài, quả nhiên là đại phu.

Y như hần nói, cơ thể Lục Viên còn yếu, mới ngâm nước đã nhanh chóng chẳng còn sức lực, nằm bẹp dựa vào cạnh thùng, kệ Tô Hoài kỳ cọ cho y. Những vết thương do Diệp Quả đã dần đóng vảy, cũng sắp khỏi rồi, nhưng nếu dùng sức chà xát thì vẫn bị bong ra, bởi vậy Tô Hoài rất nhẹ nhàng. Cơ mà Lục Viên lại sạch sẽ, sợ kỳ thể không sạch, nên cứ cầu xin Tô Hoài chà xát cho y vài lần nữa.

Người thì không tốt lắm, nhưng tay nghề kỳ cọ thì không tồi.

Lục Viên nghĩ thế đấy, nên thoải mái dựa vào cạnh thùng chớp mắt gật gà gật gù.

Tay chân Lục Viên cũng dài, nhưng lại gầy gò, nhìn từ sau, xương vai hằn lên rõ ràng. Tầm mắt Tô Hoài tập trung trên cơ thể gầy trơ xương của Lục Viên, ánh mắt thâm lại.

Chợt sững sờ, tay hần đã sờ lên tấm lưng mảnh dễ ấy

.

.

1 màn kịch nho nhỏ giữa Tiểu Tô và Tiểu Viên (chị Tiêu tự sướng)

.

Nếu có một ngày, Tiểu Viên bị biến thành một con cún con

Tiểu Tô: Không được đi theo ta, ở nhà ngoan ngoãn chờ!

Đi được hai bước, Tiểu Viên khịt khịt bước theo hai bước, Tiểu Tô quay ngoắt lại: Hửm?

Tiểu Viên (thề thề lưỡi): ầu ầu ầu

Lại tiến lên hai bước, Tiểu Viên mặt dày cũng tiến thêm hai bước, Tiểu Tô ngoảnh mặt lại: Hửm? (mặt đã đen)

Tiểu Viên (thề thề lưỡi): ầu ầu ầu

Đi tiếp hai bước nữa, Tiểu Viên trơ mặt bước tiếp hai bước, Tiểu Tô hằm hằm quay đầu lại: Đây ta bảo người – á á á

~

Và Tiểu Tô đã bị mỗ Viên trực tiếp bổ nhào lên, liếm láp khắp mặt.

*

Nếu đổi lại

Thì là Tiểu Tô biến thành con cún nhỏ

Tiểu Viên (cười híp mắt): Không được đi theo đâu đấy, ở nhà ngoan ngoãn đợi ta nhé!

Dè dặt bước hai bước bé tí, Tiểu Tô đứng lù lù bất động, Tiểu Viên quay lại: Thật sự không được theo ta đâu đấy, ngoan ngoãn chờ nhé!

Tiểu Tô:

Lại lè rề tiến về trước hai bước bé tí tí, Tiểu Tô vẫn đứng lù lù bất động, Tiểu Viên cắn răng quay đầu lại: Thật sự thật sự không được theo ta đâu đấy, ngoan ngoãn chờ!

Tiểu Tô:

Lại lết hai bước bé tí tí tí, Tiểu Tô vẫn lù lù như trước, Tiểu Viên quay ngoắt lại: Cái con cẩu chết tiết kia! Ta bảo người đứng yên thì người đứng yên luôn đấy à!

Và thế là Tiểu Tô bị mỗ Viên trực tiếp bổ nhào đến, liếm liếm khắp mặt

3. Chương 3: Đi Khám Bệnh

“Tô đại phu! Tô đại phu! Không hay rồi! Mau mở cửa! Mau mở cửa!” Tiếng đập cửa dồn dập làm Lục Viên bừng tỉnh khỏi cơn gà gật, Tô Hoài lên tiếng đáp lại, nhanh chóng xốc Lục Viên lên, lau lau người cho y rồi bế lên giường, “Mặc quần áo, đừng lên tiếng”, rồi vội vã mặc quần áo ra mở cửa, lấy thân che chắn ở ngoài.

“Thằng bé nhà ta cứ nóng mãi không thôi, làm ta với A sao nó lo muốn chết, Tô đại phu, người chạy nhanh sang xem xem”

“Được, ta mặc thêm áo rồi tới ngay.” Tô Hoài gật đầu, thuận tay đóng cửa đem hán tử nhốt ở bên ngoài, “Lý đại ca cứ về trước đợi ta.”

Đứa bé sốt!

Những lời ấy rót vào tai Lục Viên, thân là bác sỹ phụ sản, lòng y cũng vội vàng theo. Chỉ trách mấy ngày nay y nhàn rồi muốn điên rồi, anh hùng không có đất dụng võ, giờ phút này hận không thể xông ngay lên được, chộp lấy tay Tô Hoài, khẩn khoản: “Mang tôi theo với!”

Cả người Lục Viên toát ra mùi chờ đợi mãnh liệt. Tô Hoài mặc áo bông cũng có thể cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của ai kia đang tuần tra trên người, ánh mắt nóng rực như muốn đốt thủng quần áo của hắn.

Tô Hoài từ từ quay đầu, dăm chiêu nhìn Lục Viên, gần như muốn nhìn thứ gì đó trong đôi mắt chớp động kia.

“Tô đại ca” Lục Viên xao động, trông như một con cún nhỏ muốn được chủ nhân dắt ra ngoài tản bộ.

Tô Hoài nghiêng đầu nhìn y một lúc, đặt thùng thuốc lên lưng, như đã suy nghĩ kỹ càng lắm.

“Ừ đừng có nhìn ta như vậy! Ta sẽ mau chóng trở về nấu cơm cho người!”

Thương chưa thương chưa! Người lại là đồ xấu xa rồi, Lục Viên ta bị tên khốn nạn người bức điên mất thôi!

.

Lúc Tô Hoài rời khỏi nhà họ Lý, trời vẫn còn sớm. Tiệm đường ghé vào chợ dạo một vòng, mua mấy đồ Tết, tiện giúp mua được điều trị cho A sao nhà họ Lý. Đang chuẩn bị về nhà thì gặp quan binh đang tuần hành trên đường, tay cầm một tấm ảnh, như muốn tìm người nào đó.

“Này — đã gặp qua người này chưa?”

“Chưa!”

Chưa?

Chưa mới lạ ấy!

Tô Hoài quay lại chợ, lập tức vào phường bán vải.

“Vị đại ca, muốn mua vải hả? Vừa đúng nay có hàng mới, tơ lụa Giang Nam thượng hạng đấy, người xem xem”

“Có thuốc nhuộm không? Màu đen ấy.”

.

Khi Tô Hoài trở về cũng đã là buổi trưa. Lục Viên đang thẩn thờ ngồi trên giường, vừa nghe thấy tiếng mở cửa thì lập tức tỉnh lại, chân không nhuyển, đứng dậy chạy về phía Tô Hoài. Mới vừa cất bước đã không cẩn thận đá vào dục dũng, khà khiêng chạy ra.

“Đứa bé thế nào rồi? Minh huynh có được không đó?”

“Hài tử nhà họ đã sinh non, cơ thể yếu đuối, không tránh được sốt một chút, lấy khăn ướt lau người tản nhiệt là được. Không có gì phải kinh ngạc hết.” Tô Hoài vừa nói, vừa giơ tay xua xua con ruồi Lục Viên đang vo ve bay quanh. Phủi bụi trên người, cởi áo khoác, bắt đầu sắp xếp mấy thứ mới mua về.

“Tôi đâu có kinh ngạc, tôi chỉ muốn nói tôi cũng có y thuật, huynh đã có lòng tốt thu nhận, tôi cũng phải đáp trả chứ! Hiện giờ đang là thời điểm cuối năm, rất bận rộn, nên nếu huynh có bệnh nhân mà không thể đi khám, thì tôi có thể đi thay cho!” Lục Viên như một miếng cao dính chó*, kệ Tô Hoài xua đuổi thế nào cũng nhằng nhằng bám dính chặt lấy.

“” Tô Hoài bắt đầu xắn tay áo, liếc Lục Viên đang cười hi ha, “Ta không nhớ đã có hảo tâm thu nhận người lúc nào, chờ khi vết thương lành hết thì lập tức rời khỏi đây cho ta.”

“Rời rồi rồi” Lục Viên lẩm bẩm trong lòng, ta không chấp với người, rồi lại cười làm lành giúp Tô Hoài cầm dây pháo đặt lên bàn, lẳng xăng ra sắp xếp đồ đạc linh tinh, “Nhưng giờ tôi cũng chưa rời đi được! Nếu huynh không cho tôi ra khỏi cửa, vậy có thể nói cho tôi tình trạng bệnh được không, tôi có thể tham mưu góp ý Lấy luôn em bé bị sốt này đi, sinh non vốn thể chất đã yếu, vậy thì sau khi sinh nhất định phải tắm bổ. Mẩu thân không đủ sữa hả? Nếu không đủ thì có thể dùng thêm sữa dê, sữa bò vân vân, tránh cho ảnh hưởng xấu tới quá trình phát triển”

“Mẫu thân?” Tô Hoài ngừng lại, cau mày nhìn Lục Viên.

Lẽ nào ở đây không gọi là mẫu thân? Hay kêu là nương?

Lục Viên suy xét một lúc, gật đầu: “A, là nữ nhân sinh em bé ấy”

“Nữ nhân?”

“”

Nhức đầu quá, Lục Viên nhất thời thấy ngôn ngữ nơi đây cách văn minh xa quá. Bình thường khẩu âm còn chưa tính, ngay từ “nữ nhân” cũng không hiểu thì

“Người nói A sao sinh em bé!” Tô Hoài bồng phản ứng lại, vẻ mặt vẫn kì quái như trước, “Đâu phải như bò dê, sao mà có sữa! Trẻ em đều húp cháo lỏng lớn lên thôi, ai lại cho uống sữa!”

“Hả?” Giờ tới lượt Lục Viên choáng váng.

Gì mà gọi là không có sữa? Phụ nữ ở đây đều không có sữa hở? Chẳng lẽ hai cái cục to bự trước ngực >> sữa >> con ấy toàn để trang trí à?

Khăng định là nếu không phải đang có bệnh trong người, y nhất định sẽ chạy ra ngoài giáo huấn cho cả cái thôn này biết, bằng không dám trẻ con không được bú sữa mẹ, không đề cập đến chuyện dễ bị chết non, sống được thì lớn lên cơ thể cũng rất không tốt.

Nghĩ vậy, Lục Viên lại gương mặt thương hại nhìn Tô Hoài.

Ai Thằng bé này thật đáng thương, hẳn chưa từng uống sữa mẹ!

“Tô đại ca, bé con với ghé con hay dê con cũng giống nhau, phải bú sữa mẹ mới khỏe mạnh được! Nếu A sao trong thôn không có sữa, vậy chi bằng chúng ta dưỡng bò dê hay gì gì đi?” Mắt Lục Viên lấp lánh, như trông thấy con đường làm giàu tươi sáng đang rộng mở trước mắt.

Tô Hoài nom Lục Viên một lúc lâu, bỗng “Xuy” một tiếng, làm một bộ “Thật là trẻ khó dạy” nhìn y, lại cúi đầu mân mê túi đồ Tết.

“Này Tô đại ca, huynh nghe tôi nói huynh phải tin tưởng tôi Ấy? Huynh làm gì đấy? Cái gì thế?” – Đang nỗ lực thuyết phục Tô Hoài, Lục Viên thấy Tô Hoài lấy một túi giấy trong bao ra, sau đó đắm chiêu chăm chăm nhìn đỉnh đầu y.

Ánh mắt kia, gọi thế nào nhỉ lạnh sờn cả gáy

“Tô đại ca? Đừng có túm tôi! Làm gì ai ai đi đâu đấy!”

Tô Hoài cũng không nói, ấn Lục Viên ngồi lên giường, rồi ra ngoài bê một chậu nước ấm, mở túi giấy, một bọc bột phấn ào ào xổ vào, nước trong chậu lập tức chuyển thành màu đen tuyền.

“Tô đại ca?”

“Lại đây!”

Lục Viên vẫn đang do dự, Tô Hoài đã dứt thoát túm y tới, giơ tay giữ cái đầu nhỏ lùm xùm tóc ấy dúi vào chậu nước.

“Aaa Tô đại ca! Nước này hôi quá!”

“Thật là phiền phức! Ừm ——” Tô Hoài kéo đầu Lục Viên khỏi nước, tay xao loạn trên tóc y, tiện tay với chiếc khăn mặt vắt trên vai nhét vào lòng Lục Viên, “Che mặt lại.”

“Nhưng mà” người làm thế làm chi!

“Người ồn quá!”

“Ồ” Tóc bị kéo mạnh một cái, rốt cục Lục Viên cũng ngoan.

Tính tình Tô Hoài tuy không thể nói là tốt, nhưng tay chân rất nhanh nhẹn. Tay hắn rất lớn, lại có lực, mười đầu ngón tay dày dặn, săn chắc mát xa rất thoải mái. Lục Viên nhận ra nếu mình không động đây thì thế này đúng là hưởng thụ quá hà.

Mà mấu chốt là, y cũng chẳng thể lộn xộn được —— đầu đang ở trong tay Tô Hoài rồi lại ngo ngoe trước mặt hắn, kiểu gì cũng bị thiệt.

Cuối cùng khi thấy đã nhuộm ồm ồm rồi, Tô Hoài lau khô cho y, cầm chiếc lược chải đều từng sợi tóc, rồi còn giữ đầu y rẽ từng dùm từng dùm tóc ra kiểm tra.

“Tự lau đi.”

Vèo ——

Úp khăn mặt lên đầu Lục Viên, Tô Hoài bưng chậu nước bắn ra ngoài.

Y không nhìn lầm mà, cái tên Tô Hoài này, tinh thần hẳn tuyệt đối không bình thường, tuyệt đối luôn đấy!

Về mặt Lục Viên đau khổ cầm khăn lau lau đầu, mấy sợi tóc đen nhánh trông thật mềm mượt.

Ể? Tóc đen?

Sau khi Lục Viên ý thức được chính y đã xuyên không, thì việc đầu tiên là đi soi dung mạo của mình. Bỏ qua làn da trắng ngần, hai gò má gầy gò, đôi mắt có vẻ hơi trũng, tròn và sáng. Chẳng qua là màu đồng tử không phải đen, mà y chang tóc, cả hai đều màu hổ phách, trông lại càng tôn lên nước da trắng bóc.

Lấy tiêu chuẩn của Lục Viên thì khuôn mặt này trừ hơi gầy thì coi như đẹp, nhưng trong mắt Tô Hoài, khẳng định là màu tóc kỳ lạ ấy rất quái đản, vì không quen nhìn nên mới bắt y nhuộm đen?

Kết luận ấy làm trong lòng Lục Viên bỗng thấy rối rắm, rất không thoải mái.

Cái tên Tô Hoài này cũng có hơi lấy bản thân làm trung tâm quá đi!

Tô Hoài lại quay vào trên tay còn có một cục bùn!

Mấy câu chất vấn còn chưa ra khỏi miệng đã bị nuốt lại, Lục Viên cảm thấy tình thế không ổn, lùi người về sau hai bước, “Cái kia Tô đại ca? Huynh không phải là”

“Lại đây!”

Hừ! Tô Hoài – cái thằng điên này, còn có thể làm khác được không chứ?

Tay không độ được với chân*, trứng không chọi lại được đá. Cho dù Lục Viên cố sống cố chết giãy dụa, cuối cùng vẫn bị Tô Hoài trét một lớp bùn lên làn da trắng trẻo.

“Người tên là gì?” – dè xuống người Lục Viên đang không an phận, Tô Hoài mặt nhăn mày nhú -cái tên này mấy ngày nay, hôm nào hắn cũng gọi y, cho y ăn, vậy mà chính hắn đúng là quên xừ tên y mất rồi.

“Lục Viên.” bất giác Lục Viên cảm thấy một cảm giác mãnh liệt của câu ‘kẻ đứng dưới mái hiên, không thể không cúi đầu’.

“Lục Viên?” Tô Hoài như ghét nhìn bộ dạng buồn thiu của tên trước mặt, cười nhạt một tiếng, “Tên này không cần dùng nữa, từ nay về sau ta gọi người là Tiểu Viên, nếu bị hàng xóm trông thấy thì bảo là em họ xa của ta, rõ chưa?”

“rồi.” Lục Viên trì hoãn đáp, mãi sau mới để tâm tới ý sâu xa của câu ấy, vội ngẩng đầu lên, Tô Hoài đã ra đến cửa. Lục Viên vội chạy ra, vúi vào khung cửa ngóc vào bếp hô lên: “Tô đại ca! Ý huynh là tôi có thể ra ngoài?”

“Thương thế của ngươi cũng đã tốt lên khá nhiều, phơi nắng có thể trợ giúp việc phục hồi.” Tô Hoài quay đầu lại: “Nhưng, chỉ giới hạn trong con ngõ nhỏ này thôi.”

Nếu quan binh thật sự chớp tới, phát hiện hẩn ẩn giấu ngoại nhân chắc chắn sẽ nghi ngờ. Chi bằng cho người trong thôn biết y, đến lúc đó cũng tự nhiên xúm lại nói là người nhà của hắn, nói không chừng còn có thể tiếp tục bưng bít được. Mà phơi nắng cũng làm cho da y đen đi một chút, không cần dùng bùn chi cho phiền nữa.”

Tô Hoài nghĩ, động tác tay cũng nhanh hơn, một nhát dao đã tước một lớp vẩy sáng bóng trên mình cá xuống.

Tóc đen, da đen, rồi đem dưỡng béo thêm một chút, này quan binh có thấy y cũng khó nhận ra.

“Tô đại ca, cảm ơn huynh.” giọng Lục Viên rất là háo hức nhí lắc, Tô Hoài vừa ngẩng đầu lên đã thấy y nhón vào khung cửa sổ, cười hì hì nhìn hắn.

Lục Viên ấy, cảm xúc tới cũng thật nhanh, mới rồi còn oán giận Tô Hoài gây sức ép, giờ mở rộng phạm vi hoạt động cho y, cơn tức ấy đã nhanh chóng chui khỏi đầu. Tầm mắt quét một vòng trong bếp, rồi dừng lại trên thớt. Tô Hoài đang chọc một đầu của chiếc dao nhỏ vào miệng cá, xoay dao một vòng rồi rút ra, thò tay vào sờ nắn, rồi cả đoạn xương cá đều bị hắn rút ra toàn bộ.

“Đừng có ở đây vướng víu, chín ngay bây giờ, người ra ngoài chờ!”

Nhất thời Lục Viên ngây ngơ. Không phải vì thấy tay nghề cớm nước của Tô Hoài có bao nhiêu điều luyện, mà y đột nhiên ý thức được, rốt cuộc y cũng không cần húp cháo nữa rồi!

4. Chương 4: Cá Thát Bảo Hấp Chay Nguyên Con Và Canh Cá Viên Rau Nhút*

Thạch Hà thôn là một thôn nhỏ, thịt heo bò đều rất quý, trong bữa ăn thường nhật của những hộ gia đình nhỏ đều không ăn nổi. Nhưng trong thôn lại có một cái hồ nhỏ, ngày ấm có thể bắt cá, trời lạnh có thể câu qua băng, hải sản ngược lại có hàng ngày. Trong nhà tích trữ thịt chủ yếu dành cho đêm 30, mồng Một ăn. Hôm nay mới có hai mẩy Tết, Tô Hoài quyết định làm cá.

Chát — Chát chát — Chát — Chát chát —

Tại trù phòng, Tô Hoài cầm hai con dao băm cá, tay trái băm xuống một nhát, tay phải băm hai nhát, đao pháp này tên là vó ngựa, bởi âm thanh của nó rất giống tiếng vó ngựa chạy nện trên mặt đất. Miếng cá trắng như tuyết nháy mắt đã trở thành một mảng nát mịn, Tô Hoài đun một nồi nước trong, mắt liếc ngoài song cửa sổ.

Đúng lúc trời trưa, ánh nắng nhỏ vun khúc xạ lớp tuyết đọng thành những giọt lỏng lánh. Giữa sân là một mảng đất trống nhỏ, Lục Viên đang ngồi trên một chiếc ghế thấp nhỏ, trước mặt là một chậu nước, từng cọng giá đỗ bị y ngắt đầu bỏ đuôi rồi thả vào chậu.

Tô Hoài nói, ‘vật đầu vàng với rẽ xuống như thế ăn mới ngon, mà trông cũng đẹp mắt hơn.’

“Hắc hắc, tôi nhạt xong rồi!” đang cúi đầu ngắt ngắt, bỗng Lục Viên thấy một bóng đen chồm lên, vội vàng đưa chậu ra.

Lục Viên đối với việc ăn chơi nhảy múa từ trước đến nay không hề có bất cứ nguyên tắc nào, nay mỹ thực ngay trước mắt, chẳng việc gì y phải gây khó dễ cho chính đầu bếp của mình cả.

Trong tay Lục Viên giờ đang có một nhúm rau, hướng Tô Hoài híp mắt cười hỏi: “Loại rau này tôi chưa bao giờ nhìn thấy, gọi là gì vậy?”

Rau biêng biếc chỉ nhỉnh hơn ngón tay một chút, dai dai mềm mềm trông rất buồn cười, y như mấy chiếc lá sen nhỏ cuộn tròn lại. Lục Viên cầm thân nó, mới chọc chọc ngón tay vào chiếc lá tròn tròn, lá sen nhỏ đã run rẩy không ngừng.

“Đây là rau nhút, nấu canh rất ngon.” Tô Hoài đoạt lấy cọng rau nhỏ trong tay Lục Viên, bê chậu nước mang vào bếp, Lục Viên cũng tò mò đi theo.

“Tô đại ca, cái gì đây?”

“Đây gọi là cá chép Thát Bảo, thịt heo, mộc nhĩ, nấm hương, măng khô, đậu xanh, thì là, trộn lại nhồi vào bụng cá, hấp ăn.”

“Ôi? Huynh xếp hết mấy thứ ta nhạt lên đĩa làm gì thế? Ăn được luôn hử?”

Ba —

Một cái tát đập lên cái móng vuốt của ai đó đang cố vươn đến.

“Dừng động vào!”

Nhóm lửa, một bát dầu ăn, một đĩa xếp đầy rau bình yên chui vào nồi, rưới một lớp nước sốt, Tô Hoài bê nồi lên lắc nhẹ, nước sốt dần dính từng phần thức ăn lại, nghiêng nồi, tay trái kéo theo một chiếc đĩa, toàn bộ thức ăn trong nồi cứ thế nguyên vẹn đổ vào đĩa — phương pháp này trót rau.

Món này vốn gọi là hấp chay nguyên con, cần rất nhiều nguyên liệu các mùa hợp lại, nhưng đang là tháng Chạp rét mướt, không có điều kiện. Tô Hoài tiện có bí đao, cải trắng xắt thành những miếng dài nhỏ bằng nhau, thả vào giữa những cọng giá trắng ngần, nhỏ thêm một vài giọt nước sốt làm chúng càng trở nên sáng bóng. Lục Viên mới chỉ thấy lớp hơi nước trắng nhờ nhờ thì bụng đã bắt đầu biểu tình.

“Phần đầu đã xong.” – cầm vành đĩa, nấu một nồi nước, Tô Hoài bóc lên miếng thịt cá đã băm nhuyễn, dùng ngón trỏ với ngón cái nặn thành một viên thịt tròn tròn, lại dùng đầu ngón tay thả nhẹ vào nồi, viên thịt “tôm” một tiếng vào nước sôi, chỉ một tẹo sau đó một viên thịt mập mập trắng trắng đã nổi lên.

Một bên thả rau nhút với gia vị vào, bên kia cá Thắt Bão cũng đã hấp xong, Tô Hoài sai Lục Viên xấp bát đĩa ra trước, còn mình thì ra hậu viện, xách một vò rượu nhỏ ra.

“Tô đại ca! Ra là huynh còn tàng thứ tốt thế nha!” Lục Viên vốn đang chăm chăm nhìn mâm đồ ăn, từ lúc Tô Hoài vào thì đắm đắm vào tay hắn, ánh mắt đầy mong chờ nhìn Tô Hoài mở bình, một hương gạo ngào ngạt bay ra.

Té ra là rượu nếp!

Lục Viên vốn là tên ham rượu như mạng, tuy vò rượu bé bé có vẻ hơi keo kiệt, nhưng vẫn kích thích con ma men kia một cách dễ dàng. Tô Hoài mới rót đầy chén, y đã nhanh nhẩu cướp lấy, một ngụm nuốt trọn xuống bụng.

Ngụm rượu hơi đục mới chảy tới họng, đã mang vị cay xè, một lúc sau lại thành một vị ngọt thanh thanh nhạt nhạt, hương nồng đậm hun người say. Mới một chén, ánh mắt Lục Viên đã mơ màng.

“Tô đại ca rượu nếp này thật bá cháy á! Ha ha ha” lưỡi bắt đầu không còn lưu loát nữa, Lục Viên gấp một miếng cá., gấp miếng thịt heo hấp trong bụng cá, nhét tất cả vào mồm, không nói đến vị tanh đã không còn, mà cá Thắt Bão kia cùng với hỗn hợp nhân trong bụng nó hòa quyện, ngấm vào nhau, hương vị phức tạp như từng bông đỗ quyên nở rộ trong miệng.

Thối “phù phù” mấy miếng, vẻ mặt tràn đầy hạnh phúc, Lục Viên nói: “Tay nghề Tô đại ca thật đỉnh nha!”

Đáng giá! Rất đáng giá! Y đã chịu đựng một bụng bức bối mấy ngày nay, bữa tiệc này, toàn bộ đều đáng giá!

Như không thể đợi thêm được nữa, Lục Viên hướng đĩa vào đĩa cá hấp gấp lia lịa.

Mồm nhai “nhóp nhép nhóp nhép” vang đều đặn, giòn, trơn, thanh, mềm cứ phải gọi là khiến người ta khoan khoái hết cả người, nhưng miệng lại thấy hơi nhạt nhạt, Lục Viên hí mắt, cầm chén rượu nhỏ, ngây ngô cười với Tô Hoài, “Hắc hắc làm chén nữa nào”

Tô Hoài đang gỡ đĩa dọc theo sống lưng cá, nghe xong cũng không nhìn Lục Viên, buông đĩa, múc một muống canh trong bát canh.

“Ăn canh đi đã.”

“Tô đại ca” khuôn mặt nhỏ nhỏ của Lục Viên đã bắt đầu hây hây, từ tai xuống cổ đều hồng lên, đôi nhãn trong suốt đã có một lớp sương mỏng, miệng cũng chu lên, mũi nháy nháy, trưng một bộ ủy khuất tội nghiệp.

Thấy cục “Đại phiên phức” phụng phịu lấy đầu ngón tay gầy gầy đầu muống canh, vang lên những tiếng sứ chạm vào nhau lạnh lạnh. Đầu thì gà gật nâng lên gục xuống, cái miệng nhỏ nhỏ ghé vào cạnh bát, húp húp, liếm liếm môi, sau lại gấp một viên cá, nhai nhai, tiếp lại gấp một nhúm rau nhút, mồm nhóp nhóp mấy cái rồi nuốt

Tô Hoài biết “Đại phiên toái” say rồi ~~

Chỉ uống mất chén rượu, bình rượu nếp nhỏ đã chẳng còn lại mấy, Tô Hoài nhẹ đoạt lấy từ tay Lục Viên, mang vào trong rồi bưng hai bát cơm quay lại.

“Tô đại ca không có rượu! Huynh đi khai một bình nữa đi”

“Không có! Ăn cơm!”

“Tô đại ca hi hi cá Thắt Bão đúng là cực phẩm nhá! Ta hơn hai mươi năm rồi chưa từng nếm món cá nào ngon thế A! Còn cả cá viên nữa nào nào nào ta gấp cho huynh một viên”

Lục Viên cười tí mắt gấp viên cá tới miệng Tô Hoài, “Nào há mồm”

Cách —

Hai chiếc đũa đụng vào nhau, viên cá rơi xuống đất, lăn lông lốc ra xa, dính một lớp bụi.

“Hắc hắc Mi dám chạy! Tao gấp viên khác”

Cứ thế lặp đi lặp lại năm sáu lần. Rốt cuộc Tô Hoài cũng không nhịn được nữa, cầm muôi canh mức hết viên cá vào bát mình, trừng mắt lườm Lục Viên, “Rồi, ngồi xuống ăn cơm!”

“Tô đại ca! Sao huynh mức hết cá viên đi rồi? Ta còn muốn ăn”

Tay bắt đầu giật, Tô Hoài vẫn đẩy bát cơm sang, đang muốn nói “cho người tất” thì thấy Lục Viên chột “Aaa” hô to lên rồi nhào vào người mình.

“Cho người tất”

“A ——”

“Ngồi tử tế nào.”

“A ——”

“Húp thêm canh.”

“A ——”

“”

Một thìa cá viên dứt vào miệng, Lục Viên vui vẻ nhai nhai: “Ngon ngon, miếng nữa.”

Tô Hoài sầm mặt, bả vai bắt đầu giật, lại dứt một thìa nữa.

“Không được cắn thìa!”

“Ô ô”

“Há mồm!”

“Ô”

“Người làm sao vậy?”

Tô Hoài còn chưa kịp nói gì, đã thấy sắc mặt Lục Viên tối sầm xuống, “Oa” một tiếng, ai đó rất ngoan ngoãn nghe lời há mồm ra. Chỉ có điều ối thôi mà!

“Qua đây!” mặt Tô Hoài cũng sầm lại, túm lấy cánh tay gầy gầy của Lục Viên lôi ra ngoài, Lục Viên vừa che miệng vừa lảo đảo bước theo, cuối cùng bị Tô Hoài lôi tới nhà xí, nôn thốc nôn tháo một trận.

Đợi Tô Hoài thu dọn đồng hỗn loạn Lục Viên thả ra, lại đem toàn bộ thức ăn chẳng ăn được nữa cho lợn ăn. Khi quay trở lại nhà xí, Lục Viên đang nín vào cánh cửa tre, mặt mũi tái nhợt, hai chân run run đứng không vững.

“Tô đại ca ta khó chịu” mặt nhăn nhúm lại, tiếng Lục Viên thì thào rất nhỏ, một thân quần áo đều dơ bẩn, còn bốc một mùi rất quái.

Tô Hoài nom hấn nửa ngày, cuối cùng một câu tức giận cũng chẳng nói ra được, mặt lạnh lại, ngồi chồm hồm xuống đưa lưng về phía Lục Viên, “Lên”

“Hả?”

Không kiên nhẫn chờ dài một hơi, Tô Hoài nghiêng đầu bắt lấy cánh tay Lục Viên quàng lên cổ mình, tay kia ôm lấy đùi Lục Viên, cứ thế công người lên.

Cái cục phiền toái này trông gây trở xương, thế nào nặng thế! Hơn nữa hôi chết đi được!

“Tô đại ca cơm huynh làm ngon lắm lần sau ta còn muốn ăn nữa”

“Ừ!” – từ nay trở đi, chỉ cho người húp cháo!

“Tô đại ca rượu nếp ta cũng muốn uống rượu nữa”

“Ừ!” – rồi rồi, không bao giờ cho người động tới rượu nữa!

“Tô đại ca ta hơi quá! Ta muốn tắm”

“Ừ!” – ta thật muốn vứt người đi cho xong!

“Tô đại ca ta ta muốn về nhà”

“” – cước bộ Tô Hoài khẽ khựng lại, rồi nhanh rảo bước tới cửa, “Ừ, về nhà”

Lục Viên mơ mơ màng màng ghé vào vai Tô Hoài, một lúc lâu sau, gật gù đắc ý cọ vào thái dương Tô Hoài, bên tai người ta lẩm nhẩm một câu:

“Tô đại ca à kỳ thật huynh là một người rất tốt”

.

☐ _____

* Miếng cao dính chó – Nguyên văn: : một khối cầu bì cao được – Một loại thuốc dính (gần như Salonpas ấy) giảm đau, rất dính, không có tác dụng phụ, vẫn dùng cho tới ngày nay. Ngoài ra còn có nghĩa là: Lầm Bầm. Nhưng trong câu này mình thấy nghĩa Dính hợp hơn. Đây là chân dung của em nó:

* Tay không độ được với chân: Nguyên văn (= Ca bạc ảo bất quá đại thối = tay không lay được chân) : đại ý so sánh sự chênh lệch giữa 1 yếu với 1 mạnh.

* Rau nhút: Tên khoa học: Brasenia Schreberi: là thực vật thân cỏ mọc trong môi trường nước. Rau trơn, tươi, ngon, mát. Rau nhút có chất nhớt như lòng trắng trứng, glucit, chất béo, nhiều loại Vitamin và khoáng chất khác, thường dùng rau nhút vừa như thức ăn vừa như một loài thuốc, có tác dụng bồi bổ sức khỏe.

5. Chương 5: A Sao Nam

Khi Lục Viên tỉnh lại, đã là sáng sớm ngày hôm sau. Đầu óc chưa tỉnh táo, mơ mơ màng màng nghĩ mãi không ra tối qua mình đã làm những chuyện gì. Y chỉ nhớ tittle lượng của mình tốt lắm, vậy mà bị mấy chén rượu nếp đồn gục, thật là mất mặt chết đi được.

Nhấn mặt nhịu mày, Lục Viên chỉ nghe thấy mùi hương thoang thoảng thoảng mát từ quần áo, rúc rúc vào ổ chăn ấm áp, Lục Viên tìm một tư thế thoải mái, mí mắt chậm rãi khép lại.

Y đang say rượu, cần nghỉ ngơi.

“Ừm” – một tiếng rên trầm thấp vang lên. Như một dây cung đang giương đứt cái phứt, dọa Lục Viên giật nảy mình, giờ mới phát hiện ra trên giường còn có một người nữa, còn đang bị chính y quắp chặt lấy, tuy chưa tỉnh, nhưng mày cũng chau hết lại, trông có vẻ rất khó chịu.

Mọi người trong Thạch Hà thôn dậy rất sớm, Tô Hoài cũng thế, tảng sáng mỗi ngày đã dậy làm việc, thường khi Lục Viên tỉnh lại chưa bao giờ thấy Tô Hoài còn nằm bên cạnh. Hôm nay trông hẳn có vẻ rất mệt mỏi, vù vù ngủ rất say. Đôi mắt nhắm lại làm khuôn mặt trông nhu hòa hẳn, búi tóc ngày nào cũng gọn gàng nay lại tán loạn, có hơi mất trật tự, trông lại thân thiện hơn. Lục Viên không khỏi cảm thán, nom hẳn ngủ so với thức thuận mắt lắm lắm.

Tô Hoài ngủ dường như không yên, đại để là sắp tỉnh, trở mình một cái, đệm chăn kêu lên tiếng “sột soạt”, cánh tay rất tự nhiên kéo Lục Viên ôm vào ngực.

Lục Viên bị Tô Hoài làm cho hoảng sợ, trở mắt sững sờ. Hơi thở đều đặn phả vào tai Lục Viên, nóng nóng, làm toàn thân Lục Viên chợt thấy mất tự nhiên, giờ mới ý thức được mình phải nhanh chóng thoát khỏi ma chướng ấy. Nhưng chỉ mới cục cựa nhỏ nhỏ một cái, Tô Hoài đã không kiên nhẫn “Hừ” một tiếng, Lục Viên cả kinh ngẩng đầu lên, thấy lông mi Tô Hoài rung rung một chút, mở mắt.

Đôi người khùng bố quá trời

“Tôi” Lục Viên mãi mới phản ứng lại, trong đầu chợt nảy một câu nói — lẽ nào đây là phong cách rời giường sao?

“Tránh ra” – Tô Hoài như còn chưa tỉnh hẳn, thuận thế cho Lục Viên một cước đá sang một bên, quần chắn mơ màng ngủ tiếp.

Lục Viên bị đá thế đấy, cứ lặn lông lốc xuống cuối giường, tịt vào mép giường lạnh lẽo làm người y run lên, oán hận nhìn Tô Hoài quần chắn thoải mái ngủ, “Tô đại ca!”

“Hử?” – mi tâm nhú lại, Tô Hoài chớp mí, mặt đen đến dọa người.

“Ách tôi lạnh” – giọng còn theo tia lo lắng run rẩy, Lục Viên hận không thể tát thẳng mặt mình một cái.

“Phiền quá!” Tô Hoài lăm bằm một câu, nhưng vẫn nhắc một góc chăn lên, “Nhanh lên! Khí lạnh vào hết rồi!”

Tiếng chăn lại “sột soạt” vang lên, tấm chăn nhắc lên, một người lồm cồm chui vào.

“Ngủ đi, đừng có chen!”

“Nhưng mà ta chưa đắp đủ chăn”

“Còn nhích tới nhích lui nữa, ta đá xuống giường!”

“”

.

Tháp Chạp sắp qua, khí trời cũng ngày càng lạnh thêm, bên ngoài gió vẫn rít gào mãnh liệt, không ngừng lọt qua khe tường chui vào. Mấy đêm nay Lục Viên thường bị lạnh mà bật tỉnh, nhịn không được chui vào cọ cọ người bên cạnh, hấp hấp hơi ấm từ cơ thể Tô Hoài, cứ thế đến khi tỉnh lại, cảm giác đầu tiên là hai chân lạnh cóng. Lục Viên mong ngày mong đêm, mong cho mùa đông quái quỷ này mau mau qua đi.

Hôm đó Lục Viên đang quần chắn ngồi trước chậu than sưởi ấm, nghe thấy tiếng ồn ào ngoài cửa, y vẫn duy trì hình dáng như bánh chưng ấy định tới cửa nhìn xem, mới tới gần cửa thì nó đã bị mở ra.

“Tô đại phu! Đây là đệ đệ của người đấy à! Kêu là gì ấy nhỉ A! Đúng rồi! Tiểu Viên, ha ha ha!” – một người râu ria xồm xoàm tới trước mặt, giơ tay dụi dụi đầu Lục Viên, làm y nghiêng ngả cả người, hán tử càng cười lớn hơn.

Từ khi phạm vi hoạt động của Lục Viên được mở rộng trong con ngõ nhỏ, dần dà cũng tiếp xúc với không ít thôn dân, nhất là hàng xóm láng giềng thì như rất có hứng thú với y, ngày nào cũng lôi kéo y hỏi đông hỏi tây, ngay cả đến con chó hay theo đuôi nhà người ta, Lục Viên ít nhiều cũng quen mặt. Hiện tại những người theo Tô Hoài về nhà ừ thì đại để là hàng xóm.

Đối với việc quen tất cái thôn nhỏ này, Lục Viên lại càng thấy bất thường. Những thôn dân y thấy không ít, dân lao động, người chăm lo việc nhà, kẻ ham ăn biếng làm, muôn hình muôn vẻ, vậy mà lần nào cũng là đám đàn ông, không có lấy một người phụ nữ!

“Ôi — Đại Hồ Tử, người đừng trêu chọc thằng bé nhà người ta! Mau mau giúp đại phu làm chuyện chính đi!” – người đang nói là đại ca nhà họ Lý mới sinh em bé hôm kia, gã đang cười sang sảng, tới vỗ vai Tô Hoài, “Không phải làm giường lò* sao? Chúng ta nói làm là làm, đừng làm chậm trễ Tô đại phu ngủ!”

“Giường lò?” Lục Viên là người phương Nam, gốc nửa ngày mới hiểu họ đang nói gì, nhất thời có chút hiểu kỳ.

“Hà hà Ta đang nói Tô đại phu sao bỗng dưng muốn làm giường lò! Ra là để cho tiểu đệ không bị lạnh nha!” – một tiểu tử cao gầy từ đầu bước ra, vừa nhìn Lục Viên vừa cười cười. Lúc này Lục Viên mới nhớ ra quần áo y xộc xệch gây hiểu nhầm, nhất thời xấu hổ, hắc hắc cười nghếch hai tiếng, lại nghe thấy tiểu tử kia nói nhiều nữa.

“Ta nói Tô đại phu a, trước khuyên huynh làm một chiếc giường lò qua mùa đông, thì huynh ngại phiền, nói gì cũng không chịu! Giờ thì tiểu lão đệ nhà huynh tới, tể da nộn thịt không chịu nổi giá lạnh, lại không thấy huynh chê phiền phức nữa nhỉ?”

“Ha ha Tô đại phu của chúng ta trông lạnh lùng vậy thôi, ai chẳng biết tâm hẩn rất mềm! Năm kia khi nhà ta* phát bệnh, ta tới tìm hẩn, thật đúng là bị gương mặt lạnh hù chết, xoay người rời đi! Ha ha nếu không phải hẩn kéo lại nói một câu ‘người nhìn được là có bệnh hay không có bệnh hả?’ ta đúng là bị dọa về mà!”

“Đúng đúng! Ta nói Tô đại phu này, tật xấu ấy cũng nên sửa đi thôi! Bằng không với Tô đại phu của chúng ta trông thế vậy mà hơn hai mươi tuổi rồi còn chưa có thượng một ca nhi? Chứ lúc bằng Tô đại phu, ngay cả con ta cũng có rồi đấy”

Mấy hán tử bắt đầu hăng, càng nói càng không đứng đắn, mặt Tô Hoài trầm xuống, mau chóng tổng họ đi làm giường lò, Lục Viên đang muốn đi theo xem náo nhiệt thì bị cái bản mặt lạnh nghiêm ấy ngăn lại.

“Đừng đến đây thêm phiền.”

Bối bối, mấy ngày nay Lục Viên đã thăm dò kỹ càng tính tình của Tô Hoài rồi, điển hình là kiểu mồm miệng chua ngoa nhưng tâm lại mềm như đậu hũ, nên cũng chẳng chấp với hẩn, lại chớp chớp mắt mấy cái, “Sao? Tô đại ca sợ nhóm người họ nói gì với ta làm huynh xấu hổ hả?” cười cười, Lục Viên lại như chợt nhớ ra cái gì, “Đúng rồi, đại ca mang mũ da kia nói huynh không thượng ca nhi là ý gì vậy?”

Vốn đang nghĩ muốn hỏi tiếp rằng – ‘ca nhi là cái gì’, nhưng mà thấy Tô Hoài đen xì mặt lại thì Lục Viên ghen chẳng dám hỏi nữa, sau đó tròn mắt nhìn Tô Hoài bị chọc xoay người rời đi.

Nói làm là làm, mấy hán tử đều là những người cẩn thận, hai ba nhất đã phá xong cái giường gỗ ban đầu của Tô Hoài, trong phòng đã đầy những gạch vụn. Trước tiên mấy người lấp trên mặt đất một nửa giường, rồi dùng gạch xếp thành một cái ống khói hình chữ “Kỷ” [].

Tô Hoài đi theo làm việc, cũng không rảnh quản Lục Viên. Lục Viên chủ động gánh vác công tác bưng trà pha nước, tất nhiên, mục đích chủ yếu vẫn là nhìn xem cái giường lò là như thế nào.

Tiểu tử nói nhiều kia là con của nhà họ Vương cách vách, cả người nom cao gầy, tên họ là Cột, rất nhiệt tình, lại xấp xỉ tuổi Lục Viên, nên vừa một bên phụ trợ, một bên nói chuyện với Lục Viên.

“Cái này gọi là khe nhiệt, khe này nối với ống khói ở bên ngoài bếp, khi nhóm lửa, thì hơi nóng sẽ theo ống khói di chuyển một vòng trong khe, thế là ấm.” – Cột cười cười với Lục Viên, tay bắn chà vào vạt áo, nhận bát nước, uống ừng ực sạch bách, cầm bát trả lại cho Lục Viên, lại nhìn lướt qua bàn tay lạnh cóng phát hồng của y, “Ha ha! Tô đại phu đúng là đau đẽ đẽ huynh nhá, trông tay thế này biết là không chịu qua nổi mùa đông rồi.” – nói xong, vói tay vào trong áo đào đào nửa ngày móc ra một hộp nhỏ tròn tròn màu đỏ, nhét vào tay Lục Viên.

“Cầm lấy!” Cột vui vẻ, hai chiếc răng nanh nhỏ cũng thò ra, “Đây là ta theo A sao tới nơi ấy lấy về, sau này để tặng cho ca nhi trúng ý gì gì đó! Dù sao ta với ca nhi vẫn còn lâu lắm, trông tiểu tử người thấy đáng thương, trước cho người. Bôi lên mu bàn tay, sẽ không bị nứt da nữa đâu!”

“Ha cảm ơn Cột ca!” – Cột nhiệt tình, Lục Viên cũng khó nói không cần được, chỉ có điều cái hộp nhỏ ấy trông bẩn bẩn, còn như có mùi mỡ heo, cái “Kem dưỡng da” cổ đại này, nói thật thì y hơi có chút ghét.

Cột nói xong, quay lại giúp trát khe nhiệt, Lục Viên nhanh chóng nhét chiếc hộp nhỏ vào đai lưng, y cũng không muốn đem thứ này nhét vào ngực coi như bảo bối giống Cột.

Một lớp bùn vàng trát lên, giường lò đã dần định hình được hình dáng đầu tiên. Lại tiếp tục xếp số gạch lên trên mặt khe, dùng hỗn hợp bùn, cát vàng trát lên, bên cạnh giường lại đẩy một tảng bụi mù.

Giờ là lúc đợi cho lớp bùn khô lại, A sao của Cột ở bên cạnh đã mang thức ăn tới. Lục Viên nghe thấy tiếng gọi to thì cũng chạy ra, trong đầu nghĩ cuối cùng cũng có thể gặp được một người phụ nữ trong thôn rồi. Kết quả là mới bước tới cửa, lập tức Lục Viên ngấy ra, nào có A sao nào đâu, rõ ràng là ông chú thấp bé xách theo một chiếc làn đi tới.

“Vương A sao tới rồi đấy à! Ngoài sân lạnh, mau mau vào nhà ngồi!” – đúng lúc Tô Hoài bước ra, vừa nói vừa ra đón, dẫn ông chú kia vào trong phòng, tới cửa mới để ý thấy Lục Viên đang dẫn mặt ra, Tô Hoài

cau mày, “Lại làm sao đây?”

“Ha hả này là biểu đệ xa của Tô đại phu đó hả? Xem nào xem nào! Bộ dạng thật muốn chọc người ta thương mà!” – Vương A sao tùm tùm cười, nhìn rất hòa ái, nói rồi nâng tay kéo vai Lục Viên, “Hài tử, mau vào nhà, trông mặt lạnh cóng bệch hết rồi này!”

Này, cái mặt này không phải trắng vì lạnh đâu, rõ ràng bị dọa đấy chứ!

Thẳng đến khi Lục Viên bị A sao kia kéo vào phòng, vẫn lạnh đầy người, đầu óc ngay từ đầu khi thấy Vương A sao vẫn không dứt được kích động.

Hơn nửa tháng chưa từng thấy một người phụ nữ nào, thế nào giờ người ở đây còn kêu một người đàn ông là mẹ hả trời!

6. Chương 6: Dựng Phu Đàn Ông Có Bầu

“A sao! Người có mang món ngon ngon gì đó tới không đó? Con đói muốn xỉu rồi!”

Vương A sao mới vào, Cột đã chạy lên, lục lọi cái làn kia, vén cái khăn lên, một mùi hành lá thơm lừng làm mọi người hít khịt thành tiếng.

“Là bánh chiên hành! Thơm quá! Còn có trứng luộc nước trà*”

Ba —

Vương A sao tát một cái lên mu bàn tay đang thò vào kia, tiện tay nhéo nhéo lỗ tay Cột, “Thằng oắt con này, chẳng phép tắc gì cả! Trưởng bối còn chưa ăn, con khi người gấp cái gì!” Nói xong, đem làn đặt lên bàn, cười cười vẫy tay với mấy hán tử, “Đói bụng lắm rồi! Đến đây, nhanh lúc thức ăn còn nóng!”

“Cột đói thì cứ để nó ăn đi! Vương A sao làm gì lại đi dọa hài tử!” – Đại Hồ Tử cười cười, cầm một chiếc bánh đưa cho Cột, “Này, Cột! Ăn đi!”

Cột đứng một bên xoa xoa lỗ tai, thấy thế thì liếc trộm A sao một cái.

“Tiểu tử này bình thường bướng vậy, ngay cả Đại Hồ Tử ta cũng dám chọc, chứ sợ A sao người lắm đấy!” – Đại Hồ Tử cười, mọi người cũng cười theo, Cột vuốt ót ngưỡng ngừng nhận bánh rán, Vương A sao hướng Lục Viên bữu môi, “Oắt con, trước đưa cho đệ đệ Tô gia đi đã!”

Lục Viên vẫn đang bị trạng thái hoảng hốt vây khốn, giờ ngửi thấy mùi hành chiên thơm nức mới hoàn hồn. Đang nhận bánh từ tay Cột thì nghe thấy tiếng Tô Hoài ân cần:

“Vương A sao, bụng người đã tám tháng rồi, không nên mệt mỏi quá, vẫn là về nhà nghỉ ngơi trước đi! Mấy đồ này xong thì ta sẽ mang trả sau!”

Tám tháng?

Mới nhìn A sao trông có hơi béo, mùa đông cũng mặc áo dày không nhìn rõ người, Lục Viên còn tưởng thể trọng béo, bụng có tướng làm quan thôi*. Giờ nghe Tô Hoài nói, Lục Viên mới nhìn lại, quả nhiên thất lưng căng phồng, gồ lên

Bộp —

Miếng bánh rơi xuống đất, Lục Viên lại tiếp tục choáng ~

Hình như Tô Hoài đã hung hăng trừng y mắng một câu, hình như có ai đó đã ra hòa giải, lại dường như Cột đã nhặt bánh lên, bóc lớp vỏ bỏng ra, vừa cười vừa dứt bánh vào mồm cho tới tận khi Lục Viên tỉnh lại, mấy hán tử đã lấp đầy bụng vào phòng trong tiếp tục công việc, chỉ còn lại mình Vương A sao đang chăm chăm thu dọn làn.

“Tô đại phu là quan trọng hóa vấn đề thôi, Tiểu Viên đừng để tâm, lại đây, A sao còn một miếng bánh, hai quả trứng này! Có đói không?” Vương A sao vốn rất thích trẻ con, tuy nói đã qua tuổi sinh nở tốt nhất nhưng vẫn chưa. Nãy thấy Lục Viên bị Tô Hoài mắng đôi câu thì sưng sờ ngứa ra, cũng đau lòng, vội vẫy tay y, trên mặt cười hiền lành.

Lục Viên ừ một tiếng, lẻ rề đi tới, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào bụng Vương A sao.

Rõ ràng là đàn ông, thế nào lại có thai! Làm một bác sỹ trưởng khoa sản, y thật không tin nổi, nhưng sự thật đã rành rành trước mắt. Hiện giờ Lục Viên vừa tò mò, lại vừa sợ, ánh mắt trông như đang nhìn quái vật.

Dù là ai thì bị nhìn thế cũng không thoải mái được, Vương A sao đưa đồ ăn cho Lục Viên, còn mang theo chút xấu hổ, nhưng vẫn cười, “Sao thế? Đệ đệ Tô gia chưa từng nhìn thấy A sao mang thai sao?”

Hai người đều cười gượng, thật sự Lục Viên không biết nói gì cho phải, ngay khi y đang do dự thì bỗng dưng nét mặt Vương A sao sa sầm lại, trán nhứt một lớp mồ hôi lạnh.

“Vương A sao?” – Lục Viên hoảng sợ, chỉ thấy Vương A sao ôm bụng, sắc mặt ngày càng nhợt nhạt, y vội ném bánh sang một bên, lấy khăn lau tay, xông ra, “Bụng đau à?”

“Không có việc gì vẫn thường thế nghỉ một lúc là tốt thôi! Đừng sợ” Vương A sao thở hổn hển, vươn tay sờ sờ đầu Lục Viên, nói xong thì yếu xù.

Nhìn qua Vương A sao cũng hơn ba mươi tuổi, tuổi này ở hiện đại cũng đã là độ tuổi sinh nở cao, huống chi là cổ đại! Lúc ấy Lục Viên cũng chẳng quản đàn ông mang thai thì có bao nhiêu kỳ quái, xuất phát từ trách nhiệm của bác sỹ lo lắng nhìn bụng của Vương A sao.

“Ầy! Tô gia đệ đệ! Người làm gì đấy!” – Vương A sao hô lên, lúc bấy giờ Lục Viên mới phát giác mình đã theo bệnh nghề nghiệp sờ nắn bụng Vương A sao, nhưng sờ rồi mới phát hiện ra có điều khác thường.

Vị trí thai nhi trong bụng Vương A sao có khả năng không thẳng*!

“Tiểu Viên! Người làm gì đấy!” – còn chưa kịp xem kỹ, Lục Viên đã bị ai đó kéo ngược lại, ngược mắt lên nhìn là Tô Hoài, trông mặt rất không vui. Lục Viên hơi có chút ủy khuất, đang định mở miệng nói thì đã bị Tô Hoài đẩy sang một bên, “Vương A sao! Không có việc gì đâu!” – Tô Hoài nói xong thì bắt mạch cho Vương A sao.

“Thai vị của Vương A sao không thẳng, bắt mạch không thấy được đâu!” – Lục Viên buồn bực lên tiếng, dù sao cũng là người ăn nhờ ở đậu, Tô Hoài có đối xử thế nào y cũng nhẫn nại được, nhưng lần này lại chính là năng lực chuyên ngành của mình người ta coi thường, Lục Viên cảm thấy rất khó chịu.

Những tưởng ít ra Tô Hoài sẽ quay về phía y nói một câu, nhưng kết quả thì người ta không chỉ không nói một lời, ngay cả nghiêng mặt nhìn lại cũng không. Quả thực Lục Viên rất tức, mới vừa muốn tiến tới vì mình nói mấy câu, bả vai đã bị Đại Hồ Tử nứ lại, mặt dí sát vào Lục Viên, trên mặt Đại Hồ Tử còn có mùi mồ hôi làm Lục Viên nhăn mày tránh tránh.

“Tô gia tiểu đệ, đừng làm trẻ đại ca người xem bệnh cho Vương A sao, ngoan ngoãn đứng đây chờ nha!”

Cái kiểu nói như dỗ trẻ con này làm Lục Viên không thích tý nào, thấy mọi người ai cũng vây chung quanh, ân cần nhìn Vương A sao làm Lục Viên thật sự không chịu nổi, đề cao giọng nói lần nữa, “Thai vị của Vương A sao không thẳng, phải giúp chỉnh cho thẳng lại, nếu không khi sinh rất nguy hiểm!”

“Phi phi! Tiểu hài tử biết gì mà nói!” – hán tử nhà họ Lý phi một ngụm, nhăn mặt nhíu mày nhìn Lục Viên. Nông dân ai cũng mê tín, nhất là vào dịp cuối năm càng phải nói những câu cát tường, không được nói xui. Lục Viên luôn vô tư đâu để ý tới mấy cái đó, mở miệng là nói sự thật, đương nhiên làm mọi người không vui. Nhưng dù sao trông y cũng chỉ chừng mười mấy tuổi đầu, cũng không ai trách thực sự, chỉ cho rằng tiểu hài tử không hiểu phép tắc.

Ngu muội! Thật đúng là một đám người cổ đại ngu muội!

Lục Viên có phần nóng nảy, mắng trong lòng nhưng cũng mắng vậy thôi, rồi cũng chẳng làm được gì. Trông cái tên bác sỹ nửa mùa ấy đem tay người ta bắt mạch nửa ngày, rồi cho dùng thuốc dưỡng thai, để Vương

A sao được nghỉ ngơi nhiều hơn. Trong khi rõ ràng y biết cách điều chỉnh cho thai nhi thẳng trở lại thì một câu cũng không chen vào được, so với người ngoài cuộc chẳng khác là bao.

Từ trước tới nay, công việc lúc nào cũng thuận buồm xuôi gió, rốt cuộc giờ Lục Viên đã thấu hiểu, cảm giác thế nào là có tài mà không gặp thời.

Đêm đến, ánh nến hắt lên những sắc vàng ảm áp.

Chiếc giường lò được trải lên một lớp chiếu, lót thêm một tấm đệm, ngồi lên rất ấm và dễ chịu. Nương theo ánh sáng lay động từ ngọn nến, Tô Hoài đang ngồi khâu vá lại chiếc áo bông không cần thận bị rách hồi chiều, nom có vẻ không được khéo léo cho lắm.

Trên bàn bày một bát cháo hoa, vì để lâu nên lớp trên trông đã đông lại, Lục Viên cũng chưa ăn một miếng nào. Không chỉ chưa ăn một cái gì, từ chiều tới giờ hai người đã chẳng nói với nhau một câu nào.

Không phải Lục Viên cố ý chiến tranh lạnh với Tô Hoài, chẳng qua là cái tên Tô Hoài ấy, cho tới giờ cũng không phải người chủ động, trước toàn là Lục Viên cọt nhả đến gần nói chuyện với hắn. Nhưng hiện tại Lục Viên đang nhen một bụng tức, mà lại thấy Tô Hoài từ chiều đã bày ra một bộ dạng ‘đứng có tới gần’, nên y cũng chẳng có lòng đâu mà đi năn nỉ ỉ ôi làm hòa với hắn.

Nhưng cứ coi như là y không chủ động bắt chuyện đi, này Tô Hoài một câu cũng chẳng nói với y. Lục Viên chỉ cảm thấy phút giây yên lặng đến giày vò này khiến cho nhĩ lực của y cũng tăng ghê lắm, như còn có thể nghe được cả tiếng tuyết đọng trên cành cây rớt xuống

“Tô đại ca” chung quy thì Lục Viên cũng không nhin được, chẳng qua trông khóe miệng cứng nhắc cũng biết y chẳng cam tâm tình nguyện chút nào. Âm thanh gượng gạo vang lên trong phòng: “Ừm cái kia huynh có nhớ ta đã từng nói ta biết y thuật không? Ta thấy thai vị của Vương A sao thật sự không tốt, ngày mai ta theo huynh tới xem cho huynh ấy, được không?”

Tô Hoài vẫn nhim chăm chăm vào công việc trên tay, không ngẩng đầu, cũng chẳng nói chuyện. Thật lâu sau, đến tận khi Lục Viên cảm thấy cơn bức bối khó chịu trong lòng sắp nhen chết y rồi, thì Tô Hoài mới lạnh nhạt mở miệng, “Đấy không phải chuyện của ngươi!”

“Thế nào lại không phải chuyện của ta? Ta đã nói ta có y thuật, còn phát hiện được bệnh, chẳng lẽ huynh bắt ta coi như không thấy sao? Vị trí thai trong bụng Vương A sao không thẳng, giờ ta phải xác nhận xem cơ thể thai nhi đang ở tư thế nào, nhanh chóng chỉnh cho thẳng lại, nhìn cũng biết sắp sinh rồi, vả lại Vương A sao đã qua tuổi sinh nở, nhớ như khó sinh Tô đại ca? Huynh huynh không tin ta?”

Lời vừa ra khỏi miệng Lục Viên hốt nhiên đã thấy hối hận, nếu Tô Hoài nói câu “Không tin”, vậy chẳng phải sẽ chấm dứt hết sao? Lập tức trong lòng không yên, Lục Viên lo sợ liếc qua Tô Hoài, tâm luôn nhủ thầm – huynh ngàn vạn lần nể mặt

“Không tin!”

Ngay cả ngừng lại để nghĩ cũng không, Tô Hoài lập tức trả lời. Hai tiếng ấy làm Lục Viên nhen lại, thật lâu chẳng thể nói lên lời, y lặng ngồi xuống đầu giường, lâu sau cũng gắng nói một câu: “Tô đại ca là không tin y thuật của ta? Hay là cảnh giác một tên đào phạm nguy hiểm ta nên mới không cho ta tiếp xúc người nơi đây?” – lòng đầy những căng thẳng, cũng chẳng còn đủ dũng khí nghe câu trả lời của Tô Hoài, cúi đầu, gắng tiếp tục, “Nếu đã vậy, ta dạy huynh cách chỉnh thẳng thai vị! Ta rất lo cho Vương A sao”

Từ nhỏ đến lớn, Lục Viên y cũng chưa từng phải chịu đựng một bụng buồn bực như thế, lúc nào cũng đầy những người kính trọng bao quanh y, cũng chưa từng phải ăn nói khép nép như vậy! Nếu không phải lưu lạc tới cái thôn xa lạ này, y cần gì phải chịu đựng một tên Tô Hoài xấu tính ấy

“Đứa bé sinh thế nào là do sản sao sao* đến lo liệu, nguy hiểm hay không nguy hiểm cũng không cần đến một mao đầu tiểu tử nói thì người ta sẽ tin. Còn về phần chỉnh thẳng thai vị, ta không có hứng, người không cần nói nữa. Ta lưu ngươi lại là không muốn rước lấy phiền toái, ngươi không cần phải tự tìm phiền vào người”

Đây có lẽ là câu nói dài nhất trong mấy ngày nay của Tô Hoài nói với Lục Viên, hoặc cũng có thể nếu Lục Viên không giận dữ ngắt ngang câu nói ấy, thì có lẽ nó còn dài thêm chút nữa

“Huynh là muốn nói rằng, nếu biết ta phiền vậy, ngày đó sẽ không nhặt ta về?” – Lục Viên sao có thể chịu được người khác nghi ngờ như vậy, lập tức phát hỏa, rống lên.

Tầm mắt lơ đãng nhìn lên mu bàn tay mình, nhưng vết thương do Diệp Quả chỉ còn lại những vết mờ nhạt, Tô Hoài đã nói – chỉ cần bôi thuốc mỡ nửa tháng nữa là có thể biến mất hoàn toàn.

“Mấy ngày nay huynh chiếu cố ta, ta không có gì hồi đáp, nhưng dù có không rước phiền thì nó cũng tự tìm đến. Nhưng huynh yên tâm, Lục Viên này sẽ không liên lụy tới Tô đại phu huynh!” – mấy lời khách khí từ miệng Lục Viên thốt ra lại chẳng khách khí chút nào, trái lại nghe rồi rất khó chịu, Tô Hoài cau mày nhìn y đứng dậy, khoác áo bông, đi giày trông như đang muốn đi.

Hắn nắm lấy cổ tay Lục Viên, sắc mặt hắn không được tốt, “Đi đâu?”

“Đa tạ huynh đã thu lưu, tự ta cũng hiểu được!” – Lục Viên vung tay, cũng chẳng biết sao lại y lại giận thế, đầu óc nóng lên liền xoay người chạy khỏi cửa.

Dưới ánh nến hắt hiu, căn phòng thiếu một người trở nên quạnh quẽ khác thường. Tô Hoài bình thần nhìn chỗ trống trên đệm, nơi Lục Viên vừa mới ngồi, sau một lúc mới thở hắt ra một hơi

Đi rồi cũng tốt, hắn đỡ phải quan tâm.

Vươn tay bưng bát cháo đã nguội ngor ngắt, húp một ngụm cháo đặc lại, hắn nhăn mày, húp ào ào xuống.

Phanh —

Tiếng sứ chạm vào mặt bàn. Tô Hoài mới phát giác, chính hắn như cũng đang giận

.

☒ _____

* Giường lò: Còn được gọi là Kháng – Một loại giường kết hợp lò sưởi cho ấm vào mùa đông của người nông dân Trung Quốc. Xây bằng đá bao xung quanh, bên trong gồm các tầng ống và đất xen kẽ nhau. Các tầng ống nối liền nhau và nối với nhà bếp, khi bếp đốt củi, khói và khí nóng sẽ theo ống vào bên trong giường, làm ấm và đi khi hết đường ống thì khí theo miệng ống thoát ra ngoài.

Nguồn: Baike

* Trứng luộc nước trà: Nguyên văn [- Trà Diệp Dẫn] – Là khi luộc trứng thì thả thêm lá trà như một loại gia vị. Là một món ăn để ăn vặt, cũng là một trong những món ăn truyền thống của TQ. Làm rất đơn giản, dễ mang đi, du khách, người đi đường thường thấy bán nhiều ở các nhà ga, đầu đường cuối ngõ

Nguồn: Baike

* Bụng có tướng làm quan: Ý nói tới bụng to, “bụng to là tướng làm quan, phát tài, phát lộc” nên bụng càng to, dáng đi càng “bệ vệ” càng tốt.

* Thai vị không thẳng: Bình thường từ tuần thứ 34>> 36 (tầm tháng thứ 8) – thai nhi thường có xu hướng vị trí cố định để chuẩn bị cho quá trình chào đời, đầu của thai nhi nằm gọn trong khung xương chậu thì đây là vị trí thuận lợi để người mẹ sinh bé. Và khi không thẳng thì sẽ khó sinh và gây nguy hiểm cho em bé.

7. Chương 7: Cái Vã

Mùa đông ở phương Bắc luôn làm bạn với gió bắc rít gào cuộn cuộn. Lục Viên mới bước ra khỏi cửa đã bị cơn gió quất đến rùng mình, một đầu đầy hỏa bồng chốc bị cái lạnh đập tắt công lại, giật mình tỉnh táo mới thấy có hơi hơi lạnh.

Có đi cũng nên đợi thái dương lên rồi hẵng đi mới đúng, đêm thế này đúng là lạnh chết mất, trời lại tối đen thui như mực, không đề cập tới chuyện y chả có nào chỗ để đi, mà có chỗ để đi cũng chẳng mò ra được đường mà tới.

Quay đầu lại, Lục Viên mới nhận ra y đã chạy một mạch ra xa rồi, giờ chỉ còn thấp thoáng trông thấy ánh đèn lồng đỏ trước nhà nhoang nhoáng.

Nói cũng đã nói xong, giờ cũng chẳng thể mặt mo mà về được

Cẩn rằng, Lục Viên xoay người, ngược gió mà đi.

Dùng xong cơm chiều, đúng là lúc cơm no xong tinh thần cũng trùng xuống. Vương A sao ngồi ngâm chân, tay bận rộn khâu quần áo cho oa nhi sắp sinh, trượng phu thì đang bóp chân cho nàng. Cột với đại ca đang vây quanh giường lò, lão nhị là một ca nhi nên được ngồi bên cạnh Vương A sao, tay đang bóc mấy quả sơn tra*, cầm núm quả sơn trà đỏ rực xé ra, dùng thìa khoét hạt ra ngoài.

“Đi đi! Đi đổ chậu nước này đi!”

Ngay khi Cột đang thò tay lần thứ 16 vào chén đựng đầy quả hồng ấy, Vương A sao vỗ “ba” vào mu bàn tay nó một cái, chỉ chỉ chậu nước ngâm chân.

Cột bĩu môi, liếc mắt nhìn chén đầy những quả đỏ mọng, đột nhiên vươn tay nhón một cái ném tọt vào mồm, tay kéo mí mắt xuống làm mặt quỷ, rồi vội bưng chậu nước chạy ra ngoài làm nước văng tung tóe.

“Thằng oắt con!” – Vương A sao trừng mắt, tiện tay bóc một quả sơn tra ném về phía Cột, nghe được Cột “ai ui” một tiếng, chạy ra khỏi cửa, mọi người trong phòng đều không nhìn được bật cười.

Lần mò trong bóng tối, Cột cũng lười ra tận mương, trực tiếp hắt ra cổng, một chậu nước nóng cứ thế văng ra

“A ——”

Tiếp theo, một tiếng la thất thanh từ ngoài vọng vào.

“Ai?” – trông thấy một bóng người cao gầy đen tuyền, Cột giật mình, lòng nhủ ai còn nhàn nhã tản bộ giữa đêm đông thế không biết, thò nửa người ra nhìn, Cột sửng sốt, “Đây không phải tiểu đệ nhà Tô gia đấy sao?”

Trừ ta còn ai xui xẻo đến vậy, đã xuyên với cái nơi thâm sơn cùng cốc, anh hùng không có đất dụng võ, lại còn bị thằng ranh con người hắt nguyên chậu nước nóng mà lạnh tới tận tim!

Nâng cánh tay, ngửi ngửi tay áo, Lục Viên nhăn mặt.

Quái! Thế nào lại có mùi hôi!

“Mau mau! Vào trong đổi quần áo đã rồi nói sau!” – Cột ngậy ra một lúc, túm Lục Viên đang run cầm cập vào trong nhà, vừa kéo còn không quên kèm theo dặn dò: “Kia Tô gia đệ đệ này tý nữa ngàn vạn lần đừng có nói với A sao là ta hắt nước nhá, A sao mà biết ta đem nước rửa chân hắt ngay ngoài cổng kiểu gì ta cũng thê thảm! Coi như Cột ta nợ người một món ân tình nhá Ai nha! Mới đi có mấy bước mà tóc người đã đông cứng lại rồi này!”

Kệ Cột phải đầu tóc y rêu rao, Lục Viên cho nó một ánh mắt khinh thường.

Mẹ nó chứ, ra là nước rửa chân

Từ sau khi thay quần áo, quần chăn bông ngồi trên giường lò, nhà họ Vương bốn nhân tám mắt cứ thế nhìn chăm chăm Lục Viên. Có hơi ngượng ngùng gãi gãi đầu, Lục Viên đành phải nhấp nháy mắt giải thích lại lần nữa (nhấp nháy mắt: nói dối ^^!~)

“Ừm là do ta ngốc nghếch! Hôm nay cơm nước xong, Tô đại ca bảo ta qua đây đưa thuốc cho Vương A sao. Bên ngoài tối quá làm ta đi được nửa thì không nhận ra đường nữa, kết quả là không chú ý ngã xuống mương, may mắn gặp được Cột ca kéo lên!”

“Tô đại phu cũng thật là ai lại bắt tiểu hài tử giữa đêm đi đưa thuốc bao giờ Tiểu Viên à, A sao thấy người giờ cũng đứng vội về nữa, cơ thể lại bị nhiễm lạnh bệnh thì khổ. Cột, nhanh chạy sang nhà Tô đại phu báo một tiếng, đêm nay Tiểu Viên ngủ lại đây!” – trưởng phu nhà họ Vương là một người chất phác, mọi chuyện trong nhà đều giao cho Vương A sao thu xếp, giờ A sao vừa nói, mọi người trong nhà họ Vương cũng đồng loạt phụ họa theo.

“Không — không cần!” – Lục Viên thấy thế vội vàng ngăn lại, “Này, thì Tô đại ca nếu biết ta làm hỏng chuyện, lại còn làm mất thuốc nhất định sẽ mắng chửi ta! Vương A sao, ta không sao mà, chờ ta giải thích rõ ràng mọi chuyện với Tô đại ca lúc ấy Cột ca đưa ta về cũng được!”

“Vây cũng được, người trước đi nghỉ ngơi đi, Nhị nhi, pha một ly trà cho Tô gia ca ca ấm thân đi!” – Vương A sao thấy Lục Viên kiên trì cũng không ép buộc thêm, nhìn sang thiếu niên đáng người nhỏ nhắn ngồi bên cạnh phất tay, thiếu niên lên tiếng trả lời, bưng một ly trà tới trước mặt Lục Viên, cúi cúi đầu, giọng mang theo vẻ thẹn thùng, nhỏ nhẹ nói:

“Tiểu Viên ca, uống bát trà gừng.”

“Làm phiền Nhị đệ đệ rồi!” – Lục Viên cười tiếp nhận bát, thì thấy y vừa nói xong mọi người đã sững sốt nhìn y lần nữa, mặt lão Nhị càng thêm đỏ bừng, xoay người chạy mất. Nhất thời Lục Viên ngây ra

“Khụ khụ Tiểu Viên, Nhị nhi là một tiểu ca nhi, không phải nam nhân chúng ta” – Cột đến gần y, lúng túng nhắc nhở, “Nhị nhi nhà ta bộ dạng thanh tú mà, người thế nào không nhìn ra hả! Người nói làm Nhị ca nhi nhà ta tức muốn chết rồi đấy!”

Ca nhi?

Lục Viên lại nghe thấy từ ‘nhi’ ấy lần nữa, y cũng đoán chừng từ đó gần với ý nói tới phụ nữ theo lối suy nghĩ bình thường.

Nhưng mà, lão Nhị này là ca nhi, không gọi là Nhị đệ đệ thì kêu là gì? Đừng bảo y phải gọi là Nhị muội muội đấy?

Dù sao xấu hổ cũng xấu hổ rồi, Lục Viên là người hoặc là không làm, đã làm là làm tới cùng, đêm nay phải làm cho mọi việc sáng tỏ. Nghĩ là làm, Lục Viên ngược khuôn mặt ngây thơ hồn nhiên lên, cười hì hì, “Ta lớn lên ở vùng sơn cốc, phụ thân A sao đều đã mất sớm, từ nhỏ tới lớn chỉ theo Đại Hoàng lớn lên, gì cũng không hiểu, vừa rồi ta làm Nhị đệ đệ giận ư? Còn nữa, Cột ca, người nói tiểu ca nhi là ý gì?”

“Đại Hoàng không nói cho người biết, người là nam nhân, sau này phải tìm một ca nhi để nối dõi hả?” – Cột tròn mắt nhìn y.

“Cột ca, Đại Hoàng không nói được, nên cái gì cũng không nói cho ta biết.” Lục Viên lại nhấp nháy mắt mấy cái, giả bộ hồn nhiên tiếp tục nói dóc.

“Đại Hoàng bị cảm điếc?” – Cột càng kinh ngạc hơn.

“Đại Hoàng là một con cẩu!”

.

.

Theo nhà họ Vương, người một lời người một tiếng, cuối cùng Lục Viên cũng hiểu được chút ít.

Tại đây không có phái nữ, chỉ có những người nam nhân có khả năng sinh dục, những người này so với những người đàn ông bình thường thì trông thanh tú hơn, đáng người cũng tinh tế hơn, xương hông cũng rộng hơn, mà càng rộng thì khả năng sinh sản càng mạnh. Ngoại trừ dáng vẻ và tướng mạo khác với các người đàn ông bình thường ra, những nam nhân này còn có một bột thủ cung sa* màu đỏ, bình thường có màu rất nhạt, tùy từng người mà ở các chỗ khác nhau, một khi làm chuyện phòng the, vết bột sẽ dần biến thành màu đỏ sậm. Mà bột của Vương A sao lại ở mé sườn, hấn nhắc tay lên có thể thấy rõ một vết tròn màu hồng đậm.

Còn về xưng hô, những nam nhân chưa thành thân thì đều gọi là ca nhi, không tuân theo vai vế, cùng lắm là thêm một con số đằng trước. Tỷ như Vương A sao khi còn là ca nhi đứng hàng thứ 3 thì kêu là Tam ca nhi, sau khi thành thân thì giống như Vương A sao, gọi là A sao, đằng trước thêm họ chồng vào.

Đột nhiên tiếp thu một kiểu trái luân thường đạo lý thế này, làm Lục Viên có chút ngơ ngác dần mặt ra, chẳng phản ứng được gì. Cả nhà họ Vương thấy y trải đời chưa sâu, vẫn là một đứa trẻ đơn thuần thì lại thấy đáng thương.

“Ha hã, về chuyện ca nhi thì người cứ tiếp xúc nhiều, dần sẽ hiểu!” – tuổi Cột với Lục Viên cũng sà sà nhau, luôn có thêm phần thân thiết, thấy bộ dạng ngốc nghếch của Lục Viên thì cầm quả vật trên bàn đồ dành y, “Này! Hôm nay người có lộc ăn, A sao ta làm sơn tra dầm đường ngon lắm đấy!”

Dầm đường? Sơn tra?

Lục Viên ngẩng đầu nhìn trên bàn, thấy một bát đầy sơn tra, trông đỏ rực như lửa. Lục Viên nhủ thầm, cổ nhân cũng chẳng biết truy cầu gì cả, chỉ là sơn tra thôi mà, gì mà nói là ngon lắm?

Cũng không muốn làm phật ý lòng tốt của Cột, tuy trong lòng không vui lắm, nhưng Lục Viên vẫn vươn tay bốc một nửa quả sơn tra đã được xé cho vào mồm, nhai nhai.

Mới vào miệng còn có vị chua ê ẩm, nhai một lúc lại thấy có vị ngọt mới sinh ra. Thịt quả dòn dòn, vỏ cũng mềm mềm dai dai. Sơn tra mấy ngàn năm trước không bị phun thuốc, không bị dính cái ô nhiễm của môi trường quả nhiên là ngon. Lục Viên neho mắt lại, kìm lòng không đặt bốc thêm mấy quả nữa.

Đang ăn ngon lành, tay bốc không ngừng nghỉ, Lục Viên bỗng phát hiện ra người nhà họ Viên đều đang nhìn chăm chăm y, mặt ai nấy đều một vẻ khó tin.

Không nhỏ mọn vậy chứ? Mới ăn có mấy quả đã không vui?

Lục Viên mím môi, ngượng ngừng thu tay, “Ha hã, ta ăn nhiều lắm hã? Mọi người không ăn sao?”

“Tiểu đệ Tô gia! Người không thấy chua sao?” – đương gia họ Vương chỉ chỉ mấy quả sơn tra núi, kinh ngạc mở miệng.

Chua áy hã?

Lục Viên nghiêng đầu, chớp chớp miệng, “Ừ có hơi chua, nhưng chua thế mới ngon mà!”

“Thật hã? Ta cũng ném thử xem!” – Cột vừa nghe thấy, chờ không kịp vươn tay bốc một quả ném vào mồm, mới nhai mấy nhai đã phun nhổ tới tấp, nhắm tịt mắt vào nói không lên lời, “Ê ê chua quá! Chua chết mất! Cái loại này đâu để cho người ăn đâu!”

Vương A sao cũng kinh ngạc tròn mắt nhìn, “Đây là sơn tra đại trên núi, thật sự rất chua, chỉ dùng để làm thuốc chống say, nếu không cũng để dầm đường, hồng quả rang hay gì đó Chỉ là năm đó khi ta nôn nghén cũng ăn không thấy chua gì cả Tiểu Viên à, ra người cũng thích ăn chua a!”

Dầm đường? Hồng quả rang?

Lục Viên lại cẩn thận nhìn lại trên bàn lần nữa, giờ mới phát hiện ra còn hai bát nhỏ nữa, một bát đầy những quả sơn tra tròn tròn, bên trên còn phủ một lớp đường trắng dày, còn bát kia là những quả sơn tra đỏ tươi đã được rang. Lục Viên bỗng thấy ngại bừa bừa, mỗi bát bốc một quả ăn, hơi chua chua ngọt ngọt ăn cũng khá ngon, nhưng so với vị chua của quả sơn tra ban nãy thì lại như nhạt nhẽo hơn.

Lại nhớ tới câu nói kia của Vương A sao làm Lục Viên ngẩn người.

Y đâu có thích ăn chua, cùng lắm là mút quả gim sâu thôi.

Lục Viên không khỏi chặc chặc lưỡi mấy cái, trong lòng lại thổn thức, cổ nhân cũng thiệt kỳ quái, ngay cả chua một tý cũng không ăn được, đúng là không có lộc ăn, không có lộc ăn mà

Nghĩ xong, Lục Viên lại nhón một quả sơn tra nữa, vui vẻ nhai nhai

8. Chương 8: Cái Gọi Là Bệnh Phong Hàn

Lục Viên ngồi chơi nhà họ Vương một lúc, đề tài dần chuyển tới bụng Vương A sao. Dem Tô Hoài ra nguy trang, Lục Viên hỏi lên hỏi xuống, nói xong còn không quên muốn xác định vị trí của thai nhi.

“Tô đại ca nói, Vương A sao tuổi đã lớn, lần có em bé này phải cẩn thận, đừng làm lụng vất vả, chú ý cả dinh dưỡng nữa. Tô đại ca còn nói, đầu thai nhi hướng xuống xương chậu, sinh là thuận lợi nhất, kiểm tra có thể xác định được đầu và mông của em bé, nếu mông chúc xuống thì phải nhờ ngoại lực giúp chuyển lại, nếu không khi sinh, đầu thai nhi có thể bị ngạt”

Quả nhiên như Lục Viên đoán, vị trí thai nhi trong bụng Vương A sao bị ngược, y đang cân nhắc xem phải nói với thế nào để thuyết phục Vương A sao yên tâm cho y chỉnh thẳng thai nhi lại, thì bỗng cảm giác đằng sau lạnh cóng lại, sau đó lại nghe được giọng nói đáng ghét quen thuộc kia

“Cái gì ta cũng chưa nói.”

Tiếng vừa dứt, Lục Viên đã bị Tô Hoài túm cổ áo lôi đi, hay tay vẫn còn đang đặt trên bụng Vương A sao.

“Đã làm phiền Vương A sao rồi, ta mang hấn về!” – Tô Hoài mặt lạnh gật đầu với nhà họ Vương, sau đó xả chiếc chăn bông Lục Viên đang quấn như bánh chưng xuống, lôi chiếc áo bông hấn mang theo khoác lên người Lục Viên.

Thế nào lại là cái tên chết tiệt nhà người! Đúng thời khắc mấu chốt thì làm hỏng chuyện của ta! Cứ để yên ta chỉnh xong vị trí thai cho Vương A sao không được hả! Tô Hoài người đúng là tên vô lại!

Còn cả tên lừa đảo Cột nữa, nói gì mà ra ngoài đi tiểu, rõ ràng là chạy đi tìm tên Tô Hoài mặt than! Người thế mà lại bán đứng ta

Lục Viên là người không vui nhất, y bắt đầu giấy dựa, hận không thể nhân cơ hội đá cho tên Tô Hoài ý mấy cái. Y nghĩ thế, cũng làm luôn thế, làm Tô Hoài cau mày một cái, nhanh chóng ôm trọn cái eo nhỏ của Lục Viên, vác xốc lên vai khiêng về.

“Tô Hoài! Người buông ra! Vương A sao! Vương thúc! Cột ca cứu mạng” – bị Tô Hoài khiêng như khiêng một con quỷ nhỏ, lại còn hô hào la hét, Lục Viên biết giờ phút này có bao nhiêu xấu hổ thì có bấy nhiêu, nhưng mà còn hơn là bị Tô Hoài khiêng về trong tư thế này

“Tô đại phu, ta thấy hôm nay cứ để Tiểu Viên ngủ lại đây đi, trông nó gầy yếu, lại còn bị lạnh, cứ ép buộc nó về nhờ đâu lại nhiễm phong hàn thì” – Vương A sao thấy thế, đánh mắt với trượng phu, nam nhân lúc ấy mới kéo Tô Hoài lại, giải cứu Lục Viên xuống.

Hai chân vừa chạm đất, Lục Viên đã lui thân tránh Tô Hoài, nhưng lại bị Tô Hoài vươn tay bắt lấy cổ tay y, thế nào cũng giãy không được. Vương đại ca thấy thế cũng nhanh tới trước mặt Tô Hoài nhỏ giọng nói: “Tiểu Viên vẫn còn là một tiểu hài tử, không thể cứng rắn, phải nhẹ nhàng dỗ dành mới được!”

Lúc bấy giờ Tô Hoài mới lới lỏng tay, nhưng vẫn không buông tay Lục Viên ra, nhìn chằm chằm vào mắt y nói: “Tiểu Viên, về nhà, đừng rước phiền phức cho người khác!”

Không cần hỏi Lục Viên cũng biết ý câu “rước phiền phức” ấy, chắc chắn lại bị Tô Hoài xem y như phạm nhân, bỗng nhiên trong lòng Lục Viên có bao nhiêu oan ức tủi thân. Giật mạnh tay, thoát khỏi cái nắm tay của Tô Hoài. Nhưng Lục Viên lại không giữ được thăng bằng, hơi lão đảo. Nhoáng một cái, Lục Viên bỗng thấy trời đất chao đảo, ý thức trầm xuống, cứ vậy ngất xỉu.

Sớm biết thế này lúc trước đã húp hết bát cháo kia! – Lục Viên nghĩ thầm

“Thế nào? Tô đại phu, Tiểu Viên không sao chứ? Tô đại phu?”

Tô Hoài ngồi bên giường lò, bắt mạch cho Lục Viên, sắc mặt có vẻ kỳ quái, thẳng tới khi Vương A sao hỏi lần thứ hai hấn mới lấy lại ý thức, xoay người nhẹ gật đầu, “Không có việc gì, chỉ là bị lạnh lại có hơi bị nhiễm phong hàn, hơn nữa không ăn uống cẩn thận mới hôn mê. Nghỉ ngơi nghỉ ngơi là ổn thôi!”

Miệng nói có vẻ bình tĩnh, nhưng trên mặt Tô Hoài lại như ẩn ẩn sự trầm trọng nào đó, còn mang theo chút hoang mang.

“Sợ là Tiểu Viên giờ phải ở lại nhà Vương đại ca một đêm rồi, làm phiền Vương đại ca quá!”

“Hãy — Tô đại phu nói thế là sao hử! Nhà chúng ta cũng không nhỏ tới mức ấy, cứ để Tiểu Viên ngủ với Cột đi, Tiểu Viên nhà người thật ra người gặp người thích, Cột nhà ta cũng thích Tiểu Viên lắm!”

“Không được!”

Đột nhiên quát lớn làm Vương đại ca cũng hoảng sợ, Tô Hoài che giấu khụ một tiếng, thấp giọng giải thích: “Tiểu Viên bị nhiễm phong hàn, sẽ lây bệnh cho Cột, vẫn nên để y ngủ một mình thôi!” – nhìn lướt qua bộ dạng ngủ của Lục Viên, trông không được yên lắm, Tô Hoài lại bổ sung thêm, “Vương đại ca, đừng cho Lục Viên ăn sơn tra nữa, hài tử này dị ứng với sơn tra.”

Chờ tới khi Lục Viên tỉnh lại đã là trưa hôm sau, hơn nữa nếu không phải bụng đói meo tới lép kẹp thì phỏng chừng y còn không tỉnh nhanh được vậy. Lục Viên nhức đầu, nhưng chẳng biết sao mình lại ngủ say thế. Lơ mơ quan sát căn phòng, nhận ra không phải nhà Tô Hoài, cũng thấy tên ôn thần Tô Hoài đâu. Lục Viên nhẹ nhàng thở phào, mặc quần áo ra ngoài rửa mặt.

“Tiểu Viên ca, huynh tỉnh rồi đó à!” – Nhị ca nhi nhà họ Vương đang cho gà ăn trong sân, thấy Lục Viên đi ra thì đặt bát kê xuống, xắn tay áo lên chào đón, rồi nhận lấy bồn trong tay Tiểu Viên, cười nói: “Tiểu Viên ca cứ quay về phòng đi, để ta đi múc nước cho huynh.”

“Hi hi, cảm ơn Nhị ca nhi!” – Lục Viên ngượng ngùng cười cười, nhìn xung quanh một cái rồi quay lại hỏi: “Ủm thế nào không thấy Vương thúc, đại ca với Cột ca đâu?”

“À, phụ thân với ca ca vào thành đi chợ rồi, tý nữa sẽ về!” – Nhị ca nhi vừa múc nước trong giếng, vừa quay mặt lại nói chuyện với Lục Viên. Mặt mũi đúng là so với Cột thì nom thanh tú hơn, nước da cũng trơn bóng hơn, vòng eo nhỏ gọn, mông cùng tròn một chút, không giống mấy hán tử thô kệch trong thôn.

Cho dù thế, Lục Viên cũng không thể tưởng tượng nổi một đại nam nhân thì sinh bảo bảo thế nào. Hơn nữa, Lục Viên cũng mới chỉ nghe qua về đồng tính luyện ái chứ chưa thực sự gặp qua, hai nam nhân thành thân, vậy thì hành phòng* thế nào nhỉ, thật đúng là nghĩ mãi mà vẫn không ra

“Um Tiểu Viên ca, rửa mặt đi này” – chiếc chậu đồng khê chạm nhẹ vào y một cái, Lục Viên mới giật mình nhận ra này giờ mình nghĩ ngợi tới xuất thần, còn nhìn chăm chăm vào ca nhi nhà người ta, làm Nhị ca nhi như có hơi xấu hổ, đỏ mặt dán mắt vào chậu nước.

Vội đỡ lấy chậu, Lục Viên cười ngây ngô trêu chọc: “Ha hử người thấy ta đấy, nhìn Nhị ca nhi xinh đẹp tới choáng váng nè!”

Phi phi — thế nào y lại y như mấy đại thúc đáng khinh chòng ghẹo gái nhà lành thế này!

“Tiểu Viên ca đừng có cười ta, nếu nói thì Tiểu Viên ca mới xinh ấy, hán tử trong thôn nào có ai xinh đẹp như Tiểu Viên ca đâu! Um Tiểu Viên ca huynh rửa mặt xong thì nhanh ra đây nhé, A sao đã để phần huynh một ít điểm tâm đây!” – đỏ mặt nói xong mấy câu, Nhị ca nhi xoay người chạy mất, để lại Lục Viên sững sờ ngẩn ra ngay tại chỗ, mãi sau mới nhớ lại màn vừa rồi

Đàn ông mà đỏ mặt thẹn thùng Lục Viên thấy, y sắp bị cái thôn này bức điên rồi

Tới khi Lục Viên vào phòng chính, đám Cột cũng về tới nhà. Cột là người đầu tiên vọt vào trong phòng, bốc một cái bánh đường nhét vào miệng. Vương A sao cũng không khách khí tát cái “bốp” vào đầu Cột một cái, quát một câu, “Thằng nhãi con, ra rửa tay ngay!” làm cho Nhị ca nhi đang ngồi một bên đan sọt cười khanh khách.

Ngậm bánh đường xoa xoa đầu, Cột lại gần Lục Viên, dí trán mình vào trán Lục Viên, thì thào, “Nhóp nhép Tiểu Viên không còn sốt nữa rồi nhóp nhép đêm nay lên giường ta ngủ đi nhóp nhóp căn phòng phía nam đêm qua người nằm lạnh lắm”

“Ừ.” – Lục Viên đáp, trong lòng đang nghĩ tới chiếc bánh đường Vương A sao làm thật sứ khó ăn, đường ngọt quá, bánh bột ngô lại cứng, không bằng húp bát cháo hoa của tên mặt than kia.

Cách xa Tô Hoài, e chừng là y bắt đầu nhớ tay nghề nấu ăn ngon tuyệt của hần rồi

Nghĩ vậy, Lục Viên lại cảm thấy hơi rầu rĩ.

“Nãy ta ra ngoài thì gặp lão Lý, thấy bảo oa nhi nhà hần rất yếu! Gầy không chịu nổi, đã vậy còn liên tục bị bệnh Tô đại phu toàn phải sang xem mấy lần, mà cũng không thấy đỡ hơn! Hai người nhà lão đang lo lắng lắm!” – Vương đại ca cũng vừa về, phúi phúi bụi trên quần áo rồi ngồi vào đầu giường, Vương A sao đưa cho gã một chiếc bánh đường.

“Thì biết sao được! Lý gia với Lý A sao lúc sinh không được ăn uống tử tế, hài tử lại sinh non, cũng chẳng tránh được yếu ớt! Lại nói oa nhi đâu có dễ nuôi, trước lúc mới sinh Cột đấy, chẳng phải bị sốt suýt nữa thì chết đấy thôi!”

Ngày nào cũng cho trẻ húp cháo loãng, có thể cứng cáp khỏe mạnh mới là lạ ấy!

Dỗng thẳng lỗ tai nghe hai người nhà họ Vương nói chuyện, Lục Viên càng nghe càng thấy có hy vọng, chờ tới khi hai người dần nói hết chuyện, Lục Viên chồm mồm vào nói: “Vương thúc! Chợ có gì vui vui để chơi không? Ta chưa đi lần nào! Cái gì cũng bán hả?”

“Gì cũng có, chỉ cần người muốn mua, không có gì là chợ không có!” – Vương đại ca thấy Lục Viên hỏi có hơi ngốc nghếch, trông lại đáng yêu, cũng vui vẻ trả lời, còn mang theo sự chiều chuộng.

“Vậy mấy con heo, gà, vịt trong nhà cũng bán sao?”

“Ha ha, đương nhiên có!”

“Vậy có bò dê không? Ta từng nghe Tô đại ca nói bò dê gì đó mà chưa gặp bao giờ!”

“Có thì có, mà bình thường đều là mấy nhà giàu mua về ăn thôi, đắt lắm!” – Vương đại ca cười cười, “Chỉ có những con dê con thì nhà chúng ta mới mua nổi!”

Lục Viên vừa nghe thì mắt sáng lên. Dê con cũng được mà! Tuy nói sữa dê không tốt bằng sữa bò! Nhưng mà ở cổ đại chắc gì đã có sữa bò, vẫn là sữa dê thực tế hơn!

Lục Viên bắt đầu sốt ruột tiếp tục hỏi thăm, “Vậy một con dê con phải mua mất bao nhiêu tiền?”

“Ừm, rẻ nhất cũng phải một trăm năm mươi văn tầm tầm một thạch gạo.”

“Ác” Lục Viên xòe năm đầu ngón tay ra tính. Bình thường thấy Tô Hoài đến khám bệnh tại nhà mỗi lần thu nhiều nhất mười văn tiền, một tháng cũng không nhất định đi khám mười lần. Nói thế nào thì người ta cũng dựa vào học vấn kiếm tiền, tiền này phỏng chừng so với người dân bình thường đã dễ kiếm hơn. Người dân bình thường muốn một tháng mà mua được dê cũng đã khó, càng đừng nói tới mình y cái gì cũng không có, chỉ có thể đi làm thuê cho người ta, vậy muốn mua một con dê con, không biết phải đợi tới ngày tháng năm nào nữa. Lục Viên nghĩ tới đây, mới rồi còn hí hửng giờ đã ỉu xìu xuống.

Cúi mắt nhìn tới Nhị ca nhi đang ngồi một bên thoăn thoắt đan sọt mây, Lục Viên mở miệng hỏi: “Nhị ca nhi? Sọt mây đan đẹp thế này thì bán được bao nhiêu tiền?”

Nhị ca nhi ngẩng đầu, nghĩ nghĩ: “Này ấy hả nếu bán tốt thì một cái cũng bán được một văn tiền.”

Khóe miệng Lục Viên giật giật mấy cái, chình là một cái sọt kia, y thấy Nhị ca nhi nhanh tay đan suốt từ tối qua tới tận giờ mới xong, nếu là y không chừng phải bốn, năm ngày mới xong! Hơn nữa phải đan một trăm năm mươi cái mới đủ tiền mua

Nghĩ tới đây, trong lòng Lục Viên bỗng cảm thấy tấm tức, chỉ cảm thấy một vị chua loét từ dạ dày dâng lên, quả nhiên y há miệng nôn

. ㄹ _____

* Sơn tra: Tên việt là quả Táo gai, quả nhỏ, thịt mỏng, có vị chua chát.

* Thủ cung sa: Là một loại thuốc để nghiệm chứng sự trinh tiết của các thiếu nữ trong Trung Quốc thời xưa. Chỉ cần chấm nó lên người thiếu nữ thì nó sẽ không bao giờ tan, nhưng khi đã cùng nam nhân giao hợp thì nó sẽ lập tức biến mất. Bởi đặc tính đó, nên người Trung Quốc cổ đại dùng nó để kiểm chứng tiết hạnh. (^^~ trong truyện nó ngược lại, càng ứ ứ càng đậm :>)

9. Chương 9: Chung Giường

Chạy vào mao xỉ nôn khan cả nửa ngày, Lục Viên nghĩ chắc do tối qua ăn nhiều sơn tra quá nên mới đau dạ dày, âm thầm kêu khổ không thôi. Bụng đã trống không, nôn cũng chỉ ra được mấy ngụm nước chua ngòm. Bị dày vò mãi lâu, Lục Viên lật đật chạy đi rửa lại mặt mới quay về phòng, thì đúng lúc gặp Nhị ca nhi đang bưng một bát thuốc lại gần.

“Đây là thuốc Tô đại phu trước khi đi đã sắc, bảo là trị thương hàn, Tiểu Viên ca nhanh nhanh uống hết đi!”

Nghe Nhị ca nhi nói xong, Lục Viên cũng cảm thấy bệnh trạng khá giống cảm lạnh, ngoài trừ không chảy nước mắt, thì cơ bản là buồn ngủ, mệt mỏi, lại chẳng muốn ăn gì. Lên tiếng nhận bát thuốc, Lục Viên bỗng cảm thấy mùi thuốc đông y hôm nay khó chịu thể, không khỏi nhăn mày chun mũi, miễn cưỡng nuốt xuống.

“Tiểu Viên ca, huynh trước nghỉ ngơi đi, nếu đói bụng thì hấp bánh màn thầu ăn! Dạ dày huynh không thoải mái, bánh đường kia ngọt quá, không tốt!” – Nhị ca nhi cười hì hì, ngồi xuống bên cạnh Lục Viên đan sọt tiếp.

Lục Viên rồi tới chán cả lên, cũng nhặt lên một nhánh lá trúc. Y vốn lớn lên ở nông thôn, sau này lên thành phố học tập, một đường thi cử rồi thành bác sỹ. Thuở nhỏ, mấy việc đồng áng đúng đắn thì chẳng học, toàn học mấy thứ bàng môn tà đạo, lá trúc được Lục Viên cuộn lên bện xuống, chẳng mấy chốc thành một con châu chấu cổ.

“Ôi? Con châu chấu giống quá!” – Nhị ca nhi bị con châu chấu hấp dẫn nhìn chăm chú, con châu chấu nhỏ bằng lá trúc này, trong thôn thực sự chưa từng thấy bao giờ, trông rất thật mà đẹp, mắt Nhị ca nhi tròn sáng lên như trái hạnh nhân.

“Thích thì cho người đấy!” – Lục Viên cười, giơ con châu chấu nhỏ quơ quơ trước mắt Nhị ca nhi, cố tình không cho hắn bắt được, “Đổi lại, người dạy ta cách đan sọt mây!”

“Ta nói Tiểu Viên tiểu tử nhà ngươi nha, thể nào lại chỉ lấy lòng mỗi ca nhi nhà ta không thể! Có gì tốt cũng phải có phần của Cột ca ta!” – đứng một bên thấy náo nhiệt cười đùa, Cột cũng không nhịn được chạy lại, “Hắc! Tay nghề của Tiểu Viên người thể nào lại khéo hơn cả ca nhi nhà ta a, cái này cho ta!”

“Ta đây cũng không cho không đâu, Cột ca người ngày mai phải dẫn ta đi chợ chơi!” – giơ lên con châu chấu nhỏ được hoan nghênh, Lục Viên cười cười đàm điều kiện, kết quả là ngã ngửa ra đằng sau, bị đám Cột quần thành một đồng.

Đúng lúc Tô Hoài bước vào nhà, thấy Lục Viên bị Cột đè lên, lại còn cười ngây ngô thì sắc mặt trầm xuống.

“Tô đại phu đến rồi đấy à! Mau vào ngồi!” – nếu không phải Vương A sao lên tiếng đón tiếp, Tô Hoài nhất định sẽ tiến lên lôi Lục Viên ra.

Ánh mắt liếc bên kia, Tô Hoài lên tiếng: “A! Ta tới đón Tiểu Viên về. Vương A sao thấy thể nào rồi, thuốc có uống đúng hạn không?”

“Không có việc gì, rất tốt! Sát năm mới rồi còn làm phiền Tô đại phu thay ta lo lắng, thiệt ngại quá!” – Vương A sao cười, tay đã ghé vành tay Cột, lôi nó dậy, lại đánh mắt sang Nhị ca nhi, “Nhanh đi nấu cơm đi! Tô đại phu, hôm nay ở lại đây ăn nhé!”

Nhị ca nhi đáp lời, tóm con châu chấu nhỏ, đỏ mặt chạy, Cột cũng lăn trên giường xuống, làm mặt quỷ với Lục Viên rồi chạy tới gần Tô Hoài làm nũng: “Tô đại caaaa~ cho Tiểu Viên ở lại đây hai ba ngày nữa đi~

Tiểu Viên còn chưa hết bệnh mà, để hẩn ở đây đi, Cột ta tuyệt đối chiều cổ hẩn thật tốt!” – vỗ vỗ ngực, Cột cười hì hì nhìn Tô Hoài.

Bình thường Cột lúc nào cũng bướng bỉnh, nhưng ai thấy nó cũng thích ngay, hôm nay chả hiểu làm sao, Tô Hoài thấy nó thì bỗng thấy không thích, còn thêm cả chút căm ghét.

“Tô đại ca, Tiểu Viên cũng thích ở lại đây mà, không tin người hỏi hẩn mà xem! Đúng không, Tiểu Viên?” – Cột thấy Tô Hoài do dự, nhanh chóng nhen thêm hỏa, quay sang nháy nháy mắt với Lục Viên.

Lục Viên tự nhủ – chẳng cần người ám chỉ ta cũng chả thích về với tên mặt than ấy đâu – nên y lập tức “Ừ!” một tiếng, cũng không biết có phải y hoa mắt không, thế nào lại thấy mình vừa trả lời xong thì mặt Tô Hoài như càng đen lại.

“Tô đại ca?” – chờ mãi không thấy Tô Hoài có phản ứng gì, Cột nhin không nổi lên tiếng hỏi.

“Mới này khi tới đây, nhà vẫn còn đốt bếp, hôm nay không ở lại ăn với mọi người được! Vương A sao cũng đã tám tháng rồi, Tiểu Viên ở đây lại thêm phiền cho Vương A sao, ta mang hẩn về thôi!” – Tô Hoài nói một mạch, rồi quay sang nhìn chăm chăm Lục Viên, ánh mắt ấy Lục Viên thấy thế nào cũng mang đầy ý uy hiếp, “Tiểu Viên! Lại đây!”

Lục Viên không khỏi bị khí thế kia làm y co rúm lại, trong tâm tự phỉ nhổ chính mình. Thế nào y cũng là một người đàn ông hai mươi tuổi, trước kia tốt xấu gì cũng được coi đáng người cao to mạnh mẽ, thế mà nay lại bị một tên cổ nhân quê mùa dọa mà sợ!

“Tiểu Viên!” – Tô Hoài gọi lại lần nữa. Ngay khi Lục Viên còn đang chuẩn bị lùi lại, Tô Hoài đã nhanh tiến tới, nắm chặt tay Lục Viên.

“Tô đại phu!” – Vương A sao cũng thấy không khí bất thường, lo lắng buột miệng nói.

Au, đau quá Tô Hoài, mẹ nó chứ tên ôn thần này!

Lục Viên tức giận đang chuẩn bị giơ chân đạp, thì Tô Hoài quay mặt lại, ghé sát lỗ tai y nói nhỏ một câu: “Về nhà trước đã, ta có lời muốn nói với người” – trầm mặc một chút, lại thêm một câu: “hảo thương lượng”

Cái gì mà hảo thương lượng?

Lục Viên không thèm nghe, tiếp tục giãy dụa không yên, trong lòng còn mắng chửi Tô Hoài liên tục, mãi mới như tỉnh ngộ cứng đờ lại, sau đó ngược mắt chọi lại đôi mắt thâm trầm của Tô Hoài.

Cái tên này có phải vừa rồi mới nói cái gì đó tốt, đúng không nhỉ?

Rốt cuộc cũng thấy Lục Viên yên lặng, Tô Hoài kéo y lại, nói một câu “Mặc quần áo” rồi quay ra gạt đầu với Vương A sao: “Không có gì đâu, tính tình Tiểu Viên nghịch ngợm đấy mà! Ta đây đưa hẩn về.”

Nguyt Tô Hoài một cái, Lục Viên cũng yên phận mặc áo khoác vào, nếu thực sự ở đây đại nháo với Tô Hoài một chập, cũng khó tránh khỏi có hơi mất mặt. Tuy nói không thích về nơi đó với Tô Hoài nhưng ở mãi nhà Vương A sao cũng không được.

Bên này hai người đang chuẩn bị rời đi, bên kia Vương A sao lại lẳng lẳng nhìn, cảm thấy không giống như ca ca dẫn đệ đệ về nhà, mà lại giống như cười giấu một cái, Vương A sao cũng chả hiểu sao mình lại có suy nghĩ kỳ quặc thế!

Thấy Lục Viên theo Tô Hoài sắp đi, Cột còn đang muốn giữ lại thì bị Vương A sao túm lấy, trở mặt nhìn Lục Viên xuất môn, trông đến là luyến tiếc. Chẳng qua hai người Tô Hoài, Lục Viên mới ra tới sân, còn chưa ra khỏi cổng, đã thấy Vương đại ca từ ngoài tiến vào, vừa đi còn vừa khom lưng với mấy người đằng sau.

“Mấy vị quan nha a! Nhà chúng ta chỉ là một hộ dân nhỏ, nào dám giấu phạm nhân gì gì đó đâu không tin các ngài cứ lục soát xem, thật sự không có mà”

Lục Viên chỉ cảm thấy Tô Hoài siết chặt tay y một chút, ngẩng đầu lên, cũng ngây cả người.

Chỉ thấy cổng mở ra, đi theo Vương đại ca còn có năm sáu tên quan binh y phục đồ gạch đi theo vào.

“Ca!” – Lục Viên chột mắt, vội ôm chặt lấy cánh tay Tô Hoài kêu lên một tiếng, còn mang theo một vẻ sợ sệt, chạy ra trốn sau lưng hắn.

“Tiểu Viên, đừng sợ!” – Tô Hoài cũng phối hợp lại, sờ sờ đầu Lục Viên, làm một bộ huynh trưởng hiền lành.

Tiếng hô làm đám quan binh mắt liếc lia qua hai người, nhưng cũng chỉ thế rồi quay lại nhìn Vương đại ca, mở ra một bức ảnh, “Có thấy người này bao giờ chưa?”

“Oa, chỉ là một đứa nhỏ a! Quan gia, đứa bé này phạm tội gì vậy?” – Vương đại ca tỉ mỉ nhìn bức họa, cảm thấy hình như có quen quen mắt, nhưng nghĩ mãi không ra đã gặp ở đâu.

“Hỏi người đã gặp chưa, hỏi linh tinh làm gì!”

“Dạ dạ phải ừm thực sự chưa gặp”

“Gọi hết mọi người trong nhà ra đây!” – tên đầu lĩnh hừ một tiếng, lại xả bức họa ra, vẫy tay với Tô Hoài và Lục Viên, quát: “Hai người các người, lại đây!”

Có phần không yên liếc nhìn nhau, đôi tay nắm chặt lấy nhau có hơi ẩm ướt, chẳng biết là mồ hôi của ai. Hai người cùng bước lên, Lục Viên bỗng thấy hối hận với tiếng “Ca!” ban nãy, nếu thực sự bị quan binh bắt về, chẳng phải Tô Hoài cũng bị y liên lụy sao?

“Ngẩng đầu lên!” – quan binh thô bạo túm tóc Tô Hoài kéo lên, nhìn nghiêng nhìn dọc nửa ngày, rồi quay sang túm mặt Lục Viên. Mới nhìn chính diện, chợt tên đầu lĩnh “A” một tiếng, ra lệnh cho thủ hạ mở bức họa, cẩn thận đối chiếu.

“Cởi áo ra!” – nhìn thật lâu, bỗng tên quan binh lạnh lùng nói.

Tất cả vết thương của Diệp Quả còn chưa hết, nếu cởi ra thì sớm muộn gì cũng bị phát hiện.

Lòng Lục Viên trùng xuống, quay mặt ủy khuất nhìn Tô Hoài: “Ca lạnh”

Làm sao bây giờ? Y thực sự chẳng có cách nào!

“Không sao, để quan binh kiểm tra.” – Tô Hoài cau mày, kéo áo Lục Viên sang một bên, non nửa bờ vai bị lộ ra, trông đến là bóng loáng, mịm màng, Lục Viên nhin không được rùng mình một cái.

“Cởi hết ra!” – quan binh dần mất kiên nhẫn, tự tay lột áo Lục Viên ra. Lục Viên bị kéo tới lão đảo, tâm chửi rủa – mụ nội nó, thế nào lại y như đám cẩu quan đùa giỡn con gái nhà lành thấy này!

“Tô đại ca, Tô đại ca, mau tới!”

Vừa thấy chỗ có vết thương sắp bị lộ ra, thì trong phòng vang lên một tiếng la, sau đó Cột bước ra, vẻ mặt lo sợ, liều mạng vừa chạy tới chỗ Tô Hoài vừa hô: “Tô đại ca! A sao ta chẳng may bị ngã, bụng đang đau muốn chết rồi! Huynh mau mau vào xem, nhanh lên!”

Đây là một vở kịch nhỏ từ một chi tiết trong truyện

Chi tiết:

Bên này hai người đang chuẩn bị rời đi, bên kia Vương A sao lại lảng lảng nhìn, cảm thấy không giống như ca ca dần đệ đệ về nhà, mà lại giống như cười giấu một cái, Vương A sao cũng chẳng hiểu sao mình lại có suy nghĩ kỳ quặc thế!

Chị Tiêu: Vương A sao này, người cảm thấy hai người họ giống gì nào? Có gì cứ nói thẳng, không phải ngại!

Wương A sao (vẻ thật thà phúc hậu): hà hà, kỳ thật tui cũng thấy có cảm giác kỳ quặc, nhưng mà không rõ, rốt cuộc là giống gì nữa

Chị Tiêu (cười gian): Có phải giống như đại cô gia tới nhà mẹ vợ, nhẹ nhàng khuyên bảo cô vợ nhỏ xinh bướng bỉnh về nhà không?

Wương A sao: Sao lại nói là mẹ vợ?

Cột: Sao lại là cô vợ nhỏ xinh?

Tiểu Viên: Sao lại kêu ta búống bình?

Tô Hoài: Sao lại nói là ‘nhẹ nhàng khuyển bảo’?

— — —

.

10. Chương 10: Động Thai

“Này! Người đấy! Lại đây ta xem!” – quan binh thấy một thiếu niên nữa chạy ra, mặt nhẵn mày nhú, quát lên với Vương đại ca: “Trong nhà còn ai nữa, gọi hết ra đây!”

Wương đại ca nghe thấy A sao nhà mình bị ngã thì bị dọa đến đần ra, quan binh quát lớn một tiếng này mới hoàn hồn, nhanh chóng cầu tình: “Quan gia, bên trong còn lại là A sao nhà ta, quan gia cũng nghe thấy rồi đấy, A sao nhà ta bị ngã, sợ là phải sinh rồi, mạng người quan trọng hơn, quan gia ngài châm chước cho”

Vừa lúc Cột chạy tới, lôi kéo tay Tô Hoài không buông, liên tục hô lớn: “Tô đại phu, nhanh xem cho A sao ta”

Thừa lúc loạn, Tô Hoài túm lấy Lục Viên, kéo áo lên cho y rồi đẩy về phía Cột.

“Hai đứa nhanh đi đun một bồn nước nóng bê vào trong buồng, ta vào ngay!”

“Này! Ta nói người” – thấy hai thiếu niên chạy mất, quan binh lập tức không để yên, tức giận quát. Tô Hoài lập tức lấy trong áo ra một thỏi bạc, đưa cho tên đầu lĩnh gây gò kia, khép nép nói: “Quan gia, ngài châm chước cho, bên trong còn có A sao sắp sinh, không thể chậm trễ hơn được nữa!”

“Đây là ý gì hử, chúng ta phải giải quyết việc công! Nếu để sót phạm nhân thì ai chịu trách nhiệm!”

“Quan gia, chúng ta đều là người trong sạch, mong ngài tha cho” Vương đại ca cũng vội tới cầu tình, cũng lấy ra một thỏi bạc, còn chạy vào bếp xách ra một thủ lợn với con ngan trắng dùng để chuẩn bị cho lễ mừng năm mới, “Ngài xem, nhà ta sắp sinh oa tử, quan gia ngài chiếu cố cho”

“Ừ!” – tung tung mấy thỏi bạc, lại sai thủ hạ cầm đồ, giọng điệu của gã cũng dịu đi: “Thôi quên đi quên đi! Tin đám nông dân các người cũng chả giấu nổi phạm nhân! Thật là, lại còn gặp A sao sinh oa tử, xui tận mạng! Đi!” – nói xong thì giơ tay lên, mang theo mấy tên quan binh nhanh chóng rời đi, Vương đại ca theo đằng sau, nhắm mắt tiễn chúng, vừa đi vừa cảm tạ.

Tô Hoài thấy việc cũng xong xuôi thì thở phào nhẹ nhõm, xoay người quay vào trong nhà.

Tô Hoài vừa vào thì nghe thấy tiếng Lục Viên quay lại la hán: “Đóng cửa vào, chèn các cửa sổ lại, đừng để gió lọt vào phòng!” – nhìn lại, Lục Viên mang một vẻ mặt ngưng trọng, tay vừa vuốt ve bụng Vương A sao, vừa nhẹ nhàng nói: “A sao đừng lo lắng, chỉ động thai một chút thôi, còn chưa tới lúc sinh đâu. Người uống một chén thuốc dưỡng thai, rồi ta giúp người chỉnh thai nhi thẳng lại, có hơi đau, người nhịn một chút nhá!”

Cũng không rõ Lục Viên dùng cách gì, Vương A sao như tin tưởng y, Tô Hoài cũng không thể phủ nhận, đáng về Lục Viên lúc này thật sự làm người khác nhìn thôi đã tin cậy.

Nhưng

“Tiểu Viên!”

Lục Viên mới chỉ thấy cổ áo căng ra, đã bị Tô Hoài túm lôi ra, hai người quay mặt bốn mắt nhìn nhau, ai cũng không nhường ai.

“Ta biết, nếu huynh đã không tin ta thì ta có cầu cũng vô dụng. Một nén nhang! Ta chỉ cần thời gian một nén nhang thôi, nếu huynh thấy ta làm điều xằng bậy thì có thể lôi ta ra ngay lập tức! Nhưng hiện giờ, mong huynh không ngăn cản ta!” – ánh mắt Lục Viên kiên định, cái vẻ ngốc nghếch lúc trước chỉ trong nháy mắt đã thay đổi hoàn toàn. Y thấy Tô Hoài vẫn im lặng không nói lời nào, cũng chẳng biết đang nghĩ gì, không kiên nhẫn bổ sung thêm: “Dù sao cũng thế rồi, huynh có ngăn cản thì ta cũng không đi! Nếu huynh nhẫn tâm để Vương A sao như thế, kia ta xem ai trách ai!”

Bóp bóp thái dương, Tô Hoài có phần bất đắc dĩ. Đi qua người Lục Viên, đến bên Vương A sao bắt mạch, Lục Viên lúc ấy mới nhận ra đây là người ta ngầm đồng ý! Vội vàng chạy lại. Lúc bấy giờ, Cột cũng bưng bát thuốc dưỡng thai dứt cho A sao uống, Tô Hoài cúi đầu nói khẽ bên tai Lục Viên: “Ta tin người lần này, một nén nhang!”

“Vương A sao, giờ ta phải dùng tay nắn bụng người để chỉnh thai nhi thẳng lại, nếu khó chịu thì kêu lên ngay cho ta biết!” – thời gian cấp bách, Lục Viên nói xong thì quay lại mỉm cười với Tô Hoài, tay cũng bắt đầu. Vén áo Vương A sao lên, hai tay nhẹ nhàng sờ nắn, Lục Viên nhanh chóng tìm được vị trí mong và đầu bé, đặt hai tay vào hai nơi, thoáng dùng sức, theo ngược chiều kim đồng hồ chậm rãi di chuyển

“Aaa Lục Viên chậm thôi Đau!” – nghe tiếng thét chói tai từ một người đàn ông làm Lục Viên sợ tới mức run lên, động tác vốn thuần thục bỗng khựng lại, bên thái dương lấm tấm mồ hôi, miệng bắt đầu an ủi:

“A sao, đừng căng thẳng, sẽ đau một chút, người chịu khó một chút là ổn. Nào, từ từ hít thở, giống ta này thở ra — hít vào —”

Vừa trấn an, động tác trong tay cũng nhẹ nhàng tiến hành, Lục Viên quay mặt nhìn Tô Hoài im lặng ngồi bắt mạch bên cạnh. Cứ nghĩ hần sẽ giương nanh giương vuốt nhìn mình, cả người sẽ phát ra khí lạnh, ngờ đâu Tô Hoài lại rất bình tĩnh, gật đầu với y, giọng điệu bình ổn như tâm trạng cũng an định: “Mạch đập bình thường, đứa bé không sao, người cứ tiếp tục.”

Vương A sao không ngừng kêu đau, chỉnh thẳng thai vị cũng rất gian nan, một nén nhang bắt giác đã cháy hết tự lúc nào.

Đối mặt với một người đàn ông, lại là người đã ở tuổi sinh nở cao, thai vị không thẳng, cấu tạo cơ thể khác biệt, hơn nữa ở cổ đại lại chẳng có thiết bị phụ trợ Lục Viên cảm thấy y chưa từng căng thẳng như thế bao giờ, căng thẳng tới mức cả người túa mồ hôi, tới mức quên cả thời gian.

Mà cả Tô Hoài lúc ấy, ngoài việc tiếp tục bắt mạch với báo cho Lục Viên tình trạng của thai nhi, cũng chẳng thêm lời dư thừa nào.

Hai người quá mức nhập thần tới quên cả thời gian, hay có người cố tình im lặng? Điều ấy chỉ có tiếng hít thở cùng tiếng kêu không ngừng của A sao mới trả lời được.

“Được rồi!” – cuối cùng thì đầu thai nhi cũng xoay xuống hạ phúc, Lục Viên như trút được gánh nặng thở phào một ngụm. Nhưng tuy vị trí thai đã đúng, tình huống vẫn chưa lạc quan hơn.

Mới rồi vừa động thai, máu cũng đã chảy ra, sợ chẳng duy trì được bao lâu nữa thì sinh. Nhưng đối với Vương A sao thật ra không phải chuyện quá xấu, vị trí thai nhi rất chông chênh, không thừa dịp này sinh luôn, chỉ sợ mấy ngày nữa thai nhi lại lệch đi thì rất khó xoay trở về. Mà Vương A sao cũng đã lớn tuổi, lại là một nam nhân, sản đạo nhất định rất nhỏ, đợi tới khi đứa bé đủ tháng, rất dễ dẫn tới việc khó sinh, hiện tại đứa bé còn nhỏ, sinh ngay thì dễ hơn nhiều.

Nhưng đứa bé này mới có tám tháng, lại ở thời cổ đại thiếu thốn vật chất, sinh xong cũng rất khó nuôi

“Vương A sao, đừng uống thuốc dưỡng thai nữa. Cột, cho A sao ăn một ít gì đó, nhân lúc này ăn nhiều một chút. Nói với cha người, một hai ngày nữa là A sao sinh rồi, nhanh đi tìm sản sao sao về đây!”

Lục Viên nhăn mày, đã chẳng còn cách nào khác, Tô Hoài cũng đang muốn lên tiếng, hai người nhìn nhau, Lục Viên hiểu cả hai đều có suy nghĩ giống nhau — giữ A sao quan trọng hơn.

Vương A sao cũng dần ổn định, Tô Hoài dặn vài câu rồi lôi Lục Viên ra khỏi phòng. Rửa sạch tay, rồi dặn dò Vương đại ca, lão nhất với Nhị ca nhi xong đầu đầy, lâu lâu sau mới có thời gian nói với Lục Viên một

câu.

“Ta phải ở lại đây hai ngày, người cứ về trước đi.”

Lục Viên đang trong bếp bậm màn thầu thì bị một câu của Tô Hoài mà tắc ngay tại cổ, quỳnh quáng đập đập hai đấm vào ngực, vẻ mặt khó tin nhìn Tô Hoài, “Huynh không thấy sao? Ta có y thuật! Thế lại vẫn đuổi ta đi!” – Lục Viên có chút nóng nảy, vừa chất vấn vừa miên man suy nghĩ, nghĩ tới gì đó bỗng nói: “Huynh không phải thấy rằng hôm nay quan binh tìm tới cửa, bắt ta sẽ làm liên lụy tới mọi người, nên mới vội vàng đuổi ta đi, phải không?”

Bộp —

Vừa dứt lời, Tô Hoài đã lấy ngay chiếc màn thầu cứng đơ gõ lên đầu Lục Viên một cái, nhần mặt không vui, nói: “Lại suy nghĩ linh tinh gì đấy, ta đã nói gì nào?”

“Nhưng mà” – xoa xoa đầu, Lục Viên mếu máo nhìn Tô Hoài, liên tục thầm phỉ báng — tên mặt than đáng ghét! Chính người nói còn gì! Lại còn lấy màn thầu đánh ta! Hứ — đau chết mất! Nghĩ vậy liền túm chặt vạt áo Tô Hoài, cả người đẩy về – người không nói còn lâu ta mới đi!

Thở dài, Tô Hoài không kiên nhẫn gỡ tay Lục Viên ra, “Ta không biết người học đâu ra mấy thứ tà môn ngoại đạo ấy, nhưng ta biết, người chưa từng xem bệnh cho A sao bao giờ!” – Tô Hoài giờ tay xoa nhẹ đầu Lục Viên, gỡ từng ngón tay đang nắm chặt của Lục Viên ra trước mặt y, cả bàn tay đã ướt đầy mồ hôi, “Ban nãy đã bị dọa tới mức này rồi, tới lúc sinh, người chịu được sao?”

Nhìn gương mặt tái nhợt của Lục Viên, sắc mặt Tô Hoài trầm xuống, “Ăn nhiều một chút, cả ngày nay người đã chẳng ăn gì rồi!”

Bị người khác chạm đúng điểm yếu, Lục Viên như quả bóng bị xì hơi, ngồi phịch xuống cạnh bàn, cảm giác lên bàn, hạ mi nhìn mấy mẫu vụn bánh còn vương vãi.

Quả thật, lúc ấy y rất căng thẳng, hay đúng hơn, là rất sợ hãi.

Y cứ nghĩ với kinh nghiệm sản khoa của mình, dù bệnh nhân là nam thì cũng chẳng có gì ghê gớm lắm. Nhưng nghĩ là một chuyện, làm lại là chuyện khác, tới khi đối mặt với hiện thực y mới nhận ra. Mới vừa thấy bụng lớn tới dị thường của một người đàn ông, y đã đổ đầy mồ hôi, càng đừng nhắc tới chuyện nghe tiếng la hét ấy, rồi tự tay đi mở sản đạo để đỡ em bé bên trong ra Dù sao, với lối suy nghĩ bình thường của một người hơn 20 tuổi lại đi đỡ đẻ cho một người đàn ông khác, quả thực quá mức cường cầu, thật như một cơn ác mộng không thể tỉnh

Một cảm giác thất bại bỗng trào dâng, Lục Viên nhắm mắt lại.

Ai~~ kế hoạch dùng kinh nghiệm lẫn kỹ thuật của mình để làm giàu còn chưa bắt đầu đã chết non rồi sao
”Người muốn ăn gì không?”

“Hả?” – nhận ra có người đang nói với mình, Lục Viên nặng nề mở mắt, phát hiện Tô Hoài vẫn đang nhìn y, “Huynh còn chưa đi sao”

“Ta hỏi người muốn ăn gì?”

“A?”

“Nếu người đã thích ăn màn thầu vậy cứ ăn đi, coi như ta chưa nói gì cả.”

“A! Tô đại ca! Ta ta ta muốn ăn”

.

Bỗng Lục Viên nhận ra, tên mặt than này đôi khi cũng tốt ấy chứ

11. Chương 11: Sinh Non

Hơi nước mập mờ bốc lên trong bếp, chiếu lên bóng lưng Tô Hoài mang một vẻ gì đó là lạ. Lục Viên ngây người nhìn, bỗng thấy một cảm giác ấm áp nhẹ nhàng len lỏi toàn thân. Tiếng bếp củi vang lên xèo xèo, bỗng dưng Lục Viên muốn há mồm nói, lại nhận ra tiếng y đã hoàn toàn bị chìm ngấm.

Vẫn cứ như thế, mọi việc y chẳng giúp được gì, y như một phế vật theo đuôi Tô Hoài chính y chẳng phải đã là “Đại phiền toái” rồi đấy sao? Hơn nữa, quan binh đang gắt gao truy nã y, cũng chẳng thể gây phiền hà cho người ta được nữa, thôi thì chờ mấy vết sẹo tiêu đi, rồi bước đi thôi!

Vén tay áo, vuốt vuốt cánh tay, chẳng hiểu sao Lục Viên lại thấy buồn.

Cạch —

Một bát mì nóng hổi đặt trước mặt làm Lục Viên giật mình, ngẩng đầu lên thì nghe thấy Tô Hoài trầm giọng nói: “Ăn ngay lúc nóng đi!”

Chỉ là một bát mì bình thường, thả ít gia vị, thêm tý hành hoa nổi lên trên, đừng nói là trứng gà, ngay cả một tý ty dầu mỡ cũng không có.

Lục Viên mếu máo: “Ta nhớ rõ ta nói muốn ăn cá viên cơ mà”

“Người không ăn ta ăn.”

Thấy Tô Hoài sắp thu bát lại, Lục Viên vội vàng ôm khư khư bát mì vào ngực, khịt khịt lầm bầm: “Dù sao cũng không cho người ta chọn, vậy còn hỏi làm quái gì” – thấy sắc mặt Tô Hoài đen lại, Lục Viên vội nói thêm: “Ta đã liếm qua hết rồi, huynh không chê bẩn thì đi mà lấy lại.”

Nước mì nóng hổi chảy xuống cổ họng, dạ dày cũng thoải mái hẳn lên, hơi nước hun sóng mắt Lục Viên nóng nóng, cứ thế cười vô lại với Tô Hoài.

Tô Hoài “ừ” một tiếng, lại múc một tô lớn, “Ta mang cho Vương A sao một chén.”

“Tô đại ca!” – Lục Viên đứng dậy gọi với theo Tô Hoài, “Ta nghĩ rồi, ta vẫn thấy ta” – như đã hạ quyết tâm, Lục Viên nắm chặt tay lại, lớn tiếng nói: “Ta sẽ ở lại chăm sóc Vương A sao! Ta muốn thử!”

Cho ta một cơ hội nữa, để ta chứng minh ta là một người hữu dụng!

Cước bộ bị hãm lại, Tô Hoài quay đầu nhìn, ánh mắt thâm trầm lướt qua Lục Viên: “Mạng người quan trọng, ta không cho người thử!”

Lục Viên sững sốt, bỗng như hiểu ra, vội la lớn: “Ta thật sự muốn ở lại! Ta — ta sẽ dốc toàn lực!”

Nghe tiếng gọi với lại từ trong bếp vọng ra, Tô Hoài đã đi vào sân vẫn chẳng dừng lại, chỉ có điều khoe miệng kia như có hơi một chút nhếch lên, một chút thôi.

Từ sau khi động thai, tình hình của Vương A sao vẫn bất ổn. Lễ mừng năm mới chỉ còn mấy ngày nữa, nhà ai công chuyện cũng nhiều, sản sao sao phần lớn đều về nhà ăn Tết, mà sản sao sao có kinh nghiệm lại càng ít, Vương đại ca vì tìm người mà phải sang cả thôn bên cạnh. Sáng sớm ngày hôm ấy đang chuẩn bị chạy sang thôn trên tìm, Lục Viên nghe thấy thì quần quýt lấy Vương đại ca, ì ềo hẳn mang y theo, Vương đại ca không lay chuyển được y, đành phải mang theo. Tờ mờ sáng hai người đã đi, mãi tới khi thái dương ngả về Tây mới quay về.

“Thế nào rồi? Cha? Có tìm thấy không?” – lão Nhất thấy người đã về thì vội vàng ra đón, chỉ thấy vẻ mặt sầu khổ của Vương đại ca, phía sau lưng còn có một tiểu ca nhi ngây ngô mới chừng mười mấy tuổi.

“Cha, này là”

“Ai!” Vương đại ca lắc đầu, “Trần trên chỉ còn mỗi một sản sao sao, ai ngờ lúc tới thì trong trần cũng có một đứa bé nhà giàu mới sinh, ngay từ sáng đã sang đó không về, ta đợi cả ngày, chẳng yên tâm nổi, nên dẫn hài tử này về. Thế nào cũng là đệ tử của sản sao sao, ít nhiều còn dùng được A sao thế nào rồi?”

“Tô đại phu nói, sáng nay A sao đã phát hồng rồi, bụng cũng đau từng hồi, sợ là đêm nay sinh rồi! Tô đại phu đang ở trong phòng xem chừng! Nếu người đã đến thì nhanh vào với huynh ấy đi.”

Vương đại ca ừ một tiếng, dẫn tiểu ca nhi kia vào phòng. Nông thôn vốn mê tín, nói phòng sinh xui xẻo nên gã cũng không bước vào. Chẳng qua lúc mở cửa, Lục Viên đã nhanh thoăn thoắt chui vào, Vương đại ca muốn gọi lại mà không được, còn thấy trong ngực y đang ôm một cái gì đó phồng phồng. Lúc ấy đang giờ khắc quan trọng cũng chẳng nghĩ nhiều, đứng ngoài cửa, cả Vương đại ca lẫn lão Nhất đều nôn nóng đi đi lại lại dồn dập.

Lục Viên cùng tiểu ca nhi kia vừa bước vào phòng thì bị một luồng nhiệt đập vào mặt. Trên giường lò nóng hầm hập, Vương A sao đang nằm gào thét, ra mồ hôi lạnh, Tô Hoài với Nhị ca nhi đang giữ chặt hai bên trái phải, không cho Vương A sao dả thương chính mình.

Một người đàn ông với cái bụng to đau đớn la hét trên giường, quần áo xộc xệch, tóc tai hỗn độn, ánh mắt rời rạc. Lục Viên mới vào đã bị dọa tới đờ ra, sau đó nghe thấy Tô Hoài hỏi vị tiểu ca nhi bên cạnh: “Người có đỡ dễ được không?”

“Được được một chút.” – tiểu ca nhi kia ấp úng trả lời, giọng lí nhí thế cũng biết là bị dọa không ít, hơn nữa so ra còn nghiêm trọng hơn cả y nữa.

Tô Hoài vừa thấy, cũng hiểu chẳng trông cậy được gì nhiều, nhìn Vương A sao vẫn vùng vẫy không ngừng, nhanh chóng phân phó cho tiểu ca nhi kia, “Đem bánh đường trên bàn mang ra đây, nhân lúc này cho A sao ăn nhiều một chút!”

Đối với việc đỡ đẻ, Tô Hoài cũng chẳng có kinh nghiệm gì. Lần trước đỡ đẻ cho A sao nhà họ Lý, lúc chạy đến thì nước ối đã vỡ, hơn nữa Lý A sao sinh nở dễ dàng, hẳn cũng chẳng làm gì nhiều người ta đã sinh xong. Lần này thì khác, Vương A sao đã như thế hai ngày mà vẫn chưa có động tĩnh gì, Tô Hoài ngoài mặt vẫn bình tĩnh, thực ra tâm đã rối loạn.

“Sản đạo mở bao nhiêu rồi?” – Lục Viên đi qua tiểu ca nhi, bắt chập vén chăn lên, liếc qua hai đùi Vương A sao hỏi.

Tô Hoài không nói gì, Lục Viên ngẩng đầu nhìn hán, trong lòng cũng phát lạnh. Xem ra Tô Hoài không có kinh nghiệm với việc sinh đẻ, tâm thần đo lường phải tự tay đi sờ sản đạo.

“Mới mở một ngón tay, cho hán uống thêm thuốc trợ sản đi.” – giọng Lục Viên có hơi run, tay cũng run. Cấu tạo nơi sinh của đàn ông thật kì quái, vẫn mang đặc thù của đàn ông, vậy mà có sản đạo y bỗng dưng có ảo giác đang giúp một người kì dị đỡ đẻ.

“Ừ, ta đi sắc thuốc.” – Tô Hoài lên tiếng, chẳng biết từ khi nào đã hoàn toàn tín nhiệm Lục Viên. Chẳng qua hán mới đứng lên, Lục Viên vội nín tay áo hán, hướng mặt về phía vị ca nhi kia, “để nó đi đi.”

Thấy sắc mặt Lục Viên nhợt nhạt, Tô Hoài nhăn nhúm mặt lại, biết y đang rất căng thẳng, gật đầu phân phó ca nhi kia đi sắc thuốc, quay lại hỏi Lục Viên: “Tiếp theo làm thế nào?”

“Tới khi uống hết thuốc trợ sản, sản đạo sẽ mở nhanh, nước ối cũng vỡ, đứa bé sẽ ra dễ hơn.” – Lục Viên nhìn áo Tô Hoài, ngượng ngùng thả tay áo người ta ra.

“Ừ!” – gật đầu, trên mặt Tô Hoài cũng hiện ra chút thẳng thốt.

Hán thấy Lục Viên đối với việc sinh sản đích thực là hiểu biết, khi quyết định cũng rất bình tĩnh, không giống như lần đầu tiên đỡ đẻ cho người khác, nhưng đối với việc sinh của A sao lại như có mâu thuẫn, thế nào cũng không dám tiến lên, thật là kỳ quái

Quả đúng như lời Lục Viên nói, uống thuốc trợ sản một lúc thì sản đạo mở ra hai ngón tay, Vương A sao cũng giãy mạnh hơn, vật lộn trên giường, làm Tô Hoài với hai ca nhi phải mạnh mẽ đè xuống, để Lục Viên thuận tiện xem sản đạo.

Một lúc sau bỗng nghe A sao “Aaaa” một tiếng, tiếng la như báo hiệu thời khắc sắp sinh, Lục Viên cũng hô lên: “Nước ối vỡ rồi!” – y bắt đầu lau máu chảy hai bên chân Vương A sao, màu máu đỏ tươi khiến tay Lục Viên trông càng bệch.

“Sân đạo đã mở ra bốn ngón rồi, A sao, nghe ta này, ta đếm đến ba thì dùng lực! Một, hai, ba Dùng sức!” – giọng Lục Viên mang theo cơn run rẩy, có trời biết tâm lý y lúc này thế nào, vừa nhìn thấy sân đạo của một nam nhân mở ra thì y cũng hồng bết theo rồi.

Vương A sao vì đau mà không ngừng vặn vẹo, xen giữa giọng nam trầm là chất giọng nữ sắc nhọn gào thét làm sống lưng Lục Viên lạnh lẽo cả người. Hiện tại y chỉ chăm chăm đem toàn lực chú ý vào đầu đứa bé dần lộ ra, không ngừng ám chỉ mình, mẹ nó ta coi như đang nhìn phụ nữ sinh, phụ nữ, phụ nữ

“Tiểu Viên!”

Thẳng tới khi bả vai được ai đó nắm lấy, nghe thấy giọng Tô Hoài gọi tên mình, Lục Viên mới phát hiện nãy giờ y run tới bần bật. Ngắc đầu, Tô Hoài vừa giúp A sao, vừa lo lắng nhìn y. Nhất thời y thấy có hơi xấu hổ, hiện đang là thời điểm Vương A sao sinh em bé, đang bị vây trong lúc nguy hiểm, vậy mà một bác sỹ như y lại vì bản thân mà phân tâm.

Gật gật đầu, Lục Viên gượng gạo nở một nụ cười, “Không sao.”

Lại hướng về phía Vương A sao tiếp tục khích lệ: “A sao! Cố lên nào! Dùng sức!”

Vương A sao đã chẳng còn khí lực, nghe Lục Viên xong thì lằm bằm mấy tiếng, Tô Hoài giúp xoa bóp hai chân Vương A sao, cũng không ngừng khích lệ.

Không biết đã giằng co bao lâu, Lục Viên chỉ thấy lỗ tai y đã bị tiếng la hét của Vương A sao làm điếc đặc rồi, quần áo trên thân ướt đầm, không riêng gì A sao, chính y cũng đang cạn kiệt sức lực dần. Rốt cuộc cũng thấy được tóc của thai nhi, vội rửa tay bằng nước nóng, Lục Viên đã sớm quên y đang đối mặt với một nam nhân, miệng không ngừng khích lệ, tay cũng khuếch trương sân đạo.

Đầu thai nhi đã lộ ra, tâm Lục Viên vẫn chưa buông xuống. Bỗng nhiên, âm thanh của Vương A sao ngày càng mỏng manh, khí lực cũng càng yếu, nghe thấy Tô Hoài buồn bực nói: “Sắp ra chưa? Mạch A sao đang rất yếu, sợ không chống đỡ được.”

Lòng bỗng căng ra, chuyện y lo lắng nhất cuối cùng cũng xảy ra.

“Tô đại ca, huynh trông A sao, ta đi lấy đồ này quay lại ngay!” – dặn dò xong, Lục Viên bật dậy chạy đi, khi trở về còn mang theo một thứ gì đó như một chiếc kim trên tay, đặt vào chậu nước nóng ngâm.

“Tiểu Viên, ngươi muốn làm gì vậy!” – Tô Hoài sửng sốt, xác thực là bị Lục Viên dọa sợ.

Chiếc kim đặt trong chậu nước phát ra thứ ánh sáng loang loáng cùng với tiếng kêu leng keng. Lục Viên ngắc đầu, từ tốn nói: “Đây gọi là Forceps* đỡ đẻ, ta dùng nó để kẹp đầu đứa bé, giúp kéo thai nhi ra.” – nói xong cũng không để tâm Tô Hoài phản ứng thế nào, nhắc chiếc Forceps lên, hướng tới đầu thai nhi mới lộ một nửa.

“Tiểu Viên!” – cổ tay bỗng bị bắt chặt lấy, Lục Viên quay lại nhìn đôi mắt đầy giận dữ của Tô Hoài, “Ngươi điên rồi hả?”

.

12. Chương 12: Hải Nhi

Forceps là khi Lục Viên lên trần trên nhờ mấy bác thợ rèn rèn tạm cho một cái. Dùng một thanh sắt mỏng uốn thành hình một chiếc Forceps, cũng chẳng phí sức của mấy bác thợ rèn là mấy, thế nên Lục Viên nán lại ở tiệm rèn để đốc thúc, chỉ dẫn nửa ngày cũng ra được một chiếc Forceps.

Nhưng dù sao xương sọ trẻ em cũng rất mềm, dùng Forceps cũng rất nguy hiểm, Lục Viên làm trước cũng chỉ để phòng cho những trường hợp bất thường, chưa tới thời điểm vạn bất đắc dĩ sẽ không đem ra dùng. Nhưng giờ thì Vương A sao ngất rồi, không còn đủ sức để sinh đứa bé ra, điều kiện thời cổ đại cũng không cho phép áp dụng phẫu thuật, Lục Viên chẳng còn cách nào khác mới chọn hạ sách này.

Nhưng để Tô Hoài chấp nhận phương pháp này quả thực rất miễn cưỡng.

Lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi, Lục Viên nhanh chóng suy nghĩ, giữa thuyết phục Tô Hoài với đánh ngất Tô Hoài thì cách nào dễ hơn, sau rồi quay lại, rất thành thực nói với Tô Hoài: “Huynh tự ra đây nhìn xem, miệng sản đạo rất hẹp, đứa bé bị nghẹt lại. Giờ chúng ta có hai cách, một là dùng kéo rạch ra, hay là dùng Forceps kéo em bé ra, huynh chọn đi.”

Ngay lúc Lục Viên nói, giọng rất nhỏ, cổ tay rút trở về, kéo cả Tô Hoài sát lại. Khoảng cách hai người rất gần. Lục Viên nói xong, Tô Hoài do dự trong giây lát, như còn đang cân nhắc lựa chọn cách nào, nhưng ngay khi đầu còn đang mãi suy nghĩ, Lục Viên đã quyết định hộ hân.

Đồng ——

Dồn hết lực toàn thân, Lục Viên nhảy bật lên một cái, đỉnh đầu cứng cứng bụm ngay vào trán Tô Hoài, tiếp theo còn bồi một cú cùi trỏ vào bụng Tô Hoài.

“Ui!” – Tô Hoài hoàn toàn không phòng bị, bị Lục Viên tấn công bất ngờ không kịp trở tay, cả người lão đảo ngã sang một bên giường.

“Hai người các người, giữ chặt A sao, dùng sức ấn vào bụng cho ta!” – tận dụng thời cơ, Lục Viên ngoài miệng phân phó, Forceps trong tay cũng xanh sản đạo, nhanh chóng kẹp lấy hai bên má đứa bé.

“Tiểu Viên?” – Tô Hoài trở lại, quát lên một tiếng, đang muốn bắt lấy tay Lục Viên thì y quay mặt lại trừng trừng Tô Hoài, bình tĩnh tới lạ kỳ.

“Huynh đừng động vào ta! Forceps đã đặt vào má đứa bé rồi, chỉ cần run tay một chút thôi cũng nguy hiểm! Tốt nhất huynh lên mau chóng nghĩ cách lay tỉnh A sao, hân không phối hợp thì oa nhi cũng không ra được! Còn hai người các người, đừng ngậy ra nữa, tiếp tục ấn bụng!”

Âm thanh bình tĩnh mà mạnh mẽ dường như không phải toát ra từ cơ thể nhỏ gầy của Lục Viên, nghe rồi ai cũng có cảm giác như người nói là một người chứa đầy sức lực. Ba người trong phòng dù tình nguyện hay không tình nguyện, cũng dần làm việc theo Lục Viên phân phó. Chẳng qua có ai ngờ đâu, Lục Viên là bị ánh mắt hung ác của Tô Hoài mà bức ra dăm uy thôi

Tên Tô Hoài vô lại! Người có thể dùng có dùng ánh mắt ‘người chết chắc rồi’ ấy rửa ta có được không! Hứ! Thật muốn cầm cái Forceps này bóp chết hân quá đi!

Cũng chẳng biết Tô Hoài dùng biện pháp gì, A sao rất nhanh đã hồi tỉnh, dưới sự khích lệ của y, tiếp tục dùng sức. Quá trình kéo đứa bé ra cũng nhẹ nhàng hơn, cuối cùng với sự giúp đỡ của Forceps, em bé thuận lợi ra đời.

Vỗ nhẹ vào cánh mũi nhỏ nhỏ của anh nhi, tiếng khóc non tơ thanh thúy vang lên, Lục Viên bỗng có có cảm giác vui mừng tới mức bật khóc.

Lão tử lần đầu tiên đỡ đẻ cho đàn ông đấy! Mẹ nó chả dễ dàng gì cả!

“Hài tử sinh rồi! A sao! Hài tử thuận lợi ra đời rồi này!” – Lục Viên hưng phấn đến mức nói năng lộn xộn cả lên, trên tay rất mau lẹ cắt cuống rốn trẻ, tắm sạch cho hài tử. Vị tiểu ca nhi kia cũng tẩy rửa người cho Vương A sao. Tô Hoài một bên hỗ trợ bọc anh nhi lại, tiếp theo thì ôm vào lòng, như sợ cách kỳ lạ của Lục Viên làm thương hài tử, Tô Hoài còn cố ý kiểm tra đi kiểm tra lại xem có xước xước chỗ nào không. Nhận ánh mắt xem thường của Tô Hoài, Lục Viên đang nhảy nhót nhoáng cái dậy lên ủy khuất. Nếu không phải ta dùng Forceps, đứa bé này chẳng phải rất khó sinh! Đã thế còn bị người đề phòng nghi bậy nghi bạ, ta đây vì cái quái gì chứ!

Lục Viên bỗng dưng bị cảm giác thất bại nhấn chìm nghiền, ánh mắt gắt gao chăm chăm nhìn một màn Tô Hoài đang bế đứa bé gơ ra cho Vương A sao xem đây dụ dằng kia.

“Vương A sao, người xem, là một ca nhi.”

Bỗng hài tử của mình, Vương A sao cười dịu dàng: “Ừ, Tô đại phu, cảm ơn”

Cảm ơn cái đầu ấy! Cái tên mặt than kia trừ việc vướng chân vướng tay cộng thêm việc gây phiền phức thì chả làm cái quái gì cả, đứa bé do chính tay Lục Viên ta đỡ đấy! A sao người đứng là có mắt không trông

Lục Viên thừa nhận, mắt y đang long lên, rất rất giận

“Còn cả Tiểu Viên nữa, A sao không biết ra là Tiểu Viên cũng biết đỡ đỡ”

“A” Vương A sao bỗng chuyển tầm mắt về phía Lục Viên, làm y hơi sững sốt, mặt lập tức ửng lên. Từng biết rất nhiều kỹ năng phụ khoa, cũng như nhận không ít lời cảm tạ, vậy mà chẳng hiểu sao, mấy lời nói của Vương A sao lại tác động lớn đến thế, nghe xong mà tim cũng cay cay.

“Ha ha mẩu tử bình an là tốt rồi!” – ngưng ngưng gãi gãi đầu, Lục Viên cười trừ.

“Lại nói gốc gác cái gì đấy! Gì mà mẩu tử bình an hả!” – Tô Hoài lạnh giọng quát, Lục Viên mới nhận ra mình lại nói sai rồi, đây nào có ai hiểu “Mẩu Tử” là gì đâu cơ chứ, trong lòng cũng than thở một câu – “Chả biết ai gốc đâu!” – tay cũng bị Tô Hoài nhanh chóng túm được.

“Nhị ca nhi, nhanh chuẩn bị thức ăn cho A sao ngươi ăn! Vương A sao, nghỉ ngơi nhé, ta ra kêu Vương đại ca vào.” Tô Hoài dặn dò xong thì lôi Lục Viên khỏi phòng. Vương đại ca đã sớm đi đi lại lại quanh cửa buồng, thấy hai người đi ra thì lập tức xúm lại hỏi.

“Là một ca nhi, huynh vào nhìn một cái đi.” Tô Hoài trấn an vỗ vỗ vai Vương đại ca, giọng cũng rất mềm mỏng, vẻ mặt ôn nhu Lục Viên chưa từng thấy bao giờ.

Hai nam nhân vội vàng cảm tạ đôi câu thì lập tức vọt vào. Tô Hoài lắc lắc đầu, Lục Viên còn lảng máng thấy như hắc có hơi mỉm cười.

“Tiểu Viên.”

“Hử?” – tới khi Lục Viên ngẩng ra nhìn Tô Hoài xong thì Tô Hoài đã đứng ngay trước mặt y, vẻ mặt ôn nhu ban nãy cũng chưa kịp thu lại, thoáng trông đến là hiền

Nhưng mà thật chẳng quen tý nào!

Lục Viên đang suy đoán tên ôn thần này phỏng chừng đang chuẩn bị nói gì đó đại loại như lần sau không cho đỡ đỡ, hay không được làm chậm tiền đồ của hắc, rồi linh tinh đủ loại gì đó nhưng không ngờ rằng Tô Hoài lại đặt tay lên vai y.

“Tuy rằng phương pháp của ngươi thật kỳ quái, rất mạo hiểm, rất chẳng coi trời cao đất dày là gì, nhưng ta không thể phủ nhận, rất có hiệu quả.”

“Huynh nói vậy là có ý gì hở? Nếu muốn xỏ xiên thì cứ nói thẳng! Có phải thấy ta điên rồi, lần sau không cho ta tiếp xúc với bệnh nhân nữa? Chẳng phải huynh luôn cảm thấy y thuật của huynh mới là đúng đắn sao? Chẳng phải thế sao?”

“Ngươi đã làm tốt lắm!”

“Tốt gì mà tốt! Huynh cho là huynh nói thế thì ta ể? Huynh vừa nói” – Lục Viên bỗng bừng tỉnh khỏi cơn kích động, nháy nháy mắt mấy cái, thì thào: “Tô đại ca có phải huynh vừa khen ta đúng không?”

“”

“Kia huynh nhắc lại lần nữa đi! Vừa rồi ta không có nghe rõ! Thật đấy!”

“”

“Tô đại ca! Ta chỉ nghe được mỗi chữ ‘Tốt’ thiệt mà, huynh nhắc lại thì có mất miếng thịt nào đâu!”

“”

“Tô đại ca! Tô” – chẳng biết có phải thiếu oxy không mà Lục Viên bỗng thấy mắt nhoáng một cái, đầu cũng ‘ong’ lên.

“Tiểu Viên?” – Tô Hoài bỗng gọi với, tay vội vàng ôm lấy Lục Viên đang lảo đảo, mi tâm nhíu lại.

“Hi hi” – Lục Viên giương tay ấn lên trán, sắc mặt có phần khó coi, hơn nửa người đều dựa vào cánh tay Tô Hoài, còn lơ mơ ngưng ngưng cười trừ, “Kỳ quái thế nào đột nhiên lại chóng mặt quá”

Mắt Tô Hoài trầm xuống, khe thở dài, từ tốn khép chặt vòng tay, Lục Viên cứ vậy thuận thế dựa vào lòng hắn, có lẽ quá mệt mỏi mà bất tri bất giác mê man

Tiểu tử này, đúng là đến cực hạn rồi.

Một vở kịch nhỏ nhân ngày cá tháng tư :”>

Nhật ký hàng ngày của Tô Hoài

.

Thể loại: Thời tiết, nghịch cp, hổ công, sinh tử

.

13 tháng Chạp, Tiểu tuyết* [vào ngày 22/23 tháng 11 lịch dương)

Tiết trời không tốt, không đi khám bệnh, gặm màn thầu.

14 tháng Chạp, trời âm u

Tiết trời không tốt, không đi khám bệnh, gặm màn thầu.

15 tháng Chạp, trời quang

Tiết trời tốt, khám bệnh tại nhà, gặm màn thầu.

16 tháng Chạp, trời quang

Tiết trời tốt, không đi khám bệnh, gặm màn thầu.

19 tháng Chạp, Đại tuyết* [vào ngày 6/12 lịch dương]

Tiết trời không tốt, khám bệnh tại nhà, nhất được “Đại Phiên toái”, chẳng có thời gian gặm màn thầu.

(Chữ thiệt to) – SAU NÀY TRỜI XẤU KHÔNG BAO GIỜ RA NGOÀI NỮA!

20 tháng Chạp, trời quang

Tâm tình không tốt, cho “Phiên toái” húp cháo, ăn bánh bao.

21 tháng Chạp, trời quang

Tâm tình không tốt, gặm màn thầu cũng không ngon

Nấu cháo cho “Phiên toái”, thả chút hành hoa, lại trông thấy “Phiên toái” gấp hết hành ra, mắng hắn một trận, vào bếp gặm màn thầu.

22 tháng Chạp, trời quang

Tâm tình tốt lắm, không muốn gặm màn thầu.

Phát hiện ra “Phiên toái” không thích ăn hành, nấu cháo thả hắn hai củ hành, gặm màn thầu ngon hắn.

24 tháng Chạp, trời âm u

Ầm ỉ với “Phiên toái” một trận khiến hắn bỏ đi, một mình húp cháo, phát hiện thả nhiều hành quá, khó ăn.

Đi gặm màn thầu, phát hiện màn thầu cũng khó ăn.

.

3 tháng Ba, trời quang

Tâm tình không tốt, nơi nơi đi tìm “Phiên toái”, bắt hắn gặm màn thầu, tâm tình tốt.

15 tháng Ba, trời quang

Uống nhiều quá, không muốn gặm màn thầu Gặm “Phiên toái”

16 tháng Ba, trời âm u
 “Phiền toái” chạy, bắt về, gặm tiếp

17 tháng Ba, trời quang
 Gặm “Phiền toái”

18 tháng Ba, trời quang
 Gặm “Phiền toái”

19 tháng Ba, trời quang
 Gặm “Phiền toái”

21 tháng Năm, trời âm u
 “Phiền toái” béo

1 tháng Mười, trời quang
 “Phiền toái” sinh

2 tháng Mười, trời quang
 Tâm tình không tốt, gặm “Phiền toái”

3 tháng Mười, trời quang
 Tâm tình không tốt, gặm “Phiền toái”

4 tháng Mười, trời quang
 Tâm tình không tốt, gặm “Phiền toái”

5 tháng Mười, trời quang
 Bỗng nhiên thấy tiểu hài tử nhỏ nhỏ rất đáng yêu, lập tức về phòng gặm “Phiền toái” (sinh thêm đứa nữa)

30 tháng Chạp, Đại tuyết
 Phát hiện chính mình béo, không gặm màn thầu nữa

4 tháng Giêng, trời quang
 Buồn nôn không muốn gặm màn thầu

22 tháng Giêng, trời quang
 Thấy người là buồn bực, không muốn gặm màn thầu, cũng chẳng muốn gặm “Phiền toái”

5 tháng Một*, trời quang
 Đột nhiên tính tình “Phiền toái” đại biến, nấu cơm cho ta ăn

10 tháng Ba, trời quang
 Phát hiện mình càng ngày càng béo, tâm tình không tốt, đá “Phiền toái” đã bị gặm một nửa xuống giường, “Phiền toái” nấu cơm cho ta ăn

21 tháng Ba, trời âm u
 Phát giác eo đã to đùng, chạy ra ngoài, bị “Phiền toái” ngăn lại, âm ỉ một trận, “Phiền toái” giận không ăn cơm. Không thèm để ý tới hấn, gặm màn thầu.

“Phiền toái” chạy lại, cướp màn thầu, đi nấu cơm cho ta ăn.

3 tháng Năm, trời quang

Thất lạng ngày càng to, ánh mắt “Phiền toái” nhìn ta cũng càng buồn nôn, đang muốn găm “Phiền toái” thì “Phiền toái” sờ sờ vuốt vuốt bụng ta, tâm tình không tốt, đập xuống giường, tự ngủ.

23 tháng Năm, trời quang

Phát hiện mình càng lúc càng béo, tâm tình không tốt, không viết nhật kí. Găm “Phiền toái”, bị cự tuyệt, tâm tình càng không tốt, găm màn thầu.

7 tháng Mười, trời quang

Mẹ nó chứ, ta có bầu!

Găm hai mươi cái màn thầu.

8 tháng Mười, trời quang

“Phiền toái” hỏi ta có ta có yêu hần không. Thật muốn đập cho cái nhưng mà bụng to quá không đập được.

Con bà nó, găm màn thầu.

9 tháng Mười, trời quang

Sau khi “Phiền toái” cứ leo đèo theo ta nói một trăm lần câu yêu ta, thiệt muốn chặn cái mỏ của hần lại, cơ mà bị bụng ngăn lại

Con bà nó, găm màn thầu.

10 tháng Mười, trời quang

Sinh!

Mẹ nó, đau chết ông mất, thấy “Phiền toái” lại tức, đập thẳng cho hần một cái.

11 tháng Mười, trời quang

Ta uống canh gà, “Phiền toái” không ăn cơm.

12 tháng Mười, trời quang

“Phiền toái” bóp chân cho ta, cũng không tỗi, thưởng cho hần một cái màn thầu.

13 tháng Mười, trời quang

Đi khám bệnh tại nhà, “Phiền toái” bế đứa bé, về nhà tâm tình đột nhiên tốt, nấu bữa tối cho “Phiền toái”, còn cố ý bỏ thêm ba củ hành.

14 tháng Mười, trời quang

Dưới sự yêu cầu mãnh liệt của “Phiền toái”, khôi phục găm “Phiền toái”.

15 tháng Mười ~ 5 tháng Chạp, găm “Phiền toái”

4 tháng Ba, trời quang

Mụ nội nó, ta lại có chữa!!!!

.

☒ _____

Theo chị Tiêu: đây là một phiên ngoại không ảnh hưởng tới nội dung cũng như tính cách của các nhân vật trong tác phẩm ^^

Theo Miss: chị ấy viết vào ngày cá tháng tư đó mọi người ;))

Mọi người có thấy tính anh Tô Hoài trong pn này dễ thương không =)) hình tượng lạnh lùng, ít nói, chưa từng chửi thề của anh bị sục đổ cái râm =)) mặc dù không đúng với nguyên tác, cũng như mình không thực sự thích lắm. Cơ mà 1/4 mà, ai cũng được bốc phét tý chứ nhỉ XD~~

13. Chương 13: Thai Mộng

Khi Lục Viên nhận ra thì cả người đã nằm giữa một đồng rần, một con mãng xà lớn quấn chặt lấy y, ngực bị đè cũng khó chịu phát đau, khí cũng suyễn thở không thông. Con mãng xà phun chiếc lưỡi đỏ lè lè cạo vào mặt y, đầu rần cũng càng ngày càng tiến sát tới mặt Lục Viên, tới khi tầm mắt y thẳng với tầm mắt của con mãng xà, thì Lục Viên rõ ràng nghe thấy nó mở miệng nói:

“Lục Viên, ngươi có chữa rồi!”

Lục Viên nghe xong thì giật cả mình, cúi đầu xuống, bụng y lúc đó như được thổi khí căng phồng lên, còn chưa kịp hoảng hốt xong, bên tai đã lại vang lên tiếng rì rầm của con mãng xà: “Sinh hay không sinh? Sinh hay không sinh?”, chuyển mắt cái thì thấy Tô Hoài đang cầm cái Forceps tiến tới

“Aaaaa~~”

Một tiếng hét kinh hãi, Lục Viên đang nằm thẳng đơ trên giường, trước mắt là căn phòng quen thuộc của Tô Hoài, cúi đầu sờ sờ chiếc bụng bằng phẳng của mình, Lục Viên mới thở phào nhẹ nhõm.

Ra là ác mộng

Phục hồi tinh thần lại, Lục Viên mới phát giác ra tay trái y đang bị ai đó nắm lấy, chậm rãi quay đầu, Tô Hoài đang dùng một ánh mắt vô cùng quý dị bắt mạch cho y. Ánh mắt kia, thể nào lại giống giống ánh mắt con mãng xà đó thể

Cơn ác mộng này còn chưa tỉnh sao?

“Ừm ừ” – ừ ớ nói mớ một tiếng, Lục Viên chớp mắt một cái, nằm lại giường, khe khẽ thở đều vào giấc.

Nhắm mắt lại, đầu óc Lục Viên lại rất nhanh chóng hoạt động.

Làm sao bây giờ?

Chuyện Vương A sao giải quyết xong rồi, mà mâu thuẫn giữa y và Tô Hoài đã giải quyết đâu. Lúc trước bỏ đi, cũng tự tuyên bố không bao giờ quay lại nữa, giờ thì thể này đây, phải đối mặt trực tiếp với Tô Hoài, chẳng phải xấu hổ chết đi được ấy!

Đã không đi, không còn mặt mũi, cũng không còn nơi nào để đi Lục Viên thấy, giờ giả vờ ngủ coi bộ là dễ dàng nhất.

Giả vờ ngủ rất đơn giản, chỉ cần mắt bất động, hơi thở bất loạn, động tác không cứng nhắc gượng gạo, cơ mà quan trọng nhất là nếu có người đang bóp chặt tay người mà người nhin được không lên tiếng thì

“Ừm buông tay ra!” – Lục Viên mở mắt, hung hăng vung tay ra.

Cái tên Tô Hoài vô lại! Bóp chết ông mất!

“Không giả vờ nữa hả?” – Tô Hoài buông tay, nhướn mày nhìn Lục Viên, bỗng Lục Viên có một loại ảo giác, này Tô Hoài không phải vừa cười đấy chứ?

“Hồi lộ quan binh tới bắt ngươi là 1 lạng, Vương A sao vừa sinh xong trả 20 văn, toàn bộ tính cho ngươi, phí ăn nằm thuốc men mấy ngày nay thì ta không thèm so đo, tổng cộng là ngươi còn thiếu ta 980 văn. Trước khi trả hết tiền nợ thì đừng có hòng chạy.” – Tô Hoài mặt bất biến nói xong, đứng dậy đi ra ngoài, “Chính lý xong thì ra đây, sắp Tết rồi, còn đầy việc chưa làm đâu.”

“Tô đại ca”

Tuy cái tên này nói vẫn khó nghe, tuy cái tên này tính toán thật chi ly, tuy tính tình cái tên này vẫn xấu xa thể bất giác Lục Viên thở phào một hơi.

Có nói thể nào thì cũng là một lần nữa được thu nhận. Còn về thật lâu lâu sau, khi Lục Viên phát giác ra có chỗ không hợp lý thì muốn thoát thân cũng chẳng được nữa rồi, nhưng — đó là sau này.

Mặc dù cả tháng Chạp đã đầy những công việc cho “Năm mới”, nhưng càng gần tới cửa ải cuối năm, việc phải chuẩn bị cũng ngày càng nhiều.

Hai mươi ba cúng ông Táo lên trời, hai mươi tư viết câu đối, hai mươi lăm làm đậu hủ, hai mươi sáu xắt thịt, hai mươi bảy giết gà trống, hai mươi tám nhào bột mì, hai mươi chín dán câu đối, tối ba mươi lược cả đêm Ngày ngày Tô Hoài dậy từ rất sớm, trừ lúc đứng yên thì lúc nào cũng làm công tác chuẩn bị cho năm mới, ngâm dưa chua, ủ đại tương¹, quét dọn, rồi rất rất nhiều những việc khác — làm cho người vụng về như Lục Viên cũng bị hành tới tấp. Đương nhiên là chuyện này liên tục trong ba ngày, tới tận khi Tô Hoài đuổi Lục Viên về phòng nghỉ ngơi mới chấm dứt.

Sáng hôm ba mươi, Lục Viên ngủ thẳng căng tới khi mặt trời lên cao ba con sào mới dậy. Y cũng chả biết sao, dạo này rất dễ mệt, hôm qua chỉ giúp Tô Hoài cho heo ăn, lúc đứng thẳng thất lưng thì bỗng choáng váng cả đầu, xém nữa thì bất tỉnh. Xem ra cơ thể này phải rèn luyện thật tốt một phen!

Thu thập xong đầu đầy xuất môn, không biết Tô Hoài đang bận bịu gì trong bếp, cả mảnh sân vì được trang hoàng mấy ngày nay mà rạng rỡ hẳn lên, trên cánh cửa dán hai hàng câu đối đỏ, bên trên viết bởi màu mực tàu đen bóng, nhìn thôi cũng thấy vui lây. Đèn lồng đỏ thắm treo thành hàng, theo gió khẽ lắc lư, đầu đầu cũng tràn ngập không khí đón xuân.

Lục Viên đắm chìm trong ánh nắng ấm dạt dào, tâm trạng cũng tốt lên, bắt đầu vươn vai đá chân, tiện thể nhớ lại bộ quyền học từ trường trước kia.

Ủm động tác chuẩn bị rồi gì nữa nhể? Trục quyền câu quyền bãi quyền

“Làm gì đấy?” – nắm tay đang vươn ra thì bị một bàn tay túm lại, Lục Viên ngẩng đầu thì thấy ánh mắt Tô Hoài không vui lắm.

Cái tên mặt than thú vị, có nhiều thời gian rảnh vậy thì đi kiếm việc gì đó mà làm đi, cứ cố tình tới gây trở ngại cho ta thế! Không phải mới mấy hôm kia lúc chạy ta đá vỡ bình ủ dưa, rồi có lần tấn bộ chẳng may dẫm nát rau của người, còn cả hôm nọ đuổi thân vận động thì thất lưng bị vẹo, khiến người phải bóp cho ta mấy ngày đầy sao

“Cả ngày cứ ngốc như vậy, người ta càng lúc càng yếu, mới vận động một tý đã choáng! Ta đã nghĩ rồi, phải rèn luyện thân thể một chút, ha ha Tô đại ca, huynh thấy bộ quyền này của ta thế nào?” – Lục Viên cười một tiếng, đang chuẩn bị ra tư thế tiếp theo thì chân bỗng mềm nhũn, nghiêng người một cái ngã xuống, Tô Hoài không vươn tay kịp, chỉ nghe thấy một tiếng “Bịch” lớn, người đã an vị trên mặt đất.

“Ui ya” – mặt Lục Viên nhăn nhúm hết lại, tay đặt lên bụng xoa xoa, râm rì một lúc, hít vài ngụm khí lạnh, mấy câu hỏi “không thoải mái ở đâu” của Tô Hoài còn chưa kịp trả lời, đợi tới khi y dần tỉnh táo ngẩng đầu lên thì Tô Hoài đã khom người xuống, lập tức bế ngang y lên.

“Tô đại ca! Huynh huynh thả ta xuống! Mau buông ta xuống!” – dù đầu óc còn mờ mịt, cơ thể cũng không còn sức, nhưng Lục Viên cũng quên cả đau, chỉ thấy tư thế này da mặt y có dày thật nhưng hai bên tai cũng không nhận được đỡ bồng lên.

“Im!” – Tô Hoài không thèm phân bua với Lục Viên, một mạch ôm y vào phòng, đặt lên giường, rồi lúc thì bắt mạch, lúc thì ấn bụng.

“Tô đại ca, huynh làm gì vậy ta không có bệnh”

“Có đau không?”

“Đương nhiên không, mông ta bị đập chứ bụng thì có làm sao đâu!”

“Vậy sao nãy người xoa bụng làm gì?”

“Ta ta chỉ nghĩ sáng sớm chân đã nhuyển, có phải là bị đói bụng không?”

Lục Viên không biết có phải mình đã nói sai gì đó rồi không, mà không khí trong phòng bỗng bị nén xuống đến dọa người.

“Kia Tô đại ca? Ta không sao đâu, có thể xuống giường được không?” thật cẩn thận mở miệng, trong lòng Lục Viên đang rửa âm cái tên Tô Hoài quái thai, có việc gì thì mau đi mà làm đi!

Ánh mắt Tô Hoài nhìn Lục Viên có hơi trầm lại, điều ấy làm Lục Viên ần ần có chút bất an, hơn nữa bỗng bị đập đau quá, ngồi trên giường thật sự đau lắm, ỉ ỉ mãi lâu, rốt cuộc Tô Hoài cũng mở mồm.

“Tiểu Viên, có chuyện ta thấy người nên biết thì tốt hơn.”

Nháy mắt mấy cái, Lục Viên hỏi: “Chuyện gì cơ?”

“Người” – Tô Hoài do dự nhìn Lục Viên, giọng ngày càng lạnh xuống, “Người hẳn là có”

“Có?”

“Có”

“Từ từ Tô đại ca! Huynh có ngửi thấy mùi gì đó không?” – chun chun mũi, Lục Viên thật sự không muốn ngắt lời Tô Hoài, nhưng cái mùi này thật sự là rất ngậy mũi.

Vừa dứt lời, mặt Tô Hoài bỗng sa sầm lại, Lục Viên chỉ loáng thoáng nghe hắn nói “Thịt heo” gì đó rồi nhaoáng cái Tô Hoài đã xoay người lao ra ngoài.

“Người hẳn là có”

Có cái gì nhỉ?

Suy tử nửa ngày, Lục Viên cũng lắc đầu chào thua, việc lý giải suy nghĩ của cái tên Tô Hoài ấy với y lúc nào cũng quá khó khăn.

Thời gian kế tiếp phân nửa là Lục Viên ngồi trong nhà đan sọt. Phòng bếp của Tô Hoài là tuyệt đối cấm hần lần mò gây phiền rồi, giờ thì vì mới bị ngã nên sân cũng không cho ra, may mà trước học đan sọt tại nhà họ Vương, bằng không Lục Viên thật sự bị nghẹn chết rồi.

Trông vết thương chỉ còn lại một dấu nhỏ trên tay, lại nhìn một ít sọt mây bên kia, Lục Viên thấy dùng cách này để mua dê cơ bản là không thể được, huống hồ hiện tại y còn nợ Tô Hoài những 980 văn

“Tiểu Viên, lại đây trông bếp.” – đang buồn rầu thì bỗng bóng dáng Tô Hoài xuất hiện ở cửa, vừa lau tay vừa nói: “Đứa bé nhà Vương A sao biếng ăn, ta qua xem một cái rồi về ngay!”

“Vương A sao vẫn cho bé ăn cháo loãng hả?” Lục Viên lập tức bỏ sọt xuống, vọt tới trước mặt Tô Hoài, bỗng như vướng vào gì đó vấp một cái được Tô Hoài lạnh mặt đỡ lấy, còn chưa kịp quát cho trợn thì Lục Viên đã cướp lời: “Ta cũng muốn đi!”

Lời vừa thoát khỏi miệng, Lục Viên hối hận ngay, vì câu trả lời của Tô Hoài thế nào y đã sớm liệu rồi.

“Không!”

Quả nhiên

“Vậy huynh nói với Vương A sao, cháo cho hài nhi ăn phải ninh nhỏ lửa thật kỹ, ninh tới khi gạo nát hết ra, hớt ra phần nước nổi trên cùng rồi mới cho ăn, như thế mới hấp thụ được dinh dưỡng hơn! Nếu em bé không ăn thì cho thêm mật cây dương hòe.”

Trong lúc Lục Viên nói thì Tô Hoài đã quần tạp dề xong cho y, lại gỡ từng ngón tay y đang bám lấy áo mình, khi nhìn qua vết thương nhỏ trên ngón tay, động tác thoáng ôn nhu.

“Ta đi đây.” – bỏ lại một câu, cũng chẳng để ý tới ánh mắt oán niệm của người sau lưng, Tô Hoài bước đi rất dứt khoát.

Lục Viên cứ nhìn tới khi bóng dáng Tô Hoài biến mất hẳn ngoài cổng, mới không cam tâm quay về gian bếp. Trên bếp đang chưng bánh tổ với màn khói tấp, trên thớt còn lại ít bột chưa làm xong. Phía bên kia còn có cá mới được xử lý với nhân sủi cải sống.

Bỗng nhiên nhận ra mình ở nhà người ta chỉ ăn rồi lại nằm, Lục Viên thấy có hơi ngại, nhìn lướt qua đám bột mỳ trên thớt, Lục Viên chợt sáng mắt lên, lau sạch tay, y bắt đầu công tác nhào nặn bột

Nhớ hồi còn nhỏ, mỗi lần mừng năm mới, bà nội thường dùng bột nặn thành một con thỏ nhỏ, con nhím nhỏ hấp ăn. Đúng lúc ở đây đang có táo với nhân đậu đỏ, hay là y cũng thử xem, coi như đền đáp chút công ơn Tô Hoài đã chiếu cố mấy ngày qua?

Nói là làm, Lục Viên xắn tay áo, vừa nhào bột, vừa cho nhân, nặn thành hình. Lấy đậu xanh đậu đỏ điểm con mắt, dùng kéo xén thành những chiếc gai trên mình nhím, lao lực một phen bận bịu, cuối cùng cũng đặt nên nồi hấp.

Lục Viên lau lau mồ hôi, ngồi xổm xuống cạnh bếp nhen thêm củi, cái kẹp củi này cũng thật là thuận tay, như vậy không sợ tàn lửa bắn vào tay, tên Tô Hoài này cũng thông minh ra phết!

Lục Viên đang làm việc tới hăng say, động tay trên tay bỗng cứng đờ, tầm mắt gắt gao nhìn chòng chọc cái kẹp củi, môi run run nửa ngày chẳng thể thốt ra lời

Này này rõ ràng là cái Forceps của ta!

Tô Hoài! Con mẹ nó tên vô lại!

Chị Tiêu nói ra suy nghĩ của mình: tiện thể nói một câu, Tô Hoài cực kỳ căm ghét, cũng như kinh tởm cái Forceps gian ác kia, cùng ngày trở về nhà đã nhanh chóng ném cái thứ gian ác nào đó vào bếp để mót củi.

14. Chương 14: Trừ Tịch

Xem bệnh xong thì trời cũng đã tối sẫm, nhà họ Vương lần nữa mời Tô Hoài ở lại đón giao thừa, nhưng Tô Hoài vẫn một mực về nhà.

“Tiểu Viên còn đang trông bếp đợi ta về.” – nói một câu này xong, trong hân cũng hơi hơi có chút lo lắng. Từ khi vào Thạch Hà thôn, đây giống như đêm trừ tịch đầu tiên hân không phải một mình

Ôm ấp tâm tư ấy, cước bộ trở về cũng nhanh hơn. Mới thấy đầu ngõ thì Tô Hoài bị một nam nhân một thân áo xám, trông thuận mắt chặn lại.

“Người tới làm gì?” – thanh âm trầm thấp vọng lại trong ngõ nhỏ, mang theo chút gì đó khó chịu. Màu trời cũng càng âm u sa sẫm xuống, cũng y như sắc mặt lúc ấy của Tô Hoài.

.

Khi Tô Hoài trở về, tâm tình như không tốt lắm, biểu tình như chó có động vào, làm Lục Viên tay đang lăm lăm Forceps làm vũ khí chạy ra, cũng có chút chùn bước.

Hít mạnh hai mũi, Lục Viên bước tới trước.

“Ưm Tô đại ca, huynh ổn chứ?”

Phi phi! Lục Viên, người cũng thật đáng khinh! Không phải đang muốn khởi binh vấn tội sao, lại còn ân cần hỏi han quái gì chứ?

Tô Hoài lườm một cái, ánh mắt hung thần ác sát làm toàn bộ khí thế của Lục Viên bị áp chúi chúi, “Ta đi nấu cơm, ngoan ngoãn chờ.” nói xong, bực dọc vào bếp, cũng may còn biết không giận chó đánh mèo với Lục Viên.

Xem ra, hôm nay không phải thời điểm tốt để khởi binh vấn tội rồi, dù sao cũng Tết, tạm tha cho hân một mạng³.

Lục Viên bĩu môi, đem cắt Forceps vào buồng, tiếp theo chạy vào bếp thì thấy Tô Hoài đang lấy màn thầu ra khỏi chỗ hấp, rồi ngẩn ngơ nhìn lồng hấp.

“Gi đây?” – tiện tay nhắc một chiếc bánh nhân đậu lên, Tô Hoài có phần ghét cau mày nhìn. Đây là con nhím nhỏ đấy, chẳng qua nặn vỏ bánh không tốt, nhân đen đen còn lòi cả ra, biến bánh đang trắng thành màu đen nhem nhuốc. Mà chẳng hiểu sao mấy cái gai nhỏ trên mình nhím chẳng dựng lên, rủ hết cả xuống dính vào mình, trông y như con gù đó dài dài.

Đột nhiên Lục Viên có điểm không muốn thừa nhận con kia là chính tay y làm, ho khan hai tiếng, chạy xỏ lại, “Kia huynh không thấy nó giống con nhím sao?”

“” chăm chăm nhìn cái bánh bần lem lem thật lâu như thể nó sắp nở hoa tới nơi, Tô Hoài đang thất thần, con nhím trong tay đã bị Lục Viên đoạt lại.

“Không muốn ăn thì thôi! Cần bị phải làm một bộ xỏ xiên!” – hứ hứ mấy tiếng, Lục Viên hung hăng cắn một ngụm màn thầu.

Không thể phủ nhận này khó ăn quá!

“Kia là cái gì?” – Tô Hoài thu tay lại, Lục Viên không thành công cướp lồng hấp lại, Tô Hoài thuận tay nhắc một con thỏ nhỏ lên, cắn một miếng, lơ dềnh nói: “Con chuột hả?”

“Khụ” bị màn thầu tắc cổ, mặt Lục Viên hóa đen toàn phần, lại tiếp tục đoạt lấy lồng hấp, Tô Hoài nhét hết miếng màn thầu nhỏ vào miệng, nhanh phóng tay bắt lấy cổ tay Lục Viên, đặt lồng hấp sang một bên, lại vươn tay sờ lên mặt Lục Viên.

“Ngươi” Lục Viên kinh hãi, há miệng, miếng bánh mỳ đang nghẹn trên miệng bị tay Tô Hoài trực tiếp ấn, hơn phân nửa chiếc bánh nhét tọt vào mồm Lục Viên.

“Không được lãng phí lương thực!”

“Ừ ồ”

“Bẩn quá!” – tay Tô Hoài phẩy mấy vụn bánh trên mặt Lục Viên, lại chùi chùi nhân bánh đen đen dính đầy trên môi y.

“Ừ” – mặt Lục Viên đỏ bừng, không biết là bị nghẹn hay tức giận nữa, nhưng trong mắt y, vừa rồi vẻ mặt Tô Hoài không còn cứng nhắc như trước.

Đợi tới khi Lục Viên vất vả nuốt xuống xong, Tô Hoài đã bắt đầu làm sủi cảo, nhân là dưa chua thịt lợn, nhìn qua trong suốt lóng lánh một mảng, tỏa ra vị chua chua tươi mát, ngửi cũng thơm. Lục Viên ngại ngừng nhìn, cũng ra hỗ trợ, khác không nói nhưng sủi cảo thì vẫn làm được, một người lăn vỏ bánh, một người gói, phối hợp vậy mà rất hài hòa.

Tới lúc gói thấy ổn ổn rồi, Tô Hoài để lại hai cái vỏ bánh cho Lục Viên làm, tự mình đi nấu ăn.

Cá chép móc mang nhưng không đánh vẩy, trực tiếp cắt dọc mình cá, khía lên đầu cá và đuôi cá. Trong nồi mỡ đã nóng, thả cá cái xèo một tiếng, đến khi vàng óng thì đổ ra. Lại lấy một nồi ninh nước tương, một mùi đường đậm đà mê người, nghiêng nồi tương, một dòng nước nâu sáng óng từ từ chảy xuôi theo cá chép rán vàng, phát ra những tiếng “di di” giòn tan, hương tán tứ phía, Lục Viên thấy thì ngây người, nhin không được nuốt nước miếng cái ực.

“Tô đại ca, đây là món cá gì thế?” – mau mau chóng chóng gói xong cái sủi cảo xiêu vẹo cuối cùng, Lục Viên chạy nhanh lại, bắt lấy cơ hội hỗ trợ bưng bát đĩa, hít lại hít, ngửi lại ngửi. Một vị chua ê ê làm miệng y không yên, gần đây quả nhiên đối với mấy thứ chua chua y hoàn toàn không có sức chống cự. Cơm tất niên lại có cá hầm chua, sủi cảo nhân dưa chua, thật là rất hợp tâm ý y. Nghĩ vậy, Lục Viên vừa bê mâm mà miệng cũng toác tận mang tai.

“Đây là món cá chép tăng bính⁴, đây là món ăn của tiệm ăn nổi tiếng trấn trên, chỉ là làm rất rắc rối, hôm nay tất niên, tiện nghi cho người.” đặt đĩa lên tay Lục Viên, Tô Hoài quay lại nấu nước, chuẩn bị hạ sủi cảo.

Chờ đến lúc Lục Viên dọn bát đĩa đầu đầy, mang cá lên, Tô Hoài cũng vào từ sân vào, mang theo hai nhánh cà dái dê ngâm trong hũ dưa chua đặt lên mâm. Bên trong cà còn có ngò thơm, bên ngoài rắc muối ngâm trong hũ, muốn ăn lúc nào cũng được. Cà lạnh lạnh, thơm thoảng mùi ngò hương, nhắm rượu thì bá cháy.

Lại ra ngoài lần nữa, vớt sủi cảo, lấy rượu Đồ Tô đưa Lục Viên mang vào nhà, Tô Hoài đốt pháo ngoài sân xong cũng vào theo.

Trong phòng, bếp than cháy rùng rục, ánh nến lay động chiếu lên một mảng vàng ảm cúng. Tô Hoài lau tay xong, xoay người thì thấy Lục Viên đang ngồi xếp bằng trên giường, vắt vẻo ngồi im nhìn chăm chăm mâm đồ ăn.

Chẳng hiểu sao, lúc ấy Tô Hoài lại rất muốn cười.

Trên giường bắt đầu vang tiếng, mùi hương của rượu và thức ăn nhẹ nhàng lọt vào mũi, bếp than lọt vào tai những tiếng lách cách, ngoài phòng vang lên những tràng pháo lớn, Tô Hoài nường theo hai cánh cửa nhìn ra ngoài, mơ hồ còn có thể thấy được ánh sáng chớp choáng đằng trời. Quay sang lại nhìn Lục Viên đang vui đầu vào ăn hùng hục, thức ăn chua quả nhiên là hợp khẩu vị của y, cái đầu đầy tóc bù xù nhấp nhô, mặt cũng chẳng thêm nang.

Rót rượu Đồ Tô vào chén sứ, phát ra tiếng nước chảy róc rách, Lục Viên ngẩng cổ lên, cái miệng nhỏ đầy mỡ cong tớn lên, hắc hắc cười thành tiếng, “Tô đại ca, ta cũng muốn!”

Thấy Lục Viên đẩy chén của y sang, Tô Hoài nhăn mặt, “Rượu Đồ Tô là rượu thuốc, để phòng trừ ôn dịch nên uống từng ngụm, người uống ít một chút.” – rót non nửa chén, Tô Hoài vẫn còn canh cánh sợ hãi lần say rượu khốc lóc om sòm trước cửa Lục Viên.

“Rượu thuốc?” – chén rượu trong tay Lục Viên rung lên, rõ ràng y rất không thích loại rượu này.

“Người không biết rượu Đồ Tô?” – Tô Hoài sững sốt, tất niên uống rượu Đồ Tô là phong tục, giống như đêm trừ tịch phải đốt pháo, thế nào còn có người không biết? Nhìn vẻ mặt Lục Viên thì không giống nói dối. Bỗng Tô Hoài cau chặt mày lại.

Tây cầm rượu hơi cứng đờ, lúc bấy giờ Lục Viên mới phát hiện ra mình có phần giấu đầu lòi đuôi, vội gục đầu xuống, “Ta ta tuy từ nhỏ tới đây, nhưng gia hương không phải ở đây, cũng chưa từng qua năm mới ở đây nên gì cũng không hiểu.”

Phom người cũng không giống những thôn dân trong thôn, màu tóc cũng kì lạ, lời giải thích của Lục Viên cũng hợp lý. Chỉ có điều chưa từng trải qua đêm trừ tịch thì nghe cũng có chút đáng thương, nếu nói y là người xa xứ vô thân, lại vụng về, tể da nộn thịt, bộ dạng chưa từng trải qua gian khổ, hơn nữa trông rất thanh tú, lại còn là đào phạm tội dâm loạn

Sắc mặt Tô Hoài trầm xuống, không khỏi nghĩ tới mấy thứ không tốt, buồn bực đặt nửa chén rượu xuống, nhàn nhạt nói: “Vết thương trên người người cũng đã khôi phục không khác trước là mấy, đợi qua mười lăm, ta sẽ dẫn người lên trấn trên tìm việc.”

Tiện thể đem củ khoai nóng phồng tay này ném xuống!

Nói xong một câu, Tô Hoài cũng chẳng nói thêm nữa.

“A! Cám ơn Tô đại ca! Ta cũng có thể nhanh chóng trả nợ cho huynh!” Lục Viên hoàn toàn không nghe ra huyền cơ trong lời nói của Tô Hoài, trong đầu chỉ chăm chăm chuyện kiếm tiền, trả hết nợ cho Tô Hoài xong không chừng còn có thể tích góp mua một con dê con để dưỡng, đợi đến lúc cho sữa dê thì bán cho mấy oa nhi mới sinh trong thôn uống, đây đúng là việc buôn bán tốt nha!

Càng nghĩ càng thông, Lục Viên cười hí hí uống rượu Đồ Tô, rượu tới đâu người ảm tới đó, “A đúng rồi! Tô đại ca! Rượu này là huynh tự mình nhượng đấy hả! Nấu ăn cũng ngon, nhượng rượu cũng lành nghề, ha ha, nếu huynh không phải thầy thuốc, ta dám chắc sẽ nghĩ huynh là đầu bếp đấy!”

“” lần này Tô Hoài không trả lời, chỉ im lặng uống thêm chén rượu.

Cơm no rượu say, thu dọn chén bát xong đầu đầy, Tô Hoài đốt đèn lồng đỏ trong sân đón giao thừa. Quay trở về phòng, thấy sắc mặt Lục Viên đã hồng nhuận, nằm ịch trên giường lò ngủ khi khi.

Đi qua có thể ngửi thấy mùi rượu thoang thoảng từ hơi thở của Lục Viên, y đang ôm lấy áo khoác của hắn, chếp chếp miệng, lầm rầm nói mớ: “Một sọt mây một văn một trăm năm mươi văn là mua được dê non rồi khó quá khó quá hà hà lên trần trên làm việc kiếm nhiều tiền mua dê”

Mi tâm nhú lại, Tô Hoài cúi xuống đẩy đẩy Lục Viên, “Dậy rửa ráy rồi ngủ tiếp.”

“Ủm” – bực mình hất tay Tô Hoài, Lục Viên thì thào: “Mẹ, đừng phiền con, con ngủ tý nữa thôi”

Động tác cứng đờ, mặt Tô Hoài sầm lại, “Mẹ là ai?”

“Ủm phiền quá đi” – lại hất hất mấy cái, Lục Viên gãi gãi cổ, cổ áo bị vạch ra xóc xệch cả, “Mai con còn đi làm, còn một cuộc phẫu thuật nữa mẹ đừng quấy rầy con!”

Mặt Tô Hoài đen hoàn toàn, tầm mắt theo cần cổ lộ ra của Lục Viên đi xuống, thấp thoáng thấy được một dấu hồng mờ nhạt, bỗng Tô Hoài do dự một chút, đưa tay vạch áo Lục Viên.

Trên bờ ngực trắng ngà là một dấu hồng to như đầu ngón tay út, hình bầu dục, nhưng thật ra thì giống cái tên mà hắn cho y hơn (tên Tô Hoài cho Lục Viên là Tiểu Viên: cục tròn nhỏ). Nhưng mà đấy không phải mấu chột, mấu chột là màu sắc của vết bớt, chứng minh người này, đáng người cao cao, rất giống nam nhân, nhưng là một ca nhi! Lại còn là một ca nhi có thai!

“Người rót cuộc là ai?”

“Đừng phiền mà! Ngay cả con mình mà mẹ cũng không nhận ra à!” – bực mình bắt lấy cánh tay Tô Hoài, bỗng men say trong Lục Viên bay đi đâu hết, trừng mắt lên.

Bốn mắt nhìn nhau, Lục Viên dần ra, Tô Hoài cũng dần nốt.

“Tô đại ca Huynh sờ ta làm chi?”

☒ _____

1. Đại tương: Giống như Miso của nhật, đều là một loại tương làm từ đậu nành.

Để biết thêm chi tiết: Miso

2. Mân thầu táo:

3. Nguyên văn – [: phóng tha nhất mã] – thả cho hắn một ngựa, tiếng lóng chỉ việc cho ai đó một lối thoát.

4. Cá chép tăng bính – [nguyên văn: - : chiếc vó, : nhảy, : cá chép] – Là một món ăn truyền thống. Khi hoàn thành món ăn thì con cá giống như một con sống nhảy lên hình thành một vòng cung như chiếc vó bắt cá. Mình cũng không biết đặt tên món này thế nào nữa .=!!~

5. Rượu Đồ Tô: Tết Nguyên Đán là một dịp trọng đại nhất trong năm đối với người Trung Quốc. Những người con lang thang biệt xứ, dù đi đâu về đâu đến ngày này đều trở về nhà đoàn tụ đón năm mới. Ngoài việc ăn một bữa cơm tất niên, đốt một bánh pháo, cổ nhân còn có một tập tục là cả nhà cùng uống một thứ rượu tên là Đồ Tô để phòng trừ ôn dịch.

Nguồn: Rượu Đồ Tô

15. Chương 15: Chia Giường

Bốn mắt nhìn nhau, Lục Viên dần ra, Tô Hoài cũng dần nốt.

“Tô đại ca huynh sờ ta làm gì?”

Thả tay Lục Viên ra, Tô Hoài bấm trán, khó chịu nói: “Người uống nhiều rồi, nhanh đi ngủ đi.”

Mơ mơ màng màng dụi mắt, Lục Viên vẫn còn ngà ngà say, giật nhẹ góc áo Tô Hoài, “Ừ, muộn rồi huynh không đi ngủ luôn à?”

Lại ngái ngủ gãi gãi cổ, Tô Hoài men theo tay y nhìn xuống, thấy vết đỏ chói mắt kia, yết hầu thít lại, bắt giắc lùi ra sau hai bước. Góc áo trong tay không còn, Lục Viên quơ quơ tay, xém nữa thì té xuống giường, ngẩng đầu nghi hoặc nhìn Tô Hoài.

“Khụ hôm nay trừ tịch, ta đón giao thừa”

“Nga” – Lục Viên trở mình, cuộn lại cuộn, ôm chặt lại áo khoác của Tô Hoài, lại một lần nữa ngáy khò khò.

Ấn ấn hai bên thái dương, sắc mặt Tô Hoài âm trầm hơn bình thường.

Lần đầu tiên bắt được hỉ mạch, Tô Hoài cảm thấy y thuật của hắn không tinh thông, lần thứ hai bắt được hỉ mạch, Tô Hoài nghi ngờ Lục Viên mắc quái bệnh, lần thứ ba lại bắt ra hỉ mạch, Tô Hoài hoang mang có lẽ nào y là một ca nhi có khung xương lớn

Giờ thì thấy rồi, quả nhiên y đúng là một ca nhi có khung xương lớn

Rõ là một ca nhi lại sống cùng với nam nhân, hơn nữa lại chẳng để ý tới chuyện chung giường với hắn cục phiên toái này thật ra là không biết liêm sỉ hay quá trì độn đây?

Hừ một hơi khó chịu, Tô Hoài ngồi trên giường lò, cách giữa Lục Viên một cái bàn, chăm chú nhìn y ngủ. Thật lâu sau, kéo chăn bông lên đắp cho y, buồn phiền nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Đã ngần này tuổi, Tô Hoài hắn chưa một lần thức qua đêm, năm nay lại vì chẳng có giường để ngủ

Bỗng nổi lên cơn tức, Tô Hoài giơ chân đạp ngay vào mông Lục Viên một cái, nghe thấy Lục Viên mê ngủ lẩm bẩm mấy tiếng, Tô Hoài vậy mà cũng chẳng thoải mái hơn.

Cái cục này không phải định lấy đứa bé quần lấy hắn đấy chứ?

Khẽ thở dài, ngoài trời vẫn tối mịt, thi thoảng thấy được ít tia sáng lấp lánh, tiếng pháo vẫn vang không ngừng. Đôi mắt Tô Hoài chiếu lên sắc nền lay động, có chút gì đó không nắm bắt được

Hôm nay lại có người của nhà bên kia sang thúc giục, lão già đó muốn ôm tôn tử sắp đến tới nơi rồi! Tùy tiện chọn một ca nhi đặt ở bên hắn, nghề nghiệp cũng thế, có nói thế nào cũng muốn hắn nói nghiệp nhà, chẳng bận tâm xem hắn có vui hay bằng lòng không nhưng dù sao, lâu vậy rồi, cũng nên về nhà một chuyến.

Quay đầu nhìn Lục Viên đang ngủ say sưa, khẽ khạo cười chẳng biết đang mơ giấc mơ ngốc nghếch nào đó. Bỗng nhiên Tô Hoài nở một mặt cười, một nụ cười rất thâm sâu.

Có lẽ bị quần lấy mới tốt.

.

Ba mươi mốt qua đi, một năm chớp mắt cái đã trôi qua. Mấy ngày nay trừ ăn ăn ngủ ngủ, Lục Viên luôn lẻo đẻo la cà theo Tô Hoài, thu tiền lì xì. Đương nhiên, tiền lì xì cuối cùng vẫn chui vào hầu bao của Tô Hoài, nhưng được cái thết thà thì chui hết vào người y.

Chiều theo phương pháp của Lục Viên, hài nhi nhà họ Vương được dứt cháo lỏng non nửa tháng, tuy không khỏe mạnh được như những đứa bé bình thường, nhưng không còn dễ mắc bệnh nữa. Lúc Lục Viên sang nhà họ Vương chơi, ẵm thằng bé một lúc, mặt nhỏ nhỏ, tay nhỏ nhỏ bụ bụ rất đáng yêu, tiểu oa nhi như đặc biệt thích Lục Viên, cứ cọ cọ dụi dụi vào lòng y suốt. Cột nói trên người Tiểu Viên có mùi cháo, tiểu ca nhi cũng thích thú rúc vào ngực người, nhưng rồi cũng bị Tô Hoài xách đi.

Nhưng khi nói y muốn lên trấn tìm việc, Cột cũng đi theo góp vui, Vương A sao cũng nói, hai đứa là bạn phải chiếu cố lẫn nhau. Ước định xong, Lục Viên cũng vô cùng phần chấn. Nhưng mặt Tô Hoài thì vẫn trước sau như một đen như vậy, chẳng qua ngày nào mặt tên tử nhân này chẳng đen thế, nên Lục Viên cũng lười đoán mặt hôm nay đen thì có gì khác với mọi ngày.

Tối mười bốn tháng Giêng, nghĩ sáng sớm mai có thể lên trần trên tìm việc, Lục Viên hứng khởi tới mất cả ngủ. Nín nhịn sống trong cái thôn bé tẹo, ngày ngày thức dậy phải đối mặt với tên Tô mặt than, rồi lợn, rồi gà, rồi vịt, Lục Viên sắp chán muốn chết rồi đây. Nghĩ tới lúc lên trần trên thấy được những người có sắc mặt đa dạng phong phú, trong lòng y không nén được vui sướng.

“Tô đại ca, lên trần trên tìm việc rồi, có thể ở luôn tại cửa hàng được không?” – ngậm một quả táo chua, Lục Viên đang gói gém lại túi quần áo, vẻ mặt sáng láng hơn hở.

Tô Hoài ngồi nghịch mấy thẻ trúc mảnh, uốn thành hình một chiếc đèn lồng, nghe thấy vậy thì liếc mắt nhìn Lục Viên một cái, “Người muốn ở đây?”

“Cũng không phải muốn, nhưng ở đây sẽ làm rất làm phiền huynh, nếu ở lại trần trên thì huynh cũng đỡ bận tâm hơn!” – Lục Viên gãi đầu cười hì hì, lòng lại nhủ – đương nhiên là né tránh người rồi, ta cũng bớt phải lo.

“Ừ” – Tô Hoài cúi đầu, tiếp tục lấy giấy bọc lấy thân đèn lồng, bỏ lại một mình Lục Viên ngẩn ngơ suy nghĩ, câu “Ừ” này rốt cuộc là được hay không được hở?

Rất nhanh, chiếc đèn lồng tròn tròn nhỏ nhỏ đã hoàn thành, Tô Hoài đặt vào trong đèn một ngọn nến nhỏ đang cháy, đứng dậy đẩy cửa sổ, đem chiếc đèn lồng nhỏ treo bên ngoài.

Chiếc đèn lồng nhỏ tròn khê lay động theo cơn gió đêm. Nhìn ra ngoài cửa sổ, còn thấy từng nhà từng nhà trong con ngõ cũng treo một chiếc đèn lồng nhỏ, bám sát lấy nhau như một sợi dây dài. Chuỗi đèn lồng quả quất đỏ chiếu lên màn trời một vòng trắng bạc, dường như khiến cho tâm người đều tĩnh lại.

“Ngủ sớm đi, mai còn phải dậy sớm.” Tô Hoài thấp giọng nói, chuẩn bị đóng cửa sổ.

“Tô đại ca hôm nay cũng không nằm trên giường lò ngủ à?” Lục Viên vuốt túi quần áo, vẻ mặt mang chút nghi ngờ.

Từ đêm trừ tịch, Tô Hoài không ngủ trên giường lò nữa, nói đau thắt lưng mà giường lại nóng, lấy mấy chiếc ghế vuông ghép lại thành giường, rồi lại sang mượn Vương A sao đệm chăn, ngày nào cũng ngủ thế, sáng hôm sau Lục Viên còn thấy Tô Hoài đầm đẩm thắt lưng, bóp bóp bả vai, xem chừng chẳng dễ chịu được. Mấy lần Lục Viên bảo hấn đừng đốt lửa lớn nữa, đem lên giường lò mà ngủ, nhưng Tô Hoài không chịu, sáng hôm sau lại bộ dạng ngủ không thoải mái kia. Lòng y cũng áy náy không yên, muốn lên ở lại trần trên, cũng ít nhiều do nguyên nhân này.

“Ừ” – Tô Hoài đáp lại, đóng cửa sổ, chợt nghe lạch cạch lạch cạch tiếng bước chân, quay lại thì thấy Lục Viên chạy lại trước mặt hấn, đề lên tay hấn.

Tô Hoài ngẩn ra, đang muốn mở miệng nói gì đó, Lục Viên chẳng nhìn hấn, ghé sát vào cửa sổ, than nhẹ: “Tô đại ca nhìn bên ngoài kia, thật đẹp! Ngắm một lát nữa đi!”

“Có gì mà đẹp, tối gió lớn” – Tô Hoài nhú mày, nhưng lại dựa vào bên cạnh cửa sổ, tầm mắt chậm rãi nhìn ra xa.

“Tô đại ca, huynh xem, bên kia sông trông như có gì đó?”

“Đó là đá thạch hà, ven theo sông trấn Thạch Hà mà thành, giặt quần áo, nấu cơm, mùa hè bơi lội, mua đông câu băng đều trên con sông ấy, cũng như là con sông sinh ra thôn dân nơi đây1.”

Đá thạch hà kết một tầng băng rất dày, nhìn từ cửa sổ ra cũng chỉ nhìn thấy một giải ngọc uốn lượn, dưới ánh trăng mờ ảo lóe lên những tia sáng vụn vỡ, đập lại ánh đèn hồng hồng từ những đèn lồng có cái dài, cái hình động vật, cũng có cái y như nhà mình, tròn tròn.

“Tô đại ca, nơi đây thật sự đẹp lắm! Huynh sinh ra lớn lên tại đây, ta thật hâm mộ lắm!” – gió đêm đã mang chút lạnh, Lục Viên không khách sáo cọ cọ vào người Tô Hoài, cảm giác hai nam nhân ở cùng nhau cũng tiện lắm, không nhiều chuyện như phụ nữ, không cần đồ dành, rét lạnh trên người còn ấm áp hơn phụ nữ nhiều.

Dù có quê mùa nhưng y cũng nhận Tô Hoài như một người bạn tốt! Thật giống như thôn này, tuy nhỏ bé nhưng chất phác mộc mạc đến đáng yêu.

“Ta không phải người sinh trưởng tại Thạch Hà thôn.”

“Hả?” Lục Viên quay mặt lại, trông thấy Tô Hoài trưng ra một vẻ không muốn nhiều lời, đành lẩm bẩm: “VẬY à, ta cũng thấy huynh có nhả nhận một chút, còn đọc sách, không phải con nhà giàu”

“Ngủ đi, mai còn dậy sớm. Người thích xem đăng, mai trấn trên có hội hoa đăng, ta mang người theo xem cho đã.” – Tô Hoài ngắt lời Lục Viên, đóng cửa sổ.

“Chờ một chút!” – Lục Viên hô lên, chạy vào trong phòng chẳng biết tìm gì đó, quay lại bên Tô Hoài, giờ tay che mắt hắt.

“Tiểu Viên! Người định làm gì!” – Tô Hoài nhíu mày, bắt lấy cánh tay Lục Viên.

“Chờ tẹo nữa thôi! Huynh chờ một chút thì chết à!” – Lục Viên đấu tranh che mắt Tô Hoài, lòng bàn tay y bị lông mi Tô Hoài cọ cọ vào, ngứa ngứa. Thần bí làm việc nửa ngày, rốt cuộc Lục Viên cũng buông tay ra, một bộ đại công cáo thành, “Nhìn đây!”

Dãy đèn lồng san sát nhau trước mỗi nhà uốn lượn thành hàng bỗng chốc phụt tắt, chỉ còn mỗi chiếc đèn tròn nhỏ trước nhà tỏa ra ánh sáng ấm áp, Tô Hoài ngược nhìn, thấy trên lớp vỏ đèn là một bông hoa sen xiêu xiêu vẹo vẹo được vẽ bằng mực tàu.

“Ha hả, nơi ta sống trước kia, khi ăn Tết đều thả hoa đăng cầu phúc, ta đây vẽ hoa sen lên đèn lồng, tuy không giống cho lắm, nhưng cũng coi như đem phúc khí vào nhà!” – gãi gãi đầu, Lục Viên cười nói: “Tô đại ca, cảm ơn huynh đã chiếu cố ta mấy ngày qua.”

“”

Tô Hoài không nói gì, chỉ lẳng lẳng nhìn chiếc đèn lồng nhỏ, Lục Viên cười tươi như hoa. Nghĩ thầm, tên này chắc cảm động chết rồi, trừ mỗi sáng sớm trông thấy bộ dạng ngái ngủ, hẳn cũng chưa từng trưng ra bộ dạng ngốc thể này.

“Tiểu Viên”

“Ha hả Tô đại ca, huynh không cần cảm động đâu, ta chỉ đáp tạ một chút vì huynh đã chiếu cố ta thôi, kỳ thật cũng chẳng làm được gì”

“Kia Tiểu Viên”

“Không cần cảm tạ ta mà! Câu tạ ơn này nghe lạ lắm!”

“Tiểu Viên!”

“Ta không cần hả? Tô đại ca? Sao huynh lại lấy đèn lồng xuống?”

Thổi tắt ánh nến bên trong đèn, đóng cửa sổ, Tô Hoài xoay người, im lặng nhìn Lục Viên, thật lâu sau mới chậm rãi mở miệng.

“Tiểu Viên, vẽ hoa sen lên đèn lồng, ở đây, là chỉ người mới chết!”

.

16. Chương 16: Người Là Ca Nhi

Sáng sớm mười lăm tháng Giêng, Tô Hoài, Vương đại ca mang theo Lục Viên với Cột lên trấn trên, vốn định để hai đứa làm tiểu nhị trong một hàng tơ lụa, ai ngờ Lục Viên mới bước vào cửa đã lóng ngóng làm hỏng mất một cuộn gấm của người ta, đốt mất sổ sách, chóng mặt đâm lên mảnh sa tanh trắng muốt mới tinh, rồi thì lão đảo thế nào mà ngồi tọt vào thùng nhuộm

Diễn thế ấy, lão bản cửa hàng lụa cũng không dám giữ lại tên học nghề dốt nát vậy, Tô Hoài đành phải mang Lục Viên phó thác cho một hiệu thuốc Bắc hần quen. Cũng may cách hàng tơ lụa không xa, hai đứa ra cửa có thể thấy nhau, giúp đỡ lẫn nhau được, ở nhà cũng yên tâm.

Hơn nữa, công việc trong tiệm thuốc cũng thanh nhàn, không cần đi đi lại lại, thân dưng (ý nói mang bầu) của Lục Viên cũng an toàn hơn. Tuy Lục Viên là một người qua loa, Tô Hoài cũng có chút lo lắng liệu y có làm rớt đứa bé mà không biết không. Cũng may chủ hiệu thuốc là người quen của Tô Hoài, Tô Hoài cố ý dặn lão bản thay hần chiếu cố thật tốt cho y, nói Lục Viên thân mình gầy yếu, đừng cho y công việc nặng nhọc, còn tặng thêm cả trứng gà, thịt lợn khô, rồi vân vân và vân vân. Tô Hoài chợt cảm thấy hần không phải đưa Lục Viên đi kiếm việc trả nợ, mà thật giống như chính hần đang tiền y vào nhà trẻ lớn ấy.

Học việc tại hiệu thuốc cũng rất nhàn nhã, không phải ra ngoài thì cũng là đứng để ý được liệu, gói thuốc, ông chủ giao cho Lục Viên một ít công việc xong thì dẫn y đi nhìn chỗ ở, rồi cho hần nghỉ, sáng mai bắt đầu học việc. Thời điểm Lục Viên ra ngoài theo Tô Hoài, bên tiệm tơ lụa Cột còn đang nghe dạy bảo, hai người đợi một lát thấy bên ấy không có ý thả người, Lục Viên liền ì kèo Tô Hoài dẫn đi dạo trên trấn để quen thuộc đường xá.

Trấn so ra thì lớn hơn Thạch Hà thôn, cũng náo nhiệt lắm, nhưng trong mắt Lục Viên chỉ thấy so với cái chợ bần bần loạn loạn trước cửa nhà mình chẳng khác nhau là bao, vốn đang có chút hưng trí cũng lập tức ỉu xiu xuống. Tùy tiện nhìn qua chi phí ăn mặc mua ở chỗ nào, còn lại thì tìm nơi bán bò dê, từ giá cả đến chủng loại, hỏi tỷ mỷ cẩn thận một mạch.

Tô Hoài đi sau Lục Viên, thấy thế nào cũng không giống một tiểu ca nhi đi dạo phố bình thường. Trâm hoa tơ lụa không xem, trang sức quần áo không để ý, toàn suy nghĩ những gì đâu đâu. Nếu không phải chính mắt hần nhìn thấy vết bớt trước ngực kia, lại bắt được hỉ mạch, nhìn cục phiên toái này thế nào cũng rõ ràng là một nam nhân.

Vì cả sáng làm việc, nên đến giữa trưa, chợ bắt đầu đông người chen chúc, thấy Lục Viên càng ngày càng bị đẩy ra xa, Tô Hoài cau mày nhích lên từng bước, túm lấy cổ tay Lục Viên, nắm chặt trong tay.

“Tô đại ca?”

“Đông người, đừng để bị chen lạc.”

“Nga.” – hiểu hiểu gật đầu, Lục Viên cười hì hì, giơ tay gác lên vai Tô Hoài, kề vai sát lại, “Cứ vậy thì không được đâu, hai đại nam nhân lôi tay nhau trên phố, trông quái lắm” – bên này Lục Viên một vẻ tỉnh bơ, không biết bên kia Tô Hoài đã tái mặt rồi.

“Tiểu Viên.”

“Hử?”

“Người bỏ tay xuống.”

“Hả?”

“Ta bảo người bỏ tay xuống!” – mạnh mẽ hất tay Lục Viên xuống, Tô Hoài âm trầm nhìn y, hai người cứ thế đứng giữa đường.

“Ách Tô đại ca, huynh sao vậy? Chúng ta đang đứng giữa đường”

Tô Hoài đột nhiên bạo phát làm Lục Viên nhất thời cũng ngẩn ra, liếc mắt thấy người đi trên đường đều nhìn lại, Lục Viên có chút xấu hổ lôi Tô Hoài vào ven đường, bĩu môi nói: “Tô đại ca huynh làm sao vậy! Vừa rồi còn tốt, tự nhiên phát cáu cái gì?”

Nắm chặt tay lại, Tô Hoài như không có gì để nói, thật lâu sau mới buồn bực nói: “Ta không tức giận.”

“Vậy huynh”

“Tiểu Viên, rốt cuộc người có thể tự ý thức một chút mình là tiểu ca nhi không hả?”

“Tiểu ca nhi? Huynh nói ai? Ta á?” – Lục Viên sững sốt, kinh ngạc nhìn Tô Hoài, hơn nửa ngày bỗng “Xì” một tiếng, gập cả thắt lưng cười ha hả.

“Phut Tô đại ca ha ha ha huynh nói gì vậy hả! Ta một tiểu ca nhi? Ha ha ha huynh đừng đùa chứ! Ta từ trong ra ngoài chính là một Đại lão gia!” – cười đến mức hít thở không thông, Lục Viên híp mắt nhìn Tô Hoài, đối phương vẫn một vẻ bình tĩnh, ánh mắt nhìn y còn như mang một chút ghét bỏ.

“Ách Tô đại ca? Sao huynh lại nhìn ta như thế?”

“Người không biết người là một ca nhi?”

“Ta”

Mẹ nó, căn bản ta không phải một ca nhi!

Người thấy một ca nhi nào cao to thô kệch thế bao giờ chưa? Người gặp một ca nhi không hứng thú với nam nhân bao giờ chưa? Lão tử thân thể cường tráng, tinh lực dư thừa, tiểu lão đệ cũng rất có tinh thần, hơn nữa không có công năng sinh oa tử. Tên mặt than thối Tô Hoài người nhìn kỹ lại cho ta!

“Chẳng lẽ không ai nói cho người người là một ca nhi, sau này phải thành thân với nam nhân?”

Nhìn ánh mắt Tô Hoài từ kinh ngạc chuyển sang ghét bỏ, lại thành thương hại, Lục Viên tức không làm gì được, phần nộ nói: “Lão tử từ bụng mẹ sinh ra đến nay, chính là một thẳng đàn ông nguyên chất! Không thể giả được!”

“Nếu có khúc mắc, cũng không phải không có biện pháp chữa trị”

Khúc mắc con bà nó ấy!

“Tô Hoài, mắt người có đờm hả? Người nhìn mà không thấy ta là một nam nhân sao? Ta là đệ đệ người, chính người nói cơ mà!” – lúc này Lục Viên bị Tô Hoài bức điên rồi, cũng chẳng để ý lời hay tiếng đẹp gì nữa, cơ bản là hung dữ vô cùng.

“Người khung xương lớn, cũng không phải người ở đây, ta không nhìn nhầm.” – Tô Hoài nhăn mặt nhăn mày, lúc trước không nhìn thấy vết bớt đỏ kia vì nó quá nhỏ, đáng vẻ Lục Viên lại cao gầy, tính tình phóng khoáng, chính hắn cũng không nghĩ tới phương diện kia. Giờ bắt được hỉ mạch, lại có vết thai kí, mới nhận ra, không thể nghi ngờ gì nữa, người này là một ca nhi.

“Ta ta” – Lục Viên muốn nói y thân thể cường tráng, nhưng liếc nhìn đám nam nhân khác đi trên đường, đành ném ý niệm ấy khỏi đầu. Lại muốn nói y dung mạo tục tằn, nhưng lại nhớ tới Nhị ca nhi nhà họ Vương cũng nói mình đẹp, đành ngại ngùng ngậm miệng. Lục Viên còn muốn nói, hắn có tiểu kê kê làm chứng, nhưng mà lại nghĩ ai mà không có chứ”

“Thôi không nói lung tung nữa, ta cũng không cùng nam nhân sinh em bé!”

“Người” – Tô Hoài cau cau mày, cân nhắc liệu nói cho Lục Viên biết y đã có chữa rồi thì y có xúc động quá mức không. Dường như chính y là ca nhi cũng không ý thức được, nếu biết mình mang thai, có chịu được không?

Lục Viên cắn cắn môi, tâm nhủ tên Tô Hoài người trưng ra bộ dạng muốn nói lại thôi là có ý gì hả, có thể nào lắc đầu nguầy nguậy, Lục Viên hít sâu một hơi bình ổn tâm tình, đang muốn nói thì nghe thấy Tô Hoài mở lời trước.

“Trước khi ta thu lưu người đã xảy ra chuyện gì, người còn nhớ không?” – nhìn Lục Viên, Tô Hoài đánh nghi, không chừng toàn bộ chuyện trước khi y đã quên hết rồi, ngay cả mình là một ca nhi, trong bụng đang có một hài tử, vì sao lại bị truy nã, rồi quên cả một người bình thường phải sống thế nào

Lục Viên sững sốt, lúc ấy mới nhận ra, mấy hành vi lóng ngóng vụng hàng ngày với không hiểu cuộc sống thường thức của y, phỏng chừng đã sớm lơ tấy rồi. Trong lòng nhất thời khẩn trương, gục mặt ngáp ngừng nói: “Chuyện trước kia ta không nhớ rõ ta chỉ nghĩ, kí ức đã quên này chỉ là sợ những kí ức không tốt, nên đầu óc mới không muốn nhớ lại” – giọng điệu ừ ừ rầu rĩ, Lục Viên cũng phải thấy thương thay cho chính y, cũng không tin tên Tô Hoài ngoài lạnh trong nóng này còn nhẫn tâm truy vấn.

Sau một lúc lâu, Tô Hoài thở dài đánh thượt, từ tốn nói: “Quên đi, chuyện trước kia đã quên thì quên đi! Nhưng chuyện người là một ca nhi” – mới nói đến ấy đã bị Lục Viên oán hận trừng mắt khựng lại, da mặt Tô Hoài nhăn nhó, “Quên đi, mai này nói sau!”

Chờ sau này bụng người to lên, lúc ấy cũng không phải người muốn phủ nhận thì phủ nhận được.

“Đi ăn gì đã, ở đây nó một nhà hoàng thánh không tời.” – thay đổi đề tài, Tô Hoài kéo Lục Viên đi.

Tuy rằng Tô Hoài không nói gì thêm, nhưng chuyện ấy cũng đọng lại trong lòng Lục Viên, không khỏi thấp thỏm không yên. Kế tiếp đi đến những đâu, ăn gì cũng chẳng có mùi vị. Trong đầu chỉ nhất nhất lặp lại một câu — ta là ca nhi ư?

Lục Viên vắt hết óc tìm chứng cứ chứng minh mình không phải, nhưng tìm mãi mà không tìm ra, đầu ngày càng luống cuống, ăn hoàng thánh, thìa cũng rút không biết bao nhiêu, rốt cục, Tô Hoài nhịn không được, nắm lấy tay Lục Viên.

“Tiểu Viên!”

“Hả?” – tỉnh tỉnh ngẩng đầu, Lục Viên thì thào:” Tô đại ca, huynh sao lại không có ta ăn?”

“Người đây là ăn đấy hả? Hoàng thánh đều cho bàn ăn rồi!”

Lục Viên cúi đầu, mới phát hiện ngay cả thìa múc hoàng thánh cũng rút trên bàn, chiếc thìa mới này là Tô Hoài mới lấy cho y.

“Ha hả” – gãi gãi đầu, Lục Viên xấu hổ cười, giang hai tay mới phát hiện ra vết thương trên đầu ngón tay do bện trúc, quơ quơ trước mặt Tô Hoài, “Huynh xem, tay ta thế này, ngay cả cầm thìa cũng không vững.”

Đoạt lấy bát của Lục Viên, đẩy bát của mình sang, Tô Hoài lại lấy một cái bánh nướng nhét vào tay Lục Viên, “Người khá cao, bộ dạng cũng không giống người ở đây, ngoại trừ ta, không ai nhìn người mà nghĩ người là ca nhi đâu. Người không muốn làm ca nhi, cả đời làm nam nhân, cũng không có ai quản người được!”

Lời vừa ra khỏi miệng, Tô Hoài không khỏi nhăn nhu mặt mày, tiểu tử này biến thái thì thôi, ngay cả mình cũng nói ra mấy lời biến thái vậy sao?

Lục Viên đương nhiên đâu biết Tô Hoài đang nghĩ gì, nhưng những lời này như một gáo nước xối sạch khúc mắc trong lòng. Dù sao thế giới này cũng không có phụ nữ, y cũng đành chịu không tìm được vợ, độc thân là chắc chắn rồi, nối dõi tông đường đương nhiên cũng thành bọt nước, là nam nhân hay ca nhi thì có gì khác nhau? Nếu trừ Tô Hoài ra, ai cũng không biết y là ca nhi, linh hồn là nam nhân, vậy chính là nam nhân thôi!

Suy nghĩ cẩn thận một lúc, khối khúc mắc cũng được giải khai, Lục Viên bỗng thấy đói bụng, nhìn thấy một chén hốn đồn nóng hôi hổi trước mặt, nháy mắt cái miệng đã mở rộng, cắn một miếng bánh nướng ngon lành. Tô Hoài thấy sắc mặt Lục Viên biến chuyển nhanh như vậy cũng hiểu được, nhưng thật ra khẩu vị gì cũng không có.

Hoàng thánh nhà này quả nhiên rất ngon, tươi ngon vừa chùng. Lục Viên ăn chùng hai tô lớn mới vừa lòng quẹt quẹt miệng, vuốt vuốt cái bụng tròn vo, ngồn ưỡn trên ghế nghỉ ngơi.

Lúc này ngày đã ngã về tây, trời cũng bắt đầu lạnh, Tô Hoài đang xuất thần nhìn dòng người qua lại trước cửa tiệm, nhận ra Lục Viên đã ăn xong, thu hồi tầm mắt, hỏi: “No rồi à? Có muốn ăn thêm chén nữa không?”

“Thôi thôi, ta no lắm rồi.” – nhìn mình ăn hết hai tô lớn, chẳng qua Tô Hoài để y giải quyết hộ bát của hắn, bỗng Lục Viên ngượng ngùng cười cười, cảm giác hôm nay Tô Hoài có gì đó đặc biệt. Chẳng lẽ bị bộ dạng giả đáng thương của y đã động?

“Vậy đi thôi! Trời cũng xuống rồi, đã đến lúc thả hoa đăng, chẳng phải ta đã nói sẽ dẫn người đi xem hoa đăng sao?” – Tô Hoài lấy tiền ra trả, thấy Lục Viên nhìn hắn muốn nói gì đó lại thôi, liền bổ sung thêm, “Đây là ta mời, không tính vào nợ.”

Hai người vừa trả xong tiền thì chợt nghe thấy góc phòng vang lên một tiếng “Bang”, ra là một khách nhân vội vã đứng dậy đập trúng phải người tiểu nhị. Lục Viên cũng thò mắt xem náo nhiệt thì bị Tô Hoài bắt lấy tay, nhẹ nhàng túm đi, “Đi thôi!”

“Ừ” – gật gật đầu, Lục Viên bước ra khỏi cửa tiệm, trên đường giăng đầy đèn lồng lần lượt sáng lên, đương lúc nửa tối nửa sáng, lồng đèn lay động tỏa ra ánh sáng mờ mờ lung, nhất thời ngã tư đường trở nên mờ ảo. Lục Viên bị cảnh trí dẫn dắt, khẽ giật mình khựng lại, nên cũng không nhìn thấy, Tô Hoài đang đứng bên cạnh nắm tay y, mắt khẽ liếc về cửa tiệm ăn vừa xong, khoe miệng lộ ra một mặt cười như có như không.

☐ _____

1. Nguyên văn: [– con sông mẹ của thôn dân] – chắc chị Tiêu chỗ này quên mất trong Thạch Hà thôn làm gì có mẹ-phụ nữ, vả lại do Tô Hoài nói ra, nên mình đoán chắc chị quên mất. Nên trong bản edit, mình bỏ chữ mẹ đi ^^!!~ thay bằng chữ “sinh ra” vì từ “mẫu” trong “mẫu thân” cũng chỉ những vật làm cốt sinh ra vật khác.

17. Chương 17: Tết Nguyên Tiêu

*tết Nguyên Tiêu vào ngày 15 tháng Giêng [âm]

Từng chiếc hoa đăng tinh xảo được treo lên, chẳng chịt dải dài con phố, trong màn đêm tạo thành một mảng mờ mờ lung lấp loáng, hắt lên mặt người một lớp đỏ ngầy ngầy, chiếu lên con đường thứ ánh sáng chuyển động.

Lạc vào đám đông, Lục Viên phóng tầm mắt, là đèn đuốc rực rỡ rạng đêm đông, bên tai là những tiếng giao hàng thân thiết cùng với tiếng sáo lâm râm, nơi chớp mũi là hương rượu ngọt say người, là hương hoa ngầy ngất. Dẫu sao, hôm nay cũng là ngày cuối cùng của lễ tết, mọi người dường như đem tất cả tiếc nuối mà mặc sức tiêu dao cho tận hứng, cho nên tết Nguyên Tiêu, so ra còn náo nhiệt hơn cả đêm Trừ Tịch.

So với nơi đô thành ồn ào, cái chất mộc mạc đơn sơ lại càng dễ khiến con người ta cảm động hơn. Không phải Lục Viên vì cái náo nhiệt mà thích, mà y thực sự thích hôm nay lắm.

Trên đường, người qua người lại càng lúc càng đông, chen chúc đến cả đi lại cũng khó khăn. Lục Viên té ngã mấy lần, mỗi lần mém té đều được Tô Hoài kéo lại, sau rồi hai người cũng dắt tay nhau đi. Ban đầu Lục Viên còn thấy không tự nhiên, cũng không thích lắm, nhưng cuối cùng chẳng chịu nổi cứ bị chen lấn xô đẩy, cũng thôi thì chấp nhận theo.

Lục Viên không thích chen chúc, nên chọn con đường ít người qua, trên đường ồn ào, Tô Hoài nói gì đó cũng chẳng nghe rõ, tới khi hai người càng đi càng xa thì Lục Viên mới nhận ra người qua lại đã ít hẳn.

“Tô đại ca, mới nãy còn thấy mấy nhóm túm năm tụm ba đi thành hàng trên đường, sao giờ chỉ còn thấy toàn đôi là đôi thể nhỉ?” – qua một con cầu nhỏ, còn thấp thoáng thấy được từng hàng cây vẩy quang mặt sông, thấy được tầng tầng lớp lớp trên mặt. Dọc theo bờ hồ, là từng đôi từng đôi, tay cầm theo một chiếc đèn hồng nhạt, chậm chậm tản bộ.

Trong tay chẳng có đèn, lại cách xa nơi ồn ào, cảnh sắc cũng có phần trầm xuống. Lục Viên vừa nói xong lại vấp chân một cái.

“Có muốn mua đèn không?” – Tô Hoài đưa tay ôm lấy eo Lục Viên, ghé mắt hỏi.

“Mua á? Ban nãy ta vừa trông thấy bên kia có trò giải đồ đèn, đoán trúng thì được đèn ấy! Tô đại ca, huynh chờ nhé, ta đi thắng một cái đèn rồi về ngay! Không phải ta khoe khoang, chứ tỷ lệ giải đồ của ta cho tới giờ chưa bao giờ thua đâu.” – vỗ vỗ ngực, Lục Viên cười đến xán lạn, lách khỏi tay Tô Hoài, y chạy một mạch tới sạp hàng ban nãy.

“Từ từ thôi.” – thấy Lục Viên vội vàng lao đi, Tô Hoài cau mày, cũng vội chạy theo sau, nghi hoặc “Tỷ lệ là gì?” cũng theo đó mà áp xuống.

*

“Ta nói vị tiểu huynh đệ này, nếu giải được thì giải, không được thì đưa cho người khác giải đi, người thế này sinh ý của ta phải làm sao a!”

Khi Tô Hoài đuổi kịp, chỉ thấy Lục Viên đang chăm chăm nhìn mảnh giấy lụa, ông chủ thì cầm đầu kia cứ thế kéo, Lục Viên thì có chết cũng không buông tay. Hai người một lôi một kéo, cũng chẳng biết để làm gì.

“Tiểu Viên?” – Tô Hoài nắm lấy tay Lục Viên, mày nhíu lại.

“Tô đại ca” – Lục Viên meo máo, vẫn không nỡ thả tay, “Ta thật sự thật sự giải được mà.”

“Ừ, ta biết rồi.” – Tô Hoài gật đầu, lấy mấy đồng tiền đưa cho ông chủ sạp, “Câu đố này, cả chiếc đèn nữa, ta mua.”

“Không cần! Không cần! Tô đại ca, ta có thể giải được mà.”

“Hai đồng đây!” – Tô Hoài coi như không nghe, đưa tiền, ông chủ sạp xách một chiếc đèn hoa mẫu đơn đỏ đưa qua, Tô Hoài thấy thì mặt trầm trầm, “Không thể đổi cái khác hả?”

“Đèn này ứng với câu đố tiểu huynh đệ kia đang cầm, không đổi được.”

“Tô đại ca, huynh chọn đèn cho mình đi, còn cái này không cần huynh trả tiền, ta giải được”

“Ừ, vậy lấy cái này.” – không đợi Lục Viên nói xong, Tô Hoài nhận đèn, túm Lục Viên lôi đi.

“Ê ê Tô đại ca, ta giải được thật mà, chẳng qua huynh có thể niệm câu đố này cho ta nghe được không?”

Ta thật sự giải được mà! Nếu không phải nếu không phải chết tiết! Viết câu đố thôi có cần phải dùng cổ ngữ không! Muốn khi dễ lão tử đây mà!

Tô Hoài khẽ dừng lại, mới nhìn câu đố mặt đã đen xì, giật lấy tờ giấy vo thành một nắm, tùy tiện ném sang một bên, “Quên đi, không giải cũng thế.”

“Tô đại ca?” – Lục Viên ù ù cạc cạc.

Tô Hoài cũng không nói, đẩy hoa đăng sang Lục Viên, “Người tự chọn, tự cầm đi.”

Phóng mắt nhìn, trước mắt trải đầy hoa đăng, cũng không có cái nào tinh xảo hoa lệ như cái trong tay. Lục Viên nhăn nhó, thật sự chả hiểu sao Tô Hoài lại không hài lòng, nói trở mặt cũng trở mặt luôn.

Chẳng lẽ đèn này đắt lắm sao?

Lục Viên trộm liếc tên mặt than đi bên cạnh, lắc lắc đầu, đúng là quái nhân!

Bên bờ sông con đường này, càng đi càng ít người, cây cối lại càng nhiều, còn ẩn ẩn đâu đó hương mai thoang thoang. Lục Viên giơ đèn lên, quả nhiên thấy một nhánh hồng mai, đóa hoa rơi trên mặt băng, bóng ngược thành một đôi, trông đẹp vô cùng.

Tiếng huyền oán đã bỏ lại sau lưng, bên tai chỉ còn tiếng xào xạc của lá cây, tiếng đối thoại nhỏ nhẹ nghe cũng rõ ràng.

“Mấy thứ này đừng ăn nhiều, tránh cho đêm bụng dạ lại khó chịu.”

Tay trái một chén chè, tay phải một bát bánh trôi, đèn thì kẹp bên nách, nghe Tô Hoài nói xong thì nhanh chóng nuốt nửa miếng bánh trôi vào bụng.

“Ừ, ta biết rồi. Đêm Nguyên Tiêu mà ăn bánh nhân mè là chuẩn nhất đấy, Tô đại ca cũng ăn một miếng đi.”

Liếc tên đang cột nhả bên cạnh một cái, Tô Hoài lấy chén chè với bát bánh trôi khỏi tay Lục Viên, “Cầm đèn cho cẩn thận đi.” – nói xong thì đứng lại giải quyết hết chỗ thức ăn còn lại, sau đó dặn dò: “Còn nữa, đừng để lạnh, đừng quá sức, người người còn chưa hồi phục đâu, ta không muốn lại phải trị bệnh cho người nữa đâu.”

Có chút không nỡ nhìn hai chén đồ ăn bị Tô Hoài chén sạch, Lục Viên rất biết điều gật đầu, cơ thể y thế nào y rất rõ, động một tý sẽ mệt, ăn linh tinh thường nôn, Tô Hoài nói thực ra rất có lý.

“Thuốc ta đưa phải uống đều đặn.”

“Ừ.”

“Đừng quần lấy tiểu nhị trong hiệu thuốc, học thêm chút gì đó, đừng chạy hết chỗ này đến chỗ khác, thân người không chịu nổi đâu, đừng ăn linh tinh sẽ khó chịu.”

“Ừ.”

“Nếu làm việc mệt rồi thì nghỉ, đừng cố chịu đựng, cây mạnh, chường quây quen biết với ta, sẽ không gây khó dễ cho người.”

“Ừ.”

“Buổi tối ngủ phải khóa kỹ cửa, đừng đạp chân. Còn nữa, đừng uống rượu.”

“”

Bỗng Lục Viên cúi gầm mặt không nói gì, Tô Hoài cũng dừng lại, nhìn y, “Làm sao vậy?”

“ Tô đại ca” – cúi đầu, Lục Viên nói rất chậm, giọng còn mang theo chút gì đó ngần ngừ, lại chính điều ấy làm Tô Hoài cũng thấy nao nao, có thứ gì đó đang mềm nhũn tan chảy trong lòng.

Giơ tay lên, bỗng nhiên hần rất muốn sờ lên mái đầu xù xù ấy.

Lục Viên ngẩng bật đầu dậy, tay Tô Hoài cứ thế cứng đờ giữa không trung, trong mắt phản chiếu gương mặt toe toe đắc ý của tên kia, “Hắc hắc, Tô đại ca có phải huynh không nữa xa ta đúng không! Hôm nay huynh nói nhiều quá nhỉ!”

Nếu sắc trời không mờ tối, nhất định Lục Viên sẽ thấy mặt Tô Hoài đang đen xì, nếu gió đêm không lạnh, nhất định Lục Viên có thể cảm nhận được hàn ý đang phủ toàn thân Tô Hoài, nếu tiếng ồn ã từ khu phố xầm uất vọng đến không thu hút sự chú ý, nhất định Lục Viên có thể nghe thấy tiếng răng nanh Tô Hoài đang ken két gần vào nhau

Tiếc rằng, nếu ấy không xảy ra.

“Nè? Tô đại ca, huynh có thấy phía trước có gì đó nóng nực không? Huynh xem bên kia có phải có mấy ngọn đèn lúc sáng lúc tối không? Đó đó, hình như là đèn Khổng Minh! Chúng ta qua xem đi!”

Chiếc đèn mẫu đơn đỏ trong tay Lục Viên cũng vung vung vẩy vẩy, đi theo chủ nhân chạy đi xem nóng nực. Bỗng Tô Hoài cảm thấy, ngay cả chiếc đèn lồng kia sao cũng vô tâm thế không biết?

Đột nhiên phía sau truyền đến tiếng cành cây bẻ gãy cái “tạch”, Tô Hoài hoàn hồn quay lại, tất cả đã trở lại vẻ lặng yên vốn có.

“Tô đại ca?” – Lục Viên lên tiếng thúc dục.

Tô Hoài đáp lời, rảo bước đến, cầm lấy đèn mẫu đơn trong tay Lục Viên rồi vỗ vỗ lên vai y, “Không bằng, chúng ta cũng đi thả một ngọn đèn cầu nguyện.”

Nơi nóng nực ra là đầu con sông, đối diện đó là hí lâu, xa xa còn có thể nhìn thấy bóng người yểu điệu diển trên lầu, âm thanh y y nha nha lảng máng. Từ đây qua một miếu thờ nhỏ là đến trung tâm trấn, mà trước miếu thờ, bên cạnh bến đò là nơi tập trung các sạp nhỏ bán đủ thứ. Có các trò chơi nhỏ, nào là xem bói đoán chữ, nào là bán đồ ăn vặt, còn chào hàng cả đèn cầu nguyện.

Lục Viên và Tô Hoài chen qua, sạp hàng rong đang đặt một xấp đèn trời, đủ loại màu sắc, đủ loại hoa văn hình dạng làm y hoa cả mắt, bên cạnh là một chiếc bàn nhỏ, trên bàn có đặt bút và mực, mọi người mua đèn thì dùng bút viết lời ước lên đèn. Sau đó đốt lửa vào nhùi giấy tẩm cồn, mang ra bờ sông thả. Nghe nói đèn bay càng cao, thần tiên trên trời nhìn điều ước càng rõ, càng phù hộ giúp người thả thực hiện điều ước.

Vốn Tô Hoài chỉ mua cho Lục Viên một cái, nhưng lại bị Lục Viên nhét trả lại, nói là: “Ai mà không có nguyện vọng”, rồi bắt hần mua một cái nữa. Tô Hoài cũng lười tranh cãi với Lục Viên, ra mua thêm một ngọn đèn nữa. Lục Viên còn nói phải nhớ rằng đây là y nợ, sau này sẽ trả, Tô Hoài cũng chẳng để trong lòng.

Cầm bút, Tô Hoài thật cũng chẳng biết nên viết gì, bên kia Lục Viên thì viết ngoay ngoáy. Tuy rằng hẳn cũng chưa từng thấy ai dùng trón cái và ngón trở nắm khư khư thân bút như vậy, chữ còn viết rất xấu

“Đừng có nhìn mà! Nhìn là mất linh đấy!” – vừa viết Lục Viên còn vừa cảnh cáo Tô Hoài. Cuối cùng cũng thần bí biết điều ước xong, hờn hờ cầm ra bờ sông thả, lấy một ngọn nến châm lửa tẩm giẻ phía đáy đèn, chiếc đèn dần phồng lên, nâng đèn lên, Lục Viên vừa chuẩn bị thả ra thì đột nhiên có người cố ý chen về phía y.

Người vốn đã đông, chỉ cần một người chen đã dẫn đến rối loạn không nhỏ, Lục Viên đang muốn chòi ra xem thế nào thì thất lưng bị ai đó giữ lại, tiếp theo là tiếng Tô Hoài bên tai.

“Về sau loại náo động này đừng xem! Cẩn thận lại bị ngã!”

Cho dù cơ thể yếu, chân cũng thường nhuyễn, cũng không đến nỗi quẫn y chặt chẽ đến thế đâu!

Trong lòng Lục Viên khó chịu, quay ngoắt mặt lại tính phản bác, cũng không nghĩ xem, Tô Hoài đang ôm eo y, người lại đông, không gian ít, hai người vốn đã đứng rất sát nhau, ngay khi Lục Viên quay đầu lại, Tô Hoài cũng không kịp phản ứng, thế là hai người da thịt thân cận

“Ui”

“A”

Bụp —

Lục Viên hoảng hốt, đèn rơi khỏi tay, ngọn lửa nghiêng ngả, rơi xuống đất bùng cháy.

“Ui đau quá! Tô đại ca, mũi huynh sao mà cứng thế!” – Lục Viên bùm mũi lên án, vì đau mà mắt cũng ươn ướt.

“Tiểu Viên bỏ tay xuống ta xem nào.” – Tô Hoài cũng nhăn mũi lại, lúc nói cũng có phần ầm ức, nhưng cố nhăn đau, đưa tay kéo tay Lục Viên đang bưng mũi, nắn nhẹ mũi Lục Viên, Tô Hoài sưng sốt, “Chảy máu mũi rồi.”

“Đừng động vào nữa đau lắm!”

“Yên nào, để ta lau cho!”

“Ui, chờ chút! Đèn của ta cháy rồi huynh huynh làm đèn của ta cháy rồi!”

“Ngẩng đầu lên, đừng ồn ào nữa! Người kích động nên máu không ngừng này, im xem nào!”

“Nhưng mà A, Tô đại ca, ta tự lau được rồi huynh giúp ta vậy ta thấy cứ kì kì Không được! Đừng túm tóc ta đau! Ta nói này, huynh đừng có ôm eo ta mà”

Bên bờ sông vẫn náo nhiệt như cũ, Lục Viên yên lặng ngồi chồm hồm bên gốc cây, lỗ mũi được rịt bằng hai viên vải nhỏ, là Tô Hoài tiện tay xé áo trên người mình xuống.

“Ta tìm chỗ giặt khăn rồi, cầm lấy lau mặt đi.” – Tô Hoài chen chúc trong đám đông lại, đưa cho Lục Viên một chiếc khăn ẩm, “Đừng ngồi đây, mặt đất lạnh lắm.”

“Ừ.” – ừ xù đáp một tiếng, Lục Viên nhận khăn, tùy tiện lau vết máu trên mặt.

“” – thở dài một tiếng, Tô Hoài kéo Lục Viên, lấy khăn trong tay y, nâng mặt y lên tỉ mỉ lau lại lần nữa. Lục Viên vậy mà rất nghe lời, im lặng mặc cho Tô Hoài lau mặt cho y.

Tuy vẫn nói chẳng tin vào ước nguyện gì đó, nhưng mới này Lục Viên thật sự bị không khí ngày hội cuốn hút, viết điều ước cũng viết rất chân thành, còn toàn tâm toàn ý mong đợi điều ước có thể thành sự thật ai ngờ đâu, chỉ không cẩn thận một chút đã đem nguyện vọng đốt hết

Cái tên Tô mặt than này, mũi cứng thế làm gì! Thật là vương vếu!

“Đèn của ta còn chưa thả này.” – lau mặt cho Lục Viên, Tô Hoài khẽ nói.

“Đó là đèn của huynh, liên quan gì đến ta! Dù sao nguyện vọng cũng đốt rồi, chẳng lẽ lấy đèn của huynh viết lại lần nữa sao?” – Lục Viên tức giận nói.

“Người muốn cũng không viết được đâu, ta vừa viết xong rồi.”

“Vậy huynh còn nói”

“Được rồi, ta đi thả đây.” – cất khăn tay, Tô Hoài túm Lục Viên đi tìm chỗ thả, chuẩn bị thả đèn.

“Huynh thật là một chút đồng tình cũng không có!” – Lục Viên vừa lẩm bẩm vừa nhìn chằm chằm ngọn lửa nhỏ, cũng ra hỗ trợ. Thấy ngọn lửa nhỏ cháy bập bùng, giơ tay, đèn từ từ bay lên, càng lên càng cao rồi biến thành một chấm nhỏ trên bầu trời. Trong lòng Lục Viên vẫn buồn rười rượi, thế nào cũng chẳng vui.

Nào có ai thấy nguyện vọng của mình không thành, nhìn nguyện vọng của người khác có thể thành mà cười được đâu!

Hừ một tiếng, Lục Viên uể oải nói: “Được rồi, đèn cũng thả xong rồi, chúng ta có thể về được chưa?”

“Có muốn biết ta ước điều gì không?” – Tô Hoài lại gần, nắm lấy tay Lục Viên, ngữ khí rất nhu hòa. Nhưng mà chính vì nhu hòa mà Lục Viên càng tức.

Tô Hoài người cổ tính khích ta chứ gì!

Hung hăng nguýt một cái, Tô Hoài cũng coi như không thấy, “Ban nãy ta đã viết rằng – mong điều ước của Tiểu Viên thành sự thật.”

Vẻ mặt thản nhiên, giọng nói cũng nhẹ nhàng, Lục Viên sững sốt.

“Rồi, đi thôi.” – lần này đổi lại là Tô Hoài giục y.

Tên Tô mặt than, ai cần người làm chuyện nhảm chán ấy chứ mẹ nó ta cảm động!

Đêm dần dần tối, một đóa mẫu đơn đong đưa, ngọn đèn đỏ ửng chiến lên mặt đường hai bóng hình dài nhỏ. Xuyên qua đám đông chen lấn, qua con phố náo nhiệt, đi vào một con ngõ nhỏ. Cách xa nơi ồn ào náo động, chỉ còn lại tiếng hai bước chân đồng đều, lại chẳng có vẻ gì đó tịch liêu.

Lục Viên thật sự cảm thấy, buổi lễ tối nay chẳng biết y nên khóc hay nên cười nữa, nhưng đâu đó trong y cảm nhận được đêm nay là một đêm rất vui.

“Tô đại ca?”

“Hửm?”

Một câu “Cảm ơn” còn chưa kịp nói, bỗng Lục Viên như nhớ ra điều gì đó, chợt “A” lên một tiếng, làm Tô Hoài giật mình.

“Tô đại ca! Ta vừa nhớ ra một chuyện rất quan trọng! Hình như nguyện vọng mà nói ra là không linh đâu!”

.

✕ _____

Mình cũng thấy đau hết cả ruột với cặp này thôi =)) Lục Viên đáng thương =))

Bí ẩn số 1: Đèn lồng mẫu đơn mang ý nghĩ gì?

Bí ẩn số 2: Câu đố đèn là gì mà Tô Hoài nhìn xong thì mặt đen hết cả lại? =))

Bí ẩn số 3: Ruột cuộc thì Lục Viên đã viết điều gì? ~~ Cơ mà nó cũng không hiện thực được nhỉ =)) nguyện vọng của Tô Hoài rất đẹp, mỗi tội ảnh nói ra mất rồi =)) mất linh

Trước khi vào chương 18, mọi người có đoán ra được bí ẩn trên không XD

18. Chương 18: Phiền Ngoại - Nỗi Buồn Phiền Của Một Thân Thư Đồng

Thư đồng, là người phụ trách canh gác khi thiếu gia không làm việc đoàn hoàng.

Thư đồng, là người học thay khi thiếu gia không thể không làm việc đoàn hoàng.

Thư đồng, là người làm khi thiếu gia làm, là người nghỉ khi thiếu gia nghỉ, thiếu gia vừa nhắc mông, cũng là người duy nhất biết thiếu gia đánh loại rầm gì.

Nói trắng ra thì, tác dụng chủ yếu của một người làm thư đồng, chính là vạ năng.

Hoa Tử tuy không tự nhận mình là một thư đồng vạ năng, nhưng ít ra, nó cũng là thư đồng duy nhất trong trấn không bị chủ đuổi, mà là thư đồng duy nhất bị chủ nhân chủ động bỏ trốn.

Trên thực tế, Hoa Tử vô cùng sùng bái thiếu gia nhà nó. Lão gia là người có công phu soi mói siêu cấp, vậy mà thiếu gia vẫn có thể tìm ra chỗ sơ hở mà thoải mái ở thư phòng đọc sách nấu ăn, xem y thư. Hơn nữa chỉ cần trừng mắt một cái đã có thể khiến nó đi thay người chép sách, nửa câu oán thán cũng không có. Hoa Tử cảm thấy, bản thân nó đi theo thiếu gia là rất có tiền đồ, đâu ngờ rằng, năm thiếu gia mười ba tuổi cãi nhau với lão gia một chập lớn, sau đó thì bỏ nhà một mạch không về.

Nghĩ lại, lần cãi nhau ấy cũng là lần thiếu gia nói nhiều nhất.

Thiếu gia đã nói: “Cha, con không thích học quản lý, cũng không muốn khảo khoa cử, càng không muốn lấy một ca nhi nhà giàu một bước lên mây gì gì đó. Ngày nào cha chưa từ bỏ ý định này, con quyết không bước nửa bước vào cái nhà này.”

Năm mươi cái tự, thiếu gia vậy mà nói những gần năm mươi cái tự! Bình thường cùng nó nói nhiều nhất cũng không đến năm tự, vậy mà trước mặt lão gia nói đến những năm mươi cái!

Hoa Tử thấy được, lão gia quả nhiên lợi hại!

Đương nhiên, thiếu gia tức giận mười năm chưa thềm về, chính nó cũng nhịn được chừng ấy năm không đi tìm, ngấm lại nó cũng rất lợi hại!

À mà thực ra không đi tìm là do lão gia cứng đầu. Nhưng mà trên đời nào có người cha nào không thương con, phu nhân mất sớm, lão gia tự nhiên cũng thương thiếu gia hơn. Ngoài mặt thì ngượng không nói, nhưng cũng tự nó phải hiểu mà không ít lần tự đi tìm.

Phụ trách việc tìm thiếu gia, phụ trách việc nhòm trộm thiếu gia, phụ trách hàng năm đến chỗ thiếu gia khuyên nhủ thiếu gia về nhà. Nó là thư đồng, nhận có một phần lương, không biết đã làm bao nhiêu phần công rồi.

Ngày thường, thiếu gia không chịu về nhà, lão gia cũng cứng đầu vậy luôn. Nhưng mà gần đây, trong thôn lại có một ca nhi nữa thành thân, lão gia cũng bắt đầu nôn nóng. Nhiều năm như vậy cũng chưa thấy thiếu gia có một ca nhi nào, vì thế, Hoa Tử lại có một nhiệm vụ mới – làm mối.

Mọi người nói xem, thiếu gia thích dạng ca nhi thế nào?

Dài thì chê cao, ngắn thì chê lùn, nhiều thì chê béo, ít thì chê gầy, mắt to thì có vẻ ngốc, mắt nhỏ thì có vẻ gian, mông to thì ngại xấu, mà mông nhỏ thì sợ khó sinh

Hoa Tử không biết đã dẫn bao nhiêu ca nhi tốt về, không chỉ bị lão gia không vừa ý, mà ngay cả thiếu gia cũng xem thường. Ít nhất, lão gia không hài lòng còn có lý do, đằng này thiếu gia liếc mắt cũng không thèm liếc, mặc đến mặc đi. Mấy ngày trước, lại đến ngon ngọt khuyên nhủ thiếu gia về nhà ăn Tết, thiếu chút nữa bị thiếu gia lạnh mặt trừng cho mém chết.

Ai, một năm không gặp, quả nhiên thiếu gia tu luyện bằng sơn đại thành rồi nếu không phải cha nó cứ khuyên nó đi, Hoa Tử thật muốn quăng gánh ứ làm nữa.

*

Tối Nguyên Tiêu hôm đó, Hoa Tử cùng cha ra ngoài mua đồ, đi một hồi, đang chuẩn bị ghé vào tiệm ăn lấp đầy bụng, kết quả thì sao, là bất ngờ gặp thiếu gia ở mé đường! Hơn nữa, bên cạnh còn có một thiếu niên nom thanh tú, người gặp người thích đi cùng nữa.

Thấy thiếu gia dắt thiếu niên kia vào quán hồn đồn, Hoa Tử đánh mắt với cha một cái, cả hai đều lóe lên ánh mắt gian tà như đám gian thương.

“Cha, cha có muốn ăn hồn đồn không?”

“Hà hà mày với cha cùng vào.”

Che che lấp lấp đi vào quán. Hoa Tử một bên che mặt, đánh đổ cả bát trà, mà mắt vẫn chăm chăm nhìn về phía thiếu gia và vị thiếu niên kia.

“Cha? Người nói xem vị thiếu niên tề da nộn thịt kia là ai? Con thấy thế nào trông hấn cũng ngốc lắm? Ăn mà cũng rớt thìa dầm bảy lần nha~ lại rớt kia!”

“Đừng nói bừa! Bằng hữu của tiểu thiếu gia nhà chúng ta nhất định cũng là nhân tài, tuần tú lịch sự, tiêu đồ vô lượng! Không nghe có câu cái gì mà ôn nhân đều có bằng hữu gà chó đấy sao?”

“Cha, đừng có quấy rối được không? Là văn nhân mặc khách¹, tri kỷ bằng hữu!”

“Ta nói nhị vị, ngài đừng có lãng phí nước trà của chúng tôi được không? Trà còn chưa uống đều đổ hết ra bàn rồi” – tiểu nhị mạnh mẽ đặt lại bát trà trên bàn, dùng khăn lau trà Hoa Tử làm đổ, cúi kính.

“Xuyết tiểu nhị ca đừng nóng, cho chúng ta hai bát hồn đồn”

Vù vù, vừa xì xụp ăn hồn đồn, bốn con mắt vẫn chăm chăm nhìn về một phía, không mấy may xoay chuyển.

“Ta nói tiểu Hoa Tử này, sao ta lại cảm thấy ánh mắt của thiếu gia không đúng nhỉ?”

“dạ”

“Người nói xem, đây có phải bằng hữu mới của thiếu gia không?”

“dạ”

“Này! Ta nói tiểu Hoa Tử” – Hoa Tử chau mày, quay đầu, “Ba” một cái rồi hô lên: “Người cái đồ tiểu tử thối, ai cho người ăn sạch hồn đồn của cha mày hả!”

“Ô ô đau cha A! Thiếu gia tính tiền, thiếu gia chạy theo người tề da nộn thịt kia rồi!” – ôm đầu, Hoa Tử hoảng hốt bật dậy, vấp vào ghế “Ai ui” hai tiếng, ôm chân nhảy lơi chơi, bỗng nhiên, ngậy ngấn cả người, chuyển hướng sang phía Hoa Tử cha đang tính tiền.

“Cha vừa rồi hình như thiếu gia quay đầu nở một nụ cười với con cha xem, liệu có phải thiếu gia nhận ra chúng ta rồi không?”

Hoa Tử cha đang đứng trả tiền cũng choáng cả váng.

Ai mà không biết, tiểu thiếu gia nhà hấn, dù thế nào cũng tốt, nhưng sợ nhất vẫn là khi băng sơn mỉm cười

*

“Cha, người xác định là tiếp tục đi theo hả? Nếu thiếu gia thật sự phát hiện” – vừa né đám đông, tầm mắt Hoa Tử vẫn sát sao bám theo hai bóng lưng một thấp một cao trên đường.

Ba!

Lại một phát nữa vào đầu Hoa Tử, “Đừng ồn! Cha mày chẳng nghe thấy họ nói gì cả!”

“Í cha, đường vốn ồn thế này, sao mà nghe được”

“A! Người thấy không! Thiếu gia cầm tay người ta kia! Tao nhìn tiểu thiếu gia từ bé đến giờ chưa thấy nó chủ động nắm tay ai Trước tao nắm tay thiếu gia đến trường, nó còn vùng ra người xem, liệu có phải tiểu thiếu gia động tâm rồi không”

“Cha người đừng kích động con nhìn người tề da nộn thịt kia hình như là nam nhân đó”

Hoa Tử vừa thốt ra kết luận, sắc mặt Hoa Tử cha càng lúc càng khó coi.

“Này, Hoa Tử, ngươi coi có phải hai người họ càng đi càng thưa không nhỉ, còn có lác đác vài người không à!” – Hoa Tử cha nhíu mày đánh giá xung quanh, từng đôi từng đôi đi trên đường đều bắt ánh mắt tò mò nhìn về phía cặp đôi phụ tử quái dị, làm Hoa Tử cha cũng bắt đầu thấy mất tự nhiên, “Hoa Tử này, bọn họ nhìn ta làm chi ấy?”

“Cha đây gọi là dốc tình nhân, là nơi nam nhân với ca nhi tự hội mà”

“VẬY THIẾU GIA ĐẾN ĐÂY LÀM GÌ? CHẴNG LẼ THIẾU GIA CÓ CA NHI THƯƠNG RỒI?”

Khóe miệng Hoa Tử nháy nháy mấy cái, trong mắt là hình ảnh thiếu gia đang ôm thắt lưng thiếu niên thanh tú kia vừa trượt một cái, than thở: “Ca nhi thì chả thấy đâu, nam nhân thì đây bên cạnh.”

“Hoa Tử! Ngươi xem, tiểu thiếu gia mua đèn lồng!” – mắt Hoa Tử cha bỗng sáng ngời, hắc hắc cười: “Chúng ta đã theo sát, lại còn có ánh đèn để nhìn!”

“Ồ” – Hoa Tử sửng sốt, nhìn đèn hoa mẫu đơn mà bắt đầu choáng, “Cha, cha có thấy họ mua đèn gì không?”

“Cha hoa mắt”

“Là đèn mẫu đơn!”

Hoa Tử choáng váng, Hoa Tử cha cũng choáng váng. Đèn mẫu đơn rõ ràng là đèn Nguyên Tiêu nam tử mua tặng cho tiểu ca nhi mình ngưỡng mộ trong lòng!

“Cha, cha kinh nghiệm phong phú, liệu đã thấy ừm tiểu ca nhi nào đáng người cao gầy, vai rộng, cử chỉ phóng khoáng như người đi cạnh thiếu gia chưa?”

“Lão nhân ta sống năm mươi tuổi đời rồi mà chưa từng thấy ca nhi nào như thế!”

Sắc mặt Hoa Tử càng khó coi, lẩm bẩm: “Cha, thiếu gia nhà chúng ta, hình như là long dương.”

Mới nói xong, chợt nghe thấy loáng thoáng tiếng trò chuyện của hai người vọng lại, Hoa Tử nhón chân chạy lại nghe lén.

“Hoa Tử, cha ngẩn ngẩn, mày mau nói thiếu gia đang nói gì?”

“Ưm hình như thiếu gia nói thân người không chịu nổi đâu”

“Gì cơ! Không chịu nổi?” – Hoa Tử cha tròn tròn cả mắt, trong đầu nhanh chóng bay đến một số hình ảnh không nên thấy, “Còn còn còn gì nữa?” – cổ họng Hoa Tử cha bỗng nóng nóng.

“Còn có ưm hình như là đừng cố chịu đựng, có muốn nghỉ ngơi không thiếu gia không muốn hấn khó xử”

“Nghỉ ngơi?” – mắt Hoa Tử cha càng tròn, hình ảnh trong đầu lại kịch liệt thêm vài phần. Ho khan hai tiếng, Hoa Tử cha bỗng dưng rất muốn biết, tối qua thiếu gia đã làm gì

“Khụ khụ còn, còn gì nữa”

“Ưm còn có đừng đạp chân”

Quả nhiên!

Giờ khắc này Hoa Tử cha lệ nóng đầy lòng! Tâm nói thiếu gia ơi là thiếu gia, lão Hoa ta theo ngươi nhiều năm như vậy, thế nào không nhìn ra ngươi lại có loại sở thích này, giờ thì sao đây, ta phải làm sao đối mặt với cha ngươi đây? Hương khói Tô gia

Chân treo một cái, Hoa Tử cha nghiêng ngã, may mà Hoa Tử nhanh tay tóm được mới không ngã.

“Cha, cha không sao chứ?”

“Không sao, không sao. Đờ ta đứng dậy, mau mau theo thiếu gia”

Hai cha con mãi mới đứng vững thì đã không thấy người đâu, vội vàng chạy tới trước, thấy bên bờ sông chật ních người, ngay cả bóng dáng thiếu gia cũng chả thấy đâu.

“Mau tìm thiếu gia, chen qua!” – Hoa Tử cha ra lệnh, hai người bắt đầu chen chúc, chui tới chui lui, thẳng đến khi đầu tóc rối bù, chen đến nỗi làm rối loạn cả đám đông, sau đó, Hoa Tử cha bỗng khựng lại.

“Cha?”

“Hoa Tử cha hoa mắt rồi người giúp cha xem, đó có phải thiếu gia không? Thiếu gia đang ôm ai đó, có phải là nam nhân kia không?”

“Hình như” – toàn đầu người, Hoa Tử nhìn không rõ, lại nhích thêm tý nữa, dưới ngọn đèn lúc sáng lúc tối, dường như nó thấy thiếu niên tẻ da nộn thịt kia quay đầu, đèn trong tay rơi xuống, rồi thì

“Á! Cha! Hôn hôn kia!” – Hoa Tử cha vừa nghe thấy, mắt đã tròn vành vạch như chuông đồng, cơ mà đồng người, vóc dáng lại thấp, càng chen càng không thấy được, cuối cùng đầu đổ đầy mồ hôi.

“Làm sao bây giờ? Thiếu gia đi rồi, chẳng thấy người đâu cả” – Hoa Tử nhìn một lúc cũng nản lòng quay người, bốn mắt nhìn nhau, chẳng nói gì.

“Ai Hoa Tử, chuyện này ngàn vạn lần đừng nói cho lão gia, thân lão gia không tốt, sợ là chịu không nổi. Chúng ta phải bàn bạc kỹ hơn, phải bàn bạc kỹ hơn nữa”

. ౧ _____

1. Văn nhân mặc khách [nguyên văn -] chỉ những văn sĩ có tiếng tăm hoặc gắn tư tưởng, sáng tạo, danh tiếng của bản thân với văn chương thơ phú

19. Chương 19: Phiên Ngoại 2 - Quá Trình Trưởng Thành Của Mặt Than

Trong cả cuộc đời, lão Hoa đầu chỉ có đúng ba sự kiện mà nghĩ đến đã vô cùng kiêu ngạo. Thứ nhất, lão là quản gia mà Tô lão gia tâm đắc nhất, thứ hai, là thằng con thư đồng xuất sắc nhất, và thứ ba là thằng con lão có hi vọng thừa kế điều thứ nhất từ lão, trở thành quản gia tâm đắc nhất của Tô lão gia.

Mà cả cuộc đời cũng chỉ có ba chuyện mà lão Hoa đầu không vừa ý nhất. Thứ nhất, lão không quản được tiểu thiếu gia, thứ hai, thằng con lão không quản được tiểu thiếu gia, và thứ ba là từ cao đến thấp, từ già đến trẻ nhà họ Tô cũng không ai quản được tiểu thiếu gia.

Tô gia đã có lịch sử không dưới một trăm năm, cũng là một gia đình giàu có, tổ tiên làm quan, hoạn lộ rộng mở, rạng rỡ gia môn. Lời này, ngày nào lão cũng nghe Tô lão gia niệm không dưới mười lần, lão Hoa đầu đương nhiên cũng rục rịch tâm tư, nếu một ngày Tô gia có người làm đại quan, lúc ấy uy phong bát diện biết bao nhiêu. Chuyện xưa có bao nhiêu phần khích như thế, cho lão nói lão có thể thao thao bất tuyệt ba giờ, một chữ cũng không lặp.

Chỉ là đến thời Tô lão gia, gia đạo sa sút, trở thành một gia đình bình thường trong một trấn nhỏ, dựa vào nghề nhưỡng rượu mà sống.

Nhưng lão Hoa đầu cũng không vì chữ “gia đình tầm thường” ấy mà bôi nhọ gia môn. Nhiều thế hệ Hoa gia nhà lão đời đời làm quản sự nhà họ Tô, dù sau này Tô gia sa sút, nhưng lạc đà có gầy so ra vẫn lớn hơn ngựa, tiền bạc tính làm gì, quan trọng là khí tiết.

Theo như lão gia nhà lão nói, Tô gia nhất định phải có người đỡ Trạng Nguyên! Vì thế nhiệt huyết của mấy thế hệ đều ký thác toàn bộ lên tiểu thiếu gia độc đinh trong dòng tộc.

Nhắc tới tiểu thiếu gia thì cứ phải nói là ngay từ bé đã thiên tư thông tuệ, nhân tài tuần tú. Ba tuổi có thể nhận mặt chữ, năm tuổi đọc hết một cuốn sách, mười tuổi thì làm việc nhân nghĩa không nhường ai, trở thành người nổi bật nhất trong đám trẻ đồng lứa. Ngay cả tiên sinh tư thực cũng nói thế này: “Lão Tô à, thằng bé nhà ông quả nhiên trí tuệ hơn người, khí thế bất phàm Tú tài ta, không còn gì để dạy nó nữa, thôi thì ngài dẫn về đi thôi, mau mau dẫn về đi thôi!”

Lão Hoa đầu vô cùng kích động, lão tú tài trong trấn là người có học vấn nhất mà lão từng gặp, mọi người ai cũng nói tiểu thiếu gia nhà lão rất có tiền đồ, lão cũng khẳng định thế, một ngày nào đó tiểu thiếu gia khảo khoa cử làm quan trở về, vậy thì họ Hoa nhà lão sẽ vô cùng hãnh diện

Lão Hoa đầu cực kỳ yêu thương tiểu thiếu gia, thường lôi thằng con nhà mình, răn nó rằng: “Mày nhìn tiểu thiếu gia đấy, vừa thông minh vừa hiếu học! Mày theo tiểu thiếu gia phải cố gắng mà học hỏi! Hôm nay đã đọc sách gì hử?”

“Thưa cha, hôm nay không đọc sách ạ, hôm nay vẽ tranh.”

Ai nha, không hổ là tiểu thiếu gia, lại có thể vẽ tranh đấy nhé! Lão bản béo của tửu điểm trong trấn có một bộ tranh chữ, coi như bảo bối, thấy bảo là tranh của danh họa nào đấy, bán được tiền đủ mua được cả một tòa ốc! Tiểu thiếu gia nhà lão giờ cũng vẽ tranh, sớm muộn cũng vẽ ra được một bộ tranh quý

Ai, lại nghĩ tới cả đời lão xem có duy nhất một bộ tranh, khụ khụ ờ thì chính là tranh cung đồ đó đó

“Con, hôm nay tiểu thiếu gia học gì?”

“Dạ! Hôm nay thiếu gia không ở trong phòng, thiếu gia dẫn con ra ngoài thiếu gia nói, là là A du học!”

Ai nha, không hổ là tiểu thiếu gia, hôm nọ trong trà quán nghe thuyết thư nói gì mà đọc nhiều sách không bằng đi thực tiễn? Tiểu thiếu gia nhà lão mới có tý tuổi đã hiểu đạo lý ấy rồi, quả thật ông trời có mắt, Tô gia có hỷ vọng rồi!

“Con, hôm nay thiếu gia dạy người điều gì?”

“”

“Này, mặt mày sao thế hử, có chuyện gì?”

“Hôm nay con theo thiếu gia ra ngoài đánh nhau”

“Đánh nhau??? Thiếu gia đâu?”

“Đang bị lão gia quở mắng”

“Cái thằng này, sao không nói sớm!”

Chờ khi lão Hoa đầu chạy đến đại sảnh, thấy tiểu thiếu gia đang quỳ trên mặt đất, Tô lão gia đang cầm cành liễu đánh vào lưng tiểu thiếu gia. Lão Hoa đầu vội vàng chạy ra che chắn tiểu thiếu gia. Lưng lão già rồi đánh mấy cái thì thôi, tiểu thiếu gia vẫn còn nhỏ, đánh vậy hồng thì sao

Tô lão gia giận dữ, vừa quát vừa mắng, gì mà “Vô học vô nghệ” “Không có chí lớn” rồi thì “Gia môn bất hạnh”, lão Hoa càng nghe càng hồ đồ, tiểu thiếu gia nhà họ rõ ràng thông minh tuyệt đỉnh, tiền đồ rộng mở, sao mà lại

Chẳng qua lão Hoa đầu còn chưa kịp hiểu đầu cua tai nheo thế nào, ngay hôm sau tiểu thiếu gia để lại một phong thư rồi bỏ nhà ra đi. Tô gia còn lại mình Tô lão gia, một ca nhi, một lão quản gia, một tiểu thư đồng. Cả nhà xuất động đi tìm mấy ngày cũng không thấy thiếu gia đi đâu, cũng không có cách nào tìm được.

Từ ấy cả ngày chỉ còn nghe thấy Tô lão gia luôn miệng mắng chửi tiểu thiếu gia, nghe đến khi lỗ tai lão Hoa kết thành cái kén thiếu gia vẫn chưa về.

“Này con, chẳng phải lão tú tài kia nói tiểu thiếu gia nhà chúng ta thông minh sao? Sao lão gia lại nói tiểu thiếu gia chộc giận tiên sinh? Thiếu gia đã phạm lỗi gì ở trường hử?”

“Thưa cha, ở trường thiếu gia gì cũng không làm.”

“Nói bậy, gì cũng không làm sao lại chộc giận tiên sinh?”

“Thì chính vì thiếu gia gì cũng không làm ấy, tiên sinh hỏi thiếu gia không đáp, tiên sinh bảo thiếu gia chép sách hần cũng không làm, tiên sinh mắng chửi thiếu gia cũng coi như không tiên sinh tức đến mức tý nữa thì sắc khí ấy”

“Thế chẳng phải ngày nào thiếu gia cũng đọc sách, viết tự, vẽ tranh trong phòng đấy, sao lại bảo vô học vô nghề?”

“Đúng là thiếu gia có đọc sách, viết tự, vẽ tranh! Nhưng mà đọc là đọc y thư, viết là viết thực đơn, còn tranh thì toàn là tranh rươi với thức ăn thôi”

Đến tận lúc ấy lão Hoa đầu mới hiểu một chuyện, tiểu thiếu gia nhà lão thông minh vậy ra là không cần đọc sách.

☐ _____

1. Lạc đà gầy so ra còn lớn hơn ngựa – Nguyên văn: – hiểu là: dù lạc đà có gầy gò, nhưng khung xương của nó vẫn lớn hơn con ngựa. Ý nói: dù gia đạo có sa sút trở thành gia đình bình thường thì so ra vẫn hơn những gia đình vốn đã bình thường.

20. Chương 20: Cua Đồng

Qua mười lăm âm, Lục Viên chính thức học việc trong tiệm thuốc trên trấn. Chưởng quầy tiệm thuốc là một người mập mạp, cả mặt nom toàn thịt là thịt, béo đến mức mở mắt ra là phải khép miệng vào, cặp mắt tím híp như sợi chỉ, nhưng khi cười híp tịt lại trông hiền lành.

Bởi vì chưởng quầy quen biết với Tô Hoài mà chiếu cố Lục Viên có thừa, nói là học việc vậy chứ thực ra chỉ là giúp chưởng quầy phơi phóng dược liệu, gói thuốc, lau bàn với mấy việc lật vặt khác, nói chung là vô cùng nhàn hạ. Dù thế nhưng mỗi khi đến lúc ngã lưng là Lục Viên đều cảm thấy rất mệt mỏi, mấy hôm trước bụng dạ cũng khó chịu, cứ ăn là nôn, gần đây còn đi tiểu nhiều hơn. Thuốc Tô Hoài đưa y uống rất đều đặn, nhưng tốt lên chẳng thấy đâu, trái lại ngày càng nghiêm trọng. Lục Viên thật sự nghi ngờ y thuật của Tô Hoài, nhưng khổ nỗi y học tây y, lại là bác sỹ phụ khoa, không thể vọng, vắn, vắn, thiết1 hay linh tinh của đông y, muốn bắt mạch cho chính mình cũng không được

Lục Viên rất muốn nhờ người khác khám cho mình, nhưng chưởng quầy nói tuy tiệm thuốc có tiên sinh ngồi chẩn bệnh trên sảnh phòng, mà mấy hôm nay về nhà có công chuyện, Tô Hoài đã thay cho tiên sinh hai ngày rồi.

“Này Tô đại phu cũng lạ kỳ. Mọi người trong thôn ai cũng muốn lên trấn, trong trấn thì luôn muốn vào thành. Hắn lại ngược lại, thế nào cũng muốn ở trong thôn nhỏ, quanh năm suốt tháng không thấy mặt lần nào. Trước ta mời hắn lên thay tiên sinh khám bệnh mà có chết hắn cũng không chịu. Gần đây chẳng hiểu sao, ta vừa bảo tiên sinh về nhà, hắn lại chủ động nói muốn đến đây” – cả người lão bản béo đầy mùi thảo dược, vừa nói chuyện vừa buồn chán gầy bàn tính, “Mấy ngày nay Tô đại phu ngồi trong sảnh phòng chẩn bệnh, Tiểu Viên người cũng đến đây được non nửa tháng rồi, chắc cũng nhớ ca ca nhỉ?”

Nghiêng đầu, Lục Viên nhận ra mình đến trấn toàn điều mới mẻ, thật sự không nhớ Tô Hoài lắm. Hơn nữa mấy ngày nay tự dưng có lão quái nhân cứ đến quán quýt lấy y, hỏi thăm tùm lum, nào là nhà cửa, còn thăm thính ngày sinh tháng đẻ, hỏi hết cái này đến cái khác. Y toàn tâm toàn ý ứng phó với lão quái nhân, còn lại thì trừ lúc cơ thể khó chịu, chính là đi nhà xí liên tục, nếu không cũng là nôn ọe, nào còn tâm trí đâu mà nhớ Tô Hoài.

Đương nhiên, lúc ngủ cũng thấy ngủ một mình thật có hơi lạnh.

“Tiểu nhị, gói thuốc!” – đang miên man vào cõi thần tiên, có một ông khách đến mua thuốc, Lục Viên chờ tiểu nhị lấy thuốc từ trong tủ thuốc trăm ngăn, rồi nhanh tay lẹ chân dùng giấy dai gói lại thành từng gói nhỏ, dùng dây gai gói lại.

Ở tiệm thuốc làm việc, Lục Viên cũng học được chút ít, mỗi lần gói được xong cũng hỏi được ấy dùng để làm gì, lần này cũng thế. Lục Viên vừa thu tiền xong thì quay đầu lại hỏi: “Được ấy dùng để làm gì vậy? Mấy vị thuốc ấy, tiểu nhị ca nói cho ta biết với!” – nhìn mặt nhăn mũi, Lục Viên có cảm thấy mùi thuốc này thật sự rất giống mùi thuốc y uống.

“Này á, là thuốc dưỡng thai. Có thực địa hoàng, bạch thược, cửu kỷ tử, hà thủ ô, ao giao, ngân sài hồ, đích cốt bì, cửu tích, cây tục đoạn với mấy vị nhỏ khác.” – tiểu nhị ca rất nhiệt tình, thấy bộ dạng sùng bái của Lục Viên thì rất thoải mái, nhiệt tình giới thiệu, còn mở từng ngăn thuốc cho Lục Viên xem.

Thò đầu vào nhìn các vị thuốc, Lục Viên nhận ra, mấy vị thuốc này thế nào trông rất quen Thế nào lại na ná vị thuốc Tô Hoài cho y?

Nhưng thuốc Tô Hoài cho y là thuốc bổ thân, dưỡng khí, sao lại mấy vị thuốc dưỡng thai cũng cho vào, y thuật của cái tên này hình như không đáng tin lắm nhỉ?

“Tiểu nhị ca này, thuốc này chủ yếu là để dưỡng thai hả?” – Lục Viên cau mày hỏi.

“Thuốc đông y đều là vị nào ứng với bệnh nấy, chỉ lấy ra một vị cũng làm tác dụng khác đi rồi.” – tiểu nhị thấy Lục Viên tích cực cũng thấy kì quái, hỏi: “Tiểu Viên người hứng thú với thuốc dưỡng thai hả?”

Cười gượng một tiếng, tâm Lục Viên nói – ta hứng thú với thuốc dưỡng thai làm quái gì, ta hứng thú với thuốc tên ôn thần Tô Hoài kê cho ta kìa!

“Ừm ta có một thang thuốc, tiểu nhị ca xem giùm ta, xem có tác dụng gì, được không?”

“Nga, vậy người lấy ra đây.”

Được cho phép, Lục Viên chạy ra phòng sau tiệm thuốc lấy thuốc, thuốc này Tô Hoài cho y ba ngày dùng một lần, may còn đúng một thang. Đúng lúc đang cầm thuốc chạy ra quầy, Lục Viên lại nghe thấy có người gọi tên y, quay lại thì thấy Cột chạy vào từ cửa sau tìm mình, trong tay còn bưng một chiếc bát đang bốc hơi.

“Tiểu Viên!” – Cột thấy Lục Viên thì vui vẻ chạy lại, “Hôm nay người có lộc ăn nhá, chường quầy bên ta có thêm con trai, chường quầy mời cả hiệu ăn uống, người xem đây này, hải sản đầy, mùa này không có đâu! Ta cố giữ lại mang cho người đây!”

Từ khi lên trấn làm việc, Cột thật sự coi Lục Viên như huynh đệ, có món gì ngon cũng mang cho Lục Viên, trong trấn có gì náo nhiệt cũng gọi Lục Viên đi xem, ngay cả người da mặt dày như Lục Viên cũng thấy hơi ngại ngại.

“Món gì mà người coi như bảo bối vậy?” – Lục Viên cười cười, thấy Cột chạy lại gần cũng nhìn thoáng qua chiếc bát. Mới thấy, Lục Viên bỗng thấy buồn cười.

Trong bát là một con cua đồng ọp ẹp. Khi còn ở hiện đại, con cua này y ăn chẳng bỏ dính răng, mà ở đây lại coi như bảo bối.

Nghĩ thì nghĩ thế, Lục Viên cũng không muốn phạt ý tốt của Cột, nhượng bộ: “Cột ca, thứ tốt thì người cứ ăn đi, gây đây bụng dạ ta không tốt, ăn là ói, phí lắm.”

“Tiểu Viên người nói gì đấy hả, người còn khách sáo với Cột ca này hử!”

“Ai bảo ta khách sáo, ta là lười bóc thôi! Ta thấy rồi, ta lấy mấy cái càng cua!” – Lục Viên cười, dứt ra mấy chiếc càng, “Đợi chút, ta đi lấy dấm gừng.”

“Dấm gừng?” – Cột sững sốt.

“Ăn cua phải có dấm gừng, người không biết sao?” – Lục Viên cũng sững sốt, lại tự nhủ cổ nhân thật không có lộc ăn, lời Cột về phía bếp, “Người cứ tin ta là được, đảm bảo người sẽ thỏa mãn!”

Chuẩn bị dấm gừng xong, ngồi ăn cua, lại cầm một chiếc bánh hấp lên, bụng nhanh chóng được lấp đầy. Thấy Cột còn chưa hết sững sốt do mĩ vị, Lục Viên rất buồn cười, không khỏi trêu nó hai câu, hai người vừa ngồi ăn vừa trò chuyện, mãi lâu sau Lục Viên mới nhớ mình còn phải đem thuốc cho tiểu nhị xem.

Vỗ vỗ đầu, Lục Viên cầm gói thuốc muốn đi, ai ngờ vừa đứng dậy, mắt đã tối sầm lại.

Bịch —

Một gói thuốc rơi xuống đất.

“Tiểu Viên!” – Cột hoảng sợ, vội vàng ra đỡ.

Lục Viên cũng bị chính y dọa sợ, ngày thường cũng thỉnh thoảng có bệnh trạng như tụt huyết áp, nhưng chỉ vào buổi sáng, hoặc là đang ngồi một thời gian dài đột ngột đứng dậy. Hôm nay không chỉ văng đầu, bụng cũng âm ỉ đau

Chẳng lẽ ngộ độc thức ăn? Nhưng sao Cột vẫn ổn?

“Ta không sao, nghỉ một lúc là khỏi” – Lục Viên muốn đứng dậy, nhưng tim bỗng đập liên hồi, bụng cũng đau gắt, mồ hôi lạnh theo sống lưng chảy xuống

“Tiểu Viên, mặt ngươi trắng bệch rồi, ta đi tìm người đến xem!” – thấy tình hình Lục Viên không ổn, dẫn sao Cột cũng còn nhỏ, chưa trải qua chuyện hệ trọng, luống cuống không biết làm sao. Dù Lục Viên vào một chỗ, nó vội vàng chạy đi tìm người, nhưng vừa mới đứng dậy, nó đã ngất ra.

“Tiểu Tiểu Viên! Ngươi chảy máu!”

. ౧ _____

1. Vọng văn văn thiết: Tứ chấn trong đông y: nhìn, nghe, hỏi, sờ.

21. Chương 21: Phá Thai

Trần trên không phải không có đại phu, khi Cột phát hiện ra tình trạng của Lục Viên bất ổn đã bật dậy đi tìm đại phu. Nhưng Lục Viên được đỡ vào giường nằm rồi lấy chăn che kín lại, sống chết không cho ai lại gần, đại phu đến cũng không cho xem bệnh.

Chưởng quầy có khuyên thế nào, nói thế nào Lục Viên cũng chùn chần không chui ra. Ông chẳng còn cách nào, đành nhẹ nhàng xin lỗi tiền đại phu ra về, lại bảo Cột nhanh đi gọi Tô Hoài đến.

Vì thế, đợi tới khi Tô Hoài hổn hển chạy đến, nhìn thấy trong phòng mọi người đang vây quanh một ổ chăn kín mít, gọi thế nào cũng không ra.

“Tiểu Viên?” – tiến lại gần, Tô Hoài muốn vén chăn lên, lại bị Lục Viên giữ chặt.

“Tô đại ca bảo mọi người ra ngoài đi” – giọng Lục Viên không quá ổn, nhưng thần trí vẫn thanh tỉnh, ngữ khí quật cường.

Tô Hoài bất đắc dĩ, đành phải gật đầu với chưởng quầy, “Làm phiền chưởng quầy, cho mọi người ra ngoài làm việc đi, Tiểu Viên đã có ta rồi.”

Đại phu đã lên tiếng, mọi người cũng an tâm, ai nấy nối đuôi nhau ra ngoài, Cột đi sau cùng, vừa lo lắng vừa ngoái đầu lại.

Cửa phòng mở ra rồi đóng lại, ngay lúc ấy, không đợi Lục Viên chui ra, Tô Hoài đã nhấc chăn lên, túm lấy tay Lục Viên bắt mạch.

“Nằm yên đi, ta đi sắc thuốc cho ngươi.” – cảm thấy mạch hơi loạn, nhưng không ảnh hưởng đến cái thai, sắc mặt Tô Hoài sáng hơn chút.

Đang định đi, Lục Viên đã bắt lại cổ tay Tô Hoài, “Huynh còn không muốn nói cho ta biết sao?”

“Ngươi phát hiện ra rồi à?”

Phát hiện?

Một tiểu ca nhi vừa chóng mặt vừa nôn, còn có thể coi như trùng hợp, ăn cua đau bụng, cũng miễn cưỡng coi như dị ứng, nhưng khi đứng lên, phía dưới lại chảy máu, vậy phải giải thích sao đây!

Chẳng lẽ nơi đây tiểu ca nhi cũng như phụ nữ khi chuẩn bị làm mẹ!

Lục Viên y có thể nào cũng là bác sỹ phụ sản, có ngu ngốc đến mấy thì đến lúc này cũng nhận ra, ychảy máu y y có chữa mẹ nó rồi!

Thấy tinh thần Lục Viên bất ổn, Tô Hoài nhăn nhu mày lại, vỗ vai y, “Có gì uống thuốc rồi nói sau.”

“Ta không uống thuốc!” – nắm chặt cổ tay áo Tô Hoài , từ khi phát hiện y có thai trong bếp, y đã đại ra, rồi tiếp theo là kinh hoảng, sau nữa là y muốn điên lên, sau khi y chùng kín chắn, y đã hiểu ra tất cả, cũng là lúc y quyết định tất cả. Bởi vậy , ánh mắt lúc này đây của Lục Viên vô cùng dứt khoát.

“Phá thai! Nhân lúc còn sớm, Tô đại ca người lập tức phá thai cho ta!”

Hết Diệp Quả đến bị truy nã, rồi lại tiểu ca nhi, cơ thể này còn gây cho y chưa đủ rắc rối hay sao, y không thể lại nhân thêm cái bụng to này nữa!

Lời vừa thốt ra, Tô Hoài đã có hơi sững sờ, dường như có phần không thể tin được lại có ca nhi nhằn tâm với oa tử của chính mình như thế. Nhưng dù vậy, Tô Hoài vẫn tôn trọng quyết định của Lục Viên, hần chỉ nhắc nhở: “Người đã suy nghĩ kỹ chưa?”

Gật đầu quyết đoán, có chết không sờn.

“Ta biết rồi.” – thở dài một hơi, Tô Hoài ý bảo Lục Viên buông tay, “Muốn phá cũng phải về nhà đã, người cũng không định cho cả hiệu thuốc biết người mang thai đi!”

Ngượng ngùng thu tay lại, Lục Viên hiểu ý tứ của Tô Hoài. Chính y có chết cũng không cho người khác đến gần, đợi Tô Hoài đến đây chẳng phải vì muốn giấu nhẹm chuyện y là ca nhi đấy sao? Dù sao dựa vào phom người cao gầy của cơ thể này, diện mạo anh khí, có là tiểu ca nhi thì mọi người cũng không nghĩ đến, Lục Viên y vẫn có thể đường đường làm một đấng mày râu nhưng nếu chuyện đứa bé bị lộ ra ngoài, y chẳng còn có thể diễn được nữa.

“Vậy uống thuốc trước đi, rồi Tô đại ca dẫn ta về luôn hôm nay đi.”

Lục Viên động thai không thể đi đứng, Tô Hoài công y về. Lấy lý do dị ứng với cua để nói với mấy người ở tiệm thuốc, cả người vô lực, còn về phần chảy máu phía sau thì giải thích là đúng hôm ấy Lục Viên bị trĩ.

Vì để phòng ngừa lời đồn đại, Tô Hoài đưa Lục Viên vào gian nhà trong, rồi lại xuất môn, lần này đi lên trần tây vào một hiệu thuốc khác mua thuốc phá thai. Khi hần về đến nhà, Lục Viên vẫn nằm bất động trên giường, mắt chăm chú nhìn trần nhà.

“Tiểu Viên, người đã hơn 3 tháng, giờ phá rất tổn hại đến cơ thể, lại vô cùng nguy hiểm. Hơn nữa, quả thật người cũng có chút dị ứng với cua, hiện tại cơ thể yếu, không phải thời cơ thích hợp để làm. Hôm nay cứ uống thuốc dưỡng thai trước rồi tính sau!” – đặt gói thuốc lên bàn, Tô Hoài nặng nề nói.

Lục Viên cũng biết, thời điểm tốt nhất để phá thai là trong vòng một tháng, giờ cái thai đã thành hình, bóc cuống rốn sẽ rất khó, cổ đại lại chẳng thể phẫu thuật, chỉ đơn giản dùng thuốc thúc sinh non, xác suất thành công chỉ có 70%, một khi thất bại, sẽ chảy rất nhiều máu, thậm chí còn băng huyết, rất nguy hiểm.

Hơn nữa từ trước đến nay y là bác sỹ, lúc nào cũng nghĩ cách bảo trụ thai nhi. Giờ lại nghĩ cách bóp chết đứa bé đang khỏe mạnh trong bụng, trong y vẫn tồn tại dấu đó cảm giác tội ác.

Ừ – Lục Viên xem như đồng ý với Tô Hoài, cũng thoáng thở phào nhẹ nhõm dấu sao đằng nào cũng phải phá, vậy sớm hay muộn một hai ngày cũng có là gì đâu.

Cơm chiều là Tô Hoài làm, bởi cơ thể Lục Viên rất yếu, lại mới dị ứng với cua mà hâm hấp sốt, nên bữa cơm rất thanh đạm, một chén cháo gà với một bát cá ngân đánh trứng².

Tay nghề của Tô Hoài thì từ trước đến nay khỏi phải bàn, cháo thịt gà tươi thơm mềm dẻo, cho vào miệng là tan ngay, cá ngân đánh trứng thanh thanh đậm đậm, vị cá rất kỳ lạ, vốn cá con con chỉ bằng một ngón tay, thịt rất mỏng, vậy mà nhai kỹ một chút sẽ tràn đầy vị cá thơm tươi, ăn cùng trứng hấp non mềm trơn tạo lên một vị khác hẳn.

Nếu là trước kia, với tính cách của Lục Viên, thức ăn càng ngon y càng hưng phấn, mồm miệng sẽ lúu rúu không yên. Mà nay, trong bụng đang có một đứa bé đang sống đè nặng, Lục Viên lại nhớ đến lần đầu ngất, nôn rồi ăn uống không tốt, muốn nói rồi lại thôi. Tô Hoài vốn đã như hũ chìm, Lục Viên cũng im lặng, mồm cơm yên tĩnh đến gương gạo.

“Tô đại ca, ta có thể uống không?”

Lục Viên bỗng nói một câu đầy bất ngờ, đôi đũa trên tay Tô Hoài cũng khê khượng lại, nhận ra Lục Viên đang chỉ vào chén rượu của mình.

Tô Hoài yêu rượu, mỗi bữa cơm sẽ uống mấy chén. Lục Viên thì thích rượu, mỗi lần thấy Tô Hoài uống cũng mặt dày xin týt, chẳng qua là lần nào sau chén đầu tiên cũng thất thổ ngay. Từ sau đêm Trừ Tịch đó, Tô Hoài không cho y uống nữa.

Thấy Tô Hoài do dự, Lục Viên lại năn nỉ nói: “Đằng nào cũng không tính để đứa bé lại, uống một chút cũng không có gì đâu!”

Tô Hoài không trả lời, hạ mắt, rồi đứng dậy ra ngoài, sau mang một vò rượu mới vào. Vừa mới mở ra, một mùi hương ngào ngạt đã tỏa ra, Tô Hoài châm cho Lục Viên một nửa chén, nhắc nhở: “Uống ít thôi.”

Chun mũi, Lục Viên lẩm bẩm: “Này rõ ràng là rượu trái cây cho con nít mà” – nói còn chưa dứt, đỉnh đầu đã bị Tô Hoài ký cho một cái, nhưng lực đạo chẳng biết nên nói là xoa hay là ấn, là trấn an hay trách cứ nữa.

“Cho người uống, thế là được rồi.”

“”

Lục Viên đang bĩu môi, lại vì một câu của Tô Hoài mà dở khóc dở cười, nhưng y cũng hiểu.

Giờ cơ thể y đã như thế, chỉ nghỉ ngơi để phá thai đã đủ phiền phức rồi. Tuy Lục Viên là người vô tư lự, nhưng y cũng không ngốc, sao chưa từng nghĩ đến đứa bé phải có cha, rồi vết thương do Diệp Quả? Chẳng qua, vô tri vô giác y không dám nghĩ thôi, chỉ một chút suy nghĩ sâu xa cũng làm y bất an đến mức hận không thể say luôn cho rồi!

Nhiều mây, Lục Viên nâng chén rượu nên nốc cạn một hơi. Hương rượu lẫn lẫn cùng với vị trái cây nồng, chẳng có gì đó cay độc. Nhưng thể chất lúc này của y chẳng thể chống cự được lượng cồn nhỏ nhất ấy

“Tô đại ca huynh thật là nhỏ mọn thế nào rót cho ta có nửa chén, thật là đồ đầy nửa đi!” – hai má đã ửng một lớp hồng nhạt, nói chuyện lười của lúu lại, Lục Viên ôm chặt cánh tay Tô Hoài cọ cọ, miệng toàn mùi rượu nhạt.

Sớm biết thế này, vừa rồi hẳn đã cố chịu đựng thói nhờn nhèo của tên này, nhất quyết không cho y uống nửa chén rượu kia

“Người say rồi.” – gỡ cánh tay Lục Viên đang cố bám chặt cổ mình, Tô Hoài kéo y lên giường lò, muốn cho Lục Viên nằm xuống.

“Tô đại ca huynh cho ta uống nữa đi! Dù sao cái thai cũng phải phá, uống nhiều một chút cũng không phiền huynh lại lo lắng, rót nữa đi!” – Lục Viên giãy dụa, lúc thì như đẩy, khi thì như kéo, cũng không rõ là muốn làm gì.

Tô Hoài nhướn mày, sợ y tiếp tục lộn xộn ảnh hưởng đến thai nhi, Tô Hoài ấn Lục Viên lên giường, đè lên đùi y, hai tay giữ chặt hai tay y.

“Người cứ thế không muốn hài tử này?” – sắc mặt Tô Hoài trầm xuống, bực bội hỏi.

“Vô nghĩa! Lão tử đường đường là một thằng đàn ông, người bảo đàn ông thì sao mà sinh được! Ta không muốn làm người quái dị!” – Lục Viên giãy ra nhưng phát hiện không thể vùng ra được, đành cam chịu hết lên.

“Tiểu Viên, rốt cuộc người là ai?” – lực đạo trên tay Tô Hoài bắt giắc chặt hơn, hắn chưa bao giờ có ý muốn chõ mõm vào chuyện của người khác, cho dù chuyện có là người khác nói cho hắn, hắn cũng lười nghe, nhưng chỉ hôm nay, sự nhẫn nại của hắn với cục “đại phiền toái” đã đến cực hạn.

Con người phiền toái này rất kỳ quái, ngày từ đầu đã quá mức kỳ quái!

Trên người có dấu vết bị chịu hình, bị quan phủ truy nã, lại chẳng hề có ý thức đến nguy hiểm, y không có tự giác mình là một ca nhi, lại còn hồ đồ mà có hài tử, hoàn toàn không hiểu những chuyện bình thường, lại biết đỡ đỡ, rồi cả chuyện dưỡng thai hay phá thai y lại biết rõ ràng

Y là ai? Phụ thân của đứa bé là ai? Y thật sự mất trí nhớ hay giả vờ khờ dại?

Tô Hoài chưa bao giờ có ham muốn thăm dò một người mãnh liệt đến thế.

Cho y uống rượu, dung túng y, chẳng bằng nói là hắn cố ý.

“Ưm đau Tô đại ca, người đề chết ta mất!” – Lục Viên cau có kháng nghị.

“Ta hỏi lại, người là ai? Vì sao bị quan phủ truy nã, đứa bé này sao lại không giữ lại?”

“Hư ta sao biết? Ta còn muốn biết tại sao ta lại đến nơi này đây! Vừa mở mắt đã thấy toàn một bọn đực rựa! Còn thành một ca nhi trời gà không chặt! Tiểu ca nhi! Lại còn có một đứa bé không biết cha nó là ai ta phạm phải tội gì chứ!” – thở ra toàn mùi rượu, Lục Viên vừa giận vừa uất, đôi mắt trong suốt như nước chứa đầy căm giận, bất đắc dĩ, và cả sự bất lực, “Cơ thể này ta chịu đủ rồi ta không phải người này, dựa vào cái gì ta phải phụ trách toàn những chuyện lộn xộn rối loạn của hắn! Chẳng bằng ta chết quách vì bệnh ung thư trên bàn mổ đi cho xong, còn tỉnh lại vào cái thế giới điên khùng này chịu tội làm quái gì, mẹ nó chứ”

Quần áo trên người bị Lục Viên siết chặt, cổ áo bị kéo mà phát đau, Tô Hoài kinh ngạc nhìn Lục Viên, hắn bị mấy lời kỳ lạ của con ma men mà ở ra rồi.

“Gì mà gọi là không phải người này?”

“Người không hiểu sao? Ha ha người đương nhiên không tin! Ngay chính ta còn chẳng tin nữa là nhắm mắt một cái, mở ra đã mẹ nó chứ lão tử đây liền t” – một câu Tá Thi Hoàn Hồn còn chưa kịp thoát ra, bỗng nhiên vị rượu sộc lên họng, Lục Viên nghiêng đầu, “Oa” một tiếng, ói.

“Liên làm sao?” – mặt Tô Hoài nhăn lại.

Lục Viên nôn một lúc, cũng chẳng đáp lại câu hỏi của Tô Hoài, đợi tới khi Tô Hoài lật người y lại, Lục Viên đã mê man.

Liếc qua đám uế vật trên mặt đất, giường lò, còn cả dây trên quần áo mình, lại nhìn Lục Viên đang ngủ say như chết, bỗng nhiên Tô Hoài hận, hận không thể một phát bóp chết tên phiền toái này đi cho rồi.

.x _____

1. Cá ngân đánh trứng – nguyên văn: – ngân ngư dẫn canh.

22. Chương 22: Hiểu Lầm

Đến khi Tô Hoài lau người cho Lục Viên xong, lại dọn dẹp đồng bần thủ do Lục Viên thải ra trên giường và quần áo, cuối cùng thu dọn đồ ăn xong thì trời cũng đã vào đêm.

Buổi trưa, cơm còn chưa kịp ăn thì bị Cột kéo vào trăn, bị gây sức ép một phen, đem được Lục Viên về nhà, đến tối này cũng không được yên, quả thật Tô Hoài mệt rã rời. Vừa mệt lại vừa có men rượu rất dễ buồn ngủ, mà khi buồn ngủ thì chẳng thể làm được gì nhiều nữa, Tô Hoài trực tiếp xóc chăn nằm bên cạnh Lục Viên, cứ nghĩ chỉ cần ngủ đầu là ngủ ngay, nào đâu Tô Hoài lại ngủ chẳng được.

Nghiêng đầu, một đầu đầy tóc mềm mềm mượt mượt ngay dưới mí mắt, cái tên Tiểu Viên thật cũng biết hơi ấm áp nơi ai đó, mơ mơ màng màng hướng ngực hần cọ cọ lại dụi dụi. Đánh một giấc ngủ say mèn, miệng lại cầu nhàu gì đó, Tô Hoài còn nghe được lảng máng gì mà “Không sinh đâu phá sạch” linh tinh.

Cứ thế không muốn sinh sao?

Nếu bị lòng bắt vì tội dâm loạn, đứa bé này không phải chứng cứ tội phạm thì cũng là một cục nợ. Phiền toái lớn ồ còn chẳng mang nổi mình ồ thì còn tâm trí đâu mà quan tâm được phiền toái nhỏ? Ngẫm lại phá sạch cũng sáng suốt.

Nhưng giờ y còn lơ mơ chẳng hiểu gì, một lần xúc động giết đứa bé, sau này có một ngày nhớ lại chuyện đã qua, liệu có hối hận

Chau mày nhìn Lục Viên vì men say mà mặt thoáng hồng ửng, lòng hần bỗng nổi lên ớn lạnh.

Lại nói lại, hần có cần đứng ở góc độ của tên phiền phức này mà suy nghĩ đến suy nghĩ đi cho y không?

“Quả nhiên là nên ngủ thôi, mệt quá não cũng bất thường!” – đẩy đầu Lục Viên ra, Tô Hoài tìm một tư thế thoải mái, nhắm hai mắt ngủ.

Mùa đông đêm thường dài hơn ngày, sáng sớm lại rất lạnh, hai người rúc vào ổ chăn ấm áp, giường lò ấm ỉ nóng lại càng thoải mái mê người. Tô Hoài vốn định ngủ thêm tý nữa, cơ mà mới sáng ra mà cửa không biết bị tên hâm dở nào đó đập “thình thình thình” liên hồi.

“Ai đấy!” – tùy tiện khoác thêm một lớp áo bông, Tô Hoài lét lét giày ra mở cửa, vừa mở đã ngáy cả người: “Ngại quá, nhầm nhà rồi.” – sắc mặt sầm xuống, bật người đóng cửa.

“A! Tiểu thiếu gia, là tôi đây mà! Ai nha~ kẹp tay ta rồi”

Khóe miệng Tô Hoài giật giật, thả tay, cánh cửa gỗ “chi nha” mở ra, một già một trẻ lập tức xông vào, cười một nụ cười tươi rói với Tô Hoài.

“Hoa thúc, Hoa Tử, lão già kia lại muốn gì đây?”

“Hừ — thằng con chết toi! Mày gọi ai là lão già đấy! Nhiều năm vậy mà một chút tiến bộ cũng không có! Tao đến cũng không phải tìm mày! Tao đến nhìn cháu nội tao!” – cửa gỗ “Bang” một tiếng, một bên cánh cửa bị người đá bật vào, một lão nhân cứng đầu dằng gậy gậy không cao bước vào, trừng trừng nhìn Tô Hoài, hung hăng vênh váo hếch đầu một cái: “Lão Hoa, ở đâu?”

“Lão gia, chính là căn phòng trước mặt ngài này” – lão Hoa đầu chỉ đường cho Tô lão gia, tiện thể trúng một đao sắc lém từ mắt Tô Hoài.

“Cha sao cha lại run vậy?”

“Khụ khụ hà hà”

Lục Viên đang ngủ say, lơ mơ trong mộng nghe tiếng chó sủa, cầu nhàu mấy câu, trở mình muốn ngủ tiếp, sờ sờ chỗ bên cạnh thấy trống trơn, ổ chăn cũng không ấm nữa. Lục Viên nhăn nhó, từ từ mở mắt.

Phanh —

Cánh cửa phòng bị mở mạnh ra, mặt Lục Viên càng nhăn lại, lồi chần lăm bầm: “Tô đại ca, sao huynh dậy sớm vậy”

Quần áo Lục Viên tối qua bị nôn bẩn, Tô Hoài lột ra giặt sạch, sau đó lại lau người cho y, cũng lười mặc quần áo cho y, khoác cho mỗi cái áo trong rồi nhét vào chăn ngủ. Lúc này Lục Viên ôm chăn bông, quần áo vì ngủ mà lộn xộn, một bên cánh tay với bả vai đều lộ ra ngoài, nếu không phải dáng người cao cao, thật sự là xuân sắc khôn cùng.

“Lão Hoa, không phải ông nói tiểu tử kia là ca nhi sao? Đây rõ ràng là một nam nhân mà!” – nhìn chăm chăm Lục Viên một thân quần áo xộc xệch quần chăn trên giường, vai Tô lão gia có chút run rẩy.

“Lão gia, đúng là một tiểu ca nhi đấy, tuy rằng dáng người có hơi cao, nhưng chính tiểu Hoa Tử thấy thất lưng nó có một vết bớt, lại còn màu đỏ tươi” – lão Hoa đầu vừa nói xong, chẳng biết sao không khí trong phòng đột nhiên lạnh xuống, run rẩy lắc lắc đầu, nói tiếp: “Hơn nữa, hôm qua tôi thấy thiếu gia lên trần tay mua thuốc phá thai”

“Lão gia, thuốc phá thai còn đây nè! May mà chưa có uống!” – đang nói, Hoa Tử cầm thang thuốc còn chưa tháo dây đưa cho Tô lão gia xem.

Sắc mặt Tô lão gia trầm xuống, cầm cũng chưa cầm đã lập tức quát: “Đúng là muốn phá cháu đích tôn của ta đây mà, người lập tức ném ngay đi cho ta! Thật đúng là đồ bất hiếu” – cơn tức giận xông thẳng lên não, Tô lão gia hung tợn nhìn chằm chằm Tô Hoài, chỉ thẳng vào mặt hấn mắng: “Nghiệt tử! Ngay cả con của mình mà mày cũng xuống tay được! Lương tâm mày ném cho chó ăn rồi hả? Tao nói cho mày biết, ai dám động đến đại tôn tử của tao, tao đập chết hấn trước!”

Nói xong, Tô lão gia tiện ngay cây trượng trong tay giơ lên đánh Tô Hoài, may mà lão Hoa đầu cùng Hoa Tử chạy ra ngăn kịp, vừa cầu tình vừa khuyên can, trong phòng rối loạn hết cả.

Thạch Hà thôn là một thôn nhỏ, các nhà lại san sát nhau, nhà ai cũng đừng mong giấu được chuyện gì. Mới sáng sớm Tô lão gia đến cửa làm loạn, chẳng mất nhiều thời gian, chuyện đã truyền khắp con cùng ngõ hẻm, không ai trong thôn là không biết. Ngay cửa nhà Tô gia đã đầy chóc người, đây bấy đại a sao kia tám đại ca nhi đứng hóng náo nhiệt, lời ra tiếng vào cũng không ngớt.

Sắc mặt Tô Hoài đã từ xanh biến thành đen, vẫn nín nhịn không phát tác, trực tiếp đến bên giường lò, khoác ác bông lên người Lục Viên còn đang dần ra.

“Tô đại ca, đây là”

“Mặc quần áo trước đi.”

Bên này Lục Viên mặc quần áo, bên kia Tô lão gia đã được lão Hoa đầu đỡ ngồi xuống, Hoa Tử rất tự nhiên mang một chén trà đến áp cơn tức của Tô lão gia.

“Cha, chuyện này không như người tưởng đâu, người cứ về trước đi, ta sẽ về giải thích sau.”

“Mày thì có cái gì mà nói, giờ nói luôn cho rõ ràng đi!” – ghế còn chưa kịp nóng, Tô lão gia đã kích động đứng lên, “Tô gia chúng ta không bao giờ chấp nhận cho loại nghiệp chướng bội tình bạc nghĩa! Cho dù đứa bé này trông có hơi khó coi, mày cũng đừng mơ đến chuyện làm người ta lớn bụng rồi buông tay! Hôm nay tao đến đây để làm chủ cho cháu đích tôn của tao! Dù mày có muốn về hay không thì đứa bé này nhất định phải theo tao về!”

Nói đến đây, Lục Viên có ngu cũng hiểu được, té ra là ông lão hiểu nhầm y với Tô Hoài!

Chỉnh chu quần áo, Lục Viên đứng dậy, nhanh ra hòa giải: “Thưa bác, ngài hiểu nhầm rồi, ta với Tô đại ca không phải”

“Không phải gì mà không phải? Giường cũng ngủ chung rồi, chẳng lẽ thằng nghiệt tử này ngay cả danh phận cũng chưa cho con sao!” – không nghe giải thích xong, mới đến đây đã làm Tô lão gia phát hỏa, cầm gậy đánh Tô Hoài.

“Không phải không phải! Bác à, ta muốn nói là đứa bé này không phải con của Tô Hoài!”

“Không phải của nó thì của ai? Cái tên vô liêm sỉ này có thể nuôi con của thằng khác sao? Các người đừng tưởng rằng lấy đại một cái cố là có thể phá đại tôn tử của ta! Hôm nay có ta ở đây, trừ phi ta chết, ai cũng đừng hòng động vào đại tôn tử của ta!”

“Nhưng”

“Được rồi, Tiểu Viên.” – Lục Viên còn muốn giải thích đã bị Tô Hoài kéo lại, che miệng y, chuyển hướng Tô lão gia, “Cha, người cứ ra ngoài trước đi, ta có lời muốn nói với Tiểu Viên.”

Nói xong mà Tô lão gia vẫn bất động, liền bổ sung một câu: “Ta cam đoan, không động vào đứa bé trong bụng hấn.”

Tô lão gia nghe xong câu này mới thoáng thả lỏng, cùng lão Hoa đầu và Hoa Tử ra khỏi phòng. Cửa vừa đóng lại, Tô Hoài đã thở dài, rồi bình tĩnh đỡ Lục Viên ngồi xuống.

“Tiểu Viên, ngươi tính làm sao đây?”

“Cái gì mà làm sao? Đương nhiên là phải giải thích rõ ràng với Tô lão gia rồi! Cũng không thể để huynh thay ta chịu tiếng xấu được!” – Lục Viên nói theo lý thường.

Tô Hoài lại thở dài, trưng một vẻ bất đắc dĩ, “Ta tự nhiên có thể giải thích, nhưng ngươi thì sao? Ông ta đã nháo loạn thế rồi, giờ trong ngoài Thạch Hà thôn ai mà không biết ngươi là một ca nhi đã hoài thai, nếu ta không nhận, vậy ngươi tính phải xử lý nó thế nào? Thừa nhận ngươi không phải nam nhân, lại còn có hài tử sao? Ngươi lại muốn bị quan phủ bắt vì tội dâm loạn sao? Muốn chịu Diệt Quả một lần nữa sao?”

Ngữ khí Tô Hoài không mất kiên nhẫn hay lạnh lùng như ngày thường, mà rất chân thành, thật sự suy nghĩ thay cho Lục Viên, nhưng càng thế, Lục Viên lại càng áy náy.

“Tô đại ca huynh nghiêm trọng hóa vấn đề thôi!” – nhẹ cười, Lục Viên ra vẻ bình tĩnh, vỗ nhẹ bàn tay Tô Hoài, “Có thể có chuyện gì chứ! Cùng lắm là ta giải thích rồi phá thai là xong, không còn chứng cứ chẳng phải sao? Người trong thôn thì chỉ cần nói tốt sẽ không đến nỗi hận ra mà báo quan đâu! Huynh yên tâm, huynh đã chiếu cố ta vậy, ta cũng không thể rước thêm phiền phức cho huynh nữa! Cha huynh cứ giao cho ta, ta rất giỏi dỗ mấy bậc trên đây!”

Nói xong còn vỗ vai Tô Hoài, Lục Viên đứng dậy muốn ra ngoài, rồi lại bị Tô Hoài nắm chặt cổ tay.

“Ngươi muốn gánh mấy lời ra tiếng vào ấy trên lưng cả đời sao?”

“Ha Có gì đâu, huynh xem ta ngoài cái thân không phải đàn ông chân chính ra còn có gì mà không chịu nổi đâu?”

“Không phải ngươi muốn giấu thân phận ca nhi, muốn để mọi người coi như là nam nhân sao?”

“A cũng chẳng thể giấu cả đời được, dù sao giờ cũng lộ rồi, vậy cứ cho nó lộ đi! Tô đại ca, ta chịu được!”

“” – nhìn Lục Viên gạt đầu ra vẻ thoải mái, mày Tô Hoài lại càng nhíu chặt hơn, cũng nắm chặt cổ tay Lục Viên hơn, chậm rãi nói: “Ta phụ trách!”

“Hả?”

“Làm lộ thân phận ca nhi của ngươi là ta sai, ta sẽ phụ trách, Tiểu Viên, theo ta về nhà đi.”

23. Chương 23: Thành Thân

“Làm lộ thân phận ca nhi của ngươi là ta sai, ta sẽ phụ trách. Tiểu Viên, theo ta về nhà đi.”

Hiếm khi Tô Hoài lại nghiêm túc nói ra mấy lời chân thiết đến thế, âm thanh còn có chút gượng gạo mất tự nhiên, nhưng Lục Viên không cảm kích như trong tưởng tượng!!~

Xoa xoa gáy, khẽ cười thành tiếng, Lục Viên trực tiếp chọc một câu: “Tô đại ca, có phải huynh đang cầu hôn ta không đấy?”

“” – nhất thời Tô Hoài cứng họng, ấn Lục Viên ngồi xuống, cúi người gần từng tiếng một: “Ta lặp lại lần nữa, nếu ngã bài với cha ta, ngươi sẽ trở thành tiểu ca nhi không có nam nhân có mà chữa, vậy chỉ còn hai con đường, một là đi tha phương tránh tai tiếng, hai là chờ mấy lời đồn đại đến tai quan phủ, một lần nữa bắt trị tội ngươi. Ngươi chọn con đường nào?”

Bị khí thế của Tô Hoài áp bức làm Lục Viên thở gấp, lắc lắc đầu: “Cả hai con đường đều không thể đi còn có lựa chọn nào khác nữa không?”

“Vậy thì chọn không ngả bài.” – Tô Hoài vừa đưa ra kết luận đồng thời tung ra một vấn đề mới, “Không ngả bài người cũng có hai con đường, một là thuyết phục cha ta rời đi, hai là thành thân, người chọn con đường nào?”

Lại nhớ đến vẻ bướng bỉnh của Tô lão gia, trong đầu lặp lại lời Tô lão gia nói với Tô Hoài, Lục Viên bĩu môi: “Nếu cha huynh mà dễ thuyết phục, Tô đại ca đã chẳng phải bỏ nhà ra đi.”

“Thế thì chọn thành thân.” – lần thứ hai Tô Hoài hạ kết luận, thả tay đang ấn Lục Viên ra, nói: “Người chọn tốt lắm, kế tiếp cứ giao cho ta.”

Lục Viên nhăn nhó, thế nào lại cứ cảm giác mình chọn kiểu gì cũng không phải đường sống nhỉ?

“Nhưng mà, Tô đại ca nếu lấy ta, vậy chẳng phải chịu oan uổng rồi sao? Lại nữa ta ta tuyệt đối không lập gia đình đâu!” – nói đến câu cuối, mặt Lục Viên bỗng hơi ửng đỏ. Vốn vác cái bụng to đã đủ ghê người rồi, giờ còn để y mặc hỉ phục tân nương lên kiệu hoa nữa, dù sao y cũng là một đấng nam nhi, bắt y làm thế chẳng phải muốn mạng của y sao!

“Người nghĩ ta thực sự muốn lấy người sao?”

Nhịn không được nguýt Lục Viên một cái, Tô Hoài lại hồi tưởng đến đêm mưa tuyết hôm ấy nhất được cái mặt kia thì trong lòng lại ớn lạnh. Cục phiền phức này y như cao dính da chó, nhặt về thì bám dính lấy hần, đến giờ không chỉ không bứt ra được mà ngược lại dính càng chặt hơn. Hần còn chưa thềm nói gì mà y đã dám ý kiến ý cò rồi?

“Ách ta biết Tô đại ca không phải là người thấy chết mà không cứu mà” – Lục Viên trưng ra khuôn mặt khổ sở, trông đến là đáng thương, mà chính y cũng thấy mình đáng thương lắm. Bị cơ thể này dồn vào đường cùng, lại bị Tô lão gia như con rồng đen (ý nói đen đui) đẩy vào tuyệt lộ Đường nhiên, Tô Hoài gặp phải y cũng chẳng hay ho. Nhưng ít ra hần cũng vì y mà khó chịu, vì y mà tự đẩy mình chỗ nước sôi lửa bỏng, a a quả là người tốt nha

“Quên đi, đại trượng phu có được dân được, ta sợ gì chứ” – Lục Viên thở dài, mặt vắn vẹo, “Nhưng liên lụy Tô đại ca rồi, mà tiền ta nợ huynh cũng chưa trả nữa”

“Người vào nhà ta cũng coi như giúp ta chần lão già kia cưỡng ép.” – vỗ vỗ vai Lục Viên, Tô Hoài cũng thở dài theo.

Đúng lúc ấy, Lục Viên bỗng nhiên nhớ ra điều gì đó, ngẩng bật đầu dậy: “Tô đại ca! Thành thân tự nhiên là giả rồi, vậy đứa bé này ta không phải sinh nhé!”

Tô Hoài sững sốt, mặt mày u ám nhìn Lục Viên, trong đầu lại hiện lên gương mặt hằm hè của lão già nhà hần, chậm rãi thở dài thêm một cái.

.

Cứ thế thành thân dưới tình huống đó, Lục Viên có trăm vạn cái bất mãn. Tô Hoài cũng trở về, tuy nói ngôi nhà kia hần chẳng mấy may mong muốn quay lại, nhưng hôm đó đã bàn luận kỹ càng với Lục Viên, hần cũng đành theo lão già đạt được thống nhất. Để Lục Viên ở nhà Vương A sao, hần thì quay về Tô gia, ba ngày sau đến rước Lục Viên.

Trong 3 ngày ở nhà họ Vương, khỏi phải bàn cũng biết rất mất tự nhiên. Vốn tưởng là một nam nhân đột nhiên biến thành tiểu ca nhi, mấy người nhà họ Vương cũng khó tiếp nhận, mà nhất là Cột, trông nó vừa xấu hổ vừa trốn tránh, có điều muốn nói lại thôi làm Lục Viên cũng không thoải mái. Không chỉ thế, trừ bị cho hôn lễ cũng quay Lục Viên như chong chóng, làm y mất mặt muốn chết.

Vốn Tô gia cũng chẳng phải gia đình giàu sang gì, hôn lễ cũng được giản lược, chỉ cần một bộ hỉ phục, một cỗ kiệu mấy người nâng là được rồi.

Nhưng mà Lục Viên lại là ca nhi có hình thể đặc biệt. Không nói trong Thạch Hà thôn, mà đưa mắt nhìn cả thành cũng không có lấy một tiểu ca nhi cao lớn như vậy. Nên cả hỉ phục lẫn hài đều phải làm mới, hơn nữa vì làm lao碌 mà ngày thành thân cũng bị chậm lại 5 ngày.

Hôm đó cũng thật không dễ cho ai đến rước dâu, kiệu hoa đặt trước cửa rồi mà khi Lục Viên bước vào, trán bị đập cái “Cộp” vào mép trên của cổ kiệu. Té ra y cao mà kiệu thì không cao bằng

Thế là lại dẹp đường hồi phủ, tìm đến cửa hàng làm lại một cỗ kiệu khác, lại sợ kiệu lỏng lẻo, nên cố ý gia cố cho rắn chắc, đáy kiệu cũng phải dày lên, ngay cả kiệu phu cũng phải trả thêm tiền công.

Tóm lại, Tô Hoài vốn tính làm cho gọn ghẽ êm đẹp, kết quả lại nháo loạn thành ra như vậy, nửa thôn trấn ai mà không biết Tô gia ở thành đông rước một tiểu ca nhi có hình thể đặc biệt, còn không chui vào được kiệu hoa, phải cười hai lần mới rước được vào phủ.

Kết quả là đêm thành thân hôm đó, vốn chẳng có thân thích gì lại khiến cho người người trong cả thôn đến xem náo nhiệt. Mà nếu là thành thân, vậy người đi xem náo nhiệt tất nhiên phải nháo động phòng. Mà vốn rượu vào thì lời ra, Lục Viên mới được nghênh vào động phòng, còn chưa kịp ăn uống gì đã nghe thấy tiếng nhao nhao ồn ào bên ngoài, một đồng đám trai tráng bu lấy Tô Hoài, nào là phạt rượu, nào là muốn nhìn tiểu ca nhi, mồm miệng thô tục chẳng cổ kị, làm Lục Viên nghe xong cũng đen hết cả mặt.

Lục Viên còn chưa kịp tức giận, cửa phòng đã “Phanh” một tiếng bật ra, Tô Hoài bị một đám người đẩy vào. Dưới lớp hồng voan có thể thấy một đồng chân loạn xạ bước đến, “đặng đặng đặng” đầy những tiếng chân bước tới trước mặt y.

“Đòn cân!! Đòn cân!!! Mau mau vén khăn lên, cho mọi người coi xem tiểu ca nhi xinh giai không nào!” – một trận cười vang ồ lên, Lục Viên ngửi được cả mùi rượu phảng phất làm đầu óc bắt đầu vẩn vác, chiếc khăn đỏ che trước mắt càng làm y mơ màng hơn.

Bỗng nhiên trước mắt sáng ngời, Tô Hoài nhắc tấm hồng voan lên, nhìn y.

Cả sáng ngày hôm nay tô tô trát trát, Lục Viên bị nhà họ Vương gây sức ép cả buổi, lúc thì chải đầu, lúc thì thay y phục, thậm chí còn quấn một búi tóc, cài một chiếc trâm hoa. May mà Tô gia cũng không khá giả, không bắt y phải đội mấy thứ trang sức đáng nguyên rửa của đàn bà con gái, mà cũng may búi tóc trên đỉnh đầu cũng gần như kiểu tóc nam bình thường, chứ nếu là vấn tóc hoa hoét như nữ tử cổ đại chắc y ngất mất.

Nhưng son phấn thì vẫn bị trét thật. Tuy Lục Viên đã mãnh liệt phản kháng, nhưng môi và mặt vẫn bị tô son trát phấn. Vận một thân hỉ phục đính kim tuyến, hơn nữa lại khác với kiểu dáng tân lang, chiều rộng thân áo có thể thít được bao nhiêu thì thít bấy nhiêu, có bao nhiêu quển rũ phải trưng bấy nhiêu quển rũ, cơ mà đây là nếu Lục Viên nhỏ nhắn xinh xắn cơ đặng này y lại cao gầy chỉ mới nhìn vào gương đồng mà bánh đường y ăn ban sáng mém nữa thì ối hết ra.

Cho nên khi hồng voan được vén lên, Lục Viên vừa thấy Tô Hoài, phản ứng đầu tiên chính là – hấn mặc hỉ phục nom anh tuấn quá, và phản ứng thứ hai là bộ dáng của y thiệt là kinh hãi quá đi

Ngay lập tức, từ mặt đến cổ chân chuyển sang một màu đỏ lừ, may mà hỉ phục là áo cao cổ, nếu không cởi cổ áo ra, phỏng chừng cả ngực y cũng đỏ nốt.

Lục Viên bỗng nhiên cảm thấy, y đang chín.

“Nói thật chứ! Tô huynh đệ! Dáng người tiểu ca nhi nhà ngươi thật là hết hồn, trông anh tuấn quá a!”

“Ây này! Cái tên chẳng hiểu chuyện, đây mới là người Tô huynh đệ chọn đấy, vóc người lớn, cơ thể cường tráng nha! Lúc làm chuyện đó thì cứ phải gọi là há há đúng không?”

“Ha ha ha đúng đúng! Đây dễ sinh dễ đẻ nha!”

“Tân tiểu ca nhi à, lẽ còn chưa thành dâu mà đã xấu hổ thế rồi, tỳ nữa thối đèn thì còn đỏ đến thế nào nữa?”

Một đồng thanh niên trai tráng mồm ra miệng vào, được đà nói cho đã, Lục Viên cũng là nam nhân, thật ra cũng chẳng xấu hổ vì mấy lời nhăng cuội ấy, chẳng qua là mặt mặt nên cứ cúi gầm mặt xuống. Người khác trông thấy lại tưởng tiểu ca nhi da mặt mỏng, càng vui đùa âm ỉ.

Thành thân là ngày đại hỉ, nháo động phòng đã thành thông lệ, Tô Hoài cũng không thể đuổi về, mặt lăm lăm lì lì, cũng mặc kệ mọi người trên đùa, nhanh chóng làm cho xong các bước lễ nghĩa, rượu giao bôi, ăn

táo, thất vạt áo cũng xong, sau đó theo lễ thường là bắt đầu đêm động phòng.

“Buổi lễ kết thúc, mời các vị về cho!” – ngồi bên Lục Viên, Tô Hoài mặt lạnh nói.

“Tô huynh đệ, nào có thể xong như thế chứ, động phòng còn chưa nháo xong đâu! Chúng ta còn muốn kính tân tiểu ca nhi một ly nữa chứ!” – lão Đại của tiệm thịt sát vách dẫn đầu đám quấy rối, rót một chén rượu tiến lên.

Lục Viên đang muốn giơ tay nhận thì bị Tô Hoài nhanh hơn bắt được, uống thay y, “Uống xong rồi, được chưa?”

“Tô huynh đệ, người người”

Ngượng ngùng thu tay lại, Lục Viên cũng oán niệm Tô Hoài như ai.

“Rồi rồi rồi! Không uống thì không uống, vậy hôn một cái đi! Hôn tân tiểu ca nhi một cái thì mấy anh đây tha cho người!” – lão Đại hàng thịt lại lên tiếng, cả đám hô ầm lên.

Lục Viên đang muốn mở miệng, mọi người đã hô hào: “Hôn đi, hôn đi” – nhất thời không khí trong hỉ phòng rộn rã hẳn lên, Hoa Tử đứng một bên bưng mâm đựng đèn cân cũng hý hửng cười không ngừng.

Mọi người hô hào huyên náo, Tô Hoài thì nhăn mặt chau mày, quay sang nhìn Lục Viên.

Lục Viên lập tức đàn ra: “Tô Tô đại ca hôn thiệt hả?”

. ✕ _____

1. Đòn cân: Dùng để móc vào hồng khăn đội trên đầu tân nương vén lên.

24. Chương 24: “vợ!”

Mùi rượu nồng nặc trong phòng làm Lục Viên có hơi ngầy ngẩn, cảm giác ngọn nến đỏ trước mắt cũng như đang xoay tròn, nháy mắt mấy cái, lắc lắc đầu mấy cái, bấy giờ Lục Viên mới nhớ ra mình vừa mới uống rượu giao bôi.

“Tô đại ca, hôn thiệt hả?” – lẩm rầm một câu, trong tầm mắt Lục Viên mặt Tô Hoài đang dần mờ nhạt, nhưng có vẻ rất nhu hòa, sắc hỉ phục đỏ tươi càng tôn thêm vẻ đẹp khuôn mặt hắn, Lục Viên không khỏi cười hì hì, “Xem huynh kia, mặt đỏ bừng đẹp trai lắm! Cần gì cứ phải giả bộ mặt than làm chi hả!”

Lục Viên say rồi là bắt đầu nói nhăng nói cuội, nhưng những lời ấy bay vào tai đám người nháo động phòng lại thành lời tán tỉnh ve vãn. Mọi người thấy tiểu ca nhi rất phóng khoáng thì lại bắt đầu hô hào không ngừng: “Hôn đi, hôn đi!!!”

“Ồn chết đi được! Không phải chỉ cần hôn một cái thôi sao! Hôn thì hôn, nam nhi đại trượng phu sợ quái gì” – Lục Viên bực mình phát tay, rồi lại cười hì hì với Tô Hoài, vươn tai túm cổ Tô Hoài kéo mạnh xuống.

Bếp ——

Hung hăng thơm một cái lên mặt Tô Hoài.

“Ha ha ha” – đầu tiên là sững sốt, rồi thì ai nấy đều cười phá lên, “Sao có thể như thế được!!! Phải hôn môi chứ!!!”

“Hôn môi á?” – Lục Viên cau mày suy nghĩ, rồi chu môi

Ô ——

Ngay lúc ấy Tô Hoài che kín miệng Lục Viên lại, lạnh lùng nhìn sang đám người đang trợn tròn mắt, thấp giọng nói: “Dừng lại ở đây! Ta phải động phòng!”

“Được rồi được rồi! Nháo xong rồi, mọi người tản nào nào! Nhưng tiệc rượu bên ngoài thì vẫn còn, chúng ta ra uống tiếp thôi!” – lão Hoa đầu cùng Hoa Tử nhảy ra tiếp đón, sau lưng mồ hôi lạnh đang không ngừng chảy ròng ròng.

Vừa rồi vẻ mặt của thiếu gia thật là kinh hãi quá đi

“Ô huynh đệ, tha cho người một lần đây rồi đi thôi nào!” – ai nấy lần lượt rút khỏi phòng, miệng thì nhao nhao mà lòng vẫn còn buồn bực.

Sao vừa rồi đột nhiên cảm thấy một luồng sát khí rồi ai cũng đều muốn ra ngoài vậy nhỉ?

Nhìn đám người đã đi hết, Tô Hoài mới quay lại nhìn Lục Viên, chỉ thấy tên tiểu tử ấy đã ngã say mơ mơ màng màng rồi, đang cố gắng gỡ tay hẳn ra, miệng thở hổn hển thổi vào bàn tay hẳn hơi thở nóng ẩm. Bất giác cổ họng Tô Hoài thắt lại, vội vàng buông tay ra.

Vốn đang có người đỡ đột nhiên buông lỏng làm Lục Viên mất đi chỗ dựa, ngã nhào vào lòng Tô Hoài, còn chưa hết, hương rượu từ miệng y còn phả thẳng vào cổ Tô Hoài, mơ màng lâm nhâm: “Không hôn à?”

Dáng Lục Viên cao, nửa dựa nửa ý vào lòng Tô Hoài, vừa ngẩng đầu chớp mũi vừa vặn đụng vào cằm Tô Hoài. Lúc này, Tô Hoài mới rũ mắt nhìn từng đường nét trên khuôn mặt tô son trát phấn cộng với men rượu của Lục Viên, gương mặt đỏ lựng, da thịt nhẵn mịn, đôi mắt chớp chớp mơ màng, như đang cố gắng tìm tiêu cự, đôi nhãn hổ phách không giống người bình thường, mâu quang lưu chuyển, sắc nâu huyền bí như hãm sâu những người nhìn vào nó.

Lông mi tiểu tử này dài quá – Tô Hoài nghĩ vậy.

Giơ tay xoa hai má Lục Viên, mới ban nãy Tô Hoài còn muốn đẩy y ra, nhưng hiện tại trong đầu chỉ còn cảm xúc này cũng không tệ nhỉ.

“Tiểu Viên, người say rồi?”

“Ừ”

Chậm rãi ngã đầu xuống, trên đệm giường chiếu lên hình ảnh hai bóng hình đè lên nhau

“Oa ——”

Mũi chạm mũi, rồi đến môi và răng nhưng cũng ngay vào thời điểm ấy, người vốn chủ động dâng lên nụ hôn kia bỗng dừng đẩy mạnh một cái, che miệng ngả vào một bên giường, nôn khan hai tiếng.

“Ui kỳ quá quá tự nhiên lại tởm chết được!”

Mặt Tô Hoài đen hoàn toàn

.

Vào cửa, gọi cha, kính trà, tất cả những thủ tục nhỏ nhặt đều làm gọn ghẽ, cuối cùng cuộc hôn nhân cũng lưu loát hoàn thành.

Tô Hoài dọn sạch nhà trong Thạch Hà thôn, chính thức trở về nhà chính, bởi thế nên cũng không làm đại phu được nữa. Ý muốn của Tô lão gia là, Tô Hoài đã ở vào tuổi này rồi, khoa cử chỉ còn là vọng ước thôi, vậy thì kế thừa gia nghiệp quản lý hầm rượu đi. Nhưng mà Tô Hoài không chịu, làm Tô lão gia bực bội không thôi, cuối cùng Tô Hoài vẫn tự tiện lên hiệu thuốc bắc trấn trên làm tiên sinh ngồi chẩn bệnh.

Tô Hoài với Tô lão gia không hợp nhau, không thích ở nhà, Lục Viên cũng hiểu, hẳn vì bao che cho y mà phải về nhà, Lục Viên càng rõ. Tô Hoài trọng nghĩa với y, hiện tại y không có năng lực báo đáp, ít ra cũng cố gắng không gây thêm phiền phức cho hắn.

Vì thế, Lục Viên kiên cường nhịn mười ngày, cuối cùng đến sáng hôm nay, thời gian đại ca nhi trong nhà mấy ngày nay đến tìm y thêu hoa khâu giày cũng đã đến, y không chịu nổi nữa rồi.

“Đại ca nhi à, ta thật sự không làm được đâu, người tha cho ta đi!”

Buông công việc trong tay xuống, Tô đại ca nhi nhìn Lục Viên, cũng không biết phải làm sao.

Chồng hần mấy ngày nay đi làm buôn bán xa, mấy hôm trước thương đội từ Nam Cương tới Tây Vực, hần ở nhà một mình cũng chán nên mới về nhà sao sao ở. Mới ở được mấy ngày thì đệ đệ bỏ nhà mười năm cưới tiểu ca nhi trở về. Vốn muốn nói chuyện với tân ca nhi cho đỡ buồn, ai ngờ đầu tân ca nhi này thật là dốt đến hải người.

Dẫn đi rửa bát thì đập bát bể đĩa, bảo đi cho heo ăn thì làm heo chạy tán loạn, nhờ đi múc nước dưới giếng thì mém nữa ngã lộn xuống giếng, đại ca nhi cũng chẳng còn cách nào khác, vất vả lắm mới nghĩ ra biện pháp tương đối an toàn là hai người ngồi trong phòng thêu thùa may vá, kết quả là tân ca nhi không chịu nổi!

“Đại ca nhi, ta cảm thấy ta ra ngoài tìm việc thì thích hợp hơn ấy, ở nhà chỉ tổ phiền thêm thôi.” – Lục Viên trưng ra bộ dạng tội nghiệp, ỏn ẻn rưng rưng nhìn đại ca nhi. Nghĩ thầm rằng – nếu đại ca nhi mà biết y làm hỏng nhiều thứ vậy không phải vì ngu dốt, mà là cố giả vờ ngu, liệu có ngất xỉu không nữa.

“Ra ngoài? Ta không dám mang ngươi ra ngoài đâu!” – Đại ca nhi hơi sững sốt, rồi lập tức lắc đầu. Lần trước dẫn tân ca nhi ra ngoài, y chạy ra ngoài mua một thang thuốc phá thai về, nếu không phải Hoa Tử phát hiện kịp thời chẳng phải y sẽ đoạn tuyệt hậu thế của Tô gia sao!

Từ đó về sau, cha không cho tân ca nhi xuất môn nữa, hơn thế còn dặn Hoa Tử phải trông không cho y làm xằng làm bậy, ngay cả hần mang thứ gì đó về cũng phải giao cho Hoa Tử kiểm tra rồi mới được mang vào.

Lục Viên hiểu ngay đại ca nhi đang nhớ tới điều gì, y cũng ngậm mồm lại không nói tiếp nữa.

Nhưng quả thật Tô lão gia quản chặt quá, từ trên xuống dưới nhà họ Tô đều ngầm trông chăm chấp y, muốn phá đứa bé cũng rất khó khăn! Nếu không nhân lúc đang 3 tháng phá cho xong, đợi tới khi thai nhi hình thành hình dáng, lúc ấy vừa khó phá mà ngay bản thân y cũng cảm thấy có tội Lục Viên nghĩ ngợi, nếu thật sự không còn cách nào khác, vậy chỉ còn mạo hiểm làm tổn thương chính mình, chỉ cần ngã một cái là có thể làm đứa bé trong bụng mất đi

Hai người đang mang hai tâm sự khác nhau, bỗng nhiên bên ngoài có tiếng người chạy đến, là Hoa Tử.

“Đại ca nhi! Tiểu thiếu gia nhà người không quen cháo trong nhà, đang vừa nôn vừa khóc kìa, người mau mau ra xem thế nào đi!”

Tiểu hài tử này là đại ca nhi mới sinh, mới được có 3 tháng, trong nhà còn có hai đứa khác nữa đang được ông nội với sao sao trông, còn tiểu hài tử này nhỏ quá không thể xa A sao nên đại ca nhi mang cả theo về.

Đại ca nhi vừa nghe thấy thì cuống cuống bật dậy chạy ra.

Lục Viên rất thích trẻ con, nhất là trẻ con mới sinh. Trông coi chăm sóc em bé tuy là công việc của y tá, nhưng nhìn nhiều năm cũng thành quen. Giờ không được thấy phụ nữ mang thai nữa, cả một bụng tri thức phụ sản không có chỗ phát huy, chỉ còn nhìn trẻ em mới nguôi đi phần nào.

Thế nên nghe xong, Lục Viên cũng bật dậy theo, nghĩ oa nhi có bệnh, y cũng có thể giúp đỡ nhé! Nhất thời hưng phấn hần lên, vừa đi theo vừa hỏi: “Đại ca nhi, tiểu thiếu gia là ai thế? Sao ta chưa nghe Tô đại ca có đệ đệ nhỉ?”

“Ừm kia” – Tô đại ca nhi có hơi xấu hổ một lúc, lâu sau mới nói: “Đó là con ta”

“Sao ta chưa từng nghe đại ca nhi đề cập qua nhỉ”

Bỗng Lục Viên dừng lại, cuối cùng cũng hiểu. Nói đại ca nhi không đề cập, chẳng bằng nói là cố ý giấu diếm! Thì ra là cảm thấy y có thể gây phiền phức, sợ y sơ sẩy làm hại con hần đây mà!

Mặt Lục Viên khê nhăn lại, giờ mới phát hiện ra y lại mua dây buộc mình rồi

25. Chương 25: Tâm Ý

Buổi trưa là thời điểm hiệu thuốc nhân nhả nhất, Tô Hoài thu dọn hòm thuốc chuẩn bị ra gian bếp phía sau ăn cơm, thì thấy tiểu nhị đang hoa chân múa tay chỉ chỉ phía cửa tiệm với hắn.

Tô Hoài quay đầu lại thì thấy Cột đang đứng ở cửa, dáng vẻ do dự. Từ khi hắn đến làm tiên sinh chẩn bệnh trong hiệu thuốc thì lúc nào Cột cũng có vẻ như vậy, lần trước khi hắn đến đưa Tiểu Viên về, đứa bé này cũng đi theo sau, nom như có điều muốn nói lại thôi, hỏi nó thì nó bỏ chạy. Tô Hoài cũng không biết Cột làm sao nữa.

“Đi ra đằng sau!” – cuối cùng cũng không chịu nổi, Tô Hoài tiến lại kéo Cột về phía bếp sau nhà, hắn thì ăn bánh còn múc cho Cột một chén cháo, “Sao? Có chuyện gì muốn nói với ta?”

Về mặt Cột có chút khó coi, nhìn chằm chằm bát cháo nửa ngày rồi mới ấp úng nói: “Um kia Tiểu Viên có làm sao không?”

Cột luôn làm việc trên trần trên, ngày thành thân của Lục Viên cũng không về, nhưng chuyện Lục Viên thực tế là một ca nhi thì nó đã nghe người nhà nói. Nên tự nhiên chuyện mình cho Lục Viên ăn cua làm y suýt nữa thì sinh non nó cũng biết.

“Cũng không có gì nghiêm trọng cả, tự đến nhìn đi!” – Tô Hoài liếc Cột, nói.

“Không!” – bỗng dưng mặt Cột vặn vẹo, “Tô đại ca, huynh thay ta chuyển lời xin lỗi tới Tiểu Viên với, đây là thuốc bổ ta mua cho Tiểu Viên, đều là thuốc tốt”

Ngay khi Cột đẩy túi thuốc sang thì bị Tô Hoài dè lại, “Muốn xin lỗi thì người tự đi đi, thuốc này cũng tự mình đưa đi.”

“Nhưng mà Tô đại ca nói thật, ta vẫn coi Tiểu Viên như huynh đệ, giờ đột nhiên y lại thành tiểu ca nhi, ta không thể nói chuyện bình thường với y như trước được” – Cột nhăn nhó, dáng vẻ khó xử.

“Nói gì vậy hả? Chẳng phải người rất thích dính lấy Tiểu Viên sao?” – Tô Hoài cũng nhú mày, từ khi Lục Viên đến Thạch Hà thôn thì Cột đã luôn chiều cổ y, tình cảm giữa 2 đứa rất tốt, mới cách đây mấy hôm Lục Viên còn nhắc đến Cột, nếu biết thái độ hiện giờ tên tiểu tử này thì sợ tên kia sẽ thương tâm lắm.

“Tô đại ca, ngay từ đầu huynh đã biết Tiểu Viên là ca nhi rồi nên mới không ngạc nhiên! Còn ta, trước ta cứ nghĩ Tiểu Viên là huynh đệ của mình, mà y cũng không khác nam nhân là mấy rồi đột nhiên một ngày nam nhân biến thành tiểu ca nhi, người bình thường đâu thể chấp nhận được Huynh thấy đấy, chẳng phải ngay cả A sao nhà ta lúc ấy cũng thấy kỳ quái sao? Tô đại ca cũng nên để mọi người dần dần quen chứ”

“Tiểu Viên là ca nhi làm người thấy không tự nhiên ư?” – Tô Hoài sừng sốt, bỗng nhiên nhận ra có điều gì rất lạ thường.

“Ta nói làm Tô đại ca giận ư? Ý ta không phải nói Tiểu Viên là ca nhi có gì không tốt, mà y thật sự rất giống nam nhi, ngay khi nghe được tin kia ta đã rất sợ” – Cột có phần sốt ruột, cố gắng lải nhải giải thích trong khi Tô Hoài vẫn không nói gì. Thực tế thì những gì Cột vừa nói đều không lọt vào tai Tô Hoài, này giờ trong đầu hắn chỉ lặp đi lặp lại một suy nghĩ duy nhất ——

Theo lý mà nói, một người không khác gì nam nhân rồi trong một đêm đột nhiên biến thành tiểu ca nhi, người bình thường chắc chắn sẽ hoảng sợ, sau đó ở chung sẽ lúng túng mất tự nhiên mới đúng. Hơn nữa lại là người không hề có ý thức của một tiểu ca nhi, ngay cả cử chỉ cũng y hệt nam nhân, hơn nữa còn có cảm giác kỳ quái nữa, thậm chí nói là biến thái cũng

Phản ứng của Cột kỳ thật cũng coi như bình thường, nếu so với hắn, sau khi kinh hãi thì hắn không thấy có gì mất tự nhiên cả, ngược lại còn có cảm giác như thế cũng không tồi.

Dường như hắn còn vui khi Tiểu Viên trở thành tiểu ca nhi nữa

Tim Tô Hoài chợt căng lên, hắn cảm thấy dường như chính hắn đã phát hiện ra điều khó hiểu ban nãy rồi.

Có lẽ là trùng tà rồi

Khi Tô Hoài trở về nhà có đi ngang qua chợ, hần nhớ lại một chuyện cũ, móc tiền ra, hần lấy 90 văn mua một con dê con.

Ngay khi Tô Hoài bước vào nhà, nhất thời hần nghĩ mình vào nhầm nhà.

Căn phòng phía tây Lục Viên ở trống không, phòng chính lão già ấy ở cũng thế, cả nhà đều tụ tập trong khách phòng nơi đại ca nhi ở. Đại ca nhi đang ngồi đầu giường lắc lư chiếc trống bỏi kêu thành những tiếng “Loong boong loong boong”, Lục Viên đang ngồi bên đại ca nhi ôm một đứa bé trong lòng, một bên nhẹ nhàng đong đưa, một bên vỗ về lưng nó, Tô lão gia thì ngồi trên ghế, nhìn hai ca nhi một tiểu hài tử, thư thái cười.

Tô Hoài chưa bao giờ thấy lão già đó cười ôn nhu đến thế.

Nắng chiều dịu dàng chiếu qua những ô cửa vuông vức, ánh nắng chằng chịt mà nhu hòa gần như rũ toàn bộ lên mặt Lục Viên. Hình như y nói câu gì đó với đứa bé, sau đó khước môi cong lên, loan thành một vòng cung rất đẹp.

Ngực Tô Hoài bỗng chợt xiết lại. Chết tiệt, tiểu tử này cười lên đẹp quá!

“Bee

” – chú dê con trong tay bỗng kêu lên, lúc ấy Tô Hoài mới nhận ra hần đứng nhìn đến gần người.

“A? Tô đại ca đã về rồi đó à!” – nghe thấy tiếng dê kêu, mọi người mới nhận ra Tô Hoài đã đứng tại cửa từ lúc nào. Lục Viên đáng giá một lúc rồi tầm mắt bị chú dê con thu hút toàn bộ, vội vàng đưa đứa bé cho đại ca nhi ôm, rồi vọt tới trước mặt Tô Hoài, kích động reo lên, “Tô đại ca, huynh mua dê ư?”

“Đều đã thành thân rồi sao còn gọi là đại ca!” – Tô lão gia thấy tân ca nhi rất niềm nở với nam nhi nhà mình thì vui lắm, nhưng nghe xong hai chữ “Đại ca” thì lại có chút bất mãn.

“” – Lục Viên đang chuẩn bị ngồi xổm xuống kiểm tra chú dê con, vừa nghe thấy một câu của Tô lão gia thì cơ thể chợt cứng ngắc lại.

Chẳng lẽ sau này lại bắt y gọi là Tô Hoài tướng công sao? Hay là Trương phu? Hay là Đường gia? Một cơn rét lạnh chợt lan từ đỉnh đầu đến tận ngón chân, còn chẳng thà chém một đao giết luôn y đi cho xong!

“Tiểu Viên đã gọi quen rồi kìa đi!” – Tô Hoài nhẵn mặt chau mày, bỗng Lục Viên toét cười, nghĩ thầm nếu mình thật sự gọi mấy tiếng buồn nôn như vậy, Tô mặt than có ăn cũng không tiêu nhỉ.

“Vậy sao được! Có thể nào Tô gia cũng là danh môn, tùy tiện vậy còn ra thể thống gì! Thằng nghiệt tử mày bên ngoài có thể sao cũng được, nhưng đã về nhà là phải theo gia quy trong nhà!” – Tô lão gia rất bướng bỉnh, thực ra cũng chẳng phải về chuyện xưng hô mà cốt chỉ muốn đôi co với Tô Hoài thôi.

Sắc mặt Tô Hoài cũng sầm xuống, mở miệng ra là lên cơn ngay, lúc này trong đầu Lục Viên đều đặt lên chú dê con, nào còn chờ cặp đôi phụ tử khắc khẩu nhau nữa, vội vàng chạy lại giữ Tô Hoài hòa giải: “Cha, người đừng giận nữa, ta gọi là được mà!”

Quay mặt đối diện với Tô Hoài, vẻ mặt Lục Viên rúm ró một lúc, nhỏ giọng gọi: “Tướng công

”

Nhất thời, mặt của tất cả mọi người đều rúm lại.

“Khụ khụ” Tô lão gia che miệng, một người khôì ngò lại như chim nhỏ nép vào lòng người khác thực sự chẳng phải cảnh đẹp cho lắm

“Thôi thì cứ tên tự mà gọi đi.” – đại ca nhi cũng phụ họa theo.

“Ừm tiểu thiếu gia đã về, cả nhà đi ăn cơm thôi, Hoa Tử, theo cha đi dọn mâm nhanh!”

“Ta đưa dê vào chuồng.” – Tô Hoài túm Lục Viên ra ngoài, vừa đi vừa cúi đầu nhẹ nói bên tai Lục Viên, “Hoài Chi, là tên tự của ta.”

Mua một con dê con cho sữa quả thật không được lợi gì, Tô lão gia cũng vì chuyện này mà tranh chấp với Tô Hoài một chập, cuối cùng vì nghe nói là để tân ca nhi đỡ buồn, vì đại tôn tử của mình mà Tô lão gia mới thôi.

Tô Hoài sai Hoa Tử dựng một cái chuồng bên cạnh chuồng heo, làm một chiếc máng gỗ đựng nước với thức ăn gia súc. Thị trấn Tô Hoài ở vốn không phải nơi chăn nuôi nên chẳng ai nuôi dê cả. Dắt một con dê về rất dễ nhưng nuôi nó rồi mới để ra ới cái để lo, mà điều đầu tiên chính là thức ăn cho nó.

Lục Viên cũng chưa từng nuôi dê, chỉ biết dê là động vật ăn cỏ, nhưng bên trấn lại không có bãi cỏ, trấn trên cũng chẳng thấy nhà ai nuôi dê, y đành bàn với Tô Hoài lấy cỏ khô cho ngựa ăn để dùng tạm, giờ cũng chẳng còn cách nào khác.

Dê con còn nhỏ không cho sữa được. Tuy Lục Viên lo lắng nhưng vẫn nhẫn nại từ từ nuôi dưỡng, cả ngày không có việc gì là chạy ngay lại trông nom dê con, nhìn cỏ có đủ không, xem nước đã đầy chưa, không thì cũng tắm rửa cho dê con, còn lôi kéo cả lão Hoa đầu giúp y dò hỏi xem có nhà ai từng nuôi dê không, xin phương pháp nuôi. Trút hết tinh lực chăm sóc cho dê con, chú dê non cũng gần coi như là khỏe mạnh.

Chẳng qua là cứ quan quần bên chuồng dê cạnh chuồng heo, làm người Lục Viên cũng lấy dính cả “Hương thơm tự nhiên”, còn thường thường thấy ngứa ngứa nữa.

Vào buổi tối, Lục Viên đang ngồi ăn cơm trong phòng thì nghe thấy bên ngoài Tô Hoài đang sai Hoa Tử vào bếp đun một nồi nước.

Lục Viên ngẩn người, bình thường vào đông cả nhà đều ít tắm hơn, một phần là nơi đây rất lạnh người không chịu nổi, phần nữa là nấu nước cũng phí củi lửa. Tô gia vốn một tháng mới tắm một lần, lần tắm trước mới qua có mười ngày, sao hôm nay lại đun nước rồi? (=.=!!~ tình hình là 1 tháng mới tắm 1 lần cũng hơi quá)

Đang buồn bực thì Tô Hoài đẩy cửa bước vào, lấy một bộ quần áo sạch nói: “Tiểu Viên, đi tắm!”

“Sao hôm nay đã tắm?” – Lục Viên vừa hỏi đã bị Tô Hoài kéo ra.

“Từ hôm nay, ngày nào người cũng phải tắm.”

“Vì sao hả? Tô à, Hoài Chi huynh chê ta hôi đó hả?” – thói quen gọi Tô đại ca vẫn chưa sửa trong một sớm một chiều được, Lục Viên có cảm giác mất mặt chả thua kém gì gọi là tướng công, nhưng vì không thể lay chuyển được cả nhà họ Tô nên đành nhịn, mỗi lần kêu là mỗi lần đắng hết cả miệng.

Động tác của Tô Hoài như hơi chậm lại chút xíu, rồi lại tiếp tục lôi kéo Lục Viên vào bếp, “Trên người người có rận, người không biết sao?”

.

26. Chương 26: Ngày Qua Ngày

Gian bếp Tô gia rất kín, còn có rèm bông chắn cửa sổ, bếp đang cháy rừng rực đun một nồi nước sôi to, hơi nước bốc lên rất ấm.

Tô Hoài xắn tay áo quấy thùng nước tắm, mặt nước dập dềnh theo gáo nước, chờ Lục Viên cởi quần áo.

“Sao huynh chưa ra ngoài?” – quần áo đã cởi một nửa, Lục Viên ngoái đầu nhìn Tô Hoài vẫn đứng đó, sững sốt.

Tuy bình thường hai thằng đàn ông trần như nhộng đối nhau cũng chẳng làm sao, nhưng giờ Lục Viên đã ý thức được mình là một ca nhi, mà cho dù y không xem mình như ca nhi thì Tô Hoài cũng có thể coi thế sao? Nghĩ một lúc, Lục Viên mới nhận ra hai người mà thân mật quá cũng không ổn.

“Còn cây mạnh hả? Đã quên chuyện lần trước ngắt trong dục dừng rồi hả?” – Tô Hoài không định ra ngoài, trái lại kéo một chiếc ghế gỗ đặt bên cạnh thùng nước, “Người có chữa, ngâm nước rất nguy hiểm, ngồi xuống đây, ta gội đầu cho.”

“Đương nhiên ta biết nguy hiểm, nên mới cố ý ngâm nước đấy” – lẩm bẩm một câu, Lục Viên nhớ ra chuyện đó mà oán hận.

Y là bác sỹ phụ sản sao mà không biết phụ nữ có thai không nên ngâm nước quá nóng, bởi thế có thể làm thai nhi bị dị dạng thậm chí là sinh non! Nếu không phải Tô lão gia cứ chòng chọc trông chừng y, thuốc phá thai không uống được, món ăn lạnh cũng không được ăn, ngay cả cơ hội cố ý ngã cũng không có, y cần gì phải hao tổn tinh lực bỏ đứa bé trong bụng, còn làm y bị thiếu máu hôn mê trong bồn tắm, mém nữa thì tèo luôn

Đang mãi nhăn nhó ngẩn ngơ thì đầu bỗng dưng bị Tô Hoài kí nhẹ hai cái, “Đứa bé không cần thì bỏ, cần gì phải độc ác với cơ thể mình như thế hả? Ta cứu người cũng không phải muốn người lấy thân ra chơi đùa!”

“” – Lục Viên cứng họng, buồn bã gục đầu xuống, Tô Hoài thuận tai gỡ tóc y ra, thúc giục: “Quần áo cũng phải đợi ta hầu hạ cởi hộ sao?”

“Ha dù sao ta cũng là đại trưởng phu, có gì mà ngại chứ, ta chỉ sợ là cởi rồi huynh xấu hổ thôi” – cứng nhắc kéo cổ áo, Lục Viên chế nhạo.

“Người cao lớn thế này, mặc ai cũng không nghĩ người là ca nhi đâu! Yên tâm, ta nhìn nhiều rồi, không có hứng thú!” – Tô Hoài “Hừ” một tiếng, thò tay thử nước, “Mau lên, không lát nữa nước lạnh mất!”

Tô Hoài đã nói vậy Lục Viên cũng không đắn đo nữa, lập tức lột sạch, mặc mỗi một chiếc quần, mà ống quần có xắn tít lên, ngoan ngoãn ngồi lên ghế. Tô Hoài cũng xắn tay áo, ống quần, mức nước chà lưng cho Lục Viên.

Chuồng heo vốn là nơi chẳng thể sạch sẽ, chuồng dê tuy được dọn dẹp nhưng đặt bên cạnh chuồng heo nên cũng chẳng sạch là bao. Dê con lại yếu, thức ăn không hợp, dễ sinh mấy loại ký sinh. Ngày nào Lục Viên cũng le ve ở bên, còn lẩn qua lẩn lại đám cỏ khô, thỉnh thoảng còn sờ vú dê, về chỉ lau mặt rửa tay sơ qua, lâu này cũng bị dính rận.

Tô Hoài cố ý cầm xà bông với bồ kết tẩy cho y, còn lấy cả tro cây gội đầu cho y, tắm một lần còn không hết thì tắm mười ngày cũng phải diệt cho tận gốc lũ rận ấy.

Khăn tắm chà sát trên tấm lưng vốn trắng bóc giờ đã hiện lên từng vệt hồng hồng. Tô Hoài nghĩ thầm – chẳng trách lại có rận, khung xương tiểu tử này lớn, vậy mà da dễ lại non mịm cực kỳ hơn nữa lại trắng bóc, thất lưng cũng nhỏ

Bất chợt, trong nhà bếp ngun ngút hơi nóng, nước sôi ùng ục, Tô Hoài lại nghĩ đến một điều khác

“Ta nói Tô à Hoài Chi này!” – được kỳ cọ đến là thoải mái, Lục Viên bỗng mở miệng, chỉ cảm thấy động tác trong tay Tô Hoài có phần chậm lại, y cười hì hì, trêu chọc: “Tuy ta là ca nhi đấy, nhưng từ bé đã được nuôi như nam nhi rồi đó, dù huynh đối tốt với ta, ta chưa thể báo đáp cũng không bao giờ lấy thân báo đáp đâu nhé!”

Động tác trong tay Tô Hoài ngừng hẳn lại, tấm khăn vẫn đặt trên lưng, Lục Viên rùng mình, “Ha ha cho nên ta nói này, huynh đừng vì ta mà bỏ qua hạnh phúc cả đời của mình! Nếu không huynh có vừa lòng ca nhi nào chưa? Hay là ta giúp huynh đi tìm cho nhé? Cũng coi như là ta báo đáp huynh, huynh thấy sao?”

“Hoài Chi?” – nói nửa ngày mà chẳng thấy Tô Hoài có phản ứng gì, Lục Viên quay lại, nhìn Tô Hoài: “Huynh sao thế?”

Động tác cứng ngắc, Tô Hoài chăm chú nhìn Lục Viên, “Quên đi, người tự xối nước đi!” – rồi ném khăn vào thùng nước, Tô Hoài đứng dậy ra ngoài.

“Nhưng mà huynh còn chưa kỳ lưng cho ta xong mà? Mà này, người huynh ướt cả rồi không tắm luôn sao? Hay để ta kỳ lưng cho huynh nhé? Hoài Chi? Hoài Chi?”

Từ khi có rận thì Tô Hoài không cho Lục Viên đến gần chuồng dê nữa, tất cả mọi chuyện giao hết cho Hoa Tử trông nom, còn đặc biệt mấy lần lên trần trên hỏi thăm phương pháp nuôi dê, trừ rận cho dê như thế nào. Làm Lục Viên có cảm giác như, chính y vốn định nuôi dê rồi lấy sữa dê bán để trợ giúp kinh tế cho Tô Hoài, giờ lại thành ra khiến Tô Hoài vì y mà tổn công tổn sức, y bần khoản lắm, lại nghĩ phải làm sao để trả ân tình cho Tô Hoài bây giờ.

Muốn làm chút gì đó, Lục Viên lại phát hiện bản thân chẳng biết Tô Hoài thích gì.

Chạy ra hỏi đại ca nhi, đại ca nhi nói: “Nam nhân ấy à, đều thích ca nhi nhà mình hiền lương thực đức, người phải làm hấn vui lòng, nấu cơm ngon canh ngọt đợi hấn trở về cùng ăn, tối tối thì đắp lưng cho hấn, bóp vai bóp chân cho hấn. Quần áo hấn rách phải vá lại cho hấn, giày hấn hỏng phải khâu đôi mới cho hấn”

Lục Viên nghe mà dần cả ra, ngay cả yêu cầu lấy vợ trước kia của y cũng không hà khắc đến thế. Rùng mình một cái, trực tiếp loại bỏ đề nghị của đại ca nhi, y đi tìm Hoa Tử bàn bạc.

“Thiếu gia nhà ta ý à ghét nhất là phiền toái, không nói với người khác quá ba câu, ghét những người lắm mồm, ghét phải chiều cổ người khác, ghét quản chuyện của người khác, ghét náo nhiệt, ghét về nhà, ghét lão gia” – Hoa Tử nói còn chưa xong, đếm đi đếm lại mãi, cuối cùng cũng không biết thiếu gia nhà nó thích thứ gì nữa.

Nhưng Lục Viên đứng nghe lại thấy mấy chuyện ghét mà Hoa Tử nói, Tô Hoài đã làm không ít rồi

“Ta nói Hoa Tử này, thiếu gia nhà ngươi thích tự ngược hả?”

“Sao lại nói vậy?”

“Mấy cái ngươi nói ấy, ta đều thấy hấn làm rồi mà, sao ta chẳng thấy hấn ghét nhỉ?”

Hoa Tử sững sốt, rồi lại giật mình, sau thì mừng rỡ cười như chiếm được món hời to lắm, mắt như hồ ly nhìn Lục Viên, “Thiếu sao sao à, ta không giúp được người rồi, cha ta từng trải phong phú vốn đời, người hỏi cha ta xem sao!” (Thiếu sao sao là cách xưng hô “vợ” của thiếu gia)

Đến tận khi Lục Viên đã chạy đi rồi, Hoa Tử mới dám cười thành tiếng, lắc lắc đầu, “Vẫn là nói tình nhân trong mắt hóa Tây Thi đi! Mấy chuyện ghét hay không ghét ấy cũng phải xem lại là đối với ai nữa a”

Lão Hoa đầu quả đúng là vốn đời phong phú, Lục Viên mới mở mồm hỏi, ông đã ra vẻ hiểu ngay, cười đến là cáo già, rồi nhòm trên 3 cái nhòm dưới 3 cái, thì thầm: “Thiếu sao sao muốn tiểu thiếu gia vui vẻ rất dễ nha, đưa tai lại đây”

Lục Viên nghe xong thì mừng quýnh, vội vàng chạy lại, lão Hoa đầu thăm thăm thì thì, Lục Viên càng nghe càng không chịu nổi nữa, cuối cùng mặt đỏ bừng, bỏ chạy mất dép

Vừa chạy còn vừa mắng, đúng là cái đồ sắc lang! Còn gì mà xuân cung đồ hai gã với nhau Rồi đột nhiên Lục Viên khựng lại, cả người ớn lạnh.

Xuân cung đồ giữa hai nam nhân, rốt cuộc là thực hiện thế nào nhỉ?

Phía sau, lão Hoa đang nhìn dáng vẻ của Lục Viên mà cười hý hửng, rồi bỗng tiếng của lão gia nhà lão thần không biết quỷ không hay thành linh cất lên: “Lão Hoa, ông nói bậy bạ gì với Tiểu Viên thế, không quy củ!”

“Lão gia dạy phải”

“Thật là, cái thằng nghiệt tử kia cứ trốn ta, tân ca nhi cũng sợ ta sao? Muốn tiểu tử kia vui sao không hỏi ta chứ? Nó cứ giữ gìn cháu đích tôn cho ta, ta đảm bảo thằng nghiệt tử kia chả cười toe toét ấy chứ!”

“Lão gia nói phải” – lão Hoa đầu liên tục gật đầu, lòng cũng nhủ – lão gia à, ngài mà hiểu phải làm thế nào mới khiến thiếu gia vui thì thiếu gia đã chẳng bỏ nhà mười năm không thèm về rồi! Không tìm ngài, thiếu sao sao cũng thông minh ấy chứ!

Vật vờ cả ngày, Lục Viên cũng chẳng tìm được cách nào lấy lòng Tô Hoài, nhưng Tô Hoài thì lúc về nhà đã mang theo một tin tốt lành.

“Nam nhân của đại ca nhi hai ngày nữa sẽ về đây, lần này hẳn dẫn cả thương đội từ Nam Cương trở về. Ta nghe nói mọi người trong thương đội đến từ thảo nguyên, nhiều năm chăn thả bò dê, có thể tìm để hỏi cách nuôi dê.” – đêm ấy, Tô Hoài đóng cửa lại, nhắc với Lục Viên đang cuộn tròn chăn nằm trên giường lò.

Cuộc sống “Làm vợ” của Lục Viên đã được hơn tháng, cũng không xa cách với Tô Hoài nữa, mà Tô Hoài cũng dần ăn nói dễ nghe hơn, điều ấy làm Lục Viên vui vẻ không ít.

Xốc chăn lên đợi Tô Hoài nằm vào, Lục Viên nói: “Hoài Chi, tuy ta không nuôi dưỡng dê giỏi cho lắm nhưng cũng không nói đùa. Huynh có nhớ ta từng nói sữa dê có lợi cho sự phát triển của trẻ không? Khi còn ở Thạch Hà thôn, ta đã thấy thể chất trẻ em mới sinh trong thôn không khỏe mạnh lắm, sinh non lại càng yếu. Mấy hôm trước, tiểu hài tử nhà đại ca nhi cũng yếu ớt mém thì mất. Ta nghĩ rồi, nếu cho trẻ uống sữa dê, nhất định sẽ khỏe mạnh lên nhiều lắm, không chừng còn có thể làm một chút buôn bán nhỏ nữa.”

Nói mãi mà Tô Hoài cũng không đáp lại, Lục Viên bỗng tiu nghỉu xuống.

Cũng đúng thôi, nơi Tô Hoài sống nào có từng nghe trẻ con nhà ai uống sữa bao giờ, để hẳn chấp nhận chuyện này cũng có chút khó khăn.

Lục Viên thở dài, rồi cười: “Dù sao chuyện ta nói huynh cũng không cần”

“Người nghĩ ta và người ngày nào cũng đi hỏi thăm phương cách nuôi dưỡng dê là vì cho người chơi sao?” – Tô Hoài chợt cắt ngang lời Lục Viên làm y sững sốt, ngẩng đầu lên thì thấy Tô Hoài đang đứng trước mặt chăm chú nhìn mình, “Là ai chỉ huy ta giúp Vương A sao sinh nở? Là ai nói cho ta biết oa tử sinh non nhà Lý A sao phải ăn cháo thể nào? Cũng là ai giải quyết hài tử của đại ca nhi nhà ta vì không ăn uống quen? Người nói ta không tin người, hay vốn chính người đang không tin ta?”

Hiếm khi Tô Hoài lại nói những lời này, Lục Viên nghe, từng câu từng chữ đều như những hạt đậu vàng trên quỹ cát trong lòng.

“Ta còn cứ tưởng huynh nghĩ ta là đồ vô dụng” – tự thì thảo với mình, Lục Viên chỉ thấy lòng mình đang ấm, đang nóng lắm.

Đến một thế giới cổ đại xa lạ, những kiến thức mình biết không có chỗ thi triển, tất cả đều phải học lại từ đầu, làm bất cứ điều gì cũng không được sự tin tưởng của người khác, Lục Viên vẫn cứ cười, trong lòng lại khó chịu vô cùng. Mỗi lần màn đêm dài buông xuống, trong yên lặng Lục Viên luôn tưởng tượng ra mình không hề tiến vào thế giới này, rồi lại càng nhớ thương thế giới trước kia. Nhưng lúc này đây, từng câu chữ của Tô Hoài, tuy không phải khen ngợi nhưng đúng là sự tin tưởng mà Lục Viên cần nhất, giống như trong nháy mắt ấy rốt cuộc y cũng tìm được ý nghĩa cuộc sống tại nơi đây rồi.

Chóp mũi chưa xót, Lục Viên tự nhận mình là một nam nhi đại trượng phu, vậy mà mẹ nó muốn khóc quá!

“Thực ra người cũng không hiểu sai lắm, đứng trên phương diện của ta mà nói người đúng là đồ vô dụng!”

“” – mặt Lục Viên đỏ ra, biểu lộ cảm động còn chưa kịp thu lại, giờ đã có chút vụn vẹo.

Cái đồ Tô ôn thần, ta thật hận mình không thể nhảy dựng lên ụp nhện cho người một cái!

Đệm chăn vang lên “ì xèo ì xèo”, Tô Hoài đã nằm xuống, chợt thấy ổ chăn hôm nay ấm áp hơn ngày thường, nhếch mày nhìn Lục Viên: “Không ngủ hả?”

“Phì” một hơi, Lục Viên cũng nằm xuống, quay lưng về phía Tô Hoài, nghĩ thầm – Lục Viên, đầu óc mày đúng là có vấn đề rồi, còn có lòng làm ấm ổ chăn cho hán nữa chứ!

“Đừng lộn xộn, hơi ầm lộn ra hết giờ!” – chăn đệm lại vang lên “nha nha”, Tô Hoài trở mình, từ phía sau bao lấy cả người Lục Viên, cũng chẳng thấy phải chen chúc tí nào, hai người chung chăn trên một chiếc giường, Tô Hoài cũng dán sát lại thấy ấm lắm.

“Ây này — huynh đè nặng quá ta không thở nổi!”

“Người không buồn ngủ hả?” – Tô Hoài lầm rầm một câu, tay cũng thả nhẹ ra một chút, vắt qua eo Lục Viên.

“Ta nói này, không phải chúng ta chỉ thành thân giả thôi sao? Ta là ca nhi đó nhá!”

“Không phải, người là nam nhân thuần khiết, không sợ ôm!” – Tô Hoài nói như đúng rồi, ôm sau lưng Lục Viên còn khẽ cong môi lên.

“Ta”

Ta ta mãi, cuối cùng Lục Viên cũng không nói được gì nữa, đầu gối cũng là đàn ông cả, chỉ có điều giờ đã hiểu nhau

Hứ —— ôm thì cứ ôm đi!

☐ _____

1. Nguyên văn: [- tâm viên ý mã] – ý: đứng núi này trông núi nọ, sớm nắng chiều mưa. Nhưng trong ngữ cảnh thì nó hợp với ý là: làm việc này mà nghĩ đến việc khác hơn, nên mình thay đổi ~ mong là đúng!

27. Chương 27: Mua Dê

Qua tháng Giêng, trời cũng ấm dần lên. Nhân khi cái lạnh còn chưa tiêu hẳn là lúc nhưỡng rượu ngon nhất, trong cả năm thì ngoài vụ thu hoạch trái cây ủ rượu ra thì đây cũng là lúc Tô gia bận bịu nhất.

Mấy tửu điểm trên trấn toàn là do Tô gia cung cấp, tay nghề Tô lão gia đã truyền qua ba đời, nhưỡng ra loại rượu thơm ngào ngạt mà cực thuần, rất được mọi người hoan nghênh. Chỉ có điều người Tô gia không nhiều, nhận đơn đặt hàng đủ sống rồi thì không nhận thêm nữa, vì vậy mỗi năm sau Tết lại bận tới mất tới mũi, không thể thiếu nam nhân và con cả của đại ca nhi đến giúp một tay. Năm nay Tô Hoài đã về nhà, mấy ngày liền bị Tô lão gia cứng đầu yêu cầu cũng đánh tiếng với hiệu thuốc ở nhà nhưỡng rượu.

Gian bếp nhà có hai gian, phòng nhỏ để nấu cơm hàng ngày, còn một phòng lớn thì làm hầm chuyên để chưng cất những chum rượu. Nhà bếp chuyên để chưng men rượu, hai cha con Hoa gia thì trộn men rượu, đại ca nhi thì đứng trông nồi chưng, chưng đến khi chín được non nửa thì mọi người đem nó rải lên một chiếc sàng gỗ vuông rồi đem ra ngoài phơi nắng đợi lên men. Sau nửa ngày sẽ lấy vào đổ lại vô chum rượu, đặt vào hầm rượu ủ nửa tháng. Cứ lặp đi lặp lại quy trình ấy cho đến khi hầm chật kín chum cũng phải tắt bật từ ba đến năm ngày.

Khi còn sống cùng Tô Hoài trong Thạch Hà thôn, Lục Viên biết Tô Hoài thường ủ rượu, còn cứ nghĩ Tô Hoài sẽ nhân cơ hội này mà trở tay nghề, dè dặt toàn bộ Tô gia đều tham gia ủ rượu, duy mỗi Tô Hoài lại thà đi nấu cơm, dọn dẹp chứ nhất quyết không ra làm cùng người trong nhà.

Lúc này, Lục Viên đang cùng Tô Hoài ngồi nhào bột mì, nghĩ nát óc vẫn thấy chuyện này thật kì lạ.

“Hoài Chi, không phải tay nghề nhưỡng rượu của huynh tốt lắm sao? Sao không ra hỗ trợ?” – nặn một mẩu bột mì xiêu vẹo, đặt vào lòng hấp, Lục Viên nhăn mặt nhăn mũi.

Tô Hoài đang làm là bánh nếp rượu¹, trên mặt lớp bột mì còn thoang thoảng mùi thơm rượu nếp ngây ngây, tuy mùi hương này cũng làm Lục Viên ngà ngà theo.

Lục Viên thềm đến nỗi hận không thể cạp luôn nó một miếng.

“Chiều nay chồng đại ca nhi sẽ đến hỗ trợ, hẳn nói thương đội lần này sẽ ở lại trấn trên mấy bữa, trong hàng hóa họ mang theo cũng có cả bò dê, bảo buổi chiều sẽ dẫn chúng ta đi xem. Người muốn dê cái có sữa thì nhân cơ hội này mua luôn dê đực về phối giống đi.” – Tô Hoài không ngẩng đầu chỉ nặn nhẹ mẩu bột mì, tròn tròn tròn tròn, đặt bên cạnh chiếc bánh của Lục Viên trông càng thêm xinh.

“Thật ư! Sao huynh không nói cho ta biết sớm!” – Lục Viên nghe xong thì vui mừng, chỉ thiếu nước nhảy cẫng lên, mẩu bột mì trong tay cũng bóp cái bẹp thành như chiếc bánh đường. Tô Hoài nhăn mặt nhíu mày, bắt lấy tay Lục Viên giặt lại mẩu bột mì, vè vè nặn nặn.

“Người lần này trong thương đội là từ đâu đến, có nhiều dê không? Liệu có phương pháp dưỡng dê không nhỉ” – vừa đụng trúng chủ đề là cái máy hát của Lục Viên bắt đầu vận hành, hỏi han không ngớt, Tô Hoài trả lời câu được câu không, nhất thời cũng quên mất tiêu mới nãy nói gì.

Tô Hoài này, lấy sự hiểu biết của Lục Viên thì tuyệt đối sẽ không khơi mào chủ đề như vậy. Người không nói tiếng nào, hẳn cũng sẽ im lặng, nếu người nói, ba câu thì hẳn sẽ đáp lại hai câu, một câu mà gần mười chữ đã có thể coi như không tệ. Vậy mà hôm nay Tô Hoài lại mở lời trước, Lục Viên cũng hiểu, vấn đề kia hẳn không muốn trả lời, có khi nghe cũng chẳng nghe.

Tô Hoài thích nhưỡng rượu – đó là sự thật, không có nhiệt tâm chẳng ai nhưỡng được loại rượu ngon như vậy. Tô lão gia cũng không ngừng hết lần này đến lần khác muốn Tô Hoài kế thừa gia nghiệp, nhưng Tô Hoài không chỉ không đáp ứng, mà ngay cả rượu cũng không nhưỡng Lục Viên có cảm giác, chắc chắn bên trong có vấn đề, nói là không hợp, hay đúng hơn là có khúc mắc.

Lục Viên muốn giúp Tô Hoài cởi nút thắt ấy.

Chẳng mấy chốc, những chiếc bánh mập mập trắng ngà đã chín, nóng hổi đặt trên lồng hấp bốc lên mùi thơm ngát, nhìn cái đã muốn ăn. Tô Hoài đón tầng hấp đầu tiên, thuận lợi đặt lên bàn, dặn dò: “Loại bánh nếp rượu này người đừng ăn.” – nói xong thì đặt tầng hấp thứ hai xuống, “Người ăn loại này.”

Lục Viên chớp chớp miệng, lườm chiếc bánh nếp rượu kia, cái điểm nhỏ màu đỏ kia cứ như câu hồn y ấy. Lợi dụng lúc Tô Hoài xoay người đi, y bóc một cái giấu vào ngực.

“Tiểu Viên?” – Tô Hoài quay lại, thấy dáng vẻ quái gở của Lục Viên thì nhú nhú mày.

“A huynh còn không mang bánh ra cho mọi người đi?” – rặn ra một nụ cười, chiếc bánh giấu trong ngực đang nóng bỏng da bỏng thịt y.

“” – Tô Hoài không nhúc nhích, tiến dần về phía Lục Viên, đến trước mặt y, Lục Viên đang muốn nói gì đó, rồi đột nhiên Tô Hoài đặt tay lên ngực Lục Viên, “Giấy đây? Sao lại lòi lên thế này?”

Bỗng chết tôi

Lục Viên trừng mắt với Tô Hoài, hận không thể chửi bậy một câu. Tô mặt than! Rõ ràng người biết mà cố ý! Ta bảo đây là ngực phụ nữ đó, người có tin không?

Thời điểm trọng phụ của đại ca nhi bước vào phòng bếp, thì thấy Tô Hoài với Lục Viên đang một đứng một ngồi, Tô Hoài đang vạch vạt áo Lục Viên ra, tay đang sờ soạn ngực Lục Viên. Mặt gã bưng cái đồ lừ, cũng quên luôn mình đến đây làm gì, quay ngoắt cái bước ra.

“Trương ca ca?” – Lục Viên đang ngồi đối diện cửa trông thấy, gọi lại.

Tô Hoài nghe thấy tiếng quay đầu lại, trong tay đang cầm một chiếc khăn lạnh, hẳn nhìn thấy Trương đại ca nhưng không gọi, trước quay đầu kéo lại áo cho Lục Viên, “Trương đại ca cứ đợi bên ngoài một lúc nữa đi!” (Trương đại ca là chồng đại ca nhi ~ anh không muốn ai khác nhìn ngực vợ đấy XD ~)

Nói xong, nghe tiếng người bước ra ngoài rồi mới tiếp tục chăm thuốc mỡ bôi lên vết đỏ trên ngực Lục Viên.

“Chỉ đỏ một chút thôi mà, không sao, bôi thuốc vậy là được rồi! Hoài Chi, chúng ta ra ngoài đi, Trương ca ca tới là dẫn chúng ta đi xem dê đó, đừng để người ta đợi!”

“Ngồi yên! Trương đại ca tới cả ngày rồi, chẳng lẽ chờ một lúc cũng không được sao!” – Tô Hoài không đồng ý, ấn Lục Viên ngồi xuống bôi tiếp.

Thật ra nào phải Lục Viên sốt ruột chuyện người ta không đợi được đâu, chẳng qua là đang bôi thuốc thôi mà, trước cả người chỉ chít vết thương, Tô Hoài cũng bôi thuốc cho y mà có cảm giác gì đâu. Lần này thì chẳng hiểu sao cứ cảm thấy bàn tay kia động chạm lên người rất mất tự nhiên, lại còn xấu hổ cực kỳ.

“Đau à, sao tìm đập nhanh thế này?”

Bốp ——

Lục Viên lập tức hất tay Tô Hoài ra. Cả hai sưng sốt, Lục Viên đứng bật dậy, mặc lại áo, “Ta sốt ruột, ai bảo động tác huynh chậm vậy chứ?”

Nói rồi luống cuống chạy ra ngoài. Tô Hoài nhìn theo bóng dáng Lục Viên, khẽ nhếch môi, tiện đà thu dọn lại hộp thuốc mỡ, rồi bưng bánh ra ngoài.

Trương đại ca là một hán tử thật thà chất phác, thấy Lục Viên và Tô Hoài một trước một sau đi ra, vẫn còn chút lúng túng, cúi đầu ho “khụ khụ” hai tiếng. Nhưng Tô Hoài cũng không để ý, mang bánh ra đưa cho hắn một cái, lại gọi Hoa Tử, lấy cho mình hai cái còn đầu đưa hết cho Hoa Tử cầm đi chia cho mọi người.

“Trương ca ca, giờ chúng ta đi tới chỗ thương đội luôn à?” – Lục Viên nhận bánh từ tay Tô Hoài, cắn một miếng, không có vị rượu, bùi môi.

“Không vội!” – Trương đại ca cười lạnh: “Chúng ta đi nhìn dê trong nhà trước đã, ta xem nó là giống gì còn chọn một con tương xứng.”

Nói là làm, ba người đứng tán gẫu một lúc, ăn xong bánh nếp rồi cùng nhau vào chuồng dê. Có vẻ như Trương đại ca rất hiểu việc, ngồi xổm xuống kiểm tra, lúc đứng dậy sắc mặt trông không tốt lắm.

“Trương ca ca?” – nhất thời Lục Viên có phần thấp thỏm âu lo.

“Con dê này yếu quá, phỏng chừng là bị bệnh rồi, ai” – Trương ca ca thở dài, “Hai người hắn là bị người ta lừa rồi!”

“Bị lừa ư?” – Tô Hoài cũng sửng sốt, sắc mặt u ám.

Trương ca ca phủ đất cát trên người, nói: “Tô đệ, có lẽ lúc mua thì chú dê này đã nhiễm bệnh rồi, lát nữa đến thương đội nói với bọn họ xem, không chừng còn có biện pháp.”

Chú dê con này mua giờ cũng chưa có lợi lộc gì, mấy ngày nay nuôi nó cũng tốn kém không ít, giờ nếu chữa bệnh cho nó đoán chừng lại tiêu tốn một khoản nữa, Tô lão gia không muốn nuôi nên toàn bộ đều là tiền chữa bệnh Tô Hoài bỏ ra. Từ khi Lục Viên theo Tô Hoài tới giờ, ăn của hắn, ở của hắn, nay còn dùng tiền của hắn, da mặt Lục Viên có dày đến đâu cũng kìm lòng không được.

Chỉ là đang mải miết suy nghĩ, đỉnh đầu đã bị ai đó dùng sức kìm một cái, ngẩng đầu thì bị Tô Hoài búng nhẹ vào trán, “Đừng ngây ra thế! Nếu không mau đi, lão gia đó nhìn thấy lại nhiều lời!” – nói xong ghé sát lại, nói nhỏ vào lỗ tai Lục Viên, “Trong nhà đang bận, chúng ta ra ngoài sẽ không bị ai trông chừng, nếu có gì muốn làm thì làm ngay đi.”

Lục Viên ngẩn người, tầm mắt Tô Hoài đang dán lên bụng y, cái thai ba tháng đã hơi có dấu hiệu mập ra. Mỗi sớm tỉnh dậy, nhìn chiếc bụng dị thường Lục Viên lại khó chịu. Nay Tô Hoài nhắc y mới rõ, lần này ra khỏi nhà là thời cơ tốt nhất để xóa sạch được bé!

Lại chú ý ánh mắt sâu thẳm của Tô Hoài, bất giác Lục Viên gờ tay sờ lên bụng

Tô lão gia suốt ngày hô quát cháu đích tôn này cháu đích tôn nọ, hai cha con Hoa gia cũng nhìn y cười tủm tỉm suốt, nếu thật sự bỏ đứa bé này, liệu những người đã lớn tuổi trong nhà có thể chịu nổi không. Nhưng, nếu giữ lại đứa bé này, không nói y, chẳng lẽ lại để Tô Hoài phải gánh lấy cái nợ cả đời, thay y nuôi nấng đứa bé ngoài giá thú này ư?

Bỗng Lục Viên rất muốn hỏi Tô Hoài nghĩ thế nào

“Hoài Chi” – ngẩng đầu, Lục Viên chần chừ buột miệng, lại ngay lập tức bị Tô Hoài khoác lên vai y, đẩy lên phía trước.

“Đi thôi!”

☐ _____

1. Bánh nếp rượu: Nguyên văn là: – tửu man đầu: Bánh man đầu(bánh bao) được làm bằng bột mì đã lên men, nhân cũng được trộn ít rượu, mà tên Nhật của ẻm nó là: Sake-manju.

.

28. Chương 28: Sẩy Thai!

Thương đội từ Phiên Cương đến ở lại dịch trạm trong trấn, Trương đại ca dẫn đôi phu-phu Tô gia vào, dọc đường thấy đầy những người cao to cùng những chú ngựa lớn đầy hoang dã, không kể đến cơ thể cao lớn dị thường mà màu tóc và màu đồng tử cũng nhạt hơn người Trung Nguyên rất nhiều. Lục Viên vừa đi vừa hứng thú nhìn ngó không ngừng, Tô Hoài đi bên cạnh lại bình ổn, vẻ mặt lạnh tanh, im lặng đến đáng sợ.

Cuối cùng ba người cũng đến gặp một người Man2 cao tuổi bàn chuyện mua dê, ông lão người Man chuyên nghề chăn dê, Lục Viên cũng hỏi được không ít cách thức chăn nuôi. Lại nhắc đến chuyện mua dê, chủng loại dê trong thương đội đều là loại tốt nên giá cả cũng đắt, cò kè mãi không được, ông lão người Man nói ông không làm chủ được, phải đợi đầu lĩnh thương đội về thương lượng.

Thế nên Lục Viên đành phải cầu ông lão biện pháp chữa bệnh cho dê rồi về đội tin tức.

Trương đại ca phải ở lại thương đội xử lý một số việc nên chỉ tiễn hai người đến dịch trạm rồi quay trở lại. Lục Viên và Tô Hoài cũng không về Tô gia ngay, mà đi ngược lên thành tây vào một hiệu thuốc.

“Đã nghĩ kỹ rồi chứ?” – Đến gần hiệu thuốc, Tô Hoài quay hỏi lại.

Do dự một lúc, Lục Viên lại nhìn bụng mình đã hơi gồ lên, gật đầu.

Chẳng phải cả tháng nay y đã kiên quyết muốn bỏ thứ gánh nặng này rồi sao, sao giờ phút này lại do dự bỏ đi cơ hội duy nhất này vậy chứ? Chối ít cũng mua thuốc trước đã Nghĩ rồi chân cũng bước lại, nhưng sao bước đi lại vô cùng nặng nề

Tô Hoài bước đến trước quầy, im lặng, trực tiếp xoay ngược con sư tử đá đặt trên quầy.

Con sư tử đá này gọi là “Hoa Nhị”, truyện kể rằng Vua của các loại thuốc – Dược Vương tình cờ nhặt được một con sư tử nhỏ có cơ thể trong suốt, từ bên ngoài có thể thấy rõ kinh mạch trong người nó. Dược Vương gọi nó là “Hoa Nhị”, mỗi ngày đều đút thuốc cho nó ăn rồi quan sát thuốc phát huy tác dụng như thế nào trong người Hoa Nhị, từ đó nghiên cứu tính chất cũng như tác dụng của các loại thuốc. Các hiệu thuốc bắc đều đặt một con sư tử đá nhỏ trên quầy để tưởng niệm những cống hiến cho đông y của vị Dược Vương đó.³

Cổ nhân ai cũng muốn sinh dưỡng nhiều, phá thai luôn bị người đời lên án, nếu không có biện pháp thì không thể dễ dàng mua được thuốc phá thai. Cho nên khi đến hiệu thuốc mua thuốc, để không dẫn tới sự chú ý của nhiều người, thì xoay ngược con sư tử nhỏ trên quầy, tiểu nhị nhìn thấy sẽ hiểu.

Tiểu nhị gật đầu, nhìn lướt qua Lục Viên, lại nhìn sang Tô Hoài, khẽ “hừ” thành tiếng, biểu tình ghét khi thấy cặp đôi gian phu dâm phụ. Tuy nhiên không phải ai cũng tránh được sự hấp dẫn của đồng tiền, tiểu nhị lấy tiền của Tô Hoài rồi đưa ra một gói thuốc. Chỉ là thuốc này khác với các loại thuốc thảo dược khác, thuốc được chế thành viên, phải dùng nước để dùng.

Nếu đã ra khỏi Tô gia, vậy cũng có thể bình yên dùng thuốc bên ngoài. Tô Hoài nhận ánh mắt khinh thường từ tiểu nhị, lấy một chén nước ấm quay lại nhìn Lục Viên vẫn không ngừng do dự này giờ.

“Người bỏ hay không?” – Tô Hoài ngừng động tác.

“” – chỉ trong nháy mắt, Lục Viên đã cảm thấy tay chân lạnh lẽo vô cùng, lòng bàn tay thấm đẫm mồ hôi. Đứa bé trong bụng đã ba tháng, nâng tay xoa nhẹ bụng còn như thể cảm nhận được hình dáng của nó, khẩu vị gần đây cũng càng ngày càng lạ kì, có phải thằng nhóc tiểu quỷ này tác oai tác quái không Lục Viên là bác sỹ phụ sản, giờ lại tự tay giết người, giết một đứa bé đã thành hình.

“Tiểu Viên.” – Tô Hoài giữ viên thuốc, nắm lấy tay Lục Viên, kéo y đến góc cửa hiệu thuốc, tiện đà nghiêng người giữ y lại, dùng giọng xuống nói: “Người có bao nhiêu bài xích chuyện sinh đứa bé, ta nhìn ra được. Khi còn ở nhà Vương A sao, người đã sợ thành thế kia, đối lại trên người người cũng nhất định không muốn sinh. Về phần cha của đứa bé, mặc dù ta không biết người có mắt trí nhớ thật hay không, nhưng ta cũng hiểu, những ký ức về hắn chẳng phải thứ tốt đẹp gì, nếu sau này người nhìn đứa bé lại nhớ lại đoạn ký ức không vui về ấy, vậy đã không muốn thì cứ bỏ đi.”

“Hoài Chi ta” – lòng bàn tay Tô Hoài rất to và rất ấm, nắm trọn lấy tay y dường như khiến người ta an tâm hơn, Lục Viên nhìn hắn, bỗng nhiên có một sự xúc động muốn nói hết mọi chuyện cho hắn nghe.

Nhưng xúc động cũng chỉ là xúc động thôi, Tô Hoài là người tốt không có nghĩa là hắn có thể chấp nhận được một linh hồn tá thi hoàn hồn như y. Tô Hoài không phải là thư sinh ngốc, huống chi chính y cũng chẳng có gì tốt đẹp

“Khụ khụ hình như ta lại thêm phiền phức cho huynh rồi, trước không nên lừa Tô lão gia mà, giờ lại khiến ông cụ chịu đả kích Ta nghĩ rồi, sau khi bỏ đứa bé này huynh thú nhận hết với Tô lão gia, sau đó tìm một tội nào đó hù (lì dị) ta đi. Nhưng con dê con kia huynh bán cho ta nhé, chờ khi ta buôn bán có lời rồi, cộng với món nợ trước kia nữa, ta sẽ trả lại toàn bộ cho huynh” – Lục Viên cúi đầu cười, chỉ có điều nói còn chưa xong đã bị Tô Hoài gõ đầu cho một cái.

“Cái đầu này chứa toàn khê ư? Ta bỏ công bỏ sức cứu người rồi lại diễn một vở hài kịch lấy người chưa được một tháng rồi bỏ ư, bỏ người trở về như lúc bắt đầu, bỏ người không nhà để về sao? Người giúp ta hay hại ta đấy?”

“Nhưng”

“Cốc” – lại gõ cái nữa, Tô Hoài lạnh giọng nói: “Im nghe ta nói xong đã!” – đặt tay lên vai Lục Viên, Lục Viên cúi đầu im lặng, Tô Hoài thở dài, “Không nói rõ thì cái đầu ngốc này không hiểu được ý ta rồi!”

Ánh mắt trầm xuống, Tô Hoài nói tiếp: “Ta nói không cần thì bỏ cũng là theo suy nghĩ của ta thôi, nói thế nào thì hài tử này cũng sinh trường trên người người, dù người có quyết định thế nào cũng được, chỉ cần đừng hối hận, đừng để những ngày sau này sống trong day dứt, không vui. Nếu người muốn bỏ thì cứ bỏ, ta chỉ cần nói với lão già đó là ta không muốn đứa bé thì vẫn có thể bảo vệ người sống an ổn trong Tô gia. Còn nếu người muốn giữ lại, vậy thì giữ lại, Tô gia tuy không giàu nhưng nuôi một đứa bé cũng dư dả.”

Đờ đẫn thật lâu, Lục Viên chỉ cảm thấy Tô Hoài vẫn luôn đợi y, chính y không biết xấu hổ liên lụy người ta, khê nghiêng mặt, Lục Viên hít mạnh một hơi, “Tuy ta không nhớ vì sao lại có đứa bé này, nhưng cũng đoán được vì nguyên nhân ấy mà lưng đeo trọng tội, đã chạy trốn lại mang theo một đứa bé cũng là một mối họa. Dù da mặt ta có dày cũng không thể không biết xấu hổ để mối tai họa ngầm này lại nhà huynh được” – nói xong, Lục Viên giắt viên thuốc trong tay Tô Hoài, “Huynh giúp ta đã chẳng được lợi gì, ngược lại còn gánh lấy phiền phức vào người trên đời này làm gì có ai lại muốn gánh oan ức như thế bao giờ”

Tô Hoài nhú mày, nhẹ nhàng ký đầu Lục Viên cái nữa, “Cho nên ta mới nói đầu người chứa toàn khê ư, trên đời nào có ai nguyện gánh oan ức như vậy nếu không phải người thích người”

“Tô đệ! Tô đệ!” – Tô Hoài còn chưa dứt lời, phía sau đã có người hô gọi, hoàn hồn quay lại, Tô Hoài đột ngột quay nghiêng người đụng vào Lục Viên làm y lảo đảo, chén nước ấm cũng bị đổ ra quá nửa.

“Tô đệ, may người còn chưa đi xa, ta còn đuổi kịp! Ca nhi của đầu lĩnh thương đội động thai rồi, không kịp tìm đại phu, Tô đệ mau qua hỗ trợ!” – nói xong cũng không đợi phân trần mà túm luôn Tô Hoài đi, Lục Viên thấy thế cũng đành cất viên thuốc lại, chạy theo.

Nhưng mà ban này hình như y nghe được điều gì đó quan trọng lắm

Đi vào dịch trạm, vị đầu lĩnh thương đội còn chưa trở về, vị ca nhi bị động thai kia đang nằm trong phòng ôm bụng, sắc mặt trắng bệch, máu cũng chảy không ngừng, mà máu không phải màu đỏ tươi như bình thường mà là một màu đậm xem lẫn cả nâu tối.

Vị ca nhi nghe thấy có đại phu đến thì nắm chặt lấy vạt áo Lục Viên đang đứng gần, miệng thở dốc không ngừng, nói ngôn ngữ Phiên Cương gì đó, tuy Lục Viên nghe không hiểu nhưng qua biểu tình có thể đoán được hắn muốn giữ đứa bé.

Nhìn bụng đã gồ lên thế này đại khái cũng đã gần 5 tháng, theo như Trương đại ca nói thì lúc hắn đang cưỡi ngựa thì đột nhiên đau bụng dữ dội, lập tức xuất huyết. Lục Viên nhìn dáng người hắn trắng kiện, tay chân dài, tổ chức cơ thể tương đối tốt, vốn thể chất này dễ bảo vệ được thai nhi. Nhưng tuy ca nhi trông khỏe mạnh, vừa rồi Tô Hoài bắt mạch lại không bắt được tim thai, sợ là không chỉ vì mối cưỡi ngựa mà đứa bé trong bụng vốn đã là thai lưu rồi. (Thai lưu: Thai chết)

Chau mày lại, Lục Viên vỗ nhẹ lên bàn tay vị ca nhi, khê nói: “Hoài Chi, cho hắn uống thuốc trợ sản đi, lấy đứa bé ra.”

Kể cũng lạ, vốn ngôn ngữ bất đồng, vậy mà vị ca nhi kia như nghe hiểu được, vội vàng nắm chặt lấy cổ tay Lục Viên gào khóc khản cả giọng, vừa như uy hiếp, lại như khẩn cầu, vừa lắc đầu nước mắt vừa nhỏ xuống không ngừng.

Lục Viên nhìn đến sững sờ, ca nhi đến từ Phiên Cương mang hình dáng giống nam nhi, mới này còn gần ngất đi giờ lại như cuồng loạn trước mặt y. Về mặt kia, biểu tình kia thật giống như người bệnh nhân nữ sản thai trước kia. Kiếp trước trong bệnh viện đã gặp phải tình huống này nhiều vậy, lòng cũng khó chịu. Vậy mà chỉ trong chớp mắt này, chẳng hiểu sao trong tim Lục Viên quặn lại, sợ đến mức ngay cả thở cũng đau.

“Hắn quá kích động, có cách nào để hắn ngủ không, cứ thế sẽ rất nguy hiểm!”

Khí lực vị ca nhi quá lớn, người trông nom trong phòng với Tô Hoài cùng nhau giữ mà cũng chỉ đè được tay chân hắn. Lần này ra ngoài có việc nên Tô Hoài cũng chẳng mang theo hòm thuốc, thuốc gây mê hay gì gì đó cũng không có, trong lúc hỗn loạn, Tô Hoài cầm luôn cán dao đánh ngất người.

“Hoài Chi!” – Lục Viên hoảng sợ.

“Sắc giúp ta gói thuốc này.” – Tô Hoài đặt vị ca nhi nằm xuống, lấy ra gói thuốc trợ sản mới mua ở hiệu thuốc đưa cho mấy người trông chừng, hoa chân múa tay mãi người kia mới gật đầu hiểu chạy ra ngoài.

Thai nhi 5 tháng đã thành hình, có uống thuốc phá thai cũng không công hiệu, chỉ có thể đẻ ra. Tô Hoài cùng Lục Viên nhét thuốc cho vị ca nhi uống, đợi thuốc phát huy tác dụng hắn cũng vì đau bụng mà bất tỉnh, thần chí mơ hồ kêu la, đợi tới khi sản đạo mở, lấy đứa bé đã chết ra giống như đồ trẻ sơ sinh bình thường.

Thông thường sau khi phá thai xong phải làm sạch tử cung phòng ngừa nhiễm trùng. Dùng một chiếc thìa dài đầu tròn đi vào tử cung, bằng xúc cảm cùng với độ thuần thực của bác sỹ mà đem cuống rốn còn sót lại lấy ra sạch sẽ. Quá trình ấy cần phải tiêu độc nghiêm mật, mà cổ đại lại không có điều kiện. Lục Viên đành dùng rượu thuần cao độ để diệt trùng, lại dùng một chiếc thìa được uốn cong, lấy thêm sức nóng của nến để tiêu độc, dùng cả cồn cứ thế lặp đi lặp lại làm sạch tử cung.

Sau sự kiện dùng Forceps đỡ đẻ, Tô Hoài đã không còn kinh hãi với mấy hành động mạo hiểm đầy lớn mật của Lục Viên nữa. Lần này tuy cũng có tranh chấp một chút nhưng cuối cùng vẫn phải chịu để Lục Viên “Làm liều”.

Ước chừng 3 canh giờ, công cuộc làm sạch cũng thành công, trời cũng tối mịt. Vị ca nhi kiệt quệ nằm mê man trên giường. Khi Lục Viên làm xong thì ngẩn ra nhìn hắn.

Mới này vị ca nhi này còn khóc không ngừng, giờ nằm mê man lại khiến người ta an tâm hơn. Vậy mà trong đầu Lục Viên lại cứ quẩn quanh hình ảnh đứa bé đã mất kia, chỉ thấy như có thứ nghẹn lại trong ngực, thở cũng khó khăn. Đến tận khi Tô Hoài cầm tay Lục Viên mới hoàn hồn, đi theo Tô Hoài ra khỏi phòng. Trương đại ca vẫn còn đợi bên ngoài cùng với mấy người nữa.

Hắt ra một hơi, Lục Viên đến trước mặt Trương đại ca, khẽ nói: “Trương ca ca, giúp ta chuyển lời đến đầu lĩnh, oa nhi trong bụng ca nhi nhà hắn vốn đã là thai lưu nên mới bất đắc dĩ phải lấy ra.”

“Ai lại là thai lưu ư! Người Man thật sự không biết dưỡng người rồi! Hai người các người cũng đừng để trong lòng, chuyện này cũng không phải mới xảy ra lần một lần hai, ta nghe nói tiểu ca nhi người Man khó sinh, ca nhi ở đó hàng năm đều trên lưng ngựa, sinh ra thai lưu cũng là chuyện thường, nếu không phải thai lưu thì cũng là những hài tử nhược trí”

Nghe Trương đại ca lắc đầu than thở, Lục Viên cũng ngẩn người, lại nhớ bộ dáng vị ca nhi kia, bỗng Lục Viên hiểu ra điều gì đó.

“Trương ca ca, ta thấy thai lưu này không hẳn do cưỡi ngựa đâu, mà là cơ thể ca nhi vốn có vấn đề đó.”

Người Man luôn sống trên thảo nguyên, sống bằng chăn nuôi nên hắn hàng năm toàn ăn thịt, không tiếp xúc với thức ăn hải sản. Hơn nữa, mới nhìn cơ thể tráng kiện của vị ca nhi kia, nếu nói không phải thai lưu thì cũng sinh hài tử nhược trí, vậy thực sự là do nơi sống có chỗ bị khuyết thiếu nên mới gây lên bệnh trạng như thế.

“Cơ thể có vấn đề?” – Trương đại ca nghe thấy thì sửng sốt, vội hỏi theo.

“Bệnh này cũng dễ trị, chỉ cần mua rong biển với tảo đỏ, hàng ngày nấu một bát canh, ăn liên tục không gián đoạn, qua một khoảng thời gian sẽ tốt thôi. Người cũng có sinh lực hơn mà oa nhi sinh ra cũng khỏe mạnh hơn. Nhưng bát thuốc này phải dùng hàng năm đó, dùng lại là không được đâu.” – Lục Viên cười cười: “Quê hương của họ hẳn không có mặt hàng hải sản này, nhưng chỗ của chúng ta lại không hiếm, phải không!”

Lục Viên vừa nói xong, mắt Trương đại ca bỗng sáng ngời, cười hì hì với Tô Hoài: “Ôi ờ, tân ca nhi nhà người không chỉ xem bệnh mắt tay mà có cả khiếu buôn bán thiên phú đấy nha!”

Trần nhỏ này nằm ven biển, rong biển hay tảo đỏ lại càng nhiều, có thể thu mua với giá thấp rồi bán với giá cao với người Man kiếm được một món hời đáng kể. Trương đại ca thấy con đường tiền tài thì lập tức thêm mắm thêm muối bàn bạc với người Man, nói một lúc đã có thể đàm thỏa đáng xong xuôi.

Sắc trời cũng chẳng còn sớm, Lục Viên với Tô Hoài vội vã ra về, thương đội trả tiền khám bệnh còn mời hai người ở lại ăn cơm. Trong lúc đang đứng nói chuyện thì vị đầu lĩnh thương đội cũng trở lại.

Đầu lĩnh thương đội dáng người cao to, chào hỏi mọi người xong thì hướng phía này tới. Lục Viên vừa ngẩng đầu lên thấy một người Man tóc nâu dài bện thành một bím to vắt sang một bên, gương mặt màu mật cùng đôi mắt đen bóng hữu thần, nhưng trên gương mặt lại có vết sẹo do đao chém làm anh ta có phần dữ tợn.

Lục Viên đứng đánh giá vị đầu lĩnh, không ngờ người đó cũng đến ngày càng gần, đôi mắt mở lớn kinh ngạc nhìn chằm chằm Lục Viên, rồi bỗng rống lên một câu gì đó, ôm chầm lấy Lục Viên vào lòng.

☒ _____

2. Người Man: Dân tộc ở phía Nam TQ xưa.

3. Đây là điển cố trong y học. Vị được Vương tên Tôn Tư Mạc.

.

Đây là một vở kịch nhỏ để trải nghiệm tâm lý, phải chọn thật tâm đó nhé

[Mời mọi người đọc mẫu chuyện dưới đây, sau đó trả lời]

Vào một ngày nắng sớm, lão Hoa đầu đang vắn vẹo móng eo trong sân thì thấy tân ca nhi nhà lão lao ra từ trong phòng, liều mạng súc miệng.

“Thiếu sao sao, người không sao chứ?”

“Ồ ồ”

“Thiếu sao sao? Miệng người làm sao vậy, để lão Hoa ta nhìn xem nào!”

“Ồ ồ”

“Thiếu sao sao? Nha~~ Sao lưỡi người xanh lè thế này?”

“”

Đúng lúc ấy, Hoa Tử cũng mới dậy, vừa vươn vai duỗi eo vừa nói: “Cha, người không biết ư? Hôm qua đại ca nhi gửi một loại trái cây thần kỳ từ Tây Vực đến, gọi là bồ đào, quả tròn tròn nhỏ nhỏ, cắn một cái phọt ra nước màu xanh Đáng tiếc là con ăn được mỗi một quả, còn lại đều bị thiếu gia cầm đi rồi” – đang nói, Hoa Tử nhìn sang Lục Viên, rồi sửng sốt: “Thiếu sao sao, miệng người làm sao vậy?”

Bang ——

Cửa phòng phía Tây bỗng mở ra, Tô Hoài chỉnh chu quần áo bước ra, tay còn cầm một chùm quả bồ đào tròn xanh, từng quả từng quả ném vào mồm, “Hoa thúc, Hoa Tử, hai người rảnh quá nhỉ?”

Hai cha con nhìn thiếu gia, lại nhìn thiếu sao sao đang súc miệng liên tục, đánh mắt sang nhau, rồi đồng loạt lắc đầu lia lịa, “Không rảnh không rảnh!”

“Ta còn chưa quét sân”

“Ta phải hầu hạ lão gia rời giường”

Thấy hai người kia cong mông chạy, Tô Hoài đi lại vỗ vỗ vai Lục Viên, môi còn từ từ cong lên, nơi khóe miệng như còn vương lại một tia nước bồ đào xanh nhạt.

[Nếu đã đọc xong, mời mọi người trả lời vấn đề dưới đây]

Xin hỏi, vì sao lưỡi Lục Viên lại có màu xanh?

A – Lục Viên cũng ăn trái bồ đào Tây Vực.

B – Hôn!

C – Bị thần linh trừng phạt.

~

Phân tích đáp án:

Những người chọn A: Rõ ràng chọn phương án B mà cứ dối lòng nhá!

Những người chọn B: Hử cô nương à, cô hết thuốc chữa rồi :))

Những người chọn C: Tôi thấy các cô chọn B rồi, cứ chối!

XD ~ Chuẩn chưa! Cảm ơn mọi người nhé [lời chị Tiêu đó]

29. Chương 29: Đùng Đi

Hả, chuyện gì thế này?

Trong lòng ngực vị đầu lĩnh vẫn còn mùi bùn đất xen lẫn vị mồ hôi, Lục Viên bị giam trong vòng tay rộng lớn của gã chẳng cục cựa nổi. Đường như người này đang rất kích động, này giờ vẫn thăm thì nhắc đi nhắc lại câu gì đó, Lục Viên cứng đờ cả người, chẳng lẽ đây là phương thức biểu đạt lòng biết ơn của người Man ư?

“Này ——” – đang trợn tròn mắt thì cánh tay Lục Viên bị một người khác kéo mạnh lại, thành công thoát khỏi cái ôm của người Man kia, lưng y lập tức dựa vào lồng ngực rắn chắc của một người, sau đó bị người ấy ôm lấy từ sau: “Đùng tùy tiện động tay động chân với người của người khác!”

“Hoài Hoài Chi” – mặt Lục Viên giật một cái, lời này thiệt là

Lúc này Tô Hoài đã kéo Lục Viên ra sau lưng bảo vệ, trùng mắt với nam nhân kia, miệng người Man kia liên tục gầm gào như muốn bổ nhào đến đánh người.

“Từ từ Tán Bố đại ca! Liệu trong chuyện này có gì hiểu nhầm không!” – Trương đại ca vừa thấy người Man kia thủ thế thì vội vàng chạy ra can ngăn, quay lại nhìn Tô Hoài, nói: “Tô đệ, ca nhi của người có phải tên là Lạp Mễ Nhĩ không? Tán Bố nói – hẳn là đại ca của Lạp Mễ Nhĩ!”

Tô Hoài nghe xong thì mặt sa sầm xuống, nắm chặt lấy bàn tay Lục Viên, Lục Viên còn thoáng trông thấy mu bàn tay Tô Hoài nổi lên gân xanh chẳng chịt.

“Ta không biết ai là Lạp Mễ Nhĩ hết!!” – Tô Hoài nói xong, chẳng biết có phải ảo giác của Lục Viên hay không mà y lại cảm thấy câu kia như rít lên từ kẽ răng Tô Hoài, “Trời không sớm nữa, chúng tôi phải về, cáo từ.”

Nói rồi Tô Hoài lập tức kéo tay Lục Viên lôi đi.

“Chờ đã!” – người Man kia đuổi theo kéo Lục Viên lại, bị Tô Hoài lạnh lùng gằn lại, người Man kia cũng không để ý, chỉ chăm chú nhìn Lục Viên, anh ta nói bằng một chất giọng không thuần Trung Nguyên, “Lạp Mễ Nhĩ, đại ca đã luôn luôn tìm em.”

Lục Viên mím môi, đại hán trước mắt mang một thân hình cao lớn với một biểu tình kì dị, thế nào cũng thấy cơ thể này không thể thoát khỏi có quan hệ với hắn. Cơ thể này là ai? Vì sao lại phạm tội? Có gì lại có chữa? Chân tướng sự thật đang gần ngay trước mắt nhưng Lục Viên lại sinh cảm giác không muốn vùi lấp mối quan hệ rắc rối ấy.

“Vị đại ca này, liệu có phải huynh nhận nhầm người không?”

“Người không nhớ đại ca ư? Hay vẫn còn hận ta? Từ sau khi chúng ta thất lạc, thương đội vẫn luôn đi tìm người, trời xanh phù hộ rốt cuộc cũng cho ta tìm thấy người rồi, chỉ ít theo ta nói riêng một lúc.” – người Man không nhường một bước, ánh mắt nóng rực gắt gao nhìn Lục Viên, đáy mắt đầy niềm vui khi tìm lại được thứ đã mất lại xen lẫn cả sự mất mát.

Nhận ra tay Tô Hoài vẫn đang nắm chặt tay mình, Lục Viên bỗng ý thức được gì đó, mím môi: “Hoài Chi, huynh đợi ta một lát.”

“Người nếu không muốn”

“Không có việc gì đâu, chỉ nói chuyện thôi.” – Lục Viên ngẩng đầu mỉm cười với Tô Hoài, rồi mạnh mẽ gỡ tay hắn ra, bước theo người Man kia.

Nói là trò chuyện cũng đúng chỉ là trò chuyện thôi, cũng không biết Lục Viên nói với người Man kia câu gì mà hắn không hề dây dưa thả Lục Viên về.

Dọc con đường về nhà, chuyện nhận thân vừa nãy Tô Hoài không hỏi, Lục Viên cũng không đề cập đến. Hai người lưng đeo hai tâm sự, ai cũng không hăng hái cứ thế về tới cửa nhà. Chỉ có điều mới bước vào cửa một bước, một chiếc trượng dài đã vung ra, chiếc trượng rắn chắc nhắm lên cánh tay Tô Hoài giơ lên đánh một cái.

“Đồ nghiệt tử, mày chết dẫm ở xó nào thế hở! Tới giờ Tuất(7h-9h tối) rồi còn không biết đường mà về! Nhà đang trong lúc nhướng rượu bận rộn lại phải phân ra mà tìm hai đứa không biết lo các người!” – Tô lão gia túm lấy Tô Hoài vừa mắng vừa vun gậy đánh không ngừng.

Lục Viên thấy thế vội qua can ngăn, “Cha, không liên quan đến Hoài Chi, là con sai, con không nên đi tìm Trương ca ca dẫn đến thương đội mua dê”

“Cái thằng nghiệt chủng không hiểu chuyện, người còn theo nó càn quấy hả?” – Tô lão gia quay sang, lại không nỡ đánh Lục Viên, chỉ “hừ” một tiếng, gỡ tay Lục Viên, “Người trong bụng đang mang cốt nhục Tô gia, người cứ lỗ mãng như vậy nhỡ như sơ sẩy, người muốn chọc giận chết lão già này hử?”

“Cha, người đừng giận”

“Được rồi, mắt chẳng phải còn có thể sinh lại sao!” – Tô Hoài hừ lạnh, lôi Lục Viên vào trong.

“Đồ nghiệt tử, hôm nay tao không đánh chết mày tao không”

Tô đại ca nhi và Hoa Tử vẫn đang tìm người bên ngoài, chỉ có lão Hoa nghe thấy trong sân nhao nhao vội chạy ra, thì thấy một cảnh tượng – Tô lão gia đang giận ngút trời muốn đánh chết Tô Hoài.

“Ai u! Lão gia người đang làm gì vậy a chẳng phải người đã trở về rồi sao!” – lão Hoa đầu vội vàng ra ngăn đón, đẩy Lục Viên và Tô Hoài ra, “Hai đứa còn chưa ăn đúng không? Lão gia cố ý để phần hai người về ăn

đấy, nhanh nhanh nhún nhún ăn còn nóng vào đi, vào đi nào! Lão gia, cũng xin ngài bớt giận, dù ngài có giận tiểu thiếu gia thì cũng vì cháu đích tôn mà bỏ qua đi”

Tô lão gia thở hổn hển, bị lão Hoa đầu khuyên nhủ mới bần nả con mắt sang, hừ một tiếng, “Ta nể mặt mũi cháu đích tôn của ta đi ăn cơm đi, đừng để cháu nội ta đói bụng!”

“Thiếu sao sao, người đừng thấy lão gia dữ với người, thật ra ông ấy quan tâm lo lắng cho người lắm đấy! Mấy bữa trước thấy tinh thần người không tốt, hôm nay bảo ta ninh cho người bát canh nhân sâm tần gà bổ thân đấy! Củ nhân sâm này ấy, là phần thưởng năm đó quan lớn tặng cho lão gia đó, tốt lắm, hơn mười năm nay có nở ăn đâu, ngày thường ta chạm vào một tý ty lão gia cũng sợ xước, thế mà hôm nay nói ninh cho người ăn lão gia lại nói không hề chớp mắt lấy một cái đấy” – lão Hoa đầu vừa tùm tùm cười vừa đưa hai người ra gian bếp phía sau vừa lải nhải không thôi, “Tô gia đã tám đời độc đinh, thiếu sao sao đang mang dòng máu duy nhất của Tô gia đấy, lão gia quý báu xiết bao”

“Hoa quản gia! Sao ông nhiều lời thế hử!” – Tô lão gia quát lớn, còn có phần xấu hổ lúng túng, “Hai đứa còn đứng ngây ra đấy làm gì, nhìn mà phát bực!”

“Lão gia, nếu ngài quan tâm thiếu sao sao thì cứ nói thẳng”

“Lão Hoa, ông nhân quá đúng không? Bên kia còn mấy chực chum rượu chưa cất vào hầm kia!”

Hai người đến gần căn bếp con, Tô Hoài múc hai bát canh gà, cầm cả bánh mì còn thừa ban trưa lại, Lục Viên vốn định nhìn xem Tô Hoài bị đánh có thương hay không nhưng cũng bị buộc phải ăn cơm trước. Đến khi hai người trở về phòng, Tô Hoài mới tìm thuốc mỡ đưa cho Lục Viên cầm, rồi tự tay cởi áo.

Quả nhiên Tô lão gia xuống tay cật lực, trên cơ thể rắn chắc của Tô Hoài đã hiện những vết tím hồng ửng máu, trên cánh tay còn hằn cả vết gầy rộp cả lên.

“Hoài Chi, ta lại gây phiền phức cho huynh rồi.” – Lục Viên thấy lòng sao xót quá, cẩn thận bôi thuốc cho Tô Hoài, xem chừng rất ảo não, “Nếu không, huynh đánh ta một chút cho hả giận đi?”

“Cái đầu mít đặc này!” – Tô Hoài quay mặt lại, nhẹ ấn trán Lục Viên, “Ta cần gì phải gắng sức nếu đó không phải chuyện tốt chứ? Nếu muốn hả giận, chi bằng”

Tô Hoài ngập ngừng nhìn lại, Lục Viên cứ thế ngây ngốc ngơ ngơ: “Sao huynh tiến lại gần thế?”

“” – Tô Hoài thở hắt một hơi, thu người lại, “Quên đi, bôi thuốc tiếp đi!”

“Ừ, Hoài Chi, ta thấy cha huynh thích đứa bé này lắm ta không nên dỗi gặt ông” – ngón tay đang di thuốc trên lưng Tô Hoài, Lục Viên khẽ nhún mày, “Hôm nay, người Man kia đã nói với ta, thương đội của hấn sẽ trở về Phiên Cương vào tháng sau, bảo ta trở về với hấn.”

Hít mạnh, mùi hương thuốc mỡ thanh mát tràn xoang mũi, Lục Viên cười, “Mấy ngày nay đã rước không ít phiền phức cho huynh, nhất định huynh cũng rất bực ta rồi nhỉ! Ta ở lại không chỉ liên lụy đến huynh, bắt huynh phải nuôi một đứa bé ngoài giá thú, lại làm chậm trễ chuyện cả đời của huynh Không bằng nhân cơ hội này, thú nhận với Tô lão gia rồi huynh cưới một ca nhi đi! Về phần ta, trả hết nợ cho huynh rồi ta sẽ quay về Phiên Cương với vị đại ca kia, thế cũng tốt”

Lục Viên nói xong, hốt nhiên cảm thấy bầu không khí lập tức nặng nề, dường như làn da dưới tay y đều đang căng cứng lên, động tác hơi dừng lại, Lục Viên cất tiếng gọi: “Hoài Chi?”

“Người nhớ chuyện trước kia rồi à? Muốn trở về ư?” – Tô Hoài vẫn đưa lưng về phía Lục Viên, trầm giọng nói.

“Cũng không phải! Khi theo Tán Bố đại ca nói chuyện, ta vẫn chẳng nhớ được gì nhưng dù sao hấn cũng là đại ca ruột của ta, ta cũng là người Man, hấn hy vọng ta có thể trở về cùng hấn” – Lục Viên gờ tay gãi gãi đầu.

“Người thì sao? Người có muốn trở về không?”

“A ta ở lại đây chỉ gây thêm phiền cho huynh và cả nhà thôi, cũng không phải là kẻ lâu dài, nếu bên kia có người thu nhận ta, cũng không hấn là”

Đột nhiên Tô Hoài đứng bật dậy, nắm chặt bả vai Lục Viên, Lục Viên giật mình, hộp thuốc trong tay rơi “lạch cạch” trên mặt đất.

“Ta hỏi ngươi có muốn về hay không?”

“huynh đang giận đấy ư?” – Lục Viên sững sốt, chỉ thấy giờ phút này khí thế của Tô Hoài làm y không còn cách nào khác phải nhìn thẳng vào mắt Tô Hoài, cũng không biết có phải do bầu không khí không mà bị nhìn chăm chặp như thế làm tim Lục Viên đập dồn dập, y quay mặt sang bên, thăm mắng mình – dù sao cũng đường đường là một thằng đàn ông, vậy mà đứng trước mặt Tô Hoài, lời nói dối đến cửa miệng rồi lại không thốt lên được

“Cũng không phải ta muốn về ta cũng có quen người Man kia đâu, sao có thể nguyện ý đi đến nơi mà ngay cả bản thân ta cũng không biết chứ nhưng huynh trượng nghĩa như vậy, ta sao có thể không biết xấu hổ ở lại đây bám chặt lấy huynh nên ta mới nói”

“Vậy đừng đi!”

“Hả?” – nhất thời Lục Viên còn tưởng mình nghe nhầm.

“Vậy ở lại đây đi, cứ bám chặt lấy ta đi, ta sẽ không để bụng!”

Lục Viên bật cười, “Hoài Chi, sao lời này lại giống thổ lộ tình cảm thế hả?” – vươn tay sờ lên trán Tô Hoài, “Đầu óc huynh hư chỗ nào rồi? Hay lại lấy ta ra để luyện tập thổ lộ đấy hả? Chẳng phải huynh biết ta thân là ca nhi nhưng tâm hồn là nam nhân đấy ư? Chúng ta là hai nam nhân, có thể đừng nói mấy lời buồn nôn như thế mà”

Tô Hoài trầm mặc, bị Lục Viên nói ớ ra nửa ngày không nói được câu nào, trái lại Lục Viên lại ra vẻ hiểu biết lắm, vỗ vỗ tay Tô Hoài: “Ta cũng biết, huynh là một chàng trai trẻ chính trực tráng niên, mỗi ngày về nhà thấy ta đã ghen lắm đúng không. Nên đi tìm một ca nhi bình thường đi thôi, nói chuyện yêu đương hay vân vân này nọ, chuyện này cũng hợp tình hợp lý thôi, huynh cũng không có gì phải ngượng ngùng cả huynh xem, giờ thì ghen đến mức nói chuyện cũng biến chất rồi này”

Sắc mặt Tô Hoài ngày càng xám xịt, cuối cùng vẫn thất bại thở dài thườn thượt, “Ta sẽ không tìm ca nhi nào khác đâu, sau này đừng nói những chuyện này nữa.”

“Vì sao?” – vẻ mặt Lục Viên tỏ ra mơ hồ, khó hiểu nhấp nháy mắt mấy cái.

“Vì sao à” – Tô Hoài sâu sắc nhìn Lục Viên, thở một ngụm muộn phiền, lâu sau mới chậm rãi nói: “Bởi vì ta từng yêu một ca nhi, tên hần là Lang Nhi, chúng ta là thanh mai trúc mã, rất yêu thương nhau, ta cũng muốn cưới hần. Nhưng trong một năm thiên tai, hần nhiễm bệnh mà qua đời. Rất nhiều năm sau ta vẫn không có cách nào quên hần, cũng không thể yêu ca nhi khác được nữa. Cho tới giờ, tuy ta không còn nhớ rõ dáng vẻ của hần nữa, nhưng vẫn không thể thoải mái kết giao với ca nhi khác Cho nên, Tiểu Viên, nếu ngươi muốn giúp ta thì ở lại đây đi, ta không muốn lại bị lão già đó bắt thành thân.”

Tô Hoài gục mặt xuống, như thể rất thương tâm, Lục Viên cuống quýt, nhăn nhó giải thích: “Hoài Chi ta xin lỗi, ta”

“Cho nên, sau này đừng nhắc đến chuyện tìm ca nhi khác nữa, chuyện nói đồng tông đường ấy, e rằng cả đời này ta cũng không thể lưu lại cho Tô gia rồi. Đứa bé trong bụng ngươi, nếu muốn sinh thì để nó làm trưởng tôn Tô gia, còn không thì thôi, ngươi ở lại, lão già kia cũng không đến mức lắm lời đâu.”

“Xin lỗi, sau này ta sẽ không nói linh tinh nữa.” – Lục Viên chưa từng thấy Tô Hoài như vậy, chân tay y luống cuống, cũng chẳng biết phải an ủi thế nào, đang muốn vươn tay vỗ vai hần thì ngờ đâu Tô Hoài chột ngắc đầu dậy, thành ra bàn tay Lục Viên xoa lên đầu Tô Hoài.

Tô Hoài sững sốt, rồi tiện đà bắt lấy tay Lục Viên, nhẹ nhàng giữ lấy, “Kỳ thật, bộ dạng ngươi và Lang Nhi có nhiều điểm rất giống nhau.”

Lục Viên chỉ kịp thấy ý cười trên gương mặt Tô Hoài sượt qua, rồi y bị hần kéo, ôm vào lòng ngực.

“Ây —— huynh làm gì vậy!”

“Ngoan ngoan, cho ta ôm một chút thôi.” – giọng Tô Hoài có chút gì đó rầu rĩ, khi nói hơi thở phả vào cổ làm Lục Viên thấy ngứa.

“Dù sao cũng là nam nhân, ôm vậy kỳ quá à hưởng chi”

“Im nào!”

“Huynh đang nhớ đến Lang Nhi kia ư?”

“Đáp ứng ta, đừng đi.”

Tô Hoài nói cũng đã nói đến mức này, Lục Viên cũng không còn lý do nào để cự tuyệt. Nếu y có thể làm lá chắn, lại có thể để Tô Hoài qua y tìm lấy những hồi ức từ người hân yêu cũng coi như cách y báo đáp hân vậy.

Nhưng Lục Viên lại ủ mảy - trong ngực đang ần ần cảm giác đau là sao nhỉ?

Lắc đầu, Lục Viên vươn tay trấn an Tô Hoài, “Ừ! Ta biết rồi, ta không đi nữa.”

Luồng nhiệt ảm thấp phun trên cổ Lục Viên, hình như Tô Hoài đang cười.

“Này này tay huynh sờ đi đâu thế hả? Huynh đừng có dùng miệng cọ đi cọ lại trên cổ ta mà! Ta nói huynh”

“Au Tiểu Viên đừng đánh vào lưng ta rồi rồi, bôi được cho xong đi”

Vở kịch nhỏ 1: Ai là Lang Nhi? .

Vào một ngày của nhiều năm sau đó, rượu huân xuân nồng, Lục Viên chống thắt lưng đứng dậy, toàn thân đau nhức đến là lạ, vén lớp rèm cửa sổ lên, trời xuân đã treo cao vàng như lòng đỏ trứng vịt giữa không trung.

“Ai mặt trời vàng quá đi nha”

Xiêu xiêu vẹo vẹo bước hai bước, nơi nào đó trên người đau rát đến vô cùng, Lục Viên lại thấm rửa xả lần thứ một trăm tên Tô biến thái.

Đẩy cửa, hai cha con Hoa gia đang quét sân, trông thấy Lục Viên bước ra, Hoa Tử cười nói: “Nay thiếu sao sao dậy sớm quá nha, muốn ăn điểm tâm chưa ạ?”

Quay mặt lườm Tô Hoài vẫn đang ngủ trên giường, Lục Viên hừ lạnh: “Có thạch tín không?”

“Ha hả, thiếu sao sao thật hay nói giỡn! Tính cách thiếu sao sao thật là hoạt bát, nếu Lang Nhi mà còn thì nhất định nó thích lắm”

“Lang Nhi!” – Lục Viên sững sốt, bỗng nhớ vào một năm nào đó, tháng nào đó, ngày nào đó, cảnh tượng nào đó, tên đồn mặt nào đó trong nháy mắt mê hoặc làm y sinh lòng thương cảm trắc ẩn, từ ấy về sau ở tịt lại trong phủ, giờ muốn chạy lại không biết đã thành A sao của cả đám con trẻ

“Hả, thiếu sao sao cũng biết Lang Nhi ư?”

“À, Hoài Chi từng nhắc qua, thấy bảo là tình nhân đầu tiên của hân”

“Tình nhân đầu tiên? Thiếu gia cũng nói quá rồi!” – Hoa Tử bỗng khó tin mở tròn hai mắt.

“Còn bảo là thanh mai trúc mã, đáng tiếc trong một năm thiên tai, Lang Nhi nhiễm bệnh mà qua đời. Làm sao thế? Có gì không đúng à?”

“Nói là thanh mai trúc mã thì cũng Lang Nhi mất thật ra là do một lần thiếu gia quên cho nó ăn, nó chạy ra ngoài tìm thức ăn, cuối cùng nhiễm bệnh mà chết nhưng nói là tình nhân đầu tiên thì hình như”

“Từ từ! Người nói cho nó ăn? Còn đi tìm thức ăn? Lang Nhi này không phải là ca nhi sao?”

“Ca nhi? Thiếu sao sao, thiếu gia không nói cho người biết – Lang Nhi là con mèo hoa già thiếu gia nuôi lúc tám tuổi sao?”

“”

Cơ mặt Lục Viên giật giật hai cái, bỗng cay nghiến nói: “Hoa Tử, cái chổi người đang cầm, đưa cho ta.” – nói đoạn, giật lấy cây chổi trên tay Hoa Tử, hùng hổ lao lại vào phòng.

Được lắm! Tô lừa đảo kia, người cứ đợi đấy cho ta!

30. Chương 30: Chuyện Cũ

Kỳ nhưỡng rượu Tô gia vẫn chưa xong, men rượu lên men trong hầm rượu được một ngày một đêm lại được khuôn ra, chưng trong một chiếc nồi lớn ngoài trời. Đó là chiếc nồi tròn có hình như một miệng giếng, đặt trên nền, được chia làm hai tầng, tầng dưới là men rượu, tầng trên là nước lạnh, dưới đáy là củ lửa hun hút. Men rượu được chưng, khí cồn sẽ bay lên gặp nước lạnh, ngưng tụ thành chất lỏng chảy ra theo ống dẫn, rượu được cất này là rượu trắng.

Mấy hôm trước Lục Viên vừa làm náo loạn cả Tô gia nên hôm ấy đành phải thành thật ngồi đàn ở nhà, gian bếp thoảng ra hương rượu thơm nồng, cũng huân Lục Viên ngà ngà theo.

Hôm đó, Lục Viên đang trong gian bếp nhỏ giúp Tô Hoài nhặt đậu đỗ, chợt nghe thấy tiếng Trương đại ca bên ngoài, nhao cái Trương đại ca đã tìm đến bếp.

“Tô đệ, tân ca nhi, có tin tốt này!” – mặt mũi Trương đại ca sáng bừng, hý hửng đi tới, “Còn nhớ chuyện buôn bán rong biển tảo đỏ vài ngày trước không? Hôm nay ta đến vùng duyên hải dò mua một ụ tảo đỏ rong biển của dân chài, sáng sớm nay đã bán hết cho đám người Man rồi.” – Trương đại ca nói xong thì móc trong ngực ra một túi tiền, đưa cho Lục Viên, “Cầm lấy, đây là phần trăm của người, ha ha!”

“Cho ta ư?” – Lục Viên có chút kinh ngạc chớp chớp mắt mấy cái.

“Tất nhiên là cho người rồi, người thay ta ra một chủ ý hay như vậy, ta buôn bán có lời đương nhiên phân nửa chia cho người.” – Trương đại ca cười cười: “Đếm đi đếm đi! Bên trong là hai xâu tiền đấy.”

Cầm túi tiền nặng trĩu, Lục Viên vẫn chưa hết sững sờ – đây là những đồng tiền đầu tiên y kiếm được đấy ư? – Lục Viên quay lại nhìn Tô Hoài, Tô Hoài buông công việc trong tay xuống, đi lại xoa xoa đầu Lục Viên, “Đưa cho người thì cầm lấy đi!”

Nói rồi quay lại bắt chuyện với Trương đại ca: “Trương đại ca đã đến, vậy ở lại ăn cơm đi.”

Trương đại ca cười hắc hắc, nhìn lướt qua nồi trên bếp, bên trong mới ninh một nồi sốt thịt tam tiên¹ ngày thơm, gồm mộc nhĩ, sợi đậu phụ khô, nấm, thịt, tôm bóc vỏ và cải vàng phối với một số phụ liệu khác, cuối cùng là dùng nước hầm xương đổ vào, còn xắt cả trứng chiên cho vào, đậm đặc như cháo, ngửi mùi đã muốn ăn. Trên tấm thớt đặt bên cạnh còn bày mì sợi chưa kịp cho vào. Mà cũng còn phải đợi nấu một lúc nữa, ăn món này là phải có thêm cả bát rau đi kèm nữa.

“Hôm nay Tô đệ xuống bếp trở nghề, ta đây có lộc ăn rồi chắc chắn, lại ăn rình rồi” – đang nói bỗng như nhớ đến điều gì – “Đúng rồi, tân ca nhi, đầu linh thương đội kia là đại ca ruột của người thật sao? Hôm nay hẳn thấy ta nói phải qua đây cũng muốn đi theo, nói là rất thích rượu Trung Nguyên, muốn bàn với Tô lão gia một đơn hàng, giờ đang bàn bạc với Tô lão gia đấy! Còn nói đàm xong vụ làm ăn này sẽ tiện thể nhìn người ta nói ể? Người đâu rồi!”

Trương đại ca nói xong, quay đầu lại chỉ còn thấy trên bàn đặt một chậu đậu đỗ chưa nhặt xong, còn Lục Viên với Tô Hoài thì chẳng thấy bóng dáng đâu!

Ngay khi Lục Viên và Tô Hoài lao ra khỏi phòng bếp, Tán Bố đang trong gian bếp lớn quan sát Tô gia nhưỡng rượu, vừa xem vừa thỉnh thoảng nói với Tô lão gia mấy câu. Lục Viên thấp thỏm lo lắng, sợ người Man kia nói gì đó với Tô lão gia, rồi Tô lão gia biết ông con bảo bối của mình cưới một ca nhi người Man, lại có một ca ca có gương mặt sẹo dữ tợn, còn chẳng tức chết sao!

Đang bàn bạc, thì đúng lúc Tán Bố nghiêng đầu, thấy Tô Hoài với Lục Viên, mặt mày rạng rỡ hẳn. Quay ra nói với Tô lão gia câu gì đó, Tô lão gia trở mặt, Tán Bố hướng phía Lục Viên mà sải bước tới.

“Lạp Mễ Nhĩ! Người cố ý tới gặp ta đấy à?” – Tán Bố rất phấn chấn, đang muốn nắm lấy tay Lục Viên thì bị Tô Hoài nhảy vào ngăn chặn.

“Tán Bố đại ca, mới rồi huynh có nói với Tô lão gia ta là đệ đệ của huynh không đó?” – Lục Viên đứng sau lưng Tô Hoài lo lắng hỏi.

“Lạp Mễ Nhĩ, trước khi người đáp ứng theo ta về, ta đã thề với trời sẽ không phá hỏng cuộc sống hiện tại của người mà.” – Tán Bố chăm chú nhìn Lục Viên, trầm giọng nói: “Lạp Mễ Nhĩ, trong cơ thể của người đang chảy dòng máu thảo nguyên, là ca nhi được cưng chiều nhất trong Phú nhân gia, trong nhà ai cũng nhớ người. Giờ người định sao? Theo ta về nhà đi!”

“Có chuyện vào nhà nói.” – Tô Hoài chợt ngắt lời Tán Bố, nhìn xung quanh một lượt, nhận ra Tô lão gia đang nhìn chòng chọc về kỳ quái về phía này, Tô Hoài vẫy tay gọi Hoa Tử, “Vào bếp trông nồi mì, nhặt nốt rau với nước dùng đi, bao giờ xong gọi chúng ta ra ăn cơm.” – nói đoạn, kéo Lục Viên và Tán Bố vào phòng.

Mới vào cửa, Tô Hoài đã mời Tán Bố ngồi xuống, rồi thuận thế nắm lấy tay Lục Viên, nghiêm túc đứng đối diện Tán Bố, “Giờ hẳn đã là người của ta, trong bụng có cốt nhục của ta, xin lỗi, ta không thể hẳn theo người trở về.”

Tán Bố sững sốt, vẻ mặt khó tin, sau một lúc lâu mới nhìn Lục Viên, hỏi: “Hắn nói, đều là sự thật?”

Lục Viên không ngờ Tô Hoài lại nói những lời này, tình huống này thật giống hệt như con rể về báỉ kiến nhạc phụ nhạc mẫu vậy ấy tai Lục Viên bất giác nóng bừng, tay bị Tô Hoài捏 cho một cái mới ầm ờ “Vâng” một tiếng.

“Lạp Mễ Nhĩ, chung quy người cũng không phải người Trung Nguyên, đây cũng không phải quê hương của người, càng không có người thân bảo hộ người. Nếu người còn ở lại nơi này chắc chắn sẽ gặp đủ loại phiền phức. Cho dù là như thế, người vẫn muốn ở lại đây ư?” – Tán Bố thở dài, Lục Viên lại xác nhận, tuy lời nói của Tán Bố có chút không sôi nhưng Lục Viên hiểu được, hẳn đang muốn nói – người đã phạm trọng tội, còn bị truy nã, nếu ở lại không chừng còn có nhiều rắc rối nữa đến tìm.

Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra trên người tên Lạp Mễ Nhĩ này, Tán Bố là người đầu tiên biết lại không nói rõ ràng, hỏi hẳn cũng cố ý lảng tránh, y hiểu, Tán Bố muốn bảo vệ y, không muốn y nhớ lại những hồi ức khổ sở trong quá khứ. Chỉ là, hiện tại Lục Viên đã quyết tâm ở lại đây, nếu đã ở lại mà hoàn toàn không biết chuyện xảy ra với cơ thể này, vậy e rằng một lúc nào đó lại liên lụy đến Tô Hoài mất.

Lục Viên nắm chặt tay, nhìn Tán Bố, “Xin lỗi, Tán Bố đại ca, ta quyết định ở lại đây rồi. Cho nên, mong huynh có thể đem chuyện đã xảy ra kể lại từ đầu chí cuối cho ta biết!”

Gian phòng có phần mờ tối, tản mát hương rượu thoảng, láng máng còn nghe được tiếng nồi chưng rượu ngoài trời kêu lên ù ù. Tán Bố thở dài thườn thượt, sau đó hẳn dùng một giọng nói nặng chắt Trung Nguyên, pha chút từ ngữ Phiên Cương không trôi chảy, nói về một câu chuyện đã qua.

*

Phú nhân gia là một bộ tộc lớn trên thảo nguyên, họ uống nước suối trời ban mà lớn, cơ thể to lớn, đôi mắt đen bóng hữu thần, Lạp Mễ Nhĩ là ca nhi hiếm hoi trong Phú nhân gia. Thời điểm Lạp Mễ Nhĩ được sinh ra, cơ thể yếu gầy hơn các ca ca, lúc ấy trong mắt Tán Bố, nó như một con mèo con nhỏ xíu. Màu tóc đỏ vàng, đôi mắt hổ phách, làn da non mịn, so với ca nhi khác trong Phú nhân gia thì đặc biệt hơn rất nhiều, khiến Tán Bố cảm nhận được – đứa bé này lớn lên sẽ khác rất nhiều.

Lạp Mễ Nhĩ chậm rãi trưởng thành, cơ thể không to lớn như những người khác, theo tiêu chuẩn thảo nguyên thì bị coi là khó coi, hơn nữa, vì sinh non mà trí lực của Lạp Mễ Nhĩ không cao Cũng vì đó mà trước khi Lạp Mễ Nhĩ tới tuổi cưới xin, trước khi tìm thấy nhà chồng. cứ thế, nó là ca nhi được Phú nhân gia sủng ái nhất.

Trong một lần thương đội tới Trung Nguyên buôn bán, Tán Bố tròn mười tám tuổi theo vị đầu lĩnh đời trước đi mở mang đầu óc, Lạp Mễ Nhĩ nằng nặc đòi theo, Tán Bố không lay chuyển được đành mang nó

theo. Trung Nguyên quả thật là vùng đất trù phú, người nơi ấy giàu có, cuộc sống cũng tinh tế hơn. Dịch trạm nơi thương đội dừng chân có một vị công tử rất tốt bụng, thường dẫn hai anh em đi tham quan danh thắng phụ cận, cũng thường giúp hẩn trông nom Lạp Mễ Nhĩ mỗi khi hẩn đi đàm phán làm ăn. Tán Bố những tưởng công tử kia là người tốt, không ngờ có một ngày, công tử kia không chào mà biệt, còn Lạp Mễ Nhĩ lại thất thân mà chẳng hề hay biết.

Tán Bố tức giận đến mức điên cuồng, dẫn Lạp Mễ Nhĩ đến cửa nhà công tử kia, muốn người kia phải chịu trách nhiệm với Lạp Mễ Nhĩ.

“Người tình ta nguyện đều hiểu rõ sự tình, việc gì ta phải chịu trách nhiệm? Chính ca nhi nhà người câu dẫn ta trước đây!”

“Lạp Mễ Nhĩ nó không hiểu chuyện, nếu không phải mày dạy nó, nó sao có thể”

“Người cũng biết nó chẳng hiểu biết gì đấy thôi. Chẳng lẽ người còn bắt một người phong lưu tài tử như ta lấy một ca nhi ngu ngốc như thế sao?”

Tán Bố không vừa ý, lại cảm tức vô cùng, giơ tay nắm công tử kia một nắm. Tán Bố khí lực lớn, một nắm nặng đánh cho công tử kia ngã sấp xuống. Thấy đám tôi tớ trong viện chạy ra, Tán Bố kéo tay Lạp Mễ Nhĩ chạy về dịch trạm, thu thập hành trang chuẩn bị lên quan phủ cáo trạng. Ai ngờ đâu, còn chưa kịp chạy tới cửa, quan sai đã vọt đến.

Ra là tên ác nhân kia đã cản ngược lại, nói Tán Bố cố ý đánh hẩn, giờ toàn thân tê liệt mất năng lực làm việc, muốn quan sai bắt hai huynh đệ về trị tội

Tán Bố tức giận nói là ác nhân kia làm vậy bần ca nhi hẩn trước, nhưng quan phủ lại nói rằng ca nhi nhà hẩn câu dẫn người ta trước, phạm vào tội dâm loạn, trị tội Diệt Quả, thả trôi sông.

Tán Bố bị nhốt vào nhà lao, bị đánh mấy chục trượng, đến khi hẩn được thả thì Lạp Mễ Nhĩ đã bị hành hình, thả trôi trong nước. Tán Bố phẫn hận, đêm đến trộm đi cứu Lạp Mễ Nhĩ, ôm nó chạy trốn. Quan phủ phát hiện tội phạm đào thoát, tội càng thêm nặng, phái quan binh truy bắt. Tán Bố muốn dẫn dụ truy binh nên đem Lạp Mễ Nhĩ giấu vào một hốc cây trong một thôn nhỏ, rồi bỏ chạy, chạy ba ngày ba đêm, còn bị quan binh chém một đao trên mặt, cuối cùng Tán Bố cũng chạy thoát. Nhưng đến khi hẩn quay lại tìm Lạp Mễ Nhĩ thì đã chẳng thấy người đâu

Tán Bố bị quan phủ truy nã không thể ở lại Trung Nguyên, đánh theo thương đội trở về thảo nguyên trốn tạm. Nhưng chỉ cần có thương đội đi Trung Nguyên là hẩn sẽ đi theo với hy vọng tìm kiếm được Lạp Mễ Nhĩ.

Sau đó có tin, gia đình công tử nhà giàu kia xảy ra chuyện, danh tiếng không còn như trước nữa, quan phủ cũng vì thế mà không ưu đãi giúp nhà hẩn nữa. Do đó, chuyện xảy ra đã trôi qua mấy tháng cũng dần dần lắng xuống. Tán Bố hay tin liền vội vàng đi theo thương đội đến Trung Nguyên, tự mình đi tìm Lạp Mễ Nhĩ, chưa từng nghĩ đến lúc này vậy mà thật sự đã tìm ra được rồi!

Sự tình nói tới đây mới tường tỏ chân tướng, ba người trong phòng đều im lặng. Tán Bố lặng nhớ lại, trong lòng chua xót, nhất thời chưa bình tâm được. Về mặt Tô Hoài vẫn bình tĩnh, chậm rãi nắm bàn tay Lục Viên, chặt lại càng chặt. Còn Lục Viên thì chỉ chăm chăm suy nghĩ một việc, quả thật là y cũng “May mắn” quá hén, tá thì hoàn hồn thì thôi, cơ thể thê thảm không nói, bị mưu hại tội danh không chấp, có chữa cũng cho qua lại còn thiếu năng nữa hử trời!!!

“Lần này trở về, Lạp Mễ Nhĩ đã thông minh hơn rồi, cũng trưởng thành hơn rồi! Đại ca đại ca thực sự rất vui” – Tán Bố kích động vỗ vai Lục Viên, đau đến nỗi miệng Lục Viên méo xệch. Lục Viên nhìn Tán Bố cũng cười cười lấy lệ, cứ nghĩ cái người này nghĩ mình là một thằng ngốc là lại thấy mất tự nhiên, cũng may y được Tô Hoài “Lụm” được, chứ để y quay về thảo nguyên nếu về thật, chẳng phải từ trên xuống dưới Phú gia sẽ coi y như thằng ngốc sao lại còn là một thằng ngốc xấu xí nữa

“Tán Bố đại ca, ta nghĩ kỹ rồi, ta muốn ở lại Nếu giờ quan phủ đã không truy nã ta nữa, ta ở lại đây cũng an toàn, đại ca cứ yên tâm để ta lưu lại đây đi.” – nếu nói lúc trước Lục Viên còn chần chừ vì phần tình thâm ý trọng của vị đại ca này thì giờ y tuyệt đối không muốn về, y không muốn lại phải tiếp nhận cục diện rắc rối của cơ thể này nữa, “Tán Bố đại ca, tuy rằng ta không nhớ ra chuyện quá khứ, nhưng ta biết huynh

rất tốt với ta, huynh cũng thường theo thương đội đến Trung Nguyên buôn bán, chúng ta cũng không phải vĩnh viễn không gặp lại. Chờ khi có dịp, nhất định ta sẽ đến thảo nguyên thăm huynh.”

“Lạp Mễ Nhĩ người người trưởng thành rồi!” – Tán Bố không thể tưởng tượng được ca nhi ngốc nhà mình có thể nói ra những lời này, nhất thời vui mừng không kìm được, mạnh mẽ cầm tay Lục Viên, trên khuôn mặt màu mặt nỏ một nụ cười ngoác tận mang tai, đôi mắt mở to mệnh mang sương mù.

Không phải Lục Viên muốn phá vỡ không khí Cơ mà màn cảm động này tuy có cảm động thật, nhưng biểu tình này xướng trên khuôn mặt sứt sẹo của Tán Bố thì khiến người ta thấy mà không tiêu hóa nổi!!!~~

Lục Viên cười gượng hai tiếng, muốn rút tay khỏi lòng bàn tay đang bị bóp phát đau của Tán Bố

Hoa Tử, Hoa Tử ới ới, người nấu cơm gì mà chậm thế hả, còn chưa gọi người ta đi – Lục Viên niệm niệm niệm niệm

Tô Hoài đứng bàng quan một bên, ra chiều đang suy nghĩ điều gì đó, muốn nói lại thôi, lời đã đến cửa miệng rồi lại nuốt xuống

Vở kịch nhỏ 2: “Khẩu vị” của Tiểu Viên!

Đây là chuyện tình phát sinh sau một ngày Lục Viên nhận người thân.

Bên trong trạm dịch, Tán Bố đang chải lông cho ngựa trong chuồng, nghe thấy đằng sau có tiếng bước chân, ngoái lại thì thấy tiểu tử nhà Tô gia đang tới, gã “hừ” một hơi, Tán Bố ném bàn chải vào xô, đứng dậy.

“Tán Bố, ai vậy?” – một người trong thương đội cũng đang chải lông cho ngựa hỏi.

“Kẻ cướp “cục bông ngốc” bảo bối của ta!”

Tán Bố hầm hè nhìn tiểu tử Tô gia, ai bảo hần lòi kéo đứa em cưng của gã chứ!

“Người tìm ta?” – Tán Bố cao hơn Tô Hoài một cái đầu, gã ngạo nghễ nhìn xuống.

Tô Hoài giương mắt nhìn Tán Bố, thấy cổ mỗi quá, dứt khoát quay mặt nhìn cảnh tượng thương đội bận rộn vận chuyển hàng hóa, thản nhiên nói: “Người có thể dừng dạy y Phiên ngữ không?”

Mấy ngày nay Tiểu Viên suốt ngày bị một ông lão tóc nâu bắt học tiếng quê hương, mệt đến mức về nhà ngã đầu là ngủ thẳng cẳng, làm lúc hần trộm y cũng thấy miệng y lẩm nhẩm Phiên ngữ Tô Hoài thực sự không chịu được (ghi chú: Tô Hoài thừa dịp Lục Viên ngủ thường hần trộm y, chuyện này bắt đầu từ ngày hần phát hiện mình thích Lục Viên)

“Lạp Mễ Nhĩ vốn là người của thảo nguyên, sao có thể quên tiếng quê hương được! Ta từ chối!”

“Cơ thể Tiểu Viên không khỏe, ngày nào cũng ra ngoài rất nguy hiểm, ta cũng từ chối!”

“Tiểu tử! Người muốn đánh nhau hả?”

“Nếu người nghĩ sẽ đem ta thành như gã bội bạc kia rồi đánh, thì ta cũng sẽ lên quan phủ tố cáo người.”

“Người” – Tán Bố thực sự không vừa mắt tiểu tử Tô gia này, giờ nắm đấm lên, rồi chợt nhớ ra gì đó, “Đứa bé trong bụng Lạp Mễ Nhĩ thực sự là của người sao?”

Mặt Tô Hoài tối sầm.

“Theo thời gian mà phỏng đoán, ba tháng trước các người các người có con rồi mới thành hôn!”

Sắc mặt Tô Hoài càng đen.

“Người nói! Có phải Lạp Mễ Nhĩ bị ép thành thân với người không? Nó có con của người rồi mới không còn cách nào khác, miễn cưỡng theo người đúng không? Ta đã nói loại tiểu tử gây còm nhom thế này sao Lạp Mễ Nhĩ thích cho nổi, rõ ràng Lạp Mễ Nhĩ thích tướng người cao to, màu da ngăm đen, sao lại là loại thư sinh trắng trẻo như người chứ”

Mặt Tô Hoài đen toàn phần.

“Chẳng lẽ là đứa bé này mất trí nhớ rồi, “khẩu vị” cũng thay đổi theo sao? Rõ ràng trước kia thấy cơ thể cường tráng, thân hình cao lớn, tứ chi tráng kiện, giọng nói hùng hậu là chân nam đá chân xiêu, nước miếng nhỏ dài dài mà nhĩ”

“Hôm nay ta đến là muốn nói với người, Tiểu Viên là người của ta, ta sẽ chăm sóc y thật tốt, bảo hộ y, người cứ yên tâm giao y cho ta.” – đột nhiên Tô Hoài chen vào một câu, làm Tấn Bố ó ra, nháy mắt mấy cái, tiểu tử Tô gia kia đã quay người đi xa.

Tấn Bố lắc đầu, thở dài: “Khẩu vị Lạp Mễ Nhĩ thay đổi thật rồi, còn thích loại người nói năng gì mà người ta nghe cũng chẳng rõ Ai, rõ ràng trước kia mỗi lần Lạp Mễ Nhĩ thấy con trâu đen to lớn là nó lại quần quýt lấy mình muốn mua mà Ai ai ai”

*

Qua hôm ấy rất nhiều rất nhiều rất nhiều ngày sau

Lục Viên phát giác ra Tô Hoài càng ngày càng lạ lùng, ăn càng ngày càng nhiều, không có việc gì sẽ chạy ra ngoài phơi nắng, bê tảng đá đi đi lại lại. Đến đêm nằm trong lòng ngực hắn, Lục Viên lại cảm thán - ngực người này vốn rất dễ chịu vậy mà sao giờ càng ngày càng cứng thế cơ chứ???

☞ _____

1. Sốt thịt tam tiên: [nguyên văn - : tam tiên lỗ tử] – mình chẳng biết đặt tên nó thế nào cho dễ hiểu cả ~~ sau nửa ngày search và search, mình túa mồ hôi hột vì cái món này. Thực ra “Sốt thịt tam tiên” chỉ là một phần trong món mì được đề cập trong chương này. Món mì ấy là: Tứ điệp diện - nó gần như một loại mì thập cẩm ấy!

Sốt thịt tam tiên là đây:

Mì – Tứ điệp diện: Gồm có trứng chiên xắt sợi, bột mì chiên thái chỉ, sốt thịt tam tiên, tôm bóc vỏ, mì, đậu phụ khô thái chỉ, thịt xắt mỏng xào

Ăn kèm vào rau: Tùy từng mùa mà có các loại rau ăn kèm khác nhau.

Nguồn: Link – Cho bạn nào muốn làm thử ~ nhưng nó là tiếng Trung ấy =.=!

31. Chương 31: Nó Đạp!

Từ hôm tường tỏ tâm tình trong phòng ngày ấy, Tấn Bố đại ca vẫn nuôi nấng hy vọng, thường xuyên đến Tô gia với ý nghĩ thuyết phục Lục Viên về thảo nguyên với gã, lại sợ Tô lão gia nẩy lòng sinh nghi, gã tự xưng là mới gặp Lục Viên mà đã như thân, kết bái làm anh em kết nghĩa. Nhưng sau một lần Tô Hoài đến dịch trạm tìm gã, không hiểu đã nói gì mà gã tuy vẫn đến nhưng không còn nhắc đến chuyện quay về thảo nguyên nữa.

Quả nhiên Tấn Bố rất cưng ca nhi nhà mình, thấy Lục Viên muốn nuôi dê, gã cố ý chọn ba con dê cái với một con dê đực để lai giống, đều là những chú dê tốt nhất trong thương đội, mà toàn bộ là tặng không. Đưa thêm cho Lục Viên cả mầm cỏ nuôi gia súc, loại cỏ chăn nuôi này mọc rất nhanh. Phía sân sau Tô gia còn có một miếng đất, ngoại trừ nơi để cất giữ nguyên liệu ủ rượu thì còn trống không ít, vừa hay Lục Viên xài luôn một khu nhỏ để trồng cỏ.

Vốn Lục Viên tính trả tiền nhưng Tấn Bố không lấy, bảo là dùng làm sinh lễ cưới luôn. Lục Viên nghe xong mà tắc tịt, người Man cũng thật là(khó đỡ) ai lại lấy dê với cỏ chăn nuôi làm sinh lễ bao giờ

Vì còn công chuyện trong thương đội nên Tấn Bố chỉ ở lại trong trấn một tháng, sau đó phải sang nơi khác làm ăn. Trước khi đi còn ở lại Tô gia ăn một bữa cơm, uống thêm một chút rượu rồi thì dặn dò Tô Hoài phải chăm sóc Lục Viên với đứa bé linh tinh linh tang. Lục Viên vốn tính không giữ cục phiên toái nhỏ trong bụng, nhưng một tháng này cả Tô lão gia lẫn Tấn Bố hai đầu cứ chòng chọc canh giữ, hơn nữa mỗi

lần suy nghĩ tới chuyện phá lại nhớ tình cảnh ca nhi nhà Tấn Bố ngày ấy, do dự một lần, cơ hội cũng theo đó mà dần dần bị bỏ lỡ. Đợi tới khi tổng tiền Tấn Bố, thời kỳ bận bịu nhưỡng rượu trong nhà qua đi thì bụng Lục Viên đã lặng lẽ tròn dần đều cả lên.

Tính ra cũng đã năm tháng, nhìn từ bên ngoài cũng đủ đạt tiêu chuẩn “ông bầu” rồi. Lục Viên vốn dĩ đã cao, giờ mỡ eo lại dộn thêm một vòng thịt nom béo hần, lại mang chút gì đó yêu yêu. Vì đang là thời kỳ thai nhi phát triển nhanh mà Lục Viên ăn càng ngày càng nhiều, từ một ngày ba bữa giờ đã thành năm bữa. Nhưng từ trên xuống dưới trong Tô gia, trừ Lục Viên ra thì ai nấy đều vui mừng ra mặt.

Hôm ấy, cơm chiều xong xuôi, trở về phòng, Tô Hoài đã múc một chậu nước ấm cho Lục Viên rửa chân, Lục Viên bụng tròn cúi người không tiện, Tô Hoài bày ra một chiếc ghế con rửa cho y, tiện thể giúp y xoa bóp bàn chân bị cước.

“Còn đau không?” – Tô Hoài vừa mát xa vừa hỏi.

“Ừ! Đỡ nhiều lắm rồi!” – Lục Viên xấu hổ nghiêng mặt sang một bên, tuy đã rửa chân như vậy không phải một hai lần, nhưng dù sao cũng là hai nam nhân, bỏ qua chuyện chân có “mùi” hay không, chỉ việc xoa bóp như thế thôi đã rất mờ ám rồi, thiệt là

“Được rồi, đừng rửa nữa!” – thì thào một tiếng, Lục Viên giãy muốn rút chân ra thì bị Tô Hoài túm cổ chân, dùng khăn nhẹ nhàng lau. Lục Viên run lên, kích động muốn lấy chân đá Tô Hoài ra hết như những lần đầu tiên hần làm thể với mình.

Khi Tô Hoài đi đổ nước trở về, Lục Viên đã cuộn tròn trong chăn, Tô Hoài thổi nển, lên giường, rất tự nhiên vươn tay sang vỗ nhẹ lên thắt lưng Lục Viên hai cái, “Ngồi dậy, ta xoa bóp cho.”

Từ khi bụng béo lên, thắt lưng Lục Viên đau đến lợi hại, còn tâm đầu mà để ý xấu hổ hay không xấu hổ nữa, chỉ nghe lời ngồi dậy quay lưng về phía Tô Hoài, Tô Hoài cũng từ tốn mát xa thắt lưng cho y.

“Tiểu Viên, giờ còn muốn phá thai nữa không?” – được mát xa đến thoải mái, bất chợt Lục Viên nghe thấy tiếng Tô Hoài thủ thủ hỏi.

Ban đầu đích thực là nhần tâm không muốn giữ đứa bé, nhưng cứ hết chuyện này rồi chuyện khác kéo đến, đến giờ thì quả thực Lục Viên có do dự, bỏ cũng không được mà giữ cũng chẳng xong. Mỗi khi nhìn thấy cái bụng này lại hận không thể đánh một chưởng bỏ đi, nhưng rồi cứ gờ tay lên lại có cảm giác có tiếng kêu khe khẽ từ nó phát ra, lại ngăn người không nỡ

Lục Viên thực sự có cảm giác, cuộc đời y bị phá vỡ trong tay thằng tiểu quỷ trong bụng này rồi.

“Nếu không bái xích thì đừng bỏ, giờ muốn phá nó sẽ rất nguy hiểm với cơ thể.” – động tác trong tay Tô Hoài chậm lại, dường như đang đợi Lục Viên trả lời.

“Nào phải ta không muốn phá, mà là do cha huynh với hai người Hoa gia kia kìa, ngày nào cũng dán ba cặp mắt nguy hiểm lắm le ta, ta có cơ hội sao?” – Lục Viên hừ một tiếng, chợt như ý thức được gì đó, quay đầu lại nheo mắt nhìn Tô Hoài, “Đột nhiên huynh hỏi thế làm gì hả?”

“Tiết thanh minh sắp tới này, cha ta và Hoa thúc phải về cúng mộ tổ tiên, hai ngày nữa sẽ lên đường.”

Quả nhiên! Y biết ngay Tô Hoài này sẽ không vô duyên vô cớ nói tới chuyện đó mà, ra là ba ông ma mò sẽ giảm đi hai ông, cơ hội của y đã tới!

Lục Viên cúi đầu nhìn, bất giác xoa nhẹ bụng.

“Nha!” – đột nhiên Lục Viên ré lên, tay như bị bỏng vội vùng ra, hai mắt chăm chăm nhìn bụng, như thể có một con quái vật sẽ chui ra từ trong đó.

Tô Hoài hoảng hốt, đỡ lấy vai Lục Viên, “Sao thế??”

“Nó, nó con mẹ nó nó thứ này đá ta! Làm làm ta sợ muốn chết” – mặt mũi Lục Viên trắng bệch, chẳng rõ là bị hù hay tức giận, đang nói lại thấy bụng “ùng ục” hai cái nữa.

“Hoài Chi, ta thấy ta phải bỏ bỏ con tiểu quỷ này ngay đi thôi” – mặt Lục Viên xanh mét, quay lại nhìn Tô Hoài, trong mắt vừa kinh lại vừa sợ.

“” – Tô Hoài sững sốt, rồi bả vai run lên, giơ tay xoa đầu Lục Viên, gằm mặt cười.

“Hoài Chi người người cười cái gì hả? Có gì mà buồn cười chứ” – Lục Viên còn đang hốt hoảng, lại bị Tô Hoài đột nhiên cười làm y xù lông, oán giận đánh hấn một cái, “Người cười cái gì hả!”

“không chỉ là thấy, biểu tình khi người phát hiện ra đứa bé động đậy thú vị quá nào có ai lại bị chính con mình dọa sợ đến bệch mặt như người”

“Người ta chưa từng sinh đương nhiên là sợ rồi! Người không được cười, cười đủ chưa hả!”

Đang mắng xoi xoi, hốt nhiên Lục Viên nhận ra gì đó mà ngẩn ngơ cả người – cái người này hình như đây là lần đầu tiên hấn cười như vậy

“Chà, thằng nhóc này thật giống người như đực, không chịu yên gì cả.” – Tô Hoài ngừng cười, cầm lấy tay Lục Viên sờ lên vòng bụng tròn tròn, mơ hồ hai người đều cảm thấy dưới lớp da thịt là những rung động nho nhỏ, “Tiểu Viên, dù sao người cũng là ca nhi, cũng nên tập dần thành thói quen mới tốt.”

Lúc này Lục Viên đang chăm chú cảm nhận những rung động kia, nào còn để ý đến dụng tâm sâu kín trong câu nói của Tô Hoài nữa. Bàn tay này chồng lên bàn tay kia, một lúc lâu sau, dừng Lục Viên ngẩng đầu lại, lấy kinh nghiệm sản khoa mấy năm của y mà nói: “Hoài Chi kỳ thật là ta cảm thấy vừa rồi bụng ta động đậy, giờ thì nó kêu “ôm ọp” ấy chẳng qua là do tối nay ta ăn nhiều quá thôi”

“” – Tô Hoài cảm nín rút tay ra, “Ngủ!”

Chẳng biết tự khi nào, lúc ngủ Tô Hoài đã luôn bao bọc Lục Viên từ phía sau, không quá chặt cũng không quá lỏng, hoàn toàn ôm trọn lấy Lục Viên cả đêm. Mà Lục Viên cũng dần quen với tư thế ấy, không có Tô Hoài ở phía sau y lại cảm thấy không an tâm.

Quả nhiên! Thói quen quả là một thứ đáng sợ!

“À đúng rồi, Hoài Chi, vừa nãy có phải huynh nói Tô lão gia về quê cúng tổ tiên không?”

“Không, vừa rồi ta nói tình trạng hiện giờ của người không được phá đứa bé!” – Tô Hoài nói dối không chớp mắt, chẳng qua là tự dừng hấn phát hiện ra, bộ dạng vác cái bụng to của Lục Viên mọi nơi mọi lúc đều toát ra cái sự ngốc ngốc, mà càng thế lại càng đáng yêu.

Tô Hoài ghé sát vào cổ Lục Viên, chớp mũi chạm vào tóc y, vì mang thai mà tóc ngày càng mềm mượt, dụi vào thích cực.

“Huynh có nói không được phá đâu?” – Lục Viên nhăn nhó, lại thấy ngứa ngứa, “Mà ta không hỏi cái đó ý ta muốn nói là chuyện về quê cúng mộ ấy, huynh không phải đi sao?”

Trò chơi cợt dục đột nhiên dừng lại, sắc mặt Tô Hoài trầm xuống, “Ta không muốn đi.”

“Không muốn?” – Lục Viên quay đầu lại, “Sao lại thế? Chẳng lẽ Tô lão gia về thấp hương không phải cho người Tô gia ư?” – lời mới thoát khỏi miệng, Lục Viên biết ngay mình nói sai rồi, bởi lúc này sắc mặt Tô Hoài xấu tệ.

“A Hoài Chi kỳ thực ta cũng thấy mối quan hệ giữa huynh và Tô lão gia có chút kỳ kỳ, nếu chỉ là thiếu niên phản kháng đơn giản thì trốn nhà rồi mà giờ vẫn căng như thế thì hình như hơi quá đi rõ ràng huynh thích những rượu nhưng lại cố tình không uống trong nhà, Tô lão gia về bái tổ tể tông, tưởng nhớ gia thân huynh cũng lạnh lùng đến sợ rồi cuộc ta nhận ra” – dù sao nói cũng đã nói, bát nước hắt đi sao có thể thu trở lại, Lục Viên thẳng thắn bày tỏ, cũng tiện luôn hôm nay hỏi cho tỏ cho tường toàn bộ.

“Không còn sớm nữa, ngủ đi.” – Tô Hoài ghì mạnh lên đầu Lục Viên, không cho y quay lại nữa.

“Hoài Chi, ta coi huynh như bằng hữu mới lo lắng hỏi thôi, rồi cuộc là vì sao huynh”

“Đó là chuyện của ta.”

“” – giọng điệu cứng nhắc của Tô Hoài làm Lục Viên sững sốt, cả nửa ngày mới hồi phục tinh thần bị đơ thẳng cổ, “Ừ đúng rồi, ta cũng không phải người Tô gia, là ta chôn mũi vào chuyện nhà khác, tự đem bản thân nâng lên cao quá rồi, ngại quá, ngại quá!”

Lòng tốt bị cự tuyệt, Lục Viên tức tối nhắm mắt lại, lại tự nhủ – tên Tô mặt than chết bầm, từ rày về sau đừng hòng ta quan tâm chuyện nhà người nữa!

Mắt nhắm lại mở, mắt mở lại nhắm, Lục Viên nhận ra đêm nay thế nào cũng không ngủ được. Hít mạnh một hơi, Lục Viên kìm lòng không đành nói: “Ta biết ta không nên hỏi chuyện riêng của huynh, nhưng ta coi huynh như bằng hữu mới lo lắng cho huynh! Ta thừa nhận vừa rồi ép hỏi huynh là ta sai, ta chỉ thấy nếu có chỗ nào huynh chưa thông, ta có thể giúp huynh san sẻ một chút, dù sao huynh cũng đã giúp ta không ít ừ thì tuy đầu óc ta đôi khi cũng loạn bậy, nhưng đầu sao hai người so với một người vẫn hơn”

Nói nửa ngày, đợi cũng nửa ngày, Tô Hoài vẫn không hề có động tĩnh. Lục Viên thở dài, đã nghĩ thầm rằng – phỏng chừng người này không mở miệng rồi, đúng lúc ấy ——

“Người muốn nghe không?”

Lục Viên sững sốt một chút, chỉ thấy đầu Tô Hoài ghé sát bên cổ mình, thầm thì: “Không phải ta trẻ con bốc đồng, lại càng không phải ngỗ nghịch bướng bỉnh gì cho cam, chẳng qua ta không có cách nào tha thứ cho lão ta.”

Khi nói những lời này, giọng Tô Hoài trầm thấp mà từ tốn, ngữ khí bình thản như tự thuật một chuyện đã cũ không liên quan đến mình, nhưng trực giác của Lục Viên thì biết – y đâm chọc vào một cái hố lớn rồi!

“Người lão ta muốn đi thấp hương, là A sao ta. Chỉ là A sao ta cũng là do lão hại chết!

Tổ tiên Tô gia có người làm quan, đời con cháu sau cũng hy vọng ra làm quan. Lão ta cũng là một trong hàng vạn người chờ đợi thi tuyển công danh, cũng thực sự đi thi cử nhân. Nhưng rồi, lão ta lên kinh thành tiêu dao tự tại quên cả quê nhà, ảo tưởng lọt vào mắt xanh một ca nhi nhà giàu là có thể một bước lên mây, nên đã gửi một phong thư (đơn li dị) về. Mà khi ấy A sao ta đã có bầu tám tháng, bức thư ấy như một lưỡi dao cứa vào tim sao sao, nhưng rồi A sao ta vẫn tìm một người đỡ đẻ sinh ta ra, phó thác cho Hoa thúc rồi mới đi tìm cái chết. Còn lão ta thì ác giả ác báo, không ngờ rằng ca nhi nhà giàu trong kinh thành mà lão bầu vú kia, người ta hòa nhã với hắn thì hắn một bước lên trời, được voi đòi tiên. Kết quả là người ta trở mặt, lão rơi vào bước đường cùng, tất cả đổ lỗi công dã tràng. Đến lúc ấy lão mới nhớ tới A sao ta, mới ân hận quay đầu, vội vàng hồi hương, thì chỉ nhận được thi thể A sao ta đã treo cổ tự vẫn

Hàng năm cúng mộ thì sao, hàng năm sám hối thì thế nào? Hòa tàn hoa lại nở, người mất có trở lại được đâu, giờ lão ta mới làm như một si hán để mà làm gì?”

“Xin lỗi, ta không nên hỏi” – nếu ban nãy Lục Viên chỉ thấy có chút bất an thì giờ y hối hận sâu sắc. Giọng Tô Hoài vẫn bình thản vậy, nhưng bất hán phải hồi tưởng lại chuyện ấy chẳng khác nào sát muối vào vết thương chưa lành.

“Ừ! Người không nên hỏi!” – Tô Hoài lẩm nhẩm một câu, hần bả bàn tay đang nắm tay Lục Viên ra, trở mình nằm ngửa.

“Hoài Chi?” – Lục Viên hoảng hốt quay lại nhìn, chỉ thấy Tô Hoài lấy tay chắn trước mắt, im lặng đến đáng sợ.

“Huynh không phải khóc đó chứ?” – lúc này Lục Viên thấy mình chọc đúng một cái hố lớn rồi.

Bả vai Tô Hoài run lên khê khàng, vẫn im lặng.

“Này, huynh không khóc thật đó chứ!” – Lục Viên tròn mắt, nắm lấy cổ tay Tô Hoài từ từ kéo ra, rồi đột nhiên cả người bị Tô Hoài kéo mạnh xuống.

“Người do người tự tìm đến đấy!” – Tô Hoài chỉ nói một câu như thế, Lục Viên đang muốn hỏi hắn có ý gì mà còn chưa kịp chớp mắt một cái, Lục Viên bị Tô Hoài kéo xuống, hôn

.

32. Chương 32: Nụ Hôn Đầu

Mắt tròn tròn, Lục Viên lập tức đẩy Tô Hoài ra, hơi thở còn chưa kịp bình ổn nhưng cứ mắng trước đã: “Người, người làm gì vậy hả!”

Hung tợn trừng mắt với Tô Hoài, Lục Viên đã quên tiết chuyện xác nhận con người này vừa rồi có khóc hay không, cảm giận cuốn chân bước xuống giường.

“Sao lại đi!” – Tô Hoài ngồi bật dậy, bắt lấy tay Lục Viên.

“Tìm chỗ khác ngủ!” – tức giận rống lên, Lục Viên hất tay Tô Hoài ra nhưng mãi không ra được, “Sao người lại làm chuyện như vậy hả! Cho dù có buồn phiền muốn tìm người an ủi thì người cũng tìm nhầm người rồi!”

Sắc mặt Tô Hoài trầm xuống, “Đó là do người tự tìm đến!”

“Thế nên ta mới ra ngoài!”

“Này ——”

“Đừng có kéo ta trước kia người coi ta như nam nhân nên ta mới an tâm ở lại, giờ lại xảy ra chuyện này, ta thấy căn bản người toàn lừa gạt người thôi!” – Lục Viên càng dùng sức vùng ra.

“Này ——”

“Không phải ta đã nói ta đảm đương không nổi thân phận một ca nhi sao? Với nam nhân một chút hứng thú ta cũng không có! Aaa” – đang gào thét, Tô Hoài lại giật mạnh tay, Lục Viên đứng không vững bị Tô Hoài đẩy lên giường, Tô Hoài cúi người xuống, Lục Viên theo bản năng ngậm chặt mồm lại.

“Ta nói, người sợ đến mơ tưởng rồi hả? Ta chỉ thấy người ồn quá thôi, người —— suy nghĩ nhiều quá!” – Tô Hoài trừng khuôn mặt điềm tĩnh, thở hắt một hơi.

Chớp mắt mấy cái, Lục Viên có hơi sững sờ rồi đột nhiên phản ứng lại, “Huynh tưởng lừa được ta hả? Thấy ta ồn thì bịt mồm ta lại, có cần phải hôn thế không?”

“Dùng miệng nhanh hơn!”

“Làm gì có ai lấy lý do ấy để hôn chứ”

“Ta có hôn người đâu? Ta chỉ chặn cái mồm liến thoắng của người thôi, mà mới chạm nhẹ có một chút thôi thì phải?” – đuôi mày Tô Hoài nhếch lên một cái, như phát hiện ra chuyện gì thú vị lắm, “Không phải là người chưa từng hôn đấy chứ?”

Lục Viên cứng đờ cả người, Tô Hoài còn chưa dứt lời, mặt Lục Viên đã đỏ lừ.

Tuy đời trước Lục Viên cũng sống hơn hai mươi năm, nhưng trong tình yêu luôn là người bị động. Thường cùng đám anh em chiến hữu nhốn nháo, thấy những cô gái trẻ cũng chỉ thờ ơ. Nhưng cũng không thể hoàn toàn trách y, bản thân là một bác sỹ phụ khoa, cứ thấy phụ nữ là có thói quen nhìn trước soi sau đánh giá, sau đó thì theo ngôn ngữ y học mà nhận xét. Mà chuyên trách nghề nghiệp của y là “Xem bệnh chứ không xem người”, lại thêm cái chứng cuồng công việc, nên so với đám chiến hữu thì có phần “trì trệ” hơn. Tuy cũng có người giới thiệu làm quen mấy lần, trong nhà cũng bày một hai chồng CD “quý giá” nhưng xem học thì dễ, đến lúc vào thực tế thì, y với mấy cô nàng mới chỉ tiến tới giai đoạn dung dăng dung dẻ nắm tay dạo phố. Rồi sau vô số lần không hiểu được tín hiệu ngầm từ các nàng, ngay cả tay cũng không được cầm luôn.

Hay nói cách khác, Tô Hoài đoán trúng phóc, ngay cả một nụ hôn Lục Viên cũng chưa từng làm. Nên “cái” vừa bị chiếm đoạt ấy, giang hồ gọi là nụ hôn đầu (First Kiss XD ~~)

Lục Viên càng lúc càng cứng còng, máy móc quay mặt đi, cắn răng nói: “Huynh lui ra, ta phải ra ngoài!” – có trời biết, dưới ánh nhìn sáng quắc đầy vô lại đó y hận đến mức không thể biết mất luôn đi cho rồi.

“Xem ra người hiểu sai ý ta rồi?” – giọng nói trầm thấp lại như mang theo ý cười, nếu lúc ấy Lục Viên quay mặt lại, chắc chắn y sẽ phát hiện ra tâm tình Tô Hoài đang vô cùng tốt, “Chữ *Hôn* không thể dùng loạn bậy như thế được, nụ hôn chân chính phải là dùng lư”

“Đương nhiên ta biết phải làm thế nào rồi! Chẳng qua vừa rồi đột nhiên ta ta không cẩn thận nhận nhầm người tránh ra!” – vừa rồi là Lục Viên đang nói thì bị Tô Hoài bịt lại, tất nhiên mồm cũng đang mở, kết quả là tới khi ý thức mà cắn răng lại thì Tô Hoài đã hôn xong rồi. Tất cả đều xảy ra quá nhanh làm Lục Viên cũng lơ mơ, giờ có thể nào cũng không nhớ được là tên Tô Hoài khôn nạn ấy có vói lưỡi vào hay không. Hắn đã nói là chặn mồm thì cứ coi như là chặn đi.

Nghĩ đến ấy, Lục Viên lại cảm tức “Phi” một hơi, không so đo với hắn nữa, là hắn nhập vào cơ thể này, nếu Tô Hoài mà có ý nghĩ quái quỷ gì đó thì chắc chắn y là thụ rồi!

“Được rồi, ta thấy đêm nay vẫn là ta ra ngoài đi!” – Tô Hoài chăm chú nhìn Lục Viên một lúc lâu, người bị nhìn thì đang vô cùng quần bách, màu đỏ ửng lan từ hai má đến tận bên tai, lỗ tai cũng đỏ lựng mê người, hai vành tai nho nhỏ trông như máu. Đáng vẻ thế này, Tô Hoài cũng không muốn cho người bên ngoài trông thấy.

Đứng dậy khoác thêm lớp áo, Tô Hoài lại nói: “Bất quá cho dù chỉ chạm nhẹ một chút thôi, nếu không phải người ta thích, ta cũng không muốn đâu!” – vừa đi ra ngoài Tô Hoài vừa nói: “Ta, từ trước đến nay chưa bao giờ làm chuyện mình không muốn!”

Lục Viên nghe mà ù hết cả lên, mày chau mà mặt cũng nhẵn lại, bỗng ý thức được gì đó, quay ngoắt đầu lại, “Huynh nói vậy là có ý gì hả?”

Âm thanh quần quanh trong phòng, còn Tô Hoài đã sớm ra khỏi cửa.

*

Quả như lời Tô Hoài nói, chưa tới Thanh Minh, Tô lão gia đã sửa sang hành trang mang theo lão Hoa đầu xuất môn. Trước khi đi còn dặn dò Tô Hoài và Lục Viên một bài, người già vốn dài dòng lắm nhãi, quả nhiên Tô lão gia cũng thế, không bỏ quên được chuyện cháu đích tôn trưởng của mình, trước khi đi gọi Lục Viên đến, rồi dặn dò những hai canh giờ vẫn chưa xong. Cũng may Tô Hoài liếc mắt một cái, làm lão Hoa phải tới lôi kéo con người đang lải nhải kia đi.

Tô gia vốn người thừa, mùa những rượu cũng qua, đại ca nhi về nhà chồng, giờ Tô lão gia với lão Hoa đầu cũng đi, trong nhà lập tức trở lên quạnh quẽ rất nhiều. Mỗi ngày Tô Hoài lên hiệu thuốc ngồi khám bệnh, chỉ là giờ chiếu cố Lục Viên nên cách ngày hắn mới đi một lần. Khi không có Tô Hoài ở nhà, Lục Viên sẽ cùng Hoa Tử đi thu dọn chuồng heo chuồng dê, rồi làm mấy việc lặt vặt. Còn khi Tô Hoài có mặt ở nhà thì nghe hắn nói ít chuyện khám có ai, bệnh gì, rồi cả Lục Viên lẫn Hoa Tử đều mang ánh mắt chờ mong Tô Hoài xuống bếp nấu mấy món ngon!

Chớp mắt đã vào xuân, Lục Viên lấy giống cỏ mà Tán Bố đưa cho y giao cho Hoa tử. Vốn bãi cỏ bên ngoài thành có thể cho dê ăn, nhưng Tán Bố nói lấy giống cỏ này thì hơn, cỏ vừa dài chóng mọc mà dê ăn vào cũng khỏe và cho nhiều sữa. Lục Viên cũng tính từ từ nuôi nhiều dê một chút, vậy nên có loại cỏ chuyên chăn nuôi là không thể thiếu được.

Loại cỏ Tán Bố đưa chính là cỏ hắc mạch lưu niên¹ và cỏ tùng hương², cả hai đều là loại cỏ có tính chịu hạn cao, lớn nhanh, đầu xuân gieo xuống, mỗi tháng cao thêm được mấy tấc. Hoa gia* có một miếng đất vùng ngoại thành, vừa hay có thể trích ra một mảnh nhỏ để chuyên trồng cỏ.

(*: chỗ này chẳng hiểu sao lại là Hoa gia, mình cũng không chắc là do chị tác giả viết nhầm hay sự thật là Hoa gia có một mảnh đất như thế, thôi mình giữ nguyên theo QT)

Tuy giống cỏ tốt, chịu hạn cao, nhưng một mình Hoa Tử vẫn bận tới mắt, hưởng hồ lúc Hoa Tử cha đi thì vừa cưỡng ép vừa dụ lợi, làm Hoa Tử không rời Lục Viên nửa bước, nếu trưởng tôn Tô gia có mệnh hệ nào thì một cái mạng của Hoa Tử cũng không đền nổi. Thế cho nên chọn lên chọn xuống, Hoa Tử đành đợi tới ngày Tô Hoài có mặt ở nhà rồi cả ba người ra ngoại thành gieo trồng.

Sau đêm phân giường hôm ấy, cả Lục Viên lẫn Tô Hoài đều không nhắc tới chuyện cái hôn đó nữa. Buổi tối hôm sau, Tô Hoài coi như không có chuyện gì xảy ra, vẫn rửa chân cho Lục Viên, mát xa thắt lưng. Nếu đã coi như không, Lục Viên cũng không đại đột đề cập đến cái chuyện xấu hổ ấy nữa. Kết quả là ngày hôm sau, hai người lại chung giường, đầu lại hoàn đó.

Chẳng qua là vào buổi tối hôm sau, Tô Hoài vẫn có thói quen nằm xuống là ôm lấy Lục Viên, làm y sợ đến mức giật bắn cả người, da thịt căng cứng lên. Tô Hoài buồn bực “Khụ” một tiếng rồi thu tay lại. Sau đó, cả hai ngủ mà không động chạm lẫn nhau nữa.

Lục Viên cảm giác rằng Tô Hoài đã để lại âm ảnh trong lòng y rồi, làm y thần hồn nát thần tính, phía bên kia chỉ nhúc nhích một chút là cả người y khấn trương hết cả, trái tim đập bình bịch như thiếu nữ nhớ người thương. Lại nhớ đến câu nói khó hiểu Tô Hoài bỏ lại ngày đó

Cái gì mà loại chuyện này không phải người hần thích sẽ không làm, gì mà không muốn, rồi gì mà cho tới giờ hần chưa từng làm chuyện hần không muốn luẩn quẩn, đừng nói là ý hần là hần thích mình đó chứ?

Mỗi khi nghĩ đến đây, Lục Viên lại tóa cả người mồ hôi hột, lòng lại hoảng đến khó tả.

Nhưng mà thích cũng chia làm nhiều loại thích. Kiếp trước chính y cũng thích không ít, lúc tâm trạng tốt thì trên đường thấy con cún hoang bản thủ cũng thích được, có lẽ Tô Hoài coi y như anh em mà không ghét thôi

“Này, Tiểu Viên, ngây ra gì thế?”

Đang thất thần thì tiếng Tô Hoài từ phía sau vang lên, làm Lục Viên sợ tới mức run lên, tay đang bám trên thân cây hòe cũng căng thẳng lộ cả lớp vỏ cây.

“Gần đây làm sao vậy? Suốt ngày như người mất hồn mất vía, đến cây cũng bị người liên lụy” – Tô Hoài nhăn mày, bắt lấy tay Lục Viên thì bị Lục Viên tránh như tránh quỷ, làm lông mày Tô Hoài càng xoắn lại, “Tiểu Viên?”

“Ha ha ta không sao! Có chuyện gì nhỏ? À, ta đi giúp Hoa Tử!” – điên đại cười mấy tiếng, mắt Lục Viên lăm lét liếc hai mắt Tô Hoài, âm thầm kêu khổ không thôi – Vì sao cái người này bình tĩnh như chuyện gì cũng chưa phát sinh, mà y lại cứ để ý thế nhỉ

Nhìn theo Lục Viên chạy tới làm phiền Hoa Tử, Tô Hoài lại không ngăn cản, chỉ là lông mày hần chậm rãi giãn ra, treo lên một nụ cười

Nụ cười ấy, như một gã thợ săn đang vây lấy con mồi, từng bước từng bước áp sát lấy nó thâm lạnh.

*

Vào tháng tư, trời ngày càng ấm dần lên, đứng ngoài trời gió lộng cũng không lạnh. Một buổi sớm, khi mầm cây đã được gieo trồng xong, Hoa Tử và Tô Hoài nhân tiện đi phát đám cỏ đã mọc cao bên kia, còn Lục Viên ôm một chiếc thực hạp ngồi một bên, vừa chờ vừa lấy bánh bao trong thực hạp ra gặm nhấm. Bánh bao là bánh nhân chay, gồm rau, giá đỗ với tương đậu hũ, cắn lên cứ “rộp rộp rộp” rất ngon, phù hợp với khí trời ẩm áp mà không nóng.

Ăn một lúc Tô Hoài cũng trở về, tay áo được xắn lên, tay mới rửa nên vẫn còn nước. Hần tới trước mặt Lục Viên, cúi xuống chờ đợi. Tim Lục Viên khẽ rung lên mới phản ứng lại, vô cùng bất đắc dĩ lấy ra một chiếc bánh bao đút cho hần. Tô Hoài ngậm lấy chiếc bánh bao, ngồi xuống bên cạnh Lục Viên, rồi mới vung văng tay hất nước.

Giữa trưa trời đổ nắng, phơi nắng vừa ẩm lại vừa thoải mái, Lục Viên xơi liên tục sáu cái bánh bao, ăn xong ngồi vắn vẹo cánh tay, sáng khoái ngâm lên khe khẽ. Vừa nghiêng đầu đã thấy Tô Hoài đang nhìn mình, Lục Viên đơ một chút, nhìn Tô Hoài đang lại gần làm y chợt sinh một loại cảm giác muốn trốn.

“Tóc dính bột này!” – Tô Hoài giữ Lục Viên, nói rồi vươn tay vuốt tóc y.

“Nga” – Lục Viên cười cười, quay mặt nhìn mảnh ruộng, thì thào: “Hoa Tử sao còn chưa về”

“Tiểu Viên.”

“Hả?” – hồn về Lục Viên mới nhận ra, không hiểu sao vốn nãy đang dựa vào cây ngồi ngang hàng với Tô Hoài, giờ đã thành một tay Tô Hoài chống thân cây, còn nửa người y thì bị hần áp vào ngực, vừa ngẩng đầu đã gặp khuôn mặt hần dán sát lại.

Nếu không phải bụng to, Lục Viên đã muốn đá một đá văng hẳn ra.

“Hả Gì cơ?”

“Trên mặt dính nhân bánh này.”

“Chỗ nào?” – Lục Viên chớp mắt mấy cái, giơ tay xoa mặt như một chú mèo hoa rửa mặt.

Tô Hoài nhìn lại, nắm lấy tay y kéo xuống, giơ tay lên lau nhẹ trên khuôn mặt Lục Viên, trên đầu ngón tay có dính một miếng rau nhỏ. Tô Hoài giơ ngón tay lên quơ quơ trước mắt Lục Viên.

“Cảm ơn, Hoài Chi” – Lục Viên bị Tô Hoài áp sát đến mức thở cũng không thở nổi, y chèn tay muốn đẩy hẳn ra mà đẩy mãi không được, Lục Viên nhăn hết mặt lại, mím môi đầy

Nhìn cái tên đang nhăn nhó cúi đầu gắng công đẩy mình ra, Tô Hoài thở dài, không nhịn được hỏi: “Tiểu Viên, gần đây sao ngươi luôn tránh ta?”

Trò chơi đẩy ngực Tô Hoài tạm dừng, Lục Viên lấy ra một cánh tay sờ gáy, “Ha ha huynh nói gì vậy, sao ta phải trốn huynh”

“Vậy khi nói thì nhìn ta!”

“Huynh đứng gần quá, mà ta mới ăn bánh xong, miệng có mùi rau” – Lục Viên vẫn cúi đầu, rầu rĩ chống cự.

“Tiểu Viên, không phải ngươi vẫn để ý chuyện tối hôm đó đó chứ?”

Như chạm đúng chốt, Lục Viên ngẩng bật đầu dậy, “Còn lâu đầu óc ta mới đầy chuyện hôm đó” – sau rồi y sững sốt – sao mà y ngu thế cơ chứ, chưa đánh đã khai rồi!

Đều tại tên Tô mặt than đứng gần y quá làm y khấn trương Phi phi! Có gì mà khấn trương chứ! Đều là đàn ông! Chẳng lẽ có thể ăn mình được sao? Ể nói đi nói lại, vì sao từ đầu đến cuối toàn kích động vì hẳn thế cơ chứ

“Đầu óc đều đầy chuyện hôm đó ư?”

“Không có!” – còn lâu y mới thừa nhận – từ sau hôm đó, cái cảnh hôn hít ấy cứ như phim 3D chiếu đi chiếu lại trong đầu y.

“Cho nên tinh thần mới không yên, hoang mang mất bình tĩnh hử?”

“Không có!” – còn lâu y mới thừa nhận – cứ mỗi nhớ lại tên Tô thần kinh để lại câu nói kia là y làm việc gì cũng không nên hồn.

“Cho nên không dám ở một mình bên cạnh ta, không trốn trốn tránh tránh thì cũng không dám nói chuyện riêng với ta à?”

“Tuyệt đối không có!”

Lục Viên chợt thấy – sao câu này lại yếu đuối không có sức thế chứ

“Ta đã nói không có mà! Huynh” – rốt cuộc Lục Viên chịu không được, thở phì phò ngẩng đầu lên, lại đứng lúc thấy khuôn mặt mang đầy ý cười của Tô Hoài, y tức giận vung tay đẩy mặt hẳn ra, “Huynh xa ta một chút đi, mồm toàn mùi tương đậu không!”

Bất chợt, cổ tay bị Tô Hoài nắm chặt, Lục Viên bắt đầu giãy dụa thì nghe Tô Hoài bình tĩnh nói: “Tiểu Viên, không phải ngươi thích ta chứ hả?”

Cái rắm ấy!

“Tuyệt đối không ——”

“Thật không? Bất quá” – Tô Hoài lại ghé sát lên thái dương Lục Viên, thủ thủ: “Ta lại thích ngươi đấy!”

“Thiếu gia, thiếu sao sao! Không ổn rồi! Trên sông ta đang đứng bên sông phát phát hiện ra có một thi thể!” – chợt nghe một tiếng hô hét to tướng, rồi Hoa Tử chạy như điên tới, vẻ mặt hoảng sợ.

Lại chẳng ngờ vừa khéo, Tô Hoài đang chăm chỉ thổ lộ, muốn nhân lúc Lục Viên ngây người thì hôn lên thái dương y một cái, nào đâu Lục Viên nghe thấy tiếng gào thét của Hoa Tử thì bật dậy đầu cũng “Bụp” cái thân ái với cằm Tô Hoài

“Auuu”

“Thì thể ở đâu, dẫn ta đi xem với!” – Lục Viên bị Hoa Tử kích thích, gì cũng quên tuốt, lại nhớ ra vừa rồi hình như Tô Hoài có nói gì đó rất quan trọng cơ mà sao nghĩ mãi mà không ra nhỉ?

“Ngay bên bờ sông kia, mọi người theo tui Hả? Thiếu gia? Thiếu gia làm sao vậy? Miệng bị làm sao à? Sao lại bưng lại thể kia?”

“Hoài Chi? Cằm đau ư, không sao cứ, có trật khớp không? À đúng rồi vừa rồi có phải huynh nói gì đó với ta không?”

“”

Tô Hoài thấy, bánh bao hôm nay làm hấn nghẹn muốn chết rồi!

☞ _____

1. Hắc mạch lưu niên (– hắc mạch thảo) – tên khoa học là: *Lolium perenne* L. – trồng vào mùa xuân, sinh trưởng tươi tốt vào thu, chất cỏ non mềm nhiều nước, vị rất mát, là loại cỏ tốt dùng trong chăn nuôi bò, dê, thỏ, lợn, gà, ngan, cá. Mùa hè không thể sinh trưởng.

2. Cỏ từng hương, hay còn gọi là Xuyên diệp từng hương: Thích khí hậu ẩm ướt, là thực vật nở vào mùa đông. Cho dù gieo trồng trong vụ xuân hay vụ thu thì cũng qua mùa đông mới nảy mầm, đơm hoa, kết trái. Nó có thể chịu được khí hậu nóng và lạnh (40° hay -29° vẫn sinh trưởng bình thường). Thích hợp với đất màu mỡ, chịu được đất chua nhưng không chịu được đất mặn. Xuyên diệp từng hương là loại cỏ rất mạnh mẽ.

Vở kịch nhỏ thứ 3: Dê con tiến lên!

Phần này thuộc cuối chương 31 do mình quên = =”.

Đây là chuyện khi mà hai anh Lục – Tô đã xác định mối quan hệ, cuộc sống gia đình ngày càng yên ả, phát triển hơn.

“Hoài Chi, huynh xem này! Con dê non mới sinh này là một con dê cái!” – Lục Viên đang ngồi xổm trong chuồng dê, đỡ ra một chú dê non còn nóng hôi hổi, hưng phấn hô tướng lên: “Huynh nói xem nên đặt tên nó là gì đây?”

Tô Hoài vẫn thấy khó hiểu – vì sao Lục Viên thích dê đến vậy, thích đến nỗi phải đặt cho mỗi con một cái tên. Mấy năm nay, trong nhà đã có tổng cộng 7, 8 con, mà tên nào cũng quái thai kỳ quặc.

Gì mà Y Lợi, Si-nu-ta, Nhã Sĩ Lợi, Hoàn Đạt Sơn, Nê-sơ-ti cả đến những cái tên không thể tưởng tượng ra – rõ ràng là dê mà lại đặt tên là Tam Lộc(Lộc-hươu), Mông Ngưu(Ngưu-trâu)(bí ẩn những cái tên =v= mời xuống cuối)

Quả thật đầu óc Tiểu Viên nhà hấn không được tốt cho lắm, dù giờ đã khôi phục nhưng vẫn chưa đủ bình thường

“Tùy người!” – Tô Hoài ần ần thái dương, thở dài thườn thượt.

Lục Viên ngật đầu sang một bên nghĩ, rồi “xoẹt” một cái, y quay lại nhìn Tô Hoài cười đến quái gở, sau rồi dán sát tai Tô Hoài thủ thủ: “Hoài Chi à, huynh nói theo ta một câu, ta sẽ hôn huynh một cái, thể nào?”

“Vậy ứng tiền cọc trước!” – Tô Hoài liếc nhìn Lục Viên, chỉ chỉ vào môi mình.

“Biết rồi!” – hứ một tiếng, Lục Viên đi lại, quẹt một cái cho có lệ, ngờ đâu Tô Hoài vươn tay kẹp chặt eo Lục Viên, chà đập một phen.

“Ummm Tô Hoài! Ai cho huynh với lưỡi vào!”

Tô Hoài nhếch mép cười, tự nhủ – đây chỉ là tiền cọc thôi, phần còn lại chắc về phòng làm tiếp!

“Không phải bảo ta nói theo sao, còn không nói đi?”

Lục Viên thở dốc, biết mình thiệt thòi quá đi nhưng vẫn ghé sai tai Tô Hoài thì thầm, sau đó chỉ vào chú dê non, “Huynh phải nói với nó như thế, đến tận khi nào thành công mới thôi!”

Vì thế

Trong chuồng dê xuất hiện một cảnh tượng như sau:

Tô Hoài mặt lạnh tanh đứng trước mặt chú dê non, chậm rãi chậm rãi nói từng chữ một:

“Manh Manh, đứng lên”

“Manh Manh, đứng lên”

“Manh Manh, đứng lên”

☒_____

Y Lợi: Tên một loại sữa được sản xuất bởi tập đoàn công thương cổ phần hữu hạn Y Lợi tại Hồi Hột, Mông Cổ.

Si-nu-ta – Synutra: Tên sản phẩm sữa cho mẹ và bé (từng dính vào vụ bê bối liên quan đến chất kích thích tăng trưởng) - nguyên văn: Tên tiếng Hán, nhưng mình thấy để phiên âm nghe nó hài hơn và đúng chất quái dị của anh Viên hơn

Nhã Sĩ Lợi – Yashili: Tên sản phẩm sữa bột dành cho trẻ em thuộc tập đoàn Quảng Đông Yashili (là loại sữa có chứa melamine làm chết mất em nhỏ từng đăng trên tivi đó =,=!)

Hoàn Đạt Sơn: Tên sản phẩm sữa do công cổ phần trách nhiệm hữu hạn Hoàn Đạt Sơn sản xuất.

Né-sờ-ti - Nestlé: Tên tập đoàn này thì quá nổi tiếng rồi nhĩ! Nestlé cung cấp rất nhiều mặt hàng như bánh kẹo, cà phê, thực phẩm, thức uống và trong truyện thì chúng mình chỉ quan tâm đến Sữa thôi.

Tam Lộc – Sanlu: Tên một sản phẩm sữa TQ – Xi-cang-dan của em này là: có chứa chất Tripolycyanamide – chất gây nên sỏi thận cho trẻ em.

Mông Ngưu – Mengniu: Tên sản phẩm sữa TQ.

Manh Manh: Đây là một cái tên vô cùng đáng yêu, mà thường người đặt cái tên này lên những thứ dễ thương, đáng yêu. Mà trong tiếng Nhật là Moé ấy =v=

>> Nói chung: Tất cả những cái tên anh Tiểu Viên đặt toàn liên quan đến sữa hết, riêng cái tên Manh Manh, mình nghĩ ảnh chơi khăm ông Tô Hoài thôi =)) Bạn cứ tưởng tượng một người mặt lạnh như tiền gọi mấy tiếng móa móa nó thế nào =))

33. Chương 33: Thanh Minh

Lục Viên đứng dậy muốn ra bờ sông, Hoa Tử lại ngăn y lại, chỉ chỉ về phía đó: “Thiếu sao sao, người đừng đi, thi thể kia để ta mượn xe ba gác kéo về”

Lục Viên và Tô Hoài nhìn theo hướng ngón tay Hoa Tử đang chỉ, phía bờ sông quả thật có một chiếc xe ba gác đang đứng đó, trên còn có một người úp sấp, vì người được kéo lên từ sông mà trông vừa ướt vừa bẩn, sàn xe cũng nhỏ nước tóc tách xuống mặt đất.

“Người người kéo hắn về làm gì?” – mặt Lục Viên xám xì – “Thông thường những lúc thế này phải đi báo quan chứ?”

“Ta thấy hắn từ thượng nguồn trôi về còn tưởng là người bị chìm, vốn lúc đầu muốn cứu người nhưng kéo lên mới thấy hắn không thở nữa” – mặt Hoa Tử cũng vắn vẹo khó coi, sốt ruột xoắn vạt áo – “Ta đang cân

nhắc có nên thả hần xuống sông không thì Lý đại ca đang kéo xe ba gác tiến tới, ta nghĩ nếu Lý đại ca thấy ta ôm xác chết có giải thích cũng không rõ ràng được, nên ta nói là bà con xa bị chìm, mượn xe chở hần về”

“Thế giờ phải làm sao? Tìm một chỗ chôn hần à?” – Lục Viên chau mày, liếc nhìn qua người chết kia vài lượt rồi bỗng trợn tròn mắt – “Hoài Chi! Huynh xem, hình như người kia chưa chết? Trên người hần có thương tích thì phải? Kia chẳng phải là máu sao?”

Tô Hoài nghiêng đầu nhìn, rồi lẳng lặng đến gần chiếc xe gỗ.

“Hoài Chi?!”

“Thiếu gia?!”

Chỉ thấy Tô Hoài đứng sững đó một lúc lâu, hai tay đặt lên ngực người đó ấn mạnh một cái, người tưởng như chết kia chợt “khụ” một tiếng, phun ra một ngụm nước.

“Người này chưa chết!” – Tô Hoài trầm giọng nói, lấy ra một chiếc khăn lau tay, “Tay chân đều bị đập gãy, nội tạng cũng bị tổn thương nặng, trên người có ngoại thương. May là có thể chữa trị được.”

“Thiếu gia, ý người là chúng ta đem người này về nhà sao?” – Hoa Tử có chút ngần ngại.

Tô Hoài quay về cạnh Lục Viên, trừng mắt với Hoa Tử, “Ta không quan tâm, người này không phải bà con xa của ta.”

“Thiếu gia” – Hoa Tử hoảng hốt, vội vàng chạy theo kéo tay áo Tô Hoài – “Ta sai rồi! Ta mở mồm là nói năng lung tung, sau này tuyệt đối không nhặt những thứ không minh bạch về nữa Thiếu gia, người giúp ta một lần này đi, thật sự không có lần sau nữa đâu, Thiếu gia! Nhất định người ta sẽ nghĩ ta là hung thủ, còn chuẩn bị hủy thi diệt tích, ta chết chắc rồi! Thiếu gia cứu ta đi mà”

“Bỏ tay ra!” – Tô Hoài hất tay, lạnh lùng nói.

“Thiếu gia”

“Hoài Chi, ta thấy người kia hình như là người có tiền, huynh xem quần áo của hần kia, tuy rách rưới nhưng chất vải tốt lắm! Không chừng là con cái nhà giàu bị sơn phỉ cướp của giết người, chúng ta cứu hần nhất định không lỗ đâu” – Lục Viên nhìn lại người bị đánh đến tàn tạ kia, không biết đám thổ phỉ kia có thù oán gì mà ra tay ngoan độc đến thế, đánh đến gần chết rồi còn gì chắc chắn, Lục Viên thở dài nhìn Tô Hoài – “Người này nếu huynh không cứu, chắc chắn là chờ chết thôi.”

Tô Hoài không phải người thấy chết mà không cứu, Lục Viên hiểu. Tô Hoài là đại phu, chính y còn nhìn ra được nữa là hần, người kia, Tô Hoài cứu chắc rồi, chẳng qua vô duyên vô cớ lại chuốc thêm cái phiền, với tính cách của Tô Hoài, chắc chắn hần muốn tìm người để giận cá chém thớt thôi.

“Hoa Tử, từ tháng này trở đi, tiền lương hàng tháng của người giao hết cho việc chữa trị vị họ hàng xa của người, thừa thì trả thiếu phải bù!”

Quả nhiên

“Thiếu gia!” – Hoa Tử ré lên như heo bị chọc tiết.

“Hoa Tử, nếu ta là người ta sẽ đẩy xe về ngay nhà, chứ cứ đứng đây rống lên thì chỉ một lúc nữa thôi sẽ đầy người vây lại xem, lúc ấy không chừng Hoài Chi sẽ không cứu nữa đâu!” – Lục Viên thông cảm vỗ vỗ vai Hoa Tử.

Thế cho nên, vốn đi chỉ có ba người, khi trở về đã thành bốn. Tô Hoài sai Hoa Tử dọn dẹp căn khách phòng trước đại ca nhi đã ở, bố trí cho người bị thương vào trọ bên trong.

Người đó bị thương cũng không nhẹ, may mà hôm nay được Tô Hoài đã xử lý sơ cua ngoại thương cho gã, tiếp theo là dùng ván gỗ nẹp chân nẹp tay, lấy vải quấn chặt cố định, còn đề phòng gã lộn xộn xương cốt lại lệch, Tô Hoài dùng hết số vải còn lại treo tay chân gã lên cột giường, trông đến là buồn cười. Vết thương ngoài da thì có thể xử lý tốt chứ vết thương bên trong thì phải chăm sóc từ từ. Hoa Tử theo đơn thuốc của Tô Hoài ra hiệu thuốc mang về một lọ xích xông là thuốc, tiền thuốc tất nhiên là khấu trừ vào tiền lương hàng tháng của Hoa Tử, mà còn trừ đến tận mùa xuân năm sau mới đủ. Cũng bởi vì đó mà hai ngày nay

Hoa Tử nhận trách nhiệm trông coi người bị thương mà mặt mũi cứ xám ngắt, cơ mà người ta bị thương nặng quá có tỉnh đâu, Hoa Tử có nhân thể chứ nhân nữa cũng chẳng có ai thềm nhìn.

Người bị thương bất tỉnh cứ thế đón Thanh Minh.

*

Người xưa rất chú trọng tiết Thanh Minh, trừ tảo mộ, đặt đĩa trái cây, rượu và thức ăn trước mộ phần, đắp lại nấm mồ cho đầy đặn, rẫy hết cỏ dại, thì còn phải đập thanh, dong chơi cả ngày, đá cầu, cắm đốt lửa

Tô lão gia về cúng lễ gia tiên, Lục Viên thì đang có chữa, hết thấy quy củ đều được miễn, nhưng phong tục thì vẫn cứ là phong tục, không được khai bếp. Vì chỉ có thể ăn thức ăn lạnh mà mấy ngày trước Tô Hoài đã luộc sẵn trứng gà, làm cả Thanh Đoàn[1] với bánh táo, còn đặc biệt lấy một vò rượu mới trong hầm ra uống chống lạnh.

Thanh Đoàn và bánh táo là Lục Viên và Hoa Tử phụ giúp Tô Hoài làm. Làm Thanh Đoàn còn được gọi là đả Thanh Đoàn, dùng nước ép từ lá ngải cứu với bột gạo nhào nhào với nhau, gói lấy phần nhân đậu đỏ rồi nắm thành một cục bánh xanh biếc nhỏ cỡ bàn tay một đứa bé con. Sau đó cho vào lồng hấp đã được lót bằng lá ngải, hấp tới khi chín, để nguội là ăn. Còn bánh táo thì giã nhuyễn táo ra, trộn lẫn với bột mì nặn thành hình chim én, hấp chín thì cắm lên một chiếc que tre để sấy khô, khi ăn thì ăn kèm với trà.

Tô Hoài khéo tay, nắm Thanh Đoàn thì tròn mập mạp, hình chim én cũng đẹp, cắm trên chiếc que trông y hệt một chú chim đang cánh bay. Hơi xấu một chút là cục Thanh Đoàn hình bầu dục và chim én mà như con gà con của Hoa Tử. Nhìn sang tay Lục Viên, trừ màu sắc xanh xanh của Thanh Đoàn thì đúng rồi, hình dạng có hơi bất quy tắc một chút nhưng tạm được, còn chim én thì quả nhiên là nặn đến tẹt, chiếc mỏ chim, hai cái cánh, một ngọn đuôi tề sang hai bên kết quả là, sau khi Lục Viên vô cùng vất vả nặn ra thành phẩm lại bị Hoa Tử hỏi một câu: “Thiếu sao sao, người nặn quả khế làm gì thế?” – thế nên Lục Viên quả quyết không nặn nữa.

Người ta nặn ra một con chim én, thế nào y lại nặn ra ngôi sao năm cánh nhỉ?

Lục Viên trề môi, tự thuyết phục mình – dù thế nào thì nó vẫn là con chim

*

Tối hôm Thanh Minh, Tô Hoài không ra hiệu thuốc. Ban sáng khi đang đổi thuốc cho người bị thương, phát hiện người đó có dấu hiệu sắp tỉnh, Tô Hoài sai Hoa Tử phải đứng trông chừng, nếu thấy tỉnh phải gọi hẩn ngay. Thế nên, thức ăn một ngày của Hoa Tử là hai chiếc bánh Thanh Đoàn được Tô Hoài ném cho đuổi đi trông người, tự giải quyết trong khách phòng.

Còn hai người Tô Hoài và Lục Viên thì bày một chiếc bàn ngoài sân, trên bàn đặt bài vị A sao của Tô Hoài, trước bài vị đặt một đĩa hoa quả. Trước khi dùng bữa tối, Tô Hoài ra thắp một nén hương, rót rượu, đốt giấy tiền, cuối cùng là đập đầu ba cái.

Lục Viên ra gọi Tô Hoài vào ăn cơm thì thấy hẩn đang quỳ bên ngoài. Lục Viên cũng đi ra, cũng thắp một nén hương, vái ba vái, rồi cũng quỳ xuống.

“Tiểu Viên, mặt đất lạnh.” – thấy Lục Viên lẳng lẳng quỳ xuống bên cạnh mình, Tô Hoài sửng sốt, rồi lập tức muốn dìu y đứng lên.

“Huynh được quỳ sao ta lại không được? Ta muốn nói với Tô A sao mấy câu, huynh cũng không cho sao?” – Lục Viên không thuận theo, nghiêng người tránh tay Tô Hoài. Y nhắc bầu rượu rót đầy một chén, giơ lên trước tấm bài vị, “À, Tô A sao hẩn không biết con, nhưng con rất thân quen với con trai người. Con đã rước cho hẩn không ít phiền phức, nhưng hẩn vẫn rất chiều cổ con, coi con như huynh đệ. Cho nên, chén rượu này con kính người là muốn cảm ơn người, người thật sự đã sinh ra một chàng trai rất tốt.”

Lục Viên nói xong giơ tay hất ra không trung, cả chén rượu đều vương trên mặt đất, hương rượu bay vào mũi làm Lục Viên hít cái khịt, “Quả là hảo tượng! Tô A sao không biết chứ, Hoài Chi còn nhường rượu rất ngon nữa đấy, tay nghề nấu nướng cũng tuyệt hảo, lại còn là đại phu cứu người là một thanh niên tốt lại rất được ca nhi mến mộ, cho nên đại sự cả đời hẩn, người đừng sốt ruột, nhất định con sẽ giúp hẩn, tìm cho hẩn một ca nhi thật tốt!”

Lục Viên nói xong liếc sang Tô Hoài, thấy hắn đang trừng trừng nhìn mình, y hít mạnh một hơi, coi như chưa thấy gì cả nói tiếp: “Mà chuyện quan trọng nhất là, con của người chuyện gì cũng tốt mỗi tội lại không hiểu thuận, người xem, hắn đã quỳ trước bài vị của người đã hơn ba canh giờ rồi, cơm cũng không ăn, áo cũng không biết mà mặc thêm vào, chịu đói chịu rét chịu khổ, có thể nào cũng quỳ trước mặt người để người đau lòng, cho nên con nói rồi, Hoài Chi không hiểu chuyện con sẽ thay người dạy hắn, giờ con dẫn hắn đi nhé!”

Rốt cuộc cũng nói xong, Lục Viên quay sang nhìn Tô Hoài, “Rồi, theo ta về phòng, đừng để A sao huynh lo lắng!”

Tô Hoài vốn đang lạnh mặt, lại nghe Lục Viên nói xong thì “Hừ” một tiếng, như đang cười, vươn tay nắm lấy tay Lục Viên.

“Ấy! Huynh cầm tay ta làm gì!” – mấy ngày nay bị Tô Hoài làm cho loạn cả óc, tuy Lục Viên tự coi như mất trí nhớ nhưng ít nhiều vẫn trốn tránh ánh mắt Tô Hoài. Giờ đột nhiên bị nắm tay, Lục Viên chẳng hiểu sao lòng lại căng thẳng, như thể nắm tay thì bị bỏng ấy.

“Ngây ra gì hử, còn gọi là Tô A sao hử? Đây không phải A sao người à?” – Tô Hoài không thả tay, trái lại nắm càng chặt hơn, quay sang giáo huấn Lục Viên một câu. Thấy Lục Viên dần ra, Tô Hoài kéo y lại trước mặt, ghé sát lại nói: “Là ai đáp ứng giúp ta đối phó với người trong nhà, giờ gọi một tiếng A sao để người yên tâm khó lắm sao?”

“Ừ nhỉ!” – Lục Viên được nhắc mới sực tỉnh, lại nhớ ngày hôm đó Tô Hoài nói có nỗi khổ nên không tìm ca nhi. Lục Viên thở dài một hơi, ngẩng đầu nhìn bài vị, lí nhí: “A sao.”

“A sao, Tiểu Viên không hiểu chuyện, đừng không sợ sùng mà cứ thích nói đùa. A sao, người yên tâm, Hoài Chi đã lập gia đình rồi, Tiểu Viên là ca nhi của con!” – Tô Hoài nói xong, quàng tay ôm lấy Lục Viên.

Lục Viên không cục cựa, chỉ vui mặt vào ngực Tô Hoài, lẩm nhẩm – thời gian ơi, trôi nhanh lên nào!!! Mà Lục Viên cũng chẳng hiểu cơ sao tim cứ đập dồn dập, lòng cứ bồn chồn, mặt cũng nóng hử. Lục Viên lại mắng thầm – Tô Hoài chết bầm, mau mau đi ăn cơm đi, ta đói đến độ tim đập muốn hụt hơi rồi này!

Cũng chẳng biết tối nay Tô Hoài bị chạm mạch ở chỗ nào, bình thường bị đánh mấy gậy đến rầm cũng chẳng phọt, hôm nay lại ôm y nói liên mồm mãi không dứt với A sao hử. Đến khi tim Lục Viên đập chực vỡ bành ra rồi Tô Hoài mới nói xong. Khi hai người cùng đứng dậy thì Lục Viên phát hiện động tác của mình cứng đờ, chân tê rần, đứng dậy thì mềm oặt, cứ thế loạng quạng ngã đầu vào lòng Tô Hoài.

“Tiểu Viên? Sao mặt nóng thế này, không sao chứ?”

“Giờ thì không sao rồi, còn quỳ nữa chắc ta đói muốn xỉu mất!” – Lục Viên “hứ” lên bực dọc, đẩy Tô Hoài ra, xiêu xiêu vẹo vẹo đi vào trong nhà.

Tô Hoài đứng phía sau nhìn một lúc, hắn quay đầu lại, chăm chú nhìn linh vị A sao, nhẹ nhàng nói: “A sao, người yên tâm, Tiểu Viên là một ca nhi tốt. Con không giống cha đâu, con sẽ đợi y, đối xử với y thật tốt!”

Nói rồi Tô Hoài cũng theo vào nhà.

Trong phòng, nền vẫn cháy tí tách, trên bàn bày Thanh Đoàn bọc lá ngải, bánh táo, bát cháo hoa đào[2] lạnh nấu bằng gạo tẻ, trên mặt còn thả mấy cánh hoa đào, còn có một chiếc đĩa nhỏ rau hươu thung[3] với đậu phụ. Vì ăn thức ăn lạnh dễ lạnh bụng nên Tô Hoài phế lệ cho Lục Viên được uống rượu ấm người.

Thức ăn tuy nguội lạnh không ngon bằng đồ ăn nóng, nhưng đã là do Tô Hoài làm thì hương vị đều được bảo đảm. Dù là Thanh Đoàn mềm dẻo, hay bánh táo giòn ngậy, hoặc cháo hoa đào thơm ngát, rau trộn ngon mát, tất cả đều miễn chê, cho vào mồm là dậy hương tỏa vị. Thế nên Lục Viên chỉ vui đầu hừng hực ăn, đến mức trong phòng chỉ vang lên tiếng gấp lẩn tiếng nhai đều đặn.

Hôm nay Tô Hoài không hạn chế tửu lượng Lục Viên nên y cũng hứng trí mà uống nhiều một chút, song mới uống được hai chén thì Lục Viên đã bắt đầu say.

“Tô đại ca không đúng không đúng, Hoài Chi! Huynh huynh đừng chuyển động! Huynh cứ lắc lư làm ta chóng cả mặt”

“Tiểu Viên! Người uống nhiều rồi!” – Tô Hoài vừa thấy thì có chút hối hận. Đỡ Lục Viên vào giường, vật vờ một lúc mới lau được tay, mặt cho y, lại đun một bát giải rượu cho y uống. Lúc này Tô Hoài mới lới rộng áo cho y, đắp chăn giữ ấm.

Nếu là trước kia, khi đã say rượu Lục Viên rất ngoan ngoãn, nằm yên một chỗ ngủ khì. Chẳng hiểu hôm nay làm sao, không biết có phải uống nhiều rượu không mà Lục Viên rất hự, lúc thì kêu gào muốn uống rượu, khi thì ầm ĩ kêu nóng, chốc lại kêu trong bụng có thứ gì đá mình Tô Hoài cứ vừa an ổn nằm xuống thì lại bị y dựng dậy, lặc đi lại như thể cả nửa ngày, thẳng đến khi Tô Hoài không nhịn được nữa, dè Lục Viên lên giường, cúi đầu lạnh lùng nói: “Tiểu Viên, người ồn quá đấy!”

“” – câu này lại mang đến hiệu quả diệu kỳ, Lục Viên không ngộ nguây nữa, mờ mịt mở mắt nhìn Tô Hoài, như đang tìm tiêu cự, thở gấp một lúc mới thì thào: “Hoài Chi, huynh chê ta ồn hả? Huynh lại muốn hôn ta à”

Trong đôi mắt mê mang của Lục Viên dạt dào nghi hoặc, mặt lại hồng lên, chẳng rõ do rượu hay do câu mình vừa nói.

Nếu là ngày thường, đại để Tô Hoài sẽ nói: “Tiểu Viên! Ngủ đi!” – rồi mạnh mẽ ôm y ngủ. Nhưng hôm nay là Thanh Minh, hôm nay Tô Hoài tưởng niệm A sao hử, hôm nay Tô Hoài cũng quá chén hơi nhiều, hôm nay rượu chẳng say người mà người đã tự say rồi

“Tiểu Viên, chuyện ấy làm người để ý đến mức vậy ư?” – Tô Hoài ghé gần lại, người Lục Viên tản mát mùi rượu nồng nhưng hửn lại chẳng thấy khó chịu chút nào.

“Nói thừa! Đó là lần đầu tiên ta bị một gã đàn ông chặn miệng! Mấy ngày nay đầu ta đầy toàn lặc đi lặc lại chuyện ấy chẳng suy nghĩ được gì tất cả là do tên ôn thần nhà người khốn khiếp” – Lục Viên mắng đã miệng, giơ tay muốn đập lên mặt Tô Hoài nhưng lại bị Tô Hoài bắt được cổ tay.

“Người ghê tởm ư?” – Tô Hoài lại dán sát thêm khế hỏi.

“Chẳng phải quá rõ ràng rồi sao, hai thằng đàn ông, đương nhiên là ghê tởm rồi! Nhưng mẹ nó chứ với người ta lại ngẩn ngơ đến quên cả ghê tởm! F**k thật làm ta đây cứ nghĩ lại là nổi hết cả gà với chính mình, người nói xem có dọa người không hả? Ta nói này – tên Tô khốn khiếp nhà người cút xa một chút được không, tìm ta đập muốn nhảy ra ngoài rồi!” – Lục Viên say khướt nói năng lung tung beng cả, vừa nói còn vừa đẩy ngực Tô Hoài đang ngày càng tiến gần, trán túa đầy mồ hôi.

“Không có gì dọa người đâu, ta hôn người lần nữa, đảm bảo lần này người sẽ ghê tởm, ghê tởm đến mức quên cả cảm giác lần trước!” – Tô Hoài nâng mặt Lục Viên lên, im lặng nhìn y.

“Thật không?” – Lục Viên say rồi, so với bình thường càng dễ lừa, trầm ngâm một lúc, lẩm bẩm: “Cũng đúng”

“Nhưng lần này, là nụ hôn người lớn!” – Tô Hoài thử một câu, Lục Viên không nghe rõ, mới định “Hử” một cái thì môi Tô Hoài đã che miệng y, trần trọc.

Ngày thường Tô Hoài mở mồm câu nào là câu ấy khó nghe, Lục Viên đã nghĩ – môi cái tên này nhất định sẽ cứng lắm giờ thì Lục Viên phát hiện ra mình sai rồi.

Môi Tô Hoài mềm lắm, mềm như môi một cô gái nhưng khi tên kia đem lưỡi luồn vào dây dưa thì Lục Viên hiểu ra hóa ra chính y mới là cô gái ấy, xúc cảm kỳ lạ này làm đầu óc y mê đi, quên cả hô hấp.

Sau đó Lục Viên làm một động tác theo bản năng

“Ủm Tiểu Viên, người người cắn ta!”

“Ai bảo người cho lưỡi vào, làm ta sợ bắn cả người”

“Tiểu Viên, người say thật đấy hử? Không phải cố ý chứ?”

“A đột nhiên buồn ngủ quá”

“Tiểu Viên! Tiểu Viên! Ai người ngủ đi”

☐_____

1. Thanh Đoàn – là một loại bánh nếp tròn dùng nước của rau có màu xanh làm thành. Kỳ lạ là trong truyện và mình search baike thì nói là dùng lá ngải cứu để có màu xanh, còn tìm trên trang của Việt Nam thì dịch giả lại viết rằng dùng một loại rau tên “Tương Mạch Thảo”, làm mình cũng không biết thế nào. Mà rõ ràng ngải cứu thì dễ hiểu hơn Tương Mạch Thảo đúng nhĩ = =”
2. Cháo hoa đào: một món ăn lạnh trong tiết Thanh Minh truyền thống của một số vùng. Thượng Hải thường ăn tiết Thanh Minh với Thanh Đoàn và loại cháo này.
3. Rau hương thung (tên nguyên văn rất hay: – Hương Xuân) – Hay còn biết đến như cây Xuân, có nguồn gốc vùng ôn đới Trung Quốc. Người Trung Quốc đã dùng cây hương thung như một nguyên liệu chế biến món ăn từ rất lâu đời, bắt đầu từ triều Hán rồi lan rộng ra khắp nam bắc. Món rau hương thung đậu hũ đây ạ!

34. Chương 34: Cơm Chín Rời Ư!

Bình thường khi người ta say rượu sẽ không nhớ mình đã làm những gì, đã nói những gì, Lục Viên chỉ mơ mơ màng màng nhớ mình có một giấc mơ. Trong giấc mơ, y đang ở thế giới hiện đại, được anh em chiến hữu giới thiệu cho một cô gái, cô nàng rất xinh xắn, hai người trò chuyện rất vui, rồi cùng ăn cơm, rồi cùng nhau đi vào khách sạn. Cơ thể nàng ta không mềm mại lắm, ôm lấy có hơi gượng tay, nhưng mỗi nàng ta lại vừa mềm vừa dễ chịu, y hôn mà máu chạy thẳng lên não. Thế rồi trong giấc mơ ấy, vốn y đang đè lên nàng ta, chẳng biết thế nào mà lại bị nàng ta đè lại, vừa áp lên y vừa hôn nhiệt tình, còn cởi cả quần áo của y. Lục Viên đã nghĩ – con gái thời nay thật là chủ động quá nha Kết quả là vừa mở mắt nhìn nàng ta một cái, cô nàng xinh xắn đâu chả thấy, chỉ thấy người đang sờ tới sờ lui trên y rõ ràng là Tô Hoài còn gì!!!

Lục Viên sợ tới mức ré lên choàng tỉnh.

“Tiểu Viên?”

Cảm giác như một bàn tay đang nắn vai y, Lục Viên ngẩng đầu đã thấy Tô Hoài đang cúi đầu chăm chú nhìn mình, trong y khẽ run lên, sau đó hoảng hốt nhận ra y đang nằm trong lòng ngực hắn, bị hắn ôm, cả hai đều không mặc áo.

“Hả, chuyện này là thật sao?” – đầu Lục Viên lại lóe lên cơn ác mộng kia, nhất thời lấp ba lấp bắp.

“Cái gì mà chuyện này hả?” – Tô Hoài chưa tỉnh hẳn, mặt mày u ám, không kiên nhẫn lườm Lục Viên.

“Chính là” – Lục Viên xấu hổ nhìn cánh tay trần của mình đang để bên ngoài, từ khi mang thai, da dẻ y ngày càng bóng loáng, giờ thì trắng mịn non mềm y như mấy cô bé tuổi trắng tròn, làm Lục Viên nhìn thấy mà phát hoảng nổi hết cả da gà. Y vội vàng lấy chăn che hết lại, rồi có chút ganh ghét nhìn cơ thể rắn chắc của Tô Hoài, “Sao ta lại không mặc áo?”

“Hả?” – Tô Hoài bị ép tỉnh, khó chịu “ừ” một tiếng.

“Ta nói” – Lục Viên nói được một nửa bỗng im bặt, tự nhủ – mình là đàn ông thôi cần gì phải hoạnh hợ vậy chứ? Để lộ tay ngủ thì có làm sao đâu, cũng chẳng phải phụ nữ, sợ gì bị người ta nhìn thấy nhĩ?

Y phải hỏi gì đây? Chẳng lẽ chất vấn Tô Hoài có phá sự trong sạch của y không à? Sh*t ấy —— y là đàn ông, sao mà phá sự trong sạch của y cho được? Mà nói đi thì phải nói lại hai thằng đực rựa với nhau làm thì như thế nào nhĩ?

Lục Viên ngẩn ngơ nhìn vòm bụng béo lên của mình, để có thai cần phải thụ tinh trong cơ thể, đúng không? Y không rõ, trên cơ thể mình có chỗ nào để người ta sáp nhập đây

Càng nghĩ càng kinh hoàng, mồ hôi lạnh túa ra như tắm.

“Trời còn chưa sáng người đã trần trọc gì vậy!” – cuối cùng Tô Hoài cũng không chịu nổi, tóm Lục Viên đang muốn ngồi dậy ôm chặt vào ngực, dụi dụi hai cái rồi tìm một tư thế thoải mái, ngủ tiếp.

Cầm Tô Hoài chạm vào đỉnh đầu Lục Viên, mơ màng “Úm ưm” mấy tiếng. Giọng vừa ngái ngủ vừa trầm thấp làm da đầu Lục Viên cũng run lên, đột nhiên lại nhớ tới Tô Hoài, không đúng không đúng, là xúc cảm làn môi của cô gái kia. Lục Viên lắc đầu nguầy nguậy, lại bắt đầu đẩy Tô Hoài.

“Hôm nay người làm sao vậy?” – ngực Tô Hoài bị Lục Viên cọ vừa ngứa vừa khó chịu, tức giận trở người, xanh hai tay Lục Viên sang hai bên, nhìn y.

“Sao? Rốt cuộc người muốn nói gì?” – Tô Hoài lại gần, nhũ mày hỏi.

“Nên nên rời giường rồi” – Lục Viên chỉ thấy cổ y thất lại, nói cũng không lên lời, nuốt ực một ngụm nước miếng, giấc mơ đêm qua lại trở dậy quấy nhiễu y. Trong giấc mơ ấy, Tô Hoài không chỉ hôn y, mà còn sờ tới sờ lui Lục Viên thấy mặt y sắp cháy rồi.

Lục Viên tức giận muốn mắng người, nhưng lại chẳng biết giờ nên mắng ai. Tô Hoài ư? Chính y nằm mơ đầu liên quan tới hắn? Lục Viên, có mà điên y mới tự mắng chửi mình! Nhưng mà không chửi ai thì y sẽ nghẹn chết mất

Con bà nó Chu công!

“Mặt người vằn vẹo bảy tám lần rồi, sao thế, ngứa à?” – Tô Hoài chăm chú nhìn Lục Viên, gờ tay sờ lên mặt y, mới chạm một cái, vội hỏi: “Sao nóng thế này?”

Lục Viên sờ người, quả nhiên, không thể vô duyên vô cớ y lại mơ giấc mơ ấy được, khẳng định là do tên khốn khiếp này

“Quả nhiên là người”

“Đêm qua người uống rượu.” – Tô Hoài ngắt lời y, vẻ mặt vẫn bình tĩnh, có thể thấy hắn đã tỉnh ngủ hẳn: “Ta đỡ người lên giường, người lại bỏ nhào lên người ta”

“Sao có thể” – Lục Viên không dám nói tiếp, bởi trong mơ đích xác là y chủ động trước. Mặt Lục Viên trắng bệch, liệu có phải y uống nhiều rượu quá, chủ động cầu hoan, một mình Tô Hoài không cản được

Mặt Lục Viên đen xì.

“Nhưng, ta sẽ phụ trách!” – Tô Hoài đè thấp người xuống, vươn tay trêu mền vuốt mái tóc mềm mại của Lục Viên.

Lục Viên sững sốt, người càng cứng nhắc, “Không cần, ta không cần người phụ trách, dù sao cả hai đều uống rượu, rượu vào loạn tính, không phải là giả”

“Nhưng rượu vào thì lời thật ra, chuyện này cũng không là giả nhỉ?” – Tô Hoài rũ mắt, thăm thì: “Tiểu Viên, hôm qua người đã nói với ta, người thích ta.”

“Không!! Không thể nào! Sao ta có thể thích đàn ông chứ!” – Lục Viên hoảng sợ, lập tức ré lên phủ nhận.

Tô Hoài không cho y có cơ hội nghĩ xấu hơi, tiến lại càng gần hơn, “Không thích nam nhân, sao lại làm loại chuyện đó chứ? Ít nhất, người cũng không phản cảm, phải không?”

Nhất thời Lục Viên cứng họng, nếu như trong giấc mơ đó, quả thật y nhưng đó là y đem Tô Hoài thành cô gái kia, đến khi y phát hiện đối phương là đàn ông, chẳng phải cũng bất tỉnh đó sao?

Đột nhiên Lục Viên nhận ra thứ gì đó, hình như có chỗ nào đó không khớp cho lắm, nhưng nghĩ mãi vẫn không biết là bị trật chỗ nào

“Ê này, người người đang sờ chỗ nào đấy hả?” – đang thất thần, Tô Hoài đã luồn tay xoa bóp thất lưng y, rồi men theo đó du di lên trên. Lục Viên giật mình một cái, cả người nhảy dựng lên. Tô Hoài đang nửa quỳ, đổ người về phía trước, “Tiểu Viên, người thừa nhận đi!” – nói rồi hôn lên môi y.

Cả người Lục Viên cứng còng, động cũng không dám động, tròn mắt nhìn Tô Hoài cứ thế hôn miết mãi.

Quả nhiên giống y đúc giấc mơ đó rồi Lục Viên khóc không ra nước mắt.

Môi lưỡi dây dưa, bất chợt Lục Viên có loại dự cảm bất hảo, sau đó y cảm thấy được hạ phúc mình đang nóng dần lên.

Chết tiệt, cái thứ bưng bưng tỉnh giấc vào sáng sớm này thiệt tai hại, hoàn toàn không theo ý chí của y gì cả! Y cũng thấy xấu hổ chết mất cái vị tiểu đệ đệ này thôi!

“Tiểu Viên, hình như người”

“Đó là trạng thái cương buổi sáng thôi, đây là hiện tượng sinh lý tự nhiên, không liên quan đến người!”

“Đã thế này rồi có thể không liên quan đến ta ư?”

“” – y biết có nói ngôn ngữ y học hiện đại với tên này cũng như không

“Tóm lại, ta sẽ phụ trách!”

“Ta đã nói không cần người phụ trách rồi mà!”

Bang bang bang —— trên giường đang náo nhiệt là thế, chợt nghe tiếng Hoa Tử đang gắng sức đập cửa, rống ầm ỉ: “Thiếu gia, thiếu gia, người mau mau ra xem! Kia kia a bà con xa của ta tỉnh rồi!”

Trên con đường dẫn đến khách phòng, Tô Hoài, Lục Viên đi theo Hoa Tử tỉnh lặng đến ghê người. Hoa Tử oan ức ghê gớm, rõ ràng chính thiếu gia đã dặn – người bị thương kia tỉnh dậy phải gọi thiếu gia ngay – thế nên nó mới tức tưng bên người bị thương kia một ngày một đêm. Kết quả là khi nó đi gọi, một lần – không ai đáp lại, kêu lần thứ hai – ngoại trừ âm thanh kỳ quái thì vẫn chẳng ai đáp lại, đến khi nó kêu đến lần thứ ba – thiếu gia khoác áo đi ra, còn hung hăng mắng nó: “Ta nghe thấy rồi! Người muốn gào lên mấy lần nữa hả!”

“Thiếu gia nghe thấy mà phớt lờ ta” – nếu không phải đầu nó đang vô cùng đau đớn nó đã muốn chọi lại một câu rồi.

Tới khách phòng, Tô Hoài vào bắt mạch, sau đó sai Hoa Tử đi sắc thuốc, còn hắn thì kiểm tra lại miệng vết thương và chỗ xương cốt bị gãy, rồi hỏi người đó có chóng mặt đau đầu, có đau chỗ nào không linh tinh đủ loại vấn đề. Cuối cùng xác nhận đã không còn gì đáng ngại, nếu đã tỉnh thì chờ vết thương khỏi hoàn toàn là xong.

Bấy giờ Tô Hoài mới bắt đầu tra vấn: “Người là ai? Sao lại trôi trên sông Thạch Hà?”

Mặt người bệnh tật kia hiện lên chút lúng túng, rồi gã thở dài: “Không đối gặt vị đại phu đây, ta ta vốn là công tử nhà giàu, ngày ấy đang cùng người nhà đi dạo chơi, không ngờ gặp gặp đạo tặc cường đoạt ca nhi nhà lành, lúc ấy ta thấy thì lập tức ra tranh cãi với bọn chúng. Ai đúng là bọn người man rợ, chúng không chỉ không nghe ta nói lý, lại còn đánh ta. Ta sao để yên cho chúng động thủ, ta xử một bộ lưu tinh hồ điệp quyền, tạo thành một trận cuồng phong chế phục được bọn chúng, cứu được ca nhi kia. Ai ngờ, còn sót một tên chạy về gọi người đến trả thù. Ta vừa mới từ biệt ca nhi kia thì bị một tốp đạo tặc dày đặc bao vây, phóng mắt nhìn chỉ thấy chúng đông nghìn nghịt, ai cũng lăm lăm vũ khí trong tay. Tuy thân thủ ta nhanh nhẹn, nhưng hai đấm sao địch được bốn tay bị bọn chú ngoan độc ném xuống sông Nay được vị đại phu đây cứu, chờ ta dưỡng thương trở về, nhất định sẽ hậu tạ!”

“Phụt” – Lục Viên đứng một bên nghe không nhịn được cười.

“Vị huynh đài này, người cười gì hả? Câu chuyện của ta mắc cười thế sao?”

“Không” – Lục Viên vội lắc đầu, giải thích: “Ta chỉ nghĩ rằng – công tử cùng người nhà đi dạo chơi, công tử bị thổ phỉ vây đánh, vậy người nhà công tử thì sao? Còn nữa, công tử cứu người xong sao còn đứng đấy, không sợ người ta báo thù sao quân tiếp viện muốn quay lại báo thù công tử cũng phải mấy một canh giờ, bọn chúng đến nơi thì công tử cũng về đến nhà rồi ấy chứ”

“Tiểu Viên.” – Tô Hoài nhíu mày quát một tiếng, Lục Viên nhún nhún vai, ngậm miệng. Lại phát hiện vị công tử kia đang chăm chăm nhìn y chăm chăm, hơn nữa mắt ngày càng tròn tròn.

“Ta trên mặt ta có gì sao?” – Lục Viên sượng hỏi.

“Vị huynh đài này, không biết ta đã gặp người ở đâu rồi?” – vị công tử trừng mắt chòng chọc nhìn Lục Viên một lúc lâu, đột nhiên thất thanh hỏi: “Người là Lạp Mễ Nhĩ?”

“Người biết ta?” – sắc mặt Lục Viên ảm xuống, mặt Tô Hoài cũng gần đen.

“Lạ Mễ Nhĩ, người không nhớ ta sao? Ta là chờ chút, người bụng người là? Chẳng lẽ người mang cốt nhục của ta!” – mắt vị công tử kia tròn đến hết mức có thể.

Lục Viên sững sốt, chớp mắt một cái đen mặt lại. Nếu không phải do vướng bụng to, y đã sớm xông đến đập trong thẳng khốn nạn kia một trận. Giờ y chịu đựng, chỉ chịu đựng lúc này thôi. Lục Viên cắn răng rặn ra một nụ cười: “Ta nhớ ra rồi, vị công tử này, không phải người mang họ Trần, tên Thế Mĩ chứ!”

p/s: Mình lười quá, lại cộng thêm 2, 3 hôm trước mình lượn lờ trên sharing thì thấy cái banner quá sức cuốn hút mang tên S4 League T_____T thế là mình cảm cổ chơi, rủ rê cả đám bạn, thế là hằng lại càng thêm hằng T^T quên luôn cả biên tập!! Hức hức ~ Hãy đánh mình đi T__T

35. Chương 35: Chung Kẻ Thù

Người ta nói – cừu nhân gặp nhau thì mắt long sông sọc, giờ phút này trong phòng ba người – ai cũng không nói lời nào, căn phòng tĩnh lặng như tờ. Đúng lúc ấy cửa phòng đột nhiên mở ra, Hoa Tử bưng chén thuốc vào, chưa được nửa bước đã đứng sững tại chỗ, khó hiểu nhìn mình ớn lạnh.

“Thiếu gia? Thuốc này có uống hay không” – Hoa Tử chần chờ mở miệng, bị Tô Hoài trừng mắt sang, tay nó run lên, Choang —— một bát thuốc đổ ập xuống đất, vỡ tan tành.

Như một dây cung đang dương đứt phụt, sự yên lặng trong phòng vỡ òa.

“Lạ Mễ Nhĩ, người người nói cho ta biết, đứa bé trong bụng có phải của ta không?”

“Của cái đầu người ấy!”

“Thiếu gia, vị công tử này nói gì vậy? Con của hần? Vậy còn thiếu gia?”

“Hoa Tử, người lập tức đưa người bà con xa này của người biến ngay lập tức! Nếu không thì để ta làm hần biến mất!”

“Biến mất? Chỉ bằng thứ quê mùa các người mà ta sợ sao?” – gã công tử “hừ” một tiếng, biểu tình vô cùng khinh thường, ngữ điệu cao ngạo – “Ta đường đường là Nhan gia Thất công tử, gia phụ Nhan Lương Ngọc là nhân vật nhất nhì trong thành, các người dám cả gan mạo phạm ta, hậu quả thể nào các người không chịu nổi đâu! Nhan gia Thất công tử ta đây cho tới giờ toàn thấy người khác biến mất, chứ chưa từng thử qua bị người khác hãm hại bao giờ, các người có gan thì thử xem”

Tô Hoài liếc nhìn vị Nhan thất công tử mới hùng hồn phát biểu xong, tứ chi gã bị quần kín bằng vải đang chống vó lên trời như một con rùa lật ngửa. Đang muốn mở miệng thì vị Nhan thất công tử lại chen mồm nói trước, dương dương tự đắc như thể gã thấy mình ưu việt lắm – “Thế nào, sợ rồi hả? Hừ —— giờ xin lỗi còn kịp đấy, ta nể mặt đứa bé trong bụng Lạp Mễ Nhĩ bỏ qua cho, chỉ cần các người hầu hạ ta chu đáo, ta sẽ đại nhân đại lượng không chấp tiểu nhân”

Gã đang ba hoa chích chòe, Tô Hoài vẫn nhìn gã chằm chằm như đang cân nhắc đắn đo suy nghĩ, một lúc lâu sau Tô Hoài mới từ tốn nói: “Hoa Tử, ta đếm đến 10!”

“Tên đại phu người điên rồi hả? Người không sợ Nhan gia trả thù sao?” – trên gương mặt vị Nhan thất công tử thanh cao mi lệ xuất hiện một vết rạn đầy kinh ngạc.

“Thiếu gia người gia hạn cho ta một chút đi thiếu gia buộc mấy thanh nẹp này chặt quá, đừng nói là 10, kể cả 100 ta cũng chưa cời xong nữa này” – Hoa Tử đau khổ thở than, bắt đầu tháo gỡ đồng băng vải quấn vị Nhan thất công tử kia, ai cũng không may mắn để ý đến lời kêu gọi hùng hổ của gã, mà gần như chẳng ai nghe lọt tai lời gã nói.

“Điên rồi, điên rồi, các người điên hết cả rồi! Đây là giết người, đây là phạm pháp!” – rốt cuộc thì vị Nhan thất công tử cũng cuống cuống hét lên.

“Phạm pháp ấy hả? Nhan thất công tử cũng biết đến Vương pháp ư?” – Tô Hoài hừ lạnh, mặt lạnh tanh đếm: “1, 2, 3”

“Thiếu gia, người đừng giục ta!” – Hoa Tử cười mãi cười mãi, nhưng vải chặt quá làm nó cũng quỳnh lên, Tô Hoài thì vẫn đều đều: “4, 5, 6”

“Thiếu gia”

Lục Viên đứng một bên xem kịch hay, nhin không được mở mồm: “Ai nha, Hoa Tử người đừng vật lộn với mấy cái gút thắt nữa đi, ta thấy mấy tấm nẹp gỗ khá mỏng đấy, người lấy con dao chẻ một nhát ở giữa, rồi cầm hai đầu nẹp kéo nó ra. Không còn nẹp nữa, vải sẽ lơi lỏng, rồi cứ thế kéo tuột vải ra ngoài thôi”

“A, vẫn là Thiếu sao sao có nhiều ý kiến hay!”

Hoa Tử ấy, mấy cái khác thì không tốt, nhưng động tác lại rất lưu loát, lực tay khỏe. Vừa dứt lời thì nghe thấy một tiếng “Crack” lớn

“Lạp Mễ Nhĩ người Aaaaa!!” – một tiếng heo bị chọc tiết hét lên thảm thiết, vị Nhan thất công tử xém nữa thì ngất xỉu, hít một ngụm khí lạnh – “Người thật độc ác”

“Hoài Chi, tiếc quá, phí công huynh nổi xương cho hần rồi.” – Lục Viên vẫn chưa hả giận nhìn vị Nhan thất công tử, vẻ mặt trông đến là tiếc nuối.

Tô Hoài cũng liếc mắt nhìn theo, sau đó lại tiếp tục: “7, 8”

“Lạp Mễ Nhĩ không phải ta cố ý phụ người Aaa! Aaa! Ta cũng là vì tình tình thế bắt buộc Có nói thế nào thì người cũng mang trong người hậu đại của Nhan gia giờ người theo ta về, ta hứa sẽ cho người làm thiếp thất Aaaaa!”

“Hoa Tử, động tác người chậm quá đấy!” – Lục Viên thở than.

“Chính phòng, được rồi chứ!” – rống xong một câu, Nhan thất công tử chỉ thấy Lục Viên dán sát lại thì tưởng rằng có hy vọng, vội bồi thêm: “Lạp Mễ Nhĩ, ca ca người ra tay ngoan độc ta cũng không tính toán, chỉ cần người theo ta về, trong bụng người là trưởng tôn nhà họ Nhan, nhất định sẽ không ai khi dễ người. Ta thấy người ở lại trong cái chuồng trui thế này là bởi đứa bé đúng không, Lạp Mễ Nhĩ, người chịu khổ rồi, chờ khi ta đưa người về, ta sẽ cho người vinh hoa phú quý, cẩm y ngọc thực”

“Vị công tử này”

“Lạp Mễ Nhĩ, trước người đều gọi ta là Thất ca”

“Thất ca?” – Lục Viên phì cười, nhìn vị Nhan thất công tử: “Thất ca muốn ta chữa trị cho người, phụng dưỡng người, chờ người khỏi hẳn, cho người về nhà rồi ta chờ ở đây, chờ người quay lại đón ta hả?”

“Nếu người lo lắng có thể cùng theo ta về. Nhan thất công tử ta chưa đến mức để một gã quê mùa mọi rợ nuôi con ta đâu!” – Nhan thất công tử nắm chặt tay, trừng trừng nhìn Tô Hoài.

“Đi theo người? Đi theo người để làm cái máy để cho nhà người à?”

“Lạp Mễ Nhĩ, người nói gì vậy, người quên rồi ư, chúng ta là lưỡng tình tương duyệt, ta sẽ đối đãi với người thật tốt”

“Ấy, lưỡng tình tương duyệt á” – Lục Viên gật gật đầu, sau đó thì chẹp chẹp miệng với vị Nhan thất công tử, “Vị công tử này, ta thấy người ngủ đến lú cả rồi đấy! Nằm mơ còn nhanh hơn kia!”

“Lạp Mễ Nhĩ trước người ngốc nghếch, sao giờ lại biến thành vô lại như thế, trước kia người rõ ràng nhỏ nhẹ, yếu đuối, luôn ôn nhu chăm sóc cơ mà”

“Trước kia ta không có đầu óc, giờ thì có rồi!” – Lục Viên hừ lạnh, trừng mắt nhìn Nhan thất công tử: “À không đúng, ta sớm đã không phải Lạp Mễ Nhĩ rồi!” – nói rồi, Lục Viên lại gần, cay độc nói: “Vị công tử này, người nhớ cho kỹ, ta — tên là Lục Viên, là ca nhi của cái người quê mùa này đây, đứa bé trong bụng

ta — mang họ Tô!! Còn nữa, tâm trạng của người có chữa rất nóng nảy, người đừng chọc vào ta! Người còn ăn nói lung tung, cẩn thận — Ta Thiến Người!!! —”

“A” – Cánh tay cuối cùng còn lạnh lặn cũng bị đập gãy, lần này là Lục Viên ra tay. Nhan thất công tử nằm phịch trên giường thở hồng hộc, một câu cũng không nói ra lời.

“Hoa Tử, những lời vừa rồi ngươi nghe được bao nhiêu?” – rốt cuộc thì Tô Hoài cũng ngừng đếm.

“Ha?” – Hoa Tử đang ngớ ra thình lình bị Tô Hoài gọi một tiếng, quay đầu lại thì thấy sắc mặt không tốt của Tô Hoài, nhất thời mặt nó cũng trắng bệch, cả người túa mồ hôi lạnh như tắm – “Ta, ta mãi làm nghe được lẽ tẻ mấy câu”

“Là bao nhiêu?”

“Giờ vì sợ quá mà quên hết rồi”

“Xác định là quên hết thật chứ?”

“Không đúng không đúng, thiếu gia người cứ đùa ta! Vừa rồi có ai nói gì sao mà, người họ hàng xa này của ta từ nhỏ có bệnh về đầu óc, nói năng lảm nhảm không đáng nghe, hần nói gì chọc giận thiếu gia sao?”

Mặt Tô Hoài vẫn lạnh tanh như trước, nhưng dù sao Hoa Tử cũng theo Tô Hoài nhiều năm, nếu không nhận ra tí ty biến hóa trên gương mặt bất biến kia thì nó chẳng đáng là thư đồng của thiếu gia rồi. Tỷ như hiện tại, gương mặt kia vẫn lạnh như trước nhưng Hoa Tử nhìn lại hiểu được – Thiếu gia coi như vừa lòng với câu trả lời của nó!

“Cho người thân thích này của ngươi, đến từ đâu trở về đó đi!”

“Thiếu gia chỉ sợ vậy có chút khó khăn ạ nếu như ta cứ thế đem hần về sông cho cá ăn, vậy chẳng phải giết người sao Nếu giết hần trước mới thả lại sông, thế lại là quăng xác rồi tội này cũng không nhẹ đâu ạ! Nếu không, ta đem hần giấu vào cái chòi cho chó của chúng ta, rồi đi rải tin tức, nói – Nhan thất công tử đang ở ngoại thành. Người nhà giàu ai chả có một hai cừu gia, cho dù không có thì với công tử giàu sang thế này kiểu gì chả có người muốn giết người cướp của, ta sẽ trói hần vào nữa Ta cam đoan, với cách này Nhan thất công tử tuyệt đối sẽ biến mất sạch sẽ”

“Vậy cứ xử lý thế đi!”

“Dạ!” – Hoa Tử được cho phép nhanh chóng dọn người đi, nhưng Lục Viên lại cảm thấy có gì đó bất thường, kéo tay áo Tô Hoài nhíu mày – “Hoài Chi, huynh không định giết hần thật đó chứ?”

Giết Trần Thế Mỹ – có thể!! Nhưng có ai lại mang người đặt trong nhà bao giờ, hàng xóm láng giềng ai cũng thấy Trần Thế Mỹ là họ hàng thân thích của Hoa Tử, giờ giết hần, lại làm trong nhà, vậy chẳng phải là chờ quan phủ đến gõ cổ sao? Tô Hoài quyết định như thế, nếu không phải giận quá hóa điên thì cũng là cố ý chơi đùa gã Trần Thế Mỹ kia.

“Thiếu gia! Nhan thất công tử bị dọa ngất rồi!”

“Giao cho ngươi đây!” – biểu tình Tô Hoài dịu đi một chút, vỗ vỗ vai Lục Viên, kéo y ra ngoài – “Chuyện này Hoa Tử sẽ xử lý cẩn thận, ngươi đừng quản, nhắm mắt làm ngơ đi.”

Lục Viên khê sừng sốt, thủy chung vẫn cảm thấy cái “xử lý cẩn thận” kia đặc biệt làm người ta không rét mà run. Còn đang sững sờ Tô Hoài đã đẩy y ra ngoài, bên tai bị hơi thở của Tô Hoài làm y ngứa ngứa, lại nghe Tô Hoài đổi chủ đề: “Hôm nay muốn ăn gì? Chúng ta ra ngoài ăn.”

Lục Viên hơi né sang một bên, bỗng nhiên nhớ ra gì đó, trừng mắt lên: “Chuyện buổi sáng ta còn chưa tính sổ với ngươi đâu đấy, đừng có mà dựa gán quá vậy!”

Tô Hoài lơ đãng, giơ tay vuốt má đầu cứng rắn của Lục Viên, “Buổi sáng ấy à việc đã đến nước này, ngươi còn muốn tính thế nào nữa hử? Muốn ta từ tốn kể tỉ mỉ lại cho ngươi nghe ư?”

Veo một cái, mặt Lục Viên đỏ bừng!

“Đi thôi!” – Tô Hoài kéo y khỏi cửa, hai người cứ thế vịn vẹo xấu hổ ra ngoài, thẳng đến khi đến phố rồi Lục Viên mới như tỉnh ngộ ra điều chi đó, khựng lại.

“Ô Hoài, sao ta cứ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng nhỉ?” – nhần nhó nhìn Tô Hoài, sắc mặt u ám: “Người không cảm thấy buổi sáng nay, dù là trên người hay trên giường đều rất sạch sẽ sao? Người lừa ta?”

“Tiểu Viên, loại chuyện này đừng nói trên đường.”

“Không được, ta phải về kiểm tra chăn đệm!”

“Chúng ta vào quán cơm trước mắt thôi!”

“Ô Hoài, rốt cuộc người có nghe ta nói không đấy hả ta nói phải về nhà”

“Quán cơm này có món Bề Bề[1] ngon lắm!”

“”

Đây là chuyện phát sinh khi vị Nhan thất công tử tỉnh dậy lần thứ hai.

“Ê, đây là đâu mà vừa bẩn vừa thối thê? Ta biết người nhá, người là tên sai vặt của gã dế trũi kia, ờ này này, bốn thiếu gia đang nói chuyện với người đấy, người ở đó viết nguệch viết ngoạc gì đấy hả”

“À, đây vốn là hầm chuyên để lên men rượu cái, giờ thì bỏ đi rồi. Mùi người ngửi thấy chính là mùi men rượu đấy, ừ hôi thật, mắc ói quá. Cơ mà không sao, người ở đây sẽ quen thôi, ai bảo thiếu gia nhà ta ghét người nào. Cái giường này là ta vất vả lắm mới dựng lên được đấy, đệm chăn cũng mới, ta còn chưa tính tiền người đâu đó, biết điều đi” – Hoa Tử không ngẩng đầu, vừa than thở vừa ngồi dựa vào bên bàn vẽ vẽ viết viết.

“Cái gì? Các người không giết ta sao?”

“Hứ! Giết người làm gì? Đừng có dát vàng lên mặt mình, thịt người có giá bằng thịt lợn không? Giết người” – Hoa Tử phì nhổ, trong tay cũng viết xong thứ gì đó, hài lòng gơ lên xem kỹ lại, “Cái mạng của người còn nợ Thiếu gia nhà ta một trận đánh, nợ Thiếu sao sao nhà ta một trận đòn, nợ ca ca nhà Thiếu sao sao ta một trận đập, còn cả tiền lương ba năm của ta nữa! Giết người á, hứ!!!”

Hoa Tử từ nhỏ đã theo lão Hoa trưởng thành, tuổi trẻ lão Hoa đã có ngoại hiệu là “Mật thám”, nhà ai thiếu muối, thiếu dấm là ổng biết ngay, Hoa Tử đi theo cũng là mưa dầm thấm đất bị lây nhiễm, kiểu gì chả xơ mủi được chút công phu. Chuyện thiếu gia và thiếu sao sao nhà nó muốn phá đứa bé, ban đầu nó còn không hiểu, giờ chính chủ đến tận cửa rồi mà còn không hiểu, thì chẳng phải Hoa Tử nó phải xin lỗi cái danh hiệu “Hoa xó nhà” của mình sao!

Nhưng mà, tất nhiên là nó đứng bên thiếu gia nhà nó rồi. Từ bé đến lớn, Hoa Tử chưa từng thấy thiếu gia đối với ai lại dễ bụng như vậy, đúng là vỏ quýt dày có móng tay nhọn, thiếu sao sao nhất định phải thuộc về thiếu gia nhà nó rồi

Mà nữa, nếu sau này nó đi lấy lòng thiếu sao sao, Hoa Tử nó còn phải chịu thiếu gia khi dễ nữa sao hí hí

Hoa Tử vừa nghĩ vừa đi đến trước mặt cậu công tử bột, không nói không rằng cầm lấy cánh tay đã mềm oặt trên giường đưa lên sờ sờ. Chỉ thấy vị Nhan thất công tử kia hét lên một tiếng, Hoa Tử đã nhanh chóng cầm đầu ngón tay gã ịn một dấu vân tay lên mặt giấy.

“Người làm gì vậy?” – Nhan thất công tử tức giận rống lên.

“Tự xem đi,” – Hoa Tử rất bình tĩnh, đưa tờ giấy ra trước mặt vị công tử thân tàn ma dại.

“Ta O thất công tử O thất?!! Là Nhan được không!”

“Chữ “Nhan” ta không biết viết, người có xem không? Không xem thì ta thu lại!”

Nhan thất công tử méo máo, tiếp tục đọc: “nợ tiền lương bổng trong 3 năm lẻ 4 tháng của Hoa Tử ấy, chữ “Bổng” trong “Lương bổng” này chẳng phải là chữ “Phượng” trong chữ “Phượng Hoàng” sao á đừng thu, đừng thu, ta đọc tiếp tổng cộng, hai trăm. Hoa Tử ngày ngày chăm sóc O thất à Nhan thất công tử, phí chăm sóc tổng cộng là hai trăm hai vô hạn mức này cũng quá đắt đấy!” – Nhan thất công tử tròn tròn mắt, Hoa Tử bĩu môi, ý bảo gã đọc tiếp phía dưới – “Hoa thiếu gia tự mình xuống đất à xuống bếp nấu

cơm nhiều lần, vốn vô giá, tính ra cũng khoảng một ngàn hai bạc trắng ta nói người rõ ràng chém giá quá rồi đấy!”

“Dù sao người cũng điếm chỉ rồi!” – Hoa Tử hừ một tiếng, lại cho gã xem tờ giấy thứ hai.

“Nếu O thất công tử cửa”

“Hứa!”

“hứa không đề cập đến chuyện cũ, bôi nhọ”

“Bôi nhọ!”

“Bôi nhọ thiếu sao sao, làm trái một lần phạt một trăm hai?!”

“Ngu chết đi được, đọc cũng không nên hồn!” – Hoa Tử làm một vẻ “Không còn gì để nói”, lại lấy ra một tờ giấy cuối cùng, Nhan thất công tử chỉ thấy trên mặt giấy đầy những vòng tròn và các nét gạch chéo, chợt nghe Hoa Tử tự đọc: “Từ ngày Nhan thất công tử tự đã được bán vào Tô gia, đãi ngộ như hạ nhân, trước khi thương thế lành được bao nhiêu ưu đãi, sau khi khỏi bệnh phải tay làm hàm nhai, trả lại cho Hoa Tử và người Tô gia, vì Tô gia không ràng buộc làm 3 tháng có thể rời đi. Nhưng nếu trong thời gian làm việc Nhan thất công tử không thể toàn trả hết số nợ nần thì khế ước này kéo dài vô thời hạn, đến khi trả hết nợ mới thôi.”

“Đây là cái vớ vẩn gì vậy hả, ngay cả tên ta người còn chẳng viết đúng, ta không chấp nhận!”

“Không chấp nhận cùng lắm thì không nói lại xương cho người nữa.” – Hoa Tử nhún nhún vai, lại tiếp tục đùa nghịch cánh tay đã nhún nhún úp bẹn trên giường của Nhan thất công tử, “Người nói xem nó vẹo kiểu này hay vẹo kiểu này đẹp hơn?”

Nhan thất công tử đau đớn gào tướng lên, bị đùa bỡn một phen, cuối cùng cũng chịu thua.

“Ai, ta đã nói rồi mà, sớm ngoan ngoan có phải bớt khổ không. Rồi, giờ dạy ta viết chữ “Nhan” thế nào đi Ta không biết viết nhưng thiếu gia nhà ta biết viết đấy, người mà dám gạt ta thì cứ chờ đấy!”

“” – sắc mặt Nhan thất chẳng khác tro xám là bao nhiêu, rũ mắt nhẫn nhịn: “Bên trái là một chữ “Ngạn””

“Điểm?”

“Không, một nét “Sấn” của chữ “Sinh sản” ấy”

“Ầy”

“Ầy, kia là chữ “Quảng” của “Quảng trường” rồi! Là một chữ “Lập” bỏ nét ngang ở dưới đi không đúng không đúng, không thêm ở bên trong, phải thêm bên trái không đúng không đúng, không phải tách ra, phải hợp lại không không, sai rồi, không cắt nhau!”

“Tên nhà người thiệt là rắc rối quá đấy”

“phía dưới có ba nét phẩy từ từ đã không phải phẩy ngang!”

Tóm lại, một ngày hôm ấy, hầm rượu nháo nhiệt nhộn nhịp thế đấy!!!

☞ _____

1. Bề Bề (Nguyên văn: – Bì bì tôm) – Con Bề Bề là từ địa phương để gọi con tôm mũ ni hay còn gọi là con vồ. Ai ở biển thì hay được ăn con này lắm, như mình nè :> ngon tuyệt. Mỗi tội phải là người biết mua cơ, chứ không nó ọp ẹp lắm. Nhớ mỗi mùa Bề Bề là cô mình(aka sát thủ ăn vặt) mua cả mấy cân về mấy cô cháu xì xụp ăn. Ăn Bề Bề phải dùng kéo cắt hai bên vỏ của nó ra vì lớp vỏ này cứng lắm, dùng tay dễ để lại chấn thương không cần thiết cho làn da tay ngọc ngà của chị em phụ nữ chúng mình =)) rồi rút dải trứng đỏ quạch, ăn thật rồi mút nước ngọt lừ. Chà!! Thèm quá đi XD ~

2. Giải nghĩa các chữ trong phần: Bé tập viết cùng bạn Hoa = =”

Chữ Nhan:

Bên trái là chữ Ngạn: (phiên âm: Yàn)

Bạn Hoa nghe nhầm thành chữ Diễm: (phiên âm: Yàn)

Nên bạn Nhan bắt đầu công cuộc dạy từng nét:

Bắt đầu bằng chữ “Sân” trong chữ “Sinh sản”: () – Nhưng bạn Hoa viết thiếu nét thành chữ “Quảng” trong “Quảng Trường”: - nên bạn Nhan bảo viết thêm chữ “Lập – “ bỏ nét ngang dưới rồi cho nó lên trên chữ “Quảng - ” để thành đúng chữ “Sân -)

Đoạn sau thì loạn cả lên =))

36. Chương 36: Bày Tỏ

Tô Hoài dẫn Lục Viên tới một quán cũng không lấy gì làm xa xỉ lắm, đi vào một con hẻm, rẽ bảy tám lượt thì đến một quán ăn nhỏ, tấm bảng hiệu rách te tua, lại còn hơi xiêu vẹo, tên là “Tiên thái quán” (aka đồ ăn tươi sống)

Vừa vào cửa thì thấy ngay một đại hán mặc bộ y giày rơm đang cầm một chiếc que đuổi ruồi bọ, người đó thấy Tô Hoài tiến vào thì trông có vẻ quen biết, ném que đuổi ruồi sang một bên rồi thân thiết tiến lại.

“Ai nha, Tô lão đệ à, lão què này vừa nói – giờ là thời điểm ăn hải sản ngon nhất, Tô lão đệ đã đến rồi thật là không nhắc không được nha!” – nói rồi vỗ “bùm bụp” lên vai Tô Hoài, Lục Viên cũng theo đó ngửi được có mùi cá.

“U! Vị tiểu huynh đệ này là ai đây? Gương mặt mới nha!” – vị đại hán nhìn thấy Lục Viên, nháy nháy mắt mấy cái: “Ta nói Tô lão đệ à, ngươi cũng tầm ngàm tầm ngàm nha, mới một năm không gặp đã làm bụng người ta lớn thế kia rồi!”

Lục Viên nghe xong thì mặt nóng lên. Đang xấu hổ thì Tô Hoài kéo y tới chọn chỗ ngồi, hoàn toàn không để ý đến người chủ quầy kia. Quán cơm khá nhỏ, chỉ có tầm 4,5 bàn, lúc này chưa có người khách nào nên Tô Hoài chọn một bàn gần cửa sổ, trực tiếp nói: “Một phần Bê Bê, một phần Cá chạch chui đầu hủ[1], một phần rượu trắng, hai phần bánh ngàn tảng[2].”

Đại hán hô “Hảo” một tiếng rồi đi ra nhà bếp phía sau, tiệm ăn không lớn nên ông chủ, đầu bếp, tiểu nhị đều do ông ta đảm đương hết. Chỉ chốc lát sau Lục Viên đã ngửi thấy mùi hải sản tươi sống, lúc bấy giờ, từ phía sau tấm rèm cửa đại hán bưng hai đĩa đồ ăn lên, còn chuẩn bị cho hai người một phần dấm gừng để chấm, lại đi vào một chuyến nữa, lần này cầm ra một bình rượu trắng cùng đĩa bánh ngàn tảng.

Lục Viên chằm chằm nhìn con tôm kia, nó tên là Bê Bê, cũng là Tôm mũ ni, dài hơn bàn tay một chút, đầu bê bê, hai cái càng to dài, thân tròn đẹp với hai hàng càng nhỏ bên cạnh. Tôm này cũng không khó xử lý, chỉ cần cho vào nồi hấp một lúc, rồi lột lớp vỏ cứng, chấm với dấm gừng là ăn.

Lục Viên còn đang mải mê nghiên cứu, Tô Hoài đã cầm tôm lên bắt đầu bóc vỏ. Tô Hoài bóc rất nhanh, chỉ chốc lát đã có cả một mảng thịt tôm đầy đặn trông ngon tuyệt. Thịt màu tím nhạt bọc lấy dải trứng đỏ sậm bên trong, Tô Hoài đưa sang cho Lục Viên, “Chấm tương ăn đi.”

“Ta có tay, không phải không biết bóc.” – lẩm bẩm xong, Lục Viên không chịu lấy, cầm một con tôm lên tự bóc. Con Bê Bê này y đã từng thấy nhiều, chẳng qua giờ mới ăn lần đầu tiên. Vặt đầu tôm xuống, dùng tay xé lớp vỏ tôm ra, lớp vỏ này rất cứng, hai bên sườn vỏ thì nhọn. Lục Viên lột mãi lột mãi, cả nửa ngày mà vỏ chẳng bóc ra được, tay lại thêm mấy vết xước con con, bóp một cái, một giọt máu nhỏ xuống.

“Được rồi!” – Tô Hoài ngồi nhìn mà nhăn nhó cả mặt mày, bắt lấy cổ tay Lục Viên đoạt con Bê Bê, rồi như khê thở dài một tiếng, Tô Hoài cúi đầu xuống, đưa ngón tay bị cứa vào miệng mút.

“Nha” – Lục Viên hoảng hốt, muốn rút mà rút không được, đành ngoảnh mặt một bên, nhìn chằm chằm đĩa Bê Bê, thấy sao mà xấu thế.

“Giờ là mùa ngư dân xuống biển vớt tôm, hải sản lúc này mới là tươi ngon nhất.” – Tô Hoài ‘tiêu độc’ xong cho Lục Viên thì xoay sang một đề tài khác: “Giờ có Bề Bề ăn, qua một thời gian nữa là đến Trai, Ốc biển, rồi đến mùa Cua. Hải sản không cần phải nấu nướng, chỉ cần chưng hấp, rồi chấm tương, chấm ăn là hết tanh. Ông chủ thọt kia là một ngư dân, hàng hải sản của ông lúc nào cũng tươi nhất, người nếm thử xem.”

Tô Hoài là người không nói nhiều – lúc đầu Lục Viên còn tưởng bởi hắn không giỏi giao tiếp, nhưng ở chung lâu mới biết – Tô Hoài là người nói không ít, chẳng qua là hắn lười, lười nói, lười hàn huyên, lười phản ứng với những người hắn không ưa. Hiện giờ, Tô Hoài đối với y có thể coi như không keo lời nữa, nhưng vẫn tuyệt không nói nhiều, mỗi câu mỗi ngôn đều đủ chừng mực, vậy mà Lục Viên lại thấy được – nói chuyện với Tô Hoài rất thoải mái, rất thật và không ngụy tạo.

Tựa như hiện giờ, rõ ràng hắn đang giải trừ xấu hổ, vậy mà đề tài nói lại rất thú vị.

Nhìn Tô Hoài hiểu biết như thế, Lục Viên cảm thấy y không còn mất tự nhiên nữa mà đảo lại, giờ y lại như một cô gái nhỏ, gật gật đầu nghe, cầm Bề Bề Tô Hoài đã bóc gọn ghẽ, đưa lên mồm ăn đều đều.

Thịt tôm chấm mắm gừng ngon càng thêm ngon, dải trứng bọc trong thịt tôm lại tràn ngập hương vị của biển, hòa lẫn với phần thịt non mềm, cứ phải gọi là trên cả tuyệt vời. Lục Viên măn lòng mà hít tịt mặt lại, trong bát còn đầy những chú tôm đã lột vỏ sẵn.

“Hoài Chi, món Cá Chạch chui đậu hủ này làm thế nào?” – ý muốn ăn tôm còn chưa hết, lực chú ý của Lục Viên đã bị một món ăn khác hấp dẫn. Một miếng đậu hủ ngay ngắn vuông vức, có một con cá Chạch cắm ở giữa, Lục Viên gắp một đĩa, thịt cá tươi thơm cùng đậu hủ mềm mại tan ngay trong miệng, vị kỳ diệu vô cùng.

“Món ăn này là đem cá Chạch cùng đậu hủ cho cùng vào một nồi nấu, ban đầu cá Chạch ở bên ngoài đậu hủ, sau khi đun nóng lên, phần giữa đậu hủ vẫn lạnh, cá Chạch liền chui vào bên trong đậu hủ, thế cho nên gọi là cá Chạch chui đậu hủ.” – Tô Hoài bình tĩnh giải thích, tay vẫn đều đều bóc vỏ tôm.

“Thật đúng là món ăn tàn nhẫn” – Lục Viên gật đầu, lại kìm lòng không đành gắp thêm một miếng nữa, “Nhưng mà ngon quá cơ” – cứ phải mê vị trước đã, thương cảm đồng tình hay vân vân vũ vũ gì đó, nói sau.

Bữa ăn thỏa mãn vô cùng, hải sản tươi ngon không nói, bánh nướng kia cũng thôi rồi, chiếc bánh chỉ chừng một bàn tay, bóc lớp vỏ bánh ra, bên trong là từng tầng từng tầng bánh mỏng, khi cắn xuống thì thật y như thế – Bánh ngàn tầng, quá đồi ngon là ngon.

Lục Viên nheo mắt giơ bàn tay lên, vẫn đủ cả năm ngón. Thực tế thì rượu nhà này cũng không tồi, chỉ nghĩ đã thấy rất thuần rồi, nhìn vẻ mặt hưởng thụ của Tô Hoài là y biết ngay. Chẳng qua là lần này không cần Tô Hoài ngăn cản, chính y cũng cố nhịn không uống. Rượu vào loạn tính, Lục Viên y đã ăn khổ một lần rồi, tuyệt không tái phạm nữa.

Ăn xong đâu đấy, Lục Viên cùng Tô Hoài ở lại trấn trên di đạo, thuận tiện mua chút nhu yếu phẩm, cứ thế đi một mạch đến tối, ăn một bát hột đồn trên đường rồi mới về nhà. Về tới nhà, Lục Viên đi cả ngày giờ mệt chẳng buồn nhúc nhích nữa, cũng quên luôn chuyện trong nhà còn có một Trần Thế Mỹ, bò lên giường là ngủ thẳng cẳng luôn.

Trong lúc mơ mơ màng màng, dường như Tô Hoài giúp y cởi rộng quần áo, lau qua người cho y, cuối cùng cũng tiến vào ổ chăn ôm y ngủ. Lục Viên khua khua tay muốn đuổi hắn ra, nhưng không thành công, tay Tô Hoài vẫn nhẹ nhàng đặt trên bụng y, sờ nha sờ một lúc lâu.

Khi Lục Viên tỉnh dậy vào ngày hôm sau, Tô Hoài đã dậy rồi. Trên giường thiếu một người cũng lạnh không ít, Lục Viên bị lạnh mà tỉnh giấc. Than thở một chút, Lục Viên dậy rửa mặt, ra khỏi phòng cũng chẳng thấy bóng dáng Tô Hoài đâu. Ra sau bếp thì thấy chỉ còn trứng luộc của lễ hàn thực hôm trước, vừa ăn vừa đi tìm một vòng, ngay cả Hoa Tử cũng không thấy tăm hơi. Lục Viên đang buồn bực thì thấy Hoa Tử đi ra từ trong hầm rượu, vừa đi vừa hô: “Thiếu gia, thiếu gia, người mau mau đi nhìn xem có phải Nhan thất công tử bị bệnh chết rồi không!”

“Sao lại thế?” – Lục Viên đi ra, tiện liếc nhìn qua hầm rượu, thảm rằng - không phải thằng nhóc Hoa Tử này đem gã Trần Thế Mỹ kia vào hầm rượu đó chứ

“Thiếu sao sao, thiếu gia còn ngủ ư?”

“Thiếu gia nhà ngươi không có nhà, cái tên tàn tật kia bị làm sao, nói ta nghe xem nào!”

“Nhưng thiếu gia đã dặn, chuyện của Nhan thất công tử không được cho thiếu sao sao biết, muốn người không phải bận tâm”

“Ta bận tâm á? Còn gì có thể bận tâm hơn chuyện có người chết trong hầm rượu nhà mình hả?” – Lục Viên trừng mắt với Hoa Tử, rồi hướng vào hầm rượu: “Nếu người không nhanh lại đây đỡ ta đi xuống, rồi chờ khi ta bị ngã vì trong kia quá trơn, lúc ấy hăng nghĩ phải giải thích với Tô lão gia thế nào!” – nói rồi cũng không để ý Hoa Tử, tự mình đi xuống. Hoa Tử bị Lục Viên bức bách không làm gì được, nó đau khổ chạy lại dìu Lục Viên.

Vào bên trong hầm rượu, Lục Viên mới phát hiện ra vị Nhan thất công tử này bị sốt cao, thần trí mờ mịt. Sau khi kiểm tra mới phát giác ra là do hôm qua bị y đập gãy chỗ nối xương, miệng vết thương bị vỡ nên nhiễm trùng. Quả nhiên là Lục Viên chưa cần thấy gã đã muốn quăng xừ đó cho sốt chết đi, nhưng cái mầm tai họa này lại đang ở trong Tô gia, mà chết thì lại càng rắc rối. Bực dọc nửa ngày, Lục Viên vẫn để Hoa Tử lấy rượu cùng nước muối đến tiêu độc cho gã, rồi lại lấy vải băng bó lại. Đương nhiên là Lục Viên không thiện lương đến mức tự tay làm, mà đứng một bên chỉ huy Hoa Tử hành động, ngoại trừ phiền phức ra còn sợ nhỡ bản thân ra tay thì chẳng cần đợi y lên cơn, thằng khốn kia đã về châu tổ tiên ngay rồi.

Buổi tối khi Tô Hoài trở về thì thấy Lục Viên đang trong bếp nấu canh trứng, thoáng thấy Tô Hoài về thì đứng dậy, “Hoài Chi, sao huynh đi không nói một tiếng, ta với Hoa Tử tìm huynh cả ngày nay!”

“Đói chưa?” – Tô Hoài như có phần phong trần mệt mỏi, đứng trong sân vỗ vỗ bụi bặm trên người mới vào bếp, sau đó không chần chừ đoạt muôi múc canh trong tay Lục Viên, nhắm mắt nhấm nháp: “Sao người lại nấu cơm, Hoa Tử đâu?”

“Đi hầu hạ thằng khốn Trần Thế Mỹ kia rồi!” – Lục Viên bực dọc đoạt lại chiếc muôi, tự múc ăn, “Thật là tự bê đá ghè chân mình giờ thì đấy, mang hấn về nhà mấy ngày, hàng xóm láng giềng ai cũng thấy rồi, giờ muốn tống hấn đi cũng không được Sao bọn sơn tặc không giết quách hấn đi cho rồi! Hoài Chi, giờ hấn như miếng cao dán dính chặt lấy mình, nếu cha huynh về bóc trần mọi việc thì sao”

“Tiểu Viên, nghe ta nói, chuyện này người đừng quản, giao cho ta!” – Tô Hoài gơ tay ký nhẹ lên đỉnh đầu Lục Viên, lại giật lấy muôi, múc canh cho Tiểu Viên, “Ăn cơm thôi.”

Khó chịu giãy ra khỏi bàn tay đang chà đạp mình của Tô Hoài, Lục Viên bĩu môi, “Hình như ta lại gây phiền phức cho huynh rồi? Tên khốn này giờ coi như biết chúng ta, không chừng khi hấn khỏi rồi về nhà còn dẫn người đến cửa nhà phá ấy, lúc đó lại liên lụy đến Tô gia, còn mặt mũi nào đối mặt với Tô lão gia nữa Hay là ta gửi tin cho Tấn Bố đại ca, ta lên thảo nguyên trốn trước một thời gian”

“Hấn không thể quay về.” – sắc mặt Tô Hoài vẫn trầm xuống.

“Huynh muốn giữ hấn lại ư? Không nói đến chuyện chương mắt, lại còn mở mồm ra là mấy lời bản thiếu nữa”

“Tiểu Viên, hiện tại người đã không còn là Lạp Mễ Nhĩ nữa, chuyện quá khứ cũng đừng để tâm.” – Tô Hoài không muốn tiếp tục đề tài này, gơ tay xoa nhẹ đầu Lục Viên như tuyên cáo quyền sở hữu, - “Tóc dài rồi đấy, chân tóc lại thành màu nâu rồi, mấy nữa ta nhuộm lại cho.”

Lục Viên khẽ run lên, vẫn cảm thấy Tô Hoài rất khác lạ, nói là giận thì không giống lắm, nhưng bộ dạng khó chịu này thì đúng là tâm trạng đang không tốt Dưới tình thế ấy Lục Viên cũng không dại gì chống đối tránh lầy việc tự chuốc khổ vào người.

Thở dài một hơi, Lục Viên bỗng nhớ ra giữa y và Tô Hoài còn rất nhiều việc chưa rõ ràng, tất cả tiết tấu đang trôi chảy đều vì sự xuất hiện của Trần Thế Mỹ mà bị xáo trộn.

Đến tận khi đi ngủ rồi Lục Viên vẫn tò mò hôm nay Tô Hoài đã đi đâu, làm những gì, cứ như có con chuột đang cào cào trong lòng làm y ngứa ngáy không chịu được. Nằm lên giường mà mãi vẫn không ngủ được, lại tự biết Tô Hoài chưa nói tức chưa muốn nói, có hỏi cũng bằng thừa. Thế nên, Lục Viên cứ lẩn đi lộn lại trên giường, khó chịu cứ như có rận bò khắp người.

“Nằm yên nào, giường bị người làm cho lộn xộn cả rồi.” – cuối cùng thì Tô Hoài cũng hết chịu nổi, siết chặt tay lại.

“Ừm, Hoài Chi này” – Lục Viên vẫn kìm lòng không động, tự nhủ – cho người chiếm bao nhiêu tiện nghi rồi, giờ trả lời một vấn đề không tính là quá phạm đâu nhé!

“Tiểu Viên?” – lúc này Tô Hoài lại không để ý đến sự tra hỏi của Lục Viên, mà ghé mặt lại gần, cọ cọ vào đầu y, “Trên người người có mùi rượu.”

Ngữ điệu của Tô Hoài chợt lạnh cóng, làm Lục Viên cũng hoảng sợ.

“Tiểu Viên, hôm nay người đi gặp hán đấy hả?”

“Miệng vết thương của hán nhiễm trùng nên bị sốt, ta cũng không thể để hán chết trong hầm rượu nhà huynh được”

“Lần sau không được đi.” – cánh tay Tô Hoài vẫn thít chặt, Lục Viên run rẩy muốn quay đầu lại, nhưng Tô Hoài ôm chặt quá muốn quay cũng không được.

“Huynh làm gì vậy hả, ta không thở được! Còn nữa gì mà bảo lần sau không được đi, người hãm hại ta đang ở trong nhà, tâm trạng ta không tốt chẳng lẽ không thể tìm tên khốn ấy để xả hả?”

“Không được đi!” – Tô Hoài toàn hoàn không nghe lời ba xạo của Lục Viên, tiếp tục ra lệnh.

“Này, hôm nay mới ra ngoài một chuyến mà đầu óc đã biến thành con lừa rồi hả? Trên người tên Trần Thế Mỹ kia có bệnh dịch hay sao mà huynh muốn cách ly ta với hán ra vậy hả?” – Lục Viên không chịu, cố gắng quay đầu lại xem, cuối cùng cũng thành công, nhưng kết quả là, không quay lại thì thôi, quay lại rồi mới thấy đôi mắt sâu trầm lạnh người của Tô Hoài, lúc ấy Lục Viên muốn quay lại như cũ cũng đã muộn, bị Tô Hoài ôm chặt đến cứng người.

“Tối nay huynh uống rượu đó à?” – nhắm mắt chun mũi, Lục Viên ngửi thấy trong hơi thở Tô Hoài có mùi rượu, “Hôm nay có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?”

Tô Hoài ngàn chén không say, giờ phút này trong mắt Lục Viên lại thấy, dường như Tô Hoài có chút say, không biết là do rượu say hay do người mà ngất ngây, tóm lại, Lục Viên có thể khẳng định – Tô Hoài mà say rượu thì vô cùng nguy hiểm!!!

Lần trước loạn tính đã có kinh nghiệm xương máu rồi!

“Cả người toàn mùi rượu còn nằm đây hun say ta, huynh tránh ra đi, ta đi chỗ khác!” – Lục Viên xoay vai, tay đẩy tay Tô Hoài ra, đầu vừa chuẩn bị quay sang hướng khác đã bị Tô Hoài giữ lấy cằm, quay đầu y lại, hôn lên.

Tô Hoài, cha bố nhà người!!!

Lục Viên cả kinh dựng đứng cả tóc gáy, nếu chỉ đơn giản là một nụ hôn thì không nói làm gì, tên Tô Hoài vô lại còn luồn tay vào trong quần áo y nữa

Lục Viên tức giận muốn gấp tay lại cho Tô Hoài một cú cùi chỏ, nhưng chỉ đánh vào không khí, lại còn bị Tô Hoài vờ một nơi nào đó bên ngực trái. Cổ họng nức tiếng kháng nghị, Lục Viên né tránh những cái gặm cắn bức bối từ Tô Hoài, mắng: “Người muốn bóp chết ông đây đấy hả!” – nói đau cũng chẳng phải đau thật, bớt đi cảm giác nhục nhã khi bị đùa bỡn ra thì còn có phần cảm giác gì đó không rõ, nhưng lúc này rồi Lục Viên cũng bỏ mẹ nó sang một bên không để ý.

“Tiểu Viên, ta đã nói sẽ chịu trách nhiệm với người, không cho người đi.” – Tô Hoài thổi khí vào bên lỗ tai Lục Viên, tay cũng không nhàn rồi luồn vào quần áo y sờ soạn.

F**k, làm gì có ai ép mua ép bán thế hả Mà nữa, y với ai đây

Lục Viên trốn tránh, Tô Hoài liền trừng phạt y bằng cách cắn lấy cổ cùng bả vai y. Ai mà ngờ được cái gã này lại đem y như miếng xương mà gặm gặm vậy chứ, ngày thường thì im im ỉm ỉm như con lừa, sao uống rượu vào lại thành sói thế chứ Lục Viên nghiêng mặt thì đập vào mặt là vết hồng hồng bên đầu vai, tức muốn ói, gờ tay đập vào gáy Tô Hoài, nhưng chưa kịp dùng lực thì người đã cứng đờ.

“Tô Hoài, người đừng có sờ loạn! Ta không đi, tuyệt đối không đi nữa, được chưa! Chết tiệt Ta chưa từng nghĩ đến chuyện đi khỏi đây, người buông ta Aaa mẹ nhà người”

Từ khi đến thế giới này, Lục Viên đã thanh tâm quả dục như hòa thượng nhiều tháng. Làm một thằng đàn ông, tất nhiên sẽ không chịu nổi khiêu khích. Y cứ nghĩ cơ thể ca nhi so với linh hồn mình thì rụt rè hơn, ai dè, thế này còn chẳng bằng linh hồn y!

Lục Viên y, từ ngày chào đời đến giờ lần đầu tiên ngóc trong tay một thằng đực rựa.

Mặt mũi để vào đâu đây! Lỗ tai “Ong” lên, đầu chực bốc cháy, cũng cóc thêm để ý thêm gì nữa, y trực tiếp dùng chiêu ‘gậy ông đập lưng ông’, chưa gì đã húng hắng mắng chửi: “Con mẹ nó người mà không buông tay, có tin ta dùng sức nhỏ của người hả!” – người đang trong trạng thái kích động cực độ thì nào để ngoài đầu, giờ thì Lục Viên tin rồi.

“”

Mẹ nó cho y chọn ngàn lần chọn vạn lần, tuyệt đối sẽ không chọn câu ngu si vừa rồi!

Lục Viên xấu hổ nhưng mặt vẫn xanh mét, vẻ mặt nghiêm túc xen cả lo lắng, rống lên: “Người có tin không hả!!”

“Người bật đi, dùng thêm sức một chút, bật nhiều vào!” – phỏng chừng Tô Hoài cũng bị câu nói không đầu không đuôi kia mà mờ mắt, kích động cầm lấy tay Lục Viên đưa xuống phía dưới của mình, hai người đối mặt nhau.

“” – lập tức tỉnh ngộ, khi Lục Viên hiểu được lời của Tô Hoài thì mặt đã đỏ lựng, không rõ là xấu hổ hay tức giận, liều mạng rút tay ra nhưng lại bị Tô Hoài kéo không cho ra.

“Tô mặt than, người là cái đồ không da không mặt mũi!” – chợt thấy Tô Hoài trong tay mình đang lên tinh thần, Lục Viên không biết là ghê tởm hay sợ hãi nữa, đầu thì nhảy lên loạn xạ.

“Không phải người chủ động yêu cầu sao?” – ban đầu Tô Hoài đang buồn bực, giờ bị tên ngốc Lục Viên nói mấy câu kinh thiên động địa thì dứt hết cơn khó chịu, ngược lại trông thấy bộ dạng ngốc nghếch non nớt của Tiểu Viên lại càng muốn trêu y hơn. Hắn thít tay ôm chặt Lục Viên vào ngực.

Lục Viên giãy dụa, Tô Hoài giữ chặt, cứ một kéo một đẩy thế, đột nhiên Lục Viên mất thăng bằng té ngã. Mà cũng thật khéo, một cú ngã ấy làm mặt Lục Viên chụm ngay giữa hai chân Tô Hoài.

Chỉ nghe thấy một tiếng gầm trầm đục, Lục Viên phát hiện – Tô Hoài mềm nhũn dưới mũi mình.

“”

Không gian im lặng rợn người, Lục Viên nằm bất động tại chỗ, hận không thể tìm cái hố nào chui quách vào cho rồi.

Để ta chết đi ta không muốn sống nữa giả vờ ta bị ngã ngất đi thôi – Lục Viên tự niệm trong đầu.

“Đứng lên.”

Ta hôn mê rồi, ta không nghe thấy gì hết.

“Tiểu Viên, người đứng lên cho ta!”

Bắt ta giờ phải đối mặt với người thù giết chết ta còn hơn

“Mặt người chần, ta không động đậy được”

Người là cái đồ chết bầm, sao không tự nghĩ cách đi! – Lục Viên “ưm ư” mấy tiếng, rồi như mơ màng lăn sang bên, rút lui sang bên cạnh chân Tô Hoài.

Tô Hoài ngồi dậy, mặt vẫn còn giật giật, tiếp rồi phủ áo khoác lên, thâm trầm nhìn Lục Viên đang giả chết, – “Sao ta lại thích một người như người chứ” – suy nghĩ nửa ngày, Tô Hoài vẫn không nghĩ ra được từ gì để hình dung cái tai họa này.

Tô đại thần à, ngài mau mau đi đi có được không hả vừa mới bị đập vậy mà ngài không đau sao mau mau biến đi, ta không chịu được nữa rồi

Tâm lý Lục Viên hoạt động sinh động đến mức làm đầu y chảy đầy mồ hôi, rốt cuộc đợi cũng được tới khi Tô Hoài bước ra, còn loáng thoáng còn nghe được một câu: “Thích một ca nhi như ngươi, cũng coi như ta xui xẻo ta nhận, miễn cho ngươi đi gây tai họa cho người khác.”

Đời này e rằng đây là lời thổ lộ xấu hổ nhất mà Lục Viên từng gặp.

☐ _____

1. Cá chạch chui đậu hủ: (– Cá Chạch toản đậu hủ) – hay còn được gọi “Đậu hủ Điêu Thuyền”. Dựa vào thói quen gian xảo của cá Chạch, khi được cho vào nồi nước nóng, chúng vội vàng tìm chỗ ẩn thân nên đã chui vào bên trong miếng đậu hủ lạnh, nhưng nói chung vẫn không thoát được số phận bị nấu chín. Cũng giống như khi Vương Duẫn dùng kế Mỹ nhân đánh Điêu Thuyền. Miếng đậu hủ trắng nõn, hương vị ngon ngọt mà cay cay, nước dùng dậy hương.

2. Bánh ngàn tầng (– ngàn tầng bính) – hay còn được gọi là “Bánh ruột”, là một món ăn có tiếng tại Sơn Đông. Loại bánh này được bọc bởi một lớp vỏ bánh bên ngoài, bên trong có hơn mười tầng, tầng tầng tương phân, sau khi nướng thì ngoài vàng giòn trong mềm xốp, mềm mại trơn bóng, ăn nóng không ngán, ăn nguội không mất vị. Trong đó bánh ngàn cũng là đặc sản ở Khê Khẩu, trong bánh còn trộn cả bột rong biển, bên ngoài phủ một tầng vừng mè. Nếu ai đọc “Đại mỹ tiểu mạch” cũng từng nhắc đến loại bánh này do anh Gạo làm ấy XD

37. Chương 37: Ghen!

Hôm nay là một ngày đẹp trời, nhưng Hoa Tử lại mang về mặt đến là đau khổ, nguyên nhân là vì vị Thiếu sao sao quý giá nhà nó đã ngồi trong nhà bếp ngăn người cả sáng này rồi, ngay cả di chuyển cũng chưa nhúc nhích tẹo nào.

Cầm cây chổi quét hết sân một lượt, sáng sớm nay thiếu gia lại ra ngoài, tính ra cũng ba bữa rồi, thiếu gia vừa ra khỏi cửa là thiếu sao sao lại nhìn cổng nhà đến ngăn ngõ, ăn phải món ăn dở ẹt nó làm cũng không mắng chửi, thật là rất không bình thường

“Hoa Tử, cái sân này người quét 7, 8 lần rồi, có phiền không hả!” – chịu không nổi việc Hoa Tử cứ lượn đi lượn lại trước mắt, rốt cuộc Lục Viên cũng nói câu đầu tiên trong ngày.

“Thiếu sao sao, người gọi ta à!” – vốn chỉ nói bằng giọng, không ngờ lại thành gọi người, làm Hoa Tử lon ton chạy lại, Lục Viên nguýt mắt xem thường, đem cầm gác lên mặt bàn gỗ, “Phiền quá, người đừng để ý ta.”

Phiền, phiền quá! Còn vì sao lại phiền, Lục Viên cũng không nói rõ được.

Mấy ngày nay không biết Tô Hoài chơi trò gì, mỗi ngày mở mắt ra đều không thấy hân, buổi tối thì tới tận khi y ngủ rồi mới về, ba ngày liền rồi Lục Viên chưa nhìn thấy bóng dáng Tô Hoài đâu. Không thấy hân, cũng không biết hân làm những gì, đầu Lục Viên cứ muốn ong lên, không biết làm gì thì lại ôm một bụng khó chịu.

Nói trắng ra là Tô Hoài với nơi đây làm y muốn phát hỏa!

“Thiếu sao sao, không phải người cãi nhau với thiếu gia chứ?” – Lục Viên hoàn hồn, thấy Hoa Tử cười tươi như hoa lại gần bóp vai cho y.

Nó là một thư đồng, chuyện vặt vãnh nào cũng đến tay nó rồi, giờ còn phải chăm lo chuyện hòa thuận cặp phu phu thiếu gia nhà nó, tưởng dễ lắm đấy à!

Lục Viên liếc Hoa Tử, không nói.

Ngài học ai không học, lại đi học cái chiêu “vô thanh thắng hữu thanh” của thiếu gia thế nhất thời Hoa Tử khóc không ra nước mắt, còn phải cố nặn ra mặt cười, “Kìa, thiếu sao sao à người có chuyện gì thì đừng để trong lòng nha, nói ra thoải mái hơn, không chừng ta còn có thể ra ý kiến giúp người” – phải thêm tiền! Chờ khi lão gia trở về, nhất định nó phải bảo lão gia thêm tiền lương cho nó, đây đúng không phải nghề đơn giản mà!

“” – Lục Viên quay sang đánh giá Hoa Tử, lần này thời gian nhìn nó lâu hơn trước, Hoa Tử vừa thấy có hy vọng thì nhanh nhẩu đổ thêm nhiệt: “Thiếu sao sao người không biết chứ, trong vùng này Hoa Tử ta được kêu là “Tiểu đội trưởng đội tri tâm” đấy nhé, ai trong lòng có gút mắc nào, có tâm sự gì đều kể lể với ta, đảm bảo kín như bưng! Thiếu sao sao, nếu không người cứ nói với ta nè, tuy ta không có ưu điểm gì, nhưng được cái thận trọng, tuyệt đối không phá hỏng chuyện của người”

“Thằng nhóc này khá, xem ra người đi theo thiếu gia nhà người bị chèn ép nhiều quá, ngay cả cơ hội nói chuyện cũng không bị cấm như hủ vậy nhỉ!” – Lục Viên chắc chắn lưỡi, lắc đầu, “Cái gã ôn thần ấy, ai đi theo hắn cũng chẳng hay ho gì”

“Thiếu sao sao, đúng là người cãi nhau với thiếu gia rồi!” – Hoa Tử vừa nghe thấy thì tròn mắt như thấy phải trộm, rồi nhìn thẳng vào Lục Viên, “Thiếu gia nhà ta, việc gì cũng tốt chỉ mỗi cái không thích nói chuyện, nếu nói không cẩn thận lại động chạm khiến người ta hiểu lầm, thiếu sao sao người nói xem thiếu gia đã trêu chọc người thế nào, ta có thể phân tích cho người, để đâu là hiểu lầm thì sao! Hoa Tử ta, cái khác không dám nói, nhưng đã theo thiếu gia mười năm có thừa rồi, liên y như con giun trong bụng hắn vậy đó, thiếu gia vừa nhắc mông là ta biết ngay hắn đánh loại rắn nào úp, ý ta là ta ví von thế, tóm lại thiếu sao sao có gì không thoải mái cứ nói với ta”

“Người nói người biết thiếu gia nhà người nghĩ gì sao?” – Lục Viên nhăn mặt nhăn mày, có chút dăm chiêu, lại thấy Hoa Tử gật lấy gậy để thì tiện nói: “Vậy người nói xem, mấy ngày nay thiếu gia nhà người đều đi ra ngoài làm gì? Có chuyện gì mà giấu diếm không cho ta biết?”

“Thiếu gia không nói với thiếu sao sao thì là thiếu gia không muốn thiếu sao sao biết, nếu ta mà nói, khẳng định thiếu gia sẽ không tha cho ta” – Hoa Tử khó xử trầm ngâm – “A! Bất quá cũng đoán được phần nào, dạo này chỉ có một chuyện là thiếu gia để bụng thôi, ta nói cho thiếu sao sao biết nhưng người cứ coi như tự mình đoán ra nhé, ngàn vạn lần đừng bảo là ta nói ghen!”

Lục Viên gật đầu, Hoa Tử cười nói: “Này còn phải hỏi sao, đương nhiên là đi giải quyết chuyện về gã Nhan thất công tử kia!”

“Hắn muốn giải quyết thế nào?”

“Ừm, chuyện này cũng rất khó, gã Nhan thất công tử kia giết cũng không được, mà thả cũng không thả được, giữ lại thì càng không ta đoán chừng, với tính cách thiếu gia, nhất định sẽ đi nơi nơi hỏi thăm xem – hiện thế lực của Nhan gia như thế nào, Nhan gia có kẻ thù nào không, Nhan thất công tử có nhược điểm gì để có thể áp chế được không, đại loại như vậy đó Muốn xử lý loại người này thì phải dùng biện pháp ‘Ác mã ác nhân kỵ’[1], hiện giờ nhất định là thiếu gia đang nghĩ cách hàng phục được gã Nhan thất công tử kia, đây là mới là kẻ lâu dài!” – Hoa Tử chống má phân tích.

“Trách sao mấy ngày nay cứ đi sớm về muộn” – Lục Viên thì thào, “Nhưng thế thì có gì mà phải giấu ta, ít nhất ta cũng giúp được đôi chút gì đó chẳng hạn cái người này cũng thật là”

“Ôi ơi? Thiếu sao sao, chẳng lẽ người không hiểu tại sao thiếu gia lại không muốn người động tay vào chuyện này ư” – Hoa Tử hơi ngạc nhiên, lại thấy vẻ mặt nửa tỉnh nửa mê của Lục Viên thì mặt nó nhăn lại, khẽ nghiêng mặt sang một bên thầm rằng – nên nói thiếu sao sao trì hoãn hay thiếu năng đây???

“Thiếu sao sao này ừm, người nghĩ mà xem, trước kia người cùng cái gã Nhan thất công tử kia như vậy như vậy là như vậy đấy! Sau đó lại vì hắn mà người như vậy như vậy ấy, giờ thì người với thiếu gia nhà ta như vậy như vậy hẳn lại đến tìm người với ý đồ như vậy như vậy Dù sao từ trước người với hắn cũng đã như vậy như vậy, rồi như vậy như vậy”

“Hoa Tử! Người móc não cũng không nói được trọng điểm thì đứng một bên nghĩ ngợi đi! Đừng làm ta thêm rối nữa!” – Lục Viên nghe mà đau cả đầu, không nhịn được lên tiếng mắng.

Hoa Tử cười trừ, vội chạy lại bồi tội: “Không đúng không đúng, kỳ thật ta muốn nói là – thiếu gia nhà ta đang lo lắng, bất an, rồi cả sợ hãi hầy, dù sao cũng là để ý thiếu sao sao thôi!”

Khóe miệng Lục Viên giật một cái, – “Thiếu gia nhà ngươi lại bất an, lại sợ hãi á? Ngươi lừa được ai hả!”

“Ấy, thiếu sao sao, người chưa từng nghe rằng – quan tâm tất loạn mà thích ai thì biến ngược sao, ta theo thiếu gia nhà ta từ bé đến giờ cũng chưa từng thấy người ngã dài như thế khụ khụ, ý ta là chưa từng thấy hấn thân thiết như vậy!” – Hoa Tử cười hắc hắc – “Tóm lại, thiếu gia nhà ta lo lắng liệu người có bèn lại lừa với gã Nhan thất công tử kia không ấy, hay nói trắng ra chính là – ăn dấm chua mà thôi! Khụ khụ không ngờ khi sinh thời Hoa Tử ta còn có thể thấy được mặt này của thiếu gia, thật là”

Hoa Tử cứ đứng một bên cảm động, tự lẩm bầm, chỉ thiếu nước chảy nước mắt nước mũi dần dựa thôi. Còn bên này, Lục Viên nghịch đầu sang một bên, lắc lắc não, ngón tay thì vẽ lên bàn một vòng tròn, lại một vòng tròn, lại một vòng tròn

Cái người mặt than kia cũng biết ghen sao? Ăn dấm chua ư chuyện lạ thiên cổ, tuyệt đối là chuyện lạ thiên cổ rồi!

Đầu bỗng nhẹ bẫng, Lục Viên chợt cười.

“Khụ khụ thiếu sao sao người cười trông thật” – Hoa Tử nhìn Lục Viên mà sững sờ.

“Hử? Làm sao?” – Lục Viên quay đầu, tự nhủ – ta đang cười nhạo thiếu gia nhà ngươi đấy, ngươi còn chẳng vui quá đi ấy chứ?

“Ha ha, không có gì, không có gì, đến giờ nấu cơm rồi, ta đi nấu cơm cho người.” – Hoa Tử cười hắc hắc, xoay người bước đi, vừa đi còn vừa than thở: “Thiếu sao sao cười trông cả người cứ như con ngựa hoang ấy, thiếu gia à, người khổ tận cam lai! Có hy vọng, tuyệt đối sẽ có hy vọng!”

Chuyện Nhan thất công tử còn chưa được giải quyết, những ngày sống tách riêng cũng theo đó mà chưa thấy điểm dừng.

Đêm hôm ấy khi Tô Hoài trở về thì Lục Viên đã đi ngủ từ sớm. Mấy miếng giải quyết mảnh bánh lạnh trong bếp, Tô Hoài lau mặt mũi qua loa rồi lên giường.

Ổ chăn lạnh lẽo, Tô Hoài chống thân không ngủ, nhìn sang khuôn mặt ửng hồng vì ngủ của Lục Viên, kìm lòng không đành giơ tay xoa lên, khuôn mặt trơn mịn, càng sờ càng không muốn buông tay

Hôn một cái chắc không tỉnh đâu.

Tô Hoài nghĩ, thế là làm, hôn trộm một cái.

“Ừm” – Lục Viên như lẩm bầm một câu gì đó, nhắm mắt nhắm mũi, Tô Hoài vừa rời khỏi môi thì vị ấy liền mở mắt ra, – “ người, người lại gần vậy làm gì! Lui ra một chút!”

Tay đẩy đẩy, sắc đêm quá sâu nên Tô Hoài không thấy được khuôn mặt đỏ lựng đầy khả nghi của Lục Viên.

“Đánh thức người à?” – Tô Hoài chiếm được tiện nghi, chống mặt nhìn Lục Viên.

“Ngươi nhìn gì hả?” – tâm tình Lục Viên không tốt, quay lưng về phía Tô Hoài, “Cách xa ta một chút, cả người lạnh ngắt!”

“Hôm nay thất lưng có đau không?” – Tô Hoài tiếp tục chính sách dụ dỗ, dù sao tỉnh cũng đã tỉnh, dứt khoát phải dính lấy. Nói đoạn, vươn tay sờ lên thất lưng Lục Viên.

“Đừng chạm vào ta, để ta ngủ! Á tay người lạnh quá”

Tô Hoài thở dài, dứt tay vào trong ngực mình để một lúc với duỗi ra mát xa cho y. Ban đầu Lục Viên còn ỳ xèo mấy câu, sau rồi được xoa bóp thoải mái, lẩm bầm hai tiếng rồi không phản kháng nữa.

“Qua trái một chút. ừm a bên cạnh thêm chút lực nữa đi!” – được hầu hạ đến là khoan khoái, Lục Viên còn già mồm ra lệnh, Tô Hoài cũng không chấp nhặt, mặc cho y sai bảo.

“Chết ở bên ngoài cả ngày giờ không có sức hả? Người lui lại đây, bóp chỗ đó đó”

Lục Viên dịch vào bên trong giường, chân cũng xốc lên một góc nom như mời gọi. Khóe môi Tô Hoài cong lên, chui vào ổ chân của Lục Viên.

“Lạnh chết mất, người ra ngoài” – Lục Viên ré lên, nhưng lại không nhúc nhích đẩy Tô Hoài ra.

Tô Hoài không nói gì, lại dán lại gần hơn, nhéo lên eo Lục Viên một cái. Cơ thể Lục Viên nóng hổi, hần thân mật cọ cọ.

“Đừng nghịch” – chợt thấy chân Tô Hoài bò lên chân mình, vừa chà sát vừa cọ dụi, cả người Lục Viên cứng đờ, giọng cũng bắt đầu khản trương.

Tô Hoài không để ý, chỉ đem chóp mũi chạm lên gáy Lục Viên, thì thầm sau tai y: “Tiểu Viên, ta nhớ người.”

Mẹ nó đồ biến thái chết tiệt, này là học ai thể hả!

Đúng là không biết điều, đã cho hần sang bên này cho ấm lại còn được đà lấn tới! Lục Viên ta đường đường là đại trượng phu là để người đùa bỡn đấy hả? Hôm nay ta mà không đá người xuống giường, mẹ nó ta không phải họ Lục

“Hôm nay ta nghe được, Nhan gia đã sụp đổ.”

Tên đã lên dây, Tô Hoài lại thấp giọng nói một câu, Lục Viên lập tức quăng tên sang một bên, vất vả xoay người sang, hai mắt tràn ngập tò mò nhìn Tô Hoài, bị Tô Hoài cương chiều mà nhéo một cái nữa.

“Người!”

“Muốn nghe không?” – vân vê mái tóc mềm mại của Lục Viên, Tô Hoài cười.

“Ừ” – Lục Viên lại ngẩn ra, nghe là thật muốn nghe, nhưng lúc này trong đầu y lại chỉ nghĩ – cái tên này cười trông cũng dễ coi lắm.

“Trên thực tế, hai tháng trước Nhan gia đã có chuyện rồi. Nhan gia là thương nhân nhà giàu, nghe nói trong một lần thương đội rời bến thì gặp hải tặc, không chỉ tổn thất hàng hóa mà còn phải bồi thường hơn nửa gia sản, hơn nữa hàng hóa là vận chuyển cho một nhân vật tai to mặt lớn trong kinh thành, Nhan gia chọc giận đại Phật, tiếng tăm liên tục dốc không phanh, bị đổ vỡ hoàn toàn. Hiện giờ, e rằng đã trở nên nghèo túng rồi.”

“Nói như vậy, tên Trần Thế Mỹ kia cũng nghèo rồi? Chết tiệt — tự nhiên mất không cho hần bao nhiêu tiền thuốc men! Nhất định phải dưỡng hần cho tốt rồi tống vào lầu xanh bán mình trả nợ!” – Lục Viên thở “Phì” chừng chưa hết giận.

“Gã họ Nhan ấy, cũng đã chơi không ít ca nhi, đi đến đâu là chơi bởi trác táng đến đó. Ý vào thế lực Nhan gia, không ai dám động vào hần, nhưng giờ Nhan gia đã đổ vỡ”

“Đừng nói mấy ngày nay người đi sớm về tối là đi tìm tất cả những người bị Trần Thế Mỹ phụ bạc đấy nhé? Sau đó để bọn họ đến, có oan báo oan, có cừu báo cừu đúng không?” – mắt Lục Viên sáng lên, trùng trùng với Tô Hoài, – “Từ từ đã, nếu cứ từng người từng người đến đây thế, chẳng phải trong nhà sẽ lộn xộn hết cả sao?”

“Người cho rằng hần thành thế này là do sơn tặc làm hả?” – Tô Hoài không tỏ vẻ gì, nhưng giọng điệu lại rất lạnh: “Lúc đó hần đang treo chọc một ca nhi, nhà người ta lại mở tiêu cực. Ta nghe nhà ca nhi kia ở phía nam nên đã nhờ người gửi thư cho người đó. Không đến mấy ngày nữa, ca nhi kia sẽ đến đây đón người.”

“Không chỉ thế thôi đúng không?” – Lục Viên nhìn Tô Hoài, cảm giác rằng chuyện này vẫn chưa đủ giải trừ hết cơn giận, “Ta lấy tính tình người, chắc sẽ không buông tha cho tên khốn nạn ấy thế chứ người hần đắc tội cũng không ít, người sẽ không”

“Ta chỉ nói cho bọn họ biết vị trí của tiêu cực kia, cùng với tin rằng chừng nào thì gã họ Nhan đến đó.”

“Hoài Chi, người thật ác” – Lục Viên hoàn toàn không phản đối, chỉ có thể cho rằng tên Trần Thế Mỹ kia xui xẻo. Không chỉ thế, trước khi người bên tiêu cực kia đến đón người, chẳng phải thằng nhãi kia là thuộc hạ của nhà này đấy ư, muốn bóc lột thể nào chả được

Khi chính sự đã xong, Lục Viên mới phát hiện ra mình đang bị Tô Hoài ôm, tư thế lại xấu hổ vô cùng, y vội vàng quay mặt đi, phất phất tay, “Chật quá, người lui ra chút đi, đừng làm chậm trễ chuyện ngủ của ta!”

“Tiểu Viên~” – đã đuổi không đuổi được, Tô Hoài lại còn dán lại sát hơn, bàn tay cũng chui vào trong quần áo sờ loạn: “Chúng ta làm nốt nửa chuyện lần trước chưa làm xong đi.”

Đã có một thì tất có hai, Tô Hoài là một thanh niên đang độ tinh lực dồi dào, dục vọng cũng có phần thịnh vượng. Chung giường với Lục Viên đã mấy tháng, cũng ghen phát hỏa bằng ấy tháng rồi. Nếu ngay từ đầu cấm dục hẳn thì không nói, nhưng ít ngày trước vừa được ăn một nửa món mặn, liền y như tinh hỏa bùng cháy, liệu giờ còn có thể chịu đựng bằng đồ chay được không?

Trải qua mấy ngày, Tô Hoài cũng nhìn ra – người như Lục Viên là phải đẩy từng bước từng bước, không những vừa tiến công còn phải triệt bỏ đường lui của đối phương. Đun nóng nước luộc ếch xanh[2], chẳng bằng cho một đòn phủ đầu rồi sau đó dưỡng từ từ.

Chủ trương đã định, Tô Hoài cũng không dằn vò chính mình nữa, bàn tay trượt theo bụng xuống, bắt lấy chỗ nên bắt, bắt đầu khiêu khích chơi đùa.

“Người con m Cút! Cút ra!” – Lục Viên là người chưa có kinh nghiệm, lại cấm dục mấy tháng, sao có thể chịu nổi sự kích thích, lập tức lên tinh thần. Đầu loạn thành nhù, mặt cũng bắt đầu bốc hỏa, hồng thấu như chín.

“Tô Hoài, khốn khiếp! Mẹ n người buông ngay tay ra cho ta, nếu không ta lập tức phế của người! Ư người” – miệng Lục Viên không ngừng nghỉ, người cũng giãy dụa không yên, Tô Hoài chỉ động thủ không động khẩu, im lặng hầu hạ, chẳng đến một lát sau, ngay cả khí lực mắng chửi cũng không có, Lục Viên mềm oặt nằm trong lòng Tô Hoài, thở dốc ồ ồ, cơ thể run lên khê khàng. Nhưng vẫn cắn răng cố sống cố chết không lên tiếng, trông y như đang đấu tranh với chính mình.

“Thoải mái cũng đừng chịu đựng.” – Tô Hoài hôn nhẹ lên vành tai đỏ lựng của Lục Viên, người y run lên, khê ngân thành tiếng, tiếp theo là vẻ mặt cứng đờ ra, vội vàng lấy tay bịt chặt miệng mình lại. Tô Hoài thở dài, tinh tế hôn lên thái dương rồi bên cổ Lục Viên, tay vẫn tiếp tục trở công phu

“Ư” – từ trước đến nay Lục Viên là vị chủ nhân luôn tự tay cho mình được no đủ, nay lần đầu tiên bị người khác sờ lại, tất nhiên là so với tự mình sờ dành thì cảm hơn rất nhiều. Nhưng trên người càng sáng khoái bao nhiêu thì lòng càng nhục nhã bấy nhiêu, hai cảm giác cứ mâu thuẫn nhau, rồi từng cơn từng cơn sóng triều khoái cảm từ tay Tô Hoài đánh úp lại, Lục Viên cong người, khê hô lên một tiếng, bắn.

“Đồ chết tiệt!” – mặt chôn trong chăn, Lục Viên nói muốn chết cũng không quá.

“Còn chưa xong đâu.” – Tô Hoài nắm lấy tay Lục Viên, đưa tay y xuống nơi cứng rắn của mình, – “Thật ra người rất thoải mái.”

“Ta không cần người hầu hạ, là do người bắt ép ta!” – Lục Viên rút tay, Tô Hoài giữ lại.

“Thế vừa rồi là ai nói ta nhanh lên?”

“Ta không có”

“Trong phòng chỉ có hai chúng ta, người không nói, chẳng lẽ là ta nói?”

“Là người hấp dẫn ta trước”

“Người có lộng hay không?”

“Không ——”

“Ý người là – ta tự mình đến hả?”

“Người tự chơi với bản thân người đi, đừng rầy vào ta!”

Sau đó, Lục Viên thuận tiện thu hồi tay lại, còn chưa kịp thở phào thì phía sau lưng đã nóng lên, bên đùi chợt bị một thứ hung khí đặt vào.

“Người người muốn làm gì!” – Lục Viên hoảng sợ.

“Là người bảo tự ta đến mà.” – Tô Hoài bình thản nói.

“Tự người đến, không liên quan đến ta” – Lục Viên nóng nảy.

Tô Hoài không hành động mà ghé lại cản lại vành tai Lục Viên thủ thủ: “Yên tâm, ta sẽ không tiến vào đâu.”

“Chết tiệt! Ý ta không phải thế” – cái gì mà vào với không vào! Ý ta là – đáng ra người phải tìm một chỗ tự cung tự cấp ấy, đừng phiền đến ta!

“Muốn ta vào sao?”

“Tô Hoài, mẹ nó đồ vô lại!” – Lục Viên chửi theo bản năng, rồi nhảy mất lại bắt đầu khó hiểu – cái gì mà vào với không vào, y là đàn ông, đàn ông thì có chỗ nào mà vào???

Lúc bấy giờ, đột nhiên Tô Hoài từ phía sau ôm lấy thắt lưng y, nằm sát lại, cái thứ kia cũng lập tức cọ cọ dưới mông Lục Viên, “Kẹp chân lại.”

Ba chữ này cũng quá lợi hại! Tô Hoài vừa mở miệng Lục Viên đã bùng nổ, rống lên: “Tô Hoài! Người dám!” – nháo loạn nửa ngày, cuối cùng Lục Viên cũng hiểu – té ra nam nhân với nhau sẽ làm như thế, thật là, ra là kẹp chân cọ sát sao, vậy hứng thú hơn ư!

“Vậy người đến.” – Tô Hoài thấy Lục Viên không vui cũng không miễn cưỡng, lại nắm tay y.

“Người nằm mơ đi!” – Lục Viên lẩm bẩm, tuy vừa rồi Tô Hoài làm cho y rất thoải mái, nhưng đó là do hấn tự đeo đuổi, y cũng không nợ hấn, loại chuyện này cũng không tất yếu phải có qua có lại! Cái tên Tô Hoài kia là đồ biến thái, y là người bình thường, để một thằng đàn ông bình thường đi vuốt ve cho một thằng đàn ông khác chẳng bằng chém y một nhát còn thống khoái hơn!

Tô Hoài không nói gì mà trực tiếp hành động, Lục Viên chợt thấy dưới mông mình bị chọt một cái, ngay giây tiếp theo, Lục Viên luồn ta ra sau

Quên đi, hảo hán không ăn cái thiệt trước mắt

“Người chăm chú chút đi.”

“” – Lục Viên nằm đối mặt với Tô Hoài, đầu cũng dựa vào ngực Tô Hoài, trên tay đã qua loa qua quýt cho có lệ mà mặt còn hồng thấu như miếng gan heo, “Người mà còn nhìn ta chăm chăm thế nữa ta mặc kệ đấy!”

Tô Hoài nhú mày, túm lấy tay Lục Viên trở lại, cảm giác cái vòm bụng tròn vo kia chạm lên bụng hấn có vẻ gì đó rất quái dị. Tô Hoài cầm tay Lục Viên bắt y động.

Thế cho nên mặt Lục Viên đỏ lại càng đỏ, cuối cùng thì gục đầu lên bả vai Tô Hoài, Tô Hoài thì thấy người nóng lên từng đợt.

Kỳ thực, kỹ thuật dùng tay của Lục Viên không thật sự tốt lắm, nhưng lại chính vì biểu hiện trúc trắc ấy mà chỉ vuốt ve một lúc, Tô Hoài đã rên lên một tiếng, rồi giải phóng. Đúng lúc ấy, chẳng biết Lục Viên ăn nhầm thứ gì, trên tay ngoan độc dùng lực một cái, Tô Hoài gầm lên, mặt lập tức đen xì.

“Tiểu Viên, người muốn bóp chết ta hả!”

“” – Lục Viên cũng theo đó mà nổi đóa, sắc mặt cũng đen tợn, bộ dáng thở phì phò, rồi rống lên: “Tô Hoài, người cút ngay ra ngoài cho ta! Cút ngay!”

“Người ăn phải thuốc súng hả?” – Tô Hoài nhú mày.

“Người không cút đúng không? Ta cút!” – Lục Viên trừng mắt với Tô Hoài, nói trở mặt cũng liền trở mặt, ôm quần áo đứng dậy.

Nhìn thấy vòm bụng đã lớn, tay chân lại mảnh mai mịn màng, Tô Hoài niệm trong đầu hai chữ “Tổ tông”, rồi thở dài thườn thượt, chỉnh trang quần áo, “Rồi, ta sợ người, ta đi!” – nói đoạn, phủ thêm áo khoác, đẩy cửa bước ra ngoài.

Lục Viên vẫn duy trì tư thế ngồi ngây trên giường, tức giận mà ngực vẫn phập phồng không ngớt.

Tô Hoài – người là đồ khốn khiếp

Lục Viên không ngừng thăm mắng nhiech hình ảnh y vừa nhìn thấy khi ghé mặt tựa lên vai Tô Hoài cứ không ngừng chồn vờn trong đầu y —— dưới vạt áo hơi mở rộng, trên làn da lấm tấm những mồ hôi, có một chỗ nào đó trên bờ ngực kia có một vết hồng hồng

Tô khốn khiếp, người ra ngoài trắng hoa còn để lại ký hiệu, người ức hiếp ta không biết dấu hôn là thể nào ý gì?

☞ _____

1. Ác mã ác nhân ky: Ngựa chứng sẽ có người dữ cưỡi. Ai đọc đảm chắc hẳn biết đến cái tên này – một câu chuyện very cute & so sweet do bạn Cầm biên tập nhĩ :)

2. Đun nóng nước luộc ếch xanh: Có một câu đố thế này:

Bạn có 1 con ếch, 1 nồi nước mát và 1 nồi nước nóng.

Làm sao để có món “ếch luộc”?

Đa số chúng ta sẽ thả ngay con ếch vào nồi nước đang sôi (sẽ nhanh hơn đúng ko?). Nhưng con ếch sẽ lập tức phản ứng và nhảy ra.

Nhưng nếu bạn thả con ếch vào nồi nước mát và để cho nó thư giãn, bơi lội thoải mái rồi từ từ đốt lửa, cho nước nóng lên thì đảm bảo sẽ có món “ếch luộc”.

Bài học rút ra là gì? – Dục tốt bất đạt, đúng không :)

Tóm lại ở đây là: anh TH của chúng ta không muốn luộc từ từ, mà anh ấy muốn chế biến thành món ếch ngon lành luôn cơ! =))

38. Chương 38: Chiến Tranh

Từ sau tiết Thanh Minh, trời cũng ấm dần lên, vào sáng sớm bụi tơ liễu khẽ thơ thẩn vờn trong sân, Lục Viên vừa bước ra ngoài, từng mảnh bụi đã tấp nập cuốn vào mũi y.

“Hoa Tử, người có thể đừng quét nữa được không! Người đang quét dọn hay đang bày bừa ra thế hả?” – Lục Viên phì phì cái mũi, xua xua tay lắc đầu trông hết như một con ngựa đang thở phì phò vì cổ khô giắt lên mũi.

Hoa Tử chống chổi, giật mình một cái, tự nhủ – xong rồi, có vẻ như sáng nay thiếu sao sao không hưng trí nha! Không chỉ thế, bộ dạng kia còn như bao hỏa được di động ấy

“Ha ha, thiếu sao sao đói bụng ha, ta ra sau bếp chuẩn bị đồ ăn, có cháo trứng muối với dưa chua” – Hoa Tử ra vẻ lấy lòng, chỉ chỉ về phía bếp.

Tâm trạng Lục Viên không thể nào khá lên được, hôm qua đuổi Tô Hoài ra ngoài xong chính y cứ lẩn đi lẩn lại trên giường không ngủ được. Trên ngực gầy kia có cái vết chườm mắt như thế, nhắm mắt một cái là đầu y lại liên tưởng đến một đồng những thứ linh tinh, bực đến không thể bực hơn được. Bình thường trông cái tên ôn thần ấy thành thật là thể, trước còn thấy cảm động vì khi thanh mai trúc mã mất đi hẳn thề cả đời không tìm ca nhi khác, thật sự là một người si tình, rất đáng thương. Thế nhưng chẳng phải chỉ vì dục vọng không thỏa mãn mà ra ngoài lêu lổng, trắng hoa đấy thôi? Đàn ông ấy à, nửa người dưới là động vật, ai mà không có tý ty thói hư tật xấu chính y chẳng phải người ta mới hơi khiêu khích một chút đã Mẹ nó

chứ!! Tô Hoài, người ra ngoài tùy tiện tìm một ca nhi giải quyết chuyện cá nhân còn về quần quýt lấy ta làm quái gì hả!!

Chân đá cái “Thình” vào cánh cửa bếp, làm Hoa Tử sợ hết hồn, vừa ngẩng đầu thì thấy sắc mặt u ám của Lục Viên. Nếu lúc này bàn chân nó mà có bôi mỡ, nó sẽ chuồn ngay tức khắc đấy, loại không khí này quả thực khó sống mà.

“Thất thần cái gì? Nhìn trời thì nó được hả?” – Tô Hoài đang ngồi bên bàn húp cháo, thoáng thấy Lục Viên chần giữ ở cửa, cũng nói mát.

Oách, chẳng hiểu sao đến cả vị này cũng phát hỏa – Hoa Tử hậm hực.

“Nhìn thì làm sao, nhìn cháo thì đói, còn nhìn người, ta nhìn nó rồi!” – Lục Viên hừ một tiếng, bước qua cửa vào ngồi bên bàn, Hoa Tử nhanh nhẹn múc một bát cháo, nhân thể liếc qua Lục Viên một cái. Rồi rồi, khuôn mặt này rõ ràng hai chữ — Gây sự!

Khụ khụ hai tiếng, Hoa Tử bưng bát cháo đến đặt trước mặt Lục Viên.

“Không phải nhìn ta đã no rồi sao? Còn ngồi đấy làm gì? Không ngọt ngào hả?” – bỗng đâu Tô Hoài lạnh giọng nói, quay lại nhìn Hoa Tử, – “Thu lại, hần không đói!”

“Biết chính mình ngọt ngào còn chứng mất vậy, nói người mặt than cũng không oan cho người! Da mặt cũng dày thật, dày đến mức liệt không nhúc nhích nổi cơ mà!” – cũng chẳng hiểu sao hôm nay mồm mép Lục Viên lưu loát đến thế, mắng chửi người mà cứ như hát, khỏi phải đọc nhiều cũng thuộc lâu lâu. Rồi lại nguyền Tô Hoài một cái, bưng bát húp một ngụm, miệng vẫn không nhàn rỗi: “Sao? Hôm nay không đi hả? Đi đi, đừng để người ta mong nhớ!”

Khác thường, vô cùng khác thường! – Hoa Tử thấy tình thế không đúng, vội vàng nói: “Ừm kia sân còn chưa quét xong”

“Người chơi bụi liểu thành nghiện rồi hả? Ngồi xuống ăn cơm, dù sao thì thiếu gia nhà người cũng đi ngay bây giờ ấy mà!” – Lục Viên trừng mắt, khó chịu.

“Thiếu gia” – Hoa Tử tội nghiệp nhìn sang Tô Hoài, muốn nói – hai người đánh nhau, ai xui xẻo cũng được chỉ xin không phải là nó, ai mà đắc tội vậy chứ?

“Tiểu Viên, người mang thai tính tình gắt gỏng, ta có thể cho qua nhưng cũng một vừa hai phải thôi!” – bát cháo Tô Hoài mới ăn được một nửa đã không muốn ăn tiếp, thâm trầm mắt to trừng mắt nhỏ với Lục Viên – “Ta chọc giận người ư? Ta đã động vào chỗ nào hả?”

“Người không chọc vào ta? Thế mỗi tối là ma với ta chắc?!”

“Tiểu Viên, ta coi người như ca nhi của mình.”

“Thôi, ta không đâm đương nổi! Người muốn tiết hỏa vẫn là ra ngoài tìm người yêu thương nhưng nhớ người đi, đừng ở đây xoắn lấy ta!”

“Tiểu Viên!”

“Sao? Gì mà gấp vậy?” – Lục Viên cười hếch, quay lại thấy Hoa Tử đang ôm khung cửa, một chân đặt trong phòng, một chân đặt ngoài phòng, vẻ mặt vụn vụn, tiến thoái lưỡng nan, – “Hoa Tử, người mau ra quét sân đi thôi, thiếu gia nhà người ra ngoài tìm hoan không muốn cho người nghe rồi đi bêu xấu đâu!”

“Tiểu Viên! Đủ rồi!” – Tô Hoài cũng nóng lên.

Lục Viên tức giận, hần thì nén giận.

Tiểu tử này sao lại giống bạch nhãn lang[1] vậy chứ, có nuôi có dưỡng thế nào cũng không thuần ư? Tới cuối buổi tối hôm qua đấy, rõ ràng hai bên đều tình nguyện, nhưng kết quả thì sao, y được hầu hạ thoái mái rồi, đến lượt mình thì lại dùng lực hạ thủ!

Vốn nghĩ, sáng hôm nay dù cho người này không nói gì cũng nên mang dáng vẻ hối lỗi một chút, ai ngờ vừa đến đã gây sự với hần!

“Ta nói sai ư? Người muốn gì hả? Muốn giết người diệt khẩu sao?” – Lục Viên ngẩng đầu, Tô Hoài đi tới trước mặt y, hấn dừng, còn y ngồi, cảm giác như có một đám mây đen áp bức.

“Ta ra ngoài làm gì đã nói rất rõ ràng tối qua rồi đấy thôi!”

“Vậy người còn lo lắng làm gì! Muốn đi đâu muốn làm gì không cần phải giải thích với ta! Người không ngại nói, ta còn lười nghe!”

“Người không tin ta?”

Lục Viên cười, tay nắm chặt thành đám — tin cái đầu người!

“Hoa Tử, tên khốn trong hầm rượu đã chết chưa, ta đây đi tiễn hấn một đoạn đường!” – thở “phì” một cái, Lục Viên bước ra bên ngoài, – con mẹ nó, thật muốn đánh người!

Tin người ư? Hồn gan còn đầy trên người còn giả vờ giả vịt? Hay nghĩ ta nhìn những vết hồng kia là do chó cắn? Người thành thật? Thôi đi, Tô Hoài, mẹ nó đúng là nhân phẩm có vấn đề!

“Tiểu Viên!” – Tô Hoài nhủ mảy túm tay Lục Viên.

“Buông ra!” – Lục Viên quay lại trừng mắt – “Ta sợ ta lại phát cáu mà làm người bị thương!”

“Ta buông tay ư? Buông ta để người tự làm mình bị thương ư?”

Lục Viên vừa ngẩng đầu thì bắt gặp tầm mắt Tô Hoài đang nhìn bụng mình, tục một câu “Mẹ nó!”, rồi đặt tay lên bụng hấn không thể dùng sức ấn nó xẹp xuống. Nếu không phải tại đứa bé xúi quẩy này, y cũng không bị quấy chặt bên Tô Hoài, muốn thoát cũng không được

Đúng lúc ấy, Lục Viên lại cảm thấy trong bụng đập mạnh một cái, không đến mức quá đau nhưng cũng không hề nhẹ, Lục Viên khẽ rên một tiếng.

“Tiểu Viên!” – Tô Hoài lo lắng gọi, người cũng bị hấn ôm trong lòng.

“Mẹ nó, hết một rồi đến hai, tất cả đều làm ta thấy ngọt ngọt sớm bóp chết mảy thì tốt rồi! Không bị trói buộc, Lục Viên ta muốn đi thì đi, muốn đến đâu thì đến, cũng không phải chịu phần uất khí này!” – sắc mặt Lục Viên xám ngắt, vừa vỗ về bụng vừa oán hận nói, cái “thứ” này thực sự ngọt ngọt quá, nhưng đã lớn thế rồi y cũng không thể xuống tay được nữa.

Đúng, bỏ lỡ cơ hội hiếm hoi phá đứa bé không thể trách Tô Hoài, càng không thể trách Tô lão gia tìm mọi cách ngăn trở, mà do y đã do dự nhiều lần nhưng rơi vào cục diện này, y cũng chỉ còn biết oán niệm là một thằng đàn ông 25 tuổi có ai mừng khi mình để bao giờ!

Nhưng chỉ một câu như vậy, người nói vô tâm, người nghe lại hữu ý.

“Người nói vậy là có ý gì? Trách ta trói buộc người ư? Cũng đúng, người kia đang nằm ngay trong hầm rượu kia, hấn cũng đã đồng ý đưa người về, nếu muốn đi cùng hấn thì có thể đi bất cứ lúc nào!”

“Tô Hoài, người có ý gì vậy hả? Chê ta phiền cũng không đến mức đem ta giao cho thằng khốn kia chứ!”

“Không muốn đi cùng hấn sao? À ừ, còn có một Tấn Bó đại ca cơ mà!”

“Sh*t! Ra là ta làm người vướng víu đến vậy! Nếu nói sớm Lục Viên ta có không nhà để về cũng không về Tô gia các người, ta cũng không phải không biết xấu hổ!”

“Ta không đuổi người, là chính người không đợi được muốn đi gặp người ta kia! Được! Người muốn đi thì đi đi, ta không cản!”

Lời dối lờ, cả hai đều bốc hỏa, Hoa Tử đứng một bên thì hoảng sợ. Lục Viên tức giận hất tay, Tô Hoài cũng không giữ, mặc Lục Viên lao ra ngoài về phòng thu dọn đồ vật.

“Thiếu gia, người người mau đuổi theo đỡ mấy câu đi, thiếu sao sao chỉ cầu kính thôi ai nha, đến lúc lão gia trở về thì biết giải thích sao đây” – Hoa Tử vội vàng ra khuyên Tô Hoài.

“Giải thích cái gì? Người cứ nói với lão ta, trong bụng tân ca nhi của lão là của người khác, bỏ đi rồi còn tốt hơn là sinh một tôn tử khác họ!”

“” – Hoa Tử sững sờ, lại đánh giá gương mặt đen xì của Tô Hoài, – “Thiếu gia, nói cũng không nên nói lung tung”

“Đi cũng đi rồi, nói gì chẳng được! Khỏi phải dài dòng!” – Tô Hoài hừ lạnh, lòng lại bị đè nặng.

“Thiếu gia này người thật sự dễ thiếu sao sao đi ư! Bên ngoài thiếu sao sao cũng không có chỗ nương nhờ, người muốn thiếu sao sao đi đâu, chẳng lẽ lại vác bụng to quay về thảo nguyên?”

“Y không cho ta quản, ta còn quản làm gì?”

“Nhưng mà, thiếu gia thiếu sao sao đi rồi, bao công sức người bỏ ra chẳng phải đều đổ sông đổ biển sao”

“Hừ! Vốn đã uống phí rồi, người ta cũng có cảm kích đâu!”

“Thiếu gia”

“Đừng theo ta nói nhăng nói cuội nữa!” – cuối cùng Tô Hoài rống lớn một tiếng, đẩy cửa đi thẳng ra ngoài.

Hoa Tử choáng váng.

Ai u — thiếu gia bỏ gánh chạy lấy người rồi, giờ nó không khuyên được thiếu sao sao thì khi lão gia về, chắc chắn sẽ lột da nó cho mà xem

Đợi khi Hoa Tử quay về phòng khuyên nhủ Lục Viên thì y đã ôm một bọc nhỏ chạy về phía chuồng dê, dọc đường đi Hoa Tử nói với y những gì y cũng chẳng để ý, đến chuồng dê mới bắt đầu dắt dê ra.

“Nói với thiếu gia nhà người, đồ của ta thì ta cầm đi, khỏi làm hấn ngọt ngạt. Con dê con này là hấn mua, ta không dắt đi, hấn muốn nuôi thì nuôi, muốn giết thì giết, bán thì bán! Tiền ta nợ hấn, chi tiêu đã quấy rầy mấy ngày nay, sau này ta sẽ trả trở lại, một phân cũng không thiếu! Còn nữa thay ta xin lỗi Tô lão gia, ta” – Lục Viên chưa nói xong, cũng không biết phải nói thế nào mới tốt, đành im lặng dắt dê đi.

“Thiếu sao sao kia người cũng không thể đi, lão gia về rồi phát hiện ra người đi rồi còn không cuống cuống lên! Lão gia vốn đã không khỏe, nếu lại chịu kích thích” – Hoa Tử biết Lục Viên cũng mềm lòng, dễ khuyên nhủ hơn thiếu gia nhà nó, đây là chiêu phủ đầu đấy.

Quả nhiên, Lục Viên nghe xong, vẻ mặt có thả lỏng một chút.

“Hoa Tử, ta biết Tô lão gia rất tốt với ta, nhưng” – thở dài một hơi – “Thiếu gia nhà người biết phải trấn an lão gia thế nào.” – cùng lắm thì nói thật, Tô lão gia cũng chỉ khó chịu một lần thôi, ít nhất cũng không cần lo lắng mất đại tôn tử nữa.

“Ai u thật đúng là không phải người một nhà sẽ không vào chung một nhà mà, thế nào thiếu sao sao lại nói giống thiếu gia thế”

“Thiếu gia nhà người cũng bảo ta đi rồi sẽ giải thích với Tô lão gia?” – Lục Viên sững sờ, rồi chợt cười.

Quả nhiên, người ta chỉ lo cho mình thôi, dựa vào cái gì lại thay y nuông một đứa bé ngoài giá thú chứ. Không chừng đã sớm muốn mình đi rồi, chỉ là khó mở miệng thôi. Trong nhà có ca nhi chẳng thể thỏa mãn mình thì thôi, lại còn phiền phức, là ai cũng không muốn thôi!

Lục Viên nghĩ mà cười đến chàm chọc, lòng chua chát, thở cũng đau.

Còn có thể làm gì chứ, hấn đã không muốn, vậy đi thôi!

Kéo đám dê, Lục Viên bắt đầu ra ngoài.

“Thiếu sao sao người đi đâu, ngoài kia cũng không biết nương nhờ vào đâu, dù có đi cũng từ từ, tìm một chỗ kha khá rồi hẵng đi.”

“Người có thể chờ, nhưng thiếu gia nhà người chờ không được.”

“Ai nha, sao mà thiếu sao sao người bướng bỉnh thế chứ, thiếu gia chỉ nóng nên thế thôi sao thiếu gia có thể bỏ người đi cho được! Thiếu gia thích người như vậy mà, ai mà nhìn không ra”

“Được rồi! Hoa Tử ngươi đừng nói nữa!” – Lục Viên không muốn nghe nữa, bỏ lại Hoa Tử lại đi ra ngoài. Nhưng đám dê Tân Bố đưa cho kia quen đứng một chỗ rồi, giờ đột nhiên bị người kéo đi thì không vui, liền tiếp kháng cự lại Lục Viên.

Mẹ nó, ngay cả dê cũng không nghe ta

Lục Viên đã khó chịu, đặc biệt mấy câu Hoa Tử vừa nói càng làm y khó chịu hơn.

Cái gì mà thích y, cái gì mà bảo ai cũng nhìn ra Tô Hoài thích gì ở y chứ? Thích y đi gây rắc rối khắp nơi ư, hay thích y bị người ta thương, còn có chữa? Y cũng chẳng phải quốc sắc thiên hương, lại còn là đàn ông, có gì mà thích

Nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ thấy Tô Hoài để ý tới cơ thể y, lúc dục cầu mới tìm y giải quyết kết quả là thử vài lần, phát hiện ra không xứng hợp mới ra ngoài tìm người.

Thích á? Thích cái đầu ấy!

Càng nghĩ càng thấy có lý, nhưng vì càng có lý mà Lục Viên càng suy sụp, bất giác cả người cũng run lên, đầu như có hàng ngàn con dao đâm chọc y sống hàng ấy năm rồi, chưa từng có cảm giác khó chịu như vậy.

Không phải giận, cũng không phải oán, chỉ là trong lòng như không thông, có gì có dính lại, mắc lại, vướng víu đến mức khó thở, chỉ có thể ngắc ngoải, nắm cũng đau, chỉ muốn một đao xé toang ra cho thoáng khoái.

Nói trắng ra là, tâm trạng hiện giờ của Lục Viên chính là —— không có cách nào hình dung.

“Thiếu sao sao, người quên rồi ư, trong hầm rượu còn Nhan thất công tử! Ngươi đi rồi, phải xử lý hẩn thế nào? Nếu người không muốn thêm phiền phức cho thiếu gia, vậy dứt khoát tống cái đồng rắc rối ấy đi đi! Người xem, Nhan thất công tử bị thương, cũng không động đậy được, nếu không người chờ khi hẩn khỏi rồi đi sau có được không?” – Hoa Tử không biết Lục Viên đang nghĩ gì, chỉ thấy y cúi đầu nhìn đám dê không nghe lời đang chạy vòng vòng trong chuồng, nó vội vàng nhân cơ hội giữ người lại.

Lục Viên kéo lũ dê cả nửa ngày mà chúng không chịu nhúc nhích, cũng không lùi chúng nữa, lại liếc nhìn Hoa Tử, sau đó đột nhiên giơ tay dết lên lưng lũ dê, mắng hai câu – “Thiếu gia nhà ngươi đã tìm người đưa hẩn lên Tây Thiên rồi, thay ta cảm ơn thiếu gia nhà ngươi. Ta ở lại làm gì, chờ ư? Chờ người kéo Tô lão gia về thì ta có thể đi sao?”

Thiếu sao sao bình thường trông ngẩn ngẩn ngơ ngơ, vậy mà vào thời điểm mấu chốt lại khó lừa thế

Hoa Tử cau mày âu lo, đang tự hỏi phải làm sao để giữ người này lại, liệu quỳ xuống cầu xin thiếu sao sao có mềm lòng không. Ngay lúc ấy, người còn chưa nghĩ xong, dê đã có ích ngay

Vốn lũ dê đến từ thảo nguyên, tính tình cũng hoang dã như thảo nguyên, bị Lục Viên dết cho cái thì lồng lên, như nổi cơn điên vùng chạy.

Lục Viên không ngờ lại như vậy, cũng không đi nữa mà hô hào Hoa Tử: “Mau! Mau giúp ta! Giữ lũ dê lại!”

Lại nói, dê là động vật rất hiền ngoan, nhưng dù sao thì chúng cũng là động vật, mà động vật đã nổi điên thì cũng khỏe đến kinh người. Lục Viên cùng Hoa Tử giữ thì giữ được chúng nó, nhưng lại không phòng bị được chúng đấu đá lung tung, vùng vằng loạn quanh.

Bất hạnh thay, trong lúc Lục Viên lơ là đã bị một con dê dục đâm trúng, mà đó không phải mấu chốt, mấu chốt chính là dê dục nó có sừng

Bị dê húc lao đảo thì thôi, loạng choạng không vững, khụy chân, té ngã, hơn nữa quan trọng nhất là bị dê đâm trúng bụng

Nếu người là đực phu, người cứ thử xem?

Lục Viên không chịu nổi, hôn mê tại chỗ. Đau đến mức thở hổn hển, trong đầu lại nhá lên hình ảnh ca nhi sẩy thai bên thương đội kia, cả người túa đầy mồ hôi lạnh.

Y sợ. Y lần tay sờ lấy bụng, đầu chỉ có một ý nghĩ duy nhất — đứa bé đã thành hình, không thể chết như vậy được

Miệng mấp máy, Lục Viên chẳng ngờ rằng, y lại gọi cái tên ấy: “Tô Hoài”

Mẹ nó chứ, bụng bị đâm, đầu có bị đâm đâu, y làm sao vậy chứ?

☐ _____

1. Bạch nhãn lang () để hình dung những vô tình vô nghĩa, trong này đại ý anh Tô Hoài là anh Viên vô tình(aka trơ lỳ)

39. Chương 39: Làm Hòa

.

Khi người ta yếu ớt sẽ dễ suy nghĩ miên man, giống như trong quá khứ khi Lục Viên ngã bệnh nhớ về cha mẹ y, lúc này, Lục Viên đang mê man, quờ quạng đến khi bắt được bàn tay của một ai đó mới an tâm.

Tô Hoài

Lục Viên nhận ra mình sở dĩ lại y vào người này như vậy, đầu tiên vì hắn là thầy thuốc, thầy thuốc là người làm con người ta an tâm, thứ hai vì hắn là người đầu tiên y gặp gỡ khi tới nơi đây, cũng như vệt con khi gặp thứ đầu tiên sẽ cho đó là mẹ nó y đi theo Tô Hoài, quen được chiếu cố rồi. Còn thứ ba, hắn là không có thứ ba bởi vì đúng lúc ấy Lục Viên tỉnh.

“Đứa bé” – ý thức vừa khôi phục, Lục Viên đã sờ ngay lên bụng, dù có là yêu quái thì cũng đã nằm trong đó không ít ngày tháng rồi, nuôi cẩu lâu còn có tình cảm huống chi là con người. Tim Lục Viên đập bình bịch, may quá, vẫn lời.

Vừa thở phào, Lục Viên mới phát giác ra khó chịu, bụng âm ỉ đau, người cũng không có khí lực, quan trọng nhất là chân trái, đây mới là đau buốt, phỏng chừng là trật khớp rồi.

“Hoài” – Lục Viên nghiêng mặt gọi người, kết quả là vừa quay sang đã ngẩn ra, mặt lại đen, muốn rút tay lại.

“May là đứa bé không làm sao, người làm ta sợ chết khiếp!”

Con mẹ nó, ai có thể nói cho y biết – tại sao người canh giữ bên giường y lại là gã khốn Nhan gia kia không!

Bốp —

Đúng lúc đó Hoa Tử bưng bát thuốc đông y vào, nghe được câu Nhan thất nói thì lạnh lùng đập vào gáy gã cái “Bốp”

“Không dọa chết người coi như người xúi quẩy, cứ chờ đấy, ta ra tay đập chết người! Đã dám ngăn ta, lại còn bảo với đại phu phải bảo trụ đứa bé! Được lắm, cứ coi mình như người nhà ấy nhở?! Người nghĩ ta muốn thả người ra đấy hả? Người ngắm như cái xác ướp, thân tàn ma dại mà còn! Hừ — nếu không phải đại phu người ta y thuật cao siêu, vừa xem bệnh vừa có thể ứng phó được với cái tên phiền phức người, thiếu sao sao nhà ta mà có sơ sẩy gì, chẳng cần thiếu gia ra tay, ta cũng trực tiếp lột da người treo ngoài sân đuổi tà! Còn thân thì ta từng xẻo đem đi bán, đầu năm nay thịt lợn được giá, coi như thay người trả nợ!” – Hoa Tử giận xanh mặt, giật cổ tay Nhan thất ra, “Thiếu sao sao tỉnh rồi, người còn không thả tay ra! Đừng có chiếm tiện nghi của người này, thiếu sao sao nhà ta lại lấy bệnh truyền nhiễm!”

Nhan thất oan ức, bảo vệ cổ tay mình kêu đau: “Vết thương của ta còn chưa đỡ đâu, người ta có lương tâm ra giúp người kéo người vào, giờ chân đau”

“Lương tâm? Lương tâm người chẳng phải ném vào bụng chó rồi sao?” – Hoa Tử hừ một tiếng, “Đi đi đi, đừng đứng đây làm thiếu sao sao phiền lòng!”

“Đây là con của Nhan gia, ta không đi! Ta đường đường là Nhan gia thất công tử, chẳng lẽ ngay cả con mình mà ta cũng không thể bảo vệ sao?” – Nhan thất ở trong hầm rượu mấy ngày, sắc mặt âm đạm thiếu

sức sống, tóc tai thì rối bời, mặt còn lún phún râu, đã sớm không còn là vị công tử tuấn tú năm đó nữa rồi. Hiện giờ, lúc nào cũng chỉ lo lắng ăn nói khép nép, túng quần đứng dưới mái hiên nhà người khác, lại làm cho người ta cảm thấy buồn cười.

Vì thế, Hoa Tử chỉ lắc đầu, cười.

“Con? Con của cái đầu người ấy! Đầu óc bị hư rồi hả! Đoạn tử tuyệt tông rồi còn muốn có con!” – Hoa Tử trực tiếp đốp một câu, thấy mắt Nhan thất dữ tợn thì biết chọc đúng rồi, hừ một tiếng: “Người còn dám nói bậy một chữ nào nữa thì ngay cả nước vo gạo cũng không có mà ăn đâu! Mau quay về cái ổ cái người ngay!”

Nhan thất ghen khuất, hận không thể chửi đồng một câu – chỉ bằng một hạ nhân như người mà dám hô to gọi nhỏ với ta á nhưng mà hoàn cảnh hiện giờ không để gã được kiêu ngạo, mặt Than thất vắn vẹo đến lợi hại, thì thào: “Chân ta đau.”

“Chân đau! Đáng đời! Ta mà thấy người không ngừng kêu chân đau nữa là ta cho cả người người đau đấy”

Cả hai đứa cãi nhau ồn hết biết, Lục Viên nhìn chén thuốc trong tay Hoa Tử mà phát bực, nín nhịn nửa ngày, hít một hơi dài rống lên: “Ra ngoài!”

“Thiếu sao sao, đừng giận đừng giận mà, đại phu nói nếu tâm tình người không ổn định sẽ ảnh hưởng đến đứa bé. Trước uống bát thuốc này đi đã” – Hoa Tử bị dọa giật cả mình, vội vàng cười lành, sắc mặt biến hóa so với lật sách còn nhanh hơn.

“Đúng đúng, uống thuốc trước đã, đừng để bữa bé bị thương” – Nhan thất cũng chạy ra khuyên lớn, mắt như nhìn thấy bảo bối.

Đời người khổ nhất là gì? Chính là khi người khó chịu, người muốn gặp thì không có ở bên mà người đang canh giữ bên người lại là thằng khốn đầu xỏ mọi chuyện

Lục Viên bỗng thấy đầu bức bối đến khó tả, nhận bát thuốc tu ừng ực, đắng ngắt cả lưỡi, “Đều ra ngoài cả đi, ta nằm nghỉ một lát, đừng đứng đây cãi nhau, ta đau đầu”

Hoa Tử và Nhan thất, một người bảo bối, một là oa tử quý giá, vừa thấy Lục Viên nói đau đầu đều không dám chọc, cả hai đứa đều đồng loạt đến trước giường dặn dò một chút, cuối cùng Hoa Tử cùng Nhan thất dắt díu nhau ra ngoài, Lục Viên chớp mí, dặn một câu: “Hoa Tử, đừng quên phần của ta, đánh hấn cho ta!”

Đều thì vẫn là đều, thế mà lại dám nói hy sinh người lớn bảo trụ đứa bé! Mẹ nó Lạp Mễ Nhĩ à, người đứng là có mắt không trông mới đi coi trọng thằng khốn vô liêm sỉ kia!

Nghĩ vậy, Lục Viên lại cười, y thì tinh mắt sao? Người trên danh nghĩa là chồng của y kia, đã biết y mém sẩy mà có thấy mặt đâu!

Lục Viên khó chịu, rất khó chịu. Nhưng cơ thể mệt mỏi, nằm một lúc thì ngủ.

*

Thời điểm Tô Hoài trở về, trên người đầy mùi rượu, bếp còn để đèn sáng, trong có cơm chiều được lồng chụp đậy lại phần cho hần, Tô Hoài không vào ăn mà chỉ đi qua buồng của hần và Lục Viên, tiến vào khách phòng. Kết quả là một chân mới bước qua bậc cửa, đằng sau đã là tiếng gào tướng như có đám ma của Hoa Tử.

“Thiếu gia! Người đã về rồi, ta tìm người cả ngày nay! Thiếu sao sao bị dê húc ngã, ta đi tìm đại phu mà khẩn trương chết mất”

Phía sau Hoa Tử vẫn còn lú lú gì đó, Tô Hoài không nghe hết đã quay người lại, vọt vào phòng Lục Viên.

“Tối nay ta có nấu cháo hao, thiếu sao sao ăn một chút, mới vừa ngủ.” – vào phòng, Hoa Tử còn đi theo nhắc nhở, Tô Hoài bước nhẹ hơn hần, lặng lẽ đến bên giường, Lục Viên ngủ không quá yên giấc, tay đặt lên bụng, mảy dấn lại.

Đưa tay bắt mạch, may mà không hề trọng gì, chỉ là động thai một chút, cơ thể hư nhược thôi.

Đứa bé này, thật biết quậy phá Tô Hoài nhìn vòm bụng khê khàng phập phồng của Lục Viên, thở dài, cũng không biết là ám chỉ cái bụng kia, hay là người đang nằm trên giường. Về mặt có chút bất đắc dĩ, Tô Hoài bảo Hoa Tử mang một chiếc ghế lại đây, hắt ngồi bên giường chăm coi.

Mọi sự đều tương tác lẫn nhau, “Phiền toái” này coi như “hổng” trong tay hắt, hắt thì cũng có khá hơn đâu, chẳng phải cũng thua trong tay y đó sao?

Bên người, Hoa Tử liên tục oán giận, nào là sáng nay xảy ra chuyện thế nào, rồi sao tìm mãi không thấy hắt, sợ hãi xiết bao, rồi gì mà chảy cả máu, gọi đại phu đến mà cái gã Nhan thất công tử cứ lẻo đẻo thêm rồi, rồi dê kinh động ra sao, chạy mất hai con càn nhần liên tục, Tô Hoài để nó trút một lúc mới mở miệng đuổi nó ra.

Hoa Tử đi rồi, trong phòng liền lặng đến đặc quánh. Tô Hoài nhìn khuôn mặt Lục Viên, thấy khi ngủ y yên tĩnh hơn lúc thức nhiều lắm, nhưng chân vẫn không yên, lại đạp chẵn. Tô Hoài dịch góc chăn lại cho y, lại vươn tay vuốt ve tóc y. So với khi mới nhất về, Lục Viên đã béo ra không ít, trên mặt cũng phình thịt, lại trắng nõn, tưởng như chỉ cần bóp nhẹ cũng có thể ra nước.

Ngón tay du di trên mặt y, Tô Hoài thở dài — liệu có phải hắt đã quá nóng vội không?

Nhưng, nuôi mãi không thuần thì thôi, đằng sau lại nhắng nhắng đẩy những chuyện cứ thế lũ lượt kéo nhau đến. Đầu tiên là một vị ca ca trong một gia đình hiển hách, giờ thì đến gã Nhan thất mò đến cửa. Vốn đang dựa hoàn toàn vào hắt, đột nhiên một ngày lại xuất hiện một đồng chủ dựa vững chắc, hắt có cảm giác gì chứ? Tất nhiên là bất an.

Mà còn chưa dừng ở đấy, đứa bé duy trì mối quan hệ trong bụng kia cũng không phải của hắt, chỉ cần thất thổ một chút thôi hai người cũng sẽ tan rã ngay lập tức

Nuôi con cho người khác có ai mà thoải mái nổi, nhưng trừ bỏ đứa bé này hắt còn biết lấy cớ gì mà giữ người lại? Hiện giờ cha đẻ của đứa bé đang ở ngay trong nhà, quan hệ hắt với Lục Viên lại không nóng không lạnh như vậy, nếu trước kia nhờ vào oa tử kia mới đỡ được người ta vào Tô gia, giờ cũng lại vì đứa bé ấy mà lo lắng liệu người ta có bỏ đi với chồng không Tô Hoài tự nhận ra hắt tác nghiệt rồi

Trong lòng dè dặt, thở dài một hơi, cũng vì đó mà đánh thức Lục Viên tỉnh.

Lục Viên ngẩng ra nhìn Tô Hoài, tay Tô Hoài cũng cứng ngắc trên mặt y, Lục Viên bắt giác đỏ mặt.

Thắt lưng đau, chân đau, bụng đau, ngực cũng khó chịu, tim cũng đập chực nổ bành, đầu Lục Viên cũng đặc lại, một câu cũng không thốt thành lời. Tô Hoài cũng không nói, thành ra không khí xấu hổ tợn, Lục Viên khấn trương, oán thăm – cái tên chết toi này, nói gì đi chứ

“À dê đâu?” – Lục Viên không muốn Tô Hoài đi, lại nghĩ không ra phải nói gì, mở mồm cũng nói chuyện chẳng ra đâu với đâu.

“Mất hai con rồi.” – Tô Hoài cũng thở phào nhẹ nhõm, xem ra Lục Viên đã dịu xuống rồi, không bối mót chuyện kia nữa.

Lục Viên nghe xong thì lập tức khấn trương, quên tiết xấu hổ, hô lên: “Mất rồi á! Đó là dê tốt, đất lắm đấy mất những hai con á? Đực hay cái? Nếu mất con đực thì nguy to, phải giữ nó lại để phối giống, toàn bộ dê cái dựa vào nó đấy Hoài Chi, huynh thay ta đi xem đi, mất là hai con dê nào? Mau lên nếu mất dê đực phải nhanh chóng đi tìm”

“Muộn rồi, ngủ đi, ngày mai tính sau. Chạy mất rồi thì mua lại là được.” – Tô Hoài an ủi, nhẹ nhàng vỗ đầu Lục Viên. Đương nhiên hắt sẽ không nghe Lục Viên, giờ đang là lúc làm dịu quan hệ giữa hai người, chẳng lẽ hắt phải chạy đi tìm hai con dê hay sao?

“Mua á? Huynh có biết con dê kia đất thế nào không hả? Nhân lúc mất chưa lâu thì mau đi tìm đi” – Lục Viên còn đang giả ngu, Tô Hoài thở dài, ngồi lại gần đỡ Lục Viên nằm xuống, thấy y lại muốn ngồi dậy thì vươn tay ôm luôn y nửa nằm nửa ngồi vào lòng.

“Tiểu Viên, lúc tối khi ta về, đi ngang qua phòng này, ta đã không dám vào, ta rất sợ, sợ khi đẩy cửa ra, người đã đi rồi.” – Tô Hoài thì thầm, môi chạm lên vành tai Lục Viên.

Âm thanh ôn nhu mà trầm thấp sát bên vành tai, chui vào lỗ tai, Lục Viên mới khôi phục bình thường lại cứng ngắc cả, Tô Hoài ôm y rất ấm, rất thoải mái, y có thể nghe thấy nhịp tim hữu lực trong lồng ngực kia dường như có phần nhanh.

“Tuy người bị ngã, cơ thể nguy hiểm, nhưng ta lại thấy may mắn, may mắn mà người động thai”

“Người có bệnh hử, dù sao cũng không phải con người, chẳng phải sẩy tốt hơn sao?” – Lục Viên căng thẳng, căng thẳng đến mức nói cũng loạn. Mặt Tô Hoài tối sầm, giận quát một câu “Tiểu Viên!” – kết quả là vừa nói xong, gió lại nổi.

“Ý ta không phải như thế ý ta là hai nam nhân với nhau, người đừng nói mấy câu buồn nôn vậy được không?” – Lục Viên vội nói kéo lại, đẩy lồng ngực Tô Hoài, y lại ngồi được trên người Tô Hoài đầy mùi rượu, Lục Viên nhú mày.

Lại đi trắng hoa?

Bất giác lòng y lại có âm thanh tự hỏi như vậy, làm Lục Viên muốn điên lên.

“Tiểu Viên, ta muốn người hiểu được một chuyện, đó là không ai lại tình nguyện nuôi con của người khác”

“Được rồi, ta biết rồi, chỉ cần thấy bụng ta là người đã thấy ngọt ngat, giờ cái tên Nhan thất vô liêm sỉ kia cũng đến làm người ngứa mắt. Cho nên muốn ta nói rõ với cha người, chúng ta sớm tách ra ai đi đường người nấy, ta quay về thảo nguyên, người tìm một ca nhi, đỡ phải ra ngoài tìm hoan”

“Ta nói, người có để ta nói hết lời không?” – Tô Hoài có phần mất kiên nhẫn, ôm chặt Lục Viên không cho y giãy ra, ghé sát tai y muốn chặt đứt mấy cái phỏng đoán ngông cuồng của Lục Viên, – “Ta nói, không ai tình nguyện thay người nuôi con của người khác, nhưng ta lại tình nguyện, vì sao? Bởi vì ta thương người!”

“Đấy, người cũng có cam tâm tình nguyện nuôi đứa bé này đâu? Nếu không phải trong lòng người đầy khó chịu thì sao mỗi lần người nhìn thấy ta với gã Trần Thế Mỹ kia là người lại nhăn mặt? Đừng nói như thể người ban cho ta nhiều ân đức lắm ta gánh không nổi, còn chẳng bằng bỏ đi”

“Lục Viên, rốt cuộc người có nghe thấy trọng điểm ta nói ở đâu không hử?” – mặt Tô Hoài ngang với nhọ nôi: “Ta đang thổ lộ tình cảm với người đấy”

Thổ lộ?

Lục Viên sững sốt, hình như y bỏ qua câu nói nào đó rất quan trọng thì phải? Nãy y mới chỉ nghe đến câu “không ai tình nguyện nuôi con”, rồi sau đó căn bản không để ý Tô Hoài nói gì nữa

“Tiểu Viên,” – Tô Hoài lật vai Lục Viên để hai người đối diện, Lục Viên vẫn ngây ra, sau câu nói vừa rồi lòng bàn tay y đổ đầy mồ hôi.

Bày tỏ với y ư? Từ lúc sinh ra đến giờ, lời tỏ tình đầu tiên của Lục Viên y lại là đàn ông ư? Ấy, đừng thế chứ y còn chưa biết phải đối mặt thế nào đâu

Lục Viên há mồm, còn chưa nói gì, Tô Hoài đã mở lời trước: “Ta chờ đã, người vừa nói gì ta ra ngoài tìm hoan? Ta tìm hoan gì cơ?”

Lục Viên sững sốt, rồi lập tức mặt đen xì, “Người còn hỏi ta? Không ra ngoài tìm hoan thì đây là gì?” – Lục Viên hừ lạnh, tay vạch vạt áo Tô Hoài, sau đó xương quai xanh lộ ra, rồi một dấu tròn nhỏ màu hồng trên đó cũng lộ theo, Lục Viên cười khẩy, tay lại vạch tiếp, hơn nửa ngực Tô Hoài bị lộ ra ngoài, Lục Viên tròn mắt.

“Nhiều vậy sao!”

Được lắm, từng thớ từng thớ trên ngực, chỉ chút đầy những mẹ nó chứ, toàn là dấu hôn!

Lục Viên tức giận đến mức đầu cũng bốc khói, hít sâu một hơi, trầm giọng nói: “Đại phu nói ta bị động thai, không nên kích động, hiện tại tâm trạng ta đang rất không tốt, tốt nhất là Tô Hoài người lập tức biến ra ngoài cho ta!”

“Người cho đây là gì?” – mặt Tô Hoài giật một cái, biểu tình sắp không chống đỡ được nữa rồi, bắt đầu cởi quần áo.

“Tô người, người làm gì vậy hả!” – Lục Viên trở mình xem thường, hừ, người cũng bệnh thật đấy! Muốn trình diễn hôn ngân tại chỗ hả? Còn muốn cởi cả quần áo cho ta xem?

Hừ, ngực có, bụng cũng có, trên tay cũng

Lục Viên hết phần nộ rồi, mà chuẩn bị xù lông này, rồi lại thấy hình như có gì đó không đúng

“Tiểu Viên, người ta nổi mẩn sởi, người có cần phải giận như thế không?” – Tô Hoài ngừng lại nhìn Lục Viên, thấy y sắp hóa đá đến nơi, lại bổ sung: “Lần trước do ăn Bê Bê không sạch, ta ăn liền dị ứng, chẳng phải người cũng tiêu chảy đấy sao?”

Lục Viên dần ra.

Sau đó, mặt hồng thắm. Cuối cùng, chui vào góc giường cọ cọ, lấy chăn che kín mặt lại, “Ta mệt rồi, ngủ đi.” – nằm giả chết.

Mất mặt quá! Mất mặt chết đi được!

Thế mà lại đem bệnh sởi thành dấu hôn, còn nghi oan người ta, còn cãi nhau ầm ĩ, y như cô vợ nhỏ ăn dấm này còn chưa tỉnh, quan trọng nhất là, quan trọng nhất là y còn

“Người cho đây là gì?” – Tô Hoài không bỏ qua, – “Còn tìm hoan? Hôn ngân?”

Chưa có lúc nào Lục Viên lại hận y không chết quách đi như lúc này.

“Tiểu Viên?” – vẻ mặt Tô Hoài trở thành trêu tức, thâm thì bên tai y: “Người chưa thấy hôn ngân đúng không?”

Chết tiệt —— Tô Hoài người sao không chết luôn đi! Không nói mấy câu thì người ghen chết à!

“Tiểu Viên?” – Lục Viên cảm giác Tô Hoài ghé lại gần, nghe giọng như nín cười lắm.

Mẹ nó!!!

Lục Viên bị chèn ép đến ầm ứ, vung chân ra, quay lại rống lên với Tô Hoài: “Đúng đấy, ta đây chưa từng thấy dấu hôn bao giờ đấy, chỉ biết nó là dấu hồng hồng thôi, ngay cả bệnh sởi cũng bị nhận nhầm! Ta cũng chưa hôn bao giờ đấy, không biết hôn phải dùng lưỡi, ta là thẳng ngốc tình trường, được chưa!” – nhìn Tô Hoài mím môi cười, Lục Viên lại tức không đánh vào đâu được, “Cười đi, cứ cười đi! Sao người không cười đến chết luôn đi!”

“Ha hả”

Cho hấn cười thì hấn cười thật à, Lục Viên tức giận muốn xì khói: “Cười đủ rồi thì ngủ!” – tròng mắt xong, Lục Viên đang muốn quay người thì bị Tô Hoài kéo lại.

“Ta cho người biết, thế nào mới là dấu hôn” – Tô Hoài mỉm cười, sau đó bỗng nhiên cúi xuống, mút bên cổ Lục Viên.

“Người” – Lục Viên hoảng sợ, chỉ cảm nhận thấy trên cổ ướt át một mảng, lập tức cảm nín, đầu óc cũng “ong ong” quay cuồng.

Liếm cắn, gặm hôn, rồi lại hung hăng mút một ngụm, môi Tô Hoài trượt dài theo bên cổ xuống dưới, kéo đến tận ngực mới thôi. Lục Viên cúi đầu, chỉ thấy một chuôi vệt hồng nhạt kéo tận bụng, khỏi cần nhìn cũng biết nhất định là kéo từ cổ xuống

Lục Viên nhìn mà mặt đỏ tía tai, mở mồm là mắng chửi, kết quả là bị Tô Hoài nói một câu mà tắc ở cổ.

Tô Hoài ngẩng đầu, cười hỏi: “Hôm nay, người giận dữ nhiều vậy là vì ghen “Dấu hôn” trên người ta sao?”

“Ta không”

“Nếu không ghen sao người lại liên tục mắng ta là ra ngoài tìm hoan mua vui, rồi còn âm dương quái khí?”

“Ta chỉ bất mãn chuyện người có thể ra ngoài tìm người còn về trêu chọc ta!”

“Ghét chuyện ta trêu chọc người vậy sao?”

“Tất nhiên, ta là đại trượng phu”

“Vậy sao không chống cự?”

“Người” – Lục Viên cứng họng, lại nghĩ – người khiêu khích như vậy, ta mà không khuất phục dục vọng mới là tốt ấy! Sau một lúc, không can tâm nói: “Vô nghĩa, “Đại lão gia” của ta cũng không phải không dậy được”

Ngay từ khi bắt đầu, Lục Viên đã đỏ như trái cà chua chín, lời nói, động tác, ánh mắt, tất cả đều lọt vào mắt Tô Hoài, có dùng hai chữ “Đáng yêu” cũng không đủ để hình dung. Tô Hoài càng nhìn ý cười càng sâu, lại đưa tay chạm lên mặt Lục Viên, rồi tiến lại, nhẹ nhàng mà hôn lên cái mỗ ấy.

“Tiểu Viên, ta thích người, không liên quan đến ham muốn cơ thể, cũng chẳng quan hệ gì với chuyện “Đại lão gia” của người có dậy hay không.” – nói rồi, thừa lúc Lục Viên ngây người, Tô Hoài lại phủ lên môi y một lần nữa.

.

40. Chương 40: Ngả Bài

Đúng là sau đó Tô Hoài không làm gì nữa, chỉ lưu lại một nụ hôn đặc biệt dài, sau đó néo mặt Lục Viên – “Người đang yếu, ngủ đi.” – sau đó liền đứng dậy ra ngoài.

Lục Viên tỉnh tỉnh mê mê bị hôn đến váng vất, ngây ngốc nhìn Tô Hoài nghênh ngang ra ngoài, sau đó đột nhiên ý thức được Tên vô lại ấy khơi lửa của y rồi bỏ chạy lấy người!

Tô Hoài, mẹ nó, tuyệt đối là người cố ý!

*

Lục Viên động thai phải nằm trên giường mấy hôm liền, những ngày ấy Tô Hoài không ra tiệm thuốc khám bệnh nữa mà ở nhà chiếu cố Lục Viên. Hoa Tử oán giận Tô Hoài cướp mất công việc của nó, làm nó vô công rồi nghề đành phải ngồi đàn ra trông cái gà Nhan thất.

Phải nói vị Nhan thất công tử này cũng là một nhân vật gây phiền toái, tuy Tô Hoài đã tìm người đến hốt đi, nhưng cũng phải chờ non nửa tháng người ta mới đến, cho dù thương thế của Nhan thất được tận lực trị hoãn thì cũng chậm chậm mà chuyển biến tốt hơn, giờ đã có thể chống nạng đi đi lại lại chường mắt mọi người. Nhưng đại thể là do sự xem thường của Tô Hoài cùng sự áp bách của Hoa Tử chèn ép từ hai phía, mà Nhan thất muốn ngó Lục Viên một chút cũng vô cùng khó khăn.

“Thật là ‘Hổ lạc bình dương bị khuyến khi’, chờ khi thương thế của ta khá hẳn rồi, nhất định ta sẽ mang Lạp Mễ Nhĩ với cốt nhục Nhan gia về!” – những lúc Nhan thất hùng hổ phát biểu câu tuyên ngôn này, thường không phải là bị bắt lột cây đậu thì cũng là đang nhặt quả đậu, hoặc là đang rửa máng lợn, cơ bản thì cứ nói xong sẽ bị Hoa Tử tiện tay đang cầm thứ gì đó đập cho phát, sau đó nhắc: “Làm việc của người đi!”

Ngày hôm đó, Lục Viên cũng tương đối ổn, nằm mãi không chịu được nên ra ngoài hoạt động gân cốt một chút. Vừa qua một trận mưa to, trời vẫn âm u, có chút gì đó làm người ta thấy lạnh lẽo, Tô Hoài đang cùng Hoa Tử nấu bữa tối trong bếp, Lục Viên liếc mắt một cái, có vẻ như chuẩn bị ăn lẩu.

Lục Viên rất thích ăn lẩu, tới nơi đây rồi mới ngạc nhiên phát hiện ra, cổ nhân cũng sành ăn ra phết, chẳng qua không gọi là ăn lẩu mà kêu là ăn lò. Cơ mà cũng là một mối cãi, tên là gì mà chả như nhau, Lục Viên đã được nếm qua món lẩu một lần tại Tô gia, lần đó ăn đến mức chực nứt bụng rồi mà vẫn không buông đũa ra được, đến tận khi Tô Hoài máng cho y mới bỏ đũa xuống. Hôm nay lại có lẩu ăn, tâm tình Lục Viên cũng tốt ngay theo, lại tự nhủ – lần này phải ăn cho đã mới được

Tâm trạng tốt làm Lục Viên nhớ đến mấy con dê, hai con lần trước chạy đã được Hoa Tử tìm về, chuồng dê lại hoàn năm con. Hướng phía chuồng dê mà đi, nghe tiếng “Bee~~Bee~~” mà Lục Viên khoái cả lòng, trước mắt như bày ra viễn cảnh y đang đứng bán sữa làm giàu.

“Chúng mày làm gì vậy? Có ăn không thì bảo?” – mới đến trước chuồng, Lục Viên đã bị đánh bật về hiện tại, chỉ thấy gã Nhan thất đang dùng chân đẩy đẩy cỏ vào máng, kết quả là dê ngửi thấy mùi lạ không chịu ăn, Nhan thất nôn nóng, dúm đầu dê vào máng bắt nó ăn.

“Nhan thiếu gia, người đừng bắt nạt dê nhà ta có được không!” – Lục Viên ngậy ra một lúc rồi giận dữ quát.

Nhan thất thấy Lục Viên thì hai mắt sáng lên, bỏ công việc với lũ dê lại, nhìn Lục Viên cười cười: “Người đã đỡ rồi chứ?” – gã tỏ vẻ như câu hỏi thăm ân cần của gã đã ban ơn cho nhiều người lắm.

Lục Viên khinh thường nhìn, không thèm để ý, chỉ nhìn sang lũ dê của mình, cả đàn dê quý báu ngoan ngoan lại chẳng ăn lấy một cọng cỏ Lục Viên nhú mày, đây là sao?

“Người ta gặp người cũng lánh xa, giờ ngay cả dê cũng ghét người, cỏ người nó ăn, nó cũng không ăn” – Lục Viên bẻ tắc, chỉ đành ca thán.

“Đừng động vào mấy con dê này, người về nghỉ ngơi đi, chăm sóc cho tốt cốt nhục của chúng ta đây. Người yên tâm, ta sẽ tốt với các người, chờ khi ta khỏi hẳn rồi sẽ dẫn các người về Nhan gia”

“Ai bảo đây là con của người? Người cũng dát vàng lên mặt mình rồi đấy!” – Lục Viên hung hăng trừng mắt với Nhan thất, – “Đừng lảm tưởng, oa nhi là — họ Tô!”

“Thôi đi, Lạp Mễ Nhĩ, người có oán giận ta cũng không được lấy oa nhi này ra hy sinh chứ! Người tưởng ta không nhìn ra sao, người với cái gã nhà quê kia bằng mặt mà không bằng lòng, ngay cả phòng các người cũng chưa viên!” – Nhan thất vui vẻ, mang vẻ tự tin đẩy mình: “Đừng giả vờ nữa, mấy tháng không gặp, người cũng chưa đến mức đổi “khẩu vị” đâu. Trước kia rõ ràng người chỉ thích những công tử phong độ, nói năng tao nhã, người đã bao giờ để mắt đến mấy tên nông dân quê mùa ngay cả nói cũng không xong đâu? Trước kia là ta không đúng, người không cần phải cậy mạnh ở lại đây chịu khổ làm gì? Theo ta trở về, ta sẽ bồi thường cho người thật tốt!”

“Bồi thường cái đầu người! Nhan gia của người đã sớm sụp đổ rồi, còn đâu mà về! Người về cái nhà đổ ấy mà ăn cám hủ!” – bên này Nhan thất còn chưa nói hết, Hoa Tử đã từ đâu nhảy ra, tay cầm cái gáo cóc vào đầu Nhan thất một cái.

Nhan thất ôm đầu ai oán, Tô Hoài cũng tới sau lưng Lục Viên, tay giữ vai y, “Tiểu Viên không đi đâu cả!”

“Tuy trước kia Lạp Mễ Nhĩ có phần ngốc ngốc, nhưng tâm cao ngất, người cho là Lạp Mễ Nhĩ thích ở cái nơi chỉ bằng cái làng này thôi hả?” – Nhan thất ôm đầu cười khẩy, thấy Tô Hoài ôm vai Lục Viên càng chặt hơn thì cười phá lên, “Ta nói, hai người các người muốn lừa ai hả?”

“Ngại quá, người đoán trật lất rồi.” – Lục Viên ngắt lời Nhan thất, cười lạnh.

“Hả đoán sai ư?” – Nhan thất hừ một tiếng, cười, “Vậy hẳn có biết trên móng người có một vết bớt không? Hẳn có biết chỗ mẫn cảm nhất trên người người là lỗ tai không? Hẳn có biết, người rất bám người, ngủ cũng phải ôm một người mới ngủ được”

Nhan thất còn chưa nói xong, mặt Tô Hoài đã đen ngất, tay đặt trên vai Lục Viên bóp lại càng chặt, làm Lục Viên đau tới mức mím môi. Đúng lúc ấy, Hoa Tử cầm gáo đập cái “Bang” phát nữa vào gáy Nhan thất, chỉ thấy gã “Á” lên một tiếng rồi bất tỉnh.

Tô Hoài lạnh lùng nhìn Nhan thất nằm bẹp trên mặt đất, sau đó Hoa Tử “nha” một tiếng, cười: “Hơi quá tay, xuất huyết rồi.”

“Làm tốt lắm.” – hiếm khi thấy được Tô Hoài khen người.

*

Quả nhiên tối hôm đó ăn lẩu, Tô Hoài nói – mấy hôm nay Lục Viên hư khí, ăn lò tẩm bổ thân. Trong nồi đang nấu chính là canh gà trắng, thả cầu kỷ, trên bàn bày đĩa chứa từng miếng thịt dê, thịt thỏ thái lát, thịt

cá và thịt tôm băm nhỏ, còn có một chiếc bát bự đựng các loại rau, rau xanh, giá đỗ, đậu phụ, đậu chiên giòn, văng đậu, đây ụ một mâm, còn có một rổ nhỏ bánh nướng, một đĩa đậu phộng rang, một đĩa tỏi ngọt.

Lấy tỏi, dầu vừng, tương vừng, dấm chua, tương đậu, rồi rau thơm pha vào một bát con đặt trước mặt mọi người. Trong nhà ít người nên Hoa Tử cũng ngồi bàn cùng ăn. Mở vung, nước lèo đã sôi sùng sục, Tô Hoài gấp mấy thứ cho vào nồi đảo, chín thì gấp vào bát Lục Viên, tuy Lục Viên dấm hôm nay Tô Hoài giận chắt rồi, nhưng nhìn thấy nồi lẩu rồi cũng chẳng còn lòng dẫu đi đoán xem dạ Tô Hoài đang chứa thứ gì nữa, tận lực úp mặt vào bát ăn.

Nồi lẩu sôi ùng ục bốc lên làn khói trắng nhờ làm căn phòng ấm ngay, Lục Viên ăn đến là thoải mái. Duy chỉ có một khiếm khuyết là người hơi ít, làm bàn ăn có vẻ quạnh hiu. Đang nghĩ ngợi thì chợt nghe thấy bên ngoài có tiếng đập cửa, Hoa Tử nhanh nhẹn buông bát đĩa ra mở cửa, kết quả là khi nhìn, người tới rõ ràng là Tán Bố cùng với Trương ca ca.

“Cô gia với đại ca thương đội đến thật đúng lúc nha, trong nhà đang ăn lò, mau mau vào ăn cho nóng!” – Hoa Tử sững sốt, rồi nhanh lẹ kéo người vào trong phòng, hai người vào trong chào hỏi một lượt, Tán Bố đến trước mặt Lục Viên, vỗ vỗ lên quả đầu bông xù của Lục Viên, cười ha hả.

“Sao lại ăn như chết đói vậy hả!”

“Tán Bố đại ca? Huynh sao lại” – Lục Viên có chút ngẩn ra, Tán Bố tiện tay lau vết tương vừng trên mặt y.

“Ừ, ta đến Trung Nguyên bàn chuyện làm ăn, xong đang chuẩn bị về thảo nguyên, đi qua đây thì vào thăm người một chút.” – nói đoạn, liếc sang Tô Hoài, – “Vào xem hán có bắt nạt người không, xem Lạp Mễ Nhĩ nhà ta có gãy đi hay không!” – Tán Bố cười sảng nịnh, Lục Viên thấy mà lòng cũng ấm hẳn.

“Tán Bố đại ca, ca nhi nhà huynh đỡ nhiều rồi chứ? Thuốc lần trước chắc uống hết rồi, lần này để Hoài Chi kê thuốc tiếp tục điều trị cho, hiện tại cơ thể ca nhi rất yếu, muốn hoài thai e phải đợi một năm nữa.” – Lục Viên cũng cười, lại nhớ tới ca nhi sắp sinh tại dịch trạm lần trước.

“Người hỏi đúng chỗ rồi đó, lần này đại ca người đến đây, phân nửa là vì ca nhi của hán đấy! Lần trước sảy, cũng từ đó mà điều trị mãi vẫn không khá lên được, thương đội lại suốt ngày rong ruổi, phỏng chừng cũng làm bị thương, vẫn hựnh nhược. Lần này muốn để người đến nhìn xem sao, phải điều dưỡng thế nào mới được!” – lúc này mọi người đều ngồi quây quần bên bàn, Trương ca ca vừa ăn thịt dê vừa thay Tán Bố nói.

Bên này, Tô Hoài ngồi bóc vỏ một miếng tỏi ngọt nhét vào bát Lục Viên, nghe xong Trương đại ca nói, Lục Viên nhăn mặt nhíu mày – “Có lẽ là sảy xong thì bị bệnh, còn trong dịch trạm chứ? Để mai ta qua xem. Tán Bố đại ca đừng về vội, để ca nhi điều dưỡng tốt hơn đã rồi tính sau!”

“Tiểu Viên, người người bất tiện, đừng ra ngoài.” – bỗng Tô Hoài mở miệng, gấp một đĩa thịt thỏ cho Lục Viên, – “Ta thấy, ngày mai đưa người vào luôn trong đây đi, muốn chữa trị thì chữa luôn tại đây, Tiểu Viên cứ chạy đi chạy lại tới dịch trạm không tốt.”

“Cũng được, nhà cửa Tô gia lớn, không thiếu chỗ!” – Trương ca ca vừa nghe cũng thấy đây là ý hay: “Tán Bố, không phải người nhớ đệ đệ của mình sao, cứ thế đi, người với ca nhi nhà người đến đây ở, vừa tiện trông đệ đệ vừa chờ tới khi chữa trị xong, lúc ấy hẵng đi!”

“Hay thì hay, nhưng nếu Tô đại phu không chê ta phiền thì” – Tán Bố cũng thấy việc này là nhất cử lưỡng tiện, đảo mắt trưng cầu Tô Hoài. Tô Hoài không ngắc dẫu, chuyên tâm gấp đồ ăn cho Lục Viên, chỉ nói một câu: “Chỉ cần thuận tiện cho Lục Viên, ta không có ý kiến.”

Cắn bánh nướng, Lục Viên tròn mắt nhìn Tô Hoài, người sợ nhất là phiền phức, thích nhất thanh tịnh đó ư, hết gã Nhan thất, giờ lại đến “chị dẫu” của ca ca y Lục Viên bỗng rất muốn xin lỗi Tô Hoài.

Muốn nói câu cảm ơn, nhưng lại ngượng mồm, cúi đầu thì thấy bát y đã đầy thức ăn, Lục Viên nuốt nước miếng cái ực, im im ngồi ăn.

Lòng y lại nghĩ – đợi khi Tô lão gia trở về, nhất định phải thu xếp một nồi lẩu cả nhà cùng ăn, nhiều người ăn lẩu mới có không khí, không chừng đông vui náo nhiệt vậy lại tháo được gút mắc giữa hai cha con Tô Hoài, cũng coi như y có thể giúp Tô Hoài một chuyện.

Bàn cơm có Hoa Tử vào cũng náo nhiệt không ít, cười vui không ngừng. Một nồi lẩu nhỏ, Hoa Tử khơi mào, ăn uống càng thêm phần sôi nổi, đến khi ăn xong thì trời cũng không còn sớm nữa. Trương ca ca nói phải về sớm, đại ca nhi đang chờ gã. Tán Bố ở lại ôn chuyện với Lục Viên, đến tận khi Lục Viên nghe mà cứ như đang nghe truyện ngàn lẻ một đêm, mí trên mí dưới bắt đầu đánh nhau, Tô Hoài mới nói: “Tiểu Viên nên nghỉ ngơi.” – rồi ôm Lục Viên về buồng. Tán Bố thấy mà nhíu mày, muốn lôi Lục Viên lại nói chuyện tiếp, Hoa Tử đã nhận được ánh mắt của thiếu gia bắn sang, nó vội vàng chạy ra lôi kéo Tán Bố.

“Ta nói đại ca thương đội này, đi ra đây nói chuyện một chút!” – kéo Tán Bố sang một bên, thấy hắn không yên lòng nhìn chằm chặp phía phòng của thiếu gia, Hoa Tử đề cao giọng nói: “Đại ca, sau này còn nhiều cơ hội ôn chuyện với thiếu sao sao, hôm nay ta mang huynh đi gặp một người, được không?”

“Ai?” – bấy giờ Tán Bố mới hoàn hồn.

Hoa Tử chỉ chỉ về phía hầm rượu, cười cười: “Một người mà huynh thấy hắn trăm lần là muốn đánh cả trăm lần!”

Trở về phòng, Tô Hoài không nói nhiều, chỉ lấy nước cho Lục Viên lau mặt rửa chân, sau đó mát xa thắt lưng, bóp chân, cũng không rõ là do Tô Hoài là đại phu hay bởi động tác hắn rất thuần thực mà Lục Viên được hầu hạ đến khoan khoái, vốn muốn nói câu cảm ơn cũng dậm ra lưỡi mở mồm, nói lảm nhảm mấy tiếng rồi bắt đầu muốn ngủ.

Mơ mơ màng màng, hình như Tô Hoài lên giường, nói y phục cho y, đỡ y nằm xuống, rồi cũng nằm bên cạnh, dang tay ôm eo y, nhẹ nhàng xoa nắn như có như không.

Lục Viên muốn mở mắt nói với hắn đôi câu, nhưng sao mắt chẳng mở được, ý thức càng lúc càng mờ nhạt, sau đó bắt đầu nằm mơ. Trong mơ, y lại về thế giới hiện đại, đang ngồi cùng người thân và đám bạn bè quây quần bên nồi lẩu, tất cả đều là những món ăn y yêu thích, mẹ y đưa cho y đĩa rau rồi hỏi – ‘bao giờ mới dẫn bạn gái về’, kết quả là cậu em y chồm vào nói – ‘ông anh này của cậu đầu óc chậm chạp, ngoại trừ công việc với bệnh viện có để ý đến gì khác nữa đâu, không lẽ được người ta về làm vợ, cẩn thận không khéo còn bị người ta lừa cho’. Ông anh y cũng nhảy vào hòa theo, nói – con gái bây giờ đều được nuông chiều, chiều tới mức chẳng biết làm gì! Mà y thì, trừ việc xem phụ nữ có thai hay không, những cái khác mù tịt, sao mà biết cách dỗ dành người ta thành vợ được! Sau đó rồi chẳng biết thế nào, Lục Viên lại nhìn thấy Tô Hoài, hắn vận âu phục giày tây bước vào, tay ôm y rồi nói với mẹ y: “Mẹ, con là bạn trai của con trai mẹ!”. Lục Viên giật nảy cả mình, vội vàng muốn giải thích, thì mẹ y lại vui vẻ vô cùng, cầm tay Tô Hoài rồi gọi một tiếng “Con dâu”, sau đó Lục Viên lại phát hiện bụng mình béo bự lên, mẹ y nói: “Thai này là bé trai nha!” – tiếp theo là một đồng trẻ con cả trai cả gái không biết từ đâu chạy ra, ôm đùi y rồi gọi papa, bápm Tô Hoài rồi gọi mama

Lục Viên cả kinh choàng tỉnh, sau đó y thấy khuôn mặt Tô Hoài đang phóng thiết bự, miệng thì đang bị hắn gặm nhấm không được dụ dằng cho lắm.

“U” – mắt trợn thiết tròn, hít một hơi, Tô Hoài thoáng rời ra để y thở, rồi lại hôn tiếp.

Đầu óc Lục Viên rối như tơ vò, giấc mơ kia lại hiện lại trước mắt, mẹ y gọi Tô Hoài là “con dâu”, rồi thì con cháu đầy đàn, Tô Hoài ôm y cười rồi sau đó sau đó là cảm giác được môi Tô Hoài thật mềm, mang theo cả vị rượu, có chút lạnh nhưng tinh tế, rất dễ chịu đầu lưỡi kia đảo trong miệng y làm y ngây ngây như say xe

Không biết từ khi nào tay y đã quẩn trên người Tô Hoài, Tô Hoài luồn tay vào quần áo y, lạnh, Lục Viên giật mình một cái, tỉnh hẳn.

“Huynh người làm gì đấy!” – lúc này Lục Viên mới nhận ra là phải kháng cự, y đẩy một cái, quát.

“Hôn người.” – Tô Hoài cười nhẹ, tay lại không thành thật sờ lên ngực y.

“Lạnh bỏ ra đi!”

“Là do người quá nóng đấy” – Tô Hoài không để ý, cúi đầu cắn nhẹ lên vành tai y – “Nghe nói đây là chỗ mẫn cảm của người nhỉ?”

“Tô Hoài! Người động kinh hả!” – Lục Viên né sang một bên, chợt nhớ ra thời điểm chiều này, khi Nhan thất khiêu khích thì Tô Hoài tỏ vẻ như muốn giết người, bất giác y hơi sợ hãi: “Ta bị người hôn là cực hạn rồi, đừng ghi hận với ta”

Động tác của Tô Hoài hơi khựng lại, thở dài nhẹ một hơi: “Tiểu Viên, ta thích người.” – lại một cái hôn bên cổ, tiếp theo là hàng loạt những cái hôn nhẹ. Lục Viên run lên, biết Tô Hoài hôn lên những dấu hôn ngày đó lưu lại.

“Hôm nay, khi nghe hấn khiêu khích ta, ta đã hận không thể xé toạc quần áo người ra, để cho hấn thấy những dấu vết này, rồi nói cho hấn biết – người là của ta!”

“Tô Hoài, đều là đàn ông, người có thể đừng nói mấy cái buồn nôn đó được không?” – Lục Viên nghe mà đầu căng lên, lập tức đẩy Tô Hoài ra, nhưng không sao đẩy được.

“Tiểu Viên, ta biết, người không muốn ở đây. Khi cùng sống tại Thạch Hà thôn, ta đã biết. người không thích những người nơi đây.” – Tô Hoài ngừng hôn, mà ôm lấy Lục Viên, tránh bụng y ra, tà tà nằm nghiêng lên người ta.

“rõ như vậy sao?” – Lục Viên sững sốt, rồi nhẹ giọng hỏi.

“Người nghĩ gì đều hiện lên trong mắt, người nói xem?”

“Ha ha trước kia, ta rất ghét nơi đây. Thạch Hà thôn cũng được, thôn trấn cũng được, ta đều không” – Lục Viên cười cười, Tô Hoài im lặng, cơ thể hấn có chút cứng ngắc, ý cười trên môi Lục Viên càng đậm, – “Người sao thế, chính người khẳng khẳng muốn hỏi, ta chỉ nói thật, người lại không vui sao?”

“Nhìn người tẻ da nộn thịt, tay chân vụng về, cũng biết là người được sống an nhàn sung sướng. Nói người không thích nơi đây, ta tin, nói tâm người cao ngất, ta tin, nói người không thích cuộc sống thế này, ta cũng tin.”

“Có ý gì hả? Người khuyên ta đi đấy à?” – Lục Viên tủm tỉm cười nhìn Tô Hoài, lòng đã chắc mẩm một cái toan tính nhỏ nhỏ rồi.

Vẫn là lần đầu tiên thấy được tâm trạng ngổn ngang thế này của Tô Hoài, Lục Viên đã cân nhắc, phỏng chừng là do hôm nay bị thằng ranh Nhan thất kia kích thích, xét lại thì cũng nên xin lỗi hấn.

Lục Viên ảo tưởng, nhất định tiếp theo, Tô Hoài sẽ tỏ vẻ thành thật, muốn nói lại thôi, rồi rầm một lúc, rồi rồi cuộc sẽ quyết tâm nói với y: “Tiểu Viên, nếu người không thích cũng không cần cưỡng cầu, ta tôn trọng quyết định của người” – ngữ khí à, tất nhiên là mát mát rồi. Sau đó, y sẽ cười một cái rồi nói: “Nhưng hiện tại ta cũng quen rồi, thấy sống như vậy cũng không tệ.” – sau đó chờ Tô Hoài hết kinh ngạc rồi kinh hỉ Ha ha, cuối cùng y cũng có cơ hội chỉnh sửa cái mặt bị liệt của hấn

Nghĩ vậy, Lục Viên lại hý hửng cười thành tiếng.

“Không phải!” – mộng tưởng đang đẹp, đột nhiên Tô Hoài trở mình đối diện với Lục Viên, rống to một tiếng, sự toan tính của Lục Viên lập tức bị đập bể làm y có chút giật mình, rồi phát hiện ra mặt Tô Hoài rất đen, ánh mắt quá mức sắc bén.

“Tiểu Viên! Ý ta là muốn nói cho người biết, cho dù như vậy ta cũng không cho người đi! Người không thích cũng dần mà quen đi, người không muốn nhìn cũng chậm mà nhìn đi, người đã bước qua cửa thì người là người Tô gia, nếu người dám đi, ta sẽ đánh gãy chân người!”

“Người” – Lục Viên cứng họng, mắt cũng không chớp, vì sao mọi chuyện lại chuyển theo hướng này.

Tình huống này, bình thường lời thoại đáng ra phải là Lục Viên thất bại.

“Thích một người vì sao phải buông tay? Giờ cả ngày người ở bên ta, ta tuyệt không cho người bỏ đi nửa bước. Cho dù có một ngày người chạy, ta cũng sẽ cướp người trở về”

” – đầu Lục Viên hắc tuyến, thấy sự tình phát triển hoàn toàn vượt qua logic của y, rõ ràng y nhớ hình tượng Tô Hoài như một cái hũ nút, không tính là trung thực lắm nhưng rất ôn lương phúc hậu Nhưng đột nhiên sao lại bá đạo thế, còn vẽ mặt nộ khí sao mà dọa người quá.

Hắn nói thích y chẳng lẽ sự khác thường đó đều là vì y? Một gã đàn ông như y thì có gì mà tốt, vẫn nên đừng thích y thì hơn chứ

Lục Viên nghĩ cũng không biết sao mà nói ra được. Sau đó sự dè dặt trong phòng giảm rõ rệt, Lục Viên mới chậm rãi ngẩng lên nhìn khuôn mặt có chút vạm vỡ của Tô Hoài, chột dạ.

“Tiểu Viên, tâm ý của ta vậy, ngươi còn chưa trả lời.” – Tô Hoài thấy đối mặt với người “phiền toái” này, dường như hắn có tiến tới thế nào cũng sai hết cả, hắn bức từng bước, còn người kia lại thụt lùi từng bước.

“Ừm kia ta đã sớm trả lời rồi mà! Đối với ngươi, ta không có ham muốn không an phận nào hết!” – Lục Viên xua tay, ý đồ dẫn cách khoảng cách giữa hai người ra.

“Thật không? Vậy ngươi thấy, ngươi an tâm khi ta ôm ngươi là bình thường sao? Ngươi luôn né tránh ánh mắt ta là bình thường ư? Ngươi thấy dấu hôn thì ghen thành như vậy là bình thường ư? Tiểu Viên, ngươi thích ta chưa?” – Tô Hoài tới gần, túm bả vai Lục Viên chất vấn.

“Nói nói linh tinh gì vậy hả ta đã nói, đều là đàn ông, chủ đề tán gẫu có thể bình thường hơn được không thích gì chứ, ta cũng không phải ca nhi” – Lục Viên lấp bắp, nghiêng mặt sang bên không dám nhìn Tô Hoài, lòng thì đập “Bang bang”, có cảm giác bản thân như một quả bom đã lên mỗi lửa, toàn thân nóng ran, tưởng chừng như sắp nổ banh rồi.

Lòng y đem Tô Hoài ra mà chửi rửa những một ngàn lần, Lục Viên thật sự không rõ – y thì có gì mà tốt mà hắn lại coi trọng như vậy Thật là bó tay, y còn chưa kịp sửa cứ suốt ngày bị bức bách thế này, chính y cũng sắp biến thái cho xem

“Khi nói thì nhìn ta!”

Tô Hoài lên tiếng, Lục Viên cứng ngắc, sau rồi từ từ ngẩng đầu, khẩn trương đến mức thở cũng không đều, lòng bàn tay đầy mồ hôi, cả người khó chịu, tay cũng không biết phải đặt vào đâu, bắt ép bản thân phải nhìn đôi mắt nóng rực của Tô Hoài, Lục Viên há mồm, nhưng dường như chỉ phát ra thứ âm thanh không thuộc về mình: “Ta ta ta căn bản chưa nghĩ tới việc thích ngươi”

Rõ ràng là một lời cự tuyệt vậy mà Lục Viên cảm tưởng nó hết như thổ lộ, tưởng như mình là một cô gái bị Tô Hoài uy hiếp mà khóc, mẹ nó chứ, cái tên này thiệt đáng ghét! Chết tiệt, sao còn chưa buông tay ra hả!

“Không thích? Mà lại cùng người mình không thích làm loại chuyện này ư?” – Tô Hoài nhìn gương mặt hồng rực của Lục Viên, liền lại gần hôn lên cánh môi y.

Lục Viên kinh ngạc, lúc ấy mới hiểu được, việc đáng hận còn ở phía sau kia

41. Chương 41: An Tâm

Lần thứ ba trong ngày bị một gã cường hôn, Lục Viên nhận ra tình trạng của mình có chút không ổn, mà càng bất ổn chính là, giờ trong đầu y tất cả đều là ý nghĩ – môi Tô Hoài thiệt là dễ chịu quá đi, kỹ thuật hôn cũng điêu luyện

Bị Tô Hoài ôm gặm cắn một phen, môi Lục Viên bị chà đạp đến mức tê dại, đầu óc cũng bắt đầu lơ mơ, Lục Viên chỉ còn biết tự hỏi bản thân – vì sao bản thân y lại không cự tuyệt được Tô Hoài, sợ ư? hay bị dọa đến váng vất rồi? Hay thực sự là khuất phục dục vọng?

Đang mê man, không biết quần áo đã bị Tô Hoài thoát ra từ bao giờ, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve, Tô Hoài lại gần tai Lục Viên, nhẹ nhàng gặm cắn một chút: “Tiểu Viên, không được đi.”

Âm thanh trầm thấp khiến đầu y run lên, tim Lục Viên đập dồn dập, trước ngực bị ngón tay Tô Hoài khiêu khích dấy lên một trận run rẩy. Đều là đàn ông cả, cần chi phải làm loại chuyện ghê tởm thế này chứ? Lục Viên có nghĩ cũng không rõ, mà điều khiến y càng không rõ, đó là vì sao cơ thể y dưới sự chơi đùa vỗ về của người này lại phản ứng mãnh liệt đến vậy

Thẹn quá!

Hai chữ này bắt đầu quần quanh không ngừng trong đầu Lục Viên.

“Tô Hoài” – Lục Viên giác như thần kinh y có chỗ nào đứt rồi, sau đó hết thấy đều rối loạn cả, Tô Hoài hạ một nụ hôn là cơ thể y lại run rẩy, mà phần run rẩy ấy làm y không thể điều khiển bản thân được, muốn đẩy Tô Hoài ra, nhưng dục vọng được kiềm chế lâu nay được Tô Hoài an ủi lại điên cuồng trở dậy khiến y vô lực nâng tay.

“Tiểu Viên, ta thích ngươi.” – Tô Hoài không kiềm lời nữa, mỗi lần hôn lại lặp lại một lần, ngữ khí kia chân thành đến mức Lục Viên giác như được y thích là chuyện đặc biệt lắm.

Ngọn nguồn nóng rực được bao vây giữa những cái vuốt ve thô ráp bởi tay Tô Hoài, Lục Viên không khỏi nhưn cong người truy cầu theo khoái cảm, tay chặn môi, răng nanh cắn nơi cổ tay đè nén tiếng ngân nga lại chẳng dừng được hơi thở dốc.

“Tô Hoài dừng tay” – những lời này nói là chống cự chẳng bằng nói là cầu xin, Lục Viên hoảng hốt, thực sự hoảng hốt, âm thanh vì vô lực mà mềm nhũn, ngữ khí luống cuống.

Tia lý trí còn sót lại báo cho Lục Viên biết – nếu cứ tiếp tục thế này, đời này y tiêu rồi!

Như thấy một hải tử lúng túng không biết làm sao nức nở trước mặt mình, Tô Hoài nhìn Lục Viên – vẻ mặt đỏ lựng, cả người đầy mồ hôi, biểu tình mê mang lại bất lực, như cố chấp giữ mình trước hân, cuối cùng Tô Hoài dừng tay, khẽ thở dài.

Bộ dạng non nớt này, rốt cuộc nên gọi là khả ái hay bất đắc dĩ đây

“Tiểu Viên,” – Tô Hoài lại hôn nhẹ lên đôi môi run rẩy của Lục Viên – “Đừng kìm nén, ta nhìn thấy khó chịu lắm.”

“Tô Hoài, ta ta còn chưa nghĩ ta ngươi đừng bức ta Trước, trước để ta nghĩ kỹ đã” – đầu óc Lục Viên loạn hết cả rồi, đẩy ngực Tô Hoài, từ tốn thở.

Lục Viên không ngốc, nhưng chỉ cần động đến chuyện tình cảm là đầu óc lại không dùng được, dồn ép – y rối loạn, thông thả – y lại trốn tránh. Vừa ngốc vừa nhất gan hết như một con rùa đen rụt đầu vào mai, làm Tô Hoài bế tắc.

“Hiện tại? Có thể dừng lại được sao?” – Tô Hoài lại thở dài, bàn tay khẽ bóp nhẹ một cái, người nào đó đã sớm lên tinh thần càng nóng thêm, Lục Viên xấu hổ “Ừ!” một tiếng.

“Tô Hoài, đồ vô lại” – mu bàn tay che trên mặt, Lục Viên âm ỉ nói. Tô Hoài im lặng, trực tiếp lấy tay Lục Viên kéo xuống hạ thân của mình, Lục Viên hít mạnh một hơi.

Dừng không được, không chỉ có y, Tô Hoài cũng không dừng được rồi.

“Vậy chỉ có phép ngươi sờ” – Lục Viên nghiêng mặt, cắn răng nói, từng chữ như những que hàn tôi cổ họng y nóng ran “A”

Lời còn chưa dứt, Tô Hoài đã thực hành.

Vì vướng bụng nên hai người đều ngồi trên giường, Tô Hoài ôm lấy Lục Viên từ phía sau, tay quần lấy thắt lưng y. Lục Viên mềm nhuyển trong lòng Tô Hoài mặc hân chà đạp, sau thắt lưng lại sát với nơi đó của Tô Hoài, mặt y đỏ đến không thể đỏ thêm. Bị vuốt ve, ngực Lục Viên phập phồng, tiếng rên rỉ không kìm nén được ngân lên thành tiếng, âm thanh ứ ất làm y run lên, đang muốn giơ tay che miệng, Tô Hoài đã giành lấy cằm y trước, kéo lại hôn.

Môi răng xâm chiếm, tay phối hợp, cổ họng Lục Viên nức ra những âm vô nghĩa, sau đó giải phóng trong tay Tô Hoài.

Lục Viên thoát lực dựa vào Tô Hoài thở dốc, Tô Hoài hôn dọc theo cổ Lục Viên xuống đến cột sống – “Hôm nay nghe gã họ Nhan kia nói, ta đã vừa ghen vừa căm, ta biết rõ hân cố ý chọc giận ta, nhưng” – tay Tô Hoài đặt lên vòm bụng Lục Viên, nhẹ nhàng vuốt: “Tiểu Viên, ta không muốn ngươi đi, lại chẳng biết phải nói thế nào để giữ ngươi lại”

Lục Viên giác như Tô Hoài có chút khấn trương, y chưa từng gặp tình huống này bao giờ, sau hông bị dục vọng của người ta sát vào, Lục Viên biết Tô Hoài đang chịu đựng, tim y không kìm được mà đập càng nhanh, “Ta, ta ta chưa nói muốn đi”

“Làm ca nhi của ta nhé.” – môi Tô Hoài đặt lên đầu vai y, cái thứ kia lại dụi dụi vào đùi y.

Lục Viên sợ đến mức giật bắn người, lưng túa ra một lớp mồ hôi lạnh, y không biết nam với nam phải làm thế nào, nhưng tình huống này, không phải là Tô Hoài muốn

“Ta Tô Hoài, người cho ta ít thời gian” – Lục Viên khấn trương nói, muốn tách khoảng cách giữa hai người ra một chút.

“Tiểu Viên, ta thích người.” – Tô Hoài thủ thủ, Lục Viên như thấy những lời này có ma chú, nếu không sao Tô Hoài vừa mở miệng, cơ thể y đã cương lên, không thể động đậy, lại còn bắt đầu bốc hỏa?

“Cho nên, ta sẽ không cho người đi.”

“Ta” – môi Lục Viên cứng ngắc, nói không ra lời. Người này, sao cứ cho rằng y nhất định sẽ đi nuốt nước miếng “ực” một cái, Lục Viên lắp bắp nói: “không đi.”

“Để ta yên tâm đi.” – Tô Hoài không buông tay, không tha không bỏ.

“Người” – Lục Viên lúng túng, trông Tô Hoài thế này y không yên tâm cho được, thứ kia đặt sau lưng luôn nhắc nhở y, mình thì thư thái, người ta còn đang khó chịu kia Rồi rầm nửa ngày, cuối cùng Lục Viên cũng buông tâm, hai gã với nhau, người ta đã làm y thoải mái, y cũng hy sinh một lần, cũng coi như đáp lễ, hy sinh vì đại nghĩa thôi!

“Được rồi, tùy người đó” – cắn răng một cái, Lục Viên trở mình, nhưng bị Tô Hoài siết chặt quá không cựa được, “Người buông tay ra, thế này sao tay ta với tới sờ cho người được”

Lời còn chưa dứt, tay Tô Hoài đã chạm lên đùi y.

“Người! Chờ đã, chờ chút đã!” – Lục Viên sững sờ, hơi từ chối, “Đã ta chuẩn bị chút đã” – nói rồi thuận thế nằm nghiêng lên giường, thoáng tách chân ra, “Người nhẹ nhàng thôi”

Tô Hoài cũng sững sờ, thiết tưởng một vạn loại phản ứng của Lục Viên cũng không ngờ y lại chủ động như vậy, nhưng nghi hoặc thì mặc nghi hoặc, loại hấp dẫn bày ra trước mắt thế này, Tô Hoài hẳn cũng không phải thánh nhân

“Người nhanh lên!” – Lục Viên chịu không nổi Tô Hoài hôn dọc bên cột sống y nữa, vừa mới nhắc vậy một câu, mặt Lục Viên đã đông cứng: “Người người chạm vào chỗ nào vậy hả! Người Aaa!”

Cảm giác có dị vật tiến vào làm Lục Viên nhảy dựng lên, cả người căng cứng: “Tô Hoài! Mẹ nó, người điên rồi hả? Đau đau quá”

“Thả lỏng nào, ngón tay thôi mà, từ từ người sẽ thích ứng.” – Tô Hoài lại cắn lên vành tai Lục Viên.

“Người người cho ngón tay vào làm gì ta?! Aaa” – Lục Viên thoát lực, ngoại trừ kêu đau, ngay cả giấy dũa cũng không còn sức.

“Không phải người đồng ý sao?” – Tô Hoài phát hiện ra hình như có chỗ nào không đúng, nhưng đến lúc này rồi mà còn dừng lại thì chỉ có ngu làm dừng, nên động tác vẫn tiếp tục

“Đau đau quá Tô Hoài! Người người ra ngoài đi Aa” – Lục Viên bắt đầu nói năng lộn xộn, e chừng hông mất rồi. Đây là tình huống gì vậy hả trời? Sao lại diễn biến thành thế này chứ? Rõ ràng y rõ ràng y chỉ nghĩ là mình kẹp chân lại cho hắn cọt cọt một lúc phát tiết là xong giờ thì chờ chút đã, liệu có phải tẹo nữa hắn sẽ cho cả “Cái kia” vào luôn không!!!

Lục Viên đại ra, sau đó hết thấy đều y sao như y sở liệu

“Tiểu Viên?”

Đêm đã về khuya, Tô Hoài giật nhẹ bọc chăn trước mặt, cười ôn nhu: “Đừng giận nữa, muốn ngạt đến chết sao?”

Bọc chăn vẫn không lên tiếng, Tô Hoài vỗ vỗ an ủi: “Khó chịu không? Hay là đau?”

Vô nghĩa!

Lục Viên buồn bực nằm trong chăn cứng – người cứ bị người ta chọc một lần thử xem!

Hôm nay thì y hiểu được nam nhân phải làm thế nào rồi, mẹ nó chứ, thiếu chút nữa thì đau chết y hít mạnh một ngụm khí, thắt lưng Lục Viên đau quá chừng, lại nhớ vừa rồi tên vô lại kia cọ xát trong cơ thể y, mặt lại nóng bừng bừng.

“Tiểu Viên, ra đi.” – giọng Tô Hoài từ bên ngoài chăn truyền vào, nghe chừng có chút khản trương.

Hứ, khản trương cũng vô dụng! Vừa nãy ta bảo người đừng lại, người có nghe đâu?

“Tiểu Viên, ra đi, ta xoa bóp thắt lưng cho.” – Tô Hoài biết cứng không dùng được, âm thanh lại mềm dịu đi vài phần.

Xoa bóp thắt lưng Lục Viên thật có chút động tâm, thắt lưng y như muốn gãy rồi đây nhưng mà

Mẹ nó! Quan trọng là bị hấn giầy vò như vậy mà y còn phát ra mấy cái âm thanh mất mặt như thế hơn nữa, vậy chưa tính, lúc xong việc rồi lại còn xấu hổ để Tô Hoài rửa sạch cho y y, y còn mặt mũi đâu mà đi gặp người nữa chứ!

Lúc đó trong bụng còn thường bị đỉnh nhẹ một chút, Lục Viên sững sờ, hết Tô Hoài vô lại ép bức y, cả đến đứa trong bụng cũng ép bức y, cả hai không ai chịu dừng lại cả.

Đối với phụ nữ mang thai, chuyện phòng the thỏa đáng có thể giúp đỡ cho sự phát triển của thai nhi, thời điểm vợ chồng kết hợp sẽ bài tiết một chất kích thích giúp thai nhi cảm nhận được ấm áp và yêu thương. Khi Lục Viên còn làm việc trong phụ khoa, không ít lần nói lời này với những bà mẹ trẻ, giờ lại phát sinh trên người mình, Lục Viên giác thấy loại cảm giác này thật là quái dị.

Ma xui quỷ khiến thế này, Lục Viên lại sờ tay lên bụng, chăn cũng bị Tô Hoài kéo ra, sau đó, chỗ nằm phía sau bị Tô Hoài chiếm cứ cực nhanh, đợi khi Lục Viên kịp nhận ra, Tô Hoài đã ôm y, vuốt ve mu bàn tay y, tay kia nhẹ nhàng mát xa thắt lưng cho y.

“Tránh ra” – mặt Lục Viên lại nóng, bàn tay né tránh sự vuốt ve của Tô Hoài.

“Là ta nóng vội, ta xin lỗi.” – Tô Hoài nói rất nhỏ, trong mắt lại mang ý cười. Vì bụng Lục Viên đã lớn, nên mới rồi hấn đã hết sức nhẹ nhàng, di chuyển chậm chậm, vậy mà y vẫn la oai oái, chắc là sợ hãi rồi. Cười cười, Tô Hoài lại vươn tay xoa đầu Lục Viên, bị y né tránh, tâm tình Tô Hoài vẫn rất tốt.

Ngay từ khi bắt đầu, nhìn biểu hiện của y, trực trắc đến đáng yêu, hoàn toàn không giống người đã từng quan hệ với người khác, tất cả đều khiến hấn hiểu – Lục Viên và Lạp Mễ Nhĩ hoàn toàn không liên quan đến nhau, hay căn bản là đã thay đổi hấn thành một người khác

Dù là mất trí nhớ thật hay do một ẩn tình nào khác, nguyên nhân cũng không còn quan trọng nữa, kết quả này, Tô Hoài vô cùng hài lòng. Hiện tại, nằm trong vòng tay hấn, là người non nớt ngây thơ hay mất tự nhiên, là Tiểu Viên ngốc nghếch, không phải là Lạp Mễ Nhĩ với trái tim cao ngất.

“Bất quá, vừa rồi ta thấy, lúc sau ấy, trông người cũng thích thú lắm” – Tô Hoài trêu y, phát hiện người y cứng lên, lại lặng cười.

“Vô lại người nhớ kỹ cho ta, đây là lần cuối cùng” – Lục Viên nghiêng răng nghiêng lợi, mặt lại chôn tịt vào trong gối.

“Ừ ừ,” – Tô Hoài cười, ôm y thầm thì: “Một lần là được rồi, người đã là ca nhi của ta, ta an tâm rồi.”

Đúng là đồ mặt than không biết xấu hổ!

Mắng xong, lòng Lục Viên lại mềm, tránh mấy lần không thoát được cái ôm của Tô Hoài, cũng chẳng còn sức mà nháo loạn nữa, Lục Viên dần mệt, chìm vào giấc ngủ.

Tâm sự chút chơi:

Vâng, cuối cùng thì anh Viên cũng như anh Tô đều dâng cái đầu tiên của đời mình cho đối phương. Thế có chúa, khi mình edit mình đã ngồi đắn mặt ra và cười sằng sặc đến mức nước văng cả vào màn hình. Nói là Mỡ lên miệng mèo cũng được hay sự trái khoáy của việc “ông nói gà ông kia hiểu vịt” cũng thế =)) vừa thấy thương vừa thấy buồn cười. Nhớ hồi đọc QT, mình không giỏi đọc lắm, cứ quơ quơ đi thôi, nên cứ nghĩ: “À, cuối cùng thì H rồi.” – thế mới biết, đọc lướt quả thật là kinh khủng *cười*. Hôm bắt đầu ngồi edit chương này vào tối 6/3, lúc vừa đọc xong mẩu tí nổi bật về vụ chồng kiện vợ mất trinh đình đám trên mạng, lại nghĩ: Chà, dạo này nhiều người thích chơi nổi quá, không nghĩ ra được thứ gì thì lấy luôn chuyện chăn gối của bản thân để “nâng tầm” với xã hội. Sao không ai yên ổn và bình lặng như cặp đôi Tô-Viên nhỉ, cuộc sống vậy chẳng phải thanh thoi mà vui vẻ hơn sao. Ôi~ mình lại lảm nhảm rồi, hì, thôi không quấy rầy mọi người nữa.

À còn nữa, đừng ai tin những lời anh Tô hứa với anh Viên khi ở trên giường, các bạn sẽ thấy anh ấy hứa suông không biết bao nhiêu lần đâu XD

42. Chương 42: Nước Nóng

Ngày vẫn từng bước trôi qua, không quá hai ngày từ sau hôm ăn lẩu, Tán Bố mang ca nhi của mình đến Tô gia, ngày hôm đó, người thân tín trong thương đội đã đánh xe mang đồ dùng đến trước, đến lúc đi thì gần như đi tay không đến.

Hôm đó, Hoa Tử lưu luyến không rời đứng bên cửa, vừa ôm một người vừa ồ ào: “Biểu ca à, một mình huynh đến dịch trạm phải cẩn thận nhé! Ai nha, bệnh tật của huynh còn chưa khỏi hẳn, biểu đệ lo lắng cho huynh quá” – người được xưng là biểu huynh kia muốn mở mồm lại bị Hoa Tử ôm chặt trong lòng, liều mạng mà dúi: “Biểu ca à, có thể nào huynh vẫn kiên trì muốn về bên lão gia, biểu đệ không ngăn được huynh cầm lấy chút tiền này, ở dịch trạm sắm lấy một con ngựa rồi trở về với lão gia đi nhá” – nói đoạn, nhét người vào trong xe, lại vỗ vào mông ngựa, – “Biểu ca, bảo trọng” – đẩy mắt Hoa Tử sóng sánh nước mắt

Lục Viên đang ở trong sân giúp Tán Bố thu xếp, thấy bên ngoài náo nhiệt muốn ra xem, lại bị Tô Hoài túm lại.

“Hoài Chi, Hoa Tử làm gì ở đó vậy?”

“Đuổi tà.” – Tô Hoài hừ một tiếng, gọi Hoa Tử: “Quay lại lấy lá dong ra lau chùi cổng với sân đi, còn cả hầm rượu nữa.”

Hoa Tử đang nghênh ngang vẩy tay với chiếc xe ngựa, nghe thấy một câu vậy của Tô Hoài mới thôi, ngượng ngừng quay đầu, lại nhìn thoáng qua mảnh sân to bụi, còn cả hầm rượu kia cũng không nhỏ đâu

Thiếu gia à, Hoa Tử ta không phải là “Hoa xó nhà” của người sao, nói sao kia cũng là mưu kế người ngầm đồng ý rồi, ta cũng vì vậy mà đẩy Nhan thất công tử kia vào chỗ chết rồi, vậy mà người

Đã nhiều ngày nay, từ khi Tán Bố vào Tô gia ở, Lục Viên liên tục để tâm, vì chữa trị cho ca nhi nhà Tán Bố, nên vừa dụng thuốc lại vừa phải nghiên cứu thực đơn. Tán Bố là người trong thương đội, có nhiều mối, phạm là Lục Viên muốn ra ngoài mua dược liệu hay nguyên liệu nấu ăn, không có Tán Bố là không xong. Tán Bố là người ngay thẳng hào phóng, thật đó, nhất là bỏ tiền tiêu cho ca nhi của mình, Lục Viên ở chung rồi mới biết, cũng càng ngày càng thích tính vị đại ca này hơn.

Trong nhà lắm công lắm chuyện, gần đây là lại là chuyện dê biếng ăn, nên đến khi Lục Viên chú ý đến việc Nhan thất biến mất đã là ba ngày sau.

“Đưa đến dịch trạm ư?” – thời điểm Lục Viên nghe được tin này là đang đứng trong bếp chỉ huy Tô Hoài nấu canh, có chút kinh ngạc nhìn Hoa Tử, sau đó lắc đầu.

Nhan thất này, tự tạo nghiệt khó sống, vẫn nên tự cầu nhiều phúc đi.

Nghĩ vậy, nắm cẩu kỷ ném vào trong nồi, Lục Viên ghé lại ngửi: “Ừ, ninh nửa canh giờ nữa là được. Tán Bồ đại ca quả nhiên là thần thông quảng đại, ta nói là canh bồ câu non tần cẩu kỷ, thế là anh ta liền mang bồ câu non với cẩu kỷ đến.” – Lục Viên nhìn hai con bồ câu non nà trong nồi canh sôi ừng ục, lại cười cười, hai con đầy nhá!

“Hoa Tử, hôm nay ngươi không cần đi chăn dê hả?” – Tô Hoài quay lại nhìn Hoa Tử. Đám dê cái trong nhà không chịu ăn cỏ đã vài bữa, làm Lục Viên băn khoăn buồn sâu mãi, Tán Bồ từ thảo nguyên tới, chỉ đến liếc mắt xem xét một lúc, lại hỏi tình hình nuôi dưỡng thế nào, là tìm ngay ra nguyên nhân.

Té ra là hôm trời xuân cỏ non mới mọc, Hoa Tử đã thả dê ra cho chúng đi gặm, kết quả là khi trở về cho chúng ăn cỏ khô, tự nhiên dê không muốn ăn, chỉ nhớ tới món cỏ non mềm kia. Suy nghĩ nửa ngày, biện pháp giải quyết chính là – mỗi ngày Hoa Tử chăn dê ra ngoại thành, cho chúng ăn cỏ mới rồi dắt về. Chính nó gây họa, vậy tất nhiên là chính nó phải nhận chân giải quyết rồi. Cả nhà lớn bé đều nghĩ biện pháp này ổn lắm, đương nhiên là một người thông cảm cho Hoa Tử cũng không có.

“Thiếu gia, người không muốn nhìn thấy ta đến vậy sao” – Hoa Tử ôm cửa, hai ngày nay chân nó muốn rộp cả lên rồi, thật sự chẳng muốn đi tẹo nào. Nói thế nào Hoa Tử nó cũng là thư đồng, thích vũ văn lộng mực hơn, thế nào lại suy lục thành người chăn dê thế này

Tô Hoài không nói không rằng chỉ nhìn Hoa Tử như vậy, không cần đợi lâu, Hoa Tử không chống đỡ được nữa đành ngoan ngoan thở dài, cong móng chạy ra ngoài. Bởi vậy, trong bếp chỉ còn lại Lục Viên và Tô Hoài. Từ chuyện phát sinh với Tô Hoài lần đó, hai người ở chung có chút xấu hổ. Bấy giờ, Lục Viên cười cười một tiếng: “Ý, huynh cứ trông nòi đi, ta ra nhìn xem Tán Bồ đại ca đã về chưa”

“Ngươi cứ trốn tránh ta làm gì, ta cũng đâu thể ăn ngươi.” – Tô Hoài không gấp, vươn tay bắt lấy người, không cho đi.

“Khụ khụ” – Lục Viên đỏ mồ hôi lạnh, gương mặt trùng Tô Hoài. Ăn ta? Đúng là người có thể đẩy đến mức xương cốt cũng không thêm phun ra nữa

“Muốn ném thử chút không?” – một tay Tô Hoài giữ Lục Viên, một tay cầm muối khéo léo múc một muôi canh, đánh mắt sang Lục Viên.

Ấy, trông màu sắc cũng không tồi nha Nhếch mép, Lục Viên ngoan ngoãn đi lại, để Tô Hoài dứt một miếng: “Tay nghề không tồi, hương vị thơm nồng, mặn nhạt vừa đủ A, cho thêm chút rau thơm đi! Ừm”

Lục Viên vừa ngẩng đầu thì bị Tô Hoài hôn trộm một cái, sau rồi ngó ra nhìn hẩn liếm liếm môi, mặt không thay đổi nói: “Ừ, đúng là nên thả ít rau thơm.”

Lục Viên thề với trời, nếu giờ trong tay y có một cây đao, nhất định y sẽ chém chết cái tên vô lại này!

*

Xuân qua đi đặc biệt nhanh, chớp mắt cái nóng đã đến, Lục Viên có chữa, càng dễ chảy mồ hôi, mặc quần áo cũng mỏng hơn, hơn năm tháng, bụng cũng tròn lên rõ ràng. Suốt ngày đi lại trong sân, tay chống thắt lưng lê quèn quẹt trên mặt đất, trông hệt như con chim cánh cụt, chính y nhìn cũng thấy khó chịu, vậy mà người ngoài nhìn vào lại thấy đáng yêu.

Nhờ hưởng sái cái phúc của ca nhi nhà Tán Bồ, suốt ngày Lục Viên được bổ thân theo hẩn, ca nhi kia vì mất con cho nên ký thác hết hy vọng lên người Lục Viên, nói cẩn thận cái này đề phòng cái kia, biện pháp dưỡng thai gì trên người hẩn cũng dùng hết lên người Lục Viên, làm y thấy như – chỉ còn kém nước kêu ca nhi một tiếng mẹ thôi.

*

Hôm đó, Tán Bồ ra thương đội có việc, Tô Hoài cũng đi từ sáng sớm, thấy bảo là người mà Nhan thất đặc tội đã đến, hẩn ra để xem xếp tình hình, Hoa Tử cũng dắt dê đi ăn cỏ, trong nhà chỉ còn Lục Viên và ca

nhi nhà Tấn Bố. Vị ca nhi này tên là Nạp Cách Nhĩ, trông không thanh tú lắm nhưng lại khỏe mạnh rắn chắc, làm người giản dị. Nạp Cách Nhĩ không nói được tiếng Trung Nguyên, ở trong Tô gia dăm bữa nửa tháng cũng học được mấy từ đơn giản, Lục Viên cũng bị bắt học tiếng Thảo Nguyên theo, từ đó hai người trao đổi cũng không đến mức khó khăn lắm.

Ngồi trong phòng, Nạp Cách Nhĩ lại kiên trì tiếp tục công việc mấy ngày nay – đó là dạy Lục Viên may quần áo. Nạp Cách Nhĩ là một ca nhi khéo tay, mấy ngày nay đã làm cho oa tử trong bụng Lục Viên cơ man nào là áo con, quần con, rồi bao nhiêu là giày con, mũ con. Đối với Lục Viên, một nam nhân cao lớn mà lại làm những thứ như đàn bà con gái thế đã rất khó chấp nhận rồi, mà quan trọng nhất là người ta còn buộc y cũng phải may theo nữa! Lục Viên thật sự chịu không nổi.

“Quần áo dành cho oa nhi trong bụng người, ta có thể làm, nhưng quần áo nam nhân của người rách, ta không thể vá được!” – Nạp Cách Nhĩ thắm thía dạy học cho Lục Viên: “Ta thấy nam nhân nhà người rất tốt với người, chút xíu việc con con cũng không để người làm. Nhưng dù sao, tình cảm cũng đến từ đôi bên, hai người chung sống với nhau, người cũng phải nghĩ tương trợ cho hần chứ?”

Lục Viên cầm áo của Tô Hoài trên tay, từ khi Nạp Cách Nhĩ đến, quần áo trong nhà đều là hần giúp giặt sách, đây là lúc thu quần áo thì phát hiện ra áo Tô Hoài bị thủng một lỗ nhỏ, thế là có thể nào cũng bắt y vá lại. Lục Viên nhìn chiếc áo mà u sầu, lại ngẩng đầu nhìn Nạp Cách Nhĩ mà sầu u.

Không phải y không muốn vá, mà là kỹ thuật kia đoán chừng chờ đến khi y vá xong đầu đấy rồi, chiếc áo này cũng chẳng mặc được luôn.

Lục Viên ngồi một bên vá rồi lại gỡ ra, gỡ ra lại vá, miếng vải cũng bị y làm nát bấy rồi, Nạp Cách Nhĩ lại nói – nếu không thì người thêu một bông hoa vào chỗ đó đi? – Lục Viên muốn điên rồi ngay khi y sắp hỏng đến nơi thì bên ngoài lại vang lên tiếng đập cửa dồn dập, cắt ngang đoạn đối thoại rồi rầm đó.

“Ta ra mở cửa, người cứ may trước đi!” – Lục Viên vui sướng kêu một tiếng, nếu không phải vướng bụng chắc hẳn y nhảy cẫng lên rồi.

Mở cánh cổng, Lục Viên sững sốt, hóa ra là Cột.

“Cột, lâu lắm không gặp, trông cao hần rồi nha! Ha ha, từ khi ta rời khỏi Thạch Hà thôn, người chẳng đến thăm một lần nào, hôm nay thế nào lại đến chơi thế?” – Lục Viên đánh giá Cột một chút, mấy tháng không gặp, thẳng nhóc này trông ra dáng hần, vóc dáng cao dài, dáng dấp thành thực, đôi mắt sáng, trông khôn khéo hơn, Lục Viên nghĩ – có lẽ là luyện từ tiệm tơ lục rèn ra đây mà!

Cột thấy Lục Viên cũng đứng đánh giá, tầm mắt dừng trên vòm bụng tròn của y, giật mình ngẩn ra, Lục Viên xấu hổ “khụ” một tiếng.

“Tiểu Viên, xem ra Tô đại phu đối đãi với người tốt quá nha, béo ra không ít.” – Cột cười cười, đại khái là từ lần trước, khi biết Lục Viên từ nam nhân chuyển thành ca nhi, nó đã quá mức sợ hãi, nên giờ còn có chút mất tự nhiên, biểu tình có phần khách sáo, đặc biệt khách sáo.

“Cột, người tới là có chuyện gấp, đúng không?” – Lục Viên thấy không khí có phần xấu hổ, không hàn huyên nữa mà hỏi thẳng.

“Đúng đúng! Ta tới tìm Tô đại phu!” – Cột vỗ gáy, mặt lộ ra một tia vội vàng: “Từ khi Tô đại phu dọn đi tới giờ, người có bệnh trong thôn toàn phải lên trấn trên tìm đại phu, hôm nay vốn ta muốn lên hiệu thuốc tìm Tô đại ca, nhưng hần lại không ngồi khám ở đó, đại phu khác thì ta không dám tin”

“Hoài Chi à, Tô Hoài có việc đến dịch trạm, trong nhà là ai bị bệnh?”

“Tiểu Ngũ, là hài tử mà người đỡ đẻ ấy, cả người nó nổi đầy mụn nước, trông rất ghê, A sao nói – không chừng là bị bệnh truyền nhiễm, vô cùng sợ hãi nên bảo ta nhanh chạy đi tìm Tô đại ca qua nhìn xem sao”

Lục Viên sững sốt, mụn nước, còn nghi ngờ là bệnh truyền nhiễm – liệu có phải bệnh đậu mùa không?

Nghe thế y cũng không yên, vội nói: “Ta đi theo người xem thế nào, chờ ta đổi quần áo đã.”

“Tiểu Viên người ư?”

“Ta cũng là đại phu, người cho là ai đỡ đẻ cho Tiểu Ngũ nhà người hả?”

“Ý ta là người người”

“Đừng lồi thôi, thân ta không có việc gì, giờ Tiểu Ngũ nhà ngươi mới có chuyện kìa!” – đối với bệnh nhân, từ trước tới nay Lục Viên luôn là người quyết đoán. Y quay về phòng nói sơ qua tình hình cho Nạp Cách Nhĩ, nhờ hẩn chờ khi Tô Hoài về thì nhắn rằng đến nhà Vương A sao ở Thạch Hà thôn tìm y. Sau đó vào phòng Tô Hoài lấy hòm thuốc, theo Cột trở về nhà nó.

43. Chương 43: Thủy Đậu

Dọc con đường đến nhà Vương A sao, Lục Viên liên tục hỏi Cột triệu chứng bệnh của Tiểu Ngũ, cũng hỏi xem trong thôn có ai bị triệu chứng tương tự không, có ai tử vong hay không. Tới nhà Vương A sao, Lục Viên đã xác định được không phải bệnh đậu mùa, chỉ là lên sởi bình thường.

Tiểu Ngũ cũng đã hơn ba tháng, Lục Viên vừa bước vào nhà thì bị Vương A sao nhẩy ra ôm chầm lấy khóc tu tu, ca nhi họ Vương cũng đi đi lại lại quanh Vương A sao, coi bộ cũng sốt ruột không yên, Vương đại ca thấy Lục Viên đến, lại nghe nói Tô đại phu có việc cũng nhanh chóng chạy ra tiếp đón, bế Tiểu Ngũ đặt lên giường cho Lục Viên kiểm tra.

Cậu bé đã khá lớn nên tiếng khóc cũng chẳng vừa, mặt nghẹn đỏ đỏ lừ, nắc lên từng cục. Lục Viên gỡ tá lót ra thì thấy trên làn da trắng sữa mọc mấy nốt mụn nước, nhưng chừng như bị gãi mà toét ra chảy mủ. Lục Viên sờ lên trán nó, thấy bị sốt.

“Gần đây có mang oa tử ra ngoài hay đưa ai bế không?” – Lục Viên vừa kiểm tra vừa hỏi.

“Trước đây mấy hôm có đưa về quê Thanh Minh.”

“Trong nhà có đứa bé nào từ ba đến sáu tuổi cũng mọc mụn nước thế này không?”

Vương A sao lắc đầu, ca nhi đứng bên lại nói: “Trong nhà không có, nhưng khi ta ôm Tiểu Ngũ ra ngoài chơi thì đúng là có đến nhà một ca nhi mắc sởi.”

“Vậy đúng rồi.” – Lục Viên cười cười, đứng dậy nhìn Vương A sao – “Chỉ là bị thủy đậu thôi, bình thường trẻ em rất hiếm khi bị, Tiểu Ngũ là bị người ta lây nhiễm sang thôi, không có việc gì đâu, bôi ít thuốc giảm bớt ngứa, đừng để nó gãi vỡ ra. Trong nhà đã có ai từng bị thủy đậu chưa?”

Vương A sao lắc đầu. xem ý thì bên này rất hiếm khi mắc bệnh thủy đậu, nguồn lây bệnh cũng ít. Lại kiểm tra tình trạng bệnh, Lục Viên nhíu mày: “Ta kê mấy thang thuốc, người trong nhà cũng uống đi. Thủy đậu rất dễ lây, tuy chỉ là bệnh mắc ở trẻ em nhưng người chưa từng nhiễm cũng dễ bị lây lắm. Một người chăm sóc Tiểu Ngũ này, những người khác đừng tiếp cận, còn phải chú ý đến những mụn nước, đừng để nó vỡ chảy nước.” – Lục Viên vừa dặn dò vừa tìm kiếm trong hòm thuốc của Tô Hoài. Mấy ngày nay ở Tô gia, không ít lần hỏi Tô Hoài các loại thuốc trung y rồi nhiều thứ khác nữa, cũng từ đó mà chuyển nghề nghiệp cũ của mình theo hướng trung y, cũng nhiều lần tấy mấy hòm thuốc của Tô Hoài thành quen, nhanh chóng tìm được thuốc mỡ giải nhiệt bôi cho cậu bé. Lại bảo Vương ca nhi tìm một mảnh vải bọc tay nó lại phòng việc gãi vỡ mụn, dụi mắt rồi lại nhiễm.

“Thằng bé chỉ bị sốt nhẹ thôi, không có gì nghiêm trọng cả, nhưng cái chính là phải tránh gió, tắm rửa thì dùng nước ấm. Mặt khác có thể lấy tử thảo, mùi, rễ tranh, trúc mía sắc thành nước cho nó uống, sẽ nhanh khỏi hơn.” – Lục Viên vừa nói vừa cuốn lại tá lót cho cu cậu, từ trước đến nay y luôn có duyên với trẻ con, đứa bé nào thấy y cũng theo, giờ tuy cơ thể đã thay đổi nhưng khí chất ấy vẫn thế. Cũng chẳng rõ là do Lục Viên bôi thuốc rồi cậu bé không ngứa nữa hay do vỗ về mà thoải mái, lúc này tiểu hài tử không khóc nữa mà tròn cặp mắt lúng liếng chớp chớp nhìn Lục Viên.

“Thằng nhóc này cũng biết ai là người đỡ nó ra đấy nhé!” – Vương A sao thấy con mình không bệnh gì nghiêm trọng cũng thở phào, trêu đùa nói.

Lục Viên nghe thấy cũng vui lây, giơ tay sờ sờ khuôn mặt mũm mĩm của nó, mềm mềm nộn nộn, sướng tay ra phết.

“Tiểu Viên ngồi chơi đã, Tam ca nhi mang một bình trà tới đây! Thằng ranh Cột này đúng là không hiểu chuyện, Tô đại phu không có nhà thì không biết đường mà đi mời người khác sao? Lại để người đang bụng mang dạ chửa chạy tới đây, nhờ chẳng may bị làm sao thì sao!” – đã nhiều ngày không gặp Lục Viên, Vương A sao thân thiết kéo y cùng ngồi lên giường lò, nhìn từ trên xuống dưới đánh giá: “Ừ, xem ra Tô đại phu không bạc đãi người, khí sắc so với trước kia tốt hơn nhiều lắm! Lại còn béo ra nha, cứ gầy nhom nhom ta thấy cũng đau lòng! Tiểu Viên à, chữa đứa đầu tiên chắc vất vả lắm nhỉ?”

Ngón tay bị cậu nhóc Tiểu Ngũ nắm chặt, Lục Viên dời mắt khỏi thằng bé cười cười với Vương A sao: “Cũng không có gì.” – tuy nói vậy nhưng lòng Lục Viên lại đang kêu khổ không thôi, vốn không muốn sinh đứa bé này ra mà giờ đã đến nước này còn có thể làm gì chứ Đang ngồi tán gẫu thì ngón tay vốn bị nắm lại bị cu cậu Tiểu Ngũ đút vào mồm, không ngừng mút mút làm y ngứa ran.

“A sao, Tiểu Ngũ nhà người dói bụng này.” – Lục Viên có chút dở khóc dở cười, lại sợ thằng bé nhiễm khuẩn vội vàng rút tay ra, nào đâu vừa rút ra thì cu cậu khóc òa lên. Vương A sao cũng tùm tùm cười, mắng yêu một câu rồi bảo Tam ca nhi mang cháo lỏng đến đút cho nó.

“Tiểu Viên đừng về vội, chờ một lát nữa Tô đại phu đến đưa người về ta mới yên tâm. Tam ca nhi, mang hộp kem bôi da lại đây cho ta.” – Vương A sao nói xong, Tam ca nhi mở ngăn tủ lấy ra một chiếc hộp tròn màu đỏ, A sao hướng Lục Viên đánh mắt, Tam ca nhi đặt chiếc hộp vào tay Lục Viên.

“Giờ người đã sáu tháng rồi, bôi lên bụng cho đỡ ngứa, Tô đại phu là nam nhân nên không lo được đến những chuyện này, chính người đừng tệ với mình, về thì bảo Tô đại phu thoa cho, dễ chịu lắm đó.” – Vương A sao nói xong thì nhìn chân Lục Viên – “Xem này, xuân ô thu đông[1], mới qua xuân mà đã mặc phong phanh thế này rồi, không chú ý giữ ấm cơ thể sau này lại ốm đau thì làm sao, hử! Tam ca nhi, mang cái nẹp ống chân mới đan mấy ngày trước đưa cho Tiểu Viên đi!”

Lục Viên muốn nói thôi mà phải Vương A sao lại dặn dò, quả nhiên là coi Lục Viên như ca nhi nhà mình mà săn sóc. Lục Viên nhận thấy y được hời quá, dân phong nơi đây thuần phác, ai ai cũng thật lòng đối tốt với y, chẳng vì danh lợi hay dụng tâm gì khác. Ngày hôm đó Tô Hoài đã hỏi y, có phải y không thích nơi đây không, nói thật, lúc đầu y không thích, nhưng hiện tại thì y thật tâm thích rồi.

Ngoài miệng Tô Hoài không nói nhưng Lục Viên cũng biết - hẳn rất để ý chuyện y thừa nhận chán ghét nơi này. Có lẽ nên tìm một cơ hội nào đó giải thích với hẳn thôi, cái người kia im như cái hũ chìm ấy, đợi tới khi hẳn hỏi chẳng biết phải chờ đến bao giờ.

Đang cùng Vương A sao buôn chuyện thì chợt nghe thấy bên ngoài có động tĩnh, ngẩng đầu nhìn thì thấy Tô Hoài hấp tấp chạy vào, đến khi bốn mắt nhìn nhau, Lục Viên thấy rõ hẳn khế thở phào nhẹ nhõm một hơi. Tô Hoài không nói gì với y, chỉ chào hỏi Vương A sao, lại ra xem xét cho Tiểu Ngũ. Lục Viên nhận ra mình có phần lỗ mãng, áy náy theo sau Tô Hoài hỏi: “Chuyện ở dịch trạm xong xuôi rồi chứ?”

“Ừ.” – Tô Hoài gật đầu, cũng không nhiều lời, dặn dò Vương A sao mấy câu chuyện bốc thuốc phòng trừ rồi cáo từ. Vương A sao vốn mời hai người ở lại ăn cơm, bảo lâu lắm mới tới một lần, nhưng Tô Hoài nói bên ngoài đang có xe chờ, hẳn đi nhờ xe người ta tới đây, để lỡ chuyện của người ta thì không hay. Vương A sao thấy thế mới thả người, trước khi đi còn bao một đồng thuốc bỏ cho Lục Viên, sai Cột xách ra xe ngựa.

Chiếc xe đứng trước con ngõ nhỏ, được hai con ngựa lớn kéo, vừa thấy đã biết chủ xe là người danh giá. Lục Viên thấy kỳ lạ, đang muốn hỏi Tô Hoài thì màn xe đã xóc lên, sau đó một người thanh niên đáng nhỏ gây ngờ ra cười cười: “Tô đại ca, đây là vị ca nhi liễu lĩnh nhà huynh đấy à!”

Người thanh niên đó ăn mặc rất quý phái, vừa nhìn cũng biết chất vải thuộc hàng thượng hạng, chỉ có điều hoa văn cách điệu có hơi là những bông hoa thêu bằng màu tím nhạt lúc đó Lục Viên mới hiểu ra – có lẽ người này là một ca nhi!

Đến khi đến gần rồi Lục Viên mới nhìn rõ, ca nhi này quả nhiên là con nhà giàu, giơ tay nhắc chân đều tao nhã, phục sức cũng thanh nhàn, chỉ là khuôn mặt thiệt xin lỗi bộ quần áo y mặc quá!

Nếu phải dùng một từ cụ thể để hình dung diện mạo hần, tuy khó nghe nhưng có thể nào cũng không thoát khỏi một chữ — Xấu!

Lục Viên vội vàng dời mắt cúi đầu bước lên xe, ngồi vào trong xe rồi y vẫn không dám nhìn mặt ca nhi kia, sợ người ta phát hiện ra y không lễ phép. Nhưng vị ca nhi này không ngượng ngùng e lệ như những ca nhi bình thường, hần rất hào sảng, Lục Viên chưa nói lời nào hần đã mở lời trước.

“Ta họ Trần, tên một chữ Diệp. Hôm nay vốn là đến tìm Tô đại ca đón người, nhưng đúng lúc hần bảo có việc gấp nên tiện giúp một tay. Ta nghe Tô đại ca nói người là Tiểu Viên, không cần câu nệ đâu!”

Lục Viên nhìn Trần Diệp lại quay sang nhìn Tô Hoài, từ lúc lên xe đến giờ Tô Hoài vẫn không nói gì, tuy ngày thường hần như cái hũ nút, nhưng ở chung lâu rồi nên Lục Viên cũng nhìn ra những biểu tình khác nhau của hần, tỷ như hiện tại, hần không nói lời nào, mắt cũng không đánh sang y, vậy biết ngay là hần đang giận rồi.

Người ta vẫn nói “Không thể vượt mong hồ”. nên tất nhiên Lục Viên sẽ không đại gì mà trêu vào Tô Hoài lúc này, y lại quay sang bắt chuyện với Trần Diệp: “Người tới đón người ư?”

“Ừ, tới rước về Trần gia, cũng chính là tướng công của ta.” – lúc Trần Diệp nói mấy lời này, vẻ mặt nom có vẻ thiếu kiên nhẫn: “Trong nhà thì chồng chất là việc, hần còn chạy loạn làm ta thêm phiền!”

“Hả?” – Lục Viên sững sốt, có cảm giác rất hỗn loạn: “Tướng công mà người nói là” – Lục Viên cau mày, rồi cũng mò ra được ít đầu mối: “Không phải là gã Nhan công tử đó chứ?”

“Tô đại ca không nói với người ư? Hai nhà Trần Nhan chúng ta là thế giao lâu năm, ta với Nhan thất đã có đính ước từ trước, chẳng qua đó là ý tứ của hai bậc bề trên, còn chúng ta thì chường mắt nhau lắm.” – Trần Diệp hừ một tiếng, vén màn xe lên nhìn xem đã đi tới đâu rồi, lúc đó Lục Viên mới thoáng thấy bên hông hần có gài một thanh đao, y lặng lẽ dịch dịch mong lại gần bên Tô Hoài.

“Đúng rồi, đa tạ các vị đã chiếu cố tướng công nhà ta, phải ta thì đã đập chết hần rồi, lúc đó về cũng không biết phải ăn nói sao với gia phụ nữa!”

“Là người đánh hần?” – lời vừa buột khỏi miệng, vỏ đao lại lóe sáng làm y chói cả mắt, lúc đó Lục Viên mới có chút hối hận, khụ khụ hai tiếng, lại tiếp tục dịch dịch mong về phía Tô Hoài.

“Haii, ra ngoài phóng đảng trác táng cũng phải có mức độ, trước kia hần làm xấu mặt Nhan gia thì thôi, nhưng giờ đã về Trần gia rồi ít nhiều cũng phải thu liễm lại cho ta! Kia chẳng qua là hình phạt nhỏ nhẹ mà thôi Hừ! Đánh cho bớt hèn!” – tính tình Trần Diệp rất phóng khoáng, nói xong còn vỗ vỗ lên hai đùi mình, nói với Lục Viên: “Cái gã bạc nhược thể này, ta thấy đám ca nhi mà hần “chơi” qua cũng tám chín phần là dạng chẳng có đầu óc! Người nói xem có đúng không, Lục Viên?”

“” – Lục Viên cười đến là lạnh, im thin thít không biết đáp trả ra sao.

Vị ca nhi này trông đáng vẻ hung tợn, cá tính hung hãn, so với hần gã Nhan thất kia chỉ là con gà còi, bảo là ra ngoài trắng gió, nói trắng ra có mà ra ngoài chạy trốn thì có

Cùng đi cả đoạn đường có thêm vị ca nhi hào sảng cũng nhộn nhịp thêm bao nhiêu, chẳng qua là hần nói câu nào là Lục Viên lại tự niệm trong lòng bốn chữ — “tự cầu nhiều phúc” cho Nhan thất câu này.

Đúng là Ác nhân tất có ác nhân trị

*

Có xe chở nên thời gian về nhà cũng nhanh hơn rất nhiều.

Lục Viên vừa bước vào sân, Hoa Tử với Nạp Cách Nhĩ đã lao ra vây lấy y, người cầm đồ người quả trách, còn Tô Hoài lại quay người vào bếp nấu cơm.

Người này, liệu có phải giận y thật không đó, Lục Viên thấp thỏm không yên.

☐ _____

1. Xuân ô thu đông: ngạn ngữ chỉ kinh nghiệm giữ cơ thể khỏe mạnh. “Xuân ô” ý nói là mới vào mùa xuân, nhiệt độ không khí mới chuyển ấm chưa cần phải cởi áo bông sớm. Mấy tháng mùa đông lạnh lẽo,

cơ thể sản sinh nhiệt để thích ứng với mùa đông, từ đông chuyển sang đầu xuân, không khí mới ẩm hăng còn lạnh, nhiệt độ biến hóa rất nhiều nên chưa nên cởi áo bông sớm quá, nếu không khi nhiệt độ đột nhiên giảm xuống lại không kịp thích ứng, sức chịu đựng của cơ thể giảm xuống dễ sinh bệnh. Còn “Thu đông” là chỉ không khí mùa thu mát mẻ, không cần mặc thêm nhiều quần áo.

44. Chương 44: Trả Lời

Đặc điểm của mặt than là vĩnh viễn không biểu hiện ra mấy cảm xúc thường tình như hỉ nộ ái ố, mặc dù người không cách nào nhìn ra là hẩn vui, nhưng ít ra hẩn cũng không giận.

Nhưng tình huống này thì sao, mặt than giận rồi – Lục Viên chợt thấy sao mà mờ mịt quá.

Cơm chiều xong còn tạm ổn, có Tấn Bố ngồi bàn chuyện dê chuyện sữa, rồi Hoa Tử liền mồm hỏi thăm chuyện “Hậu sự” của Nhan thất, không khí trong nhà còn náo nhiệt. Đến tối về buồng chỉ còn hai người Lục Viên và Tô Hoài, không khí lập tức lạnh xuống.

Tô Hoài vẫn không nói câu nào, chỉ tuần tự đi làm những việc thường lệ như trước, bưng nước ấm cho Lục Viên ngâm chân, tiện thể xoa bóp chân cho y. Cái con người này chẳng chịu nói gì, cũng chẳng thể cứ im lặng như thế cho nên Lục Viên không chịu nổi, đành phải mở lời:

“Ừm hôm nay huynh cũng thấy chuyện nhà Vương A sao đó, Tiểu Ngũ mắc bệnh thủy đậu. Ta đã hỏi thăm một chút rồi, thôn Thạch Hà chưa từng có ai bị căn bệnh này, không chừng Tiểu Ngũ lại lây lan bệnh cho mọi người ấy. Mai huynh kê thang thuốc phòng thủy đậu sang đó cho mỗi nhà một ít hai ta cũng phải uống”

“Ừ.” – Tô Hoài đáp, chuyên tâm bóp chân.

“Nghe ta nói này, Tiểu Ngũ chỉ uống cháo lỏng, sức đề kháng sẽ yếu. Ban này ta bàn với Tấn Bố đại ca hỗ trợ phối giống cho dê cái rồi, bao giờ dê cho sữa thì phối hợp cho oa tử uống, đảm bảo cơ thể sẽ khỏe mạnh lên rất nhiều!”

“Nhắc chân.” – Tô Hoài khẽ nói, lau chân cho Lục Viên.

“A hôm nay đến nhà Vương A sao, thật đúng là nghĩ đến mà hoảng, Vương A sao lời kéo nói chuyện không dứt, lại còn cho ta một hộp kem bôi để ta bôi lên bụng nữa, ha ha Nhưng mà Tiểu Ngũ lớn nhanh thật ấy, mới có 3 tháng đã phổng phao thế rồi, thằng bé cứ giữ chặt ngón tay ta không buông, còn cho vào miệng gặm nữa chứ ấy, Hoài Chi, huynh tìm gì vậy?”

“Kem bôi đâu?”

“Hả, ở trên bàn kia, mà huynh cần nó làm gì?” – Lục Viên nhăn mặt nhăn mày, sau đó thấy Tô Hoài đi đổ chậu nước, cầm hộp kem rồi đến bên y, vạch áo y ra.

“Hoài Chi ta nói huynh đừng sờ, ta tự bôi là được rồi”

“Ngồi im.”

Trong bụng có một “thứ” đang sống, vòm bụng bị giãn ra, còn có thể thấy rõ mạch máu nhát dưới làn da, cũng vì khô hành mà có chỗ nứt nẻ. Tô Hoài vuốt một lớp kem bôi lên bụng Lục Viên, động tác nhẹ nhàng làm Lục Viên thấy ngứa, có chút cảm giác kỳ quặc.

“Này, Hoài Chi” – Lục Viên đang muốn ngăn động tác trong tay Tô Hoài lại thì đột nhiên bụng bị đỉnh một cái, đến cả Tô Hoài cũng sưng sờ.

“Đau không?” – Tô Hoài lập tức nhìn Lục Viên.

Lục Viên ngẩn cả người.

Khi còn công tác trong khoa phụ sản, y đã chứng kiến rất nhiều phản ứng của các cặp vợ chồng khi đứa bé hoạt động trong bụng mẹ, kinh ngạc hoặc mừng vui đều có, vì một sinh mệnh mà vui sướng. Lúc ấy người

chồng sẽ nói: Đứa bé này thật hiếu động, có người lại nói – không hổ là con ta, đôi khi chẳng biết phải nói gì mà chỉ kích động sắp tai lại nghe

Nhưng còn Tô Hoài, hẳn lập tức quay sang nhìn y, như thể y là một món đồ sứ chỉ cần động vào sẽ vỡ, sau đó hẳn hỏi – Đau không?

Đúng, có lẽ đứa bé này với cả hai người đều là vị khách không mời mà đến.

Nhưng, nếu chỉ riêng Tô Hoài, hẳn có trăm ngàn cái lý do để bài xích vị khách không mời này, nhưng vì tiếp nhận y rồi, chỉ duy nhất một lý do đó đã nặng, nặng đến mức dễ dàng đè nén trăm ngàn lý do kia xuống

Chợt đầu Lục Viên hiện lên một câu – Yêu ai yêu cả đường đi – Tô Hoài đã biểu lộ ra rất nhiều lần, vậy mà đến giờ Lục Viên mới nhận ra.

Đôi khi, một hành động còn hơn ngàn ngôn ngàn ngữ vậy đấy.

Chỉ trong khoảng khắc Tô Hoài hỏi một câu “đau không?” kia, Lục Viên đã hiểu hết rồi.

Tâm trạng y lúc này nên hình dung thế nào nhỉ?

Một người luôn bên người, vòm ngực ôm lấy người, đôi tay chăm sóc người, sau đó hẳn nhìn người, trên mặt, trong mắt, hay ngoài miệng cũng chỉ có người

Cuộc đời Lục Viên, à không, phải nói là cả hai cuộc đời Lục Viên, y chưa từng được ai nâng niu trên tay như vậy.

Là một người đàn ông trưởng thành, một vai gánh vác gia đình, một vai gánh vác sự nghiệp. Kiếm tiền, hiếu kính cha mẹ, cưới vợ, nuôi con Có người phải gánh trên đôi vai quá nhiều trách nhiệm, cũng có người đi trên con đường dài một mình, một người tiến, một người lui. Người ta vẫn ví von, đàn ông là sắt thép, nhưng có ai biết đâu bên ngoài kiên cứng như thép, trái tim lại luôn mềm.

“Hoài Chi, huynh có biết bé con sáu tháng trông thế nào không?” – Lục Viên cười, bỗng đầu lòng y chợt bình thần lạ, y dịch vào một bên để Tô Hoài ngồi, tay cầm tay Tô Hoài đặt lên bụng, dẫn dắt hẳn cảm nhận.

Nhăn mày mà lắc đầu, Lục Viên giác như nếu phải kể chuyện buồn cười nhất trong đời y, có lẽ chính là một màn này đây nhưng nhìn hờn thẹn này sinh trưởng trên người y, ngoại trừ việc thừa nhận sinh mệnh này như một phần của mình, y còn có thể thế nào khác chứ!

Rồi rồi! Coi như y xui xẻo đi!

Tự cười giễu mình, Lục Viên tiếp tục nói: “Lúc này, bé con hình thành lông mi và mí mắt rồi, làn da thì vẫn nhăn nheo, hồng hồng, đầu cũng nhỏ, chân răng bắt đầu phát triển, ngón tay ngón chân cũng bắt đầu mọc móng. Giờ nó có thể nghe được âm thanh rồi đấy, nó luôn nằm trong bụng nghe ngóng, nếu nghe thấy bên ngoài có động tĩnh hay cảm giác được có tiếng động, nó sẽ đá nhẹ một cái cho ta biết.” – Lục Viên vừa nói vừa kéo tay Tô Hoài sờ lên các vị trí đã hình thành, mà cái cục tổ tông trong bụng kia cũng như cảm nhận được những cái vuốt ve cứng nựng bên ngoài mà không ngừng đông đá một cái, tây đập một cái.

“Hoài Chi, ta không biết phải nói với huynh thế nào, cũng không bận tâm huynh có tin hay không, nhưng trước kia Lục Viên ta cũng là một nam nhân chân chính, huynh có tưởng tượng ra được khi chính huynh lại vác cái bụng thế này thì phản ứng thế nào không?” – Lục Viên chưa nói xong đã thấy tay Tô Hoài cứng ngắc, Lục Viên lại vỗ vỗ tay hẳn: “Đừng vội, rất hiếm khi ta nói những lời thế này, chờ ta nói xong đã rồi huynh muốn nói gì thì nói cục thối này đã theo ta sáu tháng, ta cắt cũng không được, nhưng, sự thật là ta không hề muốn sinh! Sinh nhi dục nữ giúp chồng dạy con, Lục Viên ta là đàn ông, ta không làm! Nhưng chuyện gì cũng có ngoại lệ, ngoại lệ của ta là Tô Hoài.” – Lục Viên hít mạnh một hơi, vẫn không ngừng đầu nói tiếp: “Cha huynh trông ngóng cháu nội, huynh mong muốn ta ở lại, còn ta trông chờ đứa bé vốn đã mang họ Tô này.”

Lục Viên nói xong một lúc lâu vẫn không thấy Tô Hoài có động tĩnh gì, lòng y lại âm ứ, y đã nói xong rồi, cũng không biết đã lui bao nhiêu bước rồi, cái tên mặt than này còn không hiểu sao, hay là nghe xong choáng luôn rồi?

Lục Viên căng thẳng ngẩng đầu, nói: “Vừa rồi không cho nói thì cứ muốn nói, giờ đến lượt lại câm rồi hả? Hôm nay huynh khó chịu cái gì, giận gì, muốn thế nào thì phải nói ra chứ! Tô huynh lại gần làm gì thế hả?” – Lục Viên nói lấp hết cả, vì lúc này Tô Hoài đã tiến lại gần y, ánh mắt kia cứ như tóe lửa

“Tiểu Viên, ta muốn hôn ngươi.”

“Ai cho ngươi nói câu này hả” – Lục Viên mở mồm là biết ngay hối hận rồi, muốn ngậm lại mà bị môi Tô Hoài ập đến.

Lại quên, lại quên mất tiêu rồi!

Lần nào cái tên vô lại này nói chuyện cũng thế, lần trước là vì y hỏi ý kiến hần, giờ thì câu nghi vấn nào cũng bị biến thành câu khẳng định hết, một câu thông báo thế là những lúc thế này phải lập tức đẩy hần ra, tạo khoảng cách rồi ngậm chặt mồm lại. Điều kiêng kỵ nhất là gì? Chính là nói chuyện – bởi vì mở mồm nói thì tên vô lại kia sẽ sẵn tới, mà kết quả sau đó là gì? Chính là đầu lưỡi hần luồn vào, chẳng có lấy một chút trở ngại

Miệng Tô Hoài còn vương vị rượu, đây đưa một lúc rồi thì đầu y cũng mơ màng như ngấm phải rượu.

Khác với nụ hôn kích tình đêm đó, hôm nay hần hôn rất dịu dàng, rất cẩn thận, rồi lại sâu sắc dài thật dài, như muốn nương theo động tác phiến tình ấy mà nói một điều gì đó. Ban đầu Lục Viên còn kháng cự, sau đó phát hiện ra đẩy không lại Tô Hoài cũng mặc cho hần hôn, trừ việc thở không thông ra thì làn môi hần ẩm ướt mềm mại cũng thoải mái lắm

Lục Viên khẽ hé mắt, mặt Tô Hoài phóng bụi trước mặt y, mắt hần dài nhỏ, nhắm lại trông đặc biệt ôn nhu. Rồi lần đầu tiên Lục Viên phát hiện – ra là lông mi người này dài đến vậy, trông có vẻ mềm bông thế nào ấy, thế là y giờ tay chọc một cái.

“Ừm” – môi bị Tô Hoài cắn một cái, sau đó cổ tay bị người ta bắt lấy, rốt cuộc Tô Hoài cũng thả y ra, khẽ nói: “Chăm chú quá nhỉ!”

Môi Tô Hoài đỏ, Lục Viên biết môi y còn thắm hơn, vì tê dại hết cả rồi.

“À, ta cảm thấy lông mi huynh rất dài” – Lục Viên bị hôn đến thở gấp, có chút xấu hổ, giác thấy Tô Hoài thả cổ tay y ra, sau đó lại bao trọn bàn tay y, Lục Viên lại nói: “Ha, trông giống mắt con lừa.”

“” – Tô Hoài cứng cả người.

Lục Viên măm mê cặp môi ẩm ướt tê rần, khẽ nhích ra sau tránh né, y không muốn Tô Hoài lại lần tới làm chuyện gì khác nữa.

Tô Hoài thở dài một cái, giữ Lục Viên bảo: “Nằm xuống” – thấy mắt Lục Viên tròn tròn, lại bổ sung một câu: “Bóp lưng.”

“Ừm huynh không giận nữa chứ?” – kỹ thuật mát xa của Tô Hoài ngày càng tốt, Lục Viên đã mệt rã rồi nhưng vẫn cố gắng giữ tỉnh táo.

“Đứa bé trong bụng ngươi là của ai hả? Ngươi vẫn chẳng để ý gì cứ thế ra ngoài, nhờ xảy ra chuyện gì thì ngươi bảo ta phải giải thích thế nào với lão già đó hả?”

“Hi hi”

“Cười cái gì mà cười? Sau này ngươi không được ra khỏi cửa Tô gia nữa!”

“Ể? Đừng mà ta biết sai rồi còn chưa được sao? Hôm nay là vì huynh không có ở nhà nên ta mới phải đi đó chứ!”

“Chính ngươi nói, trông chờ đứa bé trong bụng này mang họ Tô cơ mà. Con ta ta phải che chở bảo vệ nó.”

“Nhưng ý ta là”

“Ý gì hả? Có gì nói thẳng?”

“Tô Hoài, huynh cố ý đúng không?”

“”

“Huynh bức bối chuyện gì thì nói đi?”

“”

“Tô Hoài? Tô về mặt đó là sao hả?”

“Nằm yên.”

“Người cười! Vừa rồi rõ ràng ta thấy người cười!”

“”

“Phi! Nói gì đi chứ!”

“Nếu người còn không ngậm miệng lại, ta có cách cho người im luôn đấy.”

“”

Thật lâu sau trong phòng vẫn lặng như tờ, chỉ còn nghe thấy tiếng động nho nhỏ từ những chú côn trùng về đêm. Ngay lúc Tô Hoài đắp chăn cho Lục Viên, nghĩ hân y đã ngủ rồi thì

“Ta nói này chuyện không cho ta ra ngoài ấy, không thể thương lượng ư? Nếu thật sự không được ra ngoài thì những gì ta nói vừa nãy huynh cứ coi như ta chưa nói đi nhé, đứa bé này không phải họ Aaaa! Người bóp chết ta hả!”

“Tiểu Viên, là người tự tìm đến đấy!”

“Tô ưm”

Kết quả là sáng hôm sau, môi Lục Viên sưng hồng như mận chín.

45. Chương 45: Cha Con

Từ lúc Tiểu Ngũ nhà Vương A sao mắc thủy đậu thì căn bệnh cũng lan tràn khắp thôn Thạch Hà. Vốn chỉ là căn bệnh mắc ở trẻ con nhưng người trong thôn chưa từng nhiễm qua, ngay cả người lớn cũng không có kháng thể, hệ miễn dịch không tốt cũng nổi mẩn thủy đậu. Tô Hoài từng hành nghề y trong thôn, quen biết thôn dân cũng không đành lòng làm lơ, suốt ngày hân chạy ngược chạy xuôi khám bệnh cho người trong thôn.

Lục Viên lo lắng Tô Hoài cũng bị lây, cả ngày phân phó Hoa Tử chuẩn bị được thiện với sắc thuốc để phòng chống thủy đậu cho Tô Hoài và mọi người trong nhà cùng dùng, đến mức cả nhà từ trong ra ngoài nức một mùi được liệu. Mà như thế Lục Viên vẫn chưa an tâm, Nạp Cách Nhĩ dạy y vá quần áo cho Tô Hoài mà y học chả đâu vào đâu, lại lấy miếng vải bông khâu thành một chiếc khẩu trang đơn giản cho Tô Hoài đeo mỗi khi đi khám bệnh.

Mấy ngày sau đó Tô lão gia và lão Hoa đầu cũng trở về, mang theo cơ man là những món đặc sản quê hương. Hôm ra đón người, Tô Hoài dặn dò Tấn Bố một số chuyện, chuyện trước kia thật thật giả giả lẫn lộn, tóm lại cứ nói với Tô lão gia rằng Tấn Bố là vị ca ca thất lạc nhiều năm của Lục Viên, nay đến chơi vài ngày. Dù sao Tô lão gia cũng đã tuổi cao sức yếu, tính tình lại ngang bướng, gì thì gì tôn tử vẫn là nhất, lại có Trương đại ca đơm đở thêm nên cũng ra chiều hoan nghênh, còn nói nếu Tấn Bố bằng lòng thì ở thêm vài ngày nữa.

Tô lão gia trở về, mẻ rượu mới trong hầm cũng bắt đầu được mang ra, rượu cũ được chiết qua một chiếc nồi chuyên để chưng cất rượu mà thành rồi bắt đầu đưa đến các quán rượu nhỏ đặt hàng, cũng vì thế mà trong một hai ngày này, Tô gia vô cùng náo nhiệt. Mà đang là độ xuân ấm hoa khai, đàn dê sữa cũng bắt đầu động dục, Tấn Bố chọn trong thương đội lấy hai con dê khỏe về, một để Tô gia làm thịt, con còn lại để phối giống cho dê cái. Theo đó cả ngày Nạp Cách Nhĩ vừa lai giống cho dê đực với dê cái, lại vừa chỉ dẫn

cho Hoa Tử đứng một bên học tập, để đến khi hai người ấy đi rồi thì đã có người tiếp nhận việc nuôi dê và phối giống.

Mùa xuân là mùa bận rộn, từ trên xuống dưới Tô gia, trừ Lục Viên ra thì ai ai cũng có việc để làm. Còn Lục Viên, ngày ngày ngủ thẳng giấc đến khi tỉnh, tỉnh rồi thì vác bụng ra ngoài phơi nắng, dùng thuốc bổ Tán Bô đưa đến và ăn cơm canh dinh dưỡng Tô Hoài đích thân làm, tối đến hưởng thụ Tô Hoài mát xa đám bóp, có thể nói – Lục Viên hoàn toàn ăn không ngồi rồi.

Nạp Cách Nhĩ vẫn như trước không từ bỏ việc thuyết phục Lục Viên thêu thùa may vá, quả thật Lục Viên cũng thấy giờ y đã thế này rồi, chỉ cần duy trì vận động một lúc là thất lực với chân y đã run cả lên, không thể đi xa, không thể mang nặng, ngay cả vận vẹo người cũng mệt đứt hơi có vẻ như thêu thùa may vá là hợp với y nhất.

Lục Viên đã suy nghĩ lâu thiệt lâu, cuối cùng cũng thỏa hiệp, còn cách nào khác đâu, cũng chẳng thể cứ nhàm chán mãi thế được vì thế cho nên, Lục Viên ôm cả tập sách y thuật cổ đại của Tô Hoài ra may mò.

Thêu thùa ý ả? Xin người! Lục Viên y tình nguyện để cả người đau nhức chứ không muốn biến thành một ca nhi tú hoa đâu.

Những ngày dưỡng thai trôi qua không khác nhau là mấy, mỗi ngày cái thai “béo” thêm là mỗi ngày Lục Viên lại càng mau mệt, cuối cùng thì phần lớn thời gian Lục Viên nằm ỳ trong thư phòng của Tô Hoài, tự mình nghiên cứu sách dạy y thuật. Cũng vì ý muốn chuyển hóa Tây y thành đông y mà thư pháp của Lục Viên có những bước nhảy vọt phi thường, chỉ có điều

“Thiếu sao sao, người cầm bút kiểu gì” – Hoa Tử bưng bát canh cá vào thấy động tác Lục Viên cầm bút thì lông mày nó xoắn hết cả lại: “Ấy ya, có một số chữ người viết này còn thiếu nét phải không ta?”

Cách cầm bút lông của Lục Viên lúc này chính là cách cầm bút bi đầy tính chuẩn mực của hiện đại, viết sột soạt mấy chữ giản thể trên mảnh giấy Tuyên Thành. Thấy ánh mắt quái dị của Hoa Tử, y ngừng bút, bê bát canh cá lên ăn: “Mà này, thư pháp của Hoa Tử cũng không tồi nhì! Ta nghe Hoa quản gia nói – câu đối xuân năm mới đều là do người viết!”

Hoa Tử nghe xong thì ngượng ngịu nhoeo cười: “Đó đều là do trước kia ta chép sách hộ thiếu gia mà luyện thành đấy. Mà lão gia bố trí thư phòng này, mua không ít sách, chỉ tiếc là thiếu gia không ở”

Lục Viên bỗng nhớ tới lần đầu tiên y vào thư phòng, cứ nghĩ căn phòng để lâu phải bụi bặm lộn xộn lắm, dè dặt là ngày nào Hoa Tử cũng vào quét tước lau chùi sạch sẽ, thỉnh thoảng nó còn mở sách ra xem, lúc ấy Lục Viên mới biết – té ra Hoa Tử là một thư đồng

“Hoa Tử này, ta tới đây đã lâu mà vẫn chưa biết tên người là gì đâu nhé.”

“Hoa Thiện Văn – là cha ta cầu Tô lão gia đặt cho đấy, ha ha, từ nhỏ cha ta đã luôn nhắc nhở ta phải đi theo thiếu gia học lấy ít chữ nghĩa. Cứ nghĩ sau này nhất định thiếu gia sẽ đi thi khoa cử, lúc đó ta cũng đi theo vào kinh tăng thêm kiến thức, ai ngờ được thiếu gia lại cãi nhau với lão gia, có chết cũng không chịu học Aii~” – Hoa Tử nói xong cũng nhận ra – nó bị kịch quá! Từ nhỏ theo thiếu gia đi học, trong thư phòng nào phải thiếu gia học bài đâu, rõ ràng là nó học ấy chứ. Giờ giảng bài nó cũng nghe thay thiếu gia, bài tập cũng thay thiếu gia làm, luyện chữ nó cũng thay thiếu gia luyện, ứng phó với lão gia cũng lại là nó thay thiếu gia ứng phó nhưng mà nó vẫn chỉ là thư đồng, không thể thay thiếu gia lên kinh khảo thí được, dù cho nó thích học bài, thích làm bài tập, thích lên kinh dự thi

“Chẳng phải Hoài Chi là người không thích sẽ không làm sao? Hay là vì đối đầu với lão gia nên mới thế?” – Lục Viên đơn thuần nên không hiểu đầu óc Hoa Tử đang suy nghĩ những gì, y chỉ hiểu theo mặt chữ là Tô Hoài rất lười học thôi. Lòng y lại cười cười – thời kỳ Tô Hoài bật lại cha cũng sớm quá đi, sao lại vì cha mà hủy tương lai tốt đẹp của mình vậy chứ?

“Thiếu gia thông minh, tuy bình thường không thấy thiếu gia học bài nhưng tiên sinh tại trường hỏi điều gì là thiếu gia đều đáp được điều nấy. Nếu thiếu gia mà chăm học nhất định sẽ làm lên chuyện. Nhưng mà lão gia muốn thiếu gia làm gì thì thiếu gia nhất quyết không làm cái đó, lão gia ghét thiếu gia làm gì thì dù không thích thiếu gia vẫn cứ làm Từ trước đã thế, giờ thiếu gia về nhà vẫn thế. Mấy bữa nay lão gia về nhà, thiếu gia cũng đi khám bệnh miết luôn, trời chưa tối mù thì chưa về, mà về nhà cũng vội vàng ăn cơm

rồi về phòng Thiếu sao sao à, từ trước đến nay thiếu gia rất nghe lời người, hay người khuyên thiếu gia đi! Lão gia năm nay đã 60 có thừa rồi, ta nghe cha nói – tối nào lão gia cũng ngồi trong phòng thở dài.”

Lục Viên nghe xong thì nhú mồm, từ lúc Tô lão gia trở về, chỉ cần hai cha con gặp nhau là không khí cứ đông lại, đầu óc chậm rì như y còn cảm giác ra được cơ mà. Mấy ngày nay Tô Hoài hết chạy về nhà lại chạy đến thôn Thạch Hà, phần vì bệnh thủy đậu đang hoành hành, phần còn lại là vì trong nhà đang bận đưa rượu ra các sạp hàng, Tô Hoài lại không muốn nhúng tay vào chuyện này.

Lục Viên không biết Tô Hoài có thích học hay không, nhưng hẳn thích rượu, điều này thì y khẳng định. Lúc trước vì đối đầu với Tô lão gia, hẳn không chịu học, đến giờ rồi chẳng lẽ cũng vì thế mà không quản sự nghiệp gia đình sao, đến cả rượu cũng không nhường nữa ư?

“Thiếu sao sao, người ăn canh đi kéo nguội hết cả bây giờ.” – Hoa Tử đứng một bên nhắc nhở.

Lục Viên cầm bát canh lên, y nhìn bát canh cá, rồi lại nhìn xuống bụng, sau rồi y ngẩng ra. Ít nhất, trong chuyện sinh đẻ Tô Hoài cũng không đối đầu với Tô lão gia nữa. Mắt y chớp một cái, sâu tận đáy lòng quấy lên một ý tưởng – có lẽ thứ Tô Hoài cần chính là một cơ hội hòa giải, vậy thì cần phải có một người bắc thang cho nó.

*

Giờ cơm chiều có nhà Tán Bó với nhà đại ca nhi cũng đến nhập hội, bữa cơm trở nên náo nhiệt vô cùng. Hôm qua Tán Bó có mang một con dê đến làm thịt nên thịt dê còn rất nhiều, cả đại gia đình tổ chức ăn lẩu lần nữa. Tuy lão Hoa với Hoa Tử là tôi tớ nhưng vì đã ở trong Tô gia rất lâu rồi nên ai cũng coi như người nhà, không cần tuân theo nhiều quy tắc đều ngồi chung một mâm với mọi người, tuy vậy nhưng trong bữa cơm, người nhúng thịt với vớt thịt hầu hết là hai cha con nhà này (aka hầu hạ trá hình = !)

Lục Viên ngồi bên cạnh Tô Hoài, bên kia Tô Hoài là lão Hoa, tiếp theo là đến Tô lão gia. Đã mấy ngày liền Tô lão gia không thấy Lục Viên, giờ gặp là sùng lên tận trời, mỗi lần gặp cái này gặp cái kia là kiểu gì cũng gấp cho Lục Viên. Lục Viên ngồi ăn, chột chột Tô Hoài, hắt hắt mặt sang phía Tô lão gia: “Hoài Chi, giúp ta gấp cho cha.”

Tô Hoài khề sùng sốt, hời hợt nói: “Hoa Tử ngồi cạnh đấy, bảo nó.”

“Bên cạnh ta là Tán Bó, Hoa Tử ngồi xa! Huỳnh không gấp, ta gấp!” – nói đoạn, Lục Viên đứng lên, Tô Hoài thấy thì chau mày, dè tay Lục Viên lại rồi quay sang nói nhỏ với lão Hoa: “Thay Tiểu Viên gấp cho lão ta.”

Lão Hoa ngó sang liếc Lục Viên, Lục Viên nháy nháy mắt với lão mấy cái, sau đó lão gấp một gấp thịt thật to vào bát Tô lão gia, cũng không nói gì. Tô lão gia trố cả mắt, khụ khụ hai tiếng.

Tiếp theo, lão Hoa lại gấp cho Tô Hoài một gấp thịt nữa, nói rằng: “Đây là lão gia cho thiếu gia đấy, ông bảo thiếu gia đừng chạy đi chạy lại khám bệnh nữa, ở nhà nghỉ ngơi một chút.”

“Lão Hoa! Ta có nói thế đâu! Ta là ta muốn nó đừng chạy ra ngoài nữa mà ở nhà để mắt đến chuyện sinh nở ca nhi nhà nó đi! Hừ ——”

Tô Hoài không nói gì, trực tiếp đẩy một gấp thịt lão Hoa vừa gấp cho đổ hết sang bát Lục Viên, lấy một chiếc bánh nướng đứng dậy – “Ta no rồi.” rồi dậm bước đi.

“Đồ nghịch tử! Khách khứa với đại ca nhi còn ở đây, mày giở trò gì vậy hả! Không có chút phép tắc nào à? Tô gia sao lại nuôi một thằng bất hiếu như thế hả, mày học ở ai đấy!”

Tô Hoài đang bước đi thì ngừng lại, chột cười khẩy một tiếng: “Ta chỉ nhớ người sinh ta là A sao, nuôi ta ư? Từng có sao?”

Choang!!! – một chiếc chén rượu bị đập vỡ trên mặt đất, mặt Tô lão gia đông cứng bao phủ một lớp sương lạnh, mà Tô Hoài đã vào phòng.

*

Buổi tối nằm trên giường, Tô Hoài vẫn y cũ mát xa thắt lưng cho Lục Viên, y thì kim lòng chẳng dạng gọi: “Hoài Chi”

“Nếu là chuyện của lão ta thì đừng mở miệng.”

“Không, ta muốn nói là thằng oắt con này lại đập rồi, huynh sờ mà xem.” – Lục Viên cười cười, ngữ phi có phần bất đắc dĩ, giác như bực mà chẳng biết trút vào đâu. Tô Hoài theo lời đưa tay đặt nhẹ lên bụng Lục Viên. Dưới tay bị đập đập mấy cái như thể sinh mệnh nhỏ bé dưới vòm bụng kia đang trao đổi thông tin với hắn, Tô Hoài hơi ngẩn ra, Lục Viên lại nói: “Đúng là đồ oắt con không ngoan, suốt ngày gây sự thôi! Ta nợ nó gì mà phải nhẫn nhịn nó mười tháng chứ! Ai cũng bảo trẻ con là đồ đòi nợ thuê, quả chẳng sai chút nào!” – nói xong, Lục Viên chụp lấy tay Tô Hoài: “Hoài Chi, huynh cũng hơn hai mươi tuổi rồi nhỉ? Ta nghe Hoa Tử nói, Tô lão gia cũng thọ hơn sáu mươi rồi, trường thọ đấy.”

“Cả mấy cái lông gà vỏ tỏi ấy cũng nói thật làm khó người quá nhỉ?” – Tô Hoài nhú mày, giọng điệu chẳng tốt đẹp là nhiều.

“Chê ta xen vào chuyện của người khác hả?”

“Có chút.”

“Đứa bé sắp sinh này phải gọi huynh là cha ư? Ta thấy thế nào huynh cũng chẳng lớn hơn nó được bao nhiêu đâu, đều trẻ con lắm.”

“Hai ta ai giống trẻ con hơn.”

“Trong chuyện này thì ta không tranh làm trẻ con với huynh đâu. Ban nãy còn cố ý gây sự nữa chứ, so với trẻ mười tuổi chẳng khác nhau chút nào.”

“Tiểu Viên, đủ rồi đấy.” – Tô Hoài túm tay Lục Viên ôm chặt y từ phía sau, rồi lấy cằm ọ ọ lên đầu y: “Đừng bắt ta phải lấp cái miệng người lại.”

Lục Viên chỉ cười, chẳng coi lời đe dọa của Tô Hoài ra gì: “Tô Hoài, chuyện A sao huynh đã qua rất nhiều năm, đừng trối buộc chính mình nữa.” – cơ thể Tô Hoài cứng đờ, không nói lời nào ngậm lấy vành tai Lục Viên, mót cho tới khi nó biến thành màu hồng.

“Huynh” – Lục Viên nhăn nhó, túm rịt lấy cái tay hư hỏng của ai kia, rồi chợt nghe thấy âm thanh trầm thấp của hắn ngã ngón bên tai: “Đừng để ta có cơ hội bắt nạt người.”

“” – Lục Viên vùng vẫy tránh khỏi cái ôm của Tô Hoài mà không được, y cũng đành kệ hắn, chỉ từ tốn nói: “Tô Hoài, huynh thích hành nghề chữa bệnh không? Cũng phải có chuyện huynh muốn làm chứ, phải không? Ta đoán huynh thích đọc sách, rất thích những rượu, vậy mà chỉ vì một lý do mà bỏ hết cả sao, có đáng không?”

Chiếu lý mà nói, Tô Hoài sẽ dè ra bịt cái mồm Lục Viên lại, vậy mà khi lời cuối cùng vừa được thốt ra, Tô Hoài lại ghì chặt người Lục Viên vào mình, cầm hắn cọ lên vai Lục Viên, một lúc lâu sau mới mở lời: “Khi lão ta còn trẻ, ngâm thơ sẽ không rời chén rượu, ẩm rượu sẽ không quên vịnh thơ. Hoa thúc đã nói – ta rất giống lão”

“Giờ thì sao huynh cũng là một gã đại phu nát rượu rồi đấy.” – Lục Viên cười – “Nhưng ta tin, ông ấy đúng là cha huynh.”

“”

Vặn vẹo tìm một vị trí thoải mái, Lục Viên dựa vào người Tô Hoài, nhắm mắt dưỡng thần: “Hoài Chi, có chuyện gì thì đừng giữ trong lòng. Nhân dịp tâm trạng ta đang tốt, ta sẽ nghe huynh tố khổ tuốt.”

Đêm đó, Tô Hoài kể một câu chuyện rất cũ cũng rất dài. Mấy chuyện vụn vặt lẻ tẻ, nhỏ nhặt lộn xộn, từ chuyện hắn còn bé luôn leo đèo bám Hoa thúc hỏi về A sao hắn, rồi đến chuyện xung đột với Tô lão gia, tựa như đem tất cả những ký ức đảo lộn trong đầu hắn bày ra trước mắt Lục Viên. Lục Viên giác như – từ khi y với Tô Hoài quen biết nhau đến nay, đây là lần gã mặt than ấy nói nhiều như vậy.

Cuối cùng, chẳng biết là Tô Hoài kể lể xong thì y ngủ hay mới nghe một lúc đã ngủ

Chỉ là rất rất nhiều năm sau, khi Lục Viên nhớ lại đêm nay, y mới nhận ra lần đầu tiên trái tim hai người dựa vào nhau gần đến vậy.

46. Chương 46: Lây Bệnh

Mùa xuân trên phương Bắc rất ngắn ngủi, sau cả mùa bụi liểu bay tắt tã, tiết trời cũng ấm lên từng ngày. Dưới công sức không ngừng của Tấn Bồ với Hoa Tử, việc lai giống cho năm con dê cái đã thành công, Hoa Tử đem chuồng dê ngăn ra làm đôi, dê đực với dê cái tách ra ở riêng, lại chuẩn bị đầy đủ cỏ khô nuôi dê cái có chữa, Tấn Bồ nói – thời gian dê cái chữa là 5 tháng, đợi tới mùa thu là bắt đầu có thể lấy sữa rồi. Mỗi quan hệ của Tô lão gia với Tô Hoài thì vẫn thế, lưỡng cực giằng co chẳng tiến triển thêm chút nào, nhưng tin vui dê cái có chữa lại giúp Lục Viên mừng vui lên không ít.

Ngày hôm đó, Lục Viên chống eo ịch đi lại trong sân, cúi nhìn thì cái bụng tròn xoe ấy đã che hết cả hai chân. Lục Viên thở hổn hển, lết lết chân, lòng thì hung hăng mà ai oán cái sự tra tấn của thằng nhóc con này. Rồi chợt nghe thấy có tiếng bước chân, ngẩng mặt lên thì thấy Tô Hoài đang tiến lại.

“Hoài Chi, sao hôm nay về sớm thế? Có phải quên hòm thuốc không?” – Lục Viên mặt ủ mày chau, đang chuẩn bị ra đón tiếp, ai ngờ ánh mắt Tô Hoài lại nhìn y như thể muốn nói – chờ có đến gần.

“Hoa Tử, dọn dẹp căn phòng cho khách phía tây, chuẩn bị một bộ chăn nệm mới, tối nay ta ngủ trong đó.” – hô một tiếng, Tô Hoài vẫn giữ khoảng cách với Lục Viên mà rằng – “Tiểu Viên, người cách xa ta một chút, ta bị thủy đậu rồi.”

Quả nhiên Tô Hoài vẫn bị lây bệnh.

*

Tô Hoài tự ngăn mình trong căn phòng phía tây, ngày ngày Hoa Tử đưa vào ba bữa cơm với một chén thuốc, những người khác trong nhà cũng không được vào thăm. Lục Viên cũng là bác sỹ, y hiểu – Bệnh thủy đậu là căn bệnh truyền nhiễm qua đường hô hấp, ở đây ngay cả người trưởng thành cũng chưa từng bị qua nên không có kháng thể chống đỡ lại bệnh, nếu cơ thể y bị lây nhiễm rất dễ tạo di chứng cho thai nhi. Bởi vậy Tô Hoài đã đặc biệt dặn y — tuyệt đối không được đến gần căn phòng phía tây, Lục Viên hiểu nên cũng rất phối hợp.

Nhưng mà một hai ngày thì còn đỡ, giờ lại liên tục mấy ngày lặn, Lục Viên bắt đầu thấy thiếu vắng thế nào ấy. Đầu tiên là mỗi đêm có người rửa chân, mát xa thất lưng cho thì nay phải tự lực cánh sinh, tuy Nạp Cách Nhĩ là ca nhi nhưng khí lực của hắn vẫn là đàn ông. Ngày đầu nhờ hắn mát xa đau đến nỗi làm Lục Viên phải cắn răng cắn cổ mím môi mím mắt, kết quả là sáng hôm sau, trên tấm lưng nhẵn nhụi trắng bóc xuất hiện mấy vệt xanh tím còn nữa còn nữa, chiếc giường to oành vậy mà chỉ có mỗi một người nằm, cuộn chần rồi mà vẫn thấy lạnh, nửa đêm bừng tỉnh bên cạnh chẳng có ai, vắng vẻ thế mà quan trọng nhất là chuyện ăn uống, Tô Hoài vừa bị bệnh một cái, tiêu chuẩn thức ăn trong Tô gia sụt giảm nghiêm trọng. Đương nhiên là với tính cách của Lục Viên thì y tuyệt đối không thừa nhận chuyện cô đơn lẻ loi mới là nguyên nhân chính yếu.

Cuối cùng, vào ngày thứ năm Tô Hoài tự cách ly, Lục Viên không chịu nổi nữa rồi, mà nguyên nhân chính là do Tô Hoài bắt đầu sốt, còn sốt cao không ngừng.

Cơm chiều qua đi, Lục Viên rón ra rón rén mò đến căn phòng phía tây, trong phòng mập mờ ánh nến, phỏng chừng Tô Hoài đã ngủ. Lục Viên lặng lẽ đẩy cửa ra một khe, y chỉ muốn nhìn Tô Hoài một cái, ai ngờ đầu mới thò đầu vào phòng “thăm thính”, phía sau đã có ai đấm một cái, cả người y đổ về phía trước, cửa gỗ cũng “Chi nha —” một tiếng, Lục Viên sợ tới mức rún cả người, ngoái đầu lại, chào đón y là một chiếc gậy.

Bụp —

Lục Viên mạo hiểm né được một gậy, cây gậy theo đà đập lên cánh cửa, Lục Viên tròn mắt nhìn.

“Cha?”

“Tiểu Viên?”

Sau tiếng hô, cả hai đều choáng váng.

“Ừm ừm cha, đây là”

“Khụ cái thằng nhóc Hoa Tử này, cơm chiều nhiều mỡ chết được, ta đi lại một chút tiêu thực!”

“Kia cha đang cầm ấm trà đấy ư?”

“Hả, à không, đây là bát cháo!”

“Ể, cháo á không phải cha bảo đi lại tiêu thực sao, còn mang cháo làm gì?” – Lục Viên ghé lại ngửi khịt khịt, toe toét: “Đây là cháo đậu đỏ nha, thanh nhiệt trị hỏa, dành cho người bị nóng sốt Cha à, có phải cha tự nấu không đó?”

“Ta sao ta phải nấu cho nó chứ! Đây đây là lão Hoa nấu cho thằng nghiệp chướng kia!” – mặt Tô lão gia căng như trái banh, nghiêng ngó nhìn xung quanh, đúng lúc thấy Hoa Tử đi qua thì ới nó: “Hoa Tử, lại đây! Dem cái này vào cho thằng kia!”

Hoa Tử “Dạ” vâng lời, nhìn vào bát cháo, vẻ mặt như bưng bình tĩnh: “A! Vừa nãy ngài nằm nặc trong bếp là nấu cái này a Ai u, thơm quá đi, con biết ngay tay nghề bếp núc của thiếu gia là do thiên tính di truyền mà lại”

Cốp —

Một trượng đánh cái “cốp” lên đầu Hoa Tử, Hoa Tử mắt chữ O mồm chữ A, nhận lấy cái nhìn đầy khinh thường từ Tô lão gia: “Bảo mày mang vào thì mang vào, đứng đây lăm mồm làm cái gì!” – thở cái phì một cái, Tô lão gia làm bộ phải đi, lại phát hiện ra Lục Viên dấn ra tại cửa, liền kéo y theo: “Người lớn bụng rồi còn đến đây làm gì, về phòng nghỉ ngơi!”

— Lục Viên ngưỡng ngừng liếc cánh cửa phòng mở một nửa, thở dài, y vắn vắn gói thuốc trong tay chặt lại thêm chặt. Đây là thuốc mấy ngày nay y nghiên cứu trong sách kết hợp Tây y với trung y mà ra, lại nhờ Tán Bố mua được liệu về nghiền nát đó Được rồi, ai đưa cũng là đưa! Lục Viên mếu máo nhét gói thuốc vào tay Hoa Tử: “Đây là thuốc trị ngứa, bảo thiếu gia nhà người cẩn thận bôi nhé”

“Thiếu gia nha, người thật là có phúc, xem lão gia với thiếu sao sao tranh nhau thương người này!” – Hoa Tử vào phòng, ánh mắt cười cong như vành trăng non.

Tô Hoài nằm trên giường đắp một lớp chăn dày, khoát khoát tay với Hoa Tử ý bảo nó để đồ đó rồi đi ra. Nghe thấy tiếng Hoa Tử đóng cửa, Tô Hoài xoay người, thấy trên bàn đang đặt song song hai món đồ, hẩn hơi ngẩn ra. Tô Hoài chống đỡ cả cơ thể mềm oặt đứng dậy, hẩn ngồi xuống bên bàn, đầu tiên là cầm gói thuốc lên, tỉ mỉ nhìn một lần, vẻ mặt thoảng ôn nhu, lại tiện đà kéo bát cháo, Tô Hoài ngẩn ngơ một lúc lâu, cuối cùng múc một thìa, lại một thìa, ăn thật chậm, thật nhỏ.

“Hoa Tử, người nhàn rồi đến khó chịu hả? Hầm rượu nửa năm qua chưa có ai quét dọn đâu” – đang ăn đột nhiên Tô Hoài lạnh giọng nói, chỉ nghe thấy bên ngoài cửa sổ sột soạt một trận, một bóng đen chợt lóe lên vụt biến mất. Tô Hoài lắc đầu, cười.

*

Cuối cùng sau gần nửa tháng giày vò, Tô Hoài cũng khỏi bệnh. Quần áo, đệm chăn đều được giặt giũ sạch sẽ phơi nắng bên trong sân, những vật dụng đã dùng qua đều được rửa bằng nước sôi. Tô Hoài gầy đi một chút, trên người thêm mấy vết sẹo nhỏ từ mấy cục mụn nước. Cơ mà thế thì quan trọng gì, quan trọng là Lục Viên nhận ra – từ khi Tô Hoài khỏi bệnh, không khí trong Tô gia biến đổi rất vi diệu, tỷ như lúc ăn cơm — Tô Hoài ngồi xuống cùng ăn đến khi cả nhà cơm nước xong xuôi mới phui mông lủi mất.

Cái sự biến hóa này tuy không hiển hiện rõ lắm, nhưng Lục Viên lại nghĩ – có tiến bộ mới là một dấu hiệu tốt.

Đêm đó, Tô Hoài vào phòng, sau hơn mười ngày xa cách cuối cùng cái ngày được hầu hạ cũng đã quay lại. Nhưng chẳng hiểu làm sao, Lục Viên lại cứ thấy mất tự nhiên. Kề vai nằm trên giường, phía sau là Tô Hoài

như cái lò ấm nóng, cánh tay rắn chắc lại vòng lên eo y, bàn tay vuốt chỗ này ve chỗ kia trên bụng y, Lục Viên có chút khó chịu đến lạ.

“Tiểu Viên, người béo.” – mặt Tô Hoài dụi vào cổ Lục Viên, âm thanh nghe cứ vo ve.

“Nói bằng thừa, thằng nhóc này gần 7 tháng rồi đó.” – Lục Viên bẽn lẽn đáp trả. Thời gian gần đây, thằng cu con trong bụng không đá nhiều nữa, nhưng thỉnh thoảng lại nảy lên từng nhịp, từ bên ngoài cũng có thể thấy được. Mỗi ngày sẽ đập chừng bốn năm lần, giờ đang nói chuyện cũng bắt đầu đập lên thỉnh thoảng này.

“Tiểu Viên!” – Tô Hoài hoảng hốt, ngồi chồm dậy nhìn chằm chặp bụng Lục Viên như đang xem trong đó ẩn giấu con yêu quái gì. Lục Viên thấy mà cười, trấn an vỗ vỗ bàn tay Tô Hoài: “Không sao không sao, đây là thằng cu con trong bụng ta đang nắc nắc đấy!”

Dẫu sao Tô Hoài là đại phu không phải sản sao sao nên nghe xong mặt hần thộn ra. Lục Viên thấy cười càng tươi, giải thích: “Đến một thời điểm nhất định, bé con đã có thể làm động tác nuốt, đây là nó đang nuốt nước ối, giống như người tập thở ấy, huynh đừng có nhìn như thể nhìn thù địch được không, hả?”

Tô Hoài vẫn im lặng, có chút hoảng mà sờ lên vòm bụng Lục Viên lần nữa, chậm rãi vén lên lớp áo lót trong, thì thấy bụng y đang nảy nên thỉnh thoảng. Như phát hiện ra điều gì đó rất kỳ lạ, Tô Hoài theo bản năng xoa nhẹ nên nơi đó: “Đây là đầu của oa tử hả?”

Bị lần mò có chút mất tự nhiên, Lục Viên gật gật đầu: “Được rồi, huynh có dẫn ra ta cũng không ày này” – Lục Viên tròn tròn hai mắt, bởi lúc bấy giờ Tô Hoài cúi đầu, hôn lên chỗ đó một cái, “Oanh~” mặt Lục Viên bừng cháy.

“Tô Hoài, người bệnh hả!”

“Vừa đúng.” – Tô Hoài làm Lục Viên cứng cả họng, hơi thở nóng hổi phả trên bụng làm y nóng lên, trong cơ thể có thứ gì đó tăng vọt, Lục Viên bất an cố tránh đông tránh tây rước lấy một chuỗi hôn khê từ Tô Hoài, vòng quanh rón, rồi lên ngực.

Lục Viên luống cuống, vốn người có chữa sẽ lạnh nhạt với dục vọng, cũng không tất phải thư giãn hay linh tinh đại loại thế. Nhưng Tô Hoài lại là một nam nhân bình thường, cũng chẳng phải Liễu Hạ Huệ chuyển thể cho cam, người yêu dấu lại nằm ngay bên, nhiều ít cũng có phần khó nhịn, dạo gần đây lại tách ra non nửa tháng, một tý ty âu yếm cũng không thu được.

Vừa gặm cắn điểm đỏ oánh trên ngực Lục Viên, Tô Hoài vừa luồn tay đo đạc cơ thể mập mạp của Lục Viên, bàn tay thô ráp ve vuốt làn da trắng mịn nhẵn nhụi, Tô Hoài bắt đầu thở ồ ồ.

“Tô Hoài! Tình trùng thượng nào rồi hả? Đừng có cắn ư” – Lục Viên bị Tô Hoài trêu chọc, cả người nhộp nhộp, đầu óc rối tinh rối mù. Cặp chân chà giầy không ngừng trên tấm đệm, trán y lấm tấm từng giọt nước, áo bị lột sạch sẽ, Lục Viên giác như y là một miếng chân giò, bị Tô Hoài liếm rồi cắn, cắn rồi gặm, hần lại mang về mặt (đầy thú tính) thế kia, như thể cả mảnh xương cũng không chừa

“Thuốc bột của người dùng tốt lắm.” – Tô Hoài tỉ mỉ hôn vành tai mỏng tang của Lục Viên, lại thổi cả ngụm khí nóng vào trong lỗ tai, Lục Viên nghiêng mặt muốn trốn.

“Vậy người muốn lấy oán trả ơn đây à?” – Lục Viên trừng mắt.

“Không muốn sao?” – Tô Hoài chăm chú nhìn Lục Viên, bàn tay đang “hành động” liền ngừng lại.

Lục Viên khóc không ra nước mắt, gã khốn này đã làm đến một nửa còn hỏi y, đồ đáng ghét!

Cứ thế hai người giằng co trong chốc lát, rốt cuộc Lục Viên cũng chào thua, quay mặt đi lẩm bẩm: “Muốn làm thì làm nhanh lên, ta còn phải ngủ!”

“Thành thật vậy có phải tốt không.” – Tô Hoài cười, lại khê hôn lên môi Lục Viên, y trốn hần cũng không ép, chỉ bắt đầu hôn xuống cằm, hầu kết, bàn tay phía dưới cũng di chuyển.

Lục Viên được vuốt ve đến hưng phấn, lồng ngực phập phồng kịch liệt, trái cổ run rẩy, Tô Hoài lại như phát hiện ra có trò chơi thú vị lắm, thế là hần cứ liếm chỗ này một chút hôn chỗ kia một cái.

“Có thôi đi không người” – giọng Lục Viên nghẹn nấc, giơ tay đẩy mặt Tô Hoài, mặt y đỏ bừng.

“Chỗ này có cảm giác ư?” – Tô Hoài cố tình cắn một cái.

“Kh ớn kh”- Lục Viên hốt hển, lòng thì rửa xả gã kia trên giường sao mà vô lại đến thế.

Tô Hoài cười khế, trong không khí ẩm ướt lại vang tiếng một chuỗi hôn mãnh, hôn đến bụng, Tô Hoài vuốt nhẹ lên vòm bụng còn đang nảy lên: “Nó cũng thích?”

“” – Lục Viên bắn cho hắn một ánh mắt xem thường, vậy mà đầu y lại thềm nhủ – vụ dạy dỗ thai nhi này cũng quá kích tình đi – “Mà người nói linh tinh nhiều thế làm gì!” – vừa rống xong, đột nhiên họng y thít lại, vội vàng nhìn lại thì vòm bụng đã che mất đầu Tô Hoài, rồi y lại nghĩ – liệu y có nên hỏi hắn đang làm gì không ta?

Mặt nóng lại thêm nóng, Lục Viên nhăn nhó: “Người người nhìn cái gì? Chỗ đó có đẹp để gì đâu, chẳng lẽ người không có hử?”

Nếu không phải Lục Viên đã gần 7 tháng, nhất định Tô Hoài sẽ rất lấy làm hân hạnh mà chứng minh cho y coi liệu hắn có có hay không, nhưng hiện tại thì Tô Hoài cúi đầu, bắt đầu hôn lên cái nơi khó nói kia.

“A” – lớp môi mềm mại ẩm ướt mang đến cơn kích thích vượt quá cả mãnh liệt bình thường, Lục Viên hơ xong thì tiện đà ngượng ngừng cắn răng – gã này bị thủy đậu teo não rồi ư? Cơ mà

Ngay cái chớp mắt Tô Hoài ngậm chỗ đó, Lục Viên cũng mất queo năng lực để suy nghĩ. Có cái gọi là “tình trùng thượng não”, có lẽ chính là tình cảnh trước mắt y đây

Phân thân được bao bọc giữa một lớp mềm ẩm, mỗi lần liếm hôn và hút mút lại mang đến những cơn khoái cảm trí mạng, Lục Viên cắn chặt tay vào đệm chăn, đầu ngửa cao, cơ thể cong theo từng đợt triều giao thoa môi và lưỡi nơi Tô Hoài, bàn chân bấu chặt đệm, đầu gối co gập lại duỗi thẳng. Âm thanh nuốt nhả thật mê hồn thực cốt, tất cả tuyến thần kinh lẫn cảm trên người y gần như bị chặt đứt.

“Ừ Hòa. i Chi nữa, sâu nữa đi A” – ngân nga và thở dốc, rên rỉ và gấp gáp, Lục Viên đã không còn khắc chế được nữa, ngón tay y lần kiếm đầu Tô Hoài, đan xen vào tóc hắn, ôm hắn vào y. Dòng tình dục trắng mịn tuôn trào, cơn khoái hoạt như thăng hoa, bùng nổ rộ trong mảng trí não trống rỗng.

Dưới cơn chiều ý đầy kịch liệt của Tô Hoài, Lục Viên cất tiếng rên cuối cùng, tước vũ khí đầu hàng. Cơ thể vẫn mang dư vị tình triều mà run rẩy, Lục Viên mê mang mở hai mắt thở gấp, Tô Hoài lại hôn y, nhiệt tình mà hôn y. Môi lưỡi giao thoa mang theo vị tanh mặn, lúc bấy giờ Lục Viên mới giật mình phản ứng — miệng tên khốn ấy còn có của mình

Kháng nghị “ô ô” hai tiếng cũng chỉ mang tính tượng trưng, Lục Viên không thể không thừa nhận, ngoại trừ cảm giác thẹn ra thì nụ hôn lại mang đến cho y khoái cảm khó tả. Người này với tính cách ấy mà lại đồng ý nuốt lấy thứ đó mỗi khi y nhận ra một điều gì từ gã, trái tim lại như bị thứ gì đó nắm lấy, vuốt ve, những rung động dần cuộn cuộn không ngừng khuếch tán toàn cơ thể y.

“Thích chứ?” – Tô Hoài hôn đến quỵên luyến, khi nói cũng phải đụng chạm nhẹ mấy cái như thể hôn mãi không đủ. Nơi nóng bỏng dưới thân hắn chạm vào bụng Lục Viên, cọ cọ nịnh nọt.

“Nói thừa!” – Lục Viên hung hăng mắng hắn, rồi chợt thấy ánh mắt đầy sáng của Tô Hoài, nhất thời mặt y đỏ như ứ máu: “Ý ta nói là lời người nói toàn thừa hết không đúng không đúng ý ta là người nói linh tinh nhiều lắm! Tóm lại là không phải như người nghĩ đâu ta không” – lời còn chưa dứt đã bị hôn kín.

Một bên Tô Hoài mặc sức công thành chiếm đất trong miệng Lục Viên, một bên cọ cọ bên bụng Lục Viên, Lục Viên thực sự không chịu nổi kiểu tra tấn này nữa, thừa lúc y được thở, y hô một câu: “Đau cọ đau” – nói xong y đưa tay lên vuốt.

“Tiểu Viên” – đột nhiên Tô Hoài dừng cả thở, nhìn chăm chăm mặt Lục Viên.

“Đừng nói thừa nữa!” – hung hăng mắng một câu, Lục Viên ầm ức – còn lâu y mới vui vẻ đi “giải nhiệt” cho Tô Hoài, chỉ là nếu hắn cứ cọ mãi thế nhờ y lại muốn lần nữa thì sao?

Lòng bàn tay Lục Viên rất mềm, vuốt đến là thoải mái, nhưng Lục Viên vẫn rất thẹn, động tác cũng không trôi chảy. Tô Hoài nhăn nhó nửa ngày, cuối cùng chẳng nhẫn nổi nữa, trực tiếp cầm tay Lục Viên chỉ đạo, cuối cùng vuốt ve một lúc lâu Tô Hoài cũng phóng thích.

Rửa sạch xong, Tô Hoài như trước ôm lấy Lục Viên từ phía sau, chẳng qua là trong lúc này phòng vẫn còn vất vương dư vị kiều diễm, không khí giữa cả hai có chút xấu hổ, có gì đó rất ái muội.

“Tiểu Viên, người còn chưa nói thích ta.” – cọ cọ cầm vào vai Lục Viên, Tô Hoài thủ thỉ.

“Ta mệt đừng quăn” – Lục Viên lầu bầu mà lòng thì đập lên bùm bụp.

“Nói một lần đi.” – Tô Hoài hôn khẽ lên vành tai y.

Người Tô Hoài rất ấm, dựa vào rất thoải mái, lòng Lục Viên lại mềm, người bắt đầu có chút khô nóng, mặt nóng như đốt – cái gã này còn không chịu yên sao, hôn cũng hôn rồi, sờ cũng sờ rồi, ôm cũng ôm rồi, còn muốn thế nào nữa!!!

“Nói cái đầu ấy!” – buồn bực nói một câu, Lục Viên nhắm mắt.

Nhẹ nhàng bên tai tiếng thở dài của Tô Hoài: “Tiểu Viên, ta thích người, rất thích”

Âm thanh trầm trầm giã vào tim y – Thần kinh! – Lục Viên nghĩ mà run, thở ra một hơi dài.

Thích ư

Rốt cuộc cảm giác mang tên “Thích” là cảm giác thế nào?

Lục Viên ra sức hồi tưởng, rồi chẳng biết nhớ đến chuyện gì không nên nghĩ mà mặt lại đỏ. Y hít sâu một hơi, cố thanh tịnh đầu óc, nhưng cứ có giọng nói văng vẳng không ngừng cắt ngang trong đầu y.

Ta có thích hần không?

Ở bên hần mang đến cho ta cảm giác rất thoải mái, rất dễ chịu, rất ấm, vậy đó có phải “Thích” không?

Ta thích hần hay thích cảm giác kích thích hần mang lại

Lắc lắc đầu, đầu óc Lục Viên chuyển đi chuyển lại, cuối cùng lại vòng vo rồi cả

Hoặc giả, vốn chúng đã chẳng khác nhau rồi

47. Chương 47: Trở Dạ (thượng)

Ngày qua ngày bình thản như con nước yên ả không gợn sóng, nhịp điệu thông thả như làm con đường sinh mệnh thêm dài ra. Cái đó được gọi là – “ngày lên đi làm, ngày xuống về nghỉ”, không ngừng lặp lại, mọc rồi lặn, lên rồi xuống, chẳng có chút biến dị nào cả, cũng chẳng thấy được thứ gì vụt sáng. Lục Viên cảm giác như – cuộc sống thế này tựa như một ông lão đã trải qua hết quãng đời bề lâu, vô dục vô cầu, chỉ im lặng nhìn dòng đời chảy trôi.

Cành liễu đã hết bụi, vị xuân đã nhạt bớt, ngày lại ngày kéo nắng, rồi đột nhiên ngày vùng dậy, bắt giác giờ đã nghe được tiếng ve sầu ca hát sau trưa.

Mặc độc một chiếc áo thùng thình, cổ áo cũng cởi bỏ hai nút thắt, Lục Viên ngồi trên giường, tay phe phẩy quạt hương bồ, mắt híp nửa, uể oải mà nhìn về mảng xanh biếc nả nề bên kia cửa.

“Aiii”

Lục Viên cũng chẳng biết đây là lần thứ mấy y thở dài nữa, nâng gờ sờ vòm bụng đã cao phì đến bất thường, đã gần chín tháng rồi đấy, Lục Viên cũng nhẫn nhịn gần cực hạn rồi. Nếu thẳng bé mà không ra là e rằng y bị nghẹn đến chết mất.

“Tiểu Viên -” – đang mãi gật gà gật gù thì chợt có tiếng người gọi lọt vào tai, Lục Viên nhẩn nhó chớp chớp mí mở mắt, dưới mũi y đột nhiên có thêm một chén chè xanh mơn mớn tỏa hương thơm mát.

Tô Hoài thấy Lục Viên dựa vào thành giường ngáy pho pho, mặt ngủ hồng hồng, chớp mũi lấm tấm mồ hôi, lại thấy y khó chịu mở mắt, mí mắt chậm chạp chớp rồi mới mở, như bất mãn làm cả khuôn mặt nhăn nhúm như cái bánh bao sau đó, khi y nhìn thấy bát chè đậu xanh, mặt y bung nở như cánh hoa, mặt mày cong tít, đôi mắt sáng lấp lánh lấp đầy bát chè như thể không còn thấy thứ gì đáng giá khác nữa. Tô Hoài cũng biết – một câu “ăn không” đã chẳng phải nói lên lời nữa.

Hắn đưa bát đậu xanh cho Lục Viên, sau đó đứng dậy lấy chiếc khăn thả vào bồn nước ấm.

“Ô! ó hả oa uế hải hông?” – Có thả hoa quế phải không - Lục Viên vừa ngậm thìa vừa ngọng lú ngọng lô hỏi. Chè đậu xanh man mát, lành lạnh lại mang theo vị trong veo lẫn tẩn, thả thêm hoa quế dậy mùi ngọt nị. Quả thật thủ nghệ của Tô Hoài quá đỉnh, hẳn làm món gì là y ăn chẳng dừng được món ấy.

“Đậu xanh, đường phèn, hoa quế.” – Tô Hoài nói xong liền ngồi xuống, cầm chiếc khăn mặt luồn vào quần áo Lục Viên, đắp lên lưng y.

Thoải mái đến thở than, Lục Viên thở dài một hơi, hiện giờ thẳng cu tổ tông trong bụng đã chùng 8 cân, suốt ngày động động làm y đau hết cả thắt lưng, hoạt động cũng đau mà ngồi yên cũng đau, khó chịu chết thôi. Ngày ngày Tô Hoài lấy khăn mặt ấm đắp lưng cho y mới bớt đi phần nào.

“Ôi~ mấy ngày nay trời nóng muốn chết” – túm áo quạt quạt, Lục Viên thở dài, giơ tay gãi gãi mớ lông nhện trên đầu, tạm gọi nó là tóc.

Vì sợ nóng, mấy bữa trước Lục Viên canh me lúc mọi người trong Tô gia không chú ý, y trộm cầm kéo cắt phăng mái tóc dài. Kiếp trước làm trong khoa phụ sản, y vẫn thường khuyên các bậc cô bác sản phụ là nên cắt tóc, thứ nhất là thoải mái, thứ hai là trong thời gian ở cữ không nên tắm gội, tóc ngắn thuận tiện hơn. Nhưng chỉ có điều đây là cổ đại, ai cũng quan niệm “Đầu tóc thân thể là của cha mẹ ban cho” với vân vũ gì đó, Lục Viên làm một nhát kéo thì thoải mái rồi, mà người Tô gia thì sợ hết hồn hết vía.

Tô lão gia tức giận đến độ mắng cả Lục Viên, gì mà “Chặt đầu cũng không được cắt tóc!” – râu ria trên mặt ông cũng dựng đứng lên vì giận, giờ trượng nên muốn đánh lắm mà cuối cùng lại nể mặt thẳng cháu đích tôn, chỉ hừ mạnh một tiếng, rồi về phòng hừ tiếp. Tán Bố thì không quả mắng nhiều, vì dù sao thảo nguyên cũng không có nhiều quy tắc đến thế, chỉ trách sao lại cắt ngắn thế rồi lải nhải cho một chập mới thôi. Nhưng mà nhất là Tô Hoài kia kia, trách cũng không trách, mắng cũng không mắng, chỉ có mặt là đen tợn, từ sáng đến tối không nói câu nào với Lục Viên, cuối cùng cũng vẫn là Lục Viên không chịu nổi người ta lạnh nhạt, vừa tự chủ động nhận sai vừa lấy lòng người ta, mà cách lấy lòng ấy là giúp thư giải cái đó đó cho người ta.

“Kỳ cục!” – Tô Hoài gõ nhẹ vào đầu Lục Viên một cái, cả đầu ngẩn tũn như lông gà, còn dăm dăm vào tay, Tô Hoài lại nhú mày.

“Huynh có thôi đi không! Ta đây cắt tóc có lý do chính đáng, chẳng lẽ cứ để nó chua lôm, bắn thiu rồi rồi bù hả? Dù sao thấy tôi cắt tóc cũng mát mặt lắm hả, mát thể diện nhục nhã lắm đúng không?” – trời thì nóng, gã còn làm phiền, Lục Viên cắn thìa trừng mắt với Tô Hoài.

“Nếu sợ mất mặt ta đã bỏ ngươi không biết bao nhiêu lần rồi.” – thờ ơ liếc Lục Viên, Tô Hoài lại vuốt mái tóc lổm chổm kia, cân nhắc xem phải mất bao lâu thì nó mới dài mềm mại lại như trước.

“Có ý gì hả?”

Muốn gây sự đây mà! – gần đây Lục Viên có chút nóng nảy, nhất là những lo nghĩ thời kỳ tiền sản, quay lại thì thấy mặt Tô Hoài thần nhiên chẳng có lấy phản ứng nào thì tức điên mà không có trút, vài hộp chén sạch bát chè đậu xanh, y nhét bát vào tay Tô Hoài, hai mũi phun đầy lửa.

“Tô” – đang muốn phát tiết, ai ngờ đâu vừa mở miệng Tô Hoài đã nhét cái gì đó vào mồm y, đang muốn nhổ ra lại thấy có vị ngọt, mùi vị không tệ. Nhai nhai, nhép nhép ngon miệng: “Đây là?” – ngay lập tức Lục Viên quên luôn cơn tức vừa rồi.

“Hoa Lạc Thần[1].” – Tô Hoài mở lòng bàn tay ra đã có sẵn một miếng mứt nữa chẳng biết lấy từ lúc nào, một bông hoa đỏ rực nằm trọn trong lòng bàn tay Tô Hoài, có hình dáng giống như nụ hồng, cánh hoa dài nhọn giống hệt một ngọn lửa nhỏ. Lục Viên tò mò, vươn một ngón tay gầy gầy bông hoa trong tay Tô Hoài, miếng mứt ứa ra ít mật, y nhịn không được mà đưa lên miệng mút.

Tiểu tử này cũng thật đáng yêu, thấy món ăn ngon là mềm nhuyển như hồng chín, mặc người khác tùy tiện nắm ôm, phồng chùng cả họ tên mình cũng chẳng nhớ. Đưa tay sờ sờ mái tóc ngắn đen tuyền của Lục Viên, Tô Hoài nheo mắt, cười.

“Thiếu gia! Thiếu gia!” – Hoa Tử vọt và phòng thì thấy – thiếu gia nhà nó đang cúi đầu, vẻ mặt âm hiểm nhìn thiếu sao sao, tay còn vuốt đầu thiếu sao sao như chải lông, nó không chịu nổi mà rùng cả mình, nhưng chính sự không thể chậm trễ, vẫn là tiến lên thôi nào: “Thiếu gia, bên ngoài thời tiết thay đổi, vừa rồi sấm chớp giạt ghê lắm, e chừng sắp có mưa to.”

“Người gào to thế làm gì!” – Lục Viên ngẩng đầu, sắc mặt chẳng lấy chi làm tốt đẹp. Gần đây y đặc biệt ghét ồn ào, lại phải con bồ câu đưa thư Hoa Tử la lối um sùm thế là có chỗ trút.

“Khụ khụ thiếu sao sao à” – Hoa Tử tự biết không thể trêu vào một ca nhi sắp sinh với tính tình thất thường hệt ông trời ngoài kia, nó lập tức cười đến là lành.

Tô Hoài thu liễm ý cười, nghiêng người chắn giữa Hoa Tử và Lục Viên, hẩn gài lại nút áo cho y, luồn tay ra sau lưng lấy chiếc khăn mặt, rồi xem xét quần áo cho y lần nữa, cuối cùng nhét nốt miếng mứt đỏ vào mồm Lục Viên mới nghiêng mặt liếc Hoa Tử: “Có gì mà lại nói chuyện này?”

“A thiếu gia, là Mạnh thúc nhà bên nói – với kinh nghiệm của ông ấy, thời tiết mấy hôm nay có vấn đề, e rằng không chỉ mưa to mà cả gió cũng lớn, nếu thế thì những hoa màu mới trồng không chống chọi được. Ông ấy tính dựng chòi cho cây, không thì cũng đắp gì đó chống đỡ, bảo chúng ta với mấy người nữa bắt tay cùng làm.”

Lại nói đến chuyện ruộng vườn, thực tế Tô gia không có nhiều loại này cho lắm, ngoại trừ ngô với lúa dùng để酿酒 cùng với một mảnh vườn rau nhỏ tự cung tự cấp thì còn lại đều bỏ hoang cả. Những công việc thường thường như bón phân trừ sâu, dẽm sợ có chồn đến trộm thì nuôi chó săn canh chừng hay những việc khác đều là do nhà Mạnh thúc kể bên thuận tay chiều cổ.

Nhưng rốt cuộc thì Mạnh gia cũng không có nhiều người trưởng thành, đôi khi có công chuyện gấp thiếu người là lại sang nhờ Tô gia hỗ trợ, cũng là hàng xóm láng giềng tắt lửa tối đèn có nhau.

Tô Hoài vừa nghe thấy Mạnh thúc có lời nhờ cậy tất nhiên là muốn đi, cũng vừa lúc để Lục Viên nằm nghỉ, hẩn theo Hoa Tử ra ngoài. Ngày hôm đó thương đội của Tấn Bố lại có vụ làm ăn, sáng sớm đã ra ngoài chưa về, Tô lão gia với lão Hoa thì đưa rượu ra ngoài quán. Tô Hoài vừa đi, trong nhà chỉ còn ca nhi nhà Tấn Bố và Lục Viên, Tô Hoài không cho Hoa Tử đi theo, dặn nó trông nhà xong mới vội vàng vàng chạy lại chỗ Mạnh thúc.

Cũng thật khéo, Tô Hoài mới đi bầu trời liền tối sầm, thêm mấy tiếng sấm thì chẳng bao lâu đổ mưa nặng hạt. Lục Viên nhìn mưa bên ngoài càng lúc càng lớn như muốn đâm sâu vào đất, gió cuồng quẩn, cây lụ trong sân nghiêng ngả lão đảo. Lòng y chợt bất an, đúng lúc ấy bên ngoài đột nhiên rền tiếng “Ầm ầm” như xé trời, sau đó là tiếng Hoa Tử hô hào:

“Hồng rồi! Hồng rồi! Trời phá! Mưa đá! Mưa đá!”

Trong sân vang đầy tiếng “lộp bộp”, Lục Viên chống thất lưng đến gần cửa sổ liền thấy mưa gió vùn vù lẫn với mưa đá liên tiếp trút xuống, lại thấy Hoa Tử khoác áo tơi chạy tới chạy lui thu dọn đồ trong sân, gió quá lớn quất vào chiếc áo tơi làm nó gần như muốn lật, e cũng chẳng ngăn được bao nhiêu. Nạp Cách Nhĩ cũng khoác áo tơi chạy ra giúp đỡ, thấy Lục Viên mở cửa sổ thì vội quát:

“Tiểu Viên! Đóng cửa sổ lại, đừng ra gió!”

Ầm thanh bị gió mưa nuốt chửng, Lục Viên cũng hiểu ý của hẩn, đang chuẩn bị đóng cửa sổ lại chợt nghe thấy tiếng “Ầo” rồi sau đó Hoa Tử hô lên: “Hồng rồi! Chuồng dê sập!” – cũng chứng minh cho lời Hoa Tử nói, tiếp theo là tiếng dê kêu “Bee~~” kinh hoàng, chúng bắt đầu lao ra sân. Nếu chỉ có chuồng dê thì còn đỡ, đằng này chuồng dê lại liền với chuồng heo, theo đó chuồng heo cũng bị vỡ thành một lỗ hổng, lũ heo

kinh ngạc cũng chạy ra góp phần. Hoa Tử vội vàng chạy ra đóng cổng mà không kịp, mấy con dê với vài đầu heo đã chạy lọt ra ngoài.

Không còn cách nào khác, Hoa Tử đành phải nhờ Nạp Cách Nhĩ ở lại để ý sân, nó thì chạy ra ngoài bắt lũ gia súc về.

“Nạp Cách Nhĩ, cài cổng vào, lừa lũ dê với heo vào phòng củi! Phòng củi không nối với phòng phía Tây, nó gần phòng cho khách, không có ai ở. Nhất là lũ dê, dê cái đang có chứa sợ nước!” – Lục Viên rất hòng chỉ huy Nạp Cách Nhĩ, tuy vị ca nhi này có sức nhưng không thông thạo bố trí trong Tô gia, luống cuống tay chân không phát huy được ưu điểm, làm Lục Viên khẩn trương đến mức chảy cả mồ hôi. Tiếng mưa rơi quá lớn, Lục Viên chỉ còn cách gào lên, vừa gào, mưa vừa tát vào mặt, xông vào mồm, bên sườn lại ầm ầm đau.

Mẹ nó, đau sốc cả hông!

Chờ tới khi vất vả chỉnh đốn xong mới rối loạn thì trận mưa đá cũng ngừng đổ, mưa vẫn rơi nhưng không còn nặng nề như trước. Lục Viên để Nạp Cách Nhĩ vào nhà, lấy quần áo của mình ra cho hắn thay, ban này mưa quá lớn, áo ướt có mặc cũng như không, cả người ướt sũng. Vừa may trong phòng có bồn nước nóng, Lục Viên vắt chiếc khăn ấm đưa hắn lau.

Xong xuôi đầu đầy rồi Lục Viên mới đỡ thất lưng ngồi xuống, để Nạp Cách Nhĩ tự lau, tầm mắt y nhìn ra ngoài mảnh sân u ám kia, nỗi lo lắng vờn vờ không sao mà bỏ xuống được, từng chút từng chút thất chặt lại

Đợi một lúc lâu vẫn không thấy ai quay về, lòng Lục Viên lại càng bất an. Thời tiết bên ngoài vẫn dữ dội, vừa mưa to vừa mưa đá lại gió lớn, tuy giờ đã ngừng nhưng mới này mưa đá xối xả, hòn nhỏ thì như củ lạc, viên lớn lại to như quả trứng gà, cũng phải rơi tầm một canh giờ Tuy không phải trước kia chưa thấy tin có người chết vì mưa đá, nhưng này Hoa Tử chạy ra ngoài còn đội một chiếc nón, còn khi Tô Hoài đi trời đã mưa đầu, ngộ nhờ có mưa đá, mấy mảng đất hoang thì lấy đầu ra chỗ mà trú

“Tiểu Viên, đừng lo lắng, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu!”

Bàn tay bị Nạp Cách Nhĩ nắm chặt, Lục Viên ngẩng đầu, cười: “Không sao, người đi khoác thêm áo đi, tay lạnh quá.”

“Tiểu Viên, để ta lấy cho ngươi một chiếc áo!”

Lục Viên sững sốt, bấy giờ mới nhận ra, tay y đã nắm chặt, run rẩy. Hít sâu một hơi, y gật đầu, tầm mắt lại động bên kia cửa.

Tô Hoài, người có giỏi thì gặp chuyện không may cho ta xem!

Thời điểm Lục Viên được Nạp Cách Nhĩ khoác cho một chiếc áo, lòng y đang hung hăng mà xả một câu — con bà nó

☒ _____

1. Hoa Lạc Thần (Hồng hoa) – Nguyên văn: – Tên khoa học: *Hibiscus sabdariffa*. Là thực vật thân cỏ, phân bố chủ yếu trong vùng nhiệt đới và á nhiệt đới. Cây cao tầm 1.5~2m, màu tím trắng, nhiều nhánh, lá dày. Hoa nở và mùa hạ, hoa kỳ dài, đài hoa có hình như chiếc chén màu tím đỏ, tán hoa có màu vàng, mỗi độ nở là rực rỡ sắc màu rất đẹp, đỏ xanh vàng giao nhau, còn có mỹ danh là “Thực vật Rubi”. Đài hoa có tác dụng chống co thắt cơ trơn, làm thư giãn cơ trơn tử cung, làm hạ huyết áp và có tính kháng sinh, trị ho, viêm họng. Người ta thường dùng đài hoa có vị chua làm gia vị thay giấm, chế nước giải khát, làm mứt, có nơi dùng chế xiro. Toàn cây có thể chế rượu vang: rượu có màu đỏ đẹp, vị chất, chua dịu, đáng uống của vang Bordeaux.

.

48. Chương 48: Trở Dạ (hạ)

“Thiếu sao sao, thiếu sao sao!”

Nổi bất an vẫn treo lửng lơ, ánh mắt Lục Viên ngây dại nhìn ra bên ngoài cũng vì một tiếng gọi này mà có lại tiêu điểm, y vội vàng đứng dậy, mở cửa định nghênh đón người lại mém nữa bị Hoa Tử chạy xông chạy xáo đâm vào.

“Dê đâu?” – Lục Viên lia mắt qua sân một lượt, miệng thì hỏi dê mà lòng lại lo lắng tẩn đẩu tận đâu.

“Thiếu sao sao, bên ngoài trời mưa quá không thấy rõ đường, ta chạy khắp nơi mà không thấy dê đâu Ai nha, không nói chuyện này nữa, thiếu sao sao có biết hòm thuốc của thiếu gia cất đâu không?” – cả người Hoa Tử ướt nhẹp, chạy vào nhà là tha lỏi cả một đường nước, mắt nó đảo qua đảo lại không ngừng trong phòng, dáng vẻ hốt hải như bị đốt mông, nhìn thấy nó như thế Lục Viên cũng khẩn trương theo.

“Tìm hòm thuốc làm gì?”

“Bên ngoài ta gặp được lão nhị nhà Mạnh thúc, hắn nói bên ngoại thành vì mưa đá quá lớn mà mấy người bị thương, chồi lán bên đó cũng sụp đè lên người, ai cũng thương tích không nhẹ trên trán cũng có mấy người bị đá rơi trúng, tất cả đều đang chờ trong y quán, hắn muốn tìm đại phu mà mời không được nên bảo ta về lấy hòm thuốc của thiếu gia mang ra cứu người”

Hoa Tử vừa nói liền thoáng cũng vừa tìm được hòm thuốc, vội vội vàng vàng chạy ra ngoài, Lục Viên nhanh chóng bắt được nó, tâm trạng xấu tệ.

“Hoài Chi đâu? Cũng bị thương hả?”

“Thiếu gia không không có chuyện gì cả, tóm lại thiếu sao sao yên tâm ở nhà chờ, thiếu gia giải quyết xong chuyện bên đó sẽ về!” – giọng điệu Hoa Tử qua quýt ập úng, nói hai câu cũng không để Lục Viên truy vấn, nó vọt chạy vào trong làn mưa.

“Hoa Tử! Hoa Tử ——” – Lục Viên chạy ra cửa gọi nhưng đã chẳng thấy bóng dáng người đâu, trận mưa vẫn dày, nặng hạt và xiên xẹo, chuỗi âm thanh “Rào rào” càng lúc càng giã vào nổi bất an trong lòng y.

Thằng nhóc Hoa Tử này không nói thật!

Trận mưa đá gay gắt ban nãy – Lục Viên tận mắt thấy, chuồng heo chuồng dê còn sụp, Nạp Cách Nhĩ chạy vào nhà cởi áo tơi, trên cánh tay hắn hồng tím lên những mấy vết, đám người Tô Hoài lại ở ngoài trời, không chỗ che, liệu có thể lành lặn sao?

Lại nữa, Hoa Tử là người rất đơn thuần, ngoại trừ Tô gia nó còn để tâm đến gì khác nữa ư? Lúc lấy hòm thuốc có vẻ như nó đang rất gấp, ngay cả một câu giải thích cũng lười nói, nếu không phải Tô Hoài bị thương chờ thuốc, Lục Viên không tin còn điều gì khác khiến Hoa Tử liều mạng xông ra ngoài như vậy

Vậy có phải Tô Hoài bị thương rồi không?

Đầu óc y chưa từng quay chuyển nhanh đến vậy, cũng như chưa bao giờ đình trệ như khoảnh khắc này.

Lục Viên ngơ ngác nhìn mái hiên được rửa trôi bởi nước mưa, y phải làm sao đây

“Tiểu Viên, Tiểu Viên? TIỂU VIÊN!!!” – ước chừng Nạp Cách Nhĩ phải gọi mười lần Lục Viên mới thoáng có chút phản ứng, y quay lại nhìn Nạp Cách Nhĩ.

“Tiểu Viên, đóng cửa vào, đứng đây mưa bắn vào người, đừng để bị lạnh!” – Nạp Cách Nhĩ có vẻ vội vàng, túm tay Lục Viên lôi y vào nhà: “Xem người kìa, cả người lạnh cả rồi này, còn đứng ngây ra đấy” – nói xong, Nạp Cách Nhĩ đóng cửa lại. Nhìn cánh cửa từ từ khép lại, bỗng nhiên Lục Viên vươn tay giữ chặt khe cửa, Nạp Cách Nhĩ đóng quá nhanh khiến hai cánh cửa kẹp trúng tay y.

“Ai nha! Tiểu Viên! Đột nhiên người làm gì thế hả! Chết rồi, đổ hết lên rồi, có đau không?” – Nạp Cách Nhĩ giật mình, vội vàng mở cửa, cầm lấy tay Lục Viên thối thối.

Lục Viên vẫn ngây người nhìn hai phiến cửa đã mở rộng, tầm mắt y quét qua sân, sau đó khẽ nói: “Nạp Cách Nhĩ, ta phải ra ngoài một lúc!”

“Hả?” – dường như còn chưa nghe hiểu Lục Viên nói gì, Nạp Cách Nhĩ lại xoa xoa tay cho y: “Bên ngoài mưa lớn vậy người ra ngoài làm gì? Người người thế này đi ra kia cũng không tốt! Tay sưng cả rồi, đau lắm đây, ai nha phải bôi thuốc mới được”

“Ta phải ra ngoài!”

Thẳng đến khi Lục Viên hất tay Nạp Cách Nhĩ ra, bắt đầu mặc áo tơi, Nạp Cách Nhĩ mới biết không phải Lục Viên nói đùa, hấn tái mặt vội vàng giữ Lục Viên lại: “Người làm gì vậy hả? Mới nãy có mưa đá chắc gì lát nữa sẽ không trút thêm mấy trận, người muốn ra ngoài làm gì Trong nhà không còn ai, nếu bụng người mà làm sao thì chúng ta biết làm thế nào”

“Vậy chúng ta ra dịch trạm mượn một chiếc xe ngựa, người đi theo ta.” – Lục Viên tránh Nạp Cách Nhĩ nhưng không được, muốn đi cũng không xong, y quay lại nhìn hấn: “Trong bếp còn có một chiếc áo tơi, người lấy mặc đi, chúng ta mang theo một chiếc ô nữa.”

“Tiểu Viên, người điên rồi, có chuyện gì thì mà phải đi ngay lúc này hả?”

“Hoài Chi bị thương rồi, ta phải nhanh đến chỗ hấn.”

“Tô đệ ư” – Nạp Cách Nhĩ sửng sốt, trấn an nói: “Tô đệ là đại phu, chắc chắn biết tự chữa thương cho mình, mà Hoa Tử cũng cầm hòm thuốc đi rồi đấy thôi, người đừng lo lắng. Hiện giờ đứa bé đã 9 tháng rồi, người đừng hành động sai lầm vào lúc này Chờ đại ca người về, ta sẽ bảo hấn chạy đi xem sao”

“Nếu Hoài Chi không bị thương nặng, nhất định hấn sẽ tự về lấy hòm thuốc, hấn biết trong nhà chỉ có ta, người và Hoa Tử, trời lại mưa đá, hấn tuyệt đối sẽ không yên tâm đâu, sẽ không yên tâm ta.”

“Tiểu Viên”

Cho tới giờ trong mắt Nạp Cách Nhĩ – lúc nào trông Lục Viên cũng ngây ngậy ngô ngô, dạy y làm gì cũng hỏng, vừa lôi thôi vừa qua loa cho xong chuyện. Nếu không phải y là người thân của chồng hấn, có lẽ hấn đã dạy dỗ một trận cho vị ca nhi chẳng biết làm gì này. Vậy mà chỉ trong chớp mắt, hấn lại thấy Lục Viên bình tĩnh đến bất thường, bụng ghồ cao, người mập mập lại tản mát một loại “uy” làm hấn không cách nào cự tuyệt.

“Nạp Cách Nhĩ, nếu người không muốn theo, người cứ ở nhà chờ ta, còn ngăn cản ta thì đừng hòng, người không ngăn được đâu, nếu người cứ cứng rắn cản ta người đã nói rồi đấy – ngộ nhờ đứa bé có chuyện gì thì ai cũng không được tha thứ đâu.”

“Người đã nói vậy, ta mà không đi theo nhờ đứa bé này làm sao thì ta cũng không tha thứ cho mình nữa”

“Vậy cùng đi thôi!” – Lục Viên mỉm cười, đẩy Nạp Cách Nhĩ về phía bếp.

Quay đầu lại nhú mày, Nạp Cách Nhĩ bĩu môi: “Đây là người đẩy ta xuống hố rồi đấy” – đều cùng một nhà vậy mà sao tính tình tiểu ca nhi này lại khác Tán Bố nhiều thế chứ lòng hấn nén giận Lục Viên lừa hấn, lấy đứa bé ra uy hiếp hấn, Nạp Cách Nhĩ nghe lời mặc xong áo tơi, cầm theo ô, đỡ Lục Viên ra khỏi nhà, hướng trạm dịch mà đi.

Lần thiên tai này quả nhiên lợi hại, dọc theo đường đi la liệt những lều bạt hư nát, cành cây, hoa lá nát bươm lênh phênh giữa vùng nước đọng còn không ít người bị thương, không ít những người quần băng đầy thân, cũng có mấy người lấy xe ba gác đi phụ giúp đưa đến ý quán. Dọc cả đường đi, hai người chẳng nói chẳng rằng, chỉ cảm thấy mưa lại trút ngày càng nặng hạt, không khí càng lúc càng nặng nề. Vất vả lắm mới đến được dịch trạm, Nạp Cách Nhĩ đang tính chạy đi tìm Tán Bố bàn bạc, nào ngờ vì trận mưa đá mà hàng hóa trong dịch trạm cũng bị hỏng, Tán Bố đã cùng Trương đại ca đi kiểm kê lại số lượng. Chẳng còn cách nào khác, không khuyên được Lục Viên, cũng chẳng thể chờ, Nạp Cách Nhĩ đành nhờ người chuyển tin cho Tán Bố, sau đó lấy một chiếc xe ngựa chở Lục Viên đến mảnh ruộng ngoại thành.

Sau một trận mưa xối, gió cuốn và đá trút, ruộng mương đâu đâu cũng tiêu điều. Dọc cả đường đi, đến đâu cũng thấy mầm câu gốc rạ bị quật lên, đám chòi bên mảnh đất trồng rau cũng đổ nghiêng đổ ngã, đến khi tới mảnh đất phụ cận mảnh của Tô gia thì thấy – tấm vách đất ngăn cách giữa thửa ruộng với đường đi đã sụp đổ, đất đá ngổn ngang khắp nơi, còn có từng tùm người vây quanh.

Lục Viên xuống xe, y bước đến chỗ đám người đang túm tụm, chân đá phải thứ gì đó, y cúi đầu nhìn – là một chú chó bị chết, là bị một mảng gạch đè chết, có lẽ là vỡ ra từ bức vách ngăn. Lục Viên khẽ chau mày, trước mắt là một đám thôn dân đang ra sức dọn gạch đá, nghe chừng có người bị đất đá chôn vùi.

“Tô Hoài, Tô đại phu đâu?” – lời kéo một người, Lục Viên hỏi.

Người kia cũng chẳng có thời gian đâu đi trả lời Lục Viên, chỉ hướng ngón tay chỉ về một phía: “Kia có một lều cỏ mới dựng, mới vừa khiêng người qua đó!”

Khiêng người??

Lục Viên thất thần, đúng lúc ấy gần đó có mấy người hợp lực kéo được một người ra khỏi tảng đá lớn, cả người lấm bụi hòa lẫn với máu được đặt lên cáng mang đi. Lục Viên hiểu thế nào gọi là “Khiêng người” rồi, y chỉ cảm thấy ngực thất lại, thở cũng không thông, y bước nhanh về phía người kia vừa chỉ. Mang thai đi lại cũng lao lực, y vừa bước vừa thở hổn hển, Nạp Cách Nhĩ gắt gao bám theo, không ngừng hô to gọi nhỏ.

Căn phòng cỏ rất nhỏ, có lẽ là mới bắc tạm để che bớt gió mưa, bên trong không có nhiều người, chỉ có ba chiếc cáng, mỗi cáng có một người nằm, tất cả đều được phủ bằng chiếu, ngay cả mặt cũng bị che. Lục Viên run rẩy, y ném ô chạy đến trước chiếc cáng đầu tiên.

“Nạp Cách Nhĩ, người giúp ta vén chiếu lên, ta muốn nhìn mặt” – giọng Lục Viên có phần ứ nghẹn, sắc mặt tái nhợt, Nạp Cách Nhĩ nhìn y, rồi đột nhiên Lục Viên rống lên: “Nhanh lên!”

Nạp Cách Nhĩ hoảng sợ, vội vàng ngồi xuống gỡ chiếu.

Đó là một nam nhân có khuôn mặt xanh mét, trên trán có một lỗ đầy máu, hai mắt mở lớn, không còn hơi thở. Ai nhìn cũng biết, người đã chết, nhưng may không phải Tô Hoài.

Lục Viên thở khẽ một hơi, lại chỉ người thứ hai, lần này y không còn sức nói nữa. Chiếc chiếu được vén lên, Lục Viên thở mạnh “Phù” một tiếng, y giơ tay lau mồ hôi lạnh trên trán người này cũng không phải. Lần này Nạp Cách Nhĩ đang chuẩn bị xóc chiếc chiếu thứ ba lên, đột nhiên Lục Viên nắm chặt tay hắn, hoảng hốt lắc đầu.

“Tiểu Viên?”

“Đó đó là quần áo của hắn” – Lục Viên vừa lắc đầu vừa nhìn góc áo Tô Hoài dưới lớp chiếu, giác như độ ẩm trên cơ thể y dần tản đến khi lạnh ngắt, tiếp theo là chân yếu đến khi tê liệt thì y gục xuống.

“Tiểu Viên!” – Nạp Cách Nhĩ hoảng sợ vội vàng đỡ Lục Viên, lúc này cơ thể y đã mềm nhũn, sức lực toàn thân đều hư thoát dần dần chìm xuống. Nạp Cách Nhĩ phải vất vả lắm mới đỡ được y dậy.

“Người đừng mở ta không muốn nhìn” – bầu vú chặt lấy tay áo Nạp Cách Nhĩ, tay Lục Viên đầy mồ hôi, đầu hỗn loạn, lại chẳng dám nghĩ bất cứ điều gì, vì y biết, chỉ cần một chút suy nghĩ thôi, đáp án sẽ rất sinh động, sinh động đến mức phá hủy tất cả thế giới của y.

Y biết, đó là áo của Tô Hoài y biết, trong căn phòng này, tất cả đều là những người đã chết

Ngoài ý muốn đi vào thế giới xa lạ này, như được sống lại một lần nữa, mà người đầu tiên y gặp là Tô Hoài. Thật giống một chú vịt con mới sinh gặp được mẹ, ngay từ những ngày đầu tiên đến bây giờ, y đã ấn định bên hắn, rồi cuộc cũng không thể rời khỏi Tô Hoài. Dưới sự ảnh hưởng của hắn, y đã học được cuộc sống là thế nào, cho đến khi dần dung nhập vào chốn này, y giác như hết thấy đều hợp lý, tự nhiên đã như thế, lại chẳng biết rằng – bất tri bất giác y đã quen hai người như hình như bóng, quen sự tồn tại của Tô Hoài đôi khi rất giống một bà mẹ. Cho dù lúc nào gã cũng trưng cái bản mặt đơ đơ đó, cho dù đôi khi gã nói rất khó nghe, cho dù suốt ngày gã chiếm tiện nghi y (aka sàm sỡ), còn không coi y như một người đàn ông, cho dù ngoài miệng hay trong lòng y đã mắng chửi gã vô số lần nhưng, y thật không dám tưởng tượng dù chỉ một lần, nếu có một ngày, nếu có một ngày gã Tô vô lại chẳng bao giờ đánh người ấy biến mất ngay cạnh y

Thần thờ nhìn góc áo kia đến ngẩn ngơ, Lục Viên quên cả chớp mắt, đôi mắt khô khốc, rồi một cổ chua xót từ mũi xộc lên hốc mắt, lại vòng vo trong hốc mắt một vòng mới chảy xuống, Lục Viên chẳng còn thấy rõ cảnh vật nhật nhòa trước mắt nữa.

Chết tiệt —— Tô Hoài, người là đồ mẹ nó khốn kiếp! Lục Viên ta từ tiểu học đến giờ không khóc mẹ nó

Gục đầu xuống, Lục Viên đột nhiên quay người, trước mắt lại tối sầm, rồi y trực tiếp đập vào ngực ai đó. Còn chưa kịp ngẩng đầu, Lục Viên đã nghe thấy tiếng quát của người đó: “Tiểu Viên, ngươi chạy tới đây làm gì?”

Âm thanh đầy giận dữ quen thuộc dị thường, Lục Viên cứng đờ, rồi ngẩng mặt đó là khuôn mặt đen xì của Tô Hoài, khuôn mặt vô cùng nghiêm túc nhìn y chăm chăm.

“Tô Tô Hoài?” – đầu lưỡi có phần cứng ngắc, Lục Viên ngẩn ngơ nhìn Tô Hoài – Tô Hoài ở đây, vậy người kia là ai Lục Viên vươn tay muốn xác nhận có phải y thấy ảo giác rồi không thì lại bị Tô Hoài túm được cổ tay trước.

“Được rồi, ngươi mau về nhà đi! Chính mình là đại phu mà cũng không có chút thương thức nào sao? Ngươi cho đứa bé trong bụng ngươi là giả hả? Sắp làm A sao đến nơi rồi còn không trưởng thành lên chút nào, muốn đi là đi, ngươi có ý thức trách nhiệm một chút đi!” – quả nhiên Tô Hoài giận rồi, mở mồm là mắng, vừa mắng còn vừa túm cổ tay Lục Viên kéo ra ngoài.

“Ta biết rồi, ta tự đi, ngươi kéo tay ta đau!” – chỉ trong một khoảng thời gian ngắn tưởng như trải qua một quãng đời dài đầy chìm nổi, vừa mừng vừa xót, đầu tiên là hoảng sợ cực độ, rồi cực độ bi thương, lại mừng phát điên, giờ thì bắt đầu bốc hỏa. Y rống lên một tiếng, giật mạnh tay khỏi tay Tô Hoài, trừng mắt với hấn một cái rồi bước ra bên ngoài, Nạp Cách Nhĩ cầm ô chạy theo. Mới bước được hai bước Lục Viên đã quay ngoắt người lại, túm cổ áo Tô Hoài hung hăng mà mắng: “Tô Hoài, ngươi nhớ cho ta! Quần áo của mình thì đừng có mẹ nó đắp lên thân người khác!”

Nói đoạn quay đầu, Lục Viên nhin chẳng được chữ bậy một tiếng “F**k”

Tô Hoài sưng sốt một chút, bấy giờ mới nhớ khi cứu người, hấn cởi áo khoác ra bện thành một chiếc dây thừng buộc vào người kia để lôi lên, chỉ tiếc là khi kéo lên thì người đã chết Tô Hoài quay lại nhìn ba thì thể trên cang, lại nhớ lại ban nãy khi thấy đôi mắt Lục Viên phiếm hồng nhìn hấn, vẻ mặt đầy xúc động. Tô Hoài chợt hiểu ra gì đó, hấn vội vàng đuổi theo.

Khốn khiếp! Mày giống hệt mẹ nó một thằng ngu ngốc! Phi phi mày đúng là một thằng đàn đốn, ngu si, ngẩn ngơ! Lại còn tưởng bỏ rằng gã khốn ấy sẽ về nhà trước vì không an tâm cho mày Chết tiết, người ta vội cứu người muốn chết kia kia, nhìn mày cái rắm ấy! Mày còn liều lĩnh chạy mẹ nó đi xem, còn đàn đốn nghĩ người chết kia thành gã khốn ấy Mẹ nó! Mày đúng là đồ bỏ đi!

Cả đoạn đường lửa giận công tâm, Lục Viên hệt như một bao thuốc nổ đã được đốt lửa, càng đi càng cháy, càng cháy lại càng đi nhanh. Nạp Cách Nhĩ hoảng sợ tới mức lảo nhải bên tai y nhưng Lục Viên có nghe được gì đâu, đến khi thấy xe ngựa ngay trước mắt Lục Viên mới bình tĩnh, lại đúng lúc có người chạy qua va vào người y. Lục Viên vác bụng vốn đã chẳng giữ nổi thăng bằng, cú va chạm làm cả người ngã ngửa, Nạp Cách Nhĩ quỳnh quáng chạy lại đỡ nhưng không kịp. Lục Viên hoảng hốt trợn tròn mắt, cả người đổ xuống.

Bụp ——

Đầu óc Lục Viên quay cuồng nhưng mà chẳng thấy đau, không chỉ không đau mà phía sau còn rất êm. Chớp mắt một cái, chợt nghe thấy có tiếng người vang lên sau người.

“Mau đứng lên, ngươi muốn dề chết ta à?”

Tiếng nói vừa dứt, người đó lại đỡ thắt lưng kéo y dậy. Lục Viên quay lại thì thấy Tô Hoài đang cúi đầu sửa sang lại quần áo cho y, vừa phỉu vừa hỏi: “Ngã có đau không? Có trật chỗ nào không? Bụng có thoải mái hay không?”

Lục Viên đang cơn tức, vẻ mặt hằm hằm, cũng không để ý đầu Tô Hoài quần băng vải trắng, y mở mồm một câu: “Cút!” – còn không chịu nói không, y gơ chân đá vào chân Tô Hoài một cái cho bõ tức.

Mà đang yên đang lành thì thôi, vừa động chân một cái, Lục Viên gập người hít mạnh một ngụm khí lạnh, bụng bỗng nặng trĩu rồi bắt đầu đau quặn lên. Lục Viên nhắm mắt, lại nghĩ – liệu có phải thẳng cu tổ tông này muốn “xuất” ngay bây giờ không đấy hả

49. Chương 49: Tô Tân

Lục Viên đã hơn 9 tháng, coi như gần đủ tháng, cũng là thời điểm thuận lợi cho việc sinh nở, nên khi Tô Hoài mồ hôi mồ kê nhễ nhại ôm được Lục Viên lên xe ngựa thì y chỉ còn biết dựa vào lòng Tô Hoài, ngực đau đến thổ đờn dập.

Loại cảm giác này Lục Viên chưa trải nghiệm qua bao giờ nhưng chiếu theo lý luận thực tế, y cũng hiểu được đây là đau bụng tiền sản, mà tần suất đau thể này đã chuyển sang đau hậu sản rồi. Có lẽ ngay từ lúc y với Nạp Cách Nhĩ ra khỏi nhà đã đau, nhưng một lòng một dạ chỉ mãi lo lắng cho Tô Hoài nên mới quên đi toàn bộ.

“Tiểu Viên, người cố chịu đựng, chúng ta phải về nhà trước đã.” – Tô Hoài ôm Lục Viên, không ngừng cõ y phụng đắp lên người Lục Viên, Nạp Cách Nhĩ đánh xe, lúc bấy giờ Hoa Tử cũng có mặt, chẳng biết nó kiếm đâu ra mấy chiếc bánh bao đưa cho Tô Hoài.

Lục Viên cầm tay Tô Hoài lắc đầu, thổ hỏn hển: “Không được xóc nảy thế này ta chịu không được có lẽ phải sinh non rồi nước ối vỡ”

Cơn đau càng lúc càng đờn dập, ngay cả nói cũng làm Lục Viên mệt đứt hơi, nhưng dù sao Tô Hoài cũng không biết đỡ đỡ, y cũng chẳng còn cách nào khác, nuốt một ngụm nước miếng, Lục Viên lại tiếp tục: “Xung quanh đây có người không, trong vòng 4 canh giờ nữa là đứa bé sẽ ra nhưng xe ngựa xóc quá, không đợi được”

“Đây là đồng không mông quạnh, căn chòi cổ gần nhất cũng phải non nửa canh giờ nữa mới tới.” – Tô Hoài nhăn mặt nhử mảy, vén tóc cho Lục Viên mới phát hiện ra hai bên thái dương y đầy mồ hôi, hấn đau lòng lấy tay lau đi cho y.

Thở nhẹ ra một hơi dài, Lục Viên lắc đầu: “Không được xa quá chòi cổ lại không kín gió, chẳng bằng luôn trên xe ngựa này” – cắn răng nín đau, Lục Viên tiếp: “Quên đi, ngay trên xe ngựa đi, cũng rộng không kịp tìm sản sao sao rồi. Hoa Tử, người ra ngoài tìm vài khô, thảo sạch hoặc đại loại thế đến đây, càng nhiều càng tốt tìm cả gì đó để ăn nữa, tốt nhất là đường cả nước nóng” – nói xong Lục Viên lại thổ gấp mấy ngụm, cơn đau để lại bắt đầu, y không còn nói được nữa, chỉ biết cầm chặt áo Tô Hoài, lòng lại không ngừng lẩm nhảm – coi như y xui xẻo, y chưa từng thấy ai lại tự mình đỡ đỡ cho mình như y bao giờ

Có lẽ những chuyện sắp xảy ra đây cũng đủ làm cả cuộc đời Lục Viên không sao quên được.

Có thể tìm được thức ăn ngay giữa vùng đồng ruộng hoang vu đã rất khó, nhưng có thể tìm được vài với thảo hay đại loại thế ở đây không? Thế là Hoa Tử chạy xông chạy xáo đi tìm một phen, cuối cùng nó ôm cả một đồng quần áo trở về. Vừa lên xe nó thấy – Tô Hoài đang ngồi một chỗ không tính là rộng tiếp nhận đồng quần áo, Lục Viên thì đang nằm trên chỗ ngồi với một tư thế rất là bất ngã, một chân gập lại, một chân duỗi ra đặt trên sàn xe. Hoa Tử không dám nhìn nhiều, nó đặt một chậu nước xuống rồi đứng đợi sai bảo.

Lúc này Lục Viên đã cảm giác được nước ối vỡ rồi, đáng ra như bình thường là phải nhìn màu nó, nhưng trong xe lại có hai nam nhân một ca nhi luôn nhìn chăm chăm vào mình, Lục Viên khốn quẫn không chịu được, Tô Hoài như nhận ra điều gì đó, quay mặt về phía Hoa Tử và Nạp Cách Nhĩ nói: “Hai người ra ngoài trước đi, có việc gì ta sẽ gọi.” – đợi khi hai người đáp lời ra ngoài Tô Hoài mới thấp giọng hỏi: “Kế tiếp muốn ta làm gì?”

Chỗ ngồi cứng rắn khó chịu làm cả người Lục Viên mỏi nhừ, không biết dưới mông đang lót quần áo của ai, y ngóc đầu dậy nhìn thì thấy nước ối đã bắt đầu chảy ra ngoài. Nhất thời Lục Viên xấu hổ không chịu được, nhưng chẳng còn cách nào khác, y nhắm mắt nói: “Kia nước ối chảy ra rồi trước tiên lấy vải lót phía dưới cho ta huynh nhìn một chút a màu có phải trong suốt không”

Lời vừa dứt Tô Hoài đã hành động ngay, Lục Viên chỉ thấy phía dưới chợt lạnh, quần đã bị tụt đến mắt cá chân. Y nghiêng mặt sang một bên, bụng đau làm y thổ không ra hơi, vậy mà đầu óc lại chỉ nghĩ đến tình trạng xấu hổ trước mắt, mặt lúc hồng lúc bệch, hận không ngắt xiu quách đi cho rồi.

“Ừ.” – Tô Hoài đáp lại, Lục Viên thoáng yên lòng, ít nhất bé con cũng khỏe mạnh, có thể thuận buồm xuôi gió sinh ra. Y lại ngược mắt nhìn, chẳng biết từ khi nào Tô Hoài đã cởi lớp áo trong để trần cả bả vai, Lục Viên sưng sốt rồi chợt hiểu – Tô Hoài đã cởi áo lót để đệm cho y, mặt y thoáng hồng.

“Ăn chút gì không?” – Tô Hoài chà tay vào áo, ngồi xổm dậy nâng Lục Viên tựa vào người hắt, cầm chiếc bánh bao đút cho y ăn.

Lục Viên đã khốn quẫn đến cực điểm nhưng biết làm sao được, y chỉ còn biết vừa kiên trì ăn vừa xấu hổ nhìn Tô Hoài. Cực khổ nuốt xuống từng miếng bánh bao lạnh giữa từng đợt đau bụng quặn thắt, giờ đây bụng Lục Viên đã đau gắt, cơ bản không còn nói lên lời được nữa, chỉ bấu víu chặt cánh tay Tô Hoài như vớ được cọc rơm cứu mạng, gắt gao không buông. Tô Hoài ngồi bên nhẹ nhàng an ủi Lục Viên, lại lau đi mồ hôi hột trên trán y, dầu vậy Lục Viên cũng đau muốn phát điên rồi. Đời trước dù có bị ung thư dạ dày giai đoạn cuối, lúc đau cũng muốn ới nhưng ít ra chỉ đau một lúc, có thể uống thuốc giảm đau hay đại loại thế, vậy mà giờ cơn đau bụng mãi không dứt, mỗi lần quặn lên là đầu óc y lại rỗng tuếch, chỉ muốn hét lên cho thỏa, rồi lại sợ Tô Hoài lo lắng mà cắn răng nhẫn nhịn. Đầu óc hỗn loạn, suy nghĩ quay cuồng, lại không quên bội phục các cô bác chị em gái vất vả là thế

Đau cũng đau một mạch nửa ngày, Lục Viên ước chừng cũng phải hơn một canh giờ rồi, y bảo Tô Hoài nhìn xem đã mở được mấy ngón tay. Tốt xấu gì lần trước Tô Hoài cũng từng nhìn Lục Viên chỉ đạo đỡ để cho Vương A sao nên hắt cũng hiểu đôi chút, lập tức làm theo. Lục Viên thấy sao mà hên quá, nếu Tô Hoài hỏi nhiều ép y phải lấy cơ thể mình ra để giải thích kiến thức phụ sản thì y còn mặt mũi đâu mà đi gặp mọi người nữa

“Mở 2 ngón tay rồi, người cố gắng nhẫn nại.”

Mới có 2 ngón tay ư

Lục Viên thở hổn hển, không ngừng dụi người vào nơi đang nằm, tay không biết nắm vào đâu liền bắt lấy đồng quần áo dưới thân, cơn đau làm y không nhìn được mà túm chặt tóc, không thì lại đưa tay ngắt đuôi, Lục Viên giác như nếu còn tiếp tục thế này chắc y chẳng thể bảo trì lý trí được bao lâu nữa. Lục Viên quẳng hết mặt mũi mà kể hết một mạch các bước tiếp theo cho Tô Hoài nghe, Tô Hoài vừa nghe xong thì gọi người tiến vào.

“Đừng Tô Hoài đừng đừng cho người khác vào” – Lục Viên hoảng hốt, dù không nhìn thấy mình đang thế nào nhưng y biết bộ dạng hiện giờ khó coi biết bao, một thằng đàn ông mà để đấy, còn đau đớn mà cào cấu như một thằng điên – quả thực đây là một vết nhơ đen tối nhất trong cả cuộc đời Lục Viên y! Tô Hoài nhìn thấy – y chấp nhận, nhưng tuyệt đối y không muốn người thứ hai ngoài Tô Hoài thấy bộ dáng kỳ quặc của y lúc này!

“Nạp Cách Nhĩ! Vào đây!”

“Đừng Tô Hoài! Mẹ kiếp cầm ngay phù phù” – Lục Viên tức điên hận không thể giậm chân, nhưng rồi lại nhớ cả người chẳng còn sức, y vung tay như muốn túm chặt Tô Hoài, y rống lên hai tiếng rồi lại đau đến không lên lời.

Tô Hoài thấy Lục Viên quyết tử ương ngạnh cũng đành nghe lời y, không cho Nạp Cách Nhĩ vào nữa, hắt đề Lục Viên ý muốn trấn an Lục Viên đang đau đớn mà cuồng loạn.

“Đừng gọi người, rất xấu Có làm sao thì lát nữa huynh trối ta vào cũng được ngàn vạn lần đừng gọi ai” – Lục Viên túm chặt lấy Tô Hoài, lực đạo mạnh đến mức như muốn kéo ngã hắt, Tô Hoài vẫn rất bình tĩnh, nhẹ nhàng vỗ tay Lục Viên, gật đầu.

“Không gọi, ta không gọi, người đừng cuống, từ từ hít thở đều đúng, Tiểu Viên, cố gắng kiên trì một lúc nữa thôi lúc ta còn nhỏ, có một lần ham chơi ta vào bên trong hầm rượu trốn, kết quả là ngủ quên mất, đến khi tỉnh lại thì phát hiện ra hầm rượu đã bị khóa. Lúc ấy là mùa đông, hầm rượu lạnh cóng làm ta xém thì chết cứng. Ta bị đông lạnh không chịu nổi nữa, thế là ta mở một bình rượu ra bắt đầu uống, đợi đến sáng sớm ngày hôm sau lão già kia mới phát hiện ra ta, ta lạnh mà lại không lạnh, chỉ có điều say đến nỗi không đứng dậy nổi, thế là mê man 3 ngày liên tục mới tỉnh”

“Phì ha ha huynh chết tiệt đang khích lệ ta đó ư? Hừ, làm ta cười, thở không nổi này a đau quá”

“Khụ Tiểu Viên, ngươi có biết tối hôm đó lão già kia ra ngoài đến tối mịt mới về là làm gì không? Lão ta đặc biệt chuẩn bị cho hài tử này một chiếc giường gỗ, còn mua một lô xích xông đồ chơi về dỗ nó, có khi tiểu quỷ này sinh ra rồi lão ấy chẳng quần lấy ngươi nữa đâu! Ngay từ khi tiểu tử này chưa sinh lão đã tính toán hết cả rồi, chuẩn bị gia phả, mời thầy tướng số đến xem tướng là không thể thiếu này, chúng ta cũng nghĩ tên cho tiểu tử này đi, Tiểu Viên, ngươi muốn gọi nó là gì?”

“Lông tóc còn chưa thấy đâu đặt cái rắc gì mà không biết là ca nhi hay nam Hư, nó sinh ra giống ta thì không sao, nếu như giống thôi quên đi quên đi nói cái khác”

“Tiểu Viên, e rằng sau lần thiên tai này chuyện buôn bán trong trấn cũng không tốt như trước nữa. Mấy hũ rượu còn trong hầm, bán được thì bán, không bán được thì bỏ đi. Ta còn chút tiền để dành, ta nghĩ chờ khi người đỡ rồi chúng ta sẽ mở y quán, người và ta thay nhau ngồi khám bệnh, sản phụ trong trấn không ít, không sợ không có việc làm.”

“Ừ”

“Ta nghe Hoa Tử nói – dê cái mất mấy con, cũng không sao, ít nhất sữa dê còn lại cũng đủ cho tiểu quỷ trong bụng ngươi uống. Còn nếu muốn nuôi tiếp thì mấy hôm trước Tán Bố đã nói – khi oa tử này sinh ra sẽ dẫn hai ta đến thảo nguyên ra mắt người nhà ngươi một lần. Ta nghe nói phong cảnh thảo nguyên rất tươi đẹp, trời cao mây đậm, là một nơi rất khoáng đạt. Chúng ta liền đi xem đi, tiện thể mua mấy con dê tốt về”

“Ừ”

Tô Hoài nói rất nhiều, lần đầu tiên Lục Viên biết gã có thể nói lưu loát nhiều đến thế, nói đến rất nhiều thứ tươi sáng, vẽ ra rất nhiều viễn cảnh đẹp đẽ, cơn đau bụng cũng không còn đau đớn nữa, một lúc lâu sau Tô Hoài lại ra kiểm tra thì sản đạo đã mở được 5 lóng tay.

Lại đợi tiếp một lúc, Tô Hoài y theo lời Lục Viên dặn ban nãy, đem hai chân y đẩy ra để lưng y dán sát với chỗ ngồi. Tư thế này có bao nhiêu quen thuộc vậy mà lại làm Lục Viên đỏ mặt lúng túng, nhưng rồi vòm bụng ghồ cao cũng che mắt.

Theo đường nhịp quận đau, Lục Viên dùng sức lại dùng sức, y là bác sỹ đương nhiên biết phải dùng sức thế nào, bụng khê động dậy, rồi nhanh chóng nghe thấy tiếng Tô Hoài hưng phấn kêu lên: “Đầu sắp ra rồi, Tiểu Viên, cố lên! Dùng thêm chút lực!”

*

Chuyện sau đó Lục Viên nhớ không rõ, chỉ mang máng nhớ rằng y nghe theo âm thanh Tô Hoài chỉ đạo. Đứa bé sinh rất thuận lợi, chỉ có điều trên xe vừa lạnh vừa khó chịu, Lục Viên bị dày vò suýt ngất, cuối cùng Tô Hoài lại gần ấn bụng y, rốt cuộc Lục Viên không nhịn được nữa mà lẩm bầm mấy câu gì đó rồi sau đó nghe thấy tiếng khóc trong trẻo của trẻ con.

Ra rồi!

Sau đó, Lục Viên yên tâm mà lịm đi.

Đến khi tỉnh lại, y phát giác ra người mềm nhũn, đến khi mắt dần thích ứng với ánh sáng Lục Viên mới ý thức rằng mình đã về nhà. Bàn tay ấm áp đang được bàn tay to lớn của Tô Hoài bao trọn, mà hắn thì ghé đầu vào mép giường ngủ gật, tay kia vắt lên eo y.

Bụng phẳng rồi – Lục Viên hài lòng mà thở phào một hơi.

“Tỉnh rồi à?” – Tô Hoài cảm giác thấy có động tĩnh cũng tỉnh dậy, hấn xoa tay Lục Viên, đắp chăn cẩn thận lại cho y – “Ngươi sinh xong thì bị cảm lạnh, giờ thì ngoan ngoãn tỉnh dưỡng cho ta!”

“Hoài Chi, đầu huynh làm sao thế?” – dù sao cũng thuận sản, Lục Viên khôi phục rất nhanh, trừ mệt mỏi ra thì không khó chịu chỗ nào cả, nên giờ y mới nhận ra đầu Tô Hoài quần băng làm y nhất thời hoảng hốt.

“Giờ mới thấy hả?” – Tô Hoài có chút bất đắc dĩ, nếu hôm đó không phải bị đá đập vào đầu làm hắn bất tỉnh thì hắn đã sớm chạy về nhà rồi. Tô Hoài lắc lắc đầu không nói, sờ trán Lục Viên: “Không có chuyện gì đâu, ngươi đừng lo lắng, mới sinh hai ngày còn mệt, nghỉ ngơi lại sức đi.”

“Ta ngủ lâu thế rồi ư” – Lục Viên sững sốt, y bắt đầu lia mắt khắp phòng tìm thằng cu con nhà y.

“Đừng tìm, lão già kia ôm khư khư không buông rồi, để lát nữa ta bảo Hoa thúc bế lại đây cho người, là một tiểu ca nhi.” – Tô Hoài cười cười, tay vẫn không rời đầu Lục Viên: “Ăn chút gì trước đã, sinh tiểu tử kia làm người mệt lắm rồi, hôm kia trở về người đã sốt, sốt liên tục một ngày” – Tô Hoài không nói thêm gì nữa, trong mắt đọng đầy nỗi lo lắng, rồi lại chợt bình tĩnh như nước, dịu dàng nhìn Lục Viên: “Muốn ăn gì nào?”

Nghe thấy ăn là Lục Viên lại hùng hực sức sống, vừa xòe mấy đầu ngón tay vừa nói, Tô Hoài cười đáp ứng, trước khi hần ra ngoài Lục Viên bỗng nhiên bất an nói: “Bé con kia nếu cha huynh muốn bế thì cứ để ông bế đi, ta ta nhìn hay không cũng không sao”

Tô Hoài không nói gì chỉ đi ra ngoài. Một lúc lâu sau lại vào, theo sau là Hoa Tử đang bê một chiếc thực hộp, chẳng qua là đôi mắt tròn xoe của Lục Viên không nhìn thực hộp hấp dẫn kia mà chỉ chăm chăm nhìn chiếc bọc hồng nhạt trong tay Tô Hoài như thấy quỷ, lâu sau mới quanh co nói được một câu.

“Chẳng phải ta đã nói không cần nhìn ngay mà”

Tô Hoài không phản ứng, trực tiếp bế bé con ngồi bên giường, mở ra một góc chiếc bọc đưa đến trước mặt Lục Viên. Lục Viên có phần hoảng sợ, y quay mặt đi không nhìn. Tô Hoài thấy mà buồn cười, lại vươn một tay treu đùa khuôn mặt nhỏ nhắn trắng hồng của bé con, nó liền cong toét miệng hoắm vào hai cái má lúm đồng tiền nhỏ xinh.

“Tiểu Viên, oa tử này giống người như đúc.” – Tô Hoài khê nói bên tai Lục Viên, – “Còn cười này.”

“Chuyện thường, đứa bé nào chả vô thức cười, căn bản là nó thở bằng miệng thôi” – Lục Viên thoáng quay mặt lại, mắt y lướt qua đứa bé nhưng không nhìn: “Này có giống ta thật không?”

“Thật, nhất là đôi mắt, rất giống người – đều có màu hổ phách.” – Tô Hoài tiếp tục dụ dỗ.

“Thế ư” – Lục Viên có chút lung lay, y từ từ quay mặt lại, chớp mắt một cái: “Aa! Giống thật này! Giống ta này, giống ta thật này!” – không giống cái gã khốn Trần Thế Mỹ kia tạo teo nào – Lục Viên yên lặng nhủ thầm may mắn.

“Nha~ Huynh nhìn mắt nó này, ai nha còn lông mi thiệt dài này Ha ha, huynh xem nó trắng chưa này còn cười nữa chứ! Thế nào, Tô Hoài, bé con xinh không? Cực kỳ xinh đúng không? Đây là ta sinh đấy, hứ, 9 tháng mang tội của ta mà dám sinh ra một con quái vật con thì ta bóp cổ cho chết a a không nói nhóc đâu, coi xinh chưa này Hắc hắc hắc” – Lục Viên hệt như quả pháo hoa nổ tung bùng, hưng phấn đến mức nói năng lộn cả xộn, lúc thì chọc chọc hai bên má mềm ị của bé con, lúc thì bóp bóp cánh tay nhỏ mím của nó, lúc lại gầy gầy hàng mi dài của cu con, miệng líu ríu không ngừng nhưng đang cao hứng là thế, chợt nghe tiếng nó khóc lạnh lạnh, đại để là bé con bị dọa rồi~~

“Á Hoài Chi, làm sao bây giờ? Kh khóc này Cho ta, ta ôm một cái ai nha! Không không nên, sao cứ khóc thế này cho huynh cho huynh này”

Nói đến cũng kỳ quặc, tiểu hài tử vừa trao đến tay Tô Hoài thì không khóc nữa, Tô Hoài bồng nó một lúc thì nó ngủ. Lục Viên trừng mắt nhìn nửa ngày, sau đó thì giật mình, lại ghen tị, cuối cùng là phình má, nói một câu đầy vị chua loét: “Hứ, đúng là con sói con vô ơn! Rõ ràng là ta sinh vậy mà lại thân thiết với huynh”

Tô Hoài chỉ cười, tiến lại bên tai Lục Viên thủ thủ: “Ta là cha nó!” – Lục Viên sững sốt, rồi kinh ngạc nhìn Tô Hoài, há miêng mà chẳng biết nên nói gì cho phải đành thở hắt một hơi, Tô Hoài vuốt má y, cười: “Tiểu Viên à, vất vả cho người rồi, cảm ơn người đã sinh cho ta một ca nhi rất xinh.”

“Kia” – cổ họng Lục Viên thít lại, y thộn ra nửa ngày, mãi sau tầm mắt mới chuyển đến chiếc thực hộp thơm ngon trên tay Hoa Tử, thoát cái mặt nóng bừng, y quay mặt đi lăm lăm nói: “Ta đói, ta muốn ăn cơm”

“Hoa Tử!” – Tô Hoài gọi một cái, Hoa Tử liền mau mau chóng chóng mở thực hộp đặt bên giường, bên trong có một chén cháo gà tơi với một đĩa bánh đậu xanh. Hoa Tử quan sát một chút rồi đột nhiên phát hiện ra thiếu gia nhà nó bần tín hiệu – kẻ khác đừng có lại gần, thế là có đứa biết điều lui ra ngoài, còn không quên đóng cửa nẻo cẩn thận.

Bên trong phòng, Tô Hoài đặt bé con đang ngủ say vào chiếc giường gỗ mộc mà Tô lão gia đã mua trước đó, quay người lại thì đã thấy Lục Viên bắt đầu “tiêu diệt” bát cháo gà, thỉnh thoảng còn lăm bằm gì đó như “Rõ ràng đã làm cháo xong rồi còn hỏi ta muốn ăn gì, có nói huynh cũng chẳng cho ta ăn thật là ưm, cơ mà này cũng ngon ừ ngon lắm”. Tô Hoài ngồi trở lại bên giường nhìn Lục Viên ăn hùng hục mà bật cười, sau đó lại vươn tay lau miệng cho Lục Viên.

“Tiểu Viên, ta với lão ta đã thương lượng rồi, oa nhi này tên là Tô Tân – Tân của vất vả.”

“Ừm.” – gật đầu, ăn cháo, lòng Lục Viên có nỗi cảm động nho nhỏ.

“Tiểu Viên, đặt nữ danh cho oa nhi này đi.”

“Ừm bé con sinh thiếu tháng, người ta vẫn nói trẻ con mà nữ danh là Thổ thì dễ nuôi, vậy lấy tên có chữ Thổ đi” – Lục Viên nghiêng đầu, khoe miệng dính một hạt cháo .

Tô Hoài gật đầu, vươn tay đang định lấy hạt cháo xuống thì đồng thời Lục Viên cũng phát hiện vươn đầu lưỡi liếm, ai ngờ lại liếm trúng ngón tay Tô Hoài.

“Veo” một cái, mặt đỏ.

Tô Hoài cười, đưa tay vào miệng, ăn hạt cháo kia.

Mặt Lục Viên càng đỏ hơn.

“Thế tên là gì?” – Tô Hoài ghé sát lại, mặt thiết cọ chóp mũi hần với chóp mũi Lục Viên, hần biết Lục Viên thở chậm lại nhưng không né tránh.

“Không, không biết ta chưa nghĩ ra” – hơi thở nóng ấm của Tô Hoài làm Lục Viên chóng mặt, từ sau sự kiện lâm tường Tô Hoài chết kia y biết cảm giác của y với Tô Hoài đã không còn giống như trước. Tỷ như không thấy hần lòng y sẽ nhớ một chút, tỷ như khi ở bên hần liền hy vọng thời gian trôi chậm đi một chút, tỷ như thấy hần là lòng y lại đập loạn nhịp, tỷ như khi hần lại gần y là y lại chẳng biết nên làm gì cho phải

“Không vội, từ từ nghĩ cũng được.” – Tô Hoài thủ thả, mặt hần càng lúc càng gần rồi lại chẳng đụng chạm gì nữa.

Lục Viên giác như y là một miếng thịt đã sắp sẵn trên thớt, muốn xử muốn giết thì làm liền tay cho y thống khoái, đằng này cứ “nhử nhử” thế trái tim y sao mà chịu nổi Lòng đánh liều một phen, Lục Viên nhắm tịt mắt coi mình là miếng thịt trên thớt luôn, cong môi đưa lên. Bốn phiến môi chạm nhẹ một cái, mềm đến ngây lòng, Lục Viên ngây ngô ngửa mặt mặc người đến hái, sau đó cảm giác Tô Hoài nhẹ cắn lên môi y một cái, sau đó khẽ cười.

“Cười gì mà cười ưm!~”

Lời còn chưa dứt đã bị đầu lưỡi Tô Hoài ngăn chặn thẳng thừng, Tô Hoài ôn nhu mà triền miên – Lục Viên thử thăm dò đáp lại, Tô Hoài thở dốc – Lục Viên ư hừ nhỏ nhẹ, Tô Hoài dịu dàng vuốt gáy y – Lục Viên chần chừ vươn tay vuốt tấm lưng hần

Lục Viên vẫn không nói ra câu kia, căng thẳng lẫn khấn trương làm đầu y rối loạn.

Tô Hoài vẫn chôn giấu câu kia tận đáy lòng, chẳng dễ dàng gì nói ra.

Vậy đấy! Có một số việc cả hai đã sớm hiểu. Vào buổi trưa Lục Viên liều mạng chạy đến vùng ngoại ô đó, cũng tại nơi ấy một mình Tô Hoài giúp Lục Viên đón nhận sinh mệnh mới trên xe ngựa, có đôi khi chữ yêu chẳng cần phải cất thành lời.

Bên kia là chiếc giường gỗ nho nhỏ, có một bé con xinh xắn đang ngọt ngào say giấc giữa tấm nệm ấm áp. Nhiều năm sau đó, trong trí nhớ của Tô Tân – nó luôn nhớ có một ngày đầy ánh sáng như vậy, nó không nhớ buổi sáng hôm đó đã xảy ra chuyện gì, chỉ có cảm giác ôn nhu, dịu dàng lại ấm áp lại tuyệt vời ấy vẫn mãi đọng trong ký ức của nó.

50. Chương 50: Thằng Kiêng Cũ!

Gần đây Hoa Tử rất chi là uất ức.

Từ khi thiếu sao sao sinh ca nhi nhỏ nhỏ đến nay, tất cả mọi chuyện từ bé như mất muối đến to oành đều xoay quanh bé con ca nhi nhỏ nhỏ này. Suốt ngày cha nó ca cẩm đi ca cẩm lại, nào là ban ngày Tô lão gia lôi lão đi chọn quần áo nhỏ, giày nhỏ, mũ nhỏ của ca nhi nhỏ, rồi nào là lôi lão đi khắp hang cùng ngõ hẻm mua Trường mệnh tỏa[1], vòng tay vòng chân, rồi thì nào là liên mồm lải nhải bên tai lão rằng là – cháu ông xinh xắn thế nào, thông minh ra sao đến độ đầu lão ong ong như dùi trống gỗ, lỗ tai kết thành kén vân vân

Mà Hoa Tử thì sao, hô, công việc đã đầy ụ của nó lại được bổ thêm 2 điều nữa – Một là chăm sóc thật cẩn thận cho thiếu sao sao đang ở cũ, Hai là giặt tã, phơi phóng tã cho “Lão phật gia” Thiếu ca nhi nhỏ nhỏ

Hoa Tử thấy sao mà con đường thư đồng của nó gập ghềnh quá. Hay thật sự là trời thử thách lòng người, trời muốn truyền đạt cho nó một sứ mệnh trọng đại, bắt nó trải qua sự đắng khổ của tâm can, gân cốt cực nhọc, thân thể đói gầy[2] câu này là câu danh ngôn trong sách Thánh hiền có dạy, gần đây nó đã trở thành trụ cột tinh thần duy nhất cho Hoa Tử.

Ngày hôm đó Hoa Tử bưng thực hạp vào phòng thì thấy Lục Viên đang dựa vào thành giường đút cháo lỏng cho tiểu ca nhi. Đang trong tháng nên Lục Viên không ra ngoài, Tô Hoài cũng muốn ở nhà chăm sóc nhưng trần trên vừa trải qua một nạn thiên tai, tất cả đều tiêu điều, lương thực đắt đỏ, chuyện làm ăn của Tô gia lại tồn đọng không thu được bao nhiêu, đồng thời phải nuôi hai miệng ăn một lớn một nhỏ thì bao nhiêu cũng chẳng đủ. Tô Hoài cũng chẳng còn cách khác, ở hiệu thuốc lại tấp nập người đến người đi xem bệnh, ngoại thương có, sốt cao có, đủ các loại bệnh mà đại phu lại thiếu, vì kiếm tiền Tô Hoài cũng đành để Lục Viên lại, ngày ngày lên hiệu thuốc làm việc.

Tô Hoài đã bận bịu là thế, Tô lão gia thấy hẳn suốt ngày đứng gần người bệnh thì sợ về lấy cho cháu đích tôn của lão, nhất quyết bắt Tô Hoài phải ở trong khách phòng cho đến khi nào Lục Viên hết tháng mới thôi, lúc ấy Tô Hoài mới được vào nhà thăm A sao với tiểu ca nhi.

Cũng vì nguyên nhân này mà gần đây Lục Viên uể oải, ăn uống cũng chẳng ngon như trước. Hiện giờ, Hoa Tử xách thực hạp vào phòng đã thấy Lục Viên dựa vào thành giường, thần sắc mệt mỏi, mặt mày nhăn nhó đút cho oa nhi ăn.

“Thiếu sao sao, để ta chăm ca nhi bé cho, người ăn cơm trước đi!” – Hoa Tử nói rồi đón lấy bọc tã con con, ca nhi bé mất thì híp tít, cái miệng nhỏ cong tớn kêu lên từng tiếng “Tép tép tép” vui tai, môi bóng một lớp cháo, nhìn là muốn hôn cho một cái. Ca nhi bé siêu siêu dễ thương, đáng yêu quá chừng – Hoa Tử thầm nhủ mà cười tít mắt, miệng lẩm bầm, tay ôm bé con lắc lư lắc lư.

Lục Viên thấy Hoa Tử với con quỷ nhỏ quần quýt mà thoáng ngẩn ngơ, lại nghĩ người ôm bé con giờ này nên là người kia mới đúng, lòng y lại buồn phiền, y mở thực hạp ra nhìn bên trong.

“Lại là cháo à?” – sắc mặt Lục Viên đen đi một chút.

“Thiếu sao sao à, người nhần nhịn một chút, mấy ngày này chỉ có thể ăn thức ăn lỏng thôi. Người xem, hôm nay là cháo cá đấy, không giống lần trước đâu”

“Vẫn là người làm chứ gì?” – Lục Viên bĩu môi.

“Khụ Thiếu sao sao, người có thể đừng biểu hiện rõ thế được không”

Nguyt nó một cái, Lục Viên dựa vào thành giường, vừa húp cháo vừa nhìn Hoa Tử đút cho tiểu quỷ ăn. Nghe nói phụ nữ sinh xong sẽ cảm thấy hạnh phúc lắm, vậy mà sao y lại chỉ cảm thấy khổ cực thế này? Cái tháng ở cũ này đúng không phải dành cho người mà, hè thì nóng, cửa ra cửa vào cửa sổ tuốt tuốt các loại cửa đều đóng chặt, một gợn gió cũng chẳng có, lại còn phải mặc áo dài, đắp chăn kín lưng y muốn nổi hắt rôm sẩy rồi đây

Lấy tay lau mồ hôi trên trán, Lục Viên lại thở dài.

Hiện giờ Tô Hoài đi khám bệnh hàng ngày không được vào phòng này, các việc như thay quần áo, vệ sinh cá nhân đều giao cả cho đại ca nhi, tuy nói là ca nhi nhưng trong mắt Lục Viên vẫn là đàn ông chả khác

Tô Hoài là mấy, lại giúp y lau chùi chỗ đó y thì mặt mỏng, lần nào cũng xấu hổ chết thôi.

“Thiếu sao sao, buổi chiều ta không lại, có chuyện gì thì gọi đại ca nhi nhé!” – Hoa Tử dứt cháo cho Tô Tân xong thì cũng vừa lúc Lục Viên ăn xong, nó đưa bé con cho Lục Viên ẵm: “Ta dẫn dê sang sườn núi bên kia ăn cỏ, tiện thể tìm xem có thấy ba con dê cái chạy lần trước không.”

Từ hôm mưa bão đó Tô gia phải thất lưng buộc bụng chi tiêu, có thể tìm lại những thứ tổn thất phần nào thì tốt phần nấy, Hoa Tử vẫn áy náy vì không tìm được dê về nên ngày nào nó cũng vừa chăn dê vừa đi tìm. Lục Viên bảo thôi mấy lần mà không ngăn được nên đành mặc nó. Hoa Tử bắt đầu thu dọn thực hạp, Lục Viên ẵm Tô Tân ru nó ngủ, lại tán gẫu với Hoa Tử tiện hỏi chuyện Tô Hoài mấy bữa nay. Qua một lúc Hoa Tử vội vàng chạy ra ngoài, Lục Viên đặt bé con đã ngủ vào bên trong giường, y cũng nằm xuống ngơ ngẩn, trong mắt là khoảng không, lòng thì buồn chán. Đếm đi đếm lại mới có năm ngày, y còn phải chịu đựng bao lâu nữa chán nản rồi cũng ngủ luôn.

*

Ngày lại ngày cũng qua con số mười, thời tiết thì ngày càng nóng như ngô rang, cả ngày Lục Viên chỉ ăn rồi ngủ, ngủ cũng nóng. Ngày đó đang say sưa bỗng đâu Lục Viên cảm giác như có thứ gì đó mềm mại cọ vào ngực y, cọ tới cọ lui thì thôi, cuối cùng còn bị thứ đó ngậm một cái, mút mạnh

“Ừm”

Cau mày than nhẹ một tiếng, Lục Viên thấy cả người có chút khô nóng, bất an mà giật người, thứ kia lại đây đưa không dứt làm Lục Viên khó chịu, ré lên một tiếng rồi mở choàng mắt.

“Mày thằng bé này” – Oanh~ một cái, mặt Lục Viên đỏ sẫm. Ra là y mơ màng ôm bé con dựa vào thành giường ngủ, vì nóng mà y nói rộng vạt áo, thằng bé này lại hưng hăng ngậm ngay cái đó mà mút kết quả là, y lại có cảm giác có chết không cơ chứ

Lục Viên thấy mặt mặt vội vàng kéo thẳng cu con ra, ai ngờ đầu tiểu quỷ kia như phát hiện ra có món gì ngon lắm không chịu mở miệng, mới kéo nó ra nó liền khóc ư ư. Lục Viên lại không dám để nó khóc, của mình bị nó ngậm mà sưng cả lên, nếu Tô lão gia nghe thấy tiếng khóc chạy vào nhìn thấy thế này có phải y chết vì xấu hổ không

Đang đau đầu suy nghĩ biện pháp thì tiếng cửa mở chọt vang lên, Lục Viên sợ tới mức quay ngoắt vào trong, khẩn trương hỏi: “Ai, ai đấy”

Người tới không nói gì chỉ lặng lặng bước tới bên giường ngồi xuống, Lục Viên cả kinh quay đầu nhìn liền thấy người đó giơ một ngón tay ý bảo đừng lên tiếng.

“Hoài Hoài Chi?” – Lục Viên sững sốt ngẩn người rõ lâu, cũng quên tiết chuyện đang giấu quỷ con kia trong lòng, thế là bé con nhận ra A sao không để ý tới nó, cần cho phát.

“Ừ”

“Tiểu Viên?” – Tô Hoài ngạc nhiên cúi đầu nhìn, rồi lập tức cười rộ – nụ cười này cũng làm Lục Viên nhìn mà giật mình.

“Có lẽ là đói” – Lục Viên lâu bầu, ý đồ kéo con quỷ con này ra.

“Đừng chọc nó, ta trộm vào đó, nếu lão ta chạy vào lại ầm ĩ đuổi ta đi.” – Tô Hoài cầm tay Lục Viên, ban đầu là gãi nhẹ mấy cái rồi sau chuyển thành vuốt ve, tâm mắt dừng trên người bé con mồm sữa, ngấm một lúc rồi lại ngừng đầu tỉ mỉ nhìn Lục Viên.

“Huynh cố ý phải không con quỷ nhỏ này còn cần nữa ai nha~” – Lục Viên bị trêu đùa mà ngồi không yên, cũng gắng gượng không nhìn ánh mắt chứa đầy ôn nhu của Tô Hoài, y hung hăng lườm hán một cái rõ dài.

Tô Hoài bật cười, lại vươn tay sờ khuôn mặt vụn vụn của Lục Viên: “Ta thấy ngươi rất hưởng thụ đó chứ.”

“Phi! nha~” – Lục Viên còn chưa kịp phát câu thì thứ bên kia đã bị đầu ngón tay ai đó niết nhẹ, vân vê – “Tô Hoài đồ vô lại!” – bị hai bên trái phải giáp công bắt nạt, Lục Viên chỉ còn biết ngán lên, khó chịu ưỡn ngực suýt nữa không giữ được bé con.

“Tiểu Viên, có nhớ ta không?”

“Nhớ cái rắm ấy ư” – còn muốn mắng tiếp mà môi bị người ta lấp kín rồi.

“Ta nhớ người.” – Tô Hoài vừa hôn vừa thăm thì. Lục Viên rất muốn mắng một câu – đồ mặt dày – cơ mà lúc này ngoài trừ tiếng rên rĩ thì chẳng còn nói được gì nữa. Tô Hoài hôn rất nhẹ, rất dịu dàng, lại như trêu đùa lướt qua lại thôi. Dầu sao hai người cũng lâu chưa thân mật, không cẩn thận lại cháy ngay, Lục Viên đã không chịu nổi, mà nụ hôn trêu chọc kiểu này lại càng khiến người ta bứt rứt khó chịu hơn, Tô Hoài nhin xuống – Lục Viên lại thấy không đủ, y chủ động quần lấy dâng hiến.

Tô Hoài phát tiếng hư nơi cuống họng, người cũng có chút căng cứng, bỗng nhiên Lục Viên lại có cảm giác hơn hởi khi chiếm được thượng phong, thế là y càng chủ động. Hai người đều không ngừng lại được, Tô Hoài luồn tay vào bên trong áo Lục Viên, hai cơ thể sát lại nhau quần quýt.

Đang hôn quên cả đất trời đột nhiên “Oa~” một tiếng, cả hai đều bị dọa mà nhảy mồ hôi lạnh.

“Đều do đồ vô lại huynh vội vàng làm tiểu quý khóc rồi này!” – Lục Viên kích động vội dỗ dành bé con, chẳng hiểu sao thằng bé càng khóc to hơn.

“Khụ, người mặc quần áo vào đi, đưa hài tử đây ta ẵm.” – Tô Hoài cũng hiện lên chút xấu hổ hiếm thấy, ẵm tiểu quý mất lại liếc vạt áo hỗn độn của Lục Viên, hai điểm nhỏ bị hấn và tiểu quý giáp công mà sưng đỏ mê người, giọng hấn có phần ghen ứ.

“” – mặt Lục Viên cũng đỏ: “Huynh còn không ra ngoài đi? Lát nữa cha huynh vào thấy huynh thì sao?”

Sắc mặt Tô Hoài khó coi, thấy Lục Viên chỉnh chang quần áo xong mới đem hài tử đặt lên tay y, lại nhéo nhéo cái má mồm mồm sờ sướng tay của nó, thấy còn chưa đã, lại liếm phiến môi hồng đào của Lục Viên một cái nữa.

Cũng vừa vặn cửa phòng “chi nha~” tiếng mở, Tô lão gia bước vào.

“Nghiệp chương! Ai cho mày vào đây! Mày mày mày! Còn dám nhỡ lấy bệnh cho Tiểu Viên thì sao hả!” – Tô lão gia sợ đến mức mắt tròn trợn tròn bằng chén trà, giờ trượng lên đánh.

“Ta là đại phu biết phải tiêu độc thể nào, người không hiểu cũng chẳng biết nói đạo lý!” – Tô Hoài bật một câu, người lại bị Lục Viên khê đẩy, hấn hừ lên rồi bước ra ngoài.

“Cha, cha đừng giận, ngồi xuống trước đã!” – Lục Viên cũng không muốn xem cảnh hai cha con đấu võ mồm trong phòng mình, y ần ần huyết thái dương đang đau nhức, vội vàng khuyên nhủ: “Cha xem, bé con bị cha dọa khóc thét đây này.”

“Ồi thổ oa ngoan~ ông nội sai rồi, đừng khóc nhá ngoan, thổ oa ngoan~”

“Khụ cha, thổ oa là ai vậy?” – mặt Lục Viên giật một cái, liếc mắt nhìn – Tô Hoài đang đi cũng lão đảo mấy bước.

“Nga, lần trước ta cầm bát tự của hài tử cho đạo sĩ xem, ông ta nói đứa bé này ngũ hành thiếu thổ, nên đặt nhũ danh có chữ thổ để bù đắp. Ừm thằng nghiệp chương kia khuyên mãi ta mới đồng ý đặt chữ “Tân” cho hài tử, tên đã không được đặt chẳng lẽ nhũ danh lão già này cũng không được đặt ư?” – Tô lão gia oán trách nhìn Lục Viên, vẻ mặt tủi thân kia hết như ông cụ non làm y nhất thời không biết nói thể nào, lại nhìn sang Tô Hoài, thấy người hấn khê nghiêng ngả một chút rồi đẩy cửa bước ra.

“”

Vẫn biết nhũ danh Thổ dễ nuôi, nhưng mà Thổ Oa thì cũng quá “đắt” đi! Tô lão gia lúc nào cũng sĩ diện mà gặp cháu đích tôn thì chẳng còn nguyên tắc quy củ gì hết

Lục Viên thấy Tô lão gia toàn tâm toàn ý cười vui vẻ dỗ bé con thế kia, chợt lòng y cảnh báo dữ dội – với tính cách yêu chiều quá mức của Tô lão gia thế này có lẽ sau này trong chuyện dạy dỗ bé con y sẽ gặp đầy phiền toái đây.

Có khi những dự cảm của Lục Viên thật đúng phải dùng hai chữ để minh chứng – quá chuẩn. Cơ mà tất cả đều là những chuyện sau này, giờ chưa đề cập tới.

☿ _____

1. Trường mệnh tỏa: Vòng trường mệnh/khóa trường mệnh – nguyên văn: – hay còn gọi là “Kí danh tỏa” – là một vật trang sức đeo vào cổ trẻ hình chiếc khóa có chữ “Phú quý trường thọ”. Theo cách nói của mê tín thì chỉ cần đeo chiếc vòng lại có thể đuổi tà, “Tỏa” mệnh. Cho nên rất nhiều trẻ mới được sinh ra đã đeo loại trang sức này, có thể đeo tận đến khi trưởng thành. Mình thì bản khoản không biết dùng chữ “Khóa” hay chữ “Vòng” nữa. “Khóa” – cái khóa – có ý bảo vệ, còn “Vòng” – cái vòng – ý trang sức = !!~ loạn bậy cả, nên mình giữ nguyên gốc. Mọi người xem thế nào tư vấn mình cái >_<>

2. Nguyên văn: “

”

Hán Việt: Cố thiên tương hàng đại nhâm vu thị nhân dã, tất tiên khổ kì tâm chí, lao kì cân cốt, ngã kì thể phu, không pháp kì thân, hành phát loạn kì sở vi, sở dĩ động tâm nhẫn tính, tăng ích kì sở bất năng.

Dịch: Trời muốn truyền đạt cho ai một sứ mệnh nào, trước người đó phải chịu nỗi đắng khổ của tâm can, gân cốt cực nhọc, thân thể đói gầy, chịu nỗi khổ của nghèo đói, sự ngăn trở của hoàn cảnh, sự quấy nhiễu trong công việc, thông qua đó tôi luyện tính cảnh giác, tính kiên định, năng lực vượt qua khó khăn thử thách. — Mạnh Tử.

Đại ý là khổ tận cam lai =.=! mình cũng không chắc edit có đúng không, đại ý thì chắc ổn.

51. Chương 51: Tiểu Bạch Kiểm

Lại nói trong mấy ngày Lục Viên kiêng khem khổ sở, Hoa Tử lại gặp một sự kiện không tầm thường, muốn biết là chuyện gì thì phải theo chân nó đi chặn dê ngày hôm đó.

Mấy ngọn núi vùng ngoại thành đều đã phủ kín dấu chân mình mà Hoa Tử vẫn không thấy bóng dáng mấy con dê cái trong nhà đầu, vốn nó cũng chẳng ồm ỹ vọng lớn lao gì nữa, thế nên hôm chặn dê đó, Hoa Tử cứ đi miết đi miết đến khi đặt chân tới một ngọn núi mới.

Ngọn núi này cũng trù phú, hoa cỏ sum suê, cây xanh đơm bóng, còn có một con suối dẫn nước từ thượng nguồn chảy xuống, Hoa Tử thả mấy con dê vào bụi cỏ cho chúng tự gặm cỏ, còn nó thì tìm một bóng cây râm mát đánh một giấc ngủ khì.

Chờ đến khi Hoa Tử tỉnh lại thì một mùi thơm nồng đậm chui vào mũi làm nó nhỏ cả dãi, quay mặt lại nhìn, cách đó không xa đang bốc một luồng khói mờ, bụng Hoa Tử đánh tiếng ục ục, nó nuốt nước miếng, đứng dậy tiến lại phía mùi thơm. Đi qua mấy bụi cây lùm xùm liền thấy một người đang ngồi xếp bằng trên mặt đất quay lưng về phía nó, trước mặt người đó là một đống lửa thô sơ, đang nướng thịt.

Mà không nhìn thì thôi, vừa nhìn thấy đã biết người đó nướng một chiếc đùi dê! Mà thế còn chưa tính, quan trọng là thân cây bên cạnh người đó còn buộc một con dê đang ngu ngốc cắm đầu gặm cỏ. Hoa Tử thộn ra nửa ngày, rốt cuộc đầu óc nó cũng chấn động, con bà nó – kia chẳng phải là con dê cái nhà nó bị mất đấy sao!

Không cần phải nói, con dê đang bị nướng kia, nhất định là

Hoa Tử phần nộ đầy người, cúi đầu bi ai, nắm chặt tay, sau đó ngẩng khuôn mặt bị phần lên, một thân hiên ngang lẫm liệt, nó hùng hồn bước dần sau lưng gã khốn kiếp kia, đang chuẩn bị rống lên một tiếng thì

Ba — Bụp — Keng —

“Người là ai!”

Hoa Tử nằm chổng vó trên mặt đất, mông với lưng đau điếng, cổ tay cũng đau, e là vừa bị người kia vật qua vai trật hết cả rồi, dù vậy nhưng Hoa Tử cũng chẳng dám ho he vì đang có một thanh trường kiếm lóe sáng kề ngay trên cổ nó.

“Vị đại hiệp này, có gì từ từ nói” – Hoa Tử sợ tới mức thở cũng không dám thở mạnh, cố gắng rặn ra một nụ cười méo mó, đầu ngón tay khẽ đẩy mũi kiếm lạnh lẽo kia ra xa cổ nó một chút: “Ta ta là một người chần dè, thấy huynh đốt lửa nướng thịt mới chạy lại góp vui, ha ha, đao kiếm không có mắt, đại hiệp vẫn nên thu lại thì hơn”

“Người nói người chần dè ở đây? Gần đây có người sống ư?” – người kia từ từ thu kiếm, nhíu mày hỏi.

Đại hiệp ơi là đại hiệp, ngài có thể biểu hiện thái độ nhờ vả người khác một chút được không hả?

Lòng thì kêu khổ không thôi mà ngoài vẫn phải sơn sốt lấy lòng: “Bên này là núi hoang, đi về phía tây là vùng ngoại thành, qua vùng ngoại thành là tới thôn trấn, đó là nơi mọi người sinh sống.”

“Người biết đi thế nào không?”

“Biết” – Hoa Tử bĩu môi, lòng lại nhủ – ngài bày ra điệu bộ thế ai mà dám nói không

Qua lại vài câu hai người đều đạt được thống nhất, vị đại hiệp kia ném cho Hoa Tử một miếng thịt dê coi như trả thù lao, Hoa Tử nhìn nửa ngày, cũng chẳng phải nó ghét thịt dê gì cho cam, thế là nó cầm lên vui vẻ gặm gặm, sau đó Hoa Tử dắt người kia xuống núi. Dọc cả con đường đi không khí cổ quái đến rợn người, người kia không thích nói chuyện, lúc nào cũng lăm lăm về bí hiểm, Hoa Tử muốn bắt chuyện mà thấy bội kiếm trên lưng người ta cũng chẳng hám há mồm, cả quãng đường đi bị nghẹn khuất, vất vả mãi cũng đến được vùng ngoại thành.

“Khụ khụ, vị đại hiệp này người cứ mem theo con đường này mà đi là có thể thấy thôn trấn.”

“Người không đi?”

“Dê nhà ta còn chưa ăn no”

“Ta chờ.”

Mặt Hoa Tử méo xệch – người này cảnh giác quá nặng đi, có lẽ không tin nó đã đành, còn sợ nó chỉ sai đường nữa nên mới bám lấy nó không tha.

Biết làm sao được, Hoa Tử sầm xoi người kia một lát – quần áo đắt tiền, cử chỉ lời nói nhã nhặn, hẳn sẽ không quần chật lấy nó đâu, thế là Hoa Tử cười cười nói: “Này ta đây tốt cũng tốt đến cùng, đưa Phật đưa đến Tây phương, ta dẫn huynh đến đầu trấn, bất quá ta thấy huynh dài đây cũng là người giàu có mà vào trấn lại dắt theo con dê thì dắt theo cái loại súc sinh này cũng rất khó coi đấy nha!”

“Khó coi lắm hả? Vừa nãy người nói người là người chần dè” – người kia trầm ngâm một lúc, Hoa Tử thì gật lấy gật để – “Cho người nhé?”

“Ha hả, sao ta lại không biết xấu hổ thế được” – Hoa Tử cười đến nỗi mắt híp thành sợi chỉ.

Người kia không nhiều lời mà trực tiếp ném dây thừng buộc cổ dê sang, tiến lên phía trước hai bước lại quay trở lại, có phần sốt ruột mà hỏi: “Có thể dẫn đường chứ?”

Người kia đội một chiếc nón chùm mặt chỉ lộ chiếc cằm trắng nõn khẽ héch lên mang theo vẻ thanh cao, Hoa Tử thấy mà không ngừng ngẫm nghĩ – rõ ràng là dê nhà ta, ta vất vả lắm mới tìm về được mà còn bị người làm như ban ơn ấy! Ta còn chưa tính sổ con dê bị người thịt đâu đấy

Lại nhìn thanh trường kiếm trên lưng người ta, Hoa Tử nuốt nước miếng cái ực, quên đi quên đi, muốn khinh thì cứ khinh đi, nó cũng không muốn lời còn chưa nói thành câu đã nghèo đâu.

Nghĩ vậy, Hoa Tử liền kéo dê lặng lẽ dẫn người ta đến đầu trấn, sau đó mỗi người một ngã. Mà cũng coi như người kia biết lễ phép, còn biết nói cảm ơn nó rồi mới đi. Hoa Tử nhìn theo bóng người đã đi xa, lòng đầy mãn nguyện dắt con dê cái về nhà. Nó đâu ngờ rằng – duyên phận giữa hai người nào có dừng lại ở đó

*

Từ sau hôm mưa đá đó, không chỉ trong trấn mà những mảnh ruộng lân cận cũng bị tổn thất không nhỏ, hoa màu đều mục nát, nhiều nhà dân bị sụp, thôn phía tây bị nạn ôn dịch hoành hành. Quan phủ phái thợ công tượng xuống tu sửa kiến trúc, nghe nói còn có một khoản trợ cấp thiên tai từ trên rót xuống chỉ cần đến nơi là dùng.

Tô Hoài rất bận việc ở hiệu thuốc, có một buổi trưa Hoa Tử mò tới thám thính thì thấy trong hiệu thuốc đông nghịt người đến khám bệnh, không khí ngột ngạt đầy mùi cơ thể, ai cũng chẳng có hứng ăn uống nói chi tới chuyện tốn thời giờ đi nấu nướng, tới giờ cơm trưa cũng chỉ lấy bánh mì, bánh ngô ăn tạm. Tô Hoài chẳng nói gì nhưng Hoa Tử thấy mà xót cả ruột, nó chạy về thương lượng với cha nó rồi nhận luôn phần công tác là mỗi ngày mang một phần cơm lên hiệu thuốc cho Tô Hoài.

Hôm đó Hoa Tử đi đưa cơm, mới đến cửa hiệu thuốc thì thấy một gương mặt cân xứng đứng trước tủ thuốc trăm mắt[1], cơ thể tiêm gầy, dáng người cao cao, làn da trắng nõn, một đôi mắt xéch hữu thần. Hoa Tử thấy mà khê giật mình, đang mải nghĩ chẳng biết từ khi nào ông chủ mập đã thuê một ca nhi xinh đẹp thể đem trưng bày trong quầy, thì chợt phát hiện ra khuôn mặt này càng nom càng quen mắt, hình như đã gặp ở đâu đó rồi

“Tiểu Trần ca này, người tính sổ sách kia là ai mà ta chưa thấy bao giờ thế?” – Hoa Tử tiện tay bắt một vị tiểu nhị hỏi thăm.

“Người kia ấy à, ai~, mấy ngày trước tiểu tử đó ngắt ngay cửa sau của tiệm được chưởng quầy của chúng ta cứu. Hỏi thì hẩn bảo là đang tìm thân thích trong trấn, ai ngờ người thân thích kia mất trong thiên tai, không còn nơi nào để đi, cũng không có nơi nương nhờ, lộ phí thì tiêu hết, lang thang trên đường nhiều ngày suýt thì chết đói, chưởng quầy mềm lòng liền cho hẩn một công việc. Tiểu tử này biết đọc sách, còn biết tính sổ sách, lại đúng lúc tiên sinh phòng thu chi về nhà thăm quê nên cho hẩn ở lại làm tạm trước. Này nhá, tuy tiểu tử này là ca nhi nhưng tay chân lanh lẹ, tính tình cũng không yếu đuối lại hay giúp đỡ mọi người. Bình thường thì ít thấy hẩn nói chuyện, cũng không thích náo nhiệt, nhưng là người thành thật, ai cũng quý.”

Nghe vị tiểu nhị kia nói liền thoáng không dứt, Hoa Tử lại trêu gã: “Ta thấy người bị sắc đẹp của người ta mê hoặc, nói gì đâu toàn dễ nghe, phải không?”

“Ha hả nói thật, ca nhi dễ coi thế giờ hiếm lắm, để hẩn đứng quầy cũng đông khách hẩn”

“Tiện quá nhỉ!” – Hoa Tử hứ một tiếng, ngoái đầu nhìn lại phòng thu chi – quả nhiên là dễ coi thiệt, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng non làm Hoa Tử lại nhớ tới ca nhi nhỏ nhỏ mới sinh trong nhà. Đang mải nhìn hăng say là thế, người kia liền ngẩng đầu, liếc mắt nhìn nó, Hoa Tử sững sốt – ánh mắt này sao trông quen quá nhỉ á không phải chứ! Đây chẳng phải vị đại hiệp trên núi hôm nọ đó sao?

Đại hiệp mà cũng có lúc gặp nạn ư? – Hoa Tử nhẩn mặt nhíu mày, lại tự nhủ – người này nom lợi hại thế, liệu có phải miệng hùm gan sứ không, hay là tú hoa chấm đầu[2]? Người không rõ lai lịch lại đến hiệu thuốc ông chủ mập xin việc, hẩn có ý đồ gì đây?

Càng nghĩ càng lo lắng, Hoa Tử lững thững bước đến trước quầy, ha ha với người đó: “Ô, ra là ngươi, không ngờ lại có thể gặp lại, thật khéo quá ha!”

Người kia vẫn gầy bần tính, thấy Hoa Tử đi lại nhưng vẫn không ngừng tay, cách cách cách mấy cái mới miễn cưỡng ngẩng mặt lên nhìn Hoa Tử, rồi hẩn lại cúi xuống đều đều nói: “Mua thuốc sang bên trái, xem bệnh ra bên kia xếp hàng.”

“Khụ này ta này, ngươi không nhớ ta ư?” – Hoa Tử có chút xấu hổ, nhưng vẫn không từ bỏ.

“Ngươi?” – Người kia lại ngẩng đầu, tầm mắt lại dừng trên mặt Hoa Tử một lúc, sau đó nhẩn mặt chau mày hỏi: “Là ai?”

Hừ, người ta quên nó rồi!

Lòng Hoa Tử có chút mất mát, nó lại càng thêm quyết tâm phải để mắt tiểu tử này, từ ấn tượng hôm trong núi đó nó có thể kết luận rằng – người này tuyệt đối không thể là kiểu người chết đói đầu đường xó chợ được. Hiệu thuốc này chính là nơi kiếm cơm của thiếu gia nhà nó, vạn nhất tiểu tử này là người không đứng đắn, có ý đồ cuỗm tiền của ông chủ mập thì thiếu gia nhà nó chính là người bị hại! Chòng chọc “để mắt” nửa ngày, Hoa Tử thâm nhủ – Có Hoa Tử ta ở đây, tiểu tử ngươi đừng có hòng ra tay trong hiệu thuốc này!

“Này!” – đang mải nghĩ ngợi, người kia lại giương mắt dừng trên người Hoa Tử, đôi mắt đen như đêm nhắm chú nhìn nó.

“Làm sao thế? Nhớ ra ta rồi ư?” – Hoa Tử cười tí toét: “Khụ khụ, người nhìn thâm tình thế ta ngại nhắm đó”

Vị thu chi mới nhăn nhó mặt mày, tựa hồ phát hiện ra một sinh vật gì thần kỳ lắm, y nhìn từ trên xuống dưới một lượt, cảm giác Hoa Tử là người trong sáng, liền nói: “Này, người tránh ra chút đi, chắn hết ánh sáng rồi!”

“Hả?” – mặt Hoa Tử còn vương ý cười, nghệt ra.

Vị thu chi mới không kiên nhẫn kéo Hoa Tử sang một bên – “Vướng quá!” – rồi tiếp tục cảm mặt gầy bàn tính tiếp.

Hoa Tử còn thất thần thì chợt nghe thấy tiếng cười trộm phía sau lưng, quay đầu thấy mấy gã tiểu nhị đang chỉ trỏ nó, nghe chừng đang cười nhạo nó tán tỉnh thất bại linh tinh gì đó, Hoa Tử đen cả mặt, hừ một tiếng.

Chết tiệt! Các người thì biết quái gì, Hoa Tử ra đang phòng bị hộ các người đấy! Tán tỉnh á? Ta mà cần á, ta đang đề phòng cướp đây này! – Hoa Tử quay lại nguyền nguyền vị thu chi mới, lòng lại “Phi!” một tiếng – tiểu tử người cứ đợi đấy! Một ngày nào đó Hoa Tử ta sẽ cho người biết mặt!”

☐ _____

1. Tử thuốc trăm mắt – nguyên văn: - tử thuốc trong các hiệu thuốc Bắc.

.

52. Chương 52: Từ Biệt!

Sau một tháng kiên trì một cách dần người, rốt cuộc Lục Viên cũng hết tháng cử. Việc đầu tiên chính là danh chính ngôn thuận nhảy vào bồn tắm, tiếp theo là lững thững đi dạo trong sân một vòng thiệt lớn, nhân tiện để mắt tới hai con dê cái trong chuồng. Trước đó mấy bữa có một con dê mẹ đã thuận lợi sinh một chú dê con, Tấn Bố nói đã có thể lấy sữa, Lục Viên vội chạy đi tìm Tấn Bố bảo muốn thử vắt sữa dê.

Từ trước đến giờ Tấn Bố vẫn chiều em, thấy Lục Viên nài nỉ gã cũng liền mang Lục Viên tới chuồng dê. Lúc này đúng giữa trưa nắng oi, dê mẹ vừa cho dê con bú no xong nằm trong chuồng ngủ. Tấn Bố đến, đầu tiên là vuốt vuốt lông dê mẹ, lại bỏ thêm cỏ khô vào máng ăn, sau đó múc một thùng nước ấm có thả một chiếc khăn, gã bắt đầu lau mình cho dê mẹ.

“Động tác phải mềm nhẹ, đừng làm nó bị thương.” – Tấn Bố vừa làm mẫu cho Lục Viên vừa giảng giải, Lục Viên thì ngồi xổm bên cạnh tỉ mỉ quan sát, chỉ thấy Tấn Bố từ tốn vệ sinh vú dê, sau đó bắt đầu dùng tay mát xa nhào bóp mô phồng như dê con bú sữa kích thích nó, xoa nắn được một lúc lâu thì Lục Viên nhìn không được hỏi – khi nào thì bắt đầu vắt sữa, sau đó một lúc Tấn Bố gạt đầu với Lục Viên, tay bắt đầu vắt sữa. Tia sữa đầu tiên bị bỏ qua, sau đó mới vắt vào trong thùng gỗ cho đến khi vú nó hơi teo lại. Tấn Bố lại lau chùi cho dê mẹ một chút mới lau mồ hôi đứng dậy, bê thùng sữa đến trước mặt Lục Viên.

“Sữa tươi sẽ hơi chất, lại không sạch, phải nấu lên mới dùng được!”

Lục Viên hưng phấn nhòm vào nhìn dòng sữa trắng ngà ngà kia, gạt đầu lia lịa, Tấn Bố nhìn vẻ trẻ con đệ đệ nhà mình mà bật cười, sờ đầu Lục Viên.

“Người muốn sữa dê này làm gì?”

“Cho bé con uống” – Lục Viên không thích người khác ngoài Tô Hoài sờ đầu y cho lắm, khế né đi: “Nhưng thế này chưa được, phải thả thêm ít mầm lúa nữa nấu lên.” – So với sữa mẹ thì sữa dê thiếu vitamin B11, phải thả thêm cả mầm lúa mạch để cung cấp vitamin B11 mới cân bằng dinh dưỡng.

“Tiểu Viên, thấy người thuận lợi sinh hạ, đại ca cũng an tâm.” – Tấn Bố đánh giá Lục Viên – tuy mới có mấy tháng mà đứa bé này đã từ một Lạp Mễ Nhĩ ngọc ngà trở thành một người khác hẳn, chỗ che bao

bọc nó mười mấy năm giờ thì có thể thử buông tay được rồi. Tán Bố cười cười, nụ cười vẫn hiền từ như trước: “Tiểu Viên, trận thiên tai này thương đội gặp tổn thất không nhỏ, tình huống hiện giờ đã không còn gì để làm ăn ở đây nữa. Đại ca nghĩ, qua mấy ngày nữa sẽ mang Nạp Cách Nhĩ quay về thảo nguyên.”

“Đại ca, huynh phải đi ư?” – Lục Viên sững sốt, chuyện quá bất ngờ làm y có phần không bắt kịp.

Tán Bố cười, lấy từ trong ngực một chiếc bọc nhỏ đưa cho Lục Viên: “Bên trong là một chiếc bùa hộ mệnh, là của A sao đưa lúc thương đội đi buôn bán, vốn định đeo cho hài tử của Nạp Cách Nhĩ, nhưng giờ đưa cho hài tử của ngươi.”

Lục Viên tiếp nhận, mở ra xem – là một chiếc vòng đeo cổ bện bằng da trâu, chiếc dây xuyên đầy những viên tròn, trên mỗi viên lại có một chiếc lông trắng nhỏ với hai chiếc lục lạc bé xíu. Lục Viên hí hoáy nghịch một chút, rồi túm tay áo Tán Bố, chớp mắt hỏi: “Vậy đại ca chuẩn bị khi nào thì đi?”

“Sáng mai!”

“Nhanh vậy sao, ta còn chưa chuẩn bị tâm lý, không thì để thư thư mấy ngày nữa đi, cũng không thể đợi tiểu tử kia ‘trăm tuổi’[1] sao?”

Tán Bố lắc đầu cười, vươn tay sờ mặt Lục Viên: “Được rồi, ở lâu nữa đại ca không nỡ đi!”

“Huynh có trưng cầu ý kiến ta đâu, rõ là tự huynh quyết định, chỉ thông báo với ta mỗi câu giảo hoạt!” – Lục Viên rầm rì, vịn vẹo ống tay áo Tán Bố, lòng y thật sự không nỡ: “Nạp Cách Nhĩ nói phải may một chiếc áo khoác cho Tô Tân kia, giờ thì ngay cả bóng dáng cũng chẳng thấy đâu mà dê ta cũng chưa nuôi quen nói đi nói lại, đại ca người còn thiếu ta nhiều lắm”

“Rồi, đừng giận nữa, đại ca còn quay lại gặp ngươi mà.”

“Ngày mai ta không tiễn đâu.” – Lục Viên hừ một tiếng, ôm thùng sữa đi thẳng vào bếp, Tán Bố nhìn bóng lưng không được tự nhiên của Lục Viên mà cười bất đắc dĩ.

*

Vào ngày đầu tiên hết tháng của Lục Viên, dưới sự kiên quyết yêu cầu của Tô Hoài, rốt cuộc Tô lão gia cũng đành phải đặc xá cho Tô Hoài với Lục Viên chung phòng. Cũng vào tối hôm đó, Tô gia tổ chức một bữa cơm tiễn gia đình Tán Bố sắp đi, trọng tâm câu chuyện đều xoay quanh Tán Bố, Lục Viên cũng quán quýt trò chuyện với đại ca. Đến đêm về phòng, Lục Viên đã mệt chẳng buồn nói gì nữa, ngã người lên giường là ngủ khì khì.

“Lau người qua đã rồi ngủ tiếp.” – Tô Hoài nhăn mặt, không khí bữa cơm náo nhiệt nên Lục Viên cũng uống một chén, giờ thì người phảng phất mùi rượu, vì y mới hết tháng cũ, người yếu nên uống chút rượu còn có tác dụng ấm thân nên Tô Hoài mới không ngăn cản. Chẳng qua là uống xong lần nào là gây phiền phức cho hần lần ấy, giả như giờ đây

Tô Hoài rất là bất đắc dĩ nhìn Lục Viên ngủ như heo quay, hần đành phải tự tay cởi quần áo lau người cho y, Lục Viên say rượu cả người hồng nhuận, mồm lẩm bẩm gì đó, hàng mi khép hờ ẩn giấu một đôi mắt đen óánh sáng trong, thấy vậy Tô Hoài lại không khỏi mềm lòng.

Cả tháng lão già kia không cho hần vào phòng, tiểu hài tử thì khóc réo đêm đêm, có lẽ chưa có đêm nào Tiểu Viên được ngủ ngon

Nhẹ thở dài, Tô Hoài nhẹ nhàng hôn lên mắt Lục Viên, vuốt vuốt mái tóc y. Ngồi nhìn y mãi, cũng chẳng thấy y có dấu hiệu tỉnh lại, hần đứng dậy rửa qua mặt mũi rồi ra xem chừng bé con. Nhóc con ngủ say hết như A sao nó, Tô Hoài thấy mà thích thú chọc chọc cái má tròn của nó, sau đó lấy ra chiếc bùa hộ mệnh Lục Viên đưa đeo vào cổ cho nó, lại thơm nên khuôn mặt nhỏ xíu mềm tơ, ngửi thấy cả mùi sữa nồng.

“Người ấy, lại bị A sao người bắt nạt đúng không?” – Tô Hoài cười, ngón tay tiếp tục ấn ấn cái má tròn của bé con, chiếc má phúng phính co dãn dần hồi hết như thạch[2], Tô Hoài ấn mãi không biết chán: “Cũng là do tiểu quý người bắt nạt y trước! Giờ ngủ say như heo quay, lát nữa nửa đêm nửa hôm người ta ngủ hết rồi lại dậy khóc nháo!” – hần lại học ngữ điệu của Lục Viên mà cười nói: “Tổ tông~”

Bên kia Lục Viên ngủ không yên, mồm lẩm bẩm “ô ô~” gì đó, Tô Hoài lên giường nằm. Đêm hè nóng, Lục Viên khó chịu mà vạch quần áo xốc xệch, Tô Hoài lắc đầu, cầm chiếc quạt hương bồ phe phẩy quạt cho Lục Viên, y từ từ ngủ yên

Đang ngủ được nửa giấc bỗng cảm giác có người nhéo mặt mình, Tô Hoài chau mày, choàng mở mắt liền thấy gương mặt bự của Lục Viên.

“Tiểu Viên, người làm gì đấy?”

“Hoài Chi?” – Lục Viên kinh ngạc tròn mắt nhìn, tay cũng nhéo mặt Tô Hoài mạnh hơn: “Thật là huynh đó ư!”

“Tất nhiên là ta.” – Tô Hoài nhanh chóng bắt móng vuốt đang nghịch ngợm trên mặt xuống, có chút đỏ khóc đỏ cười: “Mới một tháng không gặp đã không nhận ra ư?”

Hết kinh ngạc đến bình tĩnh, cuối cùng Lục Viên mới ý thức được chuyện Tô Hoài được đặc xá nằm cùng phòng với y là thật, rồi bỗng dưng lông mày y xoắn lại, hai mắt trừng trừng: “Người cũng biết cả tháng nay không gặp mà còn ngủ say như heo chết vậy hả!”

Tô Hoài im lặng, rất là bất lực nhìn bộ dạng còn men say của Lục Viên – rốt cuộc ai mới là người ngủ say như heo chết trước

“Là ta sai, Tiểu Viên à, giờ người tỉnh rồi, người muốn làm gì nào?” – Tô Hoài cũng không giận, hần chỉ thấy đáng về say rượu của Lục Viên rất thú vị, thế là hần nắm lấy cánh tay mảnh khảnh của y, cười cười nhìn y.

“Làm gì ấy à?” – Lục Viên nhăn mặt suy nghĩ thật cẩn thận một chút, sau đó như có như không nằm úp sấp lên người Tô Hoài, híp mắt hỏi hần: “Người có nhớ ta không?”

Tô Hoài bị câu hỏi này mà cứng còng rồi, hần chớp mắt mấy cái mới nhìn lại Lục Viên, ngay khi y bóp cổ hần muốn hần khai báo Tô Hoài mới mỉm cười gật đầu.

“Phi! Nhớ ta mà không đến gặp ta, để mặc ta bị tiểu tử tông kia chèn ép muốn chết! Còn suốt ngày bị một gã khác lau người cho”

“Đó là ca nhi.”

“Ta mặc kệ, với ta thì nơi này toàn nam nhân cả thôi, không ca nhi ca những gì hết!” – Lục Viên hừ rõ tiếng, y lại dán mặt lại hằm hè: “Hoa Tử nói ở hiệu thuốc bắc có một người thu chi mới đến trông như thiên tiên, có phải không?”

“Hoa Tử nói thế à?” – Tô Hoài cười cười: “Thế nó có nói mấy hôm nay ngày nào nó cũng chạy đến đó không?”

“Ta đang hỏi người, không có Hoa Tử ở đây, người có thân với hần không?”

“Hử hần ư, là một người có nội tâm đẹp, không giống những người hành nghề thu chi bình thường.” – Tô Hoài nghĩ nghĩ, nói.

“Khốn khiếp” – Lục Viên khê lẩm bẩm một câu, sắc mặt không tốt, y nhào tới cắn xương quai xanh Tô Hoài một cái, còn thấy chưa đủ, y xuôi theo xương quai xanh cắn một chuỗi hồng. Tô Hoài bị cắn đau nhưng không trốn tránh mà mặc y nháo đủ thì thôi, dịu dàng vuốt đầu trấn an y.

Lục Viên vất vả cắn xong, ngẩng mặt lên, ánh mắt hồng, hệt như một con thú con tức giận, hung tợn chăm chăm nhìn Tô Hoài: “Tô mặt than, người có giỏi thì lêu lổng sau lưng ta xem! Ta ta vì người mà đoạn tụ, người mà dám hoa tâm là ta bóp chết!”

Tô Hoài vươn tay béo cái má căng phồng của Lục Viên, tầm mắt dừng trên chiếc răng nanh con con thò ra kia, cười: “Vẫn là lúc người say rượu trông thú vị hơn.”

“Bớt nói nhảm đi! Hôm nay ta phải chỉnh đốn người!” – Lục Viên rít lên khe khẽ, lại dán lên môi Tô Hoài mà cắn, Tô Hoài hé miệng mặc cho Lục Viên tiến quân thần tốc xâm lược một phen, nụ hôn không kỹ xảo hệt như một con thú vô vấp, môi lưỡi nóng rực và răng nanh kèn nhau kêu ken két. Tô Hoài không thể chịu

nổi cái kiêu hôn ngốc nghếch đầy “đau thương” thế này, hấn giữ gáy Lục Viên bắt đầu đáp lại, Lục Viên thấy quyền chủ động bị rơi vào tay địch thì không cam tâm, thế là y bắt cháp tất cả xé toạc áo Tô Hoài tỏ ý phẫn nộ, ai dè đang xé sườn tay là thế, chẳng biết sao trời đất đột nhiên chao đảo, cả người đã bị Tô Hoài đặt dưới thân y như con rùa, chỉ có tay chân là còn ngo ngoe được một chút.

“Người Người muốn làm phản hả! Hôm nay là người làm ta tức giận, Ta — Phải — Thượng — Người!”

“Phụt” – Tô Hoài thật sự không đỡ được, gục mặt vào ngực Lục Viên cười khùng khục, Lục Viên bắt mẩn muốn lật người, Tô Hoài vòng tay mò mẫm vòng eo trắng mịn của y, xoay một vòng, hấn nằm ngửa để Lục Viên ngồi lên người mình, dương dương tự đắc hất cằm cười: “Vây người thượng thử xem?”

“Là người nói đấy nhá, đến lúc đó dù người có khóc lóc cầu xin ta cũng không dừng tay đâu!” – Lục Viên tuyên cáo một lời thề đầy hùng hồn làm suýt nữa thì Tô Hoài hết cả hứng trêu đùa, nhưng ngay sau đó làn môi mềm mại của Lục Viên đã đền bù hết lại. Lục Viên học theo cách Tô Hoài thường làm, tỉ mỉ hôn từng chút từng chút nửa người trên của hấn, hôn đến khi môi y đại cả ra, bôi trét đầy nước miếng ra người Tô Hoài.

Dáng người Tô Hoài không tồi, tinh tráng thon dài, co dãn vừa đủ, không giống làn da mềm oặt của Lục Viên, cảm giác cực sướng Lục Viên vừa nghĩ vừa tấn công điểm hồng hồng trên ngực Tô Hoài kia.

“A ngốc, đừng cắn, dùng lưỡi!” – mặt Tô Hoài nhăn nhó hết lại, Lục Viên được chỉ dạy cũng liếm hôn, tuy kỹ thuật không được tốt cho lắm nhưng Tô Hoài nhìn y mắt khép nửa, sắc mặt ửng hồng vì găng sức, hơi thở hỗn hển lại mang tới cho hấn một cảm giác thú vị khác hẳn. Tô Hoài nheo mắt, vòng tay vuốt tẩm lưng trần trơn nhẵn của Lục Viên, từ sau khi sinh bé con đến nay làn da y mềm mại hết như làn da của bé con kia, cảm giác quá sức tuyệt vời làm bàn tay ai kia gờ gờ sờ sờ du di dọc theo xương sống đi xuống.

“Nay đừng có sờ vậy!” – Lục Viên khó chịu vặn vẹo, cúi đầu nhìn nơi nào đó của Tô Hoài đang có xu thế ngẩng đầu, mặt y bất giác đỏ lên, lại rồi tỉnh không biết tiếp theo phải làm thế nào cho được.

“Chẳng phải muốn thượng sao? Hay là không biết làm?” – Tô Hoài ngả ngón hỏi y, tay thì vỗ nhẹ lên cánh mỏng tròn mẩy của Lục Viên, cả người Lục Viên run rẩy, y không thêm suy nghĩ nữa, trực tiếp dùng tay đi an ủi dục vọng đang ngẩng đầu của Tô Hoài.

Lục Viên chẳng biết nên hình dung cảm giác nắm thứ kia trong tay thế nào, tóm lại là lòng bàn tay y nóng, người cũng nóng, thứ trong tay lại nảy lên thỉnh thoảng, ngực y muốn nổ tung, sau đó chẳng biết sao dưới bụng y cũng nóng lên, y cũng có cảm giác rồi~

Ngượng ngùng ngẩng đầu nhìn, á chết tiệt! Chẳng phải cái tên Tô mặt than chết tiệt kia đang cười y đó sao!

Chẳng còn mặt mũi nào nữa, Lục Viên gục mặt chôn vào ngực Tô Hoài, tay bắt đầu “hành động” bậy bạ

“Ngốc, cả chuyện này mà cũng phải dạy ư?” – Tô Hoài thở dài, vẫn dùng ngữ khí trêu tức ấy, hấn thò tay xuống bắt đầu “trả lễ”. Cả người Lục Viên rúng lên, cuống họng ứ ra một tiếng rít nhỏ, tay không chuyển động nữa.

“Tay bị gãy rồi hả?” – Tô Hoài tiếp tục đùa bỡn.

“Ừ Tô Hoài người người vô lại A a” – Tô Hoài cười khẩy một tiếng, vừa hàu hạ Lục Viên vừa cầm tay y chiếu cổ mình, chẳng qua là hai người cùng làm một chuyện giống nhau mà cả căn phòng chỉ đầy tiếng rên rỉ khó ức chế của Lục Viên, y rất không phục, thế nên y hô một tiếng – “Bỏ tay ra” – rồi cúi đầu làm một chuyện đầy cả gan.

“Này —” – Tô Hoài nhú mày.

Hừ, tên mặt than chết bầm, rốt cuộc cũng có ngày người thất thố rồi nhá!

“Tiểu Viên”

Hừ, đừng tưởng rằng người không nói là ta không nghe được tiếng thở không đều của người!

“Người học của ai”

Hừ, chịu thua chưa, giọng cũng khàn cả rồi kìa!

“Ô Tiểu Viên Au —”

“Úp chết xin lỗi nhé” – Lục Viên giật mình, y vội vàng giương mắt lên nhìn vẻ mặt nhú mày hít mạnh của Tô Hoài, lòng lại than thở – sao lại trách ta chứ, nếu không phải do người tự đứng biến lớn, ta ngại không được mới lấy rằng ần cái thôi mà, đau đến thế ư – Lục Viên chột dạ, liếm liếm lấy lòng.

“Người” – Tô Hoài cứng họng, ngực phập phồng lên xuống, tay giữ tóc Lục Viên ẩn vào mình.

“Ô ô ô a a ô ô ô!” – Tô Hoài, người là đồ khốn! Sâu sâu quá! Khó chịu Ta .ta không chơi nữa! – bây giờ Lục Viên muốn tách ra mà Tô Hoài đâu có tha cho y, tay vẫn giữ chặt gáy y, đỉnh thất lưng một trận, Lục Viên tự chuốc lấy khổ, chỉ còn biết vừa bị động chịu trận vừa đau họng, miệng cũng tê rần Sau cùng, gã khốn ấy còn đỉnh một lần nữa

“Khụ khụ khụ khụ khụ Tô Hoài! Người muốn chết à! Người dám chơi trong miệng ta khụ khụ khụ” – lời còn chưa nói dứt đã bị môi Tô Hoài lấp kín.

“Tiểu Viên, ta thấy người người vừa mới khôi phục, cho người chọn lần nữa. Trên hay dưới?” – hôn nhẹ môi Lục Viên, Tô Hoài cười.

“Trên!” – Lục Viên cau có, chuyện này chính là vấn đề về tôn nghiêm!

“Hảo!” – Tô Hoài cười càng sâu, kéo Lục Viên lên, sau đó dùng tay đỡ lấy thất lưng Lục Viên.

“Chờ chút đã, tư thế này, hình như ta không di chuyển được?”

“Còn chưa tới phiên người đâu!”

“Nhưng A!!!”

“Xuyết đừng đánh thức bé con.” – Tô Hoài lại hôn lên vành tai Lục Viên.

“A Tô Hoài vô sỉ người là gã khốn bịp bợm A bỏ bỏ tay ra!” – Lục Viên đau tới mức hít mạnh một ngụm, cơ thể giãy dụa muốn tránh, nhưng tư thế ngồi kiêu này làm trọng tâm cả người y đều đặt trên người Tô Hoài, muốn trốn cũng không biết trốn vào đâu, Lục Viên khóc không ra nước mắt, lại bị Tô Hoài làm cho phát cuồng, chỉ biết nắm chặt bả vai hấn cầu xin: “Tô Tô Hoài ta không ở trên nữa người người rút tay ra đi Ô ô ngày mai mai ta phải dậy sớm tiễn đại ca đừng đừng A đau aa”

“Giờ mới nhớ phải tiễn đại ca hả? Là ai véo mặt ta khi ta đang ngủ ngon hả?”

“Ta ta sai rồi chúng ta còn nhiều thời gian mà Aa! Khốn khiếp! Vô lại! Ai cho người cầm một ngón tay nữa vào, rút rút ra!”

“Suy nghĩ không bằng hành động mà!”

“Người đồ khốn! Không rút ra ta hô lên gọi tiểu oan gia dậy cho người nửa đường chết non luôn! A a a a ô ô ô”

“Ngoan, thả lỏng nào.” – Tô Hoài vừa hôn Lục Viên vừa thì thầm khuyên nhủ, cơ mà Lục Viên sống chết không nghe, chỉ cần miệng không bị chặn là y hét ngút trời, mặt Tô Hoài tối sầm, vẫn giữ chặt y không buông, tay cũng công kích phía trước, tiền hậu giáp kích không ngừng nghỉ.

Kết quả là

“Ai Tiểu Viên, đừng khóc” – Tô Hoài hôn lên khóe mắt nhòe lệ của Lục Viên, cả người lấm mồ hôi, nhưng hấn vẫn không tiến vào.

“Tô Hoài chết bầm, người bắt nạt người đau chết mất, con bà nó” – Lục Viên bấu víu vai Tô Hoài, cả người đầy mồ hôi, hồng thấu như trứng tôm, đau đến độ thở gấp.

“Người đừng căng thẳng, thả lỏng nào, càng chống cự càng đau, nghe lời ta.” – Tô Hoài cũng đau đầu, lần trước làm rất thuận lợi mà sao lần này chống cự mãnh liệt thế chứ, Tô Hoài cũng bắt đầu hối hận sao hấn lại chọn tư thế có độ khó cao thế này

“Hứ so với sinh hài tử còn đau hơn Tô Hoài vô lại, người đừng hòng ta cho làm chuyện này nữa” – Lục Viên cũng muốn thả lỏng lắm, nhưng mà ở tư thế này nếu y không dùng sức thì sao mà ngồi vững được, cắn răng oán hận, tay Tô Hoài vẫn quấy nhiễu nơi nào đó một lúc đến khi y chẳng chịu nổi nữa, rít lên: “Người muốn vào thì vào nhanh, đừng có hành hạ ta, sớm chết sớm siêu sinh! Ô” – hô hào được phân nửa, một dòng tê dại cổ quái men theo thắt lưng dọc lên cột sống, cơ thể Lục Viên run lên, phát ra tiếng rên rỉ mà có chết y cũng không muốn thừa nhận.

Động tác Tô Hoài cứng lại, sau đó liên tục chạm vào nơi kia.

“Kh khốn nạn người đừng giằng vò ta Ô ô đừng, đừng A a mẹ kiếp!” – rốt cuộc Lục Viên cũng hiểu thế nào là sống không bằng chết, đau đớn chan lẫn tê dại đan xen, đầu óc y càng lúc càng mê loạn, mà cơn mê loạn này cũng làm y phát cuồng.

Như nguyện, Tô Hoài rút tay ra, đỉnh thân, ngay giữa tiếng hét kinh hoàng của Lục Viên, hấn tiến vào hoàn toàn.

Răng môi khảng khít, ngực dán ngực, trao nhau nụ hôn sâu triền miên, mồ hôi mặn chát cũng quần xuống họng. Tô Hoài thở dốc, thổi nhẹ vào tai Lục Viên: “Động nhé?”

Mặt Lục Viên thiêu đốt hồng rực, vừa bình tĩnh giữa cơn say càng khiến y ngượng ngùng, y không muốn quan tâm nữa, đau cũng được, sướng cũng thế, y muốn nhanh chóng kết thúc cảm giác giằng xé này, Lục Viên cưa quýt gặt đầu, Tô Hoài liền bắt đầu tấn công trong cơ thể y. Một lúc sau trong phòng chan chứa đầy âm thanh xấu hổ, Lục Viên thật muốn chôn chặt mặt trong chăn, thế nhưng lần này y lại ở trên, Tô Hoài đỡ thắt lưng y phối hợp với đừng đột loạn động của hấn

“Ô ô chậm thôi chậm một chút” – Lục Viên ngửa đầu, chẳng thể làm gì ngoại trừ phát ra từng tiếng đứt quãng năn nỉ Tô Hoài. Cơ thể từng trận từng trận mềm nhũn, tê dại, lại chẳng ngừng được, Lục Viên chỉ giác như y sắp bị dẫn vật đến chết rồi nhưng giữa những đau đớn lại trộn lẫn cả dòng khoái cảm tồn tại.

“Tiểu Viên” – Tô Hoài hôn điểm nhỏ trên ngực Lục Viên, khàn khàn gọi tên y, Lục Viên thở hổn hển, dùng tiếng rên rỉ ỉ ỏi đáp lại.

Đang tình nùng mật ý là thế, Lục Viên ghé vào vai Tô Hoài, cổ lấy dũng khí, thăm thì: “Tô Hoài th” – ba chữ “Thoải mái không” còn chưa kịp ra lời đã nghe thấy tiếng khóc nỉ non đầy vang dội.

“Nhóc con hư” – Lục Viên mắng nhỏ một tiếng.

“Cũng do người hét ấy.” – Tô Hoài cười, nhưng không có ý định dừng lại, hấn giữ chặt eo Lục Viên, tốc chiến tốc thắng, Lục Viên cũng phối hợp một cách hiếm có, rồi nghe thấy tiếng thâm thì của Tô Hoài rót vào lỗ tai y: “Thoải mái quá”

Thình thình thình ——

“Cháu ngoan của ta làm sao thế hả? Nửa đêm khóc réo mà A sao A cha các người không quan tâm hả!”

Bị quát tháo thế, quả nhiên hứng thú gì đó cũng bay đâu mất. Hai người định làm xong sẽ ra dỗ nó, ai ngờ tiếng đập cửa đình tai nhức óc đã phá hết cả hứng thú, thứ căng cứng trong cơ thể Lục Viên dần mềm xuống bị Tô Hoài rút ra ngoài, Lục Viên cũng xấu hổ, nằm vật ra giường chẳng buồn động đậy. Tô Hoài mang về mặt bình tĩnh như thường, lên tiếp đáp tiếng kêu đòi mạng bên ngoài, lại đắp chăn cho Lục Viên, hấn thì mặc áo vào ra dỗ tiểu hài tử, đương nhiên là không mở cửa cho Tô lão gia.

Được một lúc Tô Hoài vắt vả đuổi được Tô lão gia đi, dỗ dành được tiểu hài tử, trở lại giường thì Lục Viên đã lim dim ngủ. Tô Hoài dựa vào thành giường ngủ một chút, trời đã sáng.

*

Về phần Tán Bố thì quả thật đúng như lời Lục Viên đã nói, y không tiễn người ta.

Chẳng qua không phải do giận dỗi, mà bởi vì bị ai đó vận động quá độ, nằm bẹp trên giường.

Nhưng Lục Viên không biết rằng – trước khi đi, Tán Bố đã có một cuộc đối thoại như vậy với Tô Hoài:

“Đại ca, Tiểu Viên khó chịu trong người không thể đi tiễn huynh được.”

“Ồm ờ, tối qua ta cũng có nghe không sao, không sao, ta hiểu mà.”

“”

“Không có gì đâu, ta hiểu, các người vẫn còn trẻ, tinh lực sung mãn! Chẳng phải Trung Nguyên có một câu ‘tiểu biệt thắng hôn nhân’ đó sao”

“”

“Nhưng mà này, Tiểu Viên cũng quá Cứ thế thì cơ thể nó không chịu nổi! Ở đây ta có lọ Xuyên bối Tỳ Bà cao[3], mang về cho nó uống nhuận giọng, lần sau khụ khụ kiểm chế chút. Nửa đêm hài tử khóc cũng khụ khụ”

“ Đại ca, không tiền”

☒ _____

1. Trẻ em sau khi sinh một trăm ngày sẽ tổ chức sinh nhật lần đầu tiên, phong tục gọi là “Trăm tuổi”, với ý nguyện đứa bé sẽ trường thọ bách tuế. Ngày đó trẻ sẽ nhận được quà của người lớn, người càng lớn tuổi trẻ càng nhận được nhiều chúc phúc.
2. Thực ra nó là pudding đó các bạn, mà ngày xưa thì không có nên mình đành dùng chữ Thạch để thế =.,=!
3. Thuốc ho :”> siro ho ấy ~ để nhuận họng.

53. Chương 53: Nảy Mầm

Đảo mất đã qua mấy tháng, trận thiên tai không chỉ mang đến sự tiêu điều và thiếu thốn, nó còn khiến tình trạng ngày càng thêm nghiêm trọng. Tô gia cũng coi như có cửa ăn của để, tuy bữa cơm trên bàn thêm một món rau bớt một món mặn, nhưng may mắn thay là vẫn có sữa dê nấu với mầm lúa cho trẻ con ăn nên càng nuôi càng khỏe.

Lục Viên vốn đã định khi cơ thể khỏe rồi sẽ thử đi bán sữa dê xem sao, nhưng mấy tháng nay kinh tế trong thôn trấn bị đình trệ, chẳng có mấy người thừa tiền mua sữa về nuôi con.

Tô lão gia thì cả ngày cần nhằn cử nhử liên tục, lải nhải quan phủ làm ăn chả ra sao, rõ ràng đã nghe nói có tiền trợ cấp từ trên rót xuống, thế nhưng đợi mãi vẫn chẳng thấy đâu, nạn dân thì nhiều không kể siết, vật giá lại leo thang. Nhưng cũng vì thế mà số lần Tô lão gia nhắc đến Tô Hoài đã bớt đi phần nào. Huống hồ Tô Hoài vì kế sinh nhai, ngày ngày làm việc tại hiệu thuốc của lão bản mập, sớm khuya tối ngày lao động, cũng chẳng còn hơi sức đâu tranh chấp với Tô lão gia nữa.

Thu nhập từ rượu chẳng bõ bèn, cả nhà sáu miệng ăn đều dồn lên vai Tô Hoài, Lục Viên nói không đau lòng là giả. Giờ cũng không còn thai cữ chi nữa, có tay có chân, cũng muốn làm gì đó phụ giúp kiếm thêm đồng ra đồng vào.

Ngày hôm đó, cơm nước xong xuôi, Lục Viên đang ngồi trong phòng cho bé con uống sữa, Tô Hoài cầm chiếc áo cứ lật đi lật lại nhìn.

“Nhìn gì vậy?” – Lục Viên trông thấy lấy làm kỳ lạ, hỏi.

“Ta nhớ là chiếc áo này bị rách một lỗ mà” – Tô Hoài nhăn mặt đáp.

“Úp, cái áo đó hả, ta vá lại cho huynh đó.” – Lục Viên ôm bé con xông xáo tới trước mặt Tô Hoài, chuẩn một bộ dạng tranh công.

Da mặt Tô Hoài giật nhẹ cái, nhớ lần trước có người xung phong nhận việc giặt quần áo rồi làm rách hết cả, hần lo lắng nhìn lại y phục của mình.

“Về mặt đó là sao hả, mặc vào xem nào!” – Lục Viên hậm hực, “hứ” một tiếng.

Tô Hoài cười cười, song vẫn ngoan ngoãn mặc vào người: “Vẫn mặc được, ô, người thuê chỗ này” – Tô Hoài nâng tay áo tỉ mỉ quan sát mới phát biểu: “Ừm là con rắn à?” – đoạn ngẩng đầu, chỉ thấy sắc mặt Lục Viên không lấy chi làm thiện cảm cho lắm, Tô Hoài vội vàng sửa lời: “A nhầm nhầm, là con rồng đúng không?” – lần này mặt Lục Viên càng kém hơn.

“Hay là? Tiểu Viên, không phải là người thuê cho ta con phượng hoàng đấy chứ?”

“Người cởi ngay ra cho ta, muốn chê ta vá không đẹp thì cứ nói thẳng, việc gì phải quanh co lòng vòng làm gì” – Lục Viên vừa rống vừa kéo y phục trên người Tô Hoài xuống, thấy thế, Tô Hoài vội vàng đề tay y lại, về mặt nghi hoặc. Lục Viên tức chết thôi, dứt khoát nói: “Được rồi, được rồi, ta không thuê thừa cái quái gì hết, người nhìn lại đi, nó là đường chỉ cười đi, cứ cười đi!”

“Phụt”

“Tô khốn kiếp! Ta bảo người cười thì người cười luôn à!” – Lục Viên căm tức muốn chửi người, lại tức thì bị Tô Hoài kéo vào lòng: “Người”

“Tiểu Viên à, người vá áo cho ta, ta vui lắm.” – Tô Hoài cọ cằm vào mái tóc mềm mượt của Lục Viên, thủ thỉ.

Tại Lục Viên đổ lừ, ho nhẹ một tiếng, tránh khỏi cái ôm của Tô Hoài: “Hè rồi, nóng chết đi được, người đừng có mà ôm với chả ấp, không thấy nóng hử, mau ngủ đi!” – dứt lời, y lại đỡ bé con, quăng giầy lên giường, nghiêng người nằm xuống, rồi lại bị Tô Hoài ôm lấy.

“Nóng chết”

“Thắt lưng đau quá, Tiểu Viên à, bóp cho ta đi.”

“Sao không đau chết luôn đi ~” – Lục Viên lườm Tô Hoài, cái gã này dạo đây cũng biết làm nũng, còn kêu đau này đau nọ. Cũng một y tin lời hần, cứ nghĩ hần ngồi khám bệnh cả ngày trong hiệu thuốc, thắt lưng khẳng định là chịu không nổi, nên mới mủi lòng tin lời đi đắp bóp thắt lưng cho hần Hư~ Bóp thắt lưng á! Nói thì bùi tai lắm! Còn chẳng phải là xoa bóp cho “tiểu huynh đệ” của hần đấy sao, sao người không nói thẳng là “tiểu huynh đệ” của mình cô đơn cần an ủi luôn đi cho rồi, đau thắt lưng mới chả đau thắt eo

“Đau thắt lưng hả, nằm úp sấp xuống, ta đá cho hai cước là hết đau!” – Lục Viên hằm hè cười khẩy.

Tô Hoài liếc nhìn Lục Viên, rất nghe lời nằm úp sấp xuống thật. Lục Viên sững sốt, tự nhủ – ‘là người tự chuốc lấy đấy nhá’. Hăm hờ giờ chân chuẩn bị đá, kết quả là chân mới chìa ra đã bị Tô Hoài xoay người, tay nắm mắt cá chân y, kéo một nhát, Lục Viên ngã một cú với tư thế chống vó lên trời rất chi là bất nhã. Tô Hoài nhân cơ hội áp lên người y, cả người chen vào giữa hai chân y, hai tay giữ hai bắp đùi y tách ra hai bên.

Bấy giờ Lục Viên mới phát giác ra tư thế này có thể liên quan trực tiếp đến chuyện ngày mai không xuống giường cho nổi Thế là y lấy lòng cười xòa.

“Hoài Chi, ngày mai huynh phải ra hiệu thuốc mà, ngủ sớm một chút đi”

“Ngủ muộn một chút cũng không sao.”

“Ừm ta nhớ là, đêm qua chúng ta làm rồi”

“Đó là phần của hôm qua.”

“Ừm ta cũng nhớ là, sáng sớm nay chúng ta làm rồi”

“Đó là phần bồi thường cho thời gian mang thai.”

“Ừm Hoài Chi à, ta không muốn sinh hài tử tiếp theo sớm thế đâu Lần này, huynh có thể ừm bên ngoài không?”

Tô Hoài đen mặt.

“Khụ khụ ý của ta chính là chờ Tân nhi lớn thêm một chút đã, hơn nữa, nhiều trẻ con vậy, ta cũng ứng không nổi.”

Mặt Tô Hoài vẫn đen xì như cũ.

“Ừm hiện giờ nhà chúng ta cũng không dư tiền nuôi”

Đen.

“Khụ khụ, muốn nuôi dưỡng trẻ con tốt, chúng ta phải chuẩn bị một môi trường nuôi dạy tốt, sau đó mới đón nó chào đời. Nếu không trẻ con rất dễ bị ảnh hưởng bởi các tác nhân ấy này người đừng có cởi quần áo của ta, chúng ta còn chưa nói chuyện xong đâu Mẹ kiếp, người đúng là cái đồ tinh trùng thượng nã!”

Ngay khi Lục Viên nhắm tịt mắt chấp nhận số phận, chắc hẳn hôm nay bị Tô Hoài ăn chắc rồi, thì Tô Hoài lại đột nhiên ngừng lại, đứng dậy, mặc quần áo, xuống giường.

“Hoài Chi?” – Lục Viên nhũu mảy khó chịu.

“Ta có việc, phải ra ngoài một lúc.”

“Đã trễ thế này huynh còn đi đâu?”

“Câu này, ta cũng muốn hỏi nó.”

“Ai?”

“Hoa Tử.”

“Hoa Tử?!” – khi Lục Viên còn há mồm khó hiểu thì Tô Hoài đã ra tới cửa, lúc ấy Lục Viên mới ý thức được một vấn đề rất là trọng yếu: “Tô Hoài khốn nạn! Người chờ đã! Ta phải làm sao bây giờ?”

Tô Hoài ngoái đầu lại: “Ta sẽ quay về ngay, người chờ một chút!”

“Ta không chờ được!” – Lục Viên nhăn hết cả mặt, vắn vẹo: “Khốn kiếp, người phải giúp hạ cái “lều” của ta xuống trước đã!”

Tô Hoài cười cười, thâm ý nhìn Lục Viên một lúc lâu, rồi nhả một câu dị thường ngứa đòn: “Tiểu Viên, người còn chưa bày tỏ với ta đâu nhỉ?”

“Cút ——” nếu không phải chiếc gối còn phải để gối đầu, chắc hẳn Lục Viên sẽ ném chết cái gã Tô vô lại kia rồi.

~

Lại nhắc đến Hoa Tử của chúng ta lúc này, cậu chàng đang lén lén lút lút chuồn theo mép tường, nhẹ nhàng mò khóa cổng, thật cẩn thận, thật cẩn thận kéo then cửa, sau đó lặng lẽ mở cổng, một chân nhón ra ngoài, chân sau đang chuẩn bị

“Đã trễ thế này còn muốn đi đâu?”

“Óa” – Hoa Tử sợ đến mức nhảy thót lên, quay đầu lại thì thấy Tô Hoài đang ngồi trong sân uống trà, mặt cu cậu nhăn nhún cái, nhanh nhẩu cười trừ: “Thiếu gia à, người có biết như thế rất dễ sợ không, có thể hù chết người đó nha!”

“Không có tật thì cần gì giật mình.” – Tô Hoài thần thần đâm một nhát vào lòng Hoa Tử.

“Ha ha, thiếu gia thật có nhã hứng ầm trà đối nguyệt nhe khụ khụ, Hoa Tử không quấy rầy thiếu gia nữa, ta đi ngủ trước đây”

“Phòng người ở bên kia, người ra cửa sau làm gì?”

“Ồm ồm thiếu gia à, ta ta đi vệ sinh!”

“Vừa lúc ta cũng đi, chúng ta cùng đi.”

“Thiếu gia”

“Trở về ngủ, đó không phải nơi người nên đi.”

“Thiếu gia nói gì vậy ạ, ta đi vệ sinh mà”

“Còn muốn giả bộ nữa hả!” – Tô Hoài nhìn Hoa Tử, cười lạnh: “Người cho là hần rất đáng thương đến mức tối nào người cũng phải đến bảo hộ hần sao? Ngừng lại đi, Hoa Tử, hần không đơn giản đâu, bông hoa này có gai đấy, không cần người phải làm hộ hoa sứ giả đâu.”

Hoa Tử cười cợt như đùa: “Thiếu gia đừng trêu ta nữa mà, ta còn không bảo vệ nổi mình nữa là, ta bảo hộ hần làm gì đều tại cái gã Tiểu Trần kia, gã ta nhờ ta làm hộ ca tối cho gã nên ta mới giúp đỡ đấy chứ”

Muốn biết chuyện này phải trở về ba ngày trước đó.

Ngày ấy, như thường lệ Hoa Tử đưa cơm cho Tô Hoài, lần đầu tiên không thấy cái người kiêu kỳ, không bao giờ lười biếng, chăm chỉ tận chức tận trách – vị nhân viên thu chi Diệp Khanh tốt lành kia lại không đi làm! Hoa Tử hiểu kỳ đi hỏi thăm, kết quả là Tiểu Trần rỉ tai cho nó rằng tối qua người đó đã gặp chuyện bất trắc.

Hiệu thuốc có một vị kế toán xinh đẹp, tiếng lành đồn xa, tiếng thơm cũng đồn xa, phỏng chừng cũng kéo theo cả mớ ruồi muỗi.

Kết quả, tối hôm trước Tiểu Trần ca thu dọn xong cửa hàng chuẩn bị ra về thì chợt nghe thấy tiếng hỗn loạn trong phòng thu chi, Tiểu Trần ca có dự cảm chẳng lành, chạy tới nơi thì thấy cả phòng bữa bộn, Diệp Khanh thì nằm trên giường, thương tích đầy mình máu, đem chặn còn vương máu, khỏi cần nghĩ cũng biết trong phòng xảy ra chuyện gì

Quả thật, ban đầu Hoa Tử còn không tin cái người tên Diệp Khanh có thể bị ai đó xâm phạm, đến khi nó theo chân Tiểu Trần ca đi đưa cơm mới thấy, Diệp Khanh mang sắc mặt tái nhợt, còn có phần khùng hoảng thần kinh, thế là tin ngay lập tức. Thấy Tiểu Trần ca vỗ ngực với người ta bảo chứng nhất định sẽ gỡ cổ cái tên đâm tặc kia tới trước Diệp Khanh, cội lòng Hoa Tử cũng rầm rức khó chịu không yên, vì vậy mà hàng đêm sau đó, Hoa Tử cũng chạy tới trước cửa hiệu thuốc góp một chân thủ vệ.

“Thiếu gia, người nói gì vậy, cái người tiểu bạch kiểm kia thì liên quan gì tới ta chứ, ta chỉ giúp đỡ Tiểu Trần ca thôi”

“Hoa Tử, những điều muốn nói ta đã nói hết rồi. Người muốn tới đó hay không ta không ngăn cấm. Nhưng, những lời vừa rồi ta chỉ nói một lần thôi.” – dứt lời, Tô Hoài đứng dậy quay về phòng, Hoa Tử ngẩn ngơ nhìn thiếu gia nhà nó, kinh ngạc đứng sững giữa sân.

“Hoài Chi, huynh nói gì với Hoa Tử vậy? Ở sao nó lại đứng kia?” – Trong phòng, Lục Viên mở rộng cửa cho Tô Hoài bước vào, mình thì thò mặt ngó ra ngoài, cau mày hỏi.

Tô Hoài thở dài kéo Lục Viên trở về, hần chưa nói gì, chỉ có thần sắc đượm vẻ trầm trọng.

✕_____

Trích ngang cho tựa đề: Nảy mầm ở đây là sự nảy mầm của tình cảm, hần mầm tình cảm gà bông giữa Hoa Tử và Diệp Khanh đã chớm chồi non rồi, mọi người nhĩ XD ~

54. Chương 54: Hoa Tử Tự Bạch

Đạo gần đây tiểu tử kia coi như yên phận, Tiểu Trần nói cho ta biết tên y là Diệp Khanh, còn khen cái tên này thật văn nhã, vừa nghe đã thấy nội hàm. Lúc đó ta thấy thật buồn cười, giá mà Tiểu Trần biết viết hai chữ “nội hàm” như thế nào thì hai chiếc bánh bao bữa trưa đó ta tặng không luôn cho gã. Diệp Khanh, cái tên này thật hệt như tiểu tử đó, đủ lừa đảo!

Hôm đó, lão bản mập lần đầu tiên mời mọi người ăn bánh bao thịt, gọi là mời cho oai vậy chứ cả thầy có mười lổng hấp, ông ta xơi cả nửa, số còn lại có chia cho đám tiểu nhị cũng chẳng đủ. Mọi người ngồi ăn bánh bao, duy chỉ có Diệp Khanh kia là cặm cụi tính sổ sách.

Đúng là tiểu tử ngốc! Suốt ngày chỉ biết tính toán, cả ngày không ngừng đầu quá ba lần, nói không được một câu. Ta thấy y ngốc hết thuốc chữa, tranh giành một lổng hấp cho y, kết quả là tiểu tử đó nhìn ta, thản nhiên nói một câu: – không việc chi, ta không đói.

Ta nói: – ngươi là đồ ngốc, mời còn không ăn? Ta ăn hộ ngươi?

Y nhìn ta: – vừa nãy ngươi rở dãi nhìn lổng bánh bao, ta thấy rồi.

Cái đồ tiểu tử thú!

Ta cố ý ăn trước mặt y, nhai ra tiếng, y thèm ăn lườm ta liên tục, cuối cùng không nhịn được nói một câu: – ngươi làm rớt mỡ ra sổ sách của ta.

Thiết, thôi đi, tiểu tử ọ, muốn ăn bánh bao thì cứ nói thẳng lòng ta cũng thoải mái hơn

Kết quả

Mụ nội nó, đám tiểu nhị xếp hàng mời y ăn bánh bao, lão bản mập thì cho y nguyên cả một lổng bánh hấp đầy tròn.

Ta chỉ không hiểu, ngoài khuôn mặt trắng trẻo ra thì tiểu tử này có gì hay chứ? Không nói không cười, cũng không bình dị gần gũi, hơn nữa Hừ! Cái đồ tiểu tử ăn bánh bao chỉ ăn nhân, không ăn vỏ!

~

Hôm nay đáng giá kỷ niệm việc ta kiên trì một ngày đêm ngắm Diệp Khanh, ý lộn là ta trung thành và tận tâm đưa cơm cho thiếu gia tròn nửa tháng, cũng là ngày ta phát hiện ra chứng cứ phạm tội của Diệp Khanh!

Trưa hôm nay, mọi người đều bê bát đến trừ phòng ăn, duy chỉ có Diệp Khanh là ôm bát lén lút ra ngoài. Ta cũng lén lút đi theo, thấy y đi vào hậu viện, ta cũng vào hậu viện, thấy y ra cửa sau, ta cũng ra cửa sau, thấy y rẽ vào một con ngõ nhỏ, ta cũng rẽ vào con ngõ nhỏ

Hừ, ta biết ngay mà, khẳng định tiểu tử này có móc nối với người nào đó, ta ngóc đầu vào nhìn, cũng thấy đối tượng mà y móc nối kia chẳng qua, đối tượng đó lại nấp trong một chiếc sọt trúc, cả người tựa tựa lông, ta thấy y giơ tay chụp lấy, một con mèo hoa nhỏ lao ra

Cái quái gì thế này! Hoa Tử ta bỏ cả bữa trưa theo dõi tiểu tử nhà ngươi lại chỉ để thấy ngươi cho mèo ăn thôi hả trời!

Sau đó, đúng hệt như ta đã dự liệu, y bắt đầu cho mèo ăn. Mà cái con mèo con kia không hổ là được y coi trọng, tính tình giống y như đúc (đừng hỏi ta tính tình tiểu tử kia thế nào, ngươi cứ thử chăm chăm nhìn một người cả ngày là biết liền). Đồ ăn còn chưa được lấy ra, mèo ta đã vươn móng vuốt cào cào về phía khuôn mặt trắng trẻo của y, ta nhẩn cười đến nội thương, tất nhiên là sau đó ta bị y phát hiện.

“Ngươi, lại đây, thay ta cho nó ăn.”

Này, đại hiệp à, ngươi cầu ta thì cũng phải có ngữ khí cầu xin một chút có được không?

Ta ngưỡng cổ, bày ra vẻ khinh bỉ, tự nhủ: – người cầu ta đi, cầu ta đi rồi ta làm cho

“Không lại thì thôi.”

“Ai bảo ta không lại!” – Ta không lấy lòng y đâu nhá, ta đang làm công tác lới lỏng lòng cảnh giác của y, tấn công vào nội tâm y thôi

Sự thật chứng minh, ta đã đánh giá thấp lực sát thương của vuốt mèo. Vì vậy mà hôm nay, Diệp Khanh nhàn nhả bế mèo về nhà, còn ta, phải mua thuốc mỡ trị da của lão bản mập về nhà tự bôi.

~

Gần đây, ta phát hiện ra chân lý “mèo cậ gần người”, đúng, chính con mèo hoa nhỏ ấy, à không, giờ nó đã bị chăm thành con mèo hoa bụi rồi, suốt ngày chỉ biết nằm ườn gà gật trên quầy hàng, chiếm mất vị trí cố định của ta.

Chỉ có Diệp Khanh là vẫn như cũ, ngày ngày cắm đầu tính sổ sách, không ngẩng đầu không thừa thốt, chỉ thường vươn tay gãi đầu con mèo hoa bụi, mèo ta cũng nịnh nọt meo meo meo~ kêu, cọ cọ vào tay Diệp Khanh.

Cũng quái lắm, cái đồ mèo ích kỷ, hôm đó ta muốn cải thiện quan hệ với mèo bụi, mà thấy nó cũng khá ngoan, thế là ta đi lại sờ lên đầu nó một cái, kết quả tất nhiên là lại phải nhờ đến công dụng trị thương từ phương thuốc của lão bản mập rồi

Bất quá, lần này là cái người mất mọc trên trán – Diệp Khanh kia bôi thuốc cho ta. Thú cưng của y trên ta, y là chủ nhân phải đứng ra chịu trách nhiệm là hẳn rồi!

Gương mặt của tiểu tử này thật khiến người ta nhìn mà khó chịu, cứ trơ ra hết như hòn đá đặt trong hầm cầu, cơ mà hai tay của y mềm lắm nhá, chạm lên cứ phải gọi là thoải mái hết cả người, ta kim lòng chẳng đáng mà rên hai tiếng hoan hỉ, kết quả là lại bị móng ai đó cào lên, đau chết thôi

Ta mở mắt lên án, thì thấy cái người Diệp Khanh kia đang ôm mèo hoa bụi, bắt đầu chuyên tâm lau chùi móng vuốt cho nó, vừa lau còn vừa nói: – móng nhà người hẳn quá

Ta thề với trời, tiểu tử Diệp Khanh giả dối kia, ta tuyệt đối không hòa nhã với y nữa, tuyệt đối đấy!

~

Hôm nay

Hôm nay, rốt cuộc tiểu tử đó cũng ác giả ác báo.

Khi ta theo Tiểu Trần đi vào buồng trong, thấy y ngồi trên giường đắp chăn chẳng nói chẳng rằng. Tiểu Trần bưng cơm nước ra cho y, y nói cảm tạ, sau đó im lặng cúi đầu ăn. Tiểu Trần dặn y nghỉ ngơi cẩn thận, sổ sách không cần tính vội. Y nói không có việc gì, mai y sẽ quay lại công việc như bình thường. Ta đứng bên trông dáng vẻ của y, nhất thời chẳng biết nói sao, lòng còn cào khó chịu lắm. Sau đó ta cứ đứng ngهن cả nửa ngày, cuối cùng bước lên giường lấy bát cơm của y, rống lên: “Khó chịu thì cứ nói ra, đừng cố gắng gượng một mình thế, không cố chống đỡ thì người chết à! Chỗ bị thương ấy, ta tìm người bôi thuốc cho người!”

Tiểu Trần hoảng sợ, kéo tay áo ta không ngừng. Tiểu tử kia lại ngang ngạnh cãi lại: “Ta không sao.”

Lòng ta gào thét: – Tiểu tử người đừng giả vờ nữa, không sao á? Không sao mà mặt lại sưng hồng như đào mận thế kia à? Không sao mà mặt lại trắng nhợt như giấy dán tường thế kia à? Không sao mà tay cầm bát cũng run bần bật thế kia à?

“Tiểu Trần, người đi thông báo với lão bản, hôm nay y không đi làm, ngày mai, ngày kia, ngày kia kia, ngày kia kia nữa y cũng không đi làm được!” – Ta cũng không rõ sao mình lại giận dữ nhiều thế, cứ trợn mắt mà rống với Diệp Khanh.

Tiểu Trần sững sốt một lúc, nhìn sang Diệp Khanh, Diệp Khanh gật đầu với gã, Tiểu Trần không yên tâm bước ra ngoài.

“Người muốn thế nào?” – Diệp Khanh mở lời hỏi, ánh mắt lạnh lùng nhìn ta.

Ta muốn thế nào ư? – Khi y hỏi, ta cũng không biết mình muốn thế nào nữa, ngay cả lý do tức giận ta cũng không biết. Thế nhưng, ta khó chịu, khó chịu khi thấy y cố gắng chống cự thế lắm.

“Ta không nhìn được cái bộ dạng người chả ra người, quỷ chả ra quỷ này của người, người cho rằng không ai nhìn ra người đang khó chịu sao, còn ngồi đây mà liên mồm không sao không sao Ta, hiện giờ ta đang hận không thể đánh người khóc luôn ấy, thế còn hơn phải nhìn người gượng gượng cưỡng ép bản thân mình thế này!”

Hắn Diệp Khanh bị lời của ta dọa rồi, y ngồi sững một lúc, sau đó mới chau mày lại, giọng điệu khách khí mười phần: “Họ Hoa kia, chúng ta thân vậy sao?”

Sau đó, đầu ta bốc hỏa, ta nhảy xò lên giật chăn của y, y lại vì bất ngờ mà không phản ứng kịp, khi chiếc chăn bị đoạt đi rồi ta mới phát hiện ra, bụng y quần chằng chịt băng vải, còn có cả máu rỉ ra thấm đẫm

“Người làm sao thế này? Đã xử lý cẩn thận chưa? Để ta xem nào?”

“Người cút ra ngoài cho ta!”

“Ta vẫn đem thuốc trị thương lão bản cho lần trước, để ta nhìn xem nào”

“Ta bảo người cút ra ngoài!”

“Ta nói để ta xem cho nào!”

Cứ thế y rống một câu, ta rống một câu, cuối cùng máu nóng dồn lên não, y vì cơ thể hư nhược mà bị ta trực tiếp nhào lên, cả hai ngã lên giường, hai tay bị ta chế trụ, mắt y đỏ hoe trừng ta. Về mặt lúc đó của tiểu tử này thật sự là không thể trách ta kích động đầu nhá, ta tưởng y muốn khóc thật nên mới nghĩ cách an ủi y thoải mái hơn thôi, ta thực sự không cố ý thế nên, ta hôn y một cái.

Sau đó Phạm quy! Khuôn mặt ửng đỏ của tiểu tử đó thực sự là thực sự là khiến máu nóng trong người ta bốc thẳng lên não, thiếu chút nữa thì chực phun ra ngoài, thế là ta phải vắt chân lên cổ chạy đi xối nước

*

Ngày hôm nay ách, ta thừa nhận là dạo này mình có phần không bình thường, đã quá nửa đêm rồi mà ta hãy còn canh giữ bên ngoài hiệu thuốc, nhìn lên cánh cửa sổ lầu hai nơi tiểu tử đó nghỉ ngơi.

Khụ, không phải ta bảo vệ y đầu nhá, cũng chẳng phải hộ hoa sứ giả gì đâu, ta chỉ là chỉ là gần đây đầu óc hơi hỗn loạn, gió đêm hiu hiu thổi có thể giúp suy nghĩ của ta thấu đáo hơn thôi

*

Hôm nay là ngày thứ hai canh cửa, không chuyện gì phát sinh.

Nhìn cánh cửa sổ đã tắt đèn, không hiểu sao, nỗi lòng ta nảy sinh cảm giác tự hào đến lạ.

*

Hôm nay là ngày thứ ba canh cửa, ta phát hiện bên ngoài cửa hiệu thuốc của lão bản mập thiệt lắm muỗi, có lẽ mai phải mang theo ít cỏ đến đốt thôi.

*

Hôm nay là ngày thứ tư canh cửa, ta bị thiếu gia phát hiện, thiếu gia cảnh cáo ta không nên đến đây nữa. Thực tế, những điều thiếu gia nói ta đều hiểu cả, đại hiệp ư, ngay từ ngày đầu tiên ta đã biết thế nhưng, mà cũng chẳng có nhưng nhị ở đây cả, quan trọng là giờ ta bị đội nón con bò rồi, ta công nhận, ta công nhận mà

*

Hôm nay là ngày thứ năm canh cửa, ta gặp Tiểu Trần đi đổ nước tiểu. Gã trông thấy ta còn tưởng ta là quý, lòng ta lại đi hỏi thăm A sao gã – thử hỏi có con quý nào lại có sắc mặt hồng nhuận và anh tuấn tiêu sái thế này chưa! Kết quả gã mới nói cho ta biết: – trông ta tái nhợt xanh lè xanh lợt nên gã mới giật mình như thế. Ta nghĩ, cũng đúng thôi, năm ngày nay ta có ngủ yên được giấc nào đâu.

Tiểu Trần hỏi ta tới làm gì, ta cọt nhả đẩy đưa sang chuyện khác, nhưng có lẽ hôm nay tiểu tử này tích công tích đức gì đó mà chỉ số thông minh đột nhiên tăng vọt, thoáng cái đã đoán được ta ngu ngốc đi làm thẳng canh cửa. Ta chỉ đành cố cho gã mười lạng bánh bao hấp để bịt cái mồm gã lại, xin gã đừng có hé ra ngoài. Cái gã Tiểu Trần ấy còn cười chê ta khờ, bảo ta là đồ đại ca nhi, bảo rằng ta thích người ta mà không dám thổ lộ.

Ta chỉ thầm khinh bỉ, người thì biết cái gì, yêu đương gì ở đây, ta đang thể hiện lòng quả cảm vân vân đó chứ

*

Hôm nay là ngày thứ sáu canh cửa, quả thực ta đã hết chịu nổi nên bất cần mà ngủ mất. Đến khi ta tỉnh lại, vừa mở mắt đã thấy có gương mặt hung hăng mà trừng mắt với ta

“A”

“Rốt cuộc ngươi muốn gì?”

“Đường này là đường của ngươi hở? Ta đứng ở đây thì liên quan gì tới ngươi?”

“Tiểu Trần đã cho ta biết cả rồi, ngươi đừng làm mấy cái chuyện vớ vẩn này nữa.”

18 chữ, lần đầu tiên trong mấy ngày nay tiểu tử này nói với ta nhiều chữ đến vậy, đủ 18 chữ nhá, 18, 18 Bổng dưng ta hưng phấn, mà ta ấy, hề hưng phấn là bắt đầu chóng mặt, càng chóng mặt lại càng nói không đầu không đuôi. Ta cũng chẳng biết mình đã nói những gì với y nữa, chỉ nghe thấy tiếng y thở dài, nói lại một câu: “Ngươi người ngươi nóng ran lên rồi này, biết không?”

Bảo sao ta thấy rét thế, chân cũng thoát lực, ra là bị bệnh rồi.

Lúc này, ta hẳn phải anh dũng vỗ ngực đỉnh đạc mà rằng ‘ta không sao’, rồi nói mấy câu tình cảm như ta sẽ bảo hộ ngươi. Cơ mà tiểu tử này lại chạy ra nhìn ta, nếu không bắt lấy cơ hội có một không hai này thì ta bị ngu si mất rồi, thế nên ta yếu ớt bảo chóng mặt đau đầu quá, vốn chỉ định chiếm chút tiện nghi thôi, ai ngờ đầu tiểu tử này lại diu ta vào gian phòng của y, còn chăm sóc cho ta nữa ~~

Thế nhưng, chờ tới khi ta ngủ say rồi, sau đó tỉnh lại thì không thấy Diệp Khanh đâu.

Ta thừa nhận bản thân có chút luống cuống, đầu óc rối tung, lết thân chạy đi tìm, mơ mơ màng màng không rõ đã chạy ra bao con phố, cũng bởi đầu óc chéch choáng mà ta xô vào y! Bất quá, lúc này y hoàn toàn không còn là Diệp Khanh lạnh lùng ở phòng thu chi, mà là vị đại hiệp trên núi hôm đó với thanh kiếm giắt trên lưng.

Ta còn chần chừ có nên xông tới vạch trần y hay không, thì “Rầm” một tiếng, y ngã sòng xoài trên mặt đất.

Một nơi nào đó trong ngực ta nhói lên.

Hoa Tử ta, công nhận, ta thua trọn trong tay tiểu bạch kiếm ngươi rồi.

55. Chương 55: Diệp Khanh

Nửa đêm đó khi Lục Viên bị tiểu quỷ khóc quấy bật tỉnh, theo tiềm thức đẩy sang người bên cạnh lại chỉ đẩy vào khoảng không, mở mắt ra mới phát hiện Tô Hoài đã đi đâu mất.

Nhăn nhó tỉnh dậy, Lục Viên mơ màng sang thay tã cho Tô Tân, sau đó bỗng nó vỗ về, vật vã lấm bé con mới ngủ, Lục Viên lại nghe thấy trong sân có tiếng ồn ào.

“Thiếu gia, người không thể thấy chết không cứu mà”

“Ta không có hứng dẫn sói vào nhà.”

“Thiếu gia, ta đã nói rồi mà, Diệp Khanh không phải người xấu Hơn nữa, chẳng phải ở hiệu thuốc thiếu gia cũng hòa hợp với y lắm sao?”

“Hoa Tử, ngươi đừng thấy sợ lạnh thì quên đau, một gã Nhan Thất đã đủ rồi, đừng rước thêm phiền phức vào người nữa.”

“Nhưng mà, thiếu gia”

“Không nhưng nhị gì hết, nếu đuổi y đi, ngươi ở lại, còn không ngươi theo y cút khỏi đây.”

Hoa Tử nước mắt nước mũi đầy mặt, trên người còn vác theo một hắc y nhân, tội nghiệp nhìn Tô Hoài. Người kia lẳng lẳng đứng im phía sau, ôm cánh tay lạnh lùng nhìn hai người đang giằng co trước mắt.

“Hoa Tử, thôi đi, đừng cầu hấn” – Diệp Khanh cắn cánh môi trắng nhợt, thở hổn hển, nỗ lực tự đứng thẳng dậy, sau đó thoát khỏi cái đỡ của Hoa Tử, lao đảo đi về phía cổng. Hoa Tử vội vàng đuổi theo, muốn đỡ lại bị Diệp Khanh hất đi, rồi Hoa Tử vừa chạy theo vừa đỡ

“Hoa Tử!” – Tô Hoài bắt mắt rống giận.

Hoa Tử ngừng bước, nhưng không quay đầu lại.

“Buông tay, người không cần phải làm thế vì ta” – Diệp Khanh thấy thế hơi nhú mào, muốn tránh khỏi tay Hoa Tử nhưng bị cậu ta nắm chặt quá, y ngắc mặt, Hoa Tử nhìn y mỉm cười, cất bước đi.

“Hoa Tử!” – Tô Hoài lại gọi, lần này Hoa Tử theo tiếng quay đầu, sắc mặt âm trầm của Tô Hoài thoáng thả lỏng.

“Thiếu gia” – Hoa Tử cười: “Úm tiền trị thương tiền lương tháng này, có thể cho ta lĩnh trước được không?”

“” – mặt Tô Hoài đen triệt để, hừ lạnh, xoay người đi vào phía trong. Hoa Tử ngượng ngùng nhìn theo dáng lưng Tô Hoài, Diệp Khanh bên người cũng giãy dụa muốn thoát, nó đành quay lại diu y ra ngoài.

Mới ra khỏi cửa, Diệp Khanh đã không còn đủ sức chống cự, mắt quay ngả vào lòng Hoa Tử.

“Ôi tiểu tử người” – Hoa Tử hoảng hốt, luống cuống vươn tay ôm thắt lưng Diệp Khanh, tay bị thấm ướt: “Người chảy không ít máu rồi, chúng ta tìm y quán trước đã Cái kia, tiền tài là vật ngoài thân, người đừng ôm khư khư nó nữa, mạng sống quan trọng hơn” – Hoa Tử vừa khuyên lơn, vừa bắt đầu dỡ gói đồ buộc trên lưng Diệp Khanh.

“Sao người biết đây là bạc?” – sắc mặt Diệp Khanh lạnh lẽo, đề lại gói đồ, toan kê kiếm lên cổ Hoa Tử thì bị Hoa Tử dễ dàng bắt được cổ tay, thu hung khí, còn bản thân thì bị đau đến mức thở gấp.

“Diệp Khanh à, người đừng cho rằng những người khác đều ngu si được không?” – Hoa Tử trừng Diệp Khanh, bắt đầu gỡ gói đồ xuống: “Trộm cũng đã trộm rồi còn

“Đó là quan ngân.” – Diệp Khanh thở dài đề tay Hoa Tử lại.

“Quan ngân? Người trộm quan ngân làm cái gì?”

“Đây là quan ngân triều đình trợ cấp thiên tai nhưng bị quan viên địa phương nuốt mất.” – Diệp Khanh nói xong lại thở hắt ra một hơi, cơ thể mất máu khiến y không chống đỡ nổi, bao nhiêu vẻ yếu đuối đều bộc lộ trước mắt Hoa Tử.

Sau đó, cửa mở.

“Đã quá nửa đêm rồi còn đứng trước cửa nói mấy chủ đề này, không muốn sống nữa hả! Vào đi đã!”

Người mở cửa tất nhiên là Lục Viên, Hoa Tử khẽ sững sốt rồi chột cười: “Thiếu sao sao, cũng là người thương ta”

“Đừng nói nhăng nói cuội nữa, mau đỡ người vào đây.” – Lục Viên nhìn qua Diệp Khanh thương tích đầy mình, quay sang nói với Hoa Tử.

Việc chạy chữa được tiến hành trong phòng của Hoa Tử, vốn ban đầu là một mình Lục Viên chăm cùi hành nghề, sau đó Tô Hoài cũng tới, còn lờm Lục Viên một hồi, Lục Viên mất mề cho hấn một câu: “Hấn huynh không muốn sáng mai thức dậy liền thấy một cái xác trước cửa nhà chúng ta chứ!” – lời vừa dứt cả ba khuôn mặt còn lại đồng loạt đen, nhưng mà có hiệu quả lắm cơ, Tô Hoài thở dài: “Lần cuối đấy.” – rồi ra trợ giúp Lục Viên cứu người.

Diệp Khanh bị thương không nhẹ, cả người đầy vết đao, trên tay chân còn rõ miệng vết thương, nặng nhất là vết đâm sâu tại ổ bụng, cũng là bị thương vào đêm nay.

“Đây là lý do người nguy trang bị người khác xâm phạm đúng không?” – Tô Hoài vừa băng bó miệng vết thương vừa liếc nhìn Diệp Khanh.

Diệp Khanh không trả lời, ai nấy minh bạch. Vì sợ người khác nhìn vết thương của mình mà hoài nghi nên mới trình diễn một vở kịch bị người ngoài xâm nhập làm nhục, đồng thời có thể bình yên tĩnh dưỡng mấy ngày.

“Người là ai, vì sao lại trộm bạc cứu trợ thiên tai?” – động tác trên tay Tô Hoài không thay đổi, vừa trị thương vừa ép hỏi. Lại thấy Diệp Khanh cắn môi không hé răng nửa lời, lộ một vẻ không thể cáo phụng, Tô Hoài nhăn mặt nhíu mày: “Vốn ta không muốn cứu người, hai người kia cũng không nên cứu người. Nhưng hiện tại người đã vào Tô gia, vậy cũng nên kể tường tận chân tướng, cũng tránh việc rước phiền phức cho người khác.”

“Chẳng lẽ người là nghĩa tặc.” – trong bốn người, rõ chỉ có Lục Viên là hưng phấn nhất, vừa nói leo cái đã bị Tô Hoài lườm cho một nhát, muốn nói gì đó đều nghẹn nơi cổ họng, rất chi là không cam lòng bĩu môi.

Diệp Khanh nhìn lướt qua người trong phòng một lượt, thản nhiên nói: “Chuyện này không liên quan gì tới các người, Tô đại ca nói không sai, các người không nên xen vào chuyện của người khác. Hiện giờ các người đã thay ta băng bó vết thương, ta rất cảm tạ, thế nhưng cũng chỉ thế thôi, ta không muốn cả nhà các người dính dáng đến chuyện này.”

“Họ Diệp kia, người có ý gì vậy hả? Đã thế này rồi còn sinh sĩ diện gì nữa?” – Hoa Tử quát quàng, hung hăng mà véo cổ tay Diệp Khanh một cái, cổ tay trắng ngần của Diệp Khanh nổi một vết hồng – “Người cho rằng ta đang giỡn mặt nhà người đấy à? Nửa đêm nửa hôm ta đi tìm người, rồi cầu thiếu gia nhà ta cứu giúp người, vất vả lắm mới chạy chữa xong, giờ lại để nhà người ra ngoài kia tự sinh sự diệt ư? Ta ăn no rủng mớ chắc? Nếu kết quả cuối cùng là thế thì ta cứu người làm quái gì?”

“Ngay từ ban đầu ta đã không cần người cứu” – Diệp Khanh mím môi nói.

“Người là loại người không biết phân biệt thế ư!” – Hoa Tử giận thật rồi, hận không thể tát thật mạnh vào cái miệng đáng chết kia của Diệp Khanh.

“Hoa Tử, người ồn quá!” – Tô Hoài cau mày: “Đi ngủ cho ta bình rượu đến đây.”

Hoa Tử đè nén cơn tức giận, gật đầu, đi ra cửa, trước khi đi còn không quên mà bắn cho Diệp Khanh một cái trừng sắc nhọn.

“Tiểu Viên, muộn rồi, người về ngủ trước đi.”

“Nhưng”

“Lát nữa Tân nhi tỉnh không thấy người lại quấy khóc đấy.”

“Ta biết rồi, ta đi coi tiểu quỷ kia đây.” – Lục Viên đáp ứng, đứng dậy đi ra cửa, lại như còn lưu luyến ngoái lại: “Ủm huynh không trở lại thì ta không ngủ đâu, ta còn chưa nghe hết đầu đuôi câu chuyện đâu đấy!”

Cánh cửa “chi nha~” đóng lại, trong phòng chỉ còn Tô Hoài và Diệp Khanh, gian phòng tĩnh lặng chỉ còn tiếng thở nặng nề bởi cơn đau của Diệp Khanh cùng với tiếng vải băng bó cọ sát vào nhau của Tô Hoài.

“Người đuổi mọi người đi hết, có gì muốn nói thì nói đi.” – Diệp Khanh chăm chú nhìn Tô Hoài.

“Người đã không tin tưởng Hoa Tử thì cũng đừng chọc nó.” – Tô Hoài thành thạo thanh lý vết máu tụ ven vết thương, cảnh cáo: “Ta không quan tâm người cướp quan ngân vì ý tốt hay tâm địa gì khác, có một câu ta phải nói rõ ràng, Tô gia là một nhà đoàn hoàng, không muốn bị người liên lụy, lần này ta trị thương cho người, vốn dĩ cơ thể người đã có căn cơ, chưa tới mức không đi lại được, phải chứ?”

Diệp Khanh là người thông minh nhạy bén, lời vừa dứt y đã hiểu ngay. Khẽ cười một tiếng, đáp: “Tô đại ca yên tâm, chuyện của ta tự ta giải quyết, ngày đêm nay ta sẽ rời khỏi đây.”

*

Ban đêm.

Khi Hoa Tử trở lại phòng, Tô Hoài đã đi, tay cầm theo bình rượu, Hoa Tử nhăn nhó nói: “Bảo mang rượu đến mà thiếu gia lại chạy đi đâu rồi! Thôi vậy, thiếu gia nhà ta sợ thiếu sao sao ghen nên chạy trước rồi,

may cho tiểu tử nhà ngươi đây, giờ thử tay nghề của Hoa Tử ta xem sao!” – đoạn Hoa Tử bắt đầu nhỏ mấy giọt rượu vào tay, chà sát một lúc rồi ngồi vào cạnh giường, kéo một chân của Diệp Khanh.

“Chân ngươi bị té không nhẹ đâu, sưng cả lên rồi này, ngươi cứ nằm hai ngày, từ từ mà dưỡng.” – Hoa Tử chà sát tay, nhìn Diệp Khanh, sốt ruột nói: “Ngươi cởi quần ra đi, không cởi sao ta bóp rượu cho ngươi được.”

“Không cần.” – Diệp Khanh thoáng ngẩn người, tiện đà quay mặt đi.

“Không cần? Vậy sao không nói sớm? Ta đổ rượu thuốc ra tay cả rồi ngươi mới nói không hả?” – Hoa Tử cả giận, túm quần Diệp Khanh mà kéo: “Ngươi lẹ lẹ lên, không phải ngại! Ai đau ai biết chứ!”

“Ta đã bảo không cần mà.” – Diệp Khanh né tránh, âm điệu cũng cao lên một ít.

“Ngươi đừng có cự nự như thế được không? Thương cũng thương rồi còn sĩ diện gì nữa!” – Hoa Tử mặc kệ, một tay đè Diệp Khanh, tay còn lại kéo tuột quần y xuống, chỉ sót chiếc khố mỏng manh. Quần vừa được kéo xuống, tay cậu chàng cũng bắt đầu xoa bóp chỗ ứ xanh: “Ta cho ngươi biết nhá, từ nhỏ ta đã lớn lên cùng thiếu gia, thiếu gia té ngã không biết bao lần đâu, tay nghề ta cũng được tôi luyện nhiều năm rồi đấy, tuyệt đừng hời. Ngươi đừng có sợ đau, chỗ ứ xanh này cứ để ta xoa rượu cho một lúc là dễ chịu ngay” – Hoa Tử cười híp mắt, đến lúc ngẩng đầu mới ngó cả người.

“Ngươi ngươi làm gì đấy chẳng phải muốn xoa rượu sao? Sao” – Diệp Khanh bị Hoa Tử nhìn đến nôn nao, chột dạ nói.

“Khụ khụ xoa xoa đây” – Hoa Tử cúi đầu, lòng lại rít gào không yên – tiểu tử này còn xấu mẹ nó hổ chứ!

Hoa Tử ngấm ngấm tự điều chỉnh hơi thở đều đặn, Diệp Khanh ơi là Diệp Khanh, tiểu tử ngươi có chút tự giác nào không thế hả? Da đã trắng thì chớ, rồi, vừa nãy nhìn thấy, ngươi còn đỏ từ cổ đến tận mang tai, làm nó phải mặc niệm một trăm lần “A di đà phật” mới kìm nén được khát vọng muốn bổ nhào lên tiểu tử này!

Thế mới nói, Hoa Tử của chúng ta rất chi là nhiệt tình, gặp phải tình thế như ngày hôm nay cũng do nhiệt tình mà ra cả đấy, cơ bản là có nghĩ ngợi gì đâu, chỉ muốn giúp ngươi ta xoa rượu trị thương thôi mà. Kết quả thì sao, trông thấy khuôn mặt hồng nhuận của Diệp Khanh làm không khí trong phòng càng lúc càng bức bối, việc xoa bóp từ khi nào trở nên ám muội thế chứ. Cuối cùng cả hai đều không chịu nổi, Diệp Khanh thì tránh sang một bên, Hoa Tử cũng vội vã rút tay về.

“Được rồi, ngươi ngủ trong này đi, ta ra sài phòng ngủ.” – Hoa Tử ném lại một câu rồi ba chân bốn cẳng chạy biến ra ngoài.

“” – Diệp Khanh nhìn theo dáng chạy của nó, muốn nói gì đó, chung quy vẫn chẳng thốt thành lời.

- Đẳng nào đêm nay cũng phải đi, thôi quên đi vậy.

Trước lúc rạng đông, trời mưa bay lất phất, Diệp Khanh nhẹ nhàng nhồm dậy, cầm gói đồ, ra cửa, nương theo ánh sáng mờ nhạt bước qua sân

Đột nhiên Diệp Khanh khựng lại, sững người nhìn dáng người đứng sẵn trong sân, lúc này, người kia mới quay đầu lại.

“Ha ha, ngươi cũng không ngủ sao?” – Hoa Tử cười.

“” – Diệp Khanh khẽ quay đầu qua hướng khác: “Đa tạ ơn cứu mạng, sau này nhất định ta sẽ hoàn lại, ta đi đây.”

“Đi? Đi đâu?” – Hoa Tử vẫn cười.

“Không liên quan tới ngươi.”

“Vậy ngươi cứ đi đi, coi như ta phí công cứu một người vô ơn vậy!”

Diệp Khanh nghe xong, cõi lòng chột nhột thếch, thế nhưng vẫn gắng hít thật mạnh, trực thẳng hướng cổng.

“À, nếu gặp quan phủ tới bắt ngươi thì nhớ khai cả ta vào nhé.”

Diệp Khanh bậm môi, bước tiếp.

“Tiền chữa bệnh ta cho người nợ, chờ khi người có tiền rồi chớ quên trả cho ta, coi như quen biết một thời gian, ta không lấy lãi đâu!”

Bậm môi, tiếp bước.

“Cuối cùng miễn phí cho người một lời khuyên, một mình không tốt đâu, nếu không phải chống đỡ đến chết thì cũng đói mà chết! Rõ ràng có người giúp đỡ mà người ngang ngạnh muốn đơn phương độc tấu, đó không phải khí phách, đó là ngốc!”

“Họ Hoa kia, người nói xong chưa!” – Diệp Khanh quay phắt đầu lại, hung hăng trừng Hoa Tử.

“Một câu cuối nhé.” – Hoa Tử cười cười: “Diệp Khanh à, người có thấy túi đồ của mình nhẹ hơn không?”

Diệp Khanh sửng sốt, bấy giờ mới mò tay vào bao đồ, rồi tức tối trừng Hoa Tử: “Bạc của ta đâu?”

Hoa Tử bật cười: “Ta đã đứng đây suy nghĩ cả đêm, nghĩ vì sao ta lại giúp người vô tâm vô phế như người, nghĩ nhiều lắm, cuối cùng ta cũng suy nghĩ cẩn thận rồi.” – Hoa Tử thoáng dừng một chút, giờ đây cậu cười đặc biệt sáng lạn: “Diệp Khanh à, ta thích người, người cứ chuẩn bị sẵn tinh thần đi.”

“”

Hoa Tử nói xong, vươn vai duỗi eo, bắt đầu lộn trở lại phòng: “Chẳng phải người muốn đi sao? Cống không khóa đâu. Cơ mà này nếu người còn tiếc số bạc ấy thì nói cho ta biết lý do, ta sẽ trả lại cho người.”

Tác giả: Kỳ thực điều ta muốn nói là: – cái gã Tô Hoài này thật đáng đánh, có thể nói, trừ Lục Viên ra, gã ta chẳng nể mặt người khác chút nào

Hoa Tử đáng thương quá, tiểu thụ của cậu chàng quả là một nhân vật gai góc đây

56. Chương 56: Cọ Sát

Và từ đó, Diệp Khanh dừng chân lại Tô gia, còn về phần nguyên do thì Tô Hoài đã giải thích rằng một người hàng xóm cũ tại thôn Thạch Hà từng chiếu cố Tô Hoài, giờ vì thiên tai mà ruộng đồng bị tàn phá, lên trấn tìm việc, không có nơi ở nên nương nhờ tạm một thời gian tại Tô gia. Tuy Tô lão gia là một người bướng bỉnh nhưng kỳ thực lại rất nhiệt tình thiện lương, không cần nhiều lời đã đồng ý ngay, còn thu dọn một gian khách phòng cho Diệp Khanh ở. Chỉ có điều Tô lão gia trông thấy thái độ của Tô Hoài với vị “Hàng xóm cũ” này không nhiệt tình cho lắm thì rất lấy làm kỳ quái, còn không ngừng mắng Tô Hoài bạc bẽo, không biết đối nhân xử thế.

Về chuyện của Diệp Khanh, Tô Hoài áp dụng chính sách bàng quan, không có thái độ can thiệp quá sâu, nhưng ngược lại, ngay khi Lục Viên vừa hay Diệp Khanh có ý định cướp tiền của đám quan viên tham ô để chia cho nạn dân thì kính nể vô cùng, còn không ngừng thề sẽ tham gia hỗ trợ vân vân, chẳng qua đa số thời điểm Hoa Tử ở bên Diệp Khanh, còn âm mưu bí ẩn gì đó thì chẳng thấy đâu.

“Hoài Chi à, hôm nay ta nghe Hoa Tử nói chuyện với Diệp Khanh, hình như lai lịch của Diệp Khanh không nhỏ đâu.” – hôm đó, Lục Viên đang ôm Tô Tân dứt sữa cho nó uống thì nhớ ra chuyện ban sáng, thế là thủ thủ thì thì với Tô Hoài: “Huynh biết triều đình rút một khoản ngân khố xuống cứu nạn thiên tai rồi chứ, nghe nói mấy hôm nay có vị đại quan được cử đến để điều tra chứng thực về tội tham ô của quan viên địa phương đấy. Có người nói Diệp Khanh là thị vệ của vị đại quan kia, ban đầu xung phong đi điều tra, ai ngờ trong lúc quá xúc động mà đột nhập vào phủ đệ của quan huyện cướp luôn”

“Thị vệ của đại quan? Người thấy Diệp Khanh kia giống thế sao?” – Tô Hoài cười, đi tới ẵm bé con đã uống xong, vỗ nhẹ cái lưng nho nhỏ của nó để khỏi chớ sữa.

Lục Viên nghiêng đầu, giơ tay dậm lại tã cho hài tử: “Vây huynh cho là Diệp Khanh nói dối ư?”

Tô Hoài không đáp, vươn tay vuốt vuốt đầu Lục Viên, cười.

“Cái người này, sao lại nói nửa vời thế hả? Huynh đã cho Diệp Khanh sống trong nhà hửn cũng biết y là người tốt hay người xấu rồi chứ” – Lục Viên cần nhần.

“Tiểu Viên, người rất dễ tin người khác.”

“Đúng thế đấy, ta chính là người thích tin tưởng người khác đấy, thì sao nào?” – Lục Viên hậm hực.

“Không sao cả, vì thế mà ta thích người thôi.” – Tô Hoài cười dịu dàng, vừa xoa xoa đầu Lục Viên vừa sờ lên thái dương mình. Tiểu Viên đơn thuần, dễ tin người khác, cũng dễ bị lừa. Thế nhưng một người đơn thuần như thế sống bên cạnh hửn lại khiến cuộc sống hửn thư thái và bình dị hơn. Coi như hửn tự kỷ đi, nhưng, Tô Hoài hửn thích như thế.

Tô Hoài cười càng thêm sâu, Lục Viên tính tình thẳng thắn, nói thẳng không nghĩ, có gì nói đó, chính hửn cũng vô ý bị ảnh hưởng mà bật ra tiếng lòng.

“Người xem, khi mất hứng người sẽ bĩu môi, khi phát hỏa người sẽ cắn răng kèn kẹt, chà, còn khi xấu hổ, chặc chặc, mặt sẽ hồng thế này hay lắm.” – Tô Hoài giữ mặt Lục Viên, tủm tỉm cười.

“Nói bậy! Ta mà làm mấy cái hành động đáng hổ thẹn ấy á!”

“Ừ, còn khi thẹn quá hóa giận, thì thú vị cực kỳ!”

“Tô Hoài, mẹ nhà người ô ô ô ô” – vì thế mà cái mỏ của ai đó bị nụ hôn mãnh liệt chẹt lại.

“Đừng chửi, hài tử bị người dạy hư.” – ôm cả hai vào lòng, Tô Hoài cúi đầu cười.

“Phi, người cũng có làm tãm gương tốt đâu mà!” – Lục Viên lẩm bẩm, huých huých cùi chỏ vào ngực Tô Hoài: “Đừng có đánh trống lảng, ta đang nói về Diệp Khanh mà! Không bàn tới chuyện y tốt hay xấu, nhưng Hoa Tử kia kia, nó bị lún sâu rồi!”

“Tiểu Viên, tuy ta không biết thân thế của Diệp Khanh, nhưng dấu sao y cũng chưa làm chuyện gì xấu. Hoa Tử muốn bám riết lấy y thì cứ mặc nó đi, tiểu tử này nhanh nhẩu đoảng vậy chứ không để bản thân lỗ vốn đâu!”

“Vây thì sao, rõ ràng ta thấy Hoa Tử nói một đằng nghĩ một nẻo, người nó đã để bụng sao không quan tâm cho được. Thân thế và lai lịch của Diệp Khanh ra sao, chắc chắn ta phải thăm dò căn nguyên nội tình mới được, có thể mới giúp Hoa Tử phóng tâm”

“Tiểu Viên, người ôm đồn nhiều chuyện quá!”

“Thiết, thôi đi, rõ ràng đêm đó ai cảnh cáo Diệp Khanh không được bốn cột Hoa Tử, ta thấy hết rồi, còn giả vờ, trông thì thờ ơ vậy nhưng thực tế người so với mọi người”

“Tiểu Viên, người nói nhiều quá”

“Ô ô chờ đã rềm cửa này này bé con còn ô ô ô” – cuối cùng Lục Viên chỉ còn cách vươn tay mà che đôi mắt đang thao láo của Tô Tân lại.

*

Tuy Tô Hoài vẫn nói Lục Viên bao đồng, nhưng tính tình Lục Viên vốn đã thế, đối mặt với “đại mặt than” như Tô Hoài còn xử lý được nữa là “tiểu mặt than” như Diệp Khanh.

Mấy hôm Diệp Khanh ở Tô gia dưỡng thương, Lục Viên tới “thăm hỏi” y không ít lần, nào bóng gió nào gần xa cốt chỉ muốn biết rốt cuộc Diệp Khanh là người phương nào, song tất cả đều công cốc, ngược lại làm Diệp Khanh cảm thán – trong Tô gia này, người thuận mắt nhất vẫn chỉ có Hoa Tử.

*

Tiểu Tô Tân đã ba tháng tuổi, đã biết nhận thức, còn cười khanh khách rồi ngô nghê a a di di suốt, ngủ cũng quy luật hơn, đêm không hành mọi người nữa. Lục Viên điệu bé trên lưng cũng thành quen, không còn

phải hỗn hà hỗn hển như lúc đầu nữa. Vì vậy, chiều theo tính cách Lục Viên, tất nhiên sẽ không ngồi lì ở nhà với chuỗi ngày “tương phu giáo tử” đâu, một ngày y cũng chẳng làm được ấy. Thế là Lục Viên bắt đầu trù tính cho kế hoạch buôn bán sữa dê của mình.

Hiện kinh tế lâm thời trì trệ e không phải thời cơ thích hợp cho chuyện buôn bán sữa dê, nhưng Lục Viên vẫn đi nhờ Hoa thúc hỗ trợ chuẩn bị cho y một chiếc xe ba gác, cải chế nó thành tiểu sạp di động có thể dự trữ, đẩy kéo dừng đi. Lục Viên còn cố ý làm một tấm bảng hiệu, trên mặt là dòng chữ hoa lượn: “Cháo sữa”.

Chuẩn bị tươm tất, Lục Viên dự định một hôm nào đó đẩy xe ra ngoài bán thử sữa dê nấu mầm lúa, trước tiên bán rẻ một chút, cũng không hạn chế chỉ dành cho trẻ em, mà cả người lớn cũng có thể uống nhằm tăng cường khí lực, cường tráng dẻo dai với vân vân! Cũng coi như chiến dịch tuyên truyền! Chờ đến khi quen mặt biết sản phẩm rồi lúc đó mới tiếp tục tìm cách cải tiến sau.

Kỳ thực, mấy chuyện bán sữa này Lục Viên biết không thể sốt ruột ngay, sở dĩ đột nhiên háng hái vậy cũng là do y phát hiện ra Diệp Khanh rất có duyên với trẻ nhỏ, hoặc là Diệp Khanh có duyên với Tô Tân nhà y.

Tô Tân không theo người lạ, nhưng quen sơ một chút thì tạm được. Tỷ như cu cậu sẽ không ngoan ngoãn yên phận ngồi trong lòng Lục Viên như khi được Tô Hoài ẵm, trong lòng Tô lão gia thì tương đối vô pháp vô thiên, trong lòng Hoa thúc với Hoa Tử thì cơ bản là khóc lóc bỏ lơ ba la inh ỏi, mà trong lòng Diệp Khanh thì an tĩnh nhìn mặt Diệp Khanh, không ngăn người thì cũng cười khanh khách.

Hoa Tử vẫn thường bảo đó là do Diệp Khanh thanh tú, mỹ mạo nên được tiểu hài tử thích. Tô Hoài chẳng nói gì, nhưng rõ ràng sự kiện này làm hắn không vui cho lắm. Mà Lục Viên thì hớn hả ra mặt, có người có thể ngăn chặn được tiểu quỷ sao không xài, thế nên y thường cố ý hay vô tình mà ném tiểu Tô Tân cho Diệp Khanh với lý do bồi dưỡng tình cảm. Đến khi thời cơ chín muồi thì y rộng rạc lên tiếng – Diệp Khanh không thể ở không tại Tô gia được, muốn ở phải trông bé con cho y!

*

“Hoài Chi, xe sạp đã sửa xong rồi, ta tính mai đẩy đi bán thử xem sao.” – vào đêm, ru bé con một hồi, Lục Viên ngồi trên giường với Tô Hoài, thông báo với hắn.

“Tiểu Viên, không phải ta muốn tạt cho ngươi một gáo nước lạnh, nhưng vụ buôn bán này nếu ngươi muốn làm thì phải chuẩn bị sẵn tâm lý đón nhận thực tế không suôn sẻ trước đi.” – Tô Hoài chăm chú nhìn Lục Viên, từ tốn nói.

“Yên tâm, ta biết tự lượng sức mình mà, cũng chẳng phải chủ nghĩa hoàn mỹ gì cho cam, ta chỉ đẩy xe ra ngoài xem hiệu quả thế nào, người dân phản ứng ra sao thôi.” – ngoài miệng thì nói thế nhưng lòng y vẫn thấp thỏm không yên, tới đây lâu như vậy rồi mà đây mới là lần đầu tiên y tự lực tự thân kiếm tiền, cũng là lần đầu tiên y hy vọng có thể chứng minh được giá trị của bản thân. Y thực sự mong chuyện này có thể tiến hành thuận lợi một chút, cũng vì muốn tìm được ý nghĩa thành tựu ở nơi đây.

“Ừ, đừng miễn cưỡng quá là được.” – Tô Hoài không nói thêm gì nữa, xoa xoa đầu Lục Viên thể hiện đáng về muốn giúp đỡ. Tóc Lục Viên đã dài qua vai, chất tóc vừa mềm vừa mượt, sờ lên rất thoải mái, Tô Hoài nheo nheo mắt: “Về phía lão già kia, ngươi đừng lo lắng, có gì ta sẽ gánh hộ ngươi, ngươi thích làm gì thì làm.”

Lục Viên ngoan ngoãn mặc Tô Hoài xoa đầu y coi như biểu thị sự cảm động từ sự tương trợ của hắn, Tô Hoài xoa một lúc lâu, hắn nâng mặt Lục Viên hỏi: “Có cần ta hỗ trợ gì không?”

Lục Viên lắc đầu nguây nguây: “Không, không cần, Hoài Chi, ta muốn tự thân dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng, huynh đừng có giúp ta!”

Tô Hoài cười, gật đầu, khẽ hôn lên trán Lục Viên: “Ừ, ta biết rồi.”

Lục Viên bị hắn hôn đến mức tim đập bình bịch, cúi đầu che đi khuôn mặt ửng đỏ, lẩm bẩm: “Hoài Chi, ngày mai ta phải dậy sớm đi bán hàng đó vậy nên”

“Ừ, ta biết.” – Tô Hoài đáp lời, ôm Lục Viên nằm xuống.

“Khụ khụ đừng ôm ta chặt thế, ta không thở nổi ư Hoài Chi người đừng có sờ tới sờ lui A này, chẳng phải người nói người biết rồi thôi? Ờ đừng có sờ người Tô Hoài con bà nhà người!”

Ôm chặt lấy người không an phận trong lòng, Tô Hoài nhin cười: “Ta biết sáng mai người phải dậy sớm nên tiết chế một chút mà.”

“Người”

“Cơ mà, nếu người cứ không phối hợp thế này, ta cũng không dám bảo chứng đâu nhá.”

“Tô Hoài, người là đồ vô lại!”

*

Hôm sau, Lục Viên dậy ngay từ sáng sớm chuẩn bị đồ nghề, khi y mới tỉnh dậy, Tô Hoài hầy còn ngủ. Rất hiếm có cơ hội thấy mặt Tô Hoài ngủ thế này, Lục Viên chăm chú nhìn một lúc, giác như khuôn mặt ngủ say của Tô Hoài thật giống như những đám mây đa hình đa dạng bị giấu kín trong màn đêm thăm thẳm kia, vừa an tĩnh lại vừa không thể thấu triệt, nhưng vẫn đủ để biết hần vẫn luôn ở đó, không rời cũng chẳng tiêu tan, sờ không tới, thấy không rõ, nhưng đủ an tâm.

“Hoài Chi, ta đi đây.” – thấy khuôn mặt an tĩnh ngủ kia thật khả ái, Lục Viên giơ tay ra mà sờ, véo, sờ, véo đến khi Tô Hoài khó chịu hừ hừ mất tiếng mới thôi, Lục Viên đứng dậy, sang bên giường nhỏ hôn lên trán tiểu quỷ kia một cái mới ra ngoài.

Lục Viên lục đục nấu hơn mười phần sữa dê lúa mạch trong trù phòng, đổ vào trong một chiếc thùng gỗ, lấy một chồng bát, sắp gọn tất cả vào một ngăn tủ nhỏ đặc chế trên xe. Lúc gần đi còn cố ý tới gõ cửa phòng Diệp Khanh, thấy Diệp Khanh uể oải xuất hiện mới vỗ vỗ vai hân: “Tiểu Diệp à, Tân nhi giao cho người nhá!” – không đợi Diệp Khanh kịp phản ứng, Lục Viên đã tuôn tuốt tuôn tuốt nào là đệ tử thế nào, ăn ở đâu, tã ở nơi nào, cho ra ngoài phơi nắng bao lâu, ngủ chừng mấy giờ, sau đó cũng chẳng chờ Diệp Khanh kịp đáp, y xoay người đẩy xe ra cửa. Chỉ còn mình Diệp Khanh đứng như trời trồng tại cửa phòng, sức khỏe còn chưa hồi lại đã bị người ta giao cho một nhóc tiểu quỷ, Diệp Khanh chỉ biết lẳng lẳng kinh ngạc không thốt nổi thành lời.

57. Chương 57: Tụ Tán

Vài ngày liên tiếp Lục Viên rong quây đi bán, nhưng thường cao hứng khi đi mà buồn so khi về, việc buôn bán không tiến triển thuận lợi như mong đợi. Còn bên Diệp Khanh, một khi đã ẵm tiểu quỷ rồi thì cảm có thoát ra được, nhóc con ấy bám y chặt như sam, sáng ra vừa tỉnh mà không thấy Diệp Khanh đâu là quấy phá khóc nháo, làm Diệp Khanh – một người chưa một lần trông trẻ không biết phải xoay xở ra làm sao.

Hôm đó, Hoa Tử thấy Diệp Khanh đang ngồi dựa vào đầu giường lắc lư lắc lư ru tiểu Tô Tân ngủ, tóc y cột ngang rũ xuống vai, tiểu quỷ nắm lộn tóc nghịch ngợm, thỉnh thoảng bật cười khanh khách, hoạt bát lắm cơ.

“Tiểu tử này thật biết quần người!” – Diệp Khanh bùi môi, tức anh ách chột chột cái má tròn hây hây của tiểu quỷ, tiểu Tô Tân chớp chớp đôi mắt tròn to sáng bóng, rồi toét miệng cười, Diệp Khanh nhăn nhó ôm nó vào lòng, niệm như niệm kinh: “Ngủ, ngủ, ngủ”

“Người ru thế tiểu thiếu gia không ngủ đâu!” – Hoa Tử không nhịn nổi bật lời, đi tới bên giường bĩu môi với Diệp Khanh, ngồi xuống: “Người ngồi lui vào trong đi.”

Diệp Khanh vốn đang trừng mắt với Hoa Tử, Hoa Tử lại bĩu môi với tiểu Tô Tân, Diệp Khanh liền đẩy tiểu quỷ cho hân, vừa giơ ra đã bị cái nắm tay ụ thịt túm chặt áo, cúi đầu mới thấy đôi mắt tròn to của nhóc quỷ con úng nước, gần như chỉ cần y thoát khỏi tiểu quỷ là nó khóc liền

Bé tắc, lần này quả thực Diệp Khanh bế tắc. Y khó chịu hừ dài, vừa trút giận vào cái lườm nguyệt dành cho Hoa Tử, vừa cời giầy lui vào bên trong giường. Hoa Tử đạt được ý nguyện cười toe, ngồi hân lên giường, nằm nghiêng thân, chăm chú nhìn Diệp Khanh.

“Không phải muốn dỗ nó ngủ sao? Nhìn ta làm cái gì?” – Diệp Khanh bắt đầu cúi kính.

“Ta nhìn xem người có bản lĩnh gì mà khiến tiểu tiểu thiếu gia nhà ta quần quít người thế, nhưng càng nhìn càng thấy quả nhiên người rất dễ coi.” – Hoa Tử cười, Diệp Khanh còn chưa kịp phát hỏa cậu chàng đã cúi đầu dỗ dành tiểu Tô Tân: “Ta bảo tiểu tiểu thiếu gia này, ánh mắt người không tệ nha, nhưng người là một tiểu ca nhi đấy, lại còn nhỏ thó nữa, nhìn cũng không thấy gì đâu, Diệp ca nhi này cứ giao cho Hoa Tử ta nhé!”

“Họ Hoa kia!”

“Diệp Khanh à, người gào cái gì chứ, đừng có dọa tiểu tiểu thiếu gia nhà ta!” – Hoa Tử chỉ tiểu Tô Tân, Diệp Khanh lên cơn tức đợt hai, Hoa Tử chợt cười: “Tiểu tiểu thiếu gia ngoan, Hoa Tử hát cho người một bài, người phải ngủ ngoan nhé”

Nói là làm, Hoa Tử bắt đầu ca hát, giai điệu mềm mại du dương từ một làn điệu dân ca, dịu dàng mà tươi mát khiến lòng người buông thả. Thời tiết ban trưa vốn oi bức, giọng Hoa Tử trong veo mà thư sướng, mơn man như làn gió, làm không khí cũng thoải mái lên không ngột.

Dần dần, tiểu Tô Tân nhắm mắt an tĩnh ngủ, Diệp Khanh dựa bên thành giường cũng bắt đầu lim dim, mí trên đánh vào mí dưới.

“Người còn đang phiền muộn vì chuyện cứu nạn dân thiên tai ư?” – Hoa Tử ngừng hát, nghiêng đầu nhìn Diệp Khanh.

Diệp Khanh mệt mỏi, đầu óc có chút hỗn loạn, tùy ý trả lời: “Là ta lỡ măng rút dây động rừng. Hôm nay gã tham quan kia phát hiện có người trộm quan ngân đã đem sổ còn lại chuyển hết sang nơi khác rồi, không tìm được sẽ không có chứng cứ.”

“Vậy hiện giờ người buồn phiền vì không biết quan ngân kia giấu ở đâu phải không?”

Diệp Khanh từ từ nhắm mắt, đáp “ừ”.

“Vậy thì có gì khó, chẳng phải chỉ cần tìm chỗ quan ngân đó thôi sao!” – Hoa Tử cười cười, đột nhiên thấy Diệp Khanh mở mắt trừng trừng nhìn mình, tiện hỏi thêm: “Ta đã nói có chuyện ta có thể giúp người, người tin không?”

Diệp Khanh không đáp, nhưng vẻ mặt lại biểu lộ rõ ý không tin.

Hoa Tử thở cái “phì”: – “Không tin thì thôi!”

“Cũng không phải không tin người nói thử ta nghe xem?”

“Vậy là người vẫn không tin, không thì người cứ giao việc này cho ta, miễn là người đồng ý nợ ta một món nợ “nhân tình” là được.”

Nom cái dáng cười tằm ngấm tằm ngấm của Hoa Tử rất chi là không yên tâm, Diệp Khanh cứ có cảm giác như có âm mưu gì đó, liền “hừ” một tiếng: “Vậy cứ chờ khi người làm được đi đã!”

Hoa Tử vươn tay ra, nháy nháy mắt với Diệp Khanh: “Lời đã định, khi ta làm được, người nợ ta một món nhân tình.”

“Ấu trĩ.” – Diệp Khanh hừ.

“Vậy không cần ta giúp chứ gì?” – Hoa Tử cười.

Diệp Khanh lườm Hoa Tử, hậm hực nói “biết rồi”, tay vừa vươn ra đã bị Hoa Tử chụp ngay lấp tịt, sờ sờ nắn nắn.

Bệnh ~ – Diệp Khanh nghĩ.

Xúc cảm không tồi ~ – Hoa Tử nghĩ.

*

Mấy ngày nay Hoa Tử quả nhiên có tướng làm công chuyện có khác, ngày ngày chạy vào thành, tối về lại rất là thanh thoi. Rốt cuộc, ba ngày sau, vừa trở về sau một chuyến chạy vào trong thành, Hoa Tử đi tìm Diệp Khanh ngay lập tức, nó đập cái đóp một tấm giấy lên mặt bàn trước mặt Diệp Khanh.

“Nơi cất giấu sổ quan ngân còn lại đều được viết trên đây!”

“Thật không?” – Diệp Khanh rõ ràng không tin tưởng.

“Không tin thì thôi!” – Hoa Tử hục hoặc túm tờ giấy cuộn tròn lại.

“Người!” – Diệp Khanh sững sốt, y vùng tới toan giật mảnh giấy trong tay Hoa Tử thì bị Hoa Tử né được ném ra ngoài cửa sổ.

“Người!” – Diệp Khanh bức tức, gơ tay muốn đánh người. Hoa Tử lại chẳng mấy may sợ sệt, đã mấy ngày nay nó ở bên Diệp Khanh tất nhiên cũng lợi dụng mà bắt bài hết nhược điểm của người ta rồi, một người vừa tiến lên, hai cơ thể đã dính lại với nhau. Không ngoài sở liệu, khuôn mặt Diệp Khanh đỏ bừng, ngay khi còn đang chần chừ không biết làm sao đã bị Hoa Tử vung tay ôm ngang hông, néo một cái, cả người Diệp Khanh liền mềm nhũn.

“Người!” – Diệp Khanh tức giận đến đỏ gay, muốn trốn khỏi cánh tay Hoa Tử.

“Làm sao vậy, nói cũng không nói được sao?” – Hoa Tử cười hý hửng, quả nhiên phát hiện ra Diệp Khanh sợ nhột thiết thú vị: “Kỳ thực, biện pháp của ta rất đơn giản. Trong thành có mấy cửa hàng thường xuyên mua rượu của Tô gia, ta lại quen đám tiểu nhị ở đó, chỉ cần tìm họ mượn mấy cái bếp lò dã ngoại, trong thành lại không thiếu ăn mày, xì ra ít tiền nhờ chúng nửa đêm đốt bếp quanh bờ tường nhà Huyện lệnh lão gia khoảng một canh giờ. Trong nhà Huyện lệnh thấy có khói cộng với việc có người hô hoán cháy đúng thời điểm, dù Huyện lệnh lão gia không tin hoàn toàn thì cũng bán tín bán nghi. Nếu như bình thường, chắc chắn ông ta sẽ bình tĩnh suy nghĩ, nhưng hiện tại trong đầu lão ta chỉ chăm chăm nghĩ đến nơi cất giấu bạc và ngân phiếu, đương nhiên sẽ bất an và khẩn trương. Người nói xem, trong lúc hoảng hốt hoang mang, lão ta sẽ đi cứu thứ gì trước tiên? Đương nhiên là gian nhà giấu ngân lượng và chi phiếu rồi!”

Hoa Tử vừa nói vừa kê miệng vào bên tai Diệp Khanh mà thủ thủ: “Trong gian nhà phía tây của Huyện lệnh có một tiểu lâu hai tầng đúng ha, vậy đồ được giấu trên tầng hai ấy, người có tin không?”

Diệp Khanh im lặng nhìn Hoa Tử, sau đấy đẩy người bỏ chạy ra ngoài, Hoa Tử nhẩn nhó nhìn theo, không quên hô hào với theo lưng Diệp Khanh: “Này, người đừng quên còn nợ ta một món nhân tình đấy nhé!”

Đêm đó Diệp Khanh vừa trở về đã thu dọn đồ đạc trong phòng, đang dọn dẹp thì nghe có tiếng người gõ cửa, vừa nhìn bóng người ngoài cửa đã biết là ai. Diệp Khanh kêu “Vào đi”, Hoa Tử lên tiếng rồi đẩy cửa vào.

“Thế nào, ta nói không sai chứ, người định trả nợ ta thế nào đây Ó? Người dọn đồ làm gì thế?”

“Nhiệm vụ đại nhân giao cho ta đã hoàn thành, đêm nay đại nhân đã tới lục soát Tây sương của Huyện lão gia, khi sự tình xong xuôi ta sẽ trở lại bên đại nhân cùng người về kinh thành.” – Diệp Khanh mãi chỉnh lý đồ đạc cũng chẳng buồn ngẩng đầu lên, thực tế, thời gian y ở Tô gia chẳng quá nửa tháng, cơ bản làm gì có nhiều đồ đâu, chẳng qua lúc này đây, y không có dũng khí đối mặt với Hoa Tử.

“Đại nhân người? Người làm việc đổ bể thế mà đại nhân người không sa thải người sao?” – Hoa Tử nhẩn nhó đi giữ lại bao đồ của Diệp Khanh: “Có mỗi tẹo đồ thế này thu gì lắm thế!”

Diệp Khanh không lấy lại túi đồ trong tay Hoa Tử, ngồi lên giường, ngẩng đầu nhìn nó: “Nhân lúc ta còn chưa đi thì trả luôn món nợ nhân tình cho người. Người nói đi, muốn ta làm gì?”

“Người nghĩ sao?” – Hoa Tử cúi đầu nhìn Diệp Khanh, nghiêng răng nghiêng lợi mà hỏi.

“Ta sao biết.” – Diệp Khanh nhỏ giọng, trả một cái nhìn khinh khỉnh.

“Diệp Khanh ơi là Diệp Khanh, người sẽ không ngốc nghếch cho rằng ta giúp người vì lòng tốt, một chút tư tâm cũng không có đó chứ?” – Hoa Tử khom người, đặt hai tay lên vai Diệp Khanh mà thâm nói.

Lần này Diệp Khanh không tránh né, cũng không tránh ánh mắt Hoa Tử, y ngẩng đầu nhìn về mặt vắn vẹo của cậu chàng, từ tốn: “Vậy Hoa Tử thì sao? Người cũng không xuẩn ngốc đến mức cho rằng ta có thể đáp ứng được tư tâm của người chứ?”

Bờ vai bị đôi tay Hoa Tử bóp phát đau, Diệp Khanh nhú mồm.

“Không đi có được không?”

“Ta đã nói ta là hộ vệ của đại nhân chưa? Người nghĩ ta có thể bỏ mặc đại nhân mà ở lại cái thôn này được sao? Nếu ta bảo người bỏ mặc thiếu gia nhà người vào kinh thành sinh sống, liệu người có đi không?”

“Ở lại thêm một ngày cũng không được ư?”

“Sớm muộn gì cũng phải đi, nín kéo thêm một ngày có ích gì?”

“Là ta cũng không giữ được người sao?”

“Rốt cuộc đây là thứ nhân tình người muốn ta trả ư? Nếu đúng là như thế thì ta nguyện giữ lại bên mình.”

Lời vừa dứt, sắc mặt Hoa Tử đã xấu đến cực điểm, nó chằm chằm nhìn Diệp Khanh, thật lâu mới chậm rãi nói: “Người quả là một hộ vệ trung thành, lãnh huyết lại vô tình, còn chẳng có nhân tính nữa.”

Diệp Khanh sững sờ, muốn đánh một chưởng lại ngăn ngừa không sao hạ thủ, cuối cùng y mỉm cười: “Những điều người nói đều đúng cả.”

“Người đi đi!” – một lúc sau rốt cuộc Hoa Tử cũng buông tay, nắm túi đồ ném vào lòng Diệp Khanh.

“Món nợ nhân tình thì sao?” – Diệp Khanh vẫn bất động.

“Muốn đi thì đi ngay đi, đứng đó làm Hoa gia ta nhìn cũng phiền.” – Hoa Tử không kiên nhẫn chỉ ra cửa.

Diệp Khanh nhăn nhúm, cầm bao đồ đứng dậy: “Thay ta cảm tạ Tô gia một tiếng.”

“Ta biết phải nói thế nào.”

“”

Lòng Diệp Khanh rối loạn, y mím môi, nhìn Hoa Tử lần cuối, xoay người, đi tới cửa rồi lại chần chừ: “Đây có được coi như nhân tình trả cho người không?”

Hoa Tử bật cười nức nở: “Người còn nghĩ đến nó ư? Thứ ta muốn người không trả nổi!”

Lòng chợt quặn thắt, Diệp Khanh khẽ cắn môi, hơi thở nặng nề trôi ra thườn thượt, cười: “Người đã nói không trả nổi vậy cứ coi như không trả nổi đi.” – vừa dứt lời, phía sau đột nhiên ầm ập, là cái ôm của Hoa Tử, Diệp Khanh vừa quay đầu đã bị cánh môi Hoa Tử đổ ập tới, y lảo đảo, lưng bị dồn vào cửa kêu thành tiếng.

Cái hôn kịch liệt, chiếm hữu trong bất an rồi kết thúc ngay khi bắt đầu tranh đoạt lẫn nhau, để rồi khi hai lần môi rời nhau chẳng còn lại gì ngoài sợi chỉ bạc ẩm muối, trên môi Diệp Khanh hãy còn giữ lại sắc đỏ.

“Xong chưa?” – Diệp Khanh mấp má, huyết sắc đã bị che bớt, đầu lưỡi nếm vị ngọt tanh: “Ta đi đây.”

Hoa Tử im lặng, Diệp Khanh quay người đẩy cửa mà đi.

Đêm đã về khuya, cửa gỗ vang những tiếng “kéo kẹt”, gió đêm len lỏi vào phòng, lạnh thấu tâm.

Bích ——

Cánh cổng vừa đóng lại, Diệp Khanh đã vô lực tựa lên phiến cửa, trút một hơi thở nặng nề.

Ngẩng đầu nhìn màn trời đen kịt, lòng quặn thắt đến khó chịu, Diệp Khanh sờ tay lên cánh môi vừa bị gã tồi tệ nào đó tàn phá cắn chảy máu, đau quá ngực đau, và một nơi nào đó cũng bắt đầu cộng hưởng theo.

Quả thật dạo gần đây y không được bình thường, sao lại lưu luyến được cơ chứ?

Chẳng lẽ rằng cơ thể này đã bắt đầu sợ lạnh mà hướng tới những nơi ấm nóng rồi hay chẳng? Cảm nhận được cuộc sống an nhàn thoải mái mà dừng chân, dù bị thứ ẩm nồng ấy hun chìm cũng không biết chạy trốn ư?

Trò đùa gì vậy chứ!

Diệp Khanh y thiên tính lạnh lùng, là một người nhàn tản tự do tự tại, sao có thể bị nhốt trong một gia đình nông thôn được?

Đi thôi! Đi nhanh thôi! Phải mau mau lên mới tốt!

Trút một hơi nặng nhọc, Diệp Khanh cất bước, cuối cùng hòa vào đêm đen mất dạng.

58. Chương 58: Sự Nghiệp

“Dạo này tâm trạng Hoa Tử kém quá nhỉ, từ khi Diệp Khanh đi tới giờ nó vẫn ỉu xìu thế” – vào một đêm hè gió lồng, Lục Viên ôm má ngồi bên chiếc giường con chơi với Tô Tân, cơn gió men theo cánh cửa sổ chưa được khép kín lùa vào trong khiến chiếc chăn nhỏ bay lật phật: “Cả nhóc tiểu quỷ này nữa, vừa không thấy Diệp Khanh đâu đã khóc quấy không yên, ta ra ngoài bày hàng cũng không thấy nó quấy như thế!” – Lục Viên gơ tay mà chọt chọt vào chiếc má phúng phính của nhóc con, chọc lại chọc lại chọc lại chọc

“Ta thấy người không nở để Diệp Khanh đi nhất đang ngồi bên cạnh ta kìa!” – Tô Hoài vòng hai tay qua vai Lục Viên chống vào thành giường, môi đặt trên bờ tóc mới gọi của y, hơi ẩm xen lẫn hương bồ kết khoan khoái dễ chịu.

Lục Viên chẹp chẹp, khi không lại mất tiêu một người trông trẻ miễn phí, không tiếc mới là lạ!

“Tiểu Viên, mai còn đi bán hàng đấy, ngủ sớm đi.” – Tô Hoài hạ giọng, lại cọ cọ vào tóc y.

Lục Viên gật đầu kèm theo mấy cái thở dài thườn thượt, đang chuẩn bị đứng dậy liền bị Tô Hoài ôm siết lấy không buông “Có thuận lợi không?”

“” – Lục Viên vừa nghe mà nhụt hết cả lòng, ngón tay ịn lên má Tô Tân bị nhóc quỷ con túm được, nắm chặt, chút ẩm đậm thoảng lướt qua đôi mắt y.

Không phải là không thuận lợi, mà là rất không thuận lợi.

Ngày đầu tiên không bán được, y đã lần lượt cản tiến phương pháp chế biến, nào là làm thành vị đậm cho trẻ em, vị nùng hương cho người lớn, nhưng hiệu quả vẫn chẳng được là nhiều. Hiện kinh tế trong thôn trấn suy nhược, ai có tiền đều chắt chiu dành dụm mua nhu yếu phẩm, nào còn dư dả mà mua mặt hàng của y, cũng vì thế mà nửa tháng nay, Lục Viên rong hàng đi khắp con cùng ngõ hẻm, rao bán rách cả họng, lòng bàn chân phỏng rộp cả mà vẫn chả đâu với đâu.

Ngay trong bữa cơm hôm nay Tô lão gia cũng bắt đầu lên tiếng – vụ làm ăn lỗ lã này đừng làm nữa, có thời gian thì ở nhà chăm sóc hài tử hay làm việc lật vật gì đó đi còn hơn. Lục Viên không cam lòng nhưng đúng thực là chẳng còn khác nào khác.

Khi còn làm trong bệnh viện trước kia, bên người lúc nào cũng có đám y tá điều dưỡng viên rí rầu nhau mấy cuốn tiểu thuyết xuyên không, bàn luận chuyện người hiện đại về cổ đại sẽ gây dựng sự nghiệp hoành tráng thế nào. Khi đó y chỉ cười cho qua, nghĩ chỉ là tiểu thuyết thôi mà, tác giả muốn viết thế nào mà chả được. Giờ sự thực đó phát sinh ngay trên người mới biết, khoảng cách một ngàn năm khác biệt nhiều đến thế nào, cơ bản người hiện đại về cổ đại ngay cả củi mục cũng không bằng, người cổ đại đã quen cuộc sống chỉ cần cơm no áo ấm an nhàn yên ổn là đủ, một người hiện đại như y không hợp với cuộc sống ấy, muốn làm một phen sự nghiệp cũng khó!

“Tiểu Viên?” – Tô Hoài vuốt ve tóc Lục Viên, khẽ gọi.

“Ta nghĩ mai thôi không đi bán nữa, nghỉ ngơi một chút.” – Lục Viên mặc Tô Hoài vuốt tóc mình, y ngả người dựa vào lòng hắn, nơi ấy mềm, ấm và dễ an tâm.

“Cũng tốt.” – Tô Hoài khẽ ầm ừ, cúi đầu hôn lên đỉnh đầu y. Lục Viên ngẩng đầu, thuận thế chạm lên bờ môi hắn, gấn lại.

Tuy hai người ở chung đã lâu, Lục Viên cũng không còn gào rú xấu hổ như trước nữa, mà thêm chút vị ôn nhu của người đã lập gia đình. Nhưng tất nhiên, Lục Viên vẫn là Lục Viên, quá ba câu không rời khỏi “tam tự kinh”, bình thường khi làm những chuyện thế này vẫn mất tự nhiên như ban đầu, hôm nay lại chủ động như thế vẫn là lần đầu tiên. Tô Hoài thoáng sững sốt nhưng rồi cũng ôn nhu ôm lấy Lục Viên, đáp lại y.

Đến khi cái hôn đã đầy nhiệt, quần áo rối loạn, Tô Hoài vói tay vào trong vạt áo Lục Viên, y cũng kéo toạc vạt áo cả hắn, Tô Hoài khẽ cắn lên vành vai y: “Tiểu Viên, hôm nay sao ngươi nôn nóng thế?”

Lục Viên ngẩng đầu, đỏ mặt nhưng vẫn rống lên chống chế: “Sao? Người làm hay không làm?”

“Tất nhiên là làm rồi, chỉ có chút sũng thụ nhược kinh thôi.” – Tô Hoài hôn lên hầu kết run rẩy của Lục Viên đổi lấy một tiếng rên khẽ khàng, hắn khom người ẵm thẳng Lục Viên lên giường. Lưng vừa chạm lên đệm chăn, hai người đã quấn quýt lấy nhau như hai luồng lửa nóng muốn hun đốt tất thảy.

Hiếm có khi nào Lục Viên lại nhiệt tình thế vậy, y cuốn lấy cơ thể Tô Hoài đòi hỏi, đau đớn và hoan du khiến đầu óc y trống rỗng, chỉ một khắc này thôi y cũng quên sạch những vụn vặt tào lao trong ngày, không cần phiền muộn, chẳng thiết âu lo.

~

Hôm sau, Lục Viên không rong hàng đi bán thật, phân nửa nguyên nhân là y nằm bẹp trên giường. Một ngày không đi nên chả cần chuẩn bị gì cả, cộng thêm dạo này Hoa Tử cứ như người trên mây, làm gì cũng hồng này hồng nọ, Lục Viên chả yên tâm giao Tô Tân cho nó, thế này y lại khôi phục chuỗi ngày làm “hiền thê” chăm hài tử.

Ba tháng, tiểu Tô Tân đã biết ê ê a a cất tiếng, biết phân biệt hướng âm thanh, cũng biết nhận mặt người.

Sáu tháng, tiểu Tô Tân lớn nhanh như thổi, biết lẫy, biết bò, Lục Viên cũng bị tiểu quỷ hiếu động này quấn chặt, chỉ sợ nó bị ngã. Mỗi khi Tô lão gia trông thấy cháu đích tôn thì mặt mày rạng rỡ, cười húng như đại hồ ly.

Mười tháng, tiểu Tô Tân bắt đầu học nói, ngoài trừ chút tiếc nuối với sự nghiệp dang dở, đa phần Lục Viên bị vẻ đáng yêu của tiểu Tô Tân đả bại mà vui vẻ quên sầu. Lại nghe chuyện Huyện lệnh lão gia nuốt trọn quan ngân bị phơi bày, bách tính được cứu tế, cuộc sống người dân dần khá giả lên. Chỉ nửa năm, thôn trấn đã khôi phục lại cảnh tượng tấp nập hưng thịnh khi xưa.

Tô Hoài vẫn đi chẩn bệnh trong hiệu thuốc, giờ đã nổi danh là đại phu trong trấn, đôi khi Lục Viên đi dạo gặp mấy dựng phu đi xem bệnh cũng tiện thể phát huy cái nhiệt lượng dư thừa nho nhỏ không biết trút vào đâu kia. Biết mọi người thường bàn tán về Tô Hoài, nào là Tô đại phu y thuật đã hảo còn cưới được một ca nhi am hiểu bệnh trạng của dựng phu. Lục Viên được lời đồn đãi kia cổ vũ, số lần tới hiệu thuốc cũng nhiều thêm, mọi người cũng bắt đầu tán thành cái chức đại phu nghiệp dư chuyên môn khám thai cho dựng phu của y, Lục Viên cảm giác như kế hoạch của y có cơ may sống lại rồi.

~

Hôm Đông Chí, Tô gia quây quần cùng nhau làm sủi cảo.

Gần đây nhất Tô lão gia thấy tôn nhi nhà mình bắt đầu học nói thì phấn kích cả ngày, thế là lần đầu tiên lon ton gia nhập vào đội ngũ làm sủi cảo. Lục Viên và Tô lão gia cùng nhau phụ trách gói bánh, Tô Hoài làm nhân, cán vỏ, Hoa Tử đứng canh bếp, mà Hoa thúc thì tắm tấp gói lại những chiếc sủi cảo Tô lão gia vừa gói hồng. Cảnh tượng một nhà hòa thuận vui vẻ thế này thật hiếm.

Tô Hoài tuyệt đối có thiên phú với bếp núc, tốc độ cán bột rất nhanh, khổ nào ra khổ đấy, độ dày cũng không lệch một ly. Lục Viên ngồi một bên gói sủi cảo, một bên nhía Tô Hoài làm việc, thế nào cũng thấy Tô Hoài rõ ràng giống “vợ hiền” của mình, đầu lại ảo tưởng cả mơ hình ảnh “vợ ngoan vợ hiền” nửa ngày mà quên bống mất mới tối qua người “vợ hiền” này đã lặn qua lặn lại y đến mức y chửi cha chửi mẹ um trời.

Quá trình làm sủi cỏ rất náo nhiệt, đầu tiên là Tô lão gia oán giận việc Tô Hoài cán vỏ bánh quá nhanh, Tô lão gia vốn có công phu soi mói thành thần tất nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội mà trù dập Tô Hoài dù đúng hay sai, Tô Hoài cũng không để ý tới ông lão. Hoa thúc lại nhân cơ hội mà cười nhạo Tô lão gia gói sủi cỏ trông như cái vủ, Tô lão gia mắt mặt không thèm gói nữa, Lục Viên liền đem chuyện hôm qua tiểu Tô Tân gọi “cha cha” mà Tô lão gia cứ nhằng nhằng bảo đó là đại tôn nhi gọi “gia gia”, thế là một già một trẻ ngồi trước nào vại nào xoong nào bát bồn muôi gáo mà bắt đầu đối khẩu, tranh cãi tới mức mặt đỏ tía tai

Chỉ có mình Tô Hoài vẫn im lặng ngồi một bên, trông cảnh tượng thế này, nụ cười nhợt nhạt hãy còn vương nơi khóe miệng.

Hầm sủi cỏ là phần việc của Hoa Tử, nhưng Tô Hoài vẫn lo lắng nên tự mình đi trông coi, Lục Viên cũng lảng xảng chạy theo, tất nhiên là vì ăn vụng. Thời điểm làm sủi cỏ, đột nhiên tâm huyết dâng trào mà cho đường với đồng xu vào nhân mấy cái bánh, khi Tô Hoài vớt sủi cỏ ra còn tỉ mỉ nhìn chúng rồi đặt riêng vào mấy chiếc đĩa để phân biệt.

“Huynh đem mấy cái có tiền có đường đặt vào bát cha, kéo không thấy ông lại giận!” – Lục Viên vừa dặn vừa tự bốc một chiếc sủi cỏ đưa lên miệng. Tô lão gia tuổi đã cao, tính khí cũng hết như “lão tiểu hài”, càng già lại càng giống trẻ con, phải dễ. Bất quá, từ khi Tô Tân ra đời đến nay, cái tính cáu kỉnh gắt gỏng cũng biến đâu mất, nhu hòa hơn rất nhiều, những chuyện liên quan đến Tô Hoài cũng dần dần bình tĩnh, tất nhiên không đối chọi gay gắt như trước. Hơn nữa, cái tính nháo nhào âm ỉ hết trẻ con kia cũng khá ái.

“Đừng lấy cái đó, nó có đồng tiền, cắn lại ê răng.” – Tô Hoài túm được tay Lục Viên lấy lại chiếc sủi cỏ đặt vào bát Tô lão gia – “Cái này mới là nhân đường.” – dứt lời nhìn lại mới thấy Lục Viên đang chăm chú nhìn mình, cười đến âm hiểu, làm hắn không khỏi nhú mày.

“Ta bảo nè, Tô Hoài huynh đúng là cái đồ muối tào đến chết! Quan tâm thì cứ nhận là quan tâm đi, nói ra thì huynh mất miếng thịt nào hử!” – Lục Viên cười.

Tô Hoài ký nhẹ lên trán Lục Viên, bưng mâm ra ngoài. Lục Viên cười hì hì, cũng bưng hai cái khay nhỏ theo ra.

Bữa cơm hòa thuận vui vậy, Tô Hoài vẫn bảo trì chuẩn mực nhất quán của mình, Lục Viên ăn đến căng bụng cũng không muốn bỏ đĩa xuống, Tô lão gia thì ăn tới ba chiếc sủi cỏ nhân đường rồi cười toe toe hoan hỉ, còn cười trộm nửa ngày chuyện Tô Hoài chưa ăn được miếng sủi cỏ hữu phúc nào. Tô Hoài chẳng biểu hiện ra mặt, nhưng Lục Viên vẫn phát hiện trong chớp mắt hắn cúi đầu kia rõ một nụ cười bất đắc dĩ lại thư thái.

“À, ngày mai ta định rong sạp đi bán tiếp.” – ăn no rồi, Lục Viên tuyên bố.

Tô lão gia nhăn mặt cau mày không đồng ý: “Nhà cũng không thiếu tiền việc gì Tiểu Viên con phải ra ngoài cho mệt, cứ ở nhà có phải hơn không? Nếu nhàn rồi quá thì sinh thêm cho ta một tôn tử nữa đi! Ủ, được đấy, thuốc bổ lần trước ta bảo Hoa thúc đưa con đã uống bao nhiêu rồi, còn có”

Lục Viên đỏ cả mặt, khụ khụ hai tiếng, nhìn sang Tô Hoài cầu cứu.

“Hôm qua ta nghe Tiểu Viên nói Tân nhi đã biết gọi cha.” – Tô Hoài húp một ngụm canh sủi cỏ, từ tốn nói.

“Rõ ràng là gia gia mà!” – Tô lão gia méo mó nhìn sang Lục Viên một lúc, rồi đột nhiên như hạ quyết tâm thề thào: “Khụ khụ, ta thấy Tiểu Viên rong sạp cũng không có gì xấu cả, con muốn thì cứ làm đi, lát nữa để lão Hoa thu dọn xe cho con”

Lục Viên cười, dạ dạ vâng vâng đáp, lòng tự nhủ – chẳng phải ông cụ chê ta dạy Tô Tân linh tinh, dạy nó gọi cha gọi a sao trước mà không để ông dạy nó gọi gia gia trước đây sao! Nếu hiện giờ cho phép y tiếp tục vụ buôn bán, vậy ông có thời gian bồi dưỡng tình cảm với Tô Tân rồi

Quả nhiên là “lão tiểu hài”, Lục Viên bất đắc dĩ lắc đầu. Quay sang nhìn Tô Hoài thấy hắn cũng lắc đầu hệt như mình, hai người bật cười.

“Hoa Tử, sáng mai ta đi rong quây, người đi theo ta đi, ta cũng cần một trợ thủ!” – Lục Viên nhìn Hoa Tử đang ngồi im thín thít chọc chọc miếng sủi cỏ, nói.

“Trợ thủ?!” – Hoa Tử ngạc nhiên, tự lằm bằm – buôn bán lèo bèo thế mà cũng cần trợ thủ? – Đang định mở mồm lên tiếng thì nó đột nhiên cảm nhận được ánh mắt sắc như dao của Tô Hoài lướt qua, nên thức thời ngậm mồm, gật lấy gật để.

Và thế là chuyện rong sạp đã được quyết định.

*

Quả nhiên là khi kinh tế dư dả người ta cũng vung tay thoáng hơn. Lần thứ hai khai trương so với lần đầu thì khá khẩm hơn nhiều. Đương nhiên điều đó cũng liên quan mật thiết với công phu miệt mài dẻo quẹo của Lục Viên và Hoa Tử. Hai người một lời hay – một ý đẹp, phối hợp lại với nhau thật đúng bán được không ít sữa dê. Khởi đầu ngày thứ nhất, người lớn mua phải trả tiền tặng kèm một phần cho trẻ con mà như Lục Viên nói là để dò nghiệm.

Tối ngày hôm sau, không biết Hoa Tử dẫn từ đâu ra một đám a sao với cả những nam nhân đã thành gia có hài tử tới vây kín xe hàng, nói là muốn mua sữa, hài tử trong nhà vốn sinh non ăn vào giờ khỏe re.

Lục Viên minh bạch, ra đây là những khách hàng đã mua hôm qua, tám phần mười là Hoa Tử tìm tới. Chẳng ngờ chiều trở vốn câu khách lại thực sự thu hút và có tác dụng đến vậy, hôm nay trời mới quá Ngọ, sữa trong sạp đã bán hết. Lục Viên nhìn hầu bao cộm tiền, phần khởi đến rơn người.

Vì phải rong hàng khắp con cùng ngõ hẻm, giờ bán xong rồi sạp hàng cũng dừng lại ven ngoài thành, tiệm cơm thì không có, chỉ có một trà liêu bên đường. Lục Viên tiện bảo Hoa Tử vào uống trà giải khát, hai người vào trà liêu gọi một bình Bích loa xuân.

Vừa uống trà Lục Viên vừa tán nhảm với Hoa Tử, được một lúc đột nhiên Hoa Tử im lìm, mắt nhìn chăm chăm một hướng, nét mặt đầy vẻ hoang mang.

Lục Viên quay đầu nhìn theo liền thấy một nam tử dáng cao gầy, cưỡi ngựa đi tới, dừng bên ngoài trà liêu, đứng uống vội một chén trà rồi xoay người lên ngựa.

“Người kia sao trông quen mắt thế nhỉ a chẳng phải đó là Diệp Khanh sao? Ở này, Hoa Tử, chẳng phải hắn đi rồi sao, thế nào giờ lại xuất hiện ở đây?” – Lục Viên quay đầu lại chỉ kịp thấy một bóng người vụt qua, sau đó là một chuỗi loảng xoảng, Hoa Tử cầm một chén trà ném thẳng về phía Diệp Khanh vừa lên ngựa.

Diệp Khanh hoảng hốt cúi người tránh khỏi cú đột kích bất ngờ, ngưng lại nhìn. Ánh mắt rơi trên người Hoa Tử, Hoa Tử vừa đối chọi lại cái nhìn của hắn liền bật người chạy tới, Diệp Khanh sững sốt, cũng thúc lên bụng ngựa phi ngay tức thì.

“Diệp Khanh, con bà nó người là đồ lừa đảo, dừng ngay lại cho ta!” – Hoa Tử gào rống, cứ thế đuổi theo.

Lục Viên trân trân nhìn cảnh tượng người đuổi ngựa quái dị kia, ngơ ngẩn, sững sờ, đón lấy vị tiểu nhị thức thời chạy lại thông báo với y: “Vị khách quan này, bằng hữu của ngài làm vỡ hai chén trà, còn phá cả một chiếc ghế, ngài xem, tổng cộng là mười hai lượng bạc, tiền trà là ba văn nhưng chúng tôi miễn cho ngài, còn tiền bồi thường thì à, ngài muốn ký sổ hay thanh toán luôn?”

Lục Viên vắn vẹo cười với vị tiểu nhị, móc hầu bao, đổ ra tất cả số tiền kiếm được hôm nay mà vẫn thiếu ba mươi văn. Lục Viên xấu hổ cười: “Số còn lại cho ghi nợ nhé” – nói rồi y nắm chặt tay ra ngoài.

Hoa Tử, hôm nay cứ thử về nhà xem người chết chắc rồi!

59. Chương 59: Về Lại Cố Hương

Lại nhắc tới chuyện Hoa Tử đuổi theo Diệp Khanh hôm đó, Lục Viên ngồi chờ chán chê mê mải mà vẫn không thấy người về, y đành đẩy xe về trước. Về tới nhà rồi, đợi đến tối cũng chả thấy người đâu, cả nhà đang quáng quàng có nên chạy ra ngoài tìm hay không thì cổng sân bị gõ rầm rầm, mở ra thì thấy rành

rành Diệp Khanh đang dìu Hoa Tử trở về, mà Hoa Tử thì lấm lem, thương lớn thương bé chẳng chịt, trầy da tróc vẩy, còn treo cả một chân.

Người trong nhà ai nấy đều hốt hoảng, cuống cuống đỡ người vào nhà, Tô Hoài cẩn thận kiểm tra thương tích cho Hoa Tử một phen, bôi thuốc đắp bó. Còn Diệp Khanh, không biết là do xấu hổ áy náy hay gì khác mà nói chung là không đi, đợi khi Tô Hoài xử lý xong đâu đấy mới túc trực, chăm sóc cho Hoa Tử cả đêm.

Hoa Tử đã dặn kỹ – Diệp Khanh không thoát được liên quan tới cái thân bê bết thương tích này đâu, phải ở lại chịu trách nhiệm, nó chưa cho phép mà đã muốn chạy á? Không có cửa đâu!

Tuy Hoa thúc đã khuyên lơn hết nước hết cái rằng: dù sao Diệp Khanh người ta cũng là ca nhi, ở lại không tiện, thế nhưng tính tình Hoa Tử thì ương bướng từ bé, Hoa thúc chẳng làm gì được nên cũng mặc nó. Bởi thế nên Diệp Khanh lại vào Tô gia ở lần nữa, rồi có vẻ như bị Hoa Tử bắt được nhược điểm gì đó mà bị sai sử quá tháo hơn nửa tháng liền, đến tận khi Hoa Tử lành hết thương tích mới thôi.

~

Khí trời bắt đầu se lạnh, dê không cho sữa, việc buôn bán của Lục Viên cũng đứt đoạn, tuy rằng không kiếm thêm được nhiều, nhưng cũng chẳng lỗ vốn. Lục Viên cân nhắc việc mua thêm mấy chú dê ngon nghề vào đầu xuân tới, thế nên trong phong thư y viết cho Tấn Bố cũng vô tình cố ý mà chêm thêm cả chuyện này. Tấn Bố hồi âm rằng: – Nếu đã vậy thì sẵn tiện mong mỗi y với Tô Hoài đến Thảo nguyên chơi Tết âm lịch một chuyến, mà theo như cách nói của người Trung nguyên là về thăm nhà A sao dễ. Lục Viên đem chuyện này bàn với Tô Hoài và Tô lão gia, tất nhiên Tô Hoài đồng ý, Tô lão gia cũng dặn dò đôi câu, nào mang theo những lễ vật gì, nào qua mừng Một hăng đi, nào sớm đi sớm về.

~

Đảo mắt đã qua một năm, nay là đêm trừ tịch thứ hai Lục Viên ở đây, khác với năm kia chỉ quanh què có mình y với Tô Hoài, năm nay cả nhà cùng quây quần vui vẻ bên mâm cơm tất niên.

Năm nay Tô lão gia có đại tôn nhi nên đặc biệt phấn khởi, tự nhường rượu Đồ Tô, còn khai cả chai rượu đã cất giấu kỹ lưỡng mấy mươi năm trong hầm. Tiểu Tô Tân đã sắp tròn một tuổi, luôn mồm ê ê a a rất đáng yêu, vậy mà vừa thấy rượu là ngồi im, trợn tròn cả mắt chăm chú nhìn, Tô lão gia tâm huyết dâng trào hùng hồn tuyên bố: “Đã là người Tô gia thì ai cũng có thể uống rượu!” – rồi chấm đầu đũa vào chén rượu dứt cho tiểu quỷ mút.

Lục Viên mới thấy mà hoảng hết cả người, không nhắc tới chuyện Tô Tân cơ bản không phải người của Tô gia nên đời nào có cái gen di truyền “ngần chén không say” kia, mà có là con ruột của y thì cũng một chén là say ngã say nghiêng rồi. Vậy mà kỳ lạ thay, tiểu Tô Tân không những không say, mà càng mút càng linh lợi, cười khanh khách nha nha ý muốn uống rượu nữa. Bấy giờ, đột nhiên một dòng nước ấm nóng lan tỏa cõi lòng Lục Viên, có lẽ, đây là vận mệnh đã được định trước rằng – tất cả đều là người một nhà đi!

Nghĩ vậy, bên hông chợt ấm, chẳng biết từ khi nào Tô Hoài đã ngồi kề bên, bàn tay ôm lấy hông y, nhẹ nhàng vuốt ve trấn an.

Cái gã này Lục Viên cúi gầm mặt. Nhưng mà có cần phải sờ mó ám muội đến thế không?

Lục Viên cắn răng, hung hăng đá Tô Hoài một cước.

“Diệp Khanh, gấp cho ta miếng rau trộn củ niễng[1] kia với.” – Hoa Tử lắc lắc cánh tay cười với Diệp Khanh. Ai cũng biết bị thương gân cốt thì phải tĩnh dưỡng một trăm ngày, thương thể của Hoa Tử cũng sắp trăm bữa rồi, vậy nhưng nó vẫn buông thông cái tay phải sắp lành kia giả bộ làm thương binh.

Diệp Khanh khinh bỉ lườm nó một cái, nhưng vẫn im lặng hầu hạ. Hai ông cụ Hoa thúc với Tô lão gia trông thấy đều tùm tùm cười, gật đầu không ngớt.

“Diệp Khanh, ngươi không cần hầu hạ đại nhân người sao? Định ở lại đây không về kinh thành à.” – Tô Hoài bất động thanh sắc, vừa lột vỏ tôm cho Lục Viên, vừa thuận miệng hỏi.

Nét mặt Diệp Khanh thoáng đông lại, miếng tôm trên đũa rơi xuống bát, Hoa Tử vừa trông thấy liền gấp nhét tọt vào mồm, nhồm nhoàm đáp hộ: “Đúng thế, vị đại nhân kia tuổi đã cao, nên ở lại kinh thành dưỡng

tuổi già, nghỉ ngơi an ổn là vừa. Còn vị hộ vệ này không có gì đáng để trọng dụng nên bị sa thải, giờ chuẩn bị về làm kế toán cho lão bản mập rồi.”

“” – Diệp Khanh cau mày, toan biện lại mà bị Hoa Tử gấp liền một miếng tôm vừa lột vỏ lấp tịt miệng.

“Thế nào, tay nghề thiếu gia nhà ta không tồi chứ!”

Diệp Khanh bắn cho nó một tia sắc lạnh, tay dưới bàn cũng véo đùi Hoa Tử một cái, Hoa Tử đau đến độ la hét ồm ồm. Tất nhiên, hai vị lão gia bên cạnh thì ngấm ngấm cười như hồ ly vớ được gà.

“Rồi rồi, Diệp Khanh, mừng Một sắp tới này ta với Tô Hoài sẽ lên đường tới Thảo nguyên một chuyến, tiểu Tô Tân tạm giao cho người nhé! Ta thấy tiểu quý theo người nhất, đương nhiên là trừ ta ra!” – Lục Viên như trộm được của quý, ôm tiểu Tô Tân trong lòng mà rung rung: “Nào nào, gọi cha xem nào!”

Tiểu Tô Tân chớp chớp đôi mắt tròn to, chu cái miệng tí xiu bóng loáng ê ê a a một lúc, sau đó mới bập bẹ gọi: “Ta ta” (cha cha)

“Ha ha ha!” – Lục Viên cười tít cả mắt, giơ tay bấu cái má nhỏ nhỏ mập mập của Tô Tân, kéo lại kéo: “Tân nhi ngoan, gọi tiếng nữa xem nào!”

“Ta ta”

“Ha ha, Tân nhi thật thông minh, cha thương con nhất!” – Lục Viên hưng phấn hôn bẹp lên má tiểu Tô Tân, lưu lại cả miếng nước bọt to bọt.

Hai cha con náo nhiệt là thế, nhưng còn tất cả những người còn lại thì thấy bầu không khí này thiệt cổ quái. Tô lão gia đã ngừng đùa từ khi nào, tay siết chặt đôi đũa đúng cái vẻ hận không bẻ gãy đôi đũa này cho bỏ đồ kị trong mắt. Tài ông cụ không được tốt cho lắm rõ ràng nghe được thằng cháu bảo bố gọi “gia gia” Tô Hoài thì vẫn cái mặt than bất biến với thời gian, chẳng qua mắt nhìn chăm chăm Lục Viên mà miên man suy nghĩ – tiếng “cha” kia rõ ràng là gọi hắn, Tiểu Viên là A sao thì hưng phấn cái nỗi gì Còn Hoa Tử với Hoa thúc ngồi một bên im thin thít lau mồ hôi hột – cứ làm sao thiếu sao sao vẫn cứ không rõ mình là A sao vậy chứ.

“Hôn hôn hôn” – tiểu Tô Tân ê ê kêu đến là ngọt, bắt đầu đòi hỏi.

“Ừ, cha hôn!” – Lục Viên hưng phấn hôn cái bẹp, lại một miếng nước bọt nữa ịn trên má tiểu Tô Tân, ai nấy trong Tô gia nghe xong mà hắc tuyệt hội đồng.

“Hôn hôn hôn” – tiểu Tô Tân giơ hai cánh tay với vào không khí như mời gọi.

Bẹp — miếng nữa.

“Hôn hôn” – tiểu Tô Tân vẫn giơ tay, mặt thì không ngừng tránh né mấy cái hôn nồng nhiệt của Lục Viên.

Lục Viên nhăn nhó nhìn lại, bấy giờ mới phát hiện ra dường như ánh mắt tiểu quý không nhìn mình, ngẩng đầu nhìn theo nó, thì thấy cánh tay kia đang hướng phía Diệp Khanh mà kêu: “Hôn hôn”

“”

“Khụ, Tiểu Viên, ta thấy người nó gọi là Khanh Khanh.” – Tô Hoài nhấp một ngụm rượu.

Lục Viên mặt đen, Tô lão gia cũng mặt đen, Hoa Tử mừng húm, Diệp Khanh mặt đỏ.

*

Mừng Một, Tô Hoài và Lục Viên lên đường tới Thảo nguyên thăm gia đình. Tán Bố đã nhờ một người quen thân trong dịch trạm sắp xếp cho cặp phu phu Tô-Viên một chiếc xe ngựa thật tốt theo chân thương đội tới Thảo nguyên. Tô lão gia và một nhà Hoa Tử cũng đưa tiễn tới tận cổng, Diệp Khanh đẩy về bắt đắc dĩ ầm tiểu Tô Tân ra theo. Lục Viên lại hoàn toàn coi như không thấy mà hôn bảo bố nhà mình rồi vỗ vai Diệp Khanh lải nhải dặn dò, sau đó vẫy tay ý bảo mọi người dừng tiễn nữa, cùng Tô Hoài khởi hành.

Thôn trấn Lục Viên ở là hướng Bắc nên quãng đường tới Thảo nguyên rất gần, lại cộng thêm thương đội di chuyển mau lẹ, tuy đường xá xa xôi mệt nhọc nhưng cũng tới nơi trước rằm tháng Giêng.

Điểm dừng chơi ở Thảo nguyên cũng là dịch trạm, chẳng qua nó là một chiếc nhà bạt vuông vức rộng rãi. Khi Tô Hoài và Lục Viên vừa tới nơi, Tấn Bó đã cưỡi ngựa đợi sẵn, thấy hai người xuống khỏi xe liền phần khởi đồ cả mặt, hài lòng nhếch môi, xuống ngựa bước tới. Đầu tiên là ôm siết lấy Lục Viên, tiếp sau là vỗ bồm bộp lên vai Tô Hoài, mở mồm bô lô ba la một chuỗi tiếng Mông mà Lục Viên nghe cũng phải nhăn nhó cả mặt mày.

Tuy dọc đường cơ thể mệt nhọc khôn tả nhưng Lục Viên và Tô Hoài vẫn phải cưỡi ngựa theo Tấn Bó và một người huynh đệ về nhà. Tấn Bó và Lục Viên đều là người trong dòng họ Phú gia – gia tộc được coi như lớn mạnh trên thảo nguyên. Cả quãng đường cưỡi ngựa theo chân Tấn Bó, được chiêm ngưỡng thảo nguyên bao la xanh rì biếc xa tít tắp, khoảng trời lam nhạt cao thật cao, mãi ngắm nghía trông theo đến nỗi Lục Viên hoa cả mắt, cuối cùng tới khu vực cư ngụ thì thấy cơ man là nhà bạt lớn nhỏ tiếp nối san sát nhau. Tấn Bó dẫn Lục Viên và Tô Hoài vào một chiếc trướng bạt trắng lớn nhất.

Bên ngoài đã bắt đầu nổi gió lạnh, vào trong lều thì ấm hơn nhiều, dưới chân là tấm thảm thổ cẩm cầu kỳ, bao quanh lều có thiếp hoa, làm Lục Viên mới nhìn đã quáng cả mắt.

Vừa đứng giữa trướng, bên trong trướng bày một mâm cơm canh, mấy người mặc quần áo và giày Mông Cổ ngồi trên chiếu, chính giữa tấm thảm là một khay thịt dê[2] lớn.

Tấn Bó liền thoáng gì đó, đại để là giới thiệu Lục Viên với đại gia đình. Ngồi ở vị trí trung tâm là một lão phụ nhân đã khoảng xx0 tuổi, tóc bạc phơ, khuôn mặt hồng hào, ngay từ lúc Lục Viên vào ông đã có vẻ kích động mà quan sát y, chờ khi Tấn Bó giới thiệu xong thì được Nạp Cách Nhĩ ngồi bên và một vị ca nhi trung tuổi nâng dậy, đi tới trước mặt Lục Viên, xúc động nghẹn ngào.

Lục Viên không hiểu và cũng không biết nói tiếng Mông Cổ, nhưng y cũng đoán mười mười vị phụ nhân này là A sao của mình, bấy giờ đang nghẹn ngào về nỗi nhớ con khôn nguôi. Y nhìn những người còn lại trong trướng, đứng bên Tấn Bó là năm hán tử, trông vùng lông mày ai cũng có phần tương tự nhau, có lẽ đều là ca ca của Lục Viên. Mà theo đó là năm vị ca nhi mỗi người một vẻ, không cần nghĩ cũng chắc chắn đó là tẩu tử rồi, còn thêm cả cậu bé thiếu niên, một nam một ca nhi, mỗi đứa ôm trong lòng một tiểu anh nhi còn ẻ a tập nói.

Lục Viên cười, mặc cho mọi người lôi kéo, ôm ấp sờ vỗ một lúc lâu. Sau đó, Tấn Bó kéo Tô Hoài ra, Nạp Cách Nhĩ đưa cho lão phụ nhân một chiếc khăn lụa trắng muốt, lão phụ nhân khom người nâng lên, cung kính đưa cho Tô Hoài rồi làm một cái lễ(*). Tô Hoài được Tấn Bó ra hiệu, nói một tiếng cảm tạ rồi cung kính hoàn lễ. Sau rồi bị Tấn Bó và Nạp Cách Nhĩ kéo xuống ngồi, chính thức khai bữa.

(*): Tục tặng khăn ha-đa.

Người Mông Cổ rất niềm nở hiếu khách, bữa cơm náo nhiệt vô cùng, đầu tiên là sữa, điểm tâm và cơm mỡ bò[3] cho hai người lót dạ. Người nhà Tấn Bó giới ca múa liền đứng lên ca hát và nâng cốc khai tiệc, chén rượu sâu lòng đổ đầy rượu mã nãi[4] được kính tận tay Tô Hoài, Lục Viên. Khay thịt dê đầy ụ những mảng to bự, phải dùng dao xén nhỏ, hương thơm dậy mùi bốn phía. Đùi dê nướng thì ngoài giòn trong mềm, nướng trên lửa xèo xèo, cắn rõ từng tiếng giòn tan, càng nhai càng dậy vị nồng hương, dầu mỡ đầy miệng rồi nhấp một ngụm rượu sữa thì còn gì bằng.

Lục Viên tuy chưa ăn món Mông Cổ bao giờ, nhưng với thiên tính ăn ngon uống ngon của mình thì đời nào chịu cự tuyệt, thế là y ăn đến thống khoái, về phần rượu mã nãi thì ngay cả người trong Phú nhân cũng biết tửu lượng của Lạp Mễ Nhĩ nhà mình rất kém nên không cho y uống nhiều, nhưng còn Tô Hoài thì bị tính hiếu khách của họ mời rượu liên tục. Cơm đã no, rượu đã say, Tấn Bó mới thả hai người về nghỉ ngơi, Tô Hoài bước nào bước nấy loạng choạng ngã nghiêng hết cả.

Dưới sự an bài của Nạp Cách Nhĩ, Lục Viên và Tô Hoài được tắm rửa sạch sẽ, được ở trong một chiếc nhà bạt đặc biệt chuẩn bị cho hai người để nghỉ ngơi. Bố trí trong trướng rất thoải mái, chậu than cháy rè rẹt, rất ấm. Một chiếc giường trải thảm lông cùng với đệm nỉ, Tô Hoài say là đã, mặc nguyên y phục đổ kênh lên giường.

Lục Viên chưa từng thấy Tô Hoài say đến độ lừng thê này, trông vừa mới mẻ lại vừa đáng yêu, mà y cũng không buồn ngủ, thế là y giot tay lần mò trên khuôn mặt nóng hồng của hắn.

“Tiểu Viên.” – Tô Hoài nheo mắt, nắm tay y.

“Huynh chẳng phải say ngất ngưỡng rồi sao?” – Lục viên giật thót tim, vội vàng rút tay về, nhưng không thành.

Tô Hoài cười cười, vuốt ve mu bàn tay y: “Lại đây nằm.”

Lục Viên thừa nhận, mắt y có phần mờ mịt, đầu óc cũng không nghe lời, có phần bị nụ cười của người ta câu hồn, ngẩn ngơ cả nửa ngày, sau mới xấu hổ mà ho khan giả đò mấy tiếng, cởi giày lên giường. Tô Hoài mở chăn lôi tuột Lục Viên vào ôm cho thỏa, trên người Tô Hoài nồng một mùi rượu mã nai như mùi sữa của trẻ con, làm Lục Viên muốn cười quá.

“Tiểu Viên, hôm nay ta rất vui.”

“Hử?” – Lục Viên vặn vẹo người, khí tức nóng ấm từ Tô Hoài phả vào lỗ tai y khiến cả người ngứa ngáy.

“Hôm nay được gặp người nhà người ta mới cảm thấy chân thực phần nào.” – mỗi khi say rượu, Tô Hoài luôn thành thật một cách thần kỳ, tay hấn vỗ về lưng Lục Viên, miệng kéo theo nụ cười, cọ cọ vào tay y: “Tiểu Viên, ngươi là của ta rồi.”

“Khụ thần kinh gì vậy hả” – mặt Lục Viên nóng muốn bỏng, hơi thở cũng ngập ngừng, cái gã này cũng thật là, say rồi nói gì chót quớt quá, y vặn xoắn mấy ngón tay vào nhau một cách mất tự nhiên, cổ họng cũng có chút căng chặt: “Ừm, Hoài Chi, kỳ thực có một chuyện, ta vẫn chưa nói với huynh”

Đã tới tình trạng này rồi, nói cho hẳn sự thật y là ai hẳn cũng không thành vấn đề nhỉ?

Lục Viên đang cân nhắc nên mở miệng thế nào thì vai đã bị lật, Tô Hoài khởi thân đè lên y, cúi đầu nhìn y: “Ta nghĩ, ta biết ngươi muốn nói gì rồi.”

“Huynh biết rồi ư?” – Lục Viên sững sốt: “Sao huynh biết được? Chuyện kia ta, ta không cố ý muốn gạt huynh, nhưng quả thật chuyện đó”

“Biết sai rồi à?” – Tô Hoài ghé mặt gần thêm chút nữa, chớp mũi cọ lên mũi y.

“Ừm” – Lục Viên khẽ né.

Tô Hoài chợt cười, cúi xuống cổ Lục Viên, hôn chốc cái. Lục Viên giật thót tim, muốn đẩy ra đã không kịp, đầu lưỡi rực lửa của hắn đã bắt đầu không an phận liếm mút lung tung.

“Huynh huynh không mệt hả? A đừng ưm buông ra” – Lục Viên hầy còn mệt mỗi vì quãng đường xa, chả có sức lực đâu ăm ỉ với Tô Hoài, đành mặc cho hắn làm chuyện xấu xa trên người, giữa yên tĩnh nổi rõ những tiếng mút hôn ăm muội.

“Tiểu Viên, đây là hình phạt chuyện người không thành thật.” – Tô Hoài thăm thì, rồi cắn vành tai y.

“Au ui” – nhăn đau, Lục Viên nhăn nhó cãi: “Tô Hoài, đâu cần phải thế chẳng qua ta”

“Sau này ngươi còn dám lén lút đeo túi hương có Xạ hương thì đừng mơ tưởng tới chuyện xuống giường nữa!”

“Ô” – Lục Viên nhú mày, Tô Hoài lại cắn cổ y, như muốn nuốt y vậy. Cơn nhói qua đi Lục Viên mới phản ứng lại lời Tô Hoài – Xạ hương? Á ra biện pháp tránh thai của y bị hắn phát hiện rồi!

“Huynh huynh biết khi nào”

“Ngay từ ngày đầu tiên, ta đã đổi cho ngươi rồi!” – Tô Hoài lại cắn miếng nữa, rồi lại hôn lên môi y: “Sinh hài tử cho ta lại ủy khuất ngươi thế sao?”

“” – lòng y chua xót, toan mở miệng nhưng rồi thấy khuôn mặt u tối của Tô Hoài lại chẳng nói thành lời. Sự thật rằng, y không muốn sinh nữa, Tô Hoài, không phải y không thương hắn, nhưng cũng tuyệt đối không thể vì thể mà buông bỏ cả sự tôn nghiêm của một đàn ông mà sinh con cho hắn được. Muốn sinh, cũng phải cho y thời gian chuẩn bị tâm lý Hiện giờ, y thực sự không muốn, cũng chưa chuẩn bị tốt

Lời này, sao y có thể giải thích cho Tô Hoài đây. Chẳng lẽ nói rằng y đã từng sống hơn 28 năm, 28 năm đỉnh ninh mình sẽ ở trên, vậy mà đột nhiên y lại biến thành ở dưới, còn phải làm “vợ” hắn, làm “mẹ” con hắn, điều đó đã vượt quá phạm vi y có tiếp nhận ư? Liệu Tô Hoài có hiểu hay không?

“Tiểu Viên” – Tô Hoài lại gọi, hôn lên trán y, hôn lên đôi mắt y, gương mặt y: “Người có thích ta không?”

Lục Viên thoáng cứng người: “Ta”

“Người chưa từng nói.” – lời vừa dứt, y chỉ thấy cả người lạnh toát, những nơi Tô Hoài chạm lên, nóng bỏng đến nhói đau.

“Tô Hoài, người người bức chết ta đi!” – y khẽ cắn môi, ôm lấy cổ hân, nâng người hôn hân, hết sức hôn, hôn đến chết.

Hài tử đúng không, Lục Viên ta đường đường nam tử hán đại trượng phu, không phải con nít, rồi, mẹ nó ta sinh cho người, sinh cho người!

“Tô Hoài, ta nói cho mà biết” – nụ hôn dài đằng đẳng khiến cả hai đều thở dồn dập, Lục Viên lau nước bọt bên mép, mặt sưng như miếng gan heo, nổi khùng: “Trên đời này, trừ người ra, ai mà dám làm mấy chuyện này với ta là ta đã chém mẹ nó mười mấy đao rồi, đem nó ra tiền gian hậu sát, lại sát lại gian, lại gian lại sát cả vạn lần! Người hiểu không hả? Ta nói cho mà ô ô”

Cả người bị Tô Hoài áp chặt, môi bị hân hung hăng chà đạp, môi lưỡi quần quýt đến độ dấy vị tanh, vậy nhưng đầu lưỡi kia cứ thâm nhập vào thật sâu trong miệng y, hút đoạt đi hơi thở của y, Lục Viên chỉ đành ngưỡng cổ thật cao mới không bị tên khốn nào đó hôn đến chết. Trong sự trống rỗng và trắng xóa của khối óc chẳng chứa bất cứ điều gì ngoài hai chữ “Tô Hoài”, lồng ngực căng phồng chực dâng trào cơn khuấy đảo lan tràn, chua xót lẫn ngọt ngào, đủ để y trầm luân.

Lửa cháy thiêu đốt cơ thể như muốn hòa tan sinh mệnh y, như có chết thế này cũng không can chi.

Y bám lên bờ vai dày rộng của hân, tựa như ôm cả thế giới, cuống họng không nuốt hết những tiếng rên rỉ vừa ngọt vừa thẹn.

Sau đó

“Tô Tô Hoài?” – ngực hân còn phập phồng, Lục Viên vặn vẹo gọi: “Tô Hoài? Nè nè không phải người đang ngủ đó chứ?!” – hàng mày y vặn xoắn cực độ, mặt càng lúc càng đen: “Ta đếm đến ba, người dậy ngay cho ta Có nghe không! Ta đếm này! 1 2”

Đột nhiên Lục Viên rú dài một tiếng dài tuyệt vọng: “Mẹ kiếp! Tô Hoài! Người không phải mẹ nó con người!”

✕ _____

1. Củ niễng.

2. Nguyên văn: – là một cách ăn thịt dê của những người dân sống trên thảo nguyên, dùng tay để ăn. Cách thực hiện rất đơn giản, đầu tiên là chặt thịt dê cho vào nồi luộc chín, sau khi vớt thịt ra thì thả hành lá, muối rồi đổ thêm nước sôi. Cách nấu này giúp thịt dê non mềm thanh thuần, không gây mỡ, vừa có thịt ăn lại có cả canh, là một món mỹ thực mà người địa phương thường dùng để thết đãi khách khứa. Nà ná như chặt thịt gà rồi cầm tay gặm ấy, còn nước luộc thì làm canh luôn ấy ^^!

3. Cơm mỡ bò: món ăn hàng ngày của người Mông Cổ.

4. Rượu mã nhĩ (rượu sữa ngựa): Hay còn được gọi là sữa ngựa chua. Là một loại rượu đặc trưng của người Mông Cổ mà không nơi nào trên thế giới có được. Người Mông Cổ quấy sữa ngựa hàng nghìn lần để nó lên men. Rượu có vị chua, cay, thơm ngọt với thành phần dinh dưỡng phong phú.

60. Chương 60: Thảo Nguyên

Sau hơn năm trở lại quê nhà, ai nấy trong Phú gia đều mừng mừng tủi tủi, muốn sum vầy bên Lục Viên mấy ngày, Tô Hoài cũng đã đáp ứng với Tấn Bố sẽ ở lại cùng. Vào ban ngày, Tô Hoài theo đám trai tráng

Phú gia đi săn bắn, làm những công việc thường nhật trên Thảo nguyên, Lục Viên thì ôn chuyện với A sao và ca nhi trong nhà, chơi đùa với đám trẻ con, tuy chỉ biết gật gù vì chả hiểu mọi người nói gì, song vậy lại được cho là y tận hiếu.

Hôm đó, Lục Viên bị Nạp Cách Nhĩ lôi đi kiểm tra thành quả học tập thêu thùa may vá mà hắn đã dạy y tại Trung nguyên, lão A sao đang ngồi trong nhà bạt quấy nồi sữa lớn đang sôi ùng ục, trà bánh và cơm mỡ bò cũng được gói gém cẩn thận trong bọc khăn, đáy nồi là đồng lửa nhỏ âm ỉ cháy ấm nồng gian trướng, hương trà thơm nhàn nhạt bao trùm khiến cả không gian và thời gian chảy trôi trong cái ấm áp và dịu dàng. Phú gia có một con Tuyết Ngao[1], bộ lông trắng muốt, mặt mày hung hãn, vậy mà thằng bé con lớn nhất trong nhà mới 10 tuổi lại chẳng mấy may sợ hãi, cứ quần chặt lấy nó mà lẩn lộn trên thảm, ngay cả một tiểu oa nhi mới biết bò cũng bỏ bò theo nấn ná sợ cọ, bị Tuyết Ngao dùng mũi đẩy tới đẩy lui.

Lục Viên thực sự không chịu nổi cái tính lảm nhảm của Nạp Cách Nhĩ, y chạy thẳng tới trước mặt lão A sao hỏi cách chế biến sữa. A sao đã có tuổi, nói rất chậm, ông lão để Lục Viên trông nồi hộ, sau đó tiện lấy túi trà đổ vào trong nồi sữa, nói: “Nồi sữa này nấu thêm một chút nữa, chờ đến khi sữa cùng trà hòa tan vào nhau là có thể uống.”

Hiện giờ Lục Viên đã có thể nghe hiểu được vài từ đơn giản, y vội vàng gặt đầu, mũi cũng ngửi lấy ngửi để, mùi thơm ngọt ngào khiến khoe miệng y nhếch lúc nào không hay.

“Ô? Đây là gì vậy?” – bập bẹ mấy câu tiếng Mông đơn giản, Lục Viên chỉ chiếc sọt đặt bên cạnh, bề mặt của nó là một tầng bánh có nhiều lỗ thủng, trông nhanh nhác miếng pho mát.

“Váng sữa đó.” – lão A sao vờ tay, Nạp Cách Nhĩ thấy thế liền chạy lại giải thích cách làm cho y: “Tầng da này là do sữa tươi được đun sôi rồi để nguội, có thể làm nhiều tầng, đặt ở nơi thoáng mát cho khô, sang mùa đông là có váng sữa để ăn. Chốc nữa A sao lấy váng sữa làm thành váng sữa kim sa, đây là món tủ của A sao đó, đảm bảo ăn một lần là muốn ăn lần nữa!”

Nạp Cách Nhĩ thao thao quảng cáo, lão A sao cũng cười theo, đám tiểu oa nhi nghe thấy liền lạch bạch chạy lại, mắt tròn mắt dẹt nhìn vào nồi rồi vỗ tay hoan hô: “Váng sữa kim sa, váng sữa kim sa” – lão A sao từ ái vuốt mấy cái đầu tổ chim của chúng, thấy sữa đã nấu xong, lão A sao đứng dậy đến bên nồi chuẩn bị làm bữa trưa.

Nạp Cách Nhĩ cầm một chén nhân đậu, lão A sao múc một phần nhỏ váng sữa, dùng chiếc xẻng con dí chặt nó xuống, rồi lấy một miếng váng sữa khác quần nhân đậu vào trong. Nạp Cách Nhĩ đập một quả trứng gà, quấy đều, sau đó nhúng những miếng váng sữa nhân đậu đã được xắt thành những hình thoi nhỏ qua bát trứng rồi thả vào nồi dầu đang sôi sùng sục

Bấy giờ, lão A sao dùng đũa đảo đều, nồi dầu reo từng tiếng lèo xèo, bong bóng mỡ nổ tanh tách, tiểu oa nhi hưng phấn nhảy nhót reo hò, rất nhanh, những miếng váng sữa hình thoi nhỏ đã biến thành màu vàng kim.

Một bên Nạp Cách Nhĩ dọn mâm, bên kia lão A sao vớt đồ ra đĩa.

“Váng sữa kim sa, váng sữa kim sa!” – đám tiểu oa nhi lại bắt đầu hoan hô, lén lút thò cái bàn tay bé xíu muốn nhón một miếng nhưng bị lão A sao mắng yêu một câu tiếng Mông, kéo tay chúng ra, gian trướng ngập tràn mùi sữa, đến cả Tuyết ngao cũng thèm thuồng “Ồ ồ” mấy tiếng.

“A sao vừa làm món ngon gì ha? Mùi thơm nức bay xa tít tắp làm chúng ta cũng thèm nhỏ dãi rồi đây này!” – chiếc màn được vén lên, người đang khom lưng đi vào là Tấn Bố, Nạp Cách Nhĩ phủ tay, chạy lại giúp Tấn Bố cởi áo khoác.

“A sao, xem con mang thứ gì về nè!” – chiếc màn lại được vén lên, lão nhị cũng cúi người bước vào, chỉ ra bên ngoài. Lục Viên thò đầu ra nhìn thì thấy một con hoẵng nằm thẳng cẳng bên cửa.

“Thịt hoẵng ngon lắm, hôm nay nướng ăn đi!” – lão nhị cười, quay đầu nhìn Lục Viên, bỗng nhiên nhún vai, cười khẩy một tiếng tỏ vẻ miệt thị: “Lạp Mễ Nhĩ, hôm nay chúng ta đi săn thú, bét nhất cũng săn được một con lợn rừng mang về. Người có biết nam nhân nhà ngươi săn được con gì không?”

Phú gia là một đại gia tộc trên thảo nguyên, từ trước đến nay vẫn coi trọng huyết thống, hôn nhân đều là thông hôn giữa những người Mông Cổ, giờ Lục Viên lại dẫn một nam nhân Trung Nguyên về, đa phần

không được mọi người trong gia tộc vừa mắt. Nhưng vì Tán Bố – người sắp nhậm chức tộc trưởng đời kế rất thương yêu Lục Viên đã tán thành, lão A sao cũng rất hiền lành không phản đối, nên chưa ai dám nói gì nhiều.

Thực tế, hôm mới gặp gỡ, lão A sao đã tặng Tô Hoài chiếc khăn ha-đa[2], cũng là để cảnh báo cho những người khác chớ nên sinh sự.

Chẳng qua, lão nhị tính tình nóng nảy bộc trực lẫn chút tâm cao khí ngạo, thấy Tô Hoài là người Trung Nguyên, lại không vạm vỡ như người Mông Cổ thì không sao vừa mắt nổi, mấy bữa nay lúc nào cũng tìm cách bắt bẻ, dù là lúc làm việc hay khi thanh thoi, lần nào cũng phải chế nhạo Tô Hoài mấy câu mới hả dạ.

“Săn gì mà chả được, chẳng phải lạc thú của việc săn bắn là ở quá trình sao, có thu hoạch là tốt rồi.” – Lục Viên cũng cười, y không muốn Tô Hoài đã hảo tâm trở về quê hương cùng y mà còn phải chịu đựng sự khinh miệt, cười chê từ người khác, y đứng dậy giúp Tô Hoài cởi áo lông cừu, lại bưng một bát sữa cho hắn uống.

“Fur, vậy chỉ ít cũng săn gì đó ăn được đi, nam nhân nhà ngươi thì sao, uống cả công sức của lão đại mà chỉ săn được hồ ly mang về!” – lão nhị quyết không buông tha, miệt thị nói.

Trong việc săn bắn của người Mông Cổ, loài thú bắt gặp nhiều nhất là thỏ rừng và hồ ly, mục dân thích thỏ rừng, ghét hồ ly, có lẽ cũng vì thấy hồ ly là loài giảo hoạt, mang lại điềm xấu. Nghe lão nhị nói xong, lão A sao cũng nhú mồm.

“Khí hậu trên Thảo nguyên khác với Trung nguyên, đêm đông rất lạnh, Tiểu Viên đã quen thuộc tiết ẩm áp ôn hòa của Trung Nguyên nên hai ngày nay có phần bị nhiễm lạnh. Ta thấy lông bạch hồ ly không tồi, Tán Bố đại ca cũng nói có thể lột để làm áo choàng.” – Tô Hoài lại chẳng mảy may để ý, chỉ bình thản quay đầu nói với Tán Bố. Ban đầu lão nhị hãy còn tỏ vẻ khinh miệt, đến khi Tán Bố thuật lại lời Tô Hoài bằng miếng Mông, bấy giờ tất cả mọi người mới nhìn Lục Viên, ai nấy đều cười trù mến, lão A sao cũng gật gù với Tô Hoài, nói: “Lạp Mễ Nhĩ tìm được một người có tâm.”

Sắc mặt lão nhị không sáng sủa lắm, hừ giận, xoay người ra ngoài xử lý thịt hoẵng.

Ngày cũng cứ thế bình yên thế lướt qua, tuy cuộc sống trên Thảo nguyên rất khoái nhac và thoải mái, song cũng tới ngày phải chia ly. Lục Viên thì khá dễ thích nghi, trong khi Tô Hoài lại không quen thức ăn nơi đây, những món ăn thô sơ với thịt và sữa làm một người đã quen ăn món Trung Nguyên được chế biến cầu kỳ tỉ mỉ như Tô Hoài không sao quen được, tuy vậy nhưng hắn vẫn cố gắng thích ứng với cuộc sống trong Phú gia. Lục Viên biết, y cũng không muốn Tô Hoài phải miễn cưỡng thêm nữa, mà Lục Viên cũng nhận ra nếu còn nán nã ở lại chỉ càng khiến y không nở đi mà thôi. Vì thế, vào một ngày trời quang mây tạnh, Lục Viên tìm Tán Bố đề xuất việc trở về Trung nguyên.

“Lạp Mễ Nhĩ, mới tới đã muốn về rồi sao? Ngươi còn chưa gặp hết người trong Phú gia, hơn nữa A sao cũng không nở để ngươi đi nhanh thế đâu! Ở lại thêm mấy bữa nữa đi, ngươi không biết chứ Nạp Cách Nhĩ có thai rồi, có ngươi ở lại đại ca cũng yên tâm hơn!”

“Nạp Cách Nhĩ có thai!” – vừa hay tin Lục Viên đã vứt sạch chuyện trở về ra sau mà chạy như bay đến chỗ Nạp Cách Nhĩ giúp hắn kiểm tra.

Cũng vì thế mà ngày trở về lại dần ra thêm một chút. Đợi tới khi Lục Viên sức nhớ ra mà nhắc lại chuyện này, Tán Bố không những than thở dạo đây sức khỏe Nạp Cách Nhĩ không tốt mà còn chêm cả lý do mấy ngày sắp tới thương đội sẽ xuất phát tới Trung nguyên, muốn Lục Viên cố nán lại dăm bữa nữa để gã tự mình tiễn y trở về. Và thế là chuyện quay về Trung Nguyên tưởng như ngay trước mắt rồi mà thoát cái đã xa không thấy bên.

“Này, ta thấy mọi người tính cho huynh ở rể luôn rồi ấy, mấy hôm nay đám nam nhân Phú gia đi đâu cũng dẫn huynh theo, chắc chắn là đang có ý đồ bồi dưỡng huynh thành một người Thảo nguyên đây!” – đêm đó, Lục Viên vừa xách một chậu than cháy rực vào, vừa ngoái lại cười với Tô Hoài ngồi trên giường.

“Hôm nay lại bị bỏ lơ chuyện quay về Trung nguyên hả?” – Tô Hoài nhăn mặt nhú mồm, tay cầm chiếc áo lông bạch hồ ly đã được may cẩn thận, vẩy vẩy tay với y.

Lục Viên thấy có muội than dính trên người, quay lại lắc đầu: “Ta có cảm giác tất cả mọi người không có ý thả ta á.” – đoạn trên vai chột ăm, là Tô Hoài đem áo tới choàng cho y.

“Lúc đó huynh sợ ta bị cảm lạnh thật hay nói vậy để đối phó với Nhị ca?” – Lục Viên sờ lông hồ ly mềm mại, nheo mắt hỏi Tô Hoài.

“Nếu ta là người, ta sẽ không hỏi, bản thân thoải mái là được.” – Tô Hoài kéo vai y, áp mặt vào bên cổ y: “Ta thấy, không phải người nhà người không muốn thả người, mà là lo lắng vì người đi theo ta.”

“Vậy đừng về nữa, ở lại đây gửi rể đi!” – Lục Viên cười, xoay nửa người hếch cằm với Tô Hoài. Vóc dáng y vốn đã cao, chỉ thấp hơn Tô Hoài có nửa đầu, hai người đứng cạnh nhau trông như hai người đàn ông bình thường. Lục Viên bật cười, tay rờ rờ cầm Tô Hoài, mấy hôm nay Tô Hoài qua lại cùng đám hán tử trên Thảo nguyên khiến chiếc cằm nhọn nhụ của hắn đã lún phún râu, đâm tay y.

“Cạo râu đi rồi trông huynh không khác một nội nhân(vợ) đâu nhé, vừa biết nấu ăn lại biết may áo”

Tô Hoài ngó lơ lời trêu chọc của Lục Viên, cười sâu thâm hiểm. Hắn sát lại người y, bàn tay đặt nơi hông Lục Viên cũng bắt đầu hành động, từ cột sống xuôi xuống hai cánh hông tròn, véo nhẹ cái. Chưa hết, hắn còn vươn đầu ngón tay rờ tới bên đùi trong y mà vuốt lên vuốt xuống.

“Ê này đừng có mà sợ soạn lung tung!” – Lục Viên hít mạnh, mặt không nén được giận.

“Người nhắc lại xem nào, ai là nội nhân?” – bàn tay Tô Hoài vẫn không thành thật sờ mó, Lục Viên ngoáy ngó như con chi chi, xấu hổ chết thôi.

“Ừ chết tiết, cút” – miệng mải xơi xơi mắng, tay thì đẩy Tô Hoài, rồi đột nhiên y nhận ra gì đó, cau mày: “Xương người chọc vào người ta, tránh xa chút đi!”

“Người không thể nói dễ nghe hơn sao? Tỷ như Hoài Chi à, huynh gây quá, nhỉ?” – Tô Hoài nhú mày, nghiêm phạt Lục Viên bằng cách nheo một cái nửa bên hông y.

“Ô” – y bị nheo đến nhũn cả chân, hằm hằm trừng hắn: “Hôm qua còn nói gì dễ nghe lắm mà, hôm nay không cho chạm vào ta nữa!”

Nếu đem cuộc sống trên Thảo nguyên và Trung nguyên ra so sánh thì rõ ràng ở Thảo nguyên nhàn nhã hơn nhiều, thế nên cái gã vô lại nào đó mới rảnh rỗi quá mức mà lảm nhảm gì nhỉ? Hâm nóng tư tưởng! Cơ bản cái vấn đề Tô Hoài muốn hâm nóng ấy chính là việc không tiết chế mà dày vò y, chỉ khổ Lục Viên nhà ta, sáng sáng nhìn Tô Hoài thần thanh khí爽 xuất môn, còn y chỉ biết ôm mộng nửa ngày giờ mới lết được đến chỗ ăn sáng

Thậm chí, có đôi khi y cảm giác như gã vô lại ấy vẫn canh cánh chuyện y tránh thai nên mới muốn tìm cách trả thù trá hình như vậy! Tuyệt đối luôn ấy!

“Tiểu Viên, đã bao giờ ta nuốt lời chuyện đã đáp ứng người chưa?” – Tô Hoài cười bất đắc dĩ, xoa đầu y: “Mặc quần áo vào!”

“Mặc quần áo?” – Lục Viên sững sốt, nhất thời chưa rõ Tô Hoài muốn làm gì.

“Sáng nay sẵn thú ta phát hiện ra một nơi rất đẹp, mặc quần áo vào, ta dẫn người đi chơi!”

☐ _____

1. Tuyết Ngao: Là giống chó Ngao Tây Tạng của người TQ. Màu đen gọi là Hắc ngao, trắng gọi là Tuyết ngao (Ngao tuyết). Người Tạng cho rằng Tuyết ngao là giống cao quý cát tường, thông minh lại ít dã tính, dễ thuần. Kho tàng sách của phật giáo cho rằng màu trắng là màu tượng trưng cho thần linh, tài phú, cát tường, thuần khiết, cao quý, trung thành, cho nên Tuyết Ngao được họ coi là thần khuyến mang lại vận may.

2. Khăn ha-đa: Là chiếc khăn được dệt bằng tơ lụa của người Tây Tạng, màu trắng, được dùng để tặng nhau trong những buổi gặp gỡ biểu thị sự tôn kính, thành tâm của người với người, cũng được dùng trong những buổi tế lễ.

61. Chương 61: Ôn Tuyền

Lục Viên ru rú trong nhà đã lâu, giờ nghe thấy được ra ngoài chơi là hưng phấn đến mức đứng ngồi không yên, còn giành chạy ra cửa trước Tô Hoài. Tô Hoài cười đi theo, dắt một con ngựa.

“Người định chạy bộ đấy à? Lên ngựa!” – Tô Hoài cười gọi với lại, vỗ nhẹ chiếc yên.

Lục Viên quay lại, xấu hổ gãi đầu, lật đật chạy về, Tô Hoài vươn tay giúp y lên ngựa rồi cũng lên theo.

“Ta nói nè, huynh cưỡi ngựa khá hơn chưa đó?” – Lục Viên mới ngoái đầu vặn hỏi đã nghe thấy Tô Hoài hô “giá” một tiếng, cả người đổ ngựa về lòng ngực người ta, hông bị hai tay Tô Hoài cầm cương giữ chặt, sau đó là tiếng cười khê của Tô Hoài bên tai.

Trời mới nhá nhem, phía chân trời kia còn lưu lại một vệt tà dương màu tím xanh ảm áp, những chiếc nhà bạt trắng lu mờ cùng từng đàn bò dê tản ra sau những đường cho tiếng vó ngựa, mở ra trước mắt một vùng đồng cỏ bạt ngàn và thâm tối như cất giấu sự tĩnh lặng vĩnh hằng, có vẻ như tất cả đều yên tĩnh và ôn hòa như vậy.

Lục Viên và Tô Hoài lẳng lẳng mà đi, bên tai là tiếng xé gió đan lẫn cả tiếng hô hấp khê khàng của hai người, con gió lạnh vào đêm đông tạt mạnh vào mặt, bên tai lại bị luồng hơi thở ấm nóng mà ửng hồng, vó ngựa nện trên đất vang đều từng tiếng đát đát, dường như cả con tim lẫn nhịp thở đều hòa vang giai điệu dịu dàng.

Thảo nguyên xa xôi kéo dài vô tận, Lục Viên lại thấy niềm hạnh phúc nhỏ nhoi vì sự tồn tại nhỏ bé của mình.

“Tối rồi.” – phi ngựa được một hồi, Tô Hoài chậm rãi kìm căng dây cương, nói nhỏ vào tai Lục Viên.

Nhìn theo tay Tô Hoài, Lục Viên mơ hồ thấy một vùng hồ, hồ lớn hồ bé chằng chịt nối tiếp ẩn hiện giữa đám cỏ cây rậm rạp. Bề mặt của vùng hồ còn thấp thoáng khí bốc lên, giữa bóng đêm lập lờ nổi bật lên một mảng tiên cảnh nhân gian.

Lục Viên mắt tròn mắt dẹt trông theo, ngoái lại nhìn Tô Hoài, lại quay ra ngắm cảnh trí, vì nổi chấn kinh nhất thời mà quên cả nói.

“Không ngờ buổi tối ở đây lại đẹp hơn nhiều.” – không phải lần đầu tiên Tô Hoài tới đây nên không kinh ngạc nhiều như Lục Viên, hẳn từ tốn cưỡi ngựa lại gần hồ, xoay người nhảy xuống, còn Lục Viên hãy còn hóa đá thì được hắt túm áo ôm xuống.

Lục Viên bị cảnh sắc hút hồn còn tâm trí đâu mà để ý Tô Hoài đang làm gì, y phần khích chạy tới bên hồ, ngắm nghía một lúc, chạy tới lui thám thính, cuối cùng là ngồi xổm xuống bên hồ thò tay vào dòng nước.

“Hoài Chi! Đây là một cụm ôn tuyền!” – Lục Viên ngoái đầu, nhảy từng từng hưng phấn vẫy tay với Tô Hoài.

Tô Hoài gật đầu tỏ ý đã nghe thấy, khoác tay nhìn Lục Viên tiếp tục phấn khích, sau đó là thấy tiểu tử ngốc kia bắt đầu cởi quần áo, đến khi chỉ còn độc một cái tiết khổ liền nhảy ùm vào hồ.

Tô Hoài bất đắc dĩ lắc đầu, tới gần, nhìn tiểu tử ngốc kia ngụp lặn giữa ôn tuyền, được một lúc mới đứng dậy chuẩn bị quay đi.

“Hoài Chi?? Huynh làm gì đấy?” – Lục Viên phát hiện Tô Hoài quay đi, nhẩn nhé gọi theo.

“Người cứ thế nhảy xuống, định lát nữa không mặc tiết khổ mà về hả?” – Tô Hoài trưng một vẻ bẻ tắc nhìn y: “Ta đi gom ít cành khô nhóm lửa, chốc nữa hong khô đồ.”

Không mất nhiều thời gian sau bên hồ đã có một đống lửa cháy rực, Lục Viên tựa vào tảng đá bên mép hồ, ôn tuyền không sâu, chỉ tới ngực y, lúc này đây làn da Lục Viên được ôn tuyền hun nóng từ màu trắng trẻo nguyên bản thành một tầng hồng ửng ấm muội. Nhìn thì tưởng Lục Viên đang nhắm mắt dưỡng thần bên ao, nhưng thực tế là thi thoảng y lại ti hí mắt nhìn Tô Hoài đang ngồi xổm trên bờ thêm củ vào đống lửa.

Tô Hoài mặc phục sức đặc thù của người Mông Cổ, so với trang phục Trung nguyên thì lộng lẫy hơn nhiều, chiếc áo ngoài rộng thùng được bó chặt bởi mảnh đai lưng, còn cả đôi ngoa dài càng tôn thêm chất dũng

mãnh sắc bén nơi hấn, bớt đi đôi nét nho nhã phong tao của Trung nguyên, lại tăng vài phần phong thái nam tử hán.

Lúc này đây, ánh lửa bập bùng nhuộm hồng khuôn mặt hấn, đôi mắt đã hữu thần càng thêm lấp lánh, Lục Viên không khỏi cảm thán Tô Hoài hợp với loại phục trang này hơn, thậm chí còn rất anh tuấn nữa.

Ồ! Khoan Anh anh tuấn á?!!

Chết chết, trò cười gì chứ y đang công khai hám giai ư!

Lục Viên bị chính lối suy nghĩ của mình mà càng hoảng hốt, y đột nhiên đứng bật dậy.

“Tiểu Viên?” – Tô Hoài khẽ sững sốt, mặt cau lại: “Nóng à?” – rồi xuôi mắt nhìn từ cổ y đi xuống, từng giọt nước tí tách chảy dọc làn da y, dưới ánh trăng cả cơ thể ấy trông như được bao bọc bởi một tầng dầu sáng ónh.

Lục Viên ngơ ngác nhìn Tô Hoài, giơ tay gãi gáy, gượng cười: “Khụ khụ ừm ngâm mệt, ngủ quên, uống hai ngụm nước” – rồi ánh nhìn cũng ngấm Tô Hoài từ trên xuống dưới cái gã này, trừ cái mặt than không sao khả ái thì đáng người không chê vào đâu được, bờ vai rộng mà rắn chắc, hông gầy mà hữu lực, chân thon dài mà kiên cường dẻo dai, còn mông thì khụ khụ khụ chắc y bị ngâm đến choáng váng thật rồi, sao đầu óc y cứ suy nghĩ linh tinh gì vậy chứ?

Lục Viên vội vàng quay mặt đi, lỗ tai nóng đến khó chịu, điều chỉnh lại hô hấp xong y đột nhiên chôn mình vào trong nước. Nhờ lòng ôn tuyền trong suốt mà Lục Viên mơ hồ thấy được da thịt mình được ngâm đỏ, nhìn một lúc rồi lại bắt đầu lạc vào cõi thần tiên hình như y chưa từng ngắm kỹ cơ thể trần của Tô Hoài như thế nào, tuy rằng mỗi lần ớ, tất nhiên là hấn có cởi quần áo, cơ mà cả hành trình y chỉ nhắm tịt mắt hoặc khấn trương mà nhìn đèm chán thôi, cơ bản có nhìn kỹ đâu còn y thì bị hấn nhìn nhiều lần lắm rồi, giờ muốn nhìn lại cũng không tính là quá đáng nhỉ?

Nghĩ rồi Lục Viên cũng he hé đầu lại liếc Tô Hoài: “Hoài Chi này, huynh không muốn xuống đây ngâm sao?”

Tô Hoài nhú mày, đề phòng nhìn vẻ mặt âm tình bất định của Lục Viên, Lục Viên lại chẳng hay lòng Tô Hoài đang nghĩ gì, đang buồn bực thì thấy Tô Hoài lấy tay đỡ đầu, ho nhẹ một tiếng: “Ta thấy không cần đâu.” – nói rồi ngồi xuống ngẩng đầu nhìn trời.

Lục Viên bĩu môi, cũng dựa vào bờ hồ ngửa mặt nhìn trời.

Màn đêm đã hoàn toàn buông xuống, nằm thế này thật giống như được cả bầu trời đêm bao bọc. Mảng trời nơi Thảo nguyên rất trong veo, tinh tú cũng nhiều và rực rỡ hơn Trung nguyên, Lục Viên hí hửng nhìn rồi cười nói: “Nè, đây gọi là một bầu trời, một mảnh đất, một túp lều tranh(2 trái tim vàng) nhỉ! Haa, huynh có thấy chòm sao to kia không? Là ngôi sao sáng nhất kia ấy, ta dạy huynh nhé, nó tên là sao Bắc Đẩu – chòm sao luôn mọc ở phía Bắc. Huynh thấy nó rồi có thể phân biệt được phương hướng, hiểu chưa?”

Tô Hoài trông cái vẻ đắc ý của Lục Viên mà bật cười.

“Từ nhỏ ta đã không có A sao, khi chưa biết thì không có cảm giác gì mấy, đến khi đi học mới bị đám hài tử đồng tuổi chỉ trích cười nhạo. Ta hỏi Hoa thúc vì sao những hài tử khác có A sao, ta lại chỉ có một cha. Hoa thúc nói rằng ta cũng có A sao, chẳng qua A sao ta không ở bên ta mà thôi. Ta cố truy hỏi A sao đang ở đâu, Hoa thúc đã dắt ta trèo lên nóc nhà, chỉ lên những vì sao trên bầu trời hỏi ta có thấy ngôi sao sáng nhất kia không? Bầu trời phương Bắc có bảy ngôi sao tụm thành hình chiếc muôi, trong đó vì sao sáng nhất tên là Bắc Đẩu, A sao ta ngụ ở đó. Nếu bị lạc giữa đồng không mông quạnh, chỉ cần nhận ra ngôi sao đó là có thể phân biệt phương hướng, đó là vì A sao đang lặng lẽ bảo vệ ta”

Tô Hoài kể lể, ngữ khí chẳng mang chút ưu thương, mà như dòng hồi ức được kể một cách đều đều: “Đó là lý do vì sao hồi nhỏ ta thường bị nhốt trong thư phòng, việc ta thích nhất không phải chạy ra ngoài chơi mà là lén lút trèo lên nóc nhà, nằm đó ngắm bầu trời đêm.”

Giọng hấn nhỏ nhẹ như đang nỉ non, trong trí nhớ của Lục Viên, dường như chỉ có mẹ mới dùng chất giọng dịu dàng như nước ấy kể chuyện cho y trước khi đi ngủ. Bất giác Lục Viên chăm chú nhìn cụm Bắc Đẩu Thất tinh kia, giác như càng ngắm lâu lại hiểu Tô Hoài. Người kia, không thường nói, không phải núi sông

cũng chẳng phải nước thăm, nhưng cứ từng bước lặng yên thăm thẳm, từng bước từng bước dựa sát vào y hơn.

Song, có lẽ càng không với tới lại càng khiến y muốn hiểu hẳn hơn

“Phì không ngờ khi còn bé huynh lại hồn nhiên tin vào chuyện dóc tổ đó?” – Lục Viên cười khi, tay rẽ nước nghịch.

“Ban đầu thì tin thật, sau này tuy biết rằng bất hợp lý nhưng cũng là lúc nhận ra có thể viện vào nó để tìm cớ trèo lên nóc nhà” – Tô Hoài cũng cười, quay đầu nhìn Lục Viên: “Tiểu Viên, ta muốn nghe chuyện của người.”

“Huynh cố ý đẩy à! Biết ta mất trí nhớ còn hỏi!” – Lục Viên quay đầu trừng mắt với Tô Hoài.

Tô Hoài đứng dậy đi tới sau lưng Lục Viên, cứ thế cúi đầu nhìn y: “Ngoài nó ra cũng có thể kể cái khác, tỷ như thích gì, yêu gì, trừ thức ăn ra, trừ nhiệt tình chăm sóc dựng phu ra, còn gì khác mà ta không biết không? Tiểu Viên, ta muốn hiểu người”

Lục Viên chợt sững sốt, cứ thế ngửa đầu, nửa nằm nửa đứng nhìn Tô Hoài, bóng dáng thân thuộc bị đảo lộn trong mắt dường như có chút gì đó xa lạ, nhưng rồi lòng y lại bị thứ cảm giác quen thuộc hung hăng mà đập loạn.

Ra người ta cũng muốn hiểu mình

“Nếu vậy thì ta nói hiện tại ta đang nghĩ gì nhé.” – Lục Viên cười, bình tĩnh nhìn gương mặt Tô Hoài: “Tô Hoài, ta muốn hôn huynh.”

“” – đầu tiên là sững người, tiếp theo là bật cười, nụ cười kia đủ để lấp đầy đôi mắt y, trong chớp mắt ấy, những vì tinh tú tưởng như sáng tỏ nơi bầu trời kia đều trở nên nhạt màu, chớp mắt tiếp nữa, Lục Viên không còn thấy sao nữa, cả bầu trời cao xa vời vợi, bởi tất cả đường nhìn của y đã bị Tô Hoài đột nhiên cúi xuống lấp đầy.

Ngay khoảnh khắc bốn cánh môi chạm nhau, Lục Viên khẽ nhướn cằm, chủ động vươn đầu lưỡi dò xét. Giao triền, trần trọc như một trò chơi, âm thanh hôn mút rỉ rả như tiếng nước dao động mặt hồ, đầu lưỡi y truy đuổi trong khoang miệng ấm áp của Tô Hoài, rõ cả tiếng Tô Hoài nhẹ cười. Sau đó, điểm hồng nhỏ trên ngực bị ai đó xấu xa dùng đầu ngón tay búng nhẹ.

“Ồ” – Lục Viên kinh ngạc, tay đang chìm trong nước hắt mạnh về phía Tô Hoài làm hấn ướt rượt, y nghiêng người lách ra, cười với Tô Hoài: “Thế này là được rồi, đồng lửa huynh dựng lên cũng có chỗ dụng.” – dứt lời, còn như chưa cam lòng mà tiếp tục hắt từng vốc nước về phía Tô Hoài, quyết tâm chưa cho hấn ướt sưng thì chưa bỏ qua.

Ban đầu Tô Hoài còn lưỡng lự, sau đó hấn cởi phăng quần áo trên người mà nhảy vào ôn tuyên đáp trả.

“Ta đã bảo mà, sớm muộn gì cũng phải xuống nước thôi, vừa rồi có kêu thế nào cũng không vào chứ!” – Lục Viên vẫn cứ mãi cười đắc ý.

Tô Hoài lắc đầu ra chiều bất đắc dĩ, bước lên mấy bước tóm gọn đôi tay đang đùa dai kia, mắt cười nhìn y: “Tiểu Viên, người ngốc ghê gớm!”

“Có ý gì hả? Huynh mới ngốc ấy! Mà ai cho huynh muốn mắng liền mắng người ta thế” – Lục Viên cau có, vừa cãi vừa kim lồng chẳng đáng đánh giá cơ thể lửa trần của Tô Hoài, làn da nhẵn nhụi trông co dãn quá, còn cả màu trắng kiện kia nữa

“Nhìn gì vậy?” – Tô Hoài cười, nâng cằm Lục Viên.

“Khụ khụ đáng người không tồi” – Lục Viên có phần xấu hổ, ngập ngừng đáp.

“Có muốn sờ thử không?” – Tô Hoài cầm tay Lục Viên đặt lên ngực mình, Lục Viên bị nhiệt lượng cơ thể hấn hù dọa, cuống quýt rút tay về.

“Không không cần” – lời chưa dứt, cánh tay Tô Hoài đã ôm sau thắt lưng y, kéo mạnh, hai cơ thể lập tức dán lại vào nhau, ngực, bụng, cả

“Ôi này, huynh người ngốc kìa” – bấy giờ Lục Viên mới phát hiện ra bản thân đang trong tình thế vô cùng nguy hiểm: “Cái kia có cần giải quyết một chút không?”

“Giải quyết thế nào bây giờ?” – Tô Hoài buồn cười nhìn vẻ luống cuống của Lục Viên, tay từ bên hông y du di tới giữa hai chân.

“Ô người huynh chờ chút đã nếu huynh không muốn tự giải quyết thì ta giúp ưm người buông tay trước Ô ta, chúng ta gì cũng phải bình tĩnh” – chưa bao giờ Lục Viên thấy ôn tuyền lại nóng thế này, một bên nhăn nhó đau khổ, một bên chống cự lại tay Tô Hoài, tay kia phải đi “thăm hỏi” lấy lòng “tiểu lão đệ” nhà người ta.

“Giúp ta cũng không giúp như thế đâu.” – đột nhiên Tô Hoài siết chặt tay Lục Viên, dưới con mắt hằm hè hung dữ của y, Tô Hoài cầm tay Lục Viên vòng ra phía sau của chính y, sau đó bắt đầu mà ma sát nơi Lục Viên đã sớm đoán được kia: “Ta tới hay người tự tới nào?”

“Chúng ta đã thỏa thuận hôm nay không làm mà! Tô Hoài, người là đồ lừa đảo!!” – Lục Viên xù lông triệt để, muốn tránh cũng không xong, chỉ đành cố sống cố chết mà gân cổ chửi đổng.

“Ban đầu ta cũng đâu dự định thế này, rõ ràng là người quyến rũ ta đó chứ!”

Tô Hoài rõ vẻ không chịu lép vế, bỏ lại một câu rồi tiến lên mà cắn mà hôn, Lục Viên ngậm ôn tuyền cho lắm giờ cơ thể vừa trơn vừa mềm, Tô Hoài càng gặm càng thoải mái, thế là hần kìm chẳng dặng nảy ý bắt nạt trêu chọc y chút chơi.

“Khốn khốn kiếp” – Lục Viên vốn muốn rống tướng lên, cơ mà giờ đây tay chân y mềm nhũn ra rồi, cả người mẫn cảm chết thôi, lại bị Tô Hoài gỡ trò thì càng thêm nhột nhột, âm thanh lọt khỏi cuống họng cũng thành những tiếng run rẩy thầm thì. Lục Viên cảm giác rõ rệt cơ thể Tô Hoài chợt nóng bừng, hơi thở cũng gấp gáp thêm mấy phần thì khóc không ra nước mắt, còn cổ đấm ăn xôi năn nỉ ỉ ôi cầu tía may mắn le lói sót lại: “Quay về đi, về đi rồi làm tiếp ưm giường ta muốn nằm trên giường”

“Nếu người còn muốn thuận lợi cưỡi ngựa trở về thì ít lời đi!” – Tô Hoài gặm nhẹ, trực tiếp lấp cái mỏ y lại.

☒_____

Lý do của chị Trọng Tiêu nhà ta: Tôi thề, không phải tôi bị kẹt H, mà là tôi thấy nếu viết tiếp thì văn sẽ bị loãng.

Ai nha nha, kỳ thực cũng có gì đâu, không phải cứ theo khuôn mẫu sao, mấy động tác tiếp theo các cô các cậu tự nghĩ đi ~~ tự động vận não đi chứ!

Đấy, là thế đó, vâng đúng là như thế, chúng ta chuyển sang chương 62 thôi =))

.
.
.
.
.

62. Chương 62: Hồi Gia

.

Khi Tô Hoài và Lục Viên trở về, Thảo nguyên đã bị bao phủ bởi tuyết, tuyết đóng thành tầng mỏng trên mặt đất, móng ngựa đập tuyết phát ra những tiếng đục trầm. Bởi một nguyên nhân mà ai-cũng-biết-là-gì-đấy nên ngựa bước rất chậm, rất chậm.

Cùng cười chung một con ngựa, hai người câu được câu không chuyện trò, đa phần là Lục Viên lải nhải, còn Tô Hoài thì thỉnh thoảng chọn thời cơ thích hợp mà đáp lại một câu nhằm tô điểm cho bầu không khí.

Lục Viên tỉ tê chuyện từ Thảo nguyên tới Trung nguyên, nào Nạp Cách Nhĩ có em bé, nào món váng sữa kim sa của lão A sao, nào tiểu oa nhi nhà Tam ca đầy tháng giống Tô Tân nhà mình, nào không biết Hoa Tử với Diệp Khanh thế nào rồi, nói và nói Lục Viên trề môi, nói y nhớ nhà.

Tô Hoài thoáng sững người, sau đó ôm chặt y vào lòng, cầm cọ lên đầu y, cọ hoài cọ hoài đến khi Lục Viên không chịu nổi xoay người lại trừng hấn, Tô Hoài cười, hôn lên bờ môi y.

Cứ thế rong ngựa cả chặng đường đến khi trông thấy đàn dê của Phú gia phía xa xa, đột nhiên Tô Hoài kéo căng dây cương.

“Ôi? Làm sao vậy?” – Lục Viên giật mình chưa hiểu.

“Phía trước có gì đó bất thường.”

Lục Viên nhìn theo hướng Tô Hoài thì phát hiện ra – quả nhiên đàn dê vốn rất ngoan ngoãn quy củ giờ đây lại chạy tán loạn thành một mảng lớn, dù trời hãy còn chưa tối nhưng vẫn có thể nhận rõ nơi trung tâm đàn dê có ánh lửa bập bùng.

“Hoài Chi! Chúng ta chạy lại xem sao!” – Lục Viên vội la lên, tiếp theo là lưng bị Tô Hoài ôm chặt, một tiếng “giá” cất lên cả hai đều phi như bay. Càng gần mục tiêu Lục Viên càng nhìn rõ, ánh lửa phía giữa đàn dê là do mấy hán tử Phú gia quơ ngọn đuốc, mà thủ phạm tạo nên trận hỗn loạn này là một bầy sói xông vào giữa đàn dê.

Cảnh tượng trước mắt đặc biệt rối loạn, đàn dê bị kinh hách chạy tủa ra chung quanh, đám trai tráng vừa đánh đuổi bầy sói vừa thúc ngựa ngăn đàn dê đang chạy loạn xạ. Không ngừng có những con sói tha những chú dê bị cắn chết đào tẩu, cũng liên tục có những con ngựa bị ngã xuống. Lục Viên cẩn thận nhìn kỹ mới phát hiện ra đó là một con sói vừa bị người đả thương ngã xuống, thừa dịp một con ngựa phi ngang qua đúng mồm nó mà vọt lên cắn vào bụng ngựa, con ngựa vỡ bụng, nội tạng đổ ra ngoài bị chính chân sau của nó dẫm nát, không lâu sau thì lăn quay ra chết.

Lần đầu tiên gặp cảnh huyết tinh kinh khủng thế kia khiến Lục Viên sợ hãi, Tô Hoài cũng sững ra nửa ngày mới nghĩ đến điều gì đó, mạnh mẽ kéo cương quay đầu ngựa.

“Hoài Chi!” – Lục Viên cả kinh.

“Ở đây chúng ta không giúp được gì, quay về xem các ca nhi trong nhà có nguy hiểm hay không trước đã!” – Tô Hoài hô lên một tiếng, thúc mạnh vào bụng ngựa.

Tới khi hai người phi về dãy nhà bạt mới chân thực xác minh sự bất an của Tô Hoài, một bộ phận nhỏ của bầy sói cũng công kích tới đây, hơn nữa bên trong lại chẳng có lấy một nam nhân.

Vẫn biết ca nhi trên Thảo nguyên dũng mãnh hơn Trung nguyên, nhưng giờ tận mắt trông thấy lại là một chuyện khác. Khi hai người chạy tới nơi thì thấy, một ca nhi trung niên tay lăm lăm xéng đối đầu với bầy sói, con Ngao cũng sửa inh ỏi cùng vật lộn với một con sói bê bết máu.

Ngay cửa nhà bạt là một con sói rất lớn đang ngoác miệng cắn về phía một ca nhi có tuổi, một ngụm cắn vào cánh tay ca nhi khiến hấn hét lên đau đớn, chú Ngao hộ chủ tức thì bổ nhào về phía con sói, ca nhi dùng tay cạy khớp hàm sói rút tay về, nhin đau đớn mà đập mạnh chiếc xéng lên đầu nó bằng tay còn lại.

Dưới tình huống này sao Tô Hoài có thể ngồi yên, hấn đặc biệt nghiêm khắc rì vào tai Lục Viên: “Mau! Vào nhà!” – nói rồi xoay người nhảy xuống ngựa, sau đó lấy một cây gậy sắt lao lên hỗ trợ. Dù sao Tô Hoài cũng là nam nhân có khí lực hơn hấn ca nhi, đầu tiên hấn xông tới giết con sói lớn nhất đang hung dữ tấn công ca nhi kia, sau đó Tô Hoài đẩy ca nhi kia vào trong nhà bạt.

Lúc này Lục Viên cũng không ngu ngốc mà chạy ra ngoài rước thêm phiên cho Tô Hoài, y chộp ngay một chiếc xéng làm đề phòng, chạy như bay vào nhà bạt. Trong lều có Nạp Cách Nhĩ, lão A sao với hai tiểu oa nhi, đứa lớn hơn đang run rẩy núp trong lòng lão A sao, đứa kia rưng rức khóc được Nạp Cách Nhĩ ôm chặt. Hai người vừa thấy Lục Viên chạy vào thì đều thở phào, Nạp Cách Nhĩ thều thào nói: “May mà người bình an trở về, Tấn Bố phát hiện không thấy người với nam nhân nhà người đầu mới lao ra ngoài tìm, ai ngờ vừa

ra đã thấy bầy sói đang tập kích lũ dê nên gọi hết nam nhân ra ngoài đuổi chúng. Cả bầy sói tập kích bên ngoài, người lại chưa về, ai cũng lo lắng sợ người làm sao”

“Ta không sao.” – Lục Viên đáp trấn an, y ném hai chiếc xẻng vào đồng than đang cháy, sau đó vội vàng ra kiểm tra thương tích cho vị ca nhi kia, một mặt xử lý vết thương, một mặt chú ý tình huống bên ngoài.

Kỳ thực lũ sói không đông, chỉ tầm sáu bảy con, con nào con nấy gầy nhom nhom, có lẽ do chúng đói quá. Bên ngoài còn một ca nhi tay xẻng đối đầu với lũ sói, thêm cả Tô Hoài với một con Ngao hung mãnh, lũ sói còn lèo tèo mấy con.

Lục Viên đoán, có lẽ bầy sói đói này đi săn vào buổi sáng nay, kết quả là bị người ngăn cản nên chúng bùng phát hung ác, được cái sói tuy là dã thú nhưng chúng cũng không chọi lại được người có vũ khí trong tay. Cấp tốc băng bó vết thương cho vị ca nhi xong, Lục Viên cầm hai chiếc xẻng đã bị nung đỏ, vén rèm cửa gọi Tô Hoài: “Dùng cái này!”

Tô Hoài vừa thấy đã hiểu ý, cầm hai thanh xẻng, đưa cho ca nhi kia một cái. Chiếc xẻng sắt bị nung đỏ trong than phát nhiệt, mới vung lên mình sói đã khiến chúng bị bỏng mà gào rú, kế tiếp liền kiêng kỵ không dám tiến lên nữa.

Tuy đây là một biện pháp hay nhưng không phải kế lâu dài, Lục Viên không để ý nhiều liền vọt ra khỏi nhà bạt, nhặt hai chiếc xẻng mà Tô Hoài bỏ lại mang về ném vào chậu than tiếp.

Không biết phía đàn dê sao rồi, chỉ mong mọi người mau chóng đánh đuổi lũ sói trở về.

Người và sói vẫn tiếp tục giằng co, Lục Viên không ngừng đưa tới những chiếc xẻng được nung đỏ, Tô Hoài không dám để y chạy ra nhặt nên mỗi lần đổi xẻng đều dựng cái cũ ngay trước trướng. Hắn và ca nhi kia đều biết không thể kéo dài nên cả hai đều liều mạng đánh đuổi lũ sói, cuối cùng đánh chết được hơn ba con thì tiếng vó ngựa của những nam nhân Phú gia trở về.

Người nhiều thêm, lũ sói hoảng sợ chạy, Tô Hoài cũng không quản chúng mà chạy ra hỗ trợ dìu dắt những người bị thương vào trong bạt. Lục Viên nhấp nhẩm không yên, y bỏ mặc sự can ngăn của Nạp Cách Nhĩ mà lao ra ngoài thì thấy Tô Hoài đang xử lý vết thương cho những người khác.

“Lạ Mễ Nhĩ! Người đã về! Làm ca lo lắng muốn chết!” – Tán Bố vừa thấy Lục Viên liền xông tới vỗ vỗ bờ vai y, Lục Viên thoáng thấy trên cánh tay Tán Bố cũng bị sói cắn chảy máu liền lôi gã đi băng bó.

Một đêm đầy hỗn loạn.

Những hán tử Phú gia không bị thương ở lại chỗ đàn dê để tìm kiếm những chú dê mất tích đồng thời trấn an chúng, chuồng dê cũng cần tu bổ lại. Những người còn lại trong khu nhà bạt thì nấu sữa khử hàn, chăm sóc những hán tử bị thương.

Tới khi Lục Viên cùng Tô Hoài chạy ngược xuôi vất vả xong đâu đấy trở về chiến trướng của mình thì trời đã tảng sáng.

“Này, hay là tiện thể ngắm luôn mặt trời mọc đi, ta chưa ngắm mặt trời mọc trên Thảo nguyên bao giờ đâu.” – khi tất cả đã xong xuôi, Lục Viên thoải mái cười, nhếch mày nhìn Tô Hoài rồi phóng mắt về phía bầu trời rạng Đông, đường chân trời bằng bạc mờ ảo những vệt dài đỏ sẫm.

“Không mệt sao?” – Tô Hoài vươn tay ôm vai y, nhẹ nhàng xoa bóp, Lục Viên thuận thể dựa đầu vào bờ vai hắn, lắc lắc.

Tô Hoài cũng bị thương, may là thương nhẹ, trên cánh tay bị móng vuốt sói cào vài vết máu, đã được bôi thuốc và băng bó cẩn thận. Nhưng ngay khi y trông thấy, trái tim y cũng nhói lên đau đớn.

Dám tổn thương người của y, lũ sói mắc dịch kia thiệt chán sống!

Lúc đó Lục Viên thực sự đã nghĩ như thế.

“Tiểu Viên, đừng ôm chặt thế.” – Tô Hoài rũ mi, nhăn mặt nhắc nhở.

“Làm sao nào, ta ôm một chút cũng không được sao!” – Lục Viên ngẩng đầu hậm hực, sau đó lại lập tức ôm chặt lấy thắt lưng Tô Hoài. Nếu hấn mà xảy ra cơ sự gì trước mình thì y sợ bản thân sẽ phát cuồng mất không có tiền đồ, đúng là không có tiền đồ, Lục Viên oán hận nắm thật chặt tay.

“Người ấy” – Tô Hoài thở dài thườn thượt, bị y ôm đến khó chịu, song hấn cũng không nên tiếng kháng nghị, chỉ giơ tay vuốt gương mặt y: “Sao không thả lỏng thân một chút chứ?”

“Thả lỏng thân cái đầu người ấy, người cho là đang thẩm tra phạm nhân đấy hả!” – Lục Viên hực hặc cãi cố, bên tai lại đỏ bất thường.

Tô Hoài thấy khả ái chết thôi, thế là kìm lòng chẳng dặng mà hôn lên vành tai y, thủ thi: “Ồ đây đỏ.”

“Người” – Lục Viên trốn trốn tránh tránh, Tô Hoài lại nâng cằm y lên, sau đó cười mà dán sát lại. Mặt Lục Viên nóng hồng, thở gấp, gương mặt Tô Hoài quá gần làm y lúng túng, không biết làm sao liền dứt khoát nhắm tịt mắt lại.

Sau đó nghe thấy Tô Hoài khúc khích cười, tiếp theo cảm giác thấy cằm bị kéo nghiêng sang, bên tai rành rọt từng tiếng: “Tiểu Viên, người nghĩ nhiều quá, ta chỉ muốn cho người ngắm mặt trời mọc thôi mà.”

“Đừng” một tiếng, mặt Lục Viên phùng cháy như có lửa, ngực phập phồng, y mở mắt, trước mắt là hào quang vạn trượng. Chỉ có điều, lúc này đây y đã chẳng còn tâm trí đâu đi ngắm mặt trời mọc nữa, trong đầu y chỉ nhắm đi nhắm lại một vấn đề —— vào lúc này, không biết mặt y và thái dương kia, rốt cuộc thứ nào hồng hơn?

63. Chương 63: Lại Có Thai

Sự kiện bày sới tập kích lần này làm Phú gia tổn thất không nhỏ, công tác giải quyết triệt để hậu quả phải kéo dài mất 3 ngày mới tươm tất. Cùng lúc đó, chiến công Tô Hoài anh dũng bảo vệ ca nhi cùng y thuật cao siêu nhất thời chiếm được sự tán thưởng rất lớn từ Phú gia, Lục Viên cảm thấy trong ánh mắt của những nam nhân trong nhà nhìn Tô Hoài cũng thêm vài phần tín nhiệm và thừa nhận.

Tuy rằng đó là chuyện tốt, nhưng tình trạng sức khỏe Tô Hoài ngày càng kém, thức ăn thức uống không quen cùng với khí hậu khắc nghiệt là nguyên nhân chủ yếu, sau hai ngày thổ tả thì dường như Tô Hoài gầy đi trông thấy, Lục Viên nhìn mà xót cả lòng, thế là y nhất quyết tìm Tấn Bố nhắc chuyện trở về Trung nguyên.

Lần đề cập này, thái độ y rất kiên quyết, y không thể vì muốn vừa lòng Phú gia mà cơ thể Tô Hoài chịu suy kiệt được.

Tấn Bố thấy Lục Viên kiên trì muốn về, tuy rằng vẫn muốn giữ y lại thêm bữa bữa nữa nhưng cũng chẳng còn cách nào khác, gã đành dẫn Lục Viên tới trưởng của A Sao, vừa vào ốc, Tấn Bố đã hỏi: “Lạp Mễ Nhĩ, dù sao Thảo nguyên cũng là nhà của người, chúng ta hy vọng người và Tô Hoài ở lại đây. Mấy ngày trước, ta đã thấy biểu hiện anh dũng của Tô Hoài mà coi hấn như một hấn tử xuất sắc, tuyệt đối không thua kém bất cứ một nam nhân Thảo nguyên nào, chúng ta tín nhiệm hấn, cũng tin rằng hấn sẽ mang lại hạnh phúc của người, ta cũng tin tưởng nếu ở lại đây Tô Hoài sẽ nhanh chóng dung nhập vào Phú gia, trở thành nam nhân cường tráng dũng mãnh của Thảo nguyên.”

Đã đoán chắc Phú gia có chủ ý này, nhưng chính tai nghe được vẫn khiến Lục Viên thoáng sửng người.

Tấn Bố thấy Lục Viên không nói gì thì tưởng y đang do dự, gã càng dốc bầu khấn thiết: “Về phần oa tử người thì chờ mấy ngày nữa thương đội tới Trung nguyên ta sẽ đón về đây. Lạp Mễ Nhĩ, từ nhỏ người đã uống nước sông Tạp Nạp[1], đã rong ruổi chơi đùa trên lưng ngựa, đã được A sao yêu chiều ôm vào lòng, người là một phần của Thảo nguyên, mọi người rất nhớ người, ở lại đi.”

Lục Viên bình tĩnh nhìn Tấn Bố, rồi nghiêng đầu nhìn người A sao hiền từ, chậm mỉm cười: “Tuy rằng đệ không nhớ những chuyện trước kia, nhưng tình yêu thương chiều chuộng của mọi người thì đệ cảm nhận

được rất rõ ràng, Tán Bố đại ca nói đệ là một phần của Thảo nguyên, đệ cũng coi Thảo nguyên cũng là một phần của mình mà!” – Lục Viên ngẩng đầu nhìn đôi mắt ngậm ý cười của Tán Bố, nói tiếp: “Thế nhưng, Tán Bố đại ca, huynh phải biết, Thảo nguyên không phải là tất cả. Có thể nước sông Táp Nạp đã thấm vào cơ thể này, có thể Phú gia đã dựng dựng sinh mệnh này, thế nhưng, hiện giờ trái tim này lại dành tất cả cho một người Trung nguyên. Hắn đã vì đệ mà chẳng màng nghìn dặm nẻo đường đến Thảo nguyên, thỉnh cầu người trong gia đình chấp nhận hắn, không tiếc bị người cười nhạo, chẳng ngại cơ thể hư nhược ăn những thức uống không quen, mặc khí hậu khắc nghiệt vẫn lẳng lặng ở bên chờ đợi ngày đệ muốn trở về Tán Bố à, huynh bảo đệ có thể ích kỷ nói với hắn rồi bỏ quê nhà vĩnh viễn chôn chân ở Thảo nguyên xa lạ này được ư?”

Hiếm khi thổn thức cả một mạch dài đầy nghiêm túc và đứng đắn thế này, Lục Viên liếm liếm môi nghỉ ngơi giữa quãng, chờ về mặt vốn hưng phấn của Tán Bố trở nên kinh ngạc, rồi dần chau mày, chờ tiếp lão A sao khe khẽ thở dài, y lại mở miệng nói tiếp: “Trung nguyên có một câu rằng: Lấy gà theo gà, lấy chó theo chó, chẳng lẽ trên Thảo nguyên không phải như thế ư? Chẳng phải ca nhi được gả từ những bộ tộc khác đều phải ở đây an cư lạc nghiệp bắt đầu cuộc sống mới sao? A sao, Tán Bố đại ca, người đầu tiên con gặp khi mất trí nhớ là Tô Hoài, hắn đã giúp đỡ bảo vệ con vượt qua chuỗi tháng ngày bất an và mờ mịt nơi đất khách quê người, cũng là khởi nguồn cho sinh mệnh thứ hai của con trên mảnh đất Trung nguyên, sống bên hắn, nơi đó con có một gia đình. A sao, Tán Bố đại ca, con cảm tạ ơn dưỡng dục, sự chăm sóc và bảo vệ của mọi người, con sẽ cố gắng làm tròn chữ “Hiếu” của phận làm con, nhưng hiện giờ, con muốn về nhà, xin đừng ngăn cản con.”

Thiết tha xiết bao tình, bao lý, đến độ Tán Bố và lão A sao không nói được thêm gì nữa, chỉ có điều rằng đầu óc Lục Viên lúc này lại không ung dung như vẻ mặt bên ngoài y biểu hiện.

Thật là Tô Hoài chết bầm, để về Trung nguyên với người mà bao nhiêu lời mất mặt ta đều nói hết rồi á, chờ khi trở về ta phải đòi cả vốn lẫn lãi trên người người!!!

“Lạp Mễ Nhĩ, lại đây.” – lão A sao trầm mặc một lúc lâu mới cười vờ tay với Lục Viên, y dạ dạ vâng vâng lại gần, ngồi xuống bên cạnh ông, gối đầu lên đầu gối ông, lão A sao nhẹ nhàng xoa đầu y.

“Lạp Mễ Nhĩ, con trưởng thành rồi, không còn là hài tử đến nói cũng không sôi trước kia nữa, A sao chân thành mừng thay cho con” – bàn tay lão A sao nhăn nheo và khô kiệt như mảnh cây già cỗi, bàn tay ấy nhẹ nhàng đặt lên vầng trán nhăn nhui của y: “Kỳ thực, ngay từ lần đầu tiên gặp hài tử Tô Hoài, ta đã biết, Lạp Mễ Nhĩ nhà ta tìm được một nam nhân tốt rồi, Lạp Mễ Nhĩ nhà ta đi theo nam nhân này sẽ không phải chịu ủy khuất. A sao già rồi, chẳng còn ham muốn gì nữa, hiện giờ ta chỉ mong sao đứa con xinh đẹp nhất – Lạp Mễ Nhĩ của ta có thể hạnh phúc.” – lão A sao mỉm cười, nếp nhăn trên mặt chồng chéo nhau, có chút rúm ró nhưng có cảm giác hiền từ đến lạ.

“Thực ra sáng sớm nay, thằng bé Tô Hoài có tới tìm ta, nó cũng nói giống con, còn quỳ xuống bảo chứng với ta sẽ thay Phú gia yêu thương con, che chở cho con, chiếu cố con gấp trăm ngàn lần, nó muốn ta tin rằng nó có thể đem lại hạnh phúc cho con. Khi ấy ta còn chần chừ, nhưng giờ ta tin rồi. Lạp Mễ Nhĩ, ta chúc phúc cho con” – lão A sao vẫn cười, nâng khuôn mặt y, hôn lên trán y: “Mang theo lời chúc phúc của ta trở về với người con yêu, về nhà đi.”

Chuyện rời khỏi Thảo nguyên đã được Tô Hoài và Lục Viên đồng tâm hiệp lực dành được chiến thắng viên mãn. Chỉ rằng là, trước khi đi, ấn tượng của Lục Viên về lão A sao từ một ông lão hiền từ an tĩnh đã trở thành một lão sao sao âm hiểm lừa gạt tiểu hài tử nhà mình phun nhả mấy câu rất chi là mất mặt

~

Thời điểm rời khỏi Thảo nguyên, thể trạng của Tô Hoài không được tốt cho lắm nên Tán Bố đặc biệt chọn trong thương đội một cỗ xe thoải mái nhất chở hai người. Phú gia tặng cơ man là đặc sản cho Lục Viên mang về, bao gồm cả lễ vật cho Tô gia, Tán Bố còn chọn cả những con dê cái cho sữa nhiều nhất cùng những chú dê đực khỏe mạnh nhất theo chân Lục Viên về Trung nguyên. Trước khi đi, Lục Viên cũng dặn dò kỹ lưỡng một phen, khai không ít đơn thuốc bổ thân cho Nạp Cách Nhĩ mới yên tâm.

Quãng đường trở về không gấp gáp như lúc đi, Lục Viên theo chân thương đội hầu như là vừa đi vừa du ngoạn. Tuy rằng vẫn mệt nhọc vì đường xá xa xôi nhưng Tô Hoài đã ăn lại thức ăn Trung nguyên, đồng thời với sự chăm sóc đặc biệt vì áy náy của Lục Viên mà hắn đã dần có chút da chút thịt trở lại.

Đúng gần một tháng Tô Hoài và Lục Viên mới vất vả về đến Tô gia, từ trên xuống dưới Tô gia đều nhiệt liệt ra nghênh đón, sau đó là thân mật một phen, còn giờ thì, đón nhận thêm một tin vui mới.

Lục Viên hoài thai rồi.

Vốn tưởng rằng cái thai thứ hai này sẽ không bị người trong Tô gia chuyện bé xé ra to như trước nữa, nào ngờ đầu sau mấy ngày Tô lão gia bồi dưỡng tình cảm với Lục Viên xong thì càng coi trọng vị thiếu ca nhi nhà mình hơn. Lần thai này còn hưng sư động chúng hơn cả lần trước, nào tắm bổ, nào che chở, dĩ nhiên còn đặc biệt chuẩn bị y phục mới lần đêm giường thoải mái ấm áp cho y.

Hành động của “lão tiểu hài” Tô lão gia vốn chỉ để thể hiện sự phấn khích của mình cũng khiến Tô Hoài phải nhăn mặt nhủ mày.

Tô Hoài bắt mạch đã suy đoán, cái thai thứ hai này đã được ba tháng. Từ khi về nhà đến nay đã được nửa tháng, xe ngựa cả đi cả về là tháng rưỡi, cùng với thời gian ở lại Thảo nguyên là hơn một tháng, vậy oa tử này có trên Thảo nguyên.

Kết luận này làm Lục Viên không khỏi hoài nghi, liệu có phải gã Tô Hoài này đã sớm phát hiện ra y tránh thai nên chỉ dối được thôi chưa đủ làm gã yên tâm, mưu đồ theo y tới Thảo nguyên không có biện pháp tránh thai mà nỗ lực làm y hoài lần nữa hay không?

Với cái tính giảo hoạt của Tô Hoài thì dám lắm.

Nhưng tâm tính Lục Viên lúc này lại không tranh đấu nhiều như trước, có lẽ, kỳ thực y cũng muốn sinh thêm cho Tô Hoài một đứa bé.

**

Thời gian thấm thoát thoi đưa, bụng Lục Viên lại gồ cao thêm lần nữa, bấy giờ Tô Tân đã gần hai tuổi, đã bi bô nói và nghiêng ngả bước đi rồi. Tô Hoài sợ Tô Tân sợ sẩy làm Lục Viên ngã nên có dám để nó ở một mình với y đâu. Từ khi mang bầu Tô Tân, Lục Viên đã biết Tô Hoài rất thích trẻ nhỏ, lúc này đây lại chính là con hấn nên vẫn có chút bất đồng.

Khi trước vì cục phiền phức trong bụng kia mà Tô Hoài cho y toàn quyền quyết định, vậy nhưng hiện giờ hấn lại đột nhiên thức tỉnh ý thức làm cha, thường ghé vào bụng y nghe ngóng, còn con nít tới mức vuốt ve mà thầm thì: “Của ta đó.” – sau đó ôm luôn cả Lục Viên lẫn ổ bụng to tướng mà rằng: “Tiểu Viên, người cũng là của ta.”

Vẫn biết tất cả đều phát triển theo chiều hướng tốt, song, lòng y vẫn còn một phần nhỏ khúc mắc.

Phần khúc mắc ấy, Tô Tân, chung quy vẫn không phải con ruột của Tô Hoài

64. Chương 64: Chờ Đợi

Đông qua xuân tới, ảnh hưởng từ trận mưa đá đợt nọ cũng dần được khắc phục, có vẻ như trần nhỏ càng bùng sức sống hơn. Đã nhiều ngày nay liên tục có người trong trần tới đặt rượu, Tô Hoài cũng tạm gác công việc trong hiệu thuốc, ở nhà vừa chiếu cố Lục Viên vừa trợ giúp việc nhưỡng rượu.

Tô Hoài bắt đầu ủ rượu, cũng chẳng có gì ngoài dự liệu cả.

Tô lão gia tuổi tác đã cao còn hay cậ mạnh, đã mấy lần liên ngất đơ trong hầm rượu, đến độ Hoa thúc chả dám để Tô lão gia làm việc cực nhọc nữa, ông vốn đã định gặp Tô Hoài “giải bày tâm sự”, ai ngờ cùng chiều hôm đó, Tô Hoài đã tự giác tự nguyện mà chủ động vào hầm chuyển rượu.

Lục Viên cảm thấy, khúc mắc của Tô Hoài có thể từ khi Tô Tân sinh ra, mà nay, khi ý thức làm cha đã hình thành trong hấn thì khúc mắc ấy cũng được giải khai. Tất nhiên, nếu muốn hòa giải nút thắt giữa Tô lão gia và Tô Hoài thì vẫn cần một cơ hội, mà cơ hội ấy hôm nay đã tới, tất cả chỉ xảy ra tự nhiên như thể thôi.

Ngày xuân ẩm áp, thêm cả vụ ủ rượu ảnh hưởng, bầu không khí trong Tô gia càng thêm phần nhiệt hoan.

“A sao! Quái vật trong bụng người đang động nè!”

Quá trưa hôm đó, Lục Viên đang ru Tô Tân ngủ lại bị nó lạnh lợi phát hiện ra. Nhất thời cả người nó rún lên, mắt tròn xoe như mèo nhỏ, mồm cũng ngoác thành một chữ O tròn ơi là tròn.

“Tân nhi, ta đã dạy con thế nào? Khi không có người khác con phải gọi thế nào?” – Lục Viên ký nhẹ vào đầu tiểu Tô Tân một cái, cạu hỏi.

“Ui ya” – tiểu Tô Tân mếu máo rứt cổ, bĩu môi: “Nhưng con có một cha rồi mà con gọi người là cha, vậy gọi cha là gì?”

“Gọi hẳn là A sao? À không được không thì gọi là nhị cha, thế nào?”

Tô Tân nghe mà đau cả đầu, giờ mấy ngón tay nên đếm đếm, A sao, cha, còn cả nhị cha Ồ, có người ngoài thì A sao vẫn là A sao, lúc có mình mình với A sao thì gọi A sao là cha Ồi, trước mặt A sao mà nhắc tới cha thì phải gọi là nhị cha nếu cha tới, A sao lại thành nhị cha Hu hu, sao mà rắc rối thế, nó vẫn là trẻ con mà, ông nội bảo trẻ con không nên suy nghĩ những chuyện phức tạp đâu

Tự đấu tranh tư tưởng hơn nửa ngày, tiểu Tô Tân mới chợt nhớ ra chuyện ban nãy, nó trợn mắt mà lườm cái bụng của Lục Viên: “A sao, không đúng không đúng nhị cha không phải không phải cha” – huhu, khó quá đi Tô Tân rưng rưng ngẩng đầu nhìn Lục Viên.

“Khụ khụ quên đi, vụ xưng hô đợi khi con lớn lên cha từ từ dạy, giờ muốn nói gì nào?” – Lục Viên bất đắc dĩ lắc đầu, vuốt lên chòm đầu xù xù mềm mềm của Tô Tân, sờ thích tận, rốt cuộc y cũng hiểu vì sao Tô Hoài lại thích sờ đầu y thế rồi.

Tô Tân nheo mắt chun mũi, vất vả lắm mới trốn khỏi bị cha chà đạp, nó hếch cằm tạo tư thế hiên ngang hùng hồn mà chỉ vào bụng y: “A sao yên tâm, chốc nữa con quái vật này mà chui ra, Tân nhi sẽ bảo vệ người!”

“Phì” – Lục Viên phì cười, lại sờ lại xoa đầu tiểu Tô Tân: “Bảo vệ thì miễn đi”

“Vì sao ạ?” – tiểu Tô Tân chớp chớp đôi mắt khờ dại hỏi, cật lực kéo móng vuốt Lục Viên khỏi đầu nó.

“Bởi vì nó cũng giống con, đều là con của A sao.” – đúng lúc Tô Hoài đi vào phòng, trông thấy một lớn một nhỏ đang ôm ấp nhau trên giường, cười nói.

Tô Tân nghe thấy tiếng cha thì hớn hở ngoái đầu gọi: “Cha! A nhầm rồi nhị cha? Á” – rồi hoang mang nhìn Lục Viên: “Vậy hiện giờ có người với cha cùng ở đây, thì con phải gọi cha là gì ạ?”

“Tất nhiên gọi là cha rồi.” – Tô Hoài cau mày, đến bên giường ngồi, véo mặt Lục Viên: “Người lại dạy ba lằng nhằng gì cho con vậy hả?”

“Có gì đâu” – Lục Viên hậm hực hừ hừ, vì cái quái gì mà y vừa phải phụ trách việc sinh đẻ lại vừa bị gọi là A sao, rõ ràng Lục Viên y là một nam tử hán nhá, thật mẹ nó không công bằng

Tô Hoài thấy vậy lại tưởng chừng cạu có do thời kỳ tiền sản, thế là hẳn vuốt bụng y thăm hỏi mấy câu, sau đó cười cười nhìn cái đầu tổ quạ của tiểu Tô Tân: “Tân nhi muốn một ca nhi hay một đệ đệ?”

“Ừm con muốn ca nhi để con có thể làm đẹp cho nó, con muốn đệ đệ để con có thể cùng nó đi chơi trò quan binh bắt thỏ phải Nhưng mà tiểu ca nhi mà tiểu Long kể bên cứ động tý là khóc, rồi, con muốn một đệ đệ!”

Nom cái vẻ cạu non của Tô Tân nghiêm túc phân tích mà Tô Hoài lẫn Lục Viên không nhịn được cười, Tô Hoài vừa nghe còn vừa ghé vào tai Lục Viên cười nói: “Hài tử này giống người, chẳng coi mình là ca nhi gì cả.”

Lục Viên nghe Tô Hoài trêu chọc liên tràng mắt với hẳn, y kéo tiểu Tô Tân vào lòng: “Tân nhi, chúng ta ngủ thôi.”

“Vâng A sao không đúng không đúng Nhị cha? Con muốn nghe chuyện cổ tích”

“Tân nhi, A sao đang có em bé, cần phải được nghỉ ngơi nhiều, con phải chiều cổ A sao thật tốt, không được tùy hứng làm A sao mệt, nghe chưa?” – Tô Hoài dịch vào bên trong giường, cởi giày, lên giường, hấn vươn tay tới hông y, xoa bóp, cũng quay ra hỏi Tô Tân: “Muốn nghe gì nào, cha kể cho nghe”

Giữa âm thanh dịu êm như nước của Tô Hoài ngày càng nhỏ dần, Tô Tân vốn đã chơi mệt đã lăn ra ngủ, Lục Viên cũng lim dim mơ màng, nhưng khi y thấy Tô Hoài đứng dậy liền bắt lấy ống tay áo hấn.

“Đi đâu đấy?”

“Ta tới hiệu thuốc một chuyến.” – Tô Hoài nói nhỏ, sau đó hôn nhẹ lên đôi mắt nửa nhắm nửa mở của Lục Viên, mỉm cười nhìn y ngửa ngửa mà nhú mày.

“Tới hiệu thuốc ư, chẳng phải huynh đã nói tạm thời hoãn không tới khám bệnh nữa sao?” – Lục Viên dụi mắt, muốn mở lại bị cơn buồn làm nó díp lại. Đôi mắt bị Tô Hoài vừa cọ vừa niết trêu chọc.

“Ừ, không ngồi khám bệnh nữa, chẳng qua mới đây lão bản mập nói rằng cha hấn qua đời, hấn phải về kế thừa gia nghiệp, hiệu thuốc sẽ đóng cửa. Mấy ngày nay ta đã thương lượng với hấn xem có thể bán lại hiệu thuốc cho ta không.”

“Huynh muốn mở hiệu thuốc?” – lúc này Lục Viên đã tỉnh hấn, y ngồi dậy đắp chăn cho Tô Tân, xuống giường, kéo Tô Hoài tới bên cửa.

“Không phải hiệu thuốc mà là y quán, người không muốn trong nhà có một y quán sao?” – Tô Hoài lúi ghé cho y ngồi.

“Y quán?” – mắt Lục Viên sáng lấp lánh, nhưng rất nhanh sau đó liền nhú lại: “Mua cửa hàng tốn không ít tiền đâu! Tuy rằng giờ buôn bán không còn căng thẳng như khi bị thiên tai nhưng cũng có được bao nhiêu đâu, hơn nữa lời lãi từ sữa dê chả đáng là bao, huynh lấy đâu ra bạc mà mua?”

“Yên tâm, ta lấy một phần trong nhà, số còn lại gom góp nhặt nhạnh từ chỗ khác, ta với lão bản mập cũng có chút giao tình, hấn đồng ý thư thư cho ta mấy ngày. Tiểu Viên, chuyện này người không cần bận tâm quá, cũng đừng lo nghĩ nhiều, chỉ còn ba tháng nữa hài tử xuất thế rồi, người chú ý cho mình hơn đi.” – Tô Hoài vừa từ tốn giải thích, vừa chậm rãi vuốt ve vòm bụng y.

Lục Viên gật đầu, lòng còn canh cánh mấy việc nhưng rồi cũng thôi.

“Tiểu Viên?” – Tô Hoài lấy làm kỳ lạ, gọi y, Lục Viên ngẩng đầu cười, khoát tay: “Được rồi, huynh nhanh đi đi, ta buồn ngủ! Đừng đứng đây quẩn lấy ta!”

Tô Hoài nhú mày, nhưng chung quy cũng không hỏi nhiều, xoay người ra cửa.

Ròng rã mười ngày trời, Tô Hoài thỏa thuận với lão bản mập chuyện chuyển nhượng cửa hàng và nhân công, gia cụ và vài thủ tục khác. Lão bản mập không vội đòi tiền, cũng không thúc giục Tô Hoài thanh toán trong một lượt, thêm việc ông ta cần gấp nên đã để Tô Hoài chiều cổ vị ca nhi đang bụng mang dạ chửa ở nhà trước. Đoán chừng phải ba tháng sau mới chuyển hết cả cửa hàng nên lão bản mập về nhà trước một chuyến chỉnh lý gia vụ, một tháng sau quay lại giải quyết chuyện cửa hàng sau.

Và thế là Tô Hoài đã hoàn toàn gác việc trong hiệu thuốc sang một bên, toàn tâm toàn ý về nhà trông nom việc nương rộ lẫn chăm sóc Lục Viên.

**

Lục Viên bước vào thời kỳ hậu thai, bụng nhô cao tợn. Do lần này được chăm chút cẩn thận nên còn to hơn nhiều so với lần có Tô Tân, vừa nặng lại vừa bự đến nỗi mỗi khi đứa bé lăn qua lăn lại là y như bị chiếc móng sắt đá phải, bị giày vò chết thôi.

Mà lần trước do quá bất ngờ cộng thêm nhiều chuyện phiền phức nên Lục Viên có linh ngộ được những quái bệnh của việc mang thai đầu, giờ thì tất cả nó hiện hết lên cái thai thứ hai. Khẩu vị thường ngày bị biến đổi thì thôi, càng gần ngày sinh nở tính tình Lục Viên càng cáu kỉnh, đôi khi chẳng vì lý do gì cũng bùng phát lửa giận.

Cả Tô gia, từ Tô lão gia đến tiểu Tô Tân nhỏ bé vô tội cũng bị y giận chó đánh mèo mắng xơi xơi, tất nhiên người xui xẻo nhất là người ở bên y nhiều nhất – Tô Hoài, nghe y thường xuyên ca cẩm còn là nhẹ, phạm

lạ khi cảm thấy bụng khó chịu muốn trút là bao nhiêu tội lỗi y đổ hết lên Tô Hoài – người đầu sở gây ra mọi chuyện.

Bởi thế mà bất kỳ thành phần nào trong Tô gia cũng đều mong ngóng hài tử này mau mau ra một chút, song song với đó là trên dưới Tô gia không ai không bội phục tính cách ôn hòa hiếm có của Tô Hoài.

Cứ thế mục đích chung được quyết tính, ngày sinh đẻ cũng dần trôi qua, bụng Lục Viên lại vẫn không có động tĩnh gì. Tô gia bắt đầu lo lắng, Lục Viên càng thêm bức bối hơn, cuối cùng đợi được tới ngày thứ mười, bụng y vẫn không có dấu hiệu sinh, Lục Viên bèn bảo Tô Hoài chuẩn bị thuốc trợ sản.

Hài tử lần này to lớn khác thường, lại lần khẩn không muốn xuất thế, Lục Viên bắt đầu thực sự lo lắng, lần sinh này, ngàn vạn lần đừng khó sinh!!

65. Chương 65: Khó Sinh

Lục Viên uống thuốc trợ sản nằm trên giường chờ đợi, Tô Hoài ngồi cạnh bên.

Nam nhân vào phòng sinh là chuyện xấu, nhưng Tô Hoài nhất quyết muốn vào, Tô lão gia không lay chuyển được cũng đành mặc hần, tất cả những người còn lại trong Tô gia đều nôn nóng đợi bên ngoài.

Sản sao sao đã sớm được mời đến nhưng dựa theo ý của Tô Hoài đợi ở gian ngoài, bao giờ hần gọi mới được vào, Diệp Khanh cũng được kêu tới hỗ trợ, tất nhiên cũng bị Tô Hoài nhốt ở bên ngoài.

Phòng trong, Tô Hoài cầm tay Lục Viên, vẻ mặt nghiêm túc, ngữ khí cứng rắn: “Tiểu Viên, nếu chốc lát nữa khó sinh thật, ta cũng mặc kệ mặt mũi người mà gọi sản sao sao vào!”

Lục Viên biết lần này rất nghiêm trọng, y cau mày nhìn qua ổ bụng cao bóng kia, gật đầu.

Qua gần một nén nhang, thuốc trợ sản bắt đầu phát huy tác dụng, Lục Viên cảm thấy bụng bắt đầu đau, nhưng vẫn trong phạm vi y chịu đựng được. Nhân lúc đó Tô Hoài liên tục đút cho y ăn bảo trì thể lực, sau đó trấn an vỗ về Lục Viên đợi hài tử xuất thế.

Sự chờ đợi dường như vẫn xa xôi không thấy bến.

Lục Viên thấy bụng y đau rất bất quy tắc, không phải đau quặn đến mức không chịu đựng được mà cơn đau âm ỉ làm lòng y bức rức không yên. Lục Viên thấy cứ thế vậy cũng không được, thế là bảo Tô Hoài ra kêu mọi người nghỉ ngơi trước, đừng chờ ở cửa, sẵn tiện an trí chỗ ở cho sản sao sao. Còn y thì nằm vật trên giường, động cũng lười động, cơ thể mệt rã rời, thiếp được một lúc lại vì cơn đau mà bật tỉnh. Cứ thế lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần, hai ngày đau qua đi, y không dám uống thuốc trợ sản thêm nữa.

Trong hai ngày đó sản sao sao có đến ngó qua một lượt, dặn dò y xuống giường đi lại một chút, Lục Viên cũng đồng tình, đi lại giúp em bé mau ra hơn, và thế là y để Tô Hoài đỡ đi lại vài vòng trong phòng. Lục Viên hết hơi hết sức, trên cơ bản đều đổ hết lên người Tô Hoài, vừa đi đầu óc vừa bòn chòn, y biết cơ thể này hư nhược, lần trước sinh non là do có ngoại lực trợ giúp, lần này có khả năng là do thiếu sản lực nên tới tận giờ mới chưa sinh ra được

**

Ngày lại trôi qua.

Hôm ấy đang đi lại trong phòng đột nhiên Lục Viên đau kịch liệt, phần hông không sao đứng thẳng, y nghe thấy tiếng Tô Hoài hô lên lo lắng, sau đó giữa hai chân chợt nóng, vỡ nước ối.

“Hoài Chi vỡ rồi, huynh đỡ ta lên giường!” – Lục Viên bỗng hưng phấn, thế này có là gì so ba ngày dằn vặt vừa qua, Tô Hoài cũng chẳng chờ dúi y nữa, hần bế xốc y lên giường. Sản sao sao cũng kích động, kêu trợ thủ tiến vào chuẩn bị đồ nghề đỡ đẻ cho Lục Viên.

*

“Sản đạo mở tám chỉ!” – Lục Viên vẫn không cho những người khác ngoài Tô Hoài nhìn sản đạo của mình, nghe Tô Hoài nói xong, y lại hít sâu một hơi, vốn tưởng rằng kế tiếp sẽ thuận lợi tiến hành, ngờ đâu cổ sức nửa ngày rồi mà em bé vẫn chưa ra.

“Không được, ta thấy sản đạo của ca nhi nhà ngươi quá hẹp, hài tử này lớn lắm rồi, nên bị kẹt” – sản sao sao lòng như lửa đốt, lau hồ môi túa đầy trán, Lục Viên vì sản đạo mở mà chảy máu đầm mấy băng vải rồi, nếu cứ để thế thì đừng nói là hài tử, mà ngay cả người cũng mất máu mà chết mất.

Bấy giờ Lục Viên đã đau chẳng còn bao nhiêu sức lực, y chỉ cảm thấy phía dưới kia có dòng nhiệt cứ ồ ồ tuôn, vị ca nhi đỡ để đứng bên đưa tới thứ gì là y lại máy móc chịu đựng uống hết, tay nắm chặt bàn tay Tô Hoài mới cảm thụ được đôi phần chân thực.

Tô Tân sinh non, lại nhỏ nên dễ hơn nhiều so với hài tử đủ tháng, giờ đây y mới chân chính cảm nhận được thế nào là sinh dễ.

Trong phòng nóng nực bí bách, thần trí Lục Viên có chút mê sảng, cơn đau và áp lực trong bụng làm y không thể suy nghĩ được gì, chỉ nghe theo tiếng sản sao sao, mù quáng mà dùng lực, những cơn đau quặn thắt làm y nhiều lần suýt ngất.

Cứ thế mơ mơ màng màng không biết bao lâu, ý thức Lục Viên bắt đầu rời rạc, cảm giác tay Tô Hoài siết chặt tay y mấy lần, rồi sau đó không còn nghe thấy gì nữa. Lục Viên giác như sức lực cơ thể này đã đến cực hạn rồi, thoáng ngất rồi lại đau mà choàng tỉnh, ngất tỉnh tỉnh ngất qua bao lâu, y mơ hồ nghe thấy sản sao sao nói với Tô Hoài.

“Tô thiếu gia, đã năm canh giờ rồi, nếu hài tử còn không ra sẽ bị nghẹn chết trong bụng mất. Ta thấy hiện giờ ca nhi nhà ngươi hết sức rồi, máu chảy nhiều lắm, y không chống đỡ được đâu, Tô thiếu gia quyết định đi!”

Quyết định??

Lục Viên nghe thấy mấy chữ này mà thoáng tỉnh, cau mày muốn mở miệng lại nghe thấy sản sao sao hỏi: “Giữ người lớn hay hài tử?”

Ôi mẹ nó, đoạn đối thoại cũ rích này sao lại dính lên người Lục Viên y cơ chứ?!!

“Người có đỡ dễ không! Ta có thể!” – Tô Hoài chưa kịp trả lời, Lục Viên đã dùng sức lực cuối cùng mà rống lên, rồi y thở hổn hển, siết chặt tay Tô Hoài lắc đầu: “Người đừng nghe người ta nói liều, ta cũng là đại phu! Ta còn ở đây, không thể từ bỏ được. Người có biết nếu giữ người lớn sẽ phải làm thế nào không? Sẽ phải trực tiếp giết chết thai nhi, sau đó lấy ra, người nhẫn tâm thế sao?”

“Tiểu Viên!” – Tô Hoài nhíu chặt mày, vẻ mặt giận dữ tới đáng sợ, tay lại nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán y: “Người có biết người chảy bao nhiêu máu không? Có biết hiện giờ sắc mặt người nhợt nhạt thế nào không?” – đoạn hần quay sang nói với sản sao sao: “Giữ người lớn! Nghìn vạn lần đừng để y có gì sơ sẩy!”

“Tô Hoài khôn kiếp!” – Lục Viên bực mình không cho sản sao sao chạm vào mình, rồi lại bị Tô Hoài kìm chặt, muốn tránh cũng không sao tránh được, y liền cắn mạnh vào cổ tay hần, thẳng đến khi vị tanh tràn miệng Tô Hoài vẫn không buông.

“Ta có thể! Người phải để ta sinh!” – Lục Viên gần như phát cuồng, mắt y đỏ hồng, y biết, nếu giờ khắc này Tô Hoài không để y cố gắng, chắc chắn y sẽ hận hần suốt đời.

“Tiểu Viên” – Tô Hoài nhìn bộ dạng điên cuồng của y mà lòng hần thất lại.

“Hài tử không ra được không phải do cốt cách ta mà do ta không có sức, sản đạo không đẩy người giúp ta ẩn bụng đi, ta sẽ dùng sức, con còn sống mà, sao có thể bảo giết là giết được chứ!” – Lục Viên run rẩy, cố sức mà rống lên, sản sao sao thấy y vậy cũng muốn thử một lần, giả như nếu ẩn thành công không chừng có thể sinh được hài tử.

“Cho người nửa canh giờ, nếu hài tử không ra thì không sinh nữa!” – Tô Hoài khó chịu đáp ứng, sau đó ra giúp đỡ sản sao sao đỡ dễ, sản sao sao xoa bóp nhẹ nhàng trên bụng Lục Viên, sau đó ẩn xuống.

Đau, đau quá!

Lục Viên đau đến trắng cả đầu, tay chân đều co quắp hết lại, y vẫn liều mạng mà dùng sức, đầu óc rỗng tuếch và trắng xóa, chỉ biết mình phải gắng sức, phải gắng sức, dùng lực, và dùng toàn lực

“Ô thiếu gia, người xem, đầu đứa bé ra rồi! May quá, Ô ca nhi, cố dùng sức thêm nữa, cố lên!”

Lục Viên thở hắt một hơi, cả người run rẩy, vị ca nhi đỡ để đứng bên lại cho dứt cho y thứ gì đó, Lục Viên bắt chập tất cả lập tức nuốt trọn, sau đó là gắng sức

Y cảm thấy rõ rệt xương sườn mình đau thắt, y biết đó là hải tử muốn sống tự đẩy bản thân ra ngoài. Đôi mắt đã nhòa lệ, lòng y chợt dâng luồng sóng sức mạnh vô hạn, hừ hừ mấy tiếng, liều mình

“Oaaaa”

Tiếng trẻ con khóc nỉ non xé toạc không gian đông đặc và bức bối, Lục Viên thoát lực đổ về giường, toàn thân xụi lơ mệt lử, mí mắt díp lại yêu cầu được ngủ, tiếng Tô Hoài nhỏ nhẹ bên tai: “Tiểu Viên, người cực khổ rồi, là một nam nhi.”

Lục Viên muốn mở mắt nhìn, song mí mắt kiệt lực bất động, chỉ có tâm trí y là tự nhủ rằng – đời này không bao giờ để nữa.

Rồi đột nhiên, bụng lại bắt đầu đau, y cau mày, rên khê thành tiếng.

“Ôi trời, hình như còn một đứa nữa!”

Sản sao sao ré lên một tiếng kinh thiên động địa, Lục Viên vì đau mà thất thanh hô hào, rất nhanh sau đó sản sao sao lại tiếp tục ra ẩn bụng y, Tô Hoài cũng siết chặt tay y.

“Ô ca nhi, dùng thêm sức đi, sản đạo đã mở rộng rồi, lần này sẽ dễ hơn thôi!”

Y cũng muốn dùng sức lắm chứ, nhưng giờ đây ngón tay y còn chả nhúc nhích được nữa là, lấy đâu ra sức mà dùng

Lục Viên đau khổ hừ hừ, đầu thì chửi rửa, nhưng vẫn cố, cố, cố gắng, cắn môi. Mùi tang rỉ xuống cuống họng, cơn đau làm y thoáng tỉnh, ngum lớn ngum nhỏ thở lấy thở để, y lại cố.

Sản sao sao vẫn cổ vũ, chỉ thấy sức lực cả đời này y dùng hết rồi, hận không thể chết luôn đi cho rảnh, nhưng rồi cứ đến những giây phút tưởng như y sắp bỏ cuộc thì những cái đập đá của hải tử trong bụng muốn xuất thế lại thành nguồn sức mạnh giúp y kiên trì.

Một đêm dài đằng đẵng, cuối cùng y chỉ nhớ mang máng mỗi một câu sản sao sao hô lên rằng: “Ra rồi!” – sau đó thì lịm đi.

Lục Viên mê man nhiều ngày liền, cơn sốt hậu sản dày vò liên miên, vô tri vô giác nằm trên giường, tỉnh lại bị ép uống bát thuốc, uống xong lại tiếp tục mê man. Niềm vui mừng hân hoan đón chào 2 hải tử trong Tô gia cũng vì tình trạng sức khỏe của Lục Viên mà giảm đi mấy phần. Tô Hoài thì càng ngày càng lo lắng, ngày ngày chăm sóc y, một tác cũng không rời, chỉ sợ vừa rồi thôi là y sẽ xảy ra cơ sự gì.

Trông bộ dạng hôn mê của Lục Viên mấy ngày nay cũng thật dọa người, y luôn mê sảng lắm nhảm những điều gì đó, Tô Hoài ghé lại gần cũng không nghe rõ, mỗi lúc như thế hẳn chỉ biết nắm thật chặt tay y cầu y tỉnh táo lại.

*

Hôm đó, Tô Hoài như thường lệ lau người cho y, chải vuốt mái tóc bết mồ hôi của y, ngón tay mơn trớn khuôn mặt hồng au của y, nó vẫn nóng như trước, hẳn lại yêu thương mà khê vuốt.

“Cha, A sao khó chịu lắm phải không? Sao A sao cứ cau mày hoài vậy ạ?” – tiểu Tô Tân kiễng chân ngược nhìn bên đầu giường, đôi mắt đơn thuần chớp chớp, trề môi rầu rĩ hỏi. Mấy ngày nay, tiểu Tô Tân vẫn oán giận A sao sinh hai đứa em thì quên mất nó, nó tủi thân lắm, vừa nói vừa không cam lòng mà nắm tay Lục Viên.

“A sao con mệt mỗi quá, cần ngủ nhiều thêm một chút, Tân nhi ngoan, chúng ta đừng làm ồn nhé.” – Tô Hoài bắt cánh tay không an phận của tiểu Tô Tân, bế nó ôm vào lòng. Tô Tân mi mục như họa, khuôn

trắng mềm mại trắng trẻo, đôi mắt như nước sáo, khoe mắt chân mày rất giống Lục Viên, Tô Hoài lại vươn tay ra nhẹ vuốt, sủng nịnh vô cùng.

“Cha ơi, vì sao A sao lại mệt như vậy ạ?” – tiểu Tô Tân quay ra nhìn gương mặt mê mệt ngủ của Lục Viên, thì thào hỏi.

“Ừ, là cha không tốt nên A sao con mới mệt như vậy.” – nhu nhu đầu Tô Tân, Tô Hoài thở dài, lòng chất đắng, không phân rõ là cảm động nhiều hơn hay yêu thương nhỉnh hơn. Ngón tay đan vào mái tóc tiểu Tô Tân, Tô Hoài hỏi: “Tân nhi đã thấy đệ đệ chưa?”

Tiểu Tô Tân vừa nghe đã nhăn mặt chun mũi, hừ: “Cha gạt con! Chúng nó chẳng khả ái gì cả, bẩn lem lem, xấu lắm!”

Tô Hoài cười cười: “Đó là đệ đệ con.”

“Không phải đâu nha! Con đẹp hơn chúng nhiều! Cả hai đứa chúng nó là tiểu quái vật thì có!”

“Ăn nói hàm hồ, lại ngứa mồm rồi hả!” – từ trên giường bỗng vang một câu như thế, cả Tô Hoài và tiểu Tô Tân đều đồng loạt giật mình, quay ra nhìn mới thấy Lục Viên tỉnh từ lúc nào không hay, gương mặt hây còn hồng hồng, nhưng có tinh thần hơn, mà tinh thần này đại thể là do tức giận.

“A sao!” – tiểu Tô Tân hét lên hoan hỉ, nó bổ nhào tới cọ cọ.

Lục Viên nhăn mặt, y vốn phó tay với hài tử dính người này, Tô Hoài lại chỉ nhấc tay một cái đã ôm ngang tiểu Tô Tân trở về, thăm thì với nó câu gì đó là nó an phận hẳn, còn ra vẻ rất hiểu chuyện lễ phép thưa: “Vâng, A sao vừa mới tỉnh, phải bắt mạch rồi uống thuốc, con không quấy rầy A sao nữa đâu, con ra ngoài thông báo với gia gia và Hoa gia gia” – dứt lời, nó lạch bạch lạch bạch chạy ra ngoài.

“Thằng nhóc con này với ta thì tùy hứng, mà với huynh lại ngoan ngoan phục tùng gớm!” – Lục Viên hừ thành tiếng, tuy rằng đã tỉnh nhưng vẫn còn vài phần hư nhược.

Tô Hoài cũng không để tâm nhiều câu nói mát của y, hẳn chỉ dụi dằm nhìn y thật kỹ như thể nhìn bao nhiêu cũng chưa đủ, tay kéo cổ tay y, bắt mạch, ôn nhu nói: “Thân thể thế nào, còn khó chịu không?”

“Lời thừa! Ta nói cho huynh biết, đây là lần cuối cùng, sau này có chết ta cũng không sinh đâu!” – Lục Viên hung hăng nguyền Tô Hoài một cái cho bõ tức, tinh thần khá lên thật.

Tất nhiên Tô Hoài không tức, hẳn mặc cho y trút giận, ngấm nhìn y đã mắng chửi đã rồi mới vươn tay sờ lên khuôn mặt y: “Được rồi, mới tỉnh có đói không? Ăn chút gì đó trước rồi mắng tiếp.” – nói rồi Hoa Tử bưng đồ ăn vào. Nguyên là nó đã thấy tiểu tiểu ca nhi gào thét âm ỉ khắp nhà rằng A sao đã tỉnh nên đã chạy đi chuẩn bị cơm cháo ngay, cũng biết tổng thiếu gia nhà mình nhất định phải cùng thiếu sao sao thân mật mấy câu nên đứng ngoài chờ thời cơ thích hợp mới vào.

Hoa tử thề, khụ khụ, nó thực sự không nghe lỏm thật đấy

**

Tối hôm đó, Lục Viên đã lên tinh thần trông thấy, cũng không còn sốt như trước, lúc này đây y mới thấy song bào thai mình lao lực sở sinh.

“Bảo sao mà khó, ra là song sinh” – Lục Viên và Tô Hoài mỗi người ẵm một đứa, hai bé con đều đang ngủ, đôi mắt híp dài nhắm tịt thành một đường chỉ, khuôn mặt hồng hào mới chào đời, miệng nhỏ chu chu, trông đáng yêu lắm. Song sinh quả nhiên giống nhau như đúc, ngay cả Lục Viên cũng không phân biệt được đâu là ca ca đâu là đệ đệ.

Tô Hoài chỉ đứa trong lòng mình, rồi chỉ đứa trong lòng Lục Viên, tuyên bố từng cái tên mà Tô lão gia đã vất óc suy nghĩ: “Ban đầu định đặt là Tô Văn, Tô Mặc, kết quả là khi hài tử vừa chào đời lại đổi thành Tô Niệm, Tô Ân, lão ta muốn hướng về người”

Y chăm chú nhìn bé con quần tã không cục cựa trong lòng, mồm lại lẩm bẩm: “Được, nếu đã hướng về ta thì đứa bé này tên là Tô Yêu đi, sau đó không sinh nữa!”

Tô Hoài bật cười, tay lại nhu đầu y, rồi đột nhiên Lục Viên như bừng tỉnh đại ngộ ngẩng đầu nhìn chăm chăm Tô Hoài: “Nghe thấy không đấy, ta nói ta không sinh nữa, người lập cam kết đi!”

Tô Hoài nom vẻ chổng nách chổng hông hùng hùng hổ hổ của y mà phì cười, tay chọt chọt má y, thân thiết bảo: “Ừ, theo ý người.”

“Nói suông không tính, mau lập cam kết đi, nếu người làm ta sinh nữa thì sao hả? Phải phạt người thế nào?”

Tô Hoài lắc đầu, chồm tới hôn chóc lên đôi mày nhíu chặt của y: “Phạt à một năm không lên giường với người, thế nào?” – âm thanh cuối cùng cực kỳ u tối, mặt y hốt nhiên bừng đỏ, tiếp sau đôi môi đã bị Tô Hoài cướp.

Mặt đỏ, lòng ngứa ngáy, đầu óc đầy tình ý ngọt lịm, còn đâu mà đào sâu đuối tận lời hứa hẹn kia nữa.

Nào biết rằng cái gọi là nghiêm phạt kia có khác gì không phạt đâu cơ chứ. Song, cho tới tận nhiều năm qua đi, sau lần thứ hai gia tăng thêm 2 miệng ăn cho Tô gia y mới ngó ra, nếu quả thật y có em bé thì liệu Tô Hoài có không lên giường với y cả năm thiệt hay không?

66. Chương 66: Vĩ Thanh

Lần sinh thứ hai này quả thật đã làm Lục Viên tổn thương nguyên khí nặng nề, phải dưỡng tận ba tháng mới được Tô Hoài chấp nhận cho y ra ngoài. Đạo này Tô Hoài bận bịu việc tiếp nhận hiệu thuốc của lão bản mạp, Lục Viên vừa tham mưu cho hắn vừa tiếp tục nối tiếp sự nghiệp sữa dê, hàng ngày vẫn lôi kéo Hoa Tử rong quây ra ngoài như trước.

Tiểu Tô Tân đã được hai tuổi rưỡi, trắng trẻo mập mạp đáng yêu lắm lắm, chân tay cũng rắn chắc thần kỳ, ngoài Lục Viên và Tô Hoài ra thì nó thích đeo bám Diệp Khanh nhất, suốt ngày quấn quýt lấy Diệp Khanh mà nheo dáy nó công phu quyền cước. Vì chuyện này mà Tô lão gia ôm không biết bao nhiêu hũ dấm chua, nhưng rồi vẫn thất bại, thế là ông lão chuyển chiến dịch tấn công từ trứng nước sang hai đứa cháu mới chào đời.

Cũng chính vì Tô gia nuôi ca nhi bằng sữa dê, trẻ lớn lên khỏe mạnh rắn chắc mà dấm bữa ngược về trước thôn trấn bị dịch truyền nhiễm hoành hành lại chỉ có ca nhi của Tô gia không bị. Hoa Tử lại là chủ nhân của chiếc lưới dẹo quẹo lắt léo trăm đường, lời từ miệng nó nhả ra thì một đồn mười, mười đồn trăm, cả trấn ai mà không biết ca nhi Tô gia uống sữa dê càng ngày càng khỏe, làm sao mà bị bệnh chứ. Bởi thế mà việc buôn bán của Lục Viên cứ lên như điều gặp gió, chỉ sau hai tháng mở hàng đã thu hút được hàng tá khách hàng, còn nhận cả đơn đặt hàng đặt trước như bán rượu, ngày ngày y chở hàng tới tận cửa.

Việc buôn bán đi vào quỹ đạo, Lục Viên liền giao công tác cho Hoa Tử, còn y thì theo chân Tô Hoài tất bật mở y quán, tất nhiên y đóng vai đại phu rồi. Lục Viên dùng kiến thức y học kiếp trước trong việc giúp đỡ dựng phu, lo liệu vấn đề ngừa dưng hạn chế dưng vân vân, nhất thời, cuộc sống càng thêm phong phú hoan hỉ hơn.

Rốt cuộc y cũng có cơ hội đại triển tay nghề, toàn tâm toàn ý học y thuật, khắc khổ nghiên cứu, thỉnh thoảng còn hí hoáy làm mấy thí nghiệm kỳ quái gì đó. Ban đầu Tô Hoài còn chẳng để ý, tùy cho y nghịch ngợm, nhưng tới một ngày, khi thí nghiệm ấy được thực thi trên người mình thì rốt cuộc Tô Hoài mới chết điếng.

“Đây là cái gì?” – bên trong màn cảnh xuân vô biên, mà Lục Viên lại đang táy máy trong tay một thứ đồ chơi cổ quái, rất chi là sát phong cảnh.

“Ruột dê!” – Lục Viên thản nhiên trả lời.

“Ta biết là ruột dê rồi, ý ta là người cảm nó làm gì?” – vẻ mặt Tô Hoài bất thiện.

“Vậy ta hỏi lại ngươi, rõ ràng ta đã bảo đừng phóng ở bên trong, ngươi tuân thủ được mấy lần?” – Lục Viên trợn mí, tuyệt không sợ Tô Hoài.

“Ngươi vẫn chưa nói cho ta biết ruột dê này thì có liên can gì” – lúc này đây sắc mặt Tô Hoài đã đen thiet là đen.

Lục Viên lắc đầu, tỏ rõ vẻ dằn gậy tay trâu rồi bắt đầu kiên trì giải thích: “Đây không phải ruột dê thường đâu, ta đã phải vất vả chạy đến không biết bao nhiêu cửa hàng thịt mới chọn được chiếc ruột dê thích hợp nhất này đây, kích cỡ nhỏ gọn mà ngay cả nước cũng khó rò nhá”

“Thì sao?” – Tô Hoài nheo mắt.

“Thì sao à khụ khụ, ta biết giờ không thể cầu huynh phóng ở bên ngoài, dù sao muốn phanh lại cũng đâu có dễ. Không bằng huynh dùng cái ruột dê này bọc ra ngoài? Cái ruột dê này mềm lắm nhá, cũng không rò rỉ, vừa dùng để tránh thai nữa! Hoài Chi, huynh nói xem cách của ta có hay không? Á Hoài Chi? Sắc mặt huynh không tốt lắm, khó chịu hử?”

“Tiểu Viên, ngày mai ngươi không cần tới y quán.”

“Ể, vì sao?”

“Vì ta sợ ngươi vất vả.”

“Vất vả, sao ta lại vất vả?”

“Chờ lát nữa ngươi biết ngay”

Tiếp theo, cả gian phòng chỉ còn ngập tiếng khóc lẫn âm thanh rên rỉ sợ hãi của Lục Viên, tròn một đêm.

**

Ngày lại nối đuôi nhau êm đềm qua đi, nháy mắt, Tô Tân đã 5 tuổi, đôi song sinh cũng lên 2 – tuổi đĩnh người. Tô gia lại đón thêm chuyện hỉ, Hoa Tử thành hôn, về phần đối tượng thì tất nhiên là Diệp Khanh – người bị Hoa Tử truy đuổi mãnh liệt suốt 5 năm qua.

Về chuyện này, rõ ràng Tô Tân còn vui hơn cả Hoa Tử, từ khi Diệp Khanh đáp ứng dạy võ thuật cho nó thì địa vị của Diệp Khanh đã vượt qua cả Lục Viên và Tô Hoài, trở thành vị sư phụ quan trọng nhất của nó. Tất nhiên là khi đứng trước sự uy hiếp siêu cường của cha thì tước hiệu này tự động biến thành con-yêu-quý-cha-nhứt-trên-đời, đứng thứ nhì mới là vị sư phụ thân yêu của nó, mà tiếng “cha” này thực chất là A sao nó khi 2 người ở một mình với nhau đó mà, khụ khụ tất nhiên A sao cũng quan trọng lắm, chẳng qua trong cảm nhận của nó thì A sao nó là người đáng yêu nhất, nhẹ dạ nhất và dễ bắt nạt nhất, quan trọng cũng là vì phương diện này thôi hà.

“A sao, A sao, Hoa Tử thúc thúc có nhà không ạ?” – hôm đó, vì vị sư phụ thân yêu của nó thành thân, Tô Tân đành gác công việc chơi bời giữa chừng để về nhà sớm một chút, vừa vào cửa đã quần lấy Lục Viên liền thoảng hỏi.

“Giờ chỉ có hai chúng ta, sao con lại gọi ta là A sao hử?” – Lục Viên giận dỗi cốc đầu nó cái, tất nhiên là nhẹ thôi.

“Ui ya Hoa Tử thúc thúc có nhà không ạ?”

Hứ, thằng oắt con này càng lớn càng chẳng coi ai ra gì, ngay cả y nó cũng không để vào mắt! Y phải cho cái thằng oắt con này một bài học mới được!

Lục Viên tức giận trừng trừng với Tô Tân, vút tay lên vút tay lên sờ đầu nó: “Tân nhi tìm Hoa Tử thúc thúc làm gì nào?”

Được rồi, Lục Viên y luôn không chống cự lại được những đứa bé khả ái dưới mười tuổi

“Sư phụ con gả cho Hoa Tử thúc thúc, con phải đi tìm thúc ấy để đàm thoại, đề hấn đừng mơ tưởng đến chuyện khi dễ sư phụ con, bằng không”

“Bằng không thì sao?” – Lục Viên lấy làm thú vị, gặng hỏi.

“Phụ —— bằng không con sẽ thi triển quyền pháp, chưởng pháp, rồi cả cước pháp mà sư phụ dạy đánh hấn sút đầu mẻ trán, sau đó đánh gãy tay gãy chân tống vào sài phòng, không cho cơm ăn, không có nước uống”

Tô Tân càng nói càng hoan hỉ, Lục Viên càng nghe càng cau mày, y cứ tưởng Tô Tân bị chiều hư, càng lớn càng kiêu căng tùy hứng mà không biết rằng – Tô Tân chỉ đang nhớ tới câu chuyện nó với đám hài tử trong xóm được nghe từ người thuyết thư vào ban ngày rồi về nhà thăm măm thêm muối nói bậy bạ cho sướng mồm thôi.

“Hư thân! Hoa Tử thúc thúc là trưởng bối của con, sao con học cái thói hư đốn ấy hả?” – Lục Viên nghiêm khắc giáo huấn nó.

Tô Tân trề môi: “Hức vâng ạ mà thôi, con không đánh Hoa Tử thúc thúc nữa đâu, dù sao võ công của sư phụ cũng rất cao, con mà còn đánh phụ nữa thì Hoa Tử thúc thúc thương lắm Con sẽ đi nói với thúc ấy, nếu thúc ấy mà khi dễ sư phụ con, con sẽ đứng con sẽ méc cha trừ tiền lương của thúc ý!”

Lục Viên đầy đầu hắc tuyến: “Hoa Tử thúc thúc quả là đáng thương.”

Đang nói đột nhiên Hoa Tử nhảy vào – “Ta đáng thương á? Thiếu sao sao thiệt thích đùa, hôm nay ta là người hạnh phúc nhất trên đời đấy chứ! Hô hô hô” – người ngợm đã được tút tát tươm tất, chỉ còn mỗi y phục tân lang là chưa thay, Tô Tân vừa thấy Hoa Tử đã ra vẻ cụ non trầm giọng bảo: “Hoa Tử thúc thúc, con cần phải nói chuyện với thúc.” – rồi lôi Hoa Tử đi.

Diệp Khanh không có nhà lẫn bà con thân thích trong thôn nên được rước thẳng từ y quán tới Tô gia, Tô lão gia vẫn coi Hoa Tử như con nhà mình nên hôn sự được tổ chức rất long trọng, kiệu hoa tuần mã, kèn sáo rộn rã tới cửa nhà, tuy người tới tham gia không đông lắm nhưng đều là những bằng hữu tri kỷ tâm giao, cả đêm nháo nhiệt phi thường, nhất là ba hài tử, một đứa 5 tuổi và hai đứa y trang nhau 2 tuổi, chạy chạy nháo nháo nháo loạn cả, đầy ắp cảm giác con cháu mãn đường, ấm cúng tình thân.

Lục Viên đời nào chịu ngồi yên, là một người thích náo nhiệt tất nhiên y cũng chạy đi nháo động phòng, đầu tiên là cầm một chiếc gậy dài có treo quả táo trên đỉnh để Hoa Tử bế Diệp Khanh, Diệp Khanh sẽ với tới quả táo cắn một miếng, mang ý chúc phúc bình an.

Nào ngờ Hoa Tử còn chưa kịp ôm người ta, Diệp Khanh đã phi thân ngậm luôn quả táo nhảy xuống. Cả nhà choáng váng, chỉ có tiểu Tô Tân chen chỗ vỗ tay hét toáng – Sư phụ hảo công phu.

Mọi người hết cách đành yêu cầu việc thứ hai là hai người hôn một cái coi như xong. Diệp Khanh nhăn nhó, nhưng cũng sợ mọi người ầm ĩ mà mặc cho Hoa Tử hôn, chẳng qua Hoa Tử mới chạm được một chút đã bị tiểu Tô Tân tóm tới túm cổ áo Hoa Tử, vừa kéo vừa rống: “Chẳng phải con đã bảo không được khi dễ sư phụ con rồi sao, thúc cần sư phụ con làm gì, cần sư phụ con làm gì hả?”

Lục Viên mặt đen, còn Diệp Khanh lại vẫn ung dung đứng nhìn, cuối cùng mới phun một câu: “Tân nhi, giỏi lắm.”

Giờ khắc này Lục Viên mới thực sự lo lắng thay cho hạnh phúc của Hoa Tử.

**

Yến hội tan đã là nửa đêm.

Khi Lục Viên về phòng mới thấy Tô Hoài đang hai tay ôm cặp song sinh dỗ chúng ngủ, hai thằng bé ầm ỹ quần lay hấn đòi nghe kể chuyện.

“Cha, cha, con muốn nghe chuyện! Con muốn nghe câu chuyện khỉ với hòa thượng cơ” – ca ca Tô Niệm ì xèo.

“Ừa.” – Tô Ân – tên như người, rất phù hợp với vẻ lãnh đạm.

“Chuyện này cha con không biết đâu, để ta.” – đúng lúc Lục Viên đi tới, đặc ý bảo.

“A cha! A cha ôm ôm!” – Tô Niệm vừa thấy Lục Viên đã rạng rỡ mặt mày, tay không ngừng với với, miệng thì ngọt lịm. Từ khi Lục Viên dặn nó không được gọi là A sao, nó đã tự ý đặt cho y một danh xưng mới, A cha.

Tất nhiên Lục Viên được nó gọi thế thì mát dạ lắm, ôm lấy Tô Niệm xoay xoay một vòng, sau đó mới quay sang nhìn Tô Ân, thằng bé này thật đáng yêu hết sức, vẻ mặt thì rõ vẻ chả-liên-quan-gì-tới-ta-sất, nhưng đôi mắt phượng lại cứ chăm chú nhìn hai cha con Tô Niệm Lục Viên.

“Tiểu Ân có muốn ôm không nào?” – Lục Viên lại gần dụ khị nó.

“Có ạ.” – Tô Ân lại tiếp tục tên như người.

Lục Viên ha ha cười, vươn tay bế nó. Cặp song sinh này đặc biệt dính chặt lấy y như thể biết rằng y đã chẳng dễ dàng gì sở sinh ra chúng.

“A cha thơm quá, A cha mềm mại thoải mái nhứt A cha, Tiểu Niệm muốn ngủ với A cha!” – Tô Niệm bắt đầu sử chiêu làm nũng sở trường, đầu ngả vào ngực y, cọ lại có, sau đó ngẩng đầu, giương hết cỡ đôi mắt trong veo như nước, chớp chớp hàm chứa ẩn tình, khả ái vô ngần.

“Con nữa.” – Tô Ân cũng xụ mắt, cùng mè nheo với Tô Niệm.

Lục Viên khó đỡ nhất chính là trẻ con làm nũng, lúc này cũng thế, kết quả là Tô Hoài với vẻ mặt bình tĩnh ôm Tô Niệm kéo ra: “Không được! A sao ngủ với con cả nửa tháng nay rồi, con phải học cách tự giác ngủ!”

“Hu hu A cha, cha dữ với con” – Tô Niệm nước mắt ngấn nước mắt dài lên án với Lục Viên.

“Hoài Chi, Tiểu Niệm mới hai tuổi, muốn ngủ với ta là bình thường, Tiểu Niệm lại sợ tối, tự ngủ khổ thân lắm!”

“Đúng ạ!” – Tô Niệm gật đầu, Tô Ân ngồi trong lòng Lục Viên giẫy cánh tay vỗ vỗ lên đầu Tô Niệm như bất mãn với việc ca ca đoạt lời thoại của mình.

“Không được.” – Tô Hoài không nhường nửa bước, cau có nhìn chăm chăm Lục Viên, đôi mắt sâu thẳm thăm kia khiến Lục Viên thấy rét cả sống lưng.

“A cha

~” – Tô Niệm kéo âm dài thiệt dài, tiếng “cha” kia nhất thời kích thích bản năng làm cha trong Lục Viên.

“Có gì mà sợ chứ, hôm nay ta ngủ với hai đứa nó!” – Lục Viên hừ một tiếng, ôm chăm lấy Tô Niệm nằm kênh lên giường. Tô Hoài lạnh mặt nhìn bóng lưng y, đôi mắt kia, thâm u không thấy đáy

**

Nửa đêm.

“Ư Hoài Chi huynh làm gì vậy?” – Lục Viên đang ngủ say bỗng thấy mặt ngựa ngựa, tiếp theo là môi ẩm ướt lại mềm mại, giật mình bừng tỉnh thì thấy mình đang bị Tô Hoài hôn, giận lắm, mà vẫn sợ hai nhóc tiểu quỷ đang ngủ yên bên cạnh nên không dám lộn xộn, cố nén tới khi hân hôn xong mới dùng khẩu hình lên án.

Tô Hoài liếm liếm môi tỏ vẻ chưa thỏa mãn, nhếch mép cười xấu xa với y: “Tiểu Viên, đã lâu chúng ta chưa làm.”

Lục Viên sững sốt, mắt tròn tròn, bên cạnh hai người còn hai bé con đang ngủ, lúc này đây Tô Hoài đã xoay người áp lên y, tay lắn mò tới trước ngực y, luồn tay vào trong vạt áo.

“Người người điên rồi!” – Lục Viên vẫn dùng khẩu hình nói với hân, giẫy cũng không dám giẫy vì sợ đánh thức hai đứa bé dậy, vậy nhưng Tô Hoài lại chả có tí tự giác nào cả, tay cứ niết cứ nhu trên người y, đến khi mặt Lục Viên đỏ sạm, không nén được tiếng thở dốc.

“Ta đã bảo người hôm nay không được cho con ngủ ở đây rồi mà.” – Tô Hoài vẫn rất bình tĩnh như thể không thấy sự tồn tại của hai đứa trẻ bên người, tay mặc sức khiêu khích, thẳng tới khi Lục Viên giận thật, vươn tay giữ chặt cổ tay hân, Tô Hoài liền đổ xuống hôn y lần hai.

Nói hôn cũng không đúng, gọi là khiêu khích thì chuẩn hơn, Tô Hoài gần như chà đạp và nhấm nháp đôi môi Lục Viên, hôn tới độ dậy tình, Lục Viên bị hôn nóng ran cả người, phần hông mềm nhũn, nơi nào đó trên người đang thư thư ngủ cũng bật tỉnh tỉnh thần.

Nhịn tiếng rên rỉ nơi cuống họng khiến y muốn phát rồ, y sống chết đẩy vai Tô Hoài ra.

“Cha” – Tô Niệm bỗng nhiên mơ màng gọi, Lục Viên giật bắn mình, Tô Hoài lập tức thối lui. Bấy giờ Tô Niệm đã tỉnh, dụi dụi mắt, nghi hoặc nhìn Tô Hoài: “Cha không ngủ à?” – lại quay ra nhìn Lục Viên: “Ôi? Mặt A cha hồng lấm lấm, có phải A cha khó chịu không à?”

Khó chịu á, hiện giờ đúng là y đang khó chịu lắm đây!

Điều chỉnh lại nhịp thở, y đè xuống thứ tình đã bị khơi mào, tận lực nói một cách bình thường: “Không có gì việc, cha cha muốn đi mao xí!” – đoạn vội vội vàng vàng nhảy xuống giường, đúng lúc đó Tô Ân cũng tỉnh, nó ngồi dậy, nhìn Lục Viên đang luống cuống, rồi đột nhiên giơ một ngón tay chỉ: “Đây là gì à?”

“Hả?” – Lục Viên ngẩn người, cúi đầu nhìn hướng chỉ của Tô Ân, vừa nhìn đã sững cả người, mặt liền tím.

Là cái gì à khụ khụ, hửn Tô Ân của chúng ta muốn chỉ chiếc tiết khổ Lục Viên mặc đang dựng thành cái lều nhỏ nhỉ!

Lục Viên cười gượng, bảo: – “Hỏi cha con ấy!” – rồi chạy vèo ra ngoài.

Hai tiểu quỷ đồng loạt dòm đôi mắt ngây thơ trong sáng và ham học hỏi sang Tô Hoài.

“Lớn rồi con sẽ hiểu.” – Tô Hoài thờ ơ bỏ một câu, đứng dậy: “Cha cũng đi mao xí.” – rồi cũng nổi gót Lục Viên ra cửa.

“Tiểu Viên.” – Tô Hoài đuổi theo liền thấy Lục Viên đang đứng thở gần chuồng dê, hửn đi tới nhẹ nhàng ôm y.

“Đồ Tô biến thái, mụ nó tinh trùng thượng não còn muốn kéo ta chết theo hả!” – Lục Viên vừa quay đầu đã văng tục xa xả, lời chưa dứt đã lại bị Tô Hoài nhanh chóng lấp lại.

“Chạy ra sân thể này không sợ đánh thức mọi người sao?”

“Cút” – Lục Viên khóc không ra nước mắt, hung hăng giẫy dụa.

“Cút đi đâu nào?” – Tô Hoài lại càng dính chặt lấy y, còn thổi thổi vào tai y.

“Ưm” – Lục Viên giật thót, cả người run run, biết cả người lại nóng thêm vài phần, y oán giận cắn răng toẹt một câu: “Bếp”

Tô Hoài nhếch mép cười, hôn chóc lên vành tai y rồi tha lời một mạch vào bếp, tất nhiên không quên đóng kín cửa.

“Này đừng có hôn nữa giúp ta giải quyết trước đi Chết tiệt! Sờ chỗ nào đấy hả! Người tưởng ta cho người làm nguyên bộ trong đây à?”

“Ở đây có nước nóng, tiện tắm luôn.”

“Vấn đề không nằm ở đó ư không được, ta muốn Aaa” – Lục Viên bám lên người Tô Hoài, người cong như cung, ngực phập phồng vì cơn thổ dốc kịch liệt, cuối cùng đầu ngửa ra sau thét một tiếng thoải mái.

“Tiểu Viên, tới bên kia đi.” – Lục Viên hửn còn đang trong giai đoạn hoàn hồn, Tô Hoài lại ghé vào lỗ tai y khàn khàn gọi, y còn chưa kịp phản ứng đã bị người ôm đi, trực tiếp thả lên bàn.

“Người không phải muốn làm nguyên bộ thật đó chứ?” – Lục Viên hoảng hốt, mặt bàn lạnh toát làm y giật bắn.

“Vốn muốn làm trên giường, đáng tiếc là người không cho.” – Tô Hoài cười cười, chất giọng trầm thấp gọi tỉnh mê hoặc y hút thở ồ ồ, sau đó lại bị hút hôn vào đôi mắt như có lửa của hửn mà ngẩn ngơ nằm yên trên bàn.

Chớp mắt tiếp theo, cơ thể Tô Hoài dán lên cơ thể y, bàn tay quen thuộc, nụ hôn quen thuộc và cả khoái cảm quen thuộc làm thần trí y mê đắm.

“Người cái gì vậy?” – tia lý trí cuối cùng còn sót lại cùng ánh trăng mờ mờ đủ để y thấy Tô Hoài đang cầm một thứ gì đó trên tay.

Tô Hoài không trả lời mà nếm nếm đầu ngón tay hắn, sau đó cười, đút ngón tay vào miệng y.

“Ô” – Lục Viên nhíu mày, muốn đẩy ra nhưng rồi chợt nhận ra mùi vị này quá quen thuộc, bỗng mắt y tròn tròn – chẳng phải đây chính là sữa dê được y chế bậy bạ thành pho mát đó sao? Không phải Tô Hoài định

Chưa kịp cho y kịp phản ứng, ngón tay Tô Hoài đã rút ra, từ môi y, tới chiếc cằm trơn nhẵn, đi xuống và đi xuống, pho mát đi tới đầu hắn hôn tới đó.

“Không tệ, cũng ngon lắm.” – hôn tới bụng dưới, Tô Hoài đột nhiên ngẩng đầu cười, sau đó đem miếng pho mát còn thừa bôi lên phân thân y, ngậm lấy.

“Aaaa” – Lục Viên bị cơn khoái cảm mãnh liệt áp tới, cơ thể y căng lên, tiếng kéo kẹt của chiếc bàn cũng vang lên hưởng ứng.

“Kiên nhẫn nào, đừng có gọi người tới chứ.” – Tô Hoài mập mờ nói, mồm miệng xấu xa vẫn tiếp tục kiêu khích, tay lại phết miếng pho mát mà sáp nhập vào trong y.

“Ô ô” – Lục Viên vịn vịn, y nhét vạt áo mở rộng rơi bên cổ vào miệng mà cắn chặt, ngăn chặn thứ âm thanh xấu hổ chực thoát ra ngoài.

Đêm hãy còn dài, song riêng cảnh tượng kinh diễm vừa rồi cũng đủ kích thích thẳng lên não hắn, Tô Hoài nóng bừng, không nhịn nổi mà tiến nhập vào y.

Nhất thời tiếng cơ thể va chạm đan lẫn âm thanh thổ dốc hỗn tạp được đè nén đến cực độ cộng hưởng cùng tiếng kéo kẹt của chiếc bàn đáng thương điểm tô cho đêm sắc.

**

Thình thình thình ——

Cánh cửa bếp đột nhiên bị đập mạnh, hai con người đang ngâm mình trong đục dưng, sắc mặt vốn rạng rỡ chợt tái mét.

“A cha, cha, hai người có ở bên trong không đó?” – đẩy, đẩy, đẩy, Tô Niệm đứng bên ngoài ráng sức đẩy, chiếc then cửa dịch dịch dịch, sau đó “keng” một tiếng rớt xuống đất, Tô Niệm lại đẩy mạnh phát nữa, cửa bật mở.

“Con biết ngay hai người không có trong mao xí nhất định là tới đây ăn vụng mà! Ô? Cha với A cha đang tắm đó ạ?” – Tô Niệm ngăn người, bạch bạch chạy tới.

“Con cũng muốn tắm.” – Tô Ân cũng theo vào, đáng vẻ hùng hổ chực bỏ nhào vào mội dưng.

“Không được!!!” – Tô Hoài và Lục Viên đồng loạt hô lên.

Tô Ân chớp chớp mắt, không hiểu, Tô Niệm nghếch đầu sang một bên, hiếu học hỏi: “Vì sao ạ?”

“Vì” – Lục Viên đỏ mặt, đánh mắt sang Tô Hoài: “Người nói!”

“” – Tô Hoài lẳng lặng không nói.

“Bởi vì” – Lục Viên đang mải nghĩ cách đuổi hai tiểu quỷ đi, đột nhiên sắc mặt cứng đờ, một cảm giác quen thuộc dị thường đột nhiên xộc lên miệng: “Ta buồn nôn” – rồi thò mặt ra ngoài mép thùng, nôn thốc nôn tháo.

Hai đứa nhóc thấy mà sợ hết hồn, toan chạy lên giúp A sao mình lại bị Lục Viên khoác tay: “Các con về trước đi, cha ngâm một lúc sẽ không buồn nôn nữa”

- Tắm có thể trị nôn ư?

Bốn con mắt thao láo ngây ngô nhìn sang người cha đại phu của mình.

Tô Hoài rất nghiêm túc gặt đầu.

“Ác, A cha cố gắng trị bệnh nhé, Tiểu Niệm về phòng đây ạ.”

“Tiểu Ân cũng về phòng ạ.”

Thấy hai đứa bé ham học hỏi đã đi khỏi, còn cẩn thận đóng cửa nẻo, Tô Hoài mới vuốt vuốt lưng cho y: “Đừng giả vờ nữa, con đi hết rồi.” – sau đó nhìn mặt nhú mày cử như: “Người không nên vờ nôn mưa làm Tiểu Ân với Tiểu Niệm đều cho rằng tằm có thể chữa nôn đấy, sau này lại phải dạy lại”

Lục Viên thở hổn hển mấy hơi, sau đó cười khẩy, quay đầu nhìn Tô Hoài, cơn giận bùng bùng cháy trong mắt.

“Tiểu Viên?” – Tô Hoài ngẩn người.

“Người lại động tay động chân cái gì đúng không?” – Lục Viên cắn răng hỏi.

“Tiểu Viên?” – vẻ mặt Tô Hoài vẫn mờ mịt.

“Đừng có mà giả ngu với ta!” – Lục Viên muốn túm áo hắn mà rống nhưng phát hiện ra hắn đang cời trần, thế là y trực tiếp bóp cổ hắn: “Tô khôn kiếp!”

“Tiểu Viên” – Tô Hoài đã hiểu phần nào.

“Con mẹ nó người còn dám cười! Hiện giờ ta hận không thể giết chết người luôn ấy, ta ta mẹ nó ta lại có chữa rồi!”

67. Chương 67: Phiên Ngoại Tranh Sủng

Tháng chín mưa dầm, từng mảng mưa ngẫu đầu thu rào rào xen lẫn từng cơn gió lạnh giật, bầu trời xám ngắt, sấm chớp không ngừng rền vang, cả vùng đất trời xối xả mưa đổ đầy đầy mắt.

Trong y quán nổi danh nhất trong trấn – An Nhân đường, có một hán tử trung niên đang đi đi lại lại lòng vòng như muốn giải tỏa bớt nỗi lo lắng như lửa đốt trong lòng, mỗi bước đi lại nặng nề và ngắt quãng, miệng lẩm bẩm cầu an không ngừng, hít vào không biết bao nhiêu khí lạnh.

“Vị đại ca này, người đi lại bên kia được không? Người cứ đi đi lại lại che hết ánh sáng của ta.” – vị thu chi vẫn đều tay gảy bàn phím lạch cạch, lạnh lùng nói một câu, đầu không ngẩng dậy, chỉ để lộ nửa khuôn mặt trắng trẻo cùng đôi phượng nhãn hẹp dài. Vị thu chi trong An Nhân đường là tiểu ca nhi tuần tú nhất trong trấn, điều này từ lâu đã chẳng còn là bí mật, làm hán tử toan mở miệng muốn xả một câu khó nghe gì đó cũng vì cặp mắt anh đào kia mà nghẹn lại cổ họng, mặt mày xám xịt mà lui sang một bên. Cùng lúc đó, chiếc rèm xanh ngăn cách giữa phòng trong và phòng ngoài cũng được vén lên, đi ra là một ca nhi dung mạo thanh tú.

“Lục đại phu, ca nhi nhà ta thế nào rồi?” – đôi tay trắng nhỏ đang chỉnh trang lại tay áo, trán lấm tấm mồ hôi, nghe thấy có người hỏi, Lục Viên lập tức nheo mắt cười: “Ca phẫu thuật rất thành công, nhưng ca nhi nhà người phải ở lại đây tĩnh dưỡng thêm mấy ngày nữa tới khi miệng vết thương lành lặn.”

Từ trước đến nay trong trấn có ai biết “phẫu thuật” là cái gì đâu, thế rồi đột nhiên ba tháng trước, ca nhi nhà Tô đại phu tại An Nhân đường đã dùng cách mổ bụng lấy đứa bé để giúp một ca nhi khó sinh, sau đó từ miệng ca nhi họ Tô, mọi người mới biết cách ấy gọi là phẫu thuật.

Dần dà, vị ca nhi kia ban đầu được gọi là sản sao sao họ Tô kia, cuối cùng lại vinh dự mà được đổi thành Lục đại phu.

Lúc này, chiếc rèm xanh lại được vén lên, khom người đi ra là một nam nhân vẻ mặt lãnh đạm, tay cầm theo chiếc khăn, gật đầu với hán tử: “Vào nhìn đi, là một nam oa.”

Mắt hán tử sáng lên, rồi rít cảm ơn rồi chạy vút vào. Lục đại phu thì cười thành tiếng, trán được người ta úp một chiếc khăn lên: “Đừng để bị lạnh.”

Lục Viên ngây ngô cười, chẳng có vẻ gì của đại phu: “Xem chừng cơn mưa này lớn lắm đây.” – “Ừ, nếu không về nhà thì ở luôn trong cửa hàng đi, cũng tiện cho việc chăm sóc bệnh nhân.” – Tô Hoài vươn tay quần thắt lưng Lục Viên, ám muội mà nhéo nhẹ một cái.

“” – Lục Viên cứng cả người, rất chi là hiểu ý.

Mấy ngày nay Tô gia nào có bình yên.

Tô Tân vừa tròn 8 tuổi, đúng cái độ hiếu động bát nháo nhất. Nó di truyền tay dài chân cao từ Lục Viên, từ nhỏ đã hiếu động nghịch ngợm hơn hẳn những nam hài cùng tuổi, cộng thêm Diệp Khanh hết mực chiều nó, bị nó nhõng nhẽo ỉ ôi mà dạy nó quyền cước đấm đá. Thế mà chẳng mấy chốc Tô Tân đã thành tiểu bá vương trong cả khu, hài tử nhà ai bị bắt nạt đều được nó dẫn đầu đi đòi lại lẽ phải. Gì hoa tay múa chân vớ vẩn chứ cũng đủ để đối phó với mấy hài tử nghịch ngợm phá phách.

Tô Tân nuôi hoài bão đại hiệp từ bé, tính ra thì cũng chẳng có gì là xấu cả, nhưng rắc rối là Tô lão gia lại mong mỗi nó sinh trưởng như một ca nhi, dù sao nhà rước được hai ca nhi thì chả ai có tỷ ty hiền lương thực đức giúp chồng dạy con nào cả, ca nhi nhà mình thì gả cho người khác mất rồi, ít nhiều Tô lão gia cũng muốn bồi dưỡng một ca nhi hiền thực một chút. Nguyên vọng ấy đổ lên Tô Tân, nhưng khốn nỗi Tô Tân có phải đứa trẻ chịu sự chỉ đạo của Tô lão gia đâu, cũng bởi Tô Tân luôn tránh né sự quản giáo của Tô lão gia mà nhà cửa cứ loạn hết cả lên.

Tỷ như, mỗi sáng sớm Tô Tân kiên trì dậy luyện công khi mặt trời mới nhú, Tô lão gia cũng kiên trì chạy ra ngăn cản, Tô Tân không nghe, ông cụ lại không nỡ nặng lời đánh mắng, thế là nhớ tới hai vị cha-a sao nó. Vì vậy mà có hai người nào đó đang say giấc nồng, hoặc có khi lựa lúc trời mới tảng mà thân mật một chút cũng đúng giờ bị phá cửa hư hao hết cả hưng trí.

Lại tỷ như, tối tối Tô lão gia không hạ thủ lưu tình nữa mà bố trí cho Tô Tân một đồng tranh hoa hòe hoa sói bắt nó phải thua, mà tất nhiên Tô Tân phải đi tìm cứu viện rồi. Nhờ vả vị sư phụ thân yêu nhất ư? Bị đuổi khỏi cửa là cái chắc, kế tiếp là tới vị A sao nhũn như hồng chín nhà nó. Vì vậy mà ai đó đang chuẩn bị công tác “vận động” thường trực với Lục Viên cũng đúng giờ bị cắt đứt, lại còn phải cường ngạnh đứng dậy ra mở cửa “A sao, gia gia muốn con thua uyên ương, con không” – ánh mắt róm lệ xiết bao ~ – “Khụ khụ A sao con cũng không”

“A sao gạt con, gia gia nói ca nhi nhà nào cũng biết mấy cái này, nếu không sẽ không gả đi được. A sao mà không biết sao cha lại lấy người?” – đôi mắt rõ vẻ khinh bỉ.

“Nói vậy thì sư phụ Diệp Khanh của con cũng biết đấy! Sao không đi mà tìm hán giúp ấy?”

“Sư phụ con đương nhiên biết chứ, nhưng sư phụ bảo người phải luyện công, không có thời gian dạy con.” – đôi mắt tỏ rõ ý sư-phụ-con-có-lý-do-chính-đáng-rồi-nhà.

“Ta”

“A sao à, sao cái gì người cũng không biết thế hả? A sao nhà Tiểu Trần nấu cơm ngon lắm nhá, A sao của Tiểu Lý cũng tự tay may quần áo cho nó, A sao nhà Tiểu Mạnh cũng khâu giày cho nó Thế mà A sao con thì ngay cả thêu hoa cũng không biết, gia gia bảo thêu hoa là cơ bản nhất rồi á” – tình tự khinh bỉ cũng từ ánh mắt mà lan xuống miệng.

“Cha, cha đương nhiên biết chứ! Con vào đây, cha dạy” - Lục Viên bất chấp nói một câu, kết quả là tối nào cũng khung giờ ấy có một tiểu yêu tinh tới đưa tin cùng với bản mặt đen có thể hù chết người của Tô Hoài.

Nếu chỉ có mình Tô Tân thì sự việc đã không rối tinh rối mù đến thế. Trong nhà còn hai nhóc Tô Niệm và Tô Ân cứ thay nhau tới, vừa tiễn được đứa này thì ngay lập tức thấy hai đứa còn lại dung dăng dung dế dắt tay nhau đứng đợi sẵn ngoài cửa.

“Nhị cha, Tiểu Niệm hông ngủ được” – mếu máo chớp mắt tròn xoe chính là Tiểu Niệm.

“Tiểu Ân cũng không ngủ được” – diện vô biểu tình, nói chậm hơn Tô Niệm một chút chính là Tô Ân.

“Nhị cha, Tiểu Niệm muốn ngủ với cha

” – chu miệng, giọng điệu thổ thổ đích thị Tô Niệm.

“Vâng.” – chỉ một âm tiết chỉ có thể là Tô Ân.

“Nhị cha trông cha dữ quá” – trông thấy khuôn mặt đen xì của Tô Hoài, Tô Niệm liền đẩy luôn Tô Ân ra làm lá chắn, mình thì chui tọt vào lòng Lục Viên.

“Không được.” – lời này hiển nhiên là của Tô Hoài.

“Nhị cha à

” – Tô Niệm nín góc áo Lục Viên, con mắt xoe tròn ngập nước chực trào mi “Vào đi” – Lục Viên luôn là người thỏa hiệp sau cuối.

Hay tổng kết một câu là – trừ Tô Mạt sinh sau cùng sắp tròn một tuổi ra thì Lục Viên bị ba đứa tiểu quỷ nhà mình bám càng chết thôi.

**

Hôm nay quả nhiên trời đổ mưa như dự liệu, trận mưa xối xả, gió cũng lớn, Tô Hoài và Lục Viên tự nhiên danh chính ngôn thuận ở lại trong y quán. Bữa tối ăn đơn giản với Diệp Khanh xong, Lục Viên vào bếp sắc thuốc cho vị ca nhi của oa tử mới sinh lúc chiều. Chẳng qua đang chăm chỉ sắc thuốc, phía sau liền có một người dẫn tới.

“Cả người toàn mùi thuốc.” – Tô Hoài thấp giọng trách một câu, mồm miệng lại cắn nhẹ vành tai của Lục Viên.

“Ui huynh đừng có làm phiền ta, đang làm việc đây nhé” – Lục Viên khó chịu nhất là bị Tô Hoài nghịch vành tai mình, nháy mắt cả mặt đều hồng, nhiệt cũng theo cổ đi xuống, thoáng thất thần làm tay y dừng vào chiếc ấm đang sôi ùng ục: “Ui nha! Nóng quá!”

“Lớn rồi mà còn hậu đậu thế!” – Tô Hoài cau mày, theo bản năng ôm chặt y hơn, tay cầm bàn tay y liếm nhẹ lên nơi bị bỏng, Lục Viên mấy lần rụt về mà đều bị hấn trừng lại.

Dám bảo ta hậu đậu, ta còn chưa trách người hại ta đâu đây

Nghĩ thì nghĩ vậy chứ cảm có dám nói, oan tức nhìn Tô Hoài, miệng ô ô mất câu kêu đau, sau đó thành công đổi lấy vẻ mặt dịu dàng, đôi mắt ôn nhu như bao phủ một lớp tơ lụa mềm mại của Tô Hoài.

“Ta làm cho, người đừng động tay vào.” – Tô Hoài nhẹ nhàng bảo, đẩy y đi xả nước, còn mình đi tắt bếp, đổ thuốc ra một chiếc bát lớn.

Ngón tay ngâm trong nước giếng lạnh lẽo càng làm rõ cảm giác ẩm áp từ khoang miệng Tô Hoài, chút tê dại theo ngón tay lan đến tận tim. Gần đây Lục Viên đã học được một tuyệt chiêu từ Tiểu Niệm, hễ chớp chớp mắt, giả đồ ỷ khuất, cơ bản đối phương sẽ không cách nào cự tuyệt được yêu cầu của mình. Cứ trông y bất lực trước Tiểu Niệm đó, giờ học xong chiêu này, Tô Hoài còn lâu mới cự tuyệt được y nữa.

“Hoài Chi, ta đau hông.” – trước khi vào giấc ngủ, Lục Viên nằm phía bên trong, chớp chớp mắt mấy cái với Tô Hoài. Đau hông tất nhiên là giả, chẳng qua là khan hiếm lắm mới có một đêm thanh nhàn không bị thấy tiểu quỷ trong nhà quấy rối, y chỉ muốn ngủ đã đời một giấc thôi, mong sao Tô Hoài nghìn vạn lần đừng có mà quấy y.

Tô Hoài thoáng sững sốt, sau đó ánh mắt cũng dịu dàng hơn, nằm xuống bên cạnh y, tay ôn nhu xoa bóp thắt lưng cho y. Lục Viên nheo mắt, thấy chưa, chiêu này hiệu quả quá trời! Thế là y thả lỏng toàn thân, nhắm mắt lại, thoái mái mà ư hừ ~ Thế nhưng thế quái nào mà Tô Hoài càng nhu càng đi xuống, càng xoa bóp người y càng nóng nhí

“Ta bảo hông đau chứ huynh nhu mông ta làm gì?!” – Lục Viên cả giận trừng mắt, thấy Tô Hoài cau mày y liền lập tức phóng tâm, vạn phần ỷ khuất mà chớp chớp mí thêm mấy cái.

Lấy nhu khắc cương, chắc chắn phải lấy nhu khắc cương, bằng không với cơn thèm thịt tích tụ lâu ngày của Tô Hoài, không chừng bùng phát làm cả đêm y không sống yên mất.

“Tiểu Viên” – quả nhiên Tô Hoài không nhú mày nữa, hấn cúi đầu, tay nhéo má y.

Nheo cứ nhéo đi, nhịn cho hấn chiếm chút tiện nghi.

“Ta biết mấy hôm nay người bị con quần quýt rất khổ cực”

Ừ đúng rồi đấy, Lục Viên ngẫm gật đủ một vạn cái, mặt lại trưng vẻ ủy khuất, đôi mắt long lanh lóng lánh, chớp lại chớp.

“Ta cũng muốn nhân cơ hội này ở đây cùng người nghỉ ngơi thoải mái một chút”

Đúng đúng, Tô Hoài người quả nhiên hiểu ta, Lục Viên ngẫm ngẫm hơn hở, mặt vẫn giương thiết to là to, chớp cũng không chớp.

“Nhưng mà”

Nhưng mà?

“Nhưng từ sáng đến tối người cứ bày vẽ mặt mong muốn thế này, vậy là phạm quy Người đã thể hiện rõ mong muốn ta ** như thế thì sao ta có thể khiến người thất vọng được”

“Hoài Hoài Chi Ta nghĩ huynh hiểu nhầm gì đó rồi” – Lục Viên giật thót, cả người tức khi lui ra sau, cũng chẳng còn tâm trí đâu bày vẽ đáng thương kia nữa: “Huynh trông vẻ mặt này của ta rồi cho là ta muốn ** mà bất mãn hả?”

“Không phải sao?” – Tô Hoài cau mày.

Đương nhiên không phải rồi! Cơ mà Lục Viên chưa kịp thốt thành lời đã bị Tô Hoài đặt dưới thân, hôn cuồng nhiệt. Ô ô đầu lưỡi bị truy đuổi cùng triền quần bắt đầu tê dại, Lục Viên nhuễn thành dòng xuân thủy tan vào lòng Tô Hoài. Đợi đến khi Tô Hoài rời khỏi cơ thể Lục Viên thì y đã mệt đến mức chẳng còn sức cử động một ngón tay nữa, mặc cho Tô Hoài vừa đưa bờn vừa lau người, da thịt hết đỏ lại nhạt, nhạt lại hồng.

Lục Viên âm thầm thề – không bao giờ y học cái thói nũng nịu trưng mặt ủy khuất của bọn nhóc con nữa, nhưng từ đầu chí cuối y nghĩ mãi vẫn không ra – vì sao Tiểu Niệm dùng vạn lần linh cả vạn, mà y xài lại thành cầu bất mãn vậy chứ?

“Có tinh thần quá nhỉ? Ta không ngại tới lần nữa đâu.” – cả người bị Tô Hoài ôm trong lòng, chất giọng trầm thấp thân thuộc quá nhiều bên tai.

“” – Lục Viên rất muốn chửi đồng một câu, nhưng sức lực đã bay đi đâu tiệt, chỉ đành mặc Tô Hoài chơi đùa đôi tai mẫn cảm của mình, cơ thể khẽ run.

“Ngoan, mau ngủ đi.” – Tô Hoài cười cười, tay nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài của y.

Làm cũng làm nguyên bộ rồi còn giả người tốt cái quái gì! – Lục Viên phỉ báng, nhưng rồi cũng ngoan ngoãn nhắm mắt, tuy gã chà đạp y nhưng người gã ấm và thoải mái lắm, thích hợp làm gối cực

Đầu được Tô Hoài nhẹ nhàng vuốt, sau lưng được bàn tay ấm áp còn lại nhịp nhàng xoa bóp, bên tai là nhịp tim bình ổn truyền qua lồng ngực dày rộng, hô hấp dần đều và chậm lại, cuối cùng lâm râm mấy tiếng, tay chân quần chặt người bên cạnh, cọ cọ trong ngực người ta tìm vị trí thoải mái, ngủ khì.

Đang mơ mơ màng màng, chợt như có tiếng Tô Hoài thì thầm bên tai câu gì đó, Lục Viên nhấc mặt nhúu mày, lẩm bẩm: “Hửm? Gì cơ”

Ngón tay còn đan trong luống tóc mây đen dài, Tô Hoài cười hờn nhẹ lên thái dương y: “Người ấy, mấy nhóc quỷ kia đêm nào cũng trưng cái mặt đó đến cướp người, ta đã chẳng so đo, đến người cũng trưng cái mặt giống đám nhóc kia ra làm ta càng tức Lân sao mà còn dám thể đừng trách ta phạt nặng hơn đây”

Một câu cảnh cáo đầy yêu chiều ấy, Lục Viên không nghe được, chỉ co ro cúm rúm như con sâu nhỏ cọ cọ vào lòng Tô Hoài thay cho lời đáp trả.

Tô Hoài cười, tay chậm rãi vuốt ve tấm lưng trắng mịn của y, thế nào cũng thấy như hân đang nuôi 5 hài tử, bốn nhỏ một lớn.

68. Chương 68: Phiên Ngoại 2

Bóng đêm thăm thẳm, trong sân của Tô gia không yên như đã tưởng, có hai bóng đen lớn lén la lén lút rình rập, cuối cùng là ngồi xổm ngay dưới cánh cửa sổ phòng chính.

“Người ấy, sớm từ bỏ hy vọng đi, nghe thấy chưa, thiếu gia nhà ta với thiếu sao sao ân ái lắm!” – huých một phát vào gã đang im re bên cạnh, Hoa Tử trợn mắt cảnh cáo.

“”

“Hừ, thiếu gia nhà ta thể lực tốt lắm, nếu không phải vì cơ thể thiếu sao sao không tiện thì phư phư ~” – vẻ mặt Hoa Tử rất chi là gian trá, nó cho một ngón tay vào mồm chấm chấm mấy cái rồi đâm vào giấy dán cửa sổ, cười hắc hắc, tự nhủ – thiếu sao à, người muốn cùng thiếu sao sao viên phòng hử, Hoa Tử cũng không ngồi không mãi ở xó nhà đâu nhé Ủi cha úi cha, tư thế gì thế này? Sao mình không nhớ trong đồng cung đồ của cha có nhỡ? Ôi chao ai nha, màn này đau mắt quá!

“”

“Ta đã bảo mà, không nói được câu nào đúng không! Giờ thì tin chưa, thiếu sao sao nhà ta với thiếu gia rất ân ái, hài tử trong bụng thiếu sao sao cũng chả có tý tẹo liên can nào với người sắt!”

“”

“Hắc! Người nói gì đi chứ!” – Hoa Tử tức giận, kéo đầu Nhan Thất, kéo rồi mới giật mình: “Úp, ta quên mất, người bị đại ca thương đội đánh u đầu rồi sao nói được”

Nhan Thất khóc không ra nước mắt, nếu hắn nói được, nhất định từ đầu tiên hắn nói sẽ là – Đau ~

Cái gã thô bạo kia ra tay đúng là ác ôn nông thôn lần trước bị gã đẩy một cái đã ngã chúi chùi, giờ còn tuyên bố phải đánh chết hắn, cứ nhè đầu hắn mà đâm đá nếu không phải hắn che cho khuôn mặt này thì

“Không sao đâu, Nhan Thất công tử chớ sợ, lần này do vị đại ca đó tức giận mới thế thôi, lần tới sẽ không ra tay ngoan độc thế nữa đâu!” – Hoa Tử làm bộ vỗ vỗ vai Nhan Thất, làm hắn đau đến mức lòi cả mắt.

Có ý gì hử, còn có lần sau nữa sao?

Hoa Tử cười, cười đến dựng cả tóc gáy: “Ha ha, quên không nói cho người biết, thiếu gia nhà ta đã căn dặn ta thế này – dịch trạm nơi đại ca thương đội kia ở rất rộng rãi, thức ăn cũng ngon, không chừng Nhan Thất công tử đến đó ở cũng nên! Căn miếu rách nhà chúng ta không chứa được đại phạt, Nhan Thất công tử à, người tới dịch trạm dưỡng thương, ăn ở cho tốt đi! Ta thấy đại ca thương đội hiếu khách lắm”

Bầu trời tối đen cũng kém sắc mặt đen mét của Nhan Thất lúc này, hắn cảm giác như đây là quãng đời tăm tối nhất của hắn. Nếu biết trước sẽ sa vào cảnh ngộ này, có lẽ hắn đã không trác táng như thế.

*

“Ta bảo này, Nhan Thất công tử, ta thấy người cứ ở Tô gia mấy ngày nữa thì tốt hơn”

Hoa Tử cười nói, lòng lại sẵn lạnh cả mảng.

Chỉ với một cái trừng mắt mà thiếu gia vừa lia qua, nó đã hiểu, chờ khi cái đình Nhan Thất này biến mất, chắc chắn sẽ đến lượt nó bị thiếu gia chính chết cho mà xem

Hu hu, thiếu gia, Hoa Tử vì ai chứ

*

Hậu ký.

Vì vậy, sau khi Nhan Thất rời đi, cuộc sống của Tô Hoài và Lục Viên trải qua quãng thời gian “tính” phúc đầy hoan hỉ.

Cũng vì đó mà Tô gia xuất hiện một cậu thiếu niên bị nhốt cả ngày trong bếp lột vỏ đậu, đến tận khuya cũng chưa xong ~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xuyen-hoi-co-dai-chung-bao-tu>